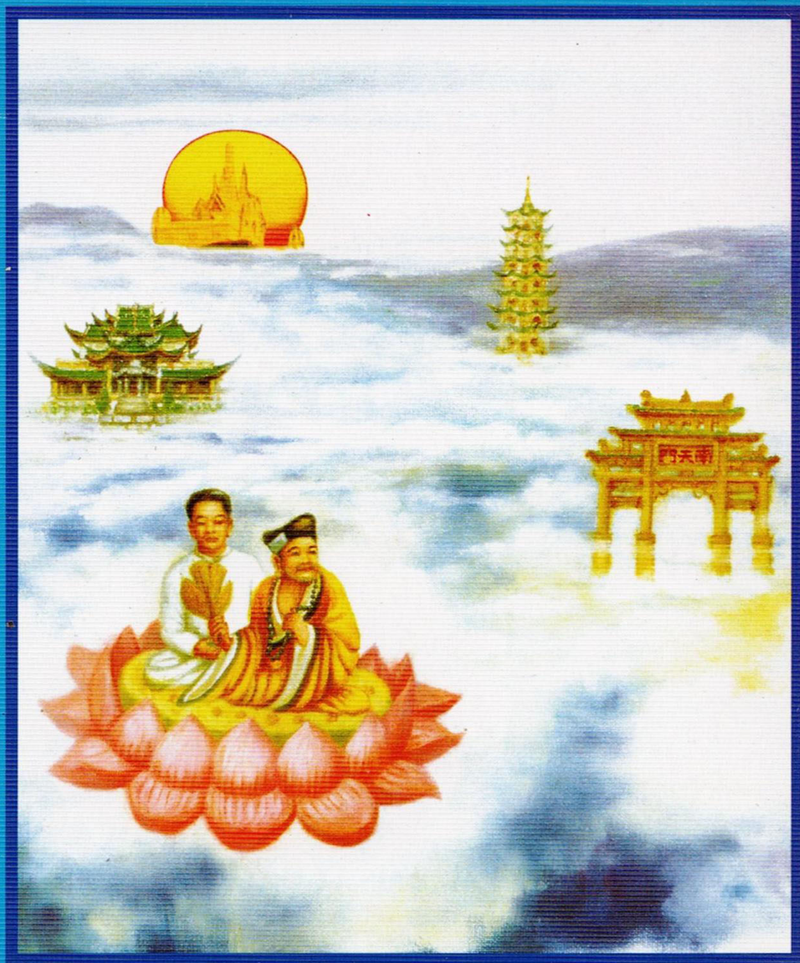
天堂遊記

บันทึก เที่ยวสวรรค์

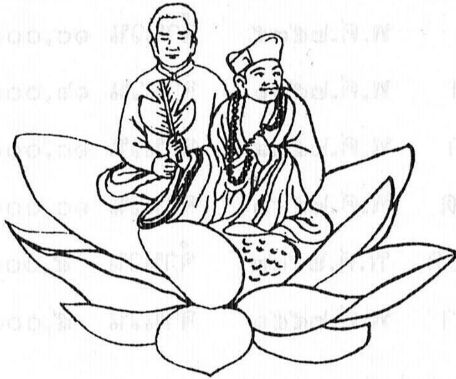
วรรณกรรมศักดิ์สิทธิ์ โดย พระอรหันต์จี้กง

เป็นคัมภีร์สวรรค์สำหรับผู้ปฏิบัติธรรมควรศึกษา

天堂遊記

เที่ยวสวรรค์

นำโดย พระอรหันต์จี้กง

แปลโดย ธรรมบัญชา

หนังสือ *เที่ยวสวรรค์* ISBN 974-7283-29-8

ท.พ.บัญชา ศิริไกร แปลและเรียบเรียง

นายสุรินทร์ พรหมศิริ พิสูจน์อักษร

ปกและรูปโดย

ท.พ.บัญชา ศิริไกร

พิมพ์ครั้งแรก	พ.ศ.๒๕๓๐	จำนวน	๑๘,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สอง	พ.ศ.๒๕๓๒	จำนวน	๑๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สาม	พ.ศ.๒๕๓๓	จำนวน	๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สี่	พ.ศ.๒๕๓๕	จำนวน	๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ห้า	พ.ศ.๒๕๓๖	จำนวน	๑๖,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่หก	พ.ศ.๒๕๓๙	จำนวน	๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่เจ็ด	พ.ศ.๒๕๔๓	จำนวน	๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่แปด	พ.ศ.๒๕๔๗	จำนวน	๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่เก้า	พ.ศ.๒๕๕๑	จำนวน	๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป.สัมพันธ์พาณิชย์

๑๐๓๐/๘-๑๒ ถนนนครไชยศรี ดุสิต กทม.๑๐๓๐๐

โทร.๐-๒๒๔๑-๑๒๕๕,๐-๒๒๔๑-๒๓๒๑,๐-๒๒๔๑-๒๘๖๒,

โทรสาร ๐-๒๒๔๓-๓๓๕๖

นายประวิทย์ มาสกุลรัตน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

คำนำ

หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เล่มนี้ได้แปลและตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๐ โดยใช้ชื่อหนังสือว่า ***เที่ยวเมืองสวรรค์*** ***เที่ยวเมืองสวรรค์*** ได้พิมพ์ติดต่อกันมา ๖-๗ ครั้ง รวมยอดพิมพ์เกือบเก้าหมื่นเล่ม มาในปีนี้ข้าพเจ้าพอมีเวลาว่างบ้าง จึงได้นำฉบับภาษาจีนและฉบับแปลมาไล่เรียงต่รวจสอบอีกครั้ง จึงได้ขอแก้ไขคำผิดและคำศัพท์ที่แปลคลาดเคลื่อนไปบ้าง ให้มาใกล้เคียงคำในภาษาจีนมากขึ้นดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านต่อไป

ตลอดระยะเวลากว่า ๒๐ ปีที่ข้าพเจ้าแปลหนังสือธรรมะมานี้ก็ให้มีท่านผู้สงสัยถามมามากว่า **นรกสวรรค์มีจริงหรือ?** ข้าพเจ้าจะไม่ขอตอบท่านเองโดยตรง แต่จะขอเอาข้อความบางประโยคของท่าน **เสถียร โพธินันทะ** ได้ปาฐกถาเรื่อง **“สวรรค์อยู่ที่ไหน”** เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๐๙ ก่อนหน้าถึงแก่กรรม ๒๓ วัน ที่วัดอาวุธวิกสิตาราม ธนบุรี ท่านว่า “มนุษย์เรามีชีวิตอยู่ด้วยความหวัง ถ้าหากขาดความหวังรสชาติของความเป็นมนุษย์ก็หมดไปด้วย แต่ทว่ามนุษย์มีอายุขัยจำกัดฉะนั้น ความสุขความทุกข์ที่ได้รับในชีวิตชั่วอายุขัยหนึ่งนั้น จึงไม่เพียงพอกับความหวังของมนุษย์ เรื่องปรโลกจึงเป็นเรื่องที่มนุษย์ถูกใจ เพราะเป็นการต่อความหวังของมนุษย์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น...นรกสวรรค์จึงเป็นปัญหาที่ทุกคนสนใจ ศาสนาและลัทธิปรัชญาต่างๆ เกิดขึ้นก็เพื่อแก้ข้อข้องใจของมนุษย์

ในทัศนะพุทธศาสนา นรกสวรรค์อยู่ที่ไหน พุทธองค์ได้ตรัสแสดงนัยยะไว้อย่างไร ในพุทธกาลมีลัทธิปรัชญาบางสำนัก อาทิเช่น ลัทธิ **“โลกายตะ”** คือลัทธิที่ดำเนินไปตามโลก กับ ลัทธิ **“อุจเฉทวาหะ”** คือลัทธิที่ขาดสูญ ทั้งสองไม่ยอมรับเรื่องปรโลกว่ามีอยู่จริง ลัทธิแรกรับรอง

ว่าความสุขที่แท้จริงอยู่ที่เนื้อหนังมังสา การตามใจกิเลสดีที่สุด หาทางป้อนกิเลสมากเท่าไรก็สบายมากเท่านั้น สำคัญว่าปัจจุบันจะทำอย่างไรจะรักษาเนื้อหนังมังสาให้สมบูรณ์ ส่วนลัทธิหลังไม่ยอมรับคุณค่าของศีลธรรม จริยธรรม พุทธองค์จึงทรงประณามไว้ว่า เป็นมิจฉาทิฏฐิ ผู้ใดมีทัศนะพ้องกับสองลัทธินี้ ผู้นั้น ห้ามมรรค ห้ามผล ห้ามสวรรค์ ห้ามนิพพาน แต่ลัทธิ **“สัสสตทิฏฐิ”** ถือว่าวิญญาณเที่ยงถืออัตตาเป็นผู้ไปเกิด ลัทธินี้พุทธองค์เพียงตรัสว่า ห้ามมรรคผลนิพพาน แต่ไม่ห้ามสวรรค์

การพิสูจน์นรกสวรรค์มีจริงหรือไม่ ก่อนอื่นเราต้องรู้อายตนะรับสัมผัสของคนมีขอบเขตจำกัด อาทิเช่น ตาคนสู้ตาแมวในเวลากลางคืนไม่ได้ จมูกสุนัขดมกลิ่นได้ไกล และจดจำกลิ่นได้ดีกว่าคน เพราะฉะนั้นเราจึงไม่พึงด่วนตัดสินใจว่า ถ้านรกสวรรค์มีแล้วจักต้องเห็น เราจะเห็นนรกสวรรค์ ภูตผีปีศาจเทวดาได้ ก็ต้องสร้างประสาทพิเศษ สร้างอุปกรณ์พิเศษที่จะเป็นสื่อทำจักษุสัมผัสของเราไปประจวบกับรูปอายตนะของเทวดาอินทร์พรหมยมยักษ์เหล่านั้นให้ได้เสียก่อนจึงจะเห็นได้ เพราะตาคนยังมองไม่เห็นสิ่งต่างๆ อีกมาก อย่างเช่นกล้องจุลทรรศน์ที่สามารถเห็นได้...

สวรรค์นรกมีไหม พุทธองค์ทรงตรัสว่า มีทั้งที่เป็นปัจจุบันและที่เป็นสัมปรายภพ นรกสวรรค์ที่เป็นปัจจุบัน ได้แก่ สวรรค์ในอกนรกในใจ คืออารมณ์ที่รับทางทวารทั้ง ๖ ถ้าเสพอารมณ์สุขโสมนัสปรีดาก็เป็นสวรรค์ ตรงข้ามถ้าเสพอารมณ์ทุกข์โทมนัสเวทนาก็เป็นนรก อีกประการหนึ่งคือ นรกสวรรค์ที่เป็นทิฏฐิธรรมเวทนียะ เช่น ชีวิตเป็นอยู่ภายนอกของคนในสังคม เช่น พระราชา เจ้าขุนมูลนาย ถือเป็นสมมติเทพ ความเป็นอยู่เป็นความสุขก็ถือเป็นสวรรค์ คนธรรมดาชาวบ้านอยู่อย่างเป็นทุกข์หรือพิกลพิการก็ถือเป็นนรก เป็นการชี้นรกสวรรค์ในทางวัตถุธรรมภายนอก

ส่วนนรกสวรรค์ที่เป็นปรโลก เป็นเรื่องของชาติหน้าจริงๆ มีภพภูมิ

ต่างหาก มิใช่วิมานที่ตั้งอยู่บนก้อนเมฆ หรือนรกที่อยู่ใต้บาดาล พุทธองค์ตรัสถึงโลกธาตุมากมายในแสนโกฏิจักรวาล นับไม่ถ้วน ก็เมื่อโลกมีมนุษย์มีชีวิตอยู่ได้ แล้วทำไมโลกอื่นจะมีสิ่งแวดล้อมคล้ายคลึงกับโลกเราจะมีชีวิตบ้างไม่ได้เล่า เพราะฉะนั้นในข้อนี้ความเจริญของอวกาศจะกลับมาพิสูจน์ถึงเรื่องนรกสวรรค์ว่า เป็นภูมิเป็นโลกสัณฐานต่างจากโลกเรานี้มีจริงไม่ใช่เรื่องโกหก ยิ่งวิทยาศาสตร์เจริญมากเท่าไร ก็ยิ่งจะพิสูจน์ว่านรกสวรรค์มีจริง."

ในยุคภัทรกัปป์ อายุคนในโลกก็อยู่ไม่เกิน ๑๒๐ ปี แต่อายุของเทวดานั้นยาวมาก แค่ ๑ วันของสวรรค์ชั้นจตุมหาราชิกา เป็นสวรรค์ชั้นต่ำสุดก็เท่ากับ ๔๐๐ ปีในเมืองมนุษย์ ชีวิตคนยังเทียบไม่ได้ ๑ วันของสวรรค์ชั้นต่ำเลย นับประสาอะไรกับชีวิตมนุษย์ในโลกนี้ ดังที่พุทธองค์ทรงตรัสใน วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร ว่า **"สังขารทั้งหลายทั้งปวงมีอุปมาดั่งความฝัน ดั่งภาพมายา ดั่งฟองน้ำ ดั่งเงา ดั่งน้ำค้าง และดั่งสายฟ้าแลบ พึงเพ่งพิจารณาโดยอาการอย่างนี้"**

หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** นี้ จึงเป็นเหมือนภาพธรรมที่เหล่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์เมตตาถ่ายทอดให้เห็นบางส่วนของสวรรค์ เพื่อเป็นความหวังของชีวิต จะมีจุดเป้าหมายให้เราได้ก้าวเดินไปข้างหน้า เพื่อไปให้ถึงในอนาคตชาติ อันถือเป็นความหวังสูงสุดของชีวิตมนุษย์

ท้ายนี้ ข้าพเจ้าต้องกราบขออภัยหากบทแปลยังมีผิดพลาด และไม่สมบูรณ์ หากท่านผู้รู้จะเมตตาช่วยชี้แนะก็จะเป็นกุศลยิ่ง ขอกุศลที่ได้จากธรรมทานที่ท่านทั้งหลายได้สร้างขึ้นนี้ จงเป็นพลวปัจจัยส่งเสริมให้ทุกๆ ท่านได้มรรคผลนิพพานเทอญ.

ด้วยความปรารถนาดี

ธรรมบัญชา

๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ประวัติ พระอรหันต์จี้กง

พระนามเดิมของท่าน คือ ซิวอ้วง แซ่ลี้ เป็นชาวเมืองเทียนไท้ เกิดในสมัยราชวงศ์ซ้ง ท่านได้บวชอยู่ที่วัดเล่งอุ้ง ตำบลไซโอ้ว เมืองหางโจว ประเทศจีน และใช้พระนามทางศาสนาว่าเต้าจี้ ท่านโปรดสัตว์โลกโดยวิธีพิสดาร จนชาวบ้านขนานพระนามว่า "พระสติเฟื่อง" (จี้เตียง) ท่านเป็นองค์อวตารของพระอรหันต์ได้บรรลุพระธรรม ๓ ประการ ที่สำคัญได้แก่ "สรรพสิ่งเกิดจากจิต" ท่านยึดมั่นแต่ พุทธจิต ไม่คำนึงถึงเครื่องทรงภายนอก ดังคำกล่าวที่ว่า "รักษาศีลทางจิต ไม่ถือศีลทางปาก ปฏิบัติตนตามสบาย" (หมายความว่า พระภิกษุในประเทศจีนต้องฉันเจ ไม่ฉันเนื้อสัตว์ ท่านไม่เคร่งครัดกับการฉันอาหาร สุดแท้แต่โอกาส) ที่ท่านประพฤติเช่นนี้ เพราะว่าในสมัยนั้นได้แต่ถือศีลปาก คือฉันเจ แต่ไม่รักษาศีลทางใจ เพื่อเป็นการสอนธรรมะโดยใช้วิธีรุนแรง เหมือนเอาไม้กระบองตีให้เจ็บจนรู้สึกตัว ท่านพยายามทำให้ภิกษุสมัยนั้นให้ตื่นจากผู้ติดอยู่ในพิธีกรรม ให้มาพิจารณาทางวิปัสสนาธุระ

ท่านมีอิทธิฤทธิ์กว้างขวาง โปรดช่วยมวลมนุษย์มากมายโดยอาศัยวิธีการต่างๆ เพื่อช่วยให้ชาวบ้านพ้นภัย ช่วยกอบกู้พวกที่ดูภายนอกเหมือนผู้มีบุญ แต่ใจบาป กลั่นแกล้งจนคนเหล่านั้นรู้สึกสำนึกตัว และกับผู้ที่โหดร้ายทารุณ จะถูกตอบโต้จนไม่สามารถจะอยู่ต่อไปได้ ทำให้ประชาชนอยู่อย่างสงบสุข ดังนั้น ทุกผู้ทุกนามจึงสรรเสริญว่าเป็น "พระศักดิ์สิทธิ์" เหมือนพระพุทธที่ยังมีชีวิต ซึ่งไม่ใช่สิ่งธรรมดาสามัญ แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วจริงๆ

พระอรหันต์จี้กงเคยอยู่วัด "เจ็งชื้อ" ต่อมาวัดนี้ถูกไฟไหม้ จำเป็นต้องได้รับการปลูกสร้างขึ้นใหม่ ซึ่งต้องการได้ไม้จากเขา "เงี้ยมเล้ง" ท่านแสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ โดยใช้จีวรกางออกไป ฉับพลันนั้น จีวรก็ปกคลุมเขาเงี้ยมเล้งทั้งหมด ไม้จากเขาถูกถอนขึ้นมาหมด แล้วถูกนำลงแม่น้ำล่องมาสู่เมืองหางโจว เสร็จแล้วท่านก็มาบอกชาวบ้านว่า ไม้ที่จะใช้ก่อสร้างนั้นบัดนี้อยู่ในบ่อธูป (บ่อธูปนี้เป็นบ่อที่ขุดขึ้น ใช้สำหรับเทขี้ธูปและก้านธูป) ทั้งพระและชาวบ้านต่างไปดูที่บ่อธูป ก็ปรากฏว่าเป็นเช่นนั้นจริง สิ่งที่เล่าต่อๆ กันมานี้ยังมีหลักฐานปรากฏอยู่อีกมากมาย

พระอรหันต์จี้กงได้นั่งสมาธิ จนเข้าฌานปลงสังขาร ในรัชสมัยพระจักรพรรดิ "เกียเตีย" อัฐิของท่านถูกบรรจุไว้ในเจดีย์ "เสือผ่าน" ก่อนที่ท่านจะปลงสังขาร ท่านได้ให้ปริศนาธรรมไว้ว่า "หกสิบปีมานี้กำแพงตะวันออกล้มทับกำแพงตะวันตก รวบรวมจนถึงบัดนี้ ก็ยังคงเหมือนเดิม ท้องน้ำก็ยังจดขอบฟ้าเช่นเดิม" หลังจากท่านปลงสังขารแล้วไม่นาน ก็มีพระภิกษุรูปหนึ่งได้พบพระอรหันต์จี้กงนั่งอยู่ใต้เจดีย์ชื่อ "หลักฮั้ว" และยังได้ฝากหนังสือให้บทหนึ่งว่า "หวนรำลึกถึงสมัยก่อน มีศรยิงมาทางด้านหน้า จนบัดนี้ยังรู้สึกหนาวเหน็บกระดูกไปทุกขุมขน เนื่องจากไม่มีใครรู้จักหน้าตาแล้ว ยังขึ้นไปวิ่งเล่นบนดาดฟ้าหนึ่งรอบ" ที่ท่านลงมาอีกครั้งเป็นพระประสงค์ของมหาโพธิสัตว์

ตลอดพระชนมชีพของท่าน ได้ช่วยเหลือและอบรมชาวบ้านโดยวิธีการเสแสร้งต่างๆ กันมาตลอดเวลาโดยไม่มีอุปสรรค ตัวท่านเป็นพระภิกษุ และมีจิตที่เป็นมหาโพธิสัตว์ ท่านมีแต่จีวรขาดๆ รองเท้าขาดๆ คู่หนึ่ง โดยไม่สนใจว่ามันจะเปื้อนโคลนหรือไม่ มือก็ถือพัดเล่มหนึ่ง ไม่กลัวทั้งที่ต่ำและที่สูง ศีรษะก็โล้น ลมไม่พัดฝนก็ไม่ตก

ไม่จำเป็นต้องมีหมวกงอบ เท้าก็เปลือยเปล่า ความหนาวก็ไม่ระคาย ความร้อนก็ไม่รู้สึก ไม่ต้องมีย่าม ไม่ต้องบิณฑบาตเพราะไม่หิวไม่กระหาย ไม่ต้องแต่งทรง เพราะศีรษะไม่มีผม พบใครก็เอาแต่ยิ้มเพื่อจะได้แผ่บุญ ไม่หลบสังคม ค้นหาเสียงทุกข์เพื่อจะได้ช่วยเหลือชาวบ้านนับถือ ทุกครัวเรือนมีแต่พระอรหันต์ หลักการของท่านพระภิกษุทั่วไปไม่ชอบ เนื่องจากความไม่สำรวมของท่าน ทำให้พระภิกษุที่มีความรู้ รู้สึกเสียหน้าไม่สบายใจ ดังนั้นพระภิกษุผู้ใหญ่จึงไม่กล่าวขานถึง ไม่พูดถึงความศักดิ์สิทธิ์ของท่าน

สืบเนื่องจากพระอรหันต์จี้กงมีเมตตาจิตไม่ถือสา การปรากฏตนของท่านเอาแน่นอนไม่ได้ กิริยาวาจาล้วนเป็นปริศนาธรรม ซึ่งทำให้ธรรมะของท่านเป็นที่กล่าวขาน จนได้รับการยกย่องว่าเป็นอาจารย์ทางพระกัมมัฏฐาน แม้ว่าท่านละสังขารจากโลกไปแล้วก็ตาม แต่ธรรมะของท่านยังมีประโยชน์ต่อมวลมนุษย์เสมอมา ดังนั้น จึงได้สมัญญาว่า เป็นพระพุทธที่ยังมีชีวิตอยู่ (พระชนม์พุทธ) ก็เนื่องด้วยเหตุฉะนี้

ในสมัยกลียุคนี้ มวลชนหลงใหลอยู่ในกิเลส วนเวียนอยู่ในทะเลทุกข์ อรหันต์ใจร้อนรนและเพื่อจะกอบกู้ชาวโลกอีกวาระหนึ่ง ท่านจึงยอมลงมาประทับทรง ที่สำนักธรรมเซิ่งเคียร โดยนำเอาวิญญาณคุณหยางเชิงไปเที่ยวสวรรค์ เปิดเผยความลี้ลับของสวรรค์เพื่อให้ชาวโลกได้รับรู้

ชาวโลกนับว่าโชคดี ดั่งอาบน้ำฝนอันศักดิ์สิทธิ์ ออกจากทางมารโดยตลอด สาธุ! หนังสือเล่มนี้สำเร็จลง สืบทอดนับหมื่นปีอันนับว่าเป็นผลงานของท่าน

บทสรรเสริญ :

เริ่มแรกต้องตีหัว　　เพื่อปลุกตัวตื่นจากหลง
ยิ้มยื่นดอกไม้ดง　　ยังคงเป็นปริศนาธรรม
ชีวิตคือละคร　　สะท้อนได้เหมือนจริงจัง
สรรพสิ่งสู่จิตดัง　　ท่องสวรรค์และยมบาล

สารบาญ

พระราชเสาวนีย์
พระองค์ธรรมมารดา แดนไร้สิ้นสุด
(อู๋จี๋ * *เหลาหมู่)*

ธิดาเซียนสนองพระราชเสาวนีย์ ธิดาเซียนมั้วโกว ลงประทับ ทรงกล่าวเป็นกลอนว่า

สัทธรรมอันยิ่งใหญ่ ถ่ายให้เซิ่นเสียนสำนัก
สวรรค์เฝ้าตระหนัก ถึงธรรมญาณเกลับถิ่นเดิม
ตั้งแต่โบราณมา ความลี้ลับไม่เผยเพิ่ม
จวบฟ้านิมิตเริ่ม ธรรมทั้งหลายจึงประทาน

ในราตรีกาลนี้ ข้าพเจ้าได้รับพระราชเสาวนีย์จากสมเด็จพระองค์ธรรมมารดา แดนไร้สิ้นสุด ให้ประกาศแก่มวลเทพยดาและมวลมนุษย์ทั้งหลาย ขอให้เทพยดาและมวลมนุษย์ จงกราบลงและฟังประกาศ ความว่า

จากเอกธาตุเปลี่ยนเป็นไตรวิสุทธิธาตุ จากไตรวิสุทธิธาตุนี้ได้ก่อกำเนิดธาตุไม้ทางทิศบูรพา ธาตุทองทางทิศประจิม ตรงศูนย์กลางคือธาตุดิน ธาตุไฟอยู่ทางทิศทักษิณ และธาตุน้ำทางทิศอุดร เมื่อธาตุทั้งห้าครบองค์ วิถีแห่งจักรวาลจึงเริ่มเคลื่อนหมุน ธาตุไม้ (บิดา) ธาตุ

---

* อู๋จี๋ : แดนไร้สิ้นสุด ไม่มีขอบเขต เป็นอนุตตรภูมิ แดนนิพพาน

ทอง (มารดา) ได้ผสมผสานกันขึ้นได้ก่อกำเนิดเก้าสิบหกธรรมญาณ แผ่คลุมไปทั่วสากลโลก

มาบัดนี้ สังคมโลกแหลกเหลวเลอะเทอะ ศีลธรรมของมนุษย์ถูกทำลายไม่เหลือหลอ ทำให้แม่นี้สังเวชยิ่ง จึงมีบัญชาให้สำนักธรรมเซิ่นเสียน แห่งเมืองไถ่จง เปิดสำนักประกาศสัจธรรม เพื่อให้ผู้คนเลิกหลงงมงาย ศิษย์ในสำนักต่างอุทิศพลังกายและจิต ด้วยความศรัทธาไม่ยิ่งหย่อน รัศมีธรรมะได้พุ่งโรจน์สู่สวรรค์

หลังจากหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ได้แต่งสำเร็จลุล่วงลงสู่สายตาของชาวโลก ได้ช่วยมนุษย์ไปอย่างกว้างขวาง ถึงแม้กระดาษจะแพงแม้นมีคนต้องการอ่านและสามารถกลับใจประพฤติธรรมได้ ก็ย่อมคุ้มค่าในการลงทุน ช่วยเหลือเหล่าวิญญาณให้หลุดพ้นจากกิเลส ได้บุญกุศลมาไม่น้อยทีเดียว

แม่มีความห่วงใยลูก (มนุษย์) ทั้งหลาย ที่ได้รับทุกขเวทนามากมาย ก่อกรรมทำเข็ญไม่หยุดหย่อน ใจแม่นี้ทนเวทนาไม่ได้ ด้วยเหตุฉะนี้ ในวันขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๕ ปีมะแม (๒๖ พ.ค. ๒๕๒๒) ณ หน้าตำหนักอนุตตรภูมิ ได้เปิดประชุมธรรมทั้ง ๓ ภพขึ้น เนื่องจากความลับแห่งยมโลกได้ถูกเปิดเผยไปแล้ว ได้ช่วยเหลือผู้คนจำนวนมากมายได้อย่างเกินคาด ทำให้ผู้คนสามารถปิดหนทางไปสู่นรกได้ ก็สามารถที่จะอุบัติขึ้นในสวรรค์ได้ ดังนั้นวันนี้จึงใคร่เปิดเผยทัศนียภาพแดนสวรรค์เพื่อนำพาเหล่าวิญญาณได้กลับคืนสู่สวรรค์ เพื่อความกลมกลืนของเอกธาตุอีกครั้ง ต่างเสวยสุขในสวรรค์กาลนาน

แม่จึงมีเสาวนีย์ ให้จัดทำหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ขึ้น โดยการนำของพระอรหันต์จี้กง นำวิญญาณนักทรงเอกเที่ยวชมสุวรรค์ เพื่อบันทึกคัมภีร์อมตะ เป็นมรดกสืบทอดตลอดกาล จึงมีคำสั่งให้ทั้งสามภพว่า

เมื่อวิญญาณนายหยางเชิงไปถึง ให้เปิดประตูต้อนรับ ห้ามปฏิเสธ หาก มีการฝ่าฝืนราชโองการ ก็จะได้รับโทษมหันต์ ขอให้ศิษย์สำนักธรรม เซิ่นเสียนจงมีศรัทธาตั้งมั่น มีวิริยะอุตสาหะจนกว่าหนังสือจะแล้วเสร็จ ก็จะได้ปูนบำเหน็จ

จงแสดงความเคารพ จงอย่าประมาท
ให้กราบขอบพระคุณพระราชเสาวนีย์
สั่ง ณ วันขึ้น ๕ ค่ำ เดือน ๕ ปีมะแม
ตรงกับวันพุธที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

เทวโองการพระเจ้าเง็กเซียนฮ่องเต้

สมุหนายกแห่งตำหนักทอง เซียนซื้อประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

สำนักทรงรับบัญชา มาแต่งคัมภีร์สวรรค์
โปรดช่วยเหลือเกื้อกัน ธรรมะนำสามโลกชู
ท่องนรกจบลงแล้ว หนทางแผ้วสว่างรู้
เหนือเมมินทร์ถิ่นที่อยู่ หมู่เทวะทิพย์พิมาน

ค่ำคืนนี้ข้าพเจ้าได้นำเทวโองการ ของพระเจ้าเง็กเซียนฮ่องเต้มาประกาศ ขอให้เทพยดา และมนุษย์ จงก้มกราบรับฟังเทวโองการความว่า

ข้าฯ สถิตแดนสวรรค์ จิตเป็นห่วงศีลธรรมมนุษย์ เห็นความเสื่อมทรามของผู้คน แม้ขุมนรกจะสร้างเพิ่มเติมสักเท่าใดก็ตาม ก็ไม่เพียงพอ ส่วนวิมานใหญ่แดนสวรรค์ไร้เทพสถิต ในวโรกาสโปรดสัตว์สามโลก สัทธรรมถ่ายทอดสู่มนุษยโลก เพื่อมวลมนุษย์มีศีลธรรมดีขึ้น จึงได้เสด็จลงทรง ณ สำนักธรรมเซิ่นเสียน เมืองไถ่จง ไต้หวัน จะได้ขัดเกลาสั่งสอนผู้คน ให้ธรรมะแพร่หลาย ธรรมสารช่วยให้ผู้คนเลิกหลงงมงาย เป็นกุศลบารมี

ตั้งแต่หนังสือ ***เที่ยวนรก*** ออกสู่สายตาโลก แผ่นดินดูสดใส ยานเมตตากอบกู้สัตวโลก ผู้ได้**รับธรรมะ*** หันหลังให้กับบาป และบ่ายหน้าสู่บุญ ผู้บำเพ็ญเพียรเพิ่มเหลือคณานับ

รับธรรมะ : คือผู้ที่ได้เข้ารับถ่ายทอดวิถีอนุตตรธรรม

จิตข้าฯ เบิกบานยิ่ง เพราะเมื่อสภาพขุมนรกถูกเปิดเผยแล้ว ทัศนียภาพแดนสวรรค์จะเปิดเผยบ้างไม่ได้เชียวหรือ ดังนั้น ในวันขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๕ ปีมะแม (วันที่ ๒๖ พ.ค. พ.ศ. ๒๕๒๒) จึงได้เปิดประชุมทั้งสามภพ โดยมีเหล่าเทวดาและโพธิสัตว์มากมายร่วมประชุมพร้อมเพรียงกันเพื่อช่วยเหลือสรรพสัตว์เป็นสำคัญ จึงเปล่งเสียงพร้อมกันทั้งสามภพ ให้เปิดเผยสภาพแดนสวรรค์สู่สากลโลก เพื่อให้สังคมโลกร่มเย็นโดยทั่วกันอย่างรวดเร็ว จึงมีบัญชาขอให้ท่านอรหันต์จี้กงได้นำวิญญาณนายหยางเซิง ท่องเที่ยวสรวงสวรรค์ ตื่นตาตื่นใจกับทิพย์พิมาน รับฟังสัทธรรมเพื่อสั่งสอนผู้คน และเมื่อหนังสือแต่งสำเร็จลงเมื่อไรมนุษย์ก็จะรู้สภาพ "มีความทุกข์ทรมานของขุมนรก และความสุขสบายของสรวงสวรรค์" เป็นที่หมายของทุกๆ คนที่จะแสวงหาสัทธรรม เพื่อบรรลุสู่สวรรค์ เหนือเมฆินทร์แดนพิมาน เสวยทิพย์สุขกาลนาน

หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** นี้ ให้เขียนแต่งในวันลงประทับทรงจนกว่าจะแล้วเสร็จ มีคำสั่งมายังด่านทุกด่านทั้งสามภพ หากพบนายหยางเซิงมาเยี่ยมชม ก็ให้เปิดประตูต้อนรับ ช่วยกันจัดแต่งหนังสือ หากใครขัดคำสั่ง จะลงโทษอย่างหนักไม่ละเว้น หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ศิษย์ทั้งหลายจะร่วมแรงร่วมใจกัน เทิดทูนสัทธรรมอันยิ่งใหญ่ บุญบารมีมหาศาลจะได้รับกันทั่วหน้า ทั้งเทพพรตและมนุษย์ เมื่อหนังสือสำเร็จลง

ขอให้เทพพรตและมนุษย์จงปฏิบัติตามคำสั่งโดยเคร่งครัด

ประกาศ ณ วันขึ้น ๕ ค่ำ เดือน ๕ ปีมะแม
ตรงกับวันพุธที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

คำอนุโมทนา
พระศาสดาแห่งเต๋า
พระมหาพรตเหล่าจื่อไท่สั้งอู๋จี๋อู่นหยวนเจี้ยวจู่

เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอน ความว่า

พระนิพพานแดนสุขี มีเอกธาตุบริสุทธิ์
บรรยากาศอบอุ่นสุด ธรรมผุดแผ้วปกคลุมทั่ว
แดนสราญศักดิ์สิทธิ์เพิ่ม ถิ่นดั้งเดิมอยู่สุดขั้ว
ทิพยอาสน์หยกไร้ขุ่นมัว ปราสาทบัวงามเฉิดฉาย
อยากหลุดพ้นการหมุนเวียน เพียรตัดหกทวารทลาย
เมล็ดบาปต้องละคลาย สักการะแด่สวรรค์
เตาไฟร้อนหลอมสุวรรณ ผุดผ่องพลันดั่งเทพธรรพ์
ปรมัตถสัทธรรม ควรเร่งทำบำเพ็ญเพียร

ตำนานท่านกล่าวไว้ **“อันวัตถุต้องมีต้นกับปลาย การงานต้องมีเริ่มต้นและสิ้นสุด เมื่อรู้จักอันไหนก่อนอันไหนหลัง ก็แสดงว่าใกล้บรรลุธรรมแล้ว”**

มนุษย์เกิดมาจากที่ไหน ตายไปแล้วกลับไปที่ไหน

ตั้งแต่โบราณมา นักปราชญ์ย่อมล่วงรู้เรื่องราวของ ผี เทวดา ฟ้า ดิน และสัทธรรมของฟ้าดิน จึงได้เผยแพร่สัทธรรมเรื่อยมา เพื่อจะได้คลายความสงสัย การเกิดดับของมนุษย์ ศาสนาช่วยชี้ช่องทางแห่งการเกิดการดับ แต่ว่าปัจจุบันนี้ ความทะยานอยากของมนุษย์เต็มไปหมด หากไม่ได้รับการขัดเกลาจากพระศาสนาแล้ว ก็ไม่สามารถทำให้จิตใจของมนุษย์ผุดผ่องสะอาดได้ ยากที่จะมีสภาพจิตบริสุทธิ์ดั่งเดิมได้ เนื่อง

จากพระศาสนาได้สำเร็จธรรมไปนานแล้ว ความเข้าใจในหลักธรรมของคนสมัยใหม่มักเพี้ยนไป จนไม่สามารถยึดถือเป็นหลักได้ ยิ่งคนในสมัยนี้มักให้ความสำคัญต่อสิ่งที่มีพยานหลักฐานทางวัตถุนิยม สิ่งที่มองไม่เห็นไม่อาจจับต้องจึงถูกปฏิเสธ ดังนั้นจิตใจจึงเต็มไปด้วยวัตถุนิยม ส่วนวิญญาณกลับอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ชีวิตไม่มีที่ยึดเหนี่ยว การก่ออาชญา-กรรมจึงได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

พระองค์ธรรมมารดาแห่งสระทิพย์ ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ ทรงตระหนักในเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ จึงได้มีพระโองการ ขอให้ท่านอรหันต์จี้กงนำวิญญาณนายหยางเชิงคนทรงแห่งสำนักธรรมเซิ่นเสียนไปเที่ยวนรกเปิดเผยการรับกรรมของคนบาป แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เสมือนหนึ่งเป็นหลักเอกที่ต้านทานความชั่วร้าย และเป็นการปลุกปลอบผู้คนให้ประกอบแต่กรรมดี เพื่อจะได้ขึ้นบันไดสู่สวรรค์ เสพสุขหรรษาในแดนสวรรค์ มาบัดนี้ ได้ให้ไปเที่ยวสวรรค์อีกคำรบหนึ่ง เพื่อแต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เพื่อเปิดเผยสภาพความเป็นอยู่ของเทวดาอย่างแท้จริง พระศาสดาไท่สั้งเหล่าจวิน กล่าวต่อว่า **“โชคลาภหรือฆาตเคราะห์ใดๆ ไม่มาเยือนท่าน นอกจากท่านจะก่อขึ้นมาเองเท่านั้น การสนองตอบของบาปบุญคุณโทษ จึงเป็นเงาตามตัวตลอดเวลา”** ซึ่งหนังสือ ๒ เล่มนี้จะเป็นภาพสะท้อนความจริงอย่างดีเลิศ คนเราเกิดมาจากฟ้าสวรรค์ เมื่อตายควรกลับคืนสู่สวรรค์ ซึ่งเป็นหนทางอันถูกต้อง ผู้ที่จะใคร่ให้ธรรมญาณตนกลับคืนสู่สุคติภูมิ เสวยสุขกาลนาน จึงควรมุ่งสู่หนทางแห่งธรรมะเท่านั้น

หนังสือเล่มนี้ นอกจากจะได้เปิดเผยถึงทิวทัศน์อันพิสดารแดนสวรรค์แล้ว ยังได้ถ่ายทอดคำเทศนาธรรมของเหล่าพรตเซียน และพระพุทธเจ้าทั้งหลาย มหาสัทธรรมได้ถูกเปิดเผยสู่ชาวโลก นับเป็นบุญกุศลของมนุษย์ ผู้ที่มีหนังสือนี้ควรใฝ่ใจศึกษา เพื่อชำระล้างธรรมญาณ

ให้สะอาดเพื่อจะได้กลับสู่สวรรค์ ทางไปสู่สวรรค์คือหนทางสู่ธรรมะ จึงหวังว่าจะรู้สำนึกตน จะได้ขึ้นสวรรค์พร้อมเพรียงกัน อันเป็นที่ปรารถนาของข้าฯ

มหาพรตเหลาจื่อไท่สั้งอู๋จี๋ฮุ่นหยวนเจี้ยวจู่

วันที่ ๑๖ เดือน ๑๒ ปีวอก (ของจีน)

ตรงกับวันศุกร์ที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๔

คำอนุโมทนาของ สมเด็จพระสุพรรณชนนีเจ้า แห่งสระทิพย์แดนอู่จี๋

เสด็จลงตรัสเป็นกลอนว่า

สมเด็จแม่ผู้ชิดเชื้อ คอยเอื้อเฟื้อแต่ปางก่อน
เฝ้าเพียรปลูกท้อทิพย์ ประทานเป็นนิจผู้ทรงธรรม
ทรงแปลงเป็นแม่กวนอิม ยินดีปลดทุกข์โทษทัณฑ์
พระเมตตาแนะนำ คำปลอบเตือนให้เร่งเพียร
แดนสวรรค์ผุดผ่องเพียร ควรฝึกเรียนแสวงหา
เส้นทางสำเร็จมรรคผล หนทางเดียวไม่มีสอง
ทุกทุกบทล้วนบันทึก เหตุลึกล้ำทางสายทอง
คุณธรรมดังแซ่ซ้อง ปกคลุมทั่วปฐพี

เจริญพร! อนุตตรภูมิ ก่อเกิดดวงธรรมญาณบริสุทธิ์ ในสมัยเริ่มแรก เมื่อปฏิสนธิลงบุกเบิกในโลกมนุษย์ ในระยะแรกๆ ผู้คนมีจิตใจบริสุทธิ์ ไม่ลืมชาติกำเนิด เมื่อหมดอายุขัยในโลก ธรรมญาณก็กลับสู่สวรรค์ ต่อมาภายหลังจิตคลุกคลีกับฝุ่นกิเลสมากเข้า จิตประภัสสรจางหายไป นานวันเข้าก็ลืมชาติกำเนิด จมดิ่งอยู่ในห้วงแห่งกรรม หมกมุ่นอยู่ในทะเลแห่งทะยานอยาก เห็นมนุษยภูมิเป็นแดนสุขี ดังนั้น จิตใจยิ่งจมลึกลงทุกที สร้างเวรสร้างกรรม กลับกลายเป็นเรือนร่างที่เต็มไปด้วยบาป จึงจำเป็นต้องสร้างขุมนรก เพื่อให้ได้รับโทษทัณฑ์เป็นการฝึกอบรมจิตใจ หวังที่จะได้หวนกลับคืนสู่จิตเดิม

แม่ได้เคยอวตารเป็นพระแม่กวนอิมและพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์องค์อื่นๆ เพื่อที่จะช่วยเหลือผู้คน หูแม่คอยสืบฟังเสียงทุกข์ร้อนและไปช่วยเหลือตามควรแก่วาสนาของชาวโลก

สมัยนี้ วิทยาการทันสมัย มีฝีมือผลิตอุปกรณ์เดินทางไปในอวกาศได้ แต่น่าเสียดายที่ไม่สามารถเจริญธรรมให้ได้ดีเทียบสมัยโบราณได้ ธรรมญาณธาตุกลายสภาพเป็นวัตถุธาตุเข้าทุกที บาปเวรเหลือล้นนรกมีทีท่าว่าจะล้นคุก น่าเวทนายิ่งนัก

แม่ คิดอยู่เสมอว่า สรรพสัตว์ล้วนมีชาติกำเนิดจากแหล่งเดียวกัน ทั้งจักรวาลเป็นหนึ่งเดียว แม่ไม่อาจทนเห็นจิตเดิมของสรรพสัตว์หลงงมงายหมกมุ่นอยู่ในโลกีย์ ก่อกรรมทำเข็ญ ดังนั้นจึงมีพระเสาวนีย์ขอให้อรหันต์จี้กงนำวิญญาณนายหยางเซิงไปท่องเที่ยวนรก เพื่อรวบรวมหลักฐานของวิญญาณบาปทั้งหลายที่ได้รับโทษทัณฑ์ในขุมนรก เปิดเผยให้ชาวโลกได้รับรู้ไว้ และเป็นการสกัดกั้นไม่ให้ก่ออาชญากรรมอีก ยับยั้งความทะยานอยากของมนุษย์ วันนี้จึงมีพระเสาวนีย์อีกครั้ง ให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ขอให้ท่านอรหันต์จี้กงนำวิญญาณนายหยางเซิงไปเที่ยวสวรรค์ นำเอาความงดงามของสวรรค์ให้ชาวโลกรับทราบ จะได้โน้มน้าวจิตใจให้ใฝ่แต่กรรมดี ธรรมญาณรุ่งโรจน์ขึ้น มารยาทงดงามสูงส่ง เป็นที่หมายในการกลับภายหลังสิ้นอายุขัยแล้ว ธรรมญาณจะได้อุบัติในแดนสวรรค์ เสวยสุขกาลนาน ไม่ต้องหมุนเวียนอีก

เวลาผ่านไปปีครึ่ง ลูกหยางได้ผ่านพ้นความลำบากต่างๆ นานาในการท่องสวรรค์ วันนี้หนังสือได้แต่งสำเร็จลง แม่รู้สึกปิติอย่างยิ่ง ผลท้อทิพย์ข้างสระทิพย์กำลังสุกปลั่ง รอคอยจนกว่าลูกๆ จะได้อ่านหนังสือนี้แล้ว รู้ความเป็นมาของจิตวิญญาณ จะได้ขยันประกอบแต่กุศลกรรม เพื่อบรรลุสัทธรรมอันยิ่งใหญ่ จะได้อยู่ในดินแดนที่ปราศจากทุกข์ในสรวงสวรรค์สืบไป ทั้งหมดนี้เป็นที่สุดปรารถนาของแม่ จึงเขียนคำอนุโมทนาให้ไว้

ณ วันที่ ๑๖ เดือน ๑๒ ปีวอก (ของจีน)

ตรงกับวันศุกร์ที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๔

คำอนุโมทนาของพระอวโลกิเตศวร (พระแม่กวนอิมแห่งทะเลทักษิณ)*

พระอวโลกิเตศวรเสด็จลง ตรัสเป็นกลอนว่า

ตถาคตเสด็จมา พาสัทธรรมอมตะ
อัศจรรย์แห่งพุทธะ สมถโสตสดับฟัง
พู่กันทรงศักดิ์สิทธิ์ นิพนธ์คัมภีร์ดัง
หยางเซิงผู้ทรงพลัง เสียงร่ำลือระบือพลิ้ว
น้ำมนต์จากกิ่งหลิว ปลิวร่อนต้องหยางเซิง
หมดเวรกรรมกายเปล่งปลั่ง ดุจดั่งขึ้นทิพย์พิมาน
ทิวทัศน์ล้ำเลิศนาน อยู่สวรรค์จิตสำราญ
สุขาวดีแดนนิพพาน คือถิ่นอยู่ของจิตเดิม

พระตถาคตพุทธเจ้าทรงเมตตาตั้งพระศาสนา เผยแพร่สัทธรรมไปทั่วโลก ส่วนสำนักทรงมีความรักความกรุณาเป็นที่ตั้ง ช่วยกอบกู้สรรพสัตว์ทั่วหล้า ซึ่งก็มีความมุ่งหมายอย่างเดียวกัน แม้จะอุบัติขึ้นคนละถิ่นฐานก็ตาม เพื่อสะดวกในการโปรดเวไนยสัตว์ สำหรับข้าฯ แล้ว หากไม่สามารถโปรดสัตว์ได้หมดโลกแล้ว ก็จะไม่เสด็จปรินิพพานเป็นพระพุทธเจ้า เพราะต้องการโปรดสัตว์ให้หมดโลก จึงต้องใช้พลังอิทธิฤทธิ์อันมหาศาล โดยมิใช่เพียงอาศัยแต่พระสูตรโบราณเท่านั้น ยังต้องอาศัยความรู้ใหม่ๆ ให้ตรงต่อเหตุการณ์สมัยใหม่ แล้วสั่งยาลงเข็มจึงจะสามารถรักษาโรคให้หายขาดได้ กลับคืนสู่สภาวะปกติอีกครั้ง

นับตั้งแต่โบราณกาลมา เมื่อพูดถึงนรก-สวรรค์ ย่อมฝังใจทุก

---

* **ทะเลทักษิณ** : ตามตำนาน เขาพระสุเมรุ เป็นศูนย์กลางจักรวาล ทะเลทักษิณน่าจะอยู่ทางใต้ของเขาพระสุเมรุ (ความเห็นของผู้แปล)

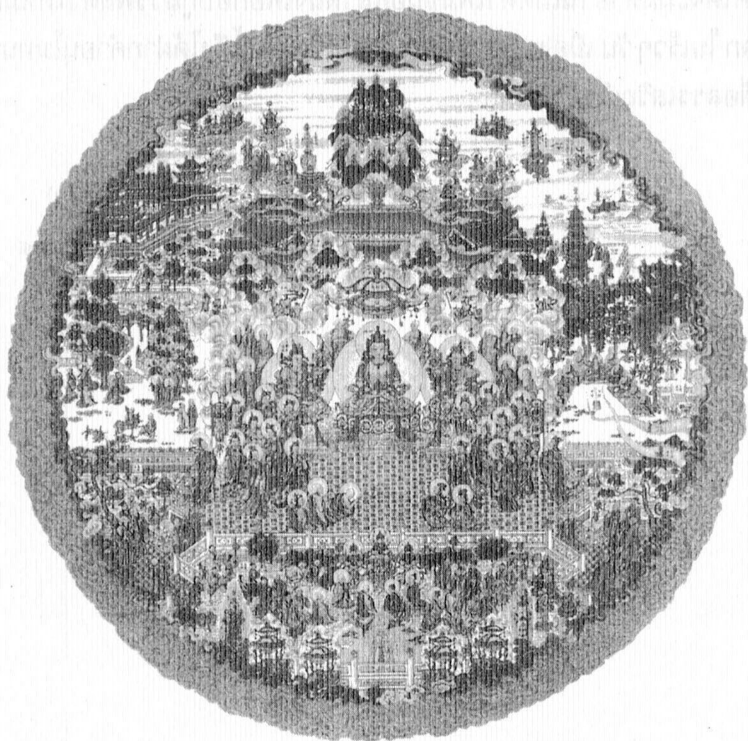
คนตลอดมา ที่น่าเสียดายก็คือ บทบันทึกและตำนานชาวบ้าน ขาดการปะติดปะต่อเป็นชิ้นเป็นอันไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ดังนั้นหนังสือที่มีคุณค่าในการป้องปราม และปลอบเตือนชาวบ้านจึงไม่มี ทำให้ชาวโลกไม่รู้จะปฏิบัติตนอย่างไร ท่องไปสู่ทางสามแพร่งหกทิศทาง ในที่สุดก็ตกอยู่ในวัฏจักรแห่งการเวียนว่ายตายเกิดไม่รู้จักจบจักสิ้น ดังนั้น ทั้งตถาคตเจ้าเทวดา อินทร์ พรหม ซึ่งตระหนักดีจึงได้ประชุมกันทั้งสามภพ มีความเห็นพร้อมเพรียงกันว่า ควรให้ชาวโลกได้รู้ถึงสภาพของสวรรค์ เพื่อกระตุ้นเตือนชาวโลกให้หันสู่ทางธรรม ปฏิบัติตามหลักสัทธรรม เพื่อที่จะได้อุบัติขึ้นบนสรวงสวรรค์อีกวาระหนึ่ง ปราศจากทุกข์โศก เสวยสุขในแดนวิสุทธิ์

มีคำกล่าวๆ ว่า "ของที่ใช้ประโยชน์ได้สูงสุด ต้องผลิตจากเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ" การที่จะเลือกเฟ้นธรรมญาณปุถุชน ที่สามารถจะท่องเที่ยวไปได้ทั้งสามภพนั้น หาได้ไม่ง่ายนัก นอกเสียจากต้องเป็นบุคคลที่มีปณิธานอันยิ่งใหญ่ว่าจะช่วยเหลือชาวโลกแล้วต้องมีกุศลจิต ปัญญา และจิตที่ผุดผ่อง จึงสามารถแบกภาระอันหนักหน่วงนี้ได้ หลังจากได้ทำการคัดเลือกแล้ว ปรากฏว่านักทรงเอกหยางเซิงแห่งสำนักธรรมเซิ่นเสียน มีความเหมาะสมยิ่ง ดังนั้น ตั้งแต่วันที่ ๕ เดือน ๕ ปีมะแม (๓๐ พ.ค. ๒๕๒๒) มีคำสั่ง ขอให้ท่านอรหันต์จี้กงนำวิญญาณนายหยางเซิง ไปท่องเที่ยวทั้งสามภพ ประดุจเหมือนครั้งเมื่อพระถังซำจั๋งออกเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎก (จากอินเดีย) เสาะหาสัทธรรมเพื่อสั่งสอนชาวโลก ผ่านความลำบากมากมาย จนแต่งหนังสือสำเร็จลงในวันนี้ ใต้หล้านี้ก็มีคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์อีกเล่มหนึ่ง ซึ่งสวรรค์ได้แซ่ซ้องสรรเสริญ หกช่องทางเกิดต่างแจ้งข่าวอันมงคลนี้แก่กันและกัน บนช่องทางเวียนว่ายตายเกิด ได้ถูกปิดอีกครั้งหนึ่ง เหมือนความมืดของท้องทะเลทุกข์ ได้มีกระโจมไฟส่องสว่างขึ้น สรรพสัตว์ที่ผ่านความทุกข์มานานแล้วจะได้มีโอกาสทองในวันนี้ ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ เหมือนได้ท่องแดนวิเศษสามแห่ง ผู้นับถือขงจื่อก็จะได้เป็นนักปราชญ์ผู้ศักดิ์สิทธิ์

ผู้นับถือเต๋าก็จะได้เป็นพระวิสุทธิพรต ส่วนผู้นับถือพุทธก็จะได้เป็นพระอรหันต์ พระพุทธเจ้า ชาวสวรรค์ต่างปรีดาปราโมทย์เป็นอย่างยิ่ง

หนังสือแต่งสำเร็จลง ทั้งสามภพต่างฉายรัศมีแวววาว ทั่วพิภพมีเหล่าธรรมญาณบนบัวทองลอยละล่อง จิตข้าฯ ยินดียิ่งนักที่ท้องทะเลทิศใต้จะมีมหายานเมตตาเพิ่มขึ้นอีกลำหนึ่งเพื่อกอบกู้สรรพสัตว์ให้หมดโลก ในเร็วๆ วัน เนื่องจากหนังสือจะออกในเร็วๆ นี้ จึงได้ฝากคำอนุโมทนาเพื่อสรรเสริญสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ณ วันที่ ๑๖ เดือน ๑๒ ปีวอก (ของจีน)
ตรงกับวันศุกร์ที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๔

ครั้งที่ ๑

วันที่ ๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๒

เที่ยวสวรรค์ด่านทักษิณ รับฟังท่านมหาปราชญ์

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

ดวงวิญญาณท่องไป ไกลถึงสวรรค์ถิ่นทิพย์
เบื่อหน่ายเมื่อยล้าเป็นนิจ สลัดทิ้งให้เต็มแรง
กลางขุนเขาเที่ยวเสาะหา สัทธรรมพาพบทางแจ้ง
สำนักทรงหมายเป็นแหล่ง เรือเมตตาพาผู้คน

พระจี้กง : ฮา ฮ้า! ท่องเที่ยวนรก ทุกๆ ขุม บรรยากาศมืดทึบอึมครึม ทำให้หายใจไม่ทั่วท้อง เชื่อแน่ว่า ไม่มีใครอยากไปในสถานที่น่าสะพรึงกลัวเช่นนั้นแน่ นอกจากคนป่วยที่เป็นโรคใกล้ตาย หรือที่ไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ อาตมาได้พานายหยางเชิงเที่ยวทั่วนรกหมดแล้ว ได้โปรดพวกวิญญาณผีขึ้นมาไม่น้อย ผู้คนก็ได้ละบาปก่อกุศล เป็นการลดเม็ดพันธุ์ในขุมนรกไม่น้อย เมื่อนรกไม่ต้อนรับแล้ว ผู้คนไม่ย่างเท้าลงไป จึงพากันไปชะเง้อชะแง้อยู่หน้าประตูแดนสวรรค์เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริง อาตมาเที่ยวโปรดผู้คน ที่มีวาสนาตามตรอกตามซอย พบว่าปัจจุบันนี้ ผู้คนกลับตัวกลับใจใฝ่หาธรรม เพื่อที่จะได้ขึ้นสวรรค์บ้าง ทำให้อาตมาสุขใจขึ้นอย่างมาก วันนี้ได้โอกาสอันดีงาม อาตมาจะได้ถือโอกาสถอดสลักประตูเปิดประตูแดนสวรรค์ไว้ต้อนรับ ผู้มีกุศลจิตได้เข้ามา... ฮา ฮ้า! ประตูกล ถูกอาตมาใช้ลูกกุญแจอัศจรรย์ไขออกแล้ว ไม่มีใครจะขัดขวางทางเรา เจ้าหยางเชิงเอ๋ย ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราก็จะเข้า-ออกแดนสวรรค์ได้อย่างสบาย เที่ยวชมให้ชุ่มใจไปเลย เป็นบุญตาจริงๆ ตั้งแต่หนังสือ ***เที่ยวนรก*** ได้ออกสู่สายตาชาวโลกแล้ว กอบกู้ผู้คนไม่น้อย ผู้ที่อ่านแล้ว ล้วนตั้งจิตอธิษฐานจะประกอบแต่กรรมดี

รัศมีธรรมพุ่งทะยานสู่เบื้องบน ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ก็บัญชาให้เปิดประตูแดนสวรรค์ออกมาดู เราก็สามารถใช้โอกาสอันหายากนี้ เข้าไปเยี่ยมชมสักครา เพราะภาระอันหนักหน่วงนี้ ข้าจึงอยากให้เจ้าทำสมาธิเพื่อสะสมพลัง จะได้ตามข้าขึ้นไปเที่ยวสวรรค์ เธอจงดูดอกบัวช่อนี้ซิ มันขยายใหญ่ขึ้นอีกแล้ว รัศมีระยิบระยับ แสบตายิ่งนัก การที่ได้ตั้งปณิธานอันยิ่งใหญ่และมีจิตกุศล จึงได้รับเกียรติให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** อีกวาระหนึ่ง ข้าได้รับเทวโองการให้พาเจ้าไปเที่ยวสวรรค์ จงรีบขึ้นดอกบัวเถิด!

หยางเซิง : นานมากแล้วไม่ได้พบปะท่านอาจารย์ รู้สึกคิดถึง วันนี้ได้รับคำสั่งให้ไปเที่ยวสวรรค์ เพื่อแต่งคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ กระผมรู้สึกหนักใจมาก เกรงว่าจะไม่สามารถทำได้สำเร็จ ต้องขอให้ท่านอาจารย์ช่วยเหลือด้วย

พระจี้กง : ศิษย์อาจารย์ดุจดั่งพ่อกับลูก เจ้ามีศรัทธานับถือข้า ข้าก็ได้แผ่บารมีคุ้มครองเจ้าอยู่เสมอๆ ครั้งนี้เราได้รับภาระร่วมกัน ขอเพียงแต่เจ้าแน่วแน่ เชื่อแน่ว่าต้องประสบความสำเร็จแน่นอน เจ้าไม่ต้องอิดเอื้อนไปเลย ข้าได้เตรียมน้ำมนต์มาเต็มขวด ขอให้เจ้าดื่มกินสามารถชำระความสกปรกโสมมของตับไตไส้พุงได้ จึงจะสามารถขึ้นแดนสวรรค์ได้

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่ประทานน้ำมนต์ให้...พอดื่มถึงท้องเท่านั้น จิต-กาย ก็เบาสบาย กระปรี้กระเปร่ายิ่งขึ้น กายลอยดุจเทวดา

พระจี้กง : เจ้ามีบุญวาสนาแล้ว หากไม่ได้ดื่มน้ำมนต์นี้ เกรงว่ากายหยาบจะเพิ่มน้ำหนักให้กับดอกบัว จะไม่สามารถลอยขึ้นได้ รีบขึ้นดอกบัวเร็วๆ จะได้ออกเดินทาง

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ไม่ทราบว่าจะต้องหลับตาหรือเปล่า

พระจี้กง : ไม่จำเป็น แดนสวรรค์ไม่เหมือนแดนนรก เจ้าสามารถทัศนาทิวทัศน์ข้างทางได้ หากถ้าลมแรงไปหน่อย เจ้าก็หลับตาพักสักหน่อย

หยางเซิง : ขอรับกระผม! กระผมนั่งนิ่งแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้ ล่องลอยในอากาศมองเห็นเมฆเบื้องใต้ แสงไฟหลายดวงเปล่งแสงระยิบระยับ ภาพยามราตรีกาลของชาวโลก ช่างทำให้คนหลงใหลเสียจริงๆ รัศมีเหลืองอร่ามนับหมื่นๆ ลำแสงจากสำนักธรรมเซิ่นเสียน พุ่งสู่นภากาศ สว่างไสวดุจดั่งแสงไฟตรวจท้องฟ้า ฉายกราดอย่างไรอย่างนั้น เบื้องหน้ามีกลุ่มเมฆสีฟ้าๆ มีเหล่าเทพ เทวดา ไปๆ มาๆ ได้อย่างสบายๆ เหมือนไม่มีความรู้สึกอะไรเลย

พระจี้กง : ที่นี่ใกล้เข้าสู่แดนสวรรค์ด่านทักษิณแล้ว ทิศทางของสวรรค์นั้น ได้กำหนดไว้ห้าทิศทาง ทิศทางใต้ ด่านทักษิณเป็นด่านไฟ เหล่า เทพเซียนเจ้า ทั้งหลายจะเข้า-ออกทางด่านนี้ ถ้าหากว่ายังไม่ได้มรรคผลก็ไม่สามารถผ่านเข้าได้ (แดนสวรรค์แบ่งเป็นทิศ ตะวันออก ตก เหนือใต้ และตรงกลาง) ด่านทั้งสี่นี้จะปิดแน่น เปิดเพียงด่านเดียวเท่านั้น ถ้าหากความสามารถแห่งฤทธิ์เดชยังไม่ถึงขั้น ก็ยังไม่สามารถจะเข้าด่านเพลิงทางทักษิณนี้ได้ เพราะเจ้าได้ดื่มน้ำมนต์แล้ว ก็สามารถต้านทานความร้อนนี้ได้ไม่ต้องกลัวไฟ เราเปลี่ยนเป็นขี่เมฆเข้าด่านไปดีกว่า

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ผู้เฝ้าประตูด่าน ดูเหมือนจะเป็นท่านเห้งเจีย (ซุนหงอคง) ในเรื่องไซอิ๋ว ในมือถือไม้พลองทองคำกระโดดโลดเต้นไม่หยุด ดูเหมือนคอยพิทักษ์ประตูอยู่

พระจี้กง : ไม่ใช่หรอก เขากำลังฝึกวิทยายุทธ์อยู่เท่านั้น

หยางเซิง : เขาใช่ ท่านเห้งเจีย (ซุนหงอคง) หรือเปล่า?

พระจี้กง : ใช่

หยางเซิง : เท่าที่ได้ฟังมา เขาว่า ซุนหงอคง เป็นเพียงตัวละครในนิทาน ทำไมจึงพบอยู่ที่นี่ในวันนี้

พระจี้กง : ความจริงชาวโลกเข้าใจผิด พระถังซำจั๋ง มีลูกศิษย์ติดตามที่เรียกว่าซุนหงอคงนั้น ความจริงก็เป็นเพียง “ลิงค่าง” ในภูเขา ผู้บำเพ็ญธรรมผู้หนึ่งจะเดินทางไปทิศตะวันตก (เพื่อนำพระไตรปิฎก) ผู้ที่มีพุทธจิตย่อมต้องมี จิตฟุ้งซ่านของลิง (สามัญจิต) ติดตามอยู่ด้วย

เพราะต้องผ่านการฝึกอบรมจิตนานัปการ ต้องผจญมารต่างๆ เช่น เงิน ทอง อิสตรี เป็นต้น หากสามารถที่จะชำระจิตให้บริสุทธิ์ จิตของลิงเป็นจิตที่ฝึกฝนยากที่สุด ตราบเมื่อเข้าใจคำว่า "ตัณหาคือความว่าง ความว่างคือตัณหา" นั่นก็หมายความว่า สวรรค์เบื้องตะวันตกที่อยู่ไกลถึงสิบหมื่นแปดพันลี้ ฉับพลัน ก็จะอยู่ที่เบื้องหน้าแล้ว ดังนั้นซุนหงอคงที่ติดตามพระถังซำจั๋งนั้น ก็คือ เป็นคำกล่าวที่มีตัวตน หากแต่ไม่มีรูป ชาวโลกจึงไม่ควรดูแคลนเป็นอันขาด

หยางเชิง : ความจริงเป็นเช่นนี้เอง เขากำลังหัวเราะ พลางเดินทางใกล้เข้ามาทางเราแล้ว

มหาปราชญ์ : ยินดีต้อนรับ ท่านอรหันต์จี้กงและคุณหยางเชิงนักทรงเอกได้มาถึง ท่านทั้งสองได้รับเทวโองการให้มาเที่ยวชมแดนสวรรค์ เพื่อแต่งคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ทางด่านทักษิณ ได้รับเทวโองการตั้งแต่วันที่ ๕ เดือน ๕ แล้ว ได้เตรียมต้อนรับท่านทั้งสองไว้แล้ว วันนี้มาต้อนรับล่าช้าไปหน่อย กรุณาให้อภัยด้วย

พระจี้กง : ท่านมหาปราชญ์ ไม่ต้องคารวะ วันนี้เราศิษย์-อาจารย์ได้รับบัญชาให้มาท่องเที่ยวสวรรค์ มาเยี่ยมคำนับ บรรดานักปราชญ์ เทพเทวดา และพระพุทธเจ้าทั้งหลายในไตรภพ เพื่อรับฟังคำบรรยาย วิธีการบำเพ็ญเพียร เพื่อนำไปอบรมชาวโลก จะได้ขึ้นสู่สวรรค์ในเร็ววันนี้ครั้งต่อไป หากต้องผ่านประตูด่านทักษิณของท่านไปยังสวรรค์แดนต่างๆ ก็ต้องขอรบกวนให้ความสะดวกด้วยเถิด

มหาปราชญ์ : ที่จริงสวรรค์ไม่มีประตูมีเพียงกลุ่มเปลวไฟด้านหน้าเท่านั้น หากยังไม่สามารถบรรลุ **ความว่าง** พอมาถึงที่นี่สิ่งที่นำพามากับตัวก็จะถูกไฟเผาผลาญ แต่ร่างกายก็ต้องร้อนเจ็บปวดทุรนทุราย ตกลงสู่นรกเบื้องล่างแน่นอน

หยางเชิง : เรียนถามท่านมหาปราชญ์ ท่านรักษาด่านทักษิณอยู่นี้ รู้สึกว่าอย่างไรบ้าง?

มหาปราชญ์ : แต่ละวันมีผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งสามภพเข้าๆ ออกๆ ที่ประตูนี้

มากมาย หากเป็นผู้สำเร็จมรรคผลแล้ว การเข้าๆ ออกๆ มีอิสระ ไม่ถูกบังคับ ส่วนผู้ศักดิ์สิทธิ์ระดับกลาง-ล่าง เนื่องจากยังไม่บรรลุมรรคผล การเข้าออกต้องมีหนังสือกำกับตัว ห้ามเข้าออกโดยพลการ กระบองทองของข้าพเจ้าร้ายกาจยิ่งนัก ไม่ว่าเทวดาองค์ไหนมาเจอเข้า ต้องร่นถอยไปทุกราย ดังนั้นจึงมีอีกชื่อว่า กระบองเพชร (วัชรปารมิต) คือมีความหมายดั่ง วัชรปารมิตสูตร ที่มีคุณค่ายิ่ง ข้าพเจ้ารักษาด่านนี้ เป็นหน้าที่แดนสวรรค์ เมื่อส่องดูมนุษย์ในโลก สร้างแต่บาปกรรมมากขึ้น ดังนั้น ผู้สำเร็จมรรคผลใหม่ๆ จึงมีน้อย ดูอย่างข้าพเจ้าซิ "หงอคงรูปเก่า" ไม่มีรูปใหม่ๆ ให้เห็นเลย

หยางเซิง : วันนี้กระผมกับอาจารย์ได้รับคำสั่งให้มาแต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ครั้งแรกก็ได้มายังด่านทักษิณก่อน ขอความกรุณาจากท่านมหาปราชญ์ให้อนุเคราะห์ด้วย กรุณาเล่าถึงวิธีการปฏิบัติให้ได้สำเร็จมรรคผล ด้วยเถิด

มหาปราชญ์ : หากหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** แต่งสำเร็จลง ข้าพเจ้าหงอคงคงจะวุ่นวายไม่น้อยทีเดียว เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากอยากจะขึ้นสวรรค์จึงได้ปฏิบัติบำเพ็ญเพียร แต่ละวันตั้งแต่เช้าจรดค่ำ จะต้องมีผู้สำเร็จมรรคผลขึ้นสวรรค์เป็นแน่แท้

หยางเซิง : นั่นก็เป็นเรื่องน่ายินดี แดนสวรรค์ก็จะมีกัลยาณมิตรเพิ่มขึ้นมากมาย ทำไมจะต้องวุ่นวายด้วยเล่า?

มหาปราชญ์ : พูดเล่นหรอกน่า อย่าถือสาเลย เธอเห็นข้าพเจ้าเหมือนอะไร เห็นเป็น "สิ่งประหลาด" ไหม?

หยางเซิง : มิได้...เห็นเป็น "สิ่งศักดิ์สิทธิ์...สิ่งศักดิ์สิทธิ์"

มหาปราชญ์ : ฮา ฮ้า! พูดถึง "บำเพ็ญเพียร" พูดให้จบสั้นๆ ยาก อย่างเช่น ข้าฯ สามารถแปลงร่างได้ถึง ๗๒ อย่าง ก็ยังไม่สามารถก้าวพ้นนิ้วทั้งห้าของตถาคตเจ้า ผู้คนฝึกฝนวิปัสสนา ถึงแม้นสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ ถ้าหากฐานไม่มั่นคง ไม่รักษาศีลห้าประการของสังคมแล้ว อันได้แก่ ความมีพรหมวิหารสี่ (เหยิน) ความยึดหลักคุณธรรมในการ

รับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น (อี้) ความมีคารวะต่อผู้อื่น อ่อนน้อมตามควรแก่ฐานะของแต่ละบุคคล (หลี่) ความมีปัญญาที่เราเห็นปัญญา (ตี้) และความมีสัจจะ (ซิ้ง) ก็ยากที่จะหลุดพ้นจากกรรมลิขิตได้ ก็ไม่สามารถบรรลุมรรค-ผล มนุษย์เพาะเลี้ยงใจลิง (จิตฟุ้งซ่าน) ไว้ตัวหนึ่ง กระโดดโลดเต้นตั้งแต่เช้าจรดเย็น ไม่ยอมเชื่อง คิดจะดู คิดจะกิน คิดนั่นคิดนี่ คิดฟุ้งซ่าน ไม่เคยสงบลงเลยสักชั่วยาม เอาแต่แกว่งไกวอยู่บนต้นไม้ ยากที่จะขึ้นสู่ประตูแดนสวรรค์ได้ ดังนั้นชื่อข้าฯ หงอคง (ว่างเปล่า) ก็เพื่อที่จะให้คน "ปล่อยวาง" ไม่ให้ไปยึดติด จะได้มีจิตสงบไม่ต้องไปก่อเวร พอตายบาปเวรจะได้ไม่ติดตัว มิฉะนั้นหากมีบาปติดตัวพอไปถึงด่านทักษิณจะถูกไฟเผาผลาญจนร่างหล่นไปสู่ภูมิต่ำเบื้องล่าง มิใช่ได้รับการทุบตีจากกระบองของข้าฯ ก็หาไม่ ดังนั้น หากจะเข้าประตูด่านทักษิณละก็ ต้องมีกายที่สะอาดบริสุทธิ์ จึงสามารถผ่านด่านไปได้ สู่แดนสวรรค์ผู้ทรงธรรมะสูง มีกายที่วิสุทธิ์ เป็นธรรมกายในความว่างเปล่า ดังนั้น จึงจะสำเร็จธรรมะของคำว่า หงอคง (ว่างเปล่า) ข้าฯ ไม่มีอำนาจควบคุมใครได้ แตะต้องก็ไม่ได้ ดังนั้นจึงปล่อยให้เข้าออกโดยเสรี วิญญาณในภูมิขั้นกลางและล่าง ยังมีร่างที่เพ้อฝันเลื่อนลอย ไม่บรรลุถึงขั้น "ว่างเปล่า" จึงต้องมีใบอนุญาตเข้า-ออกด่านได้ การบำเพ็ญธรรมของมนุษย์ ไม่น่าจะมีอุปสรรค หรือยากลำบากอะไรเลย เพียงแต่ขจัดกามตัณหาและมิจฉาทิฐิ (ความเห็นผิด) ก็จะสามารถผ่านด่านนี้ได้

หยางเซิง : ท่านนักปราชญ์พูดถูกต้อง! ดูบนศีรษะซิ มีห่วงทองคำที่ตถาคตเจ้าสวมให้ หากจิตใจไม่สงบอย่างใจลิง เมื่อมาถึงด่านทักษิณนี่ก็ต้องร่วงหล่น จะตะเกียกตะกายขึ้นมาไม่ได้ ทำวิปัสสนาก็เหมือนขึ้นบันไดสวรรค์ ไม่วอกแวก ทีละก้าวๆ ไปข้างหน้า ไม่นานก็จะถึงสวรรค์ ใจลิง (จิตฟุ้งซ่าน) ยากที่จะขจัดได้ ใครจะกล้าขึ้นบันได ที่ผูกม้าที่โลดเต้นติดไว้กับบันได ขอชาวโลกจงเข้าใจ หากต้องการเดินทางขึ้นสวรรค์ก็ต้องล้างเท้าให้สะอาด มีสติมั่นคง มีปัญญาเห็นธรรม ก็เหมือนมีน้ำมนต์ปะพรมเต็มร่าง ซุนหงอคงที่ด่านทักษิณ ก็ไม่สามารถทำอะไรใคร

ได้ ใช่ไหม?

มหาปราชญ์ : ถูกต้องแล้ว ผู้ที่มีธรรมะสูงเช่นนี้ ข้าฯ จะต้อนรับด้วยความเคารพ อย่างเช่นวันนี้ ที่ได้ต้อนรับท่านทั้งสอง ดุจเดียวกัน

พระจี้กง : ฮา ฮ้า! วันนี้เที่ยวสวรรค์ครั้งแรก ได้พบหน้ามหาปราชญ์ สนทนาธรรมที่ดียิ่ง คิดว่าเมื่อกลับไปแล้ว เห็นทีต้องเข้าห้อง ทำวิปัสสนาสักที หยางเซิง! รีบคารวะลาท่านมหาปราชญ์เอกเสีย

หยางเซิง : หน้าประตูด้านทักษิณ มีเทพเจ้าแต่งเสื้อเกราะทองตั้งแถวทั้งสี่ทิศ หน้าตาขึงขังปราศจากรอยยิ้ม ดูน่าเกรงขามยิ่ง

มหาปราชญ์ : เทพเหล่านี้ คือทหารแดนสวรรค์ ท่านมิต้องหวั่นวิตก

พระจี้กง : ขอขอบคุณท่านมหาปราชญ์เอก ที่ได้บรรยายธรรมะอันมีค่ายิ่ง ขอลาก่อนละ

มหาปราชญ์ : มีคำสั่ง! ให้ทหารตั้งแถวส่งแขก

พระจี้กง : หยางเซิงรีบขึ้นดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางเถิด

พระจี้กง : พอเริ่มเบิกตาปัญญา ก็ได้ชมความงามของสวรรค์ซึ่งไม่เหมือนที่ใดในโลกมนุษย์ แต่การรับภาระอันยาวนี้ ขอให้หยางเซิงอย่าเกียจคร้าน จงลงแส้ม้า มุ่งสู่แดนสวรรค์อย่างกล้าหาญ และรอคอยผู้มีบุญวาสนา พากันมาอย่างพร้อมเพรียงกัน สำนักธรรมเซินเสียน ถึงแล้วหยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

ครั้งที่ ๒

วันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๒
ชมพระที่นั่งหยก สวรรค์ทักษิณ
นมัสการพระเจ้าเหวินเหิง ราชาแห่งปราชญ์

พระอรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

สรรพธรรมสู่ศาสน์ ไม่มีทางสองสายทอง
ใต้ภูผาญาณเรืองรอง สรวงสวรรค์เพริศพริ้ง
จะก้าวพ้นทั้งสามภพ จงสงบตัดสามใจทิ้ง
หกช่องทางเกิดสลัดกลิ้ง หกทวารต้องตัดสิ้น

พระจี้กง : วิธีฝึกจิตมีมากมาย แต่ที่สำคัญที่สุด ต้องจิตบริสุทธิ์แน่วแน่ ให้ละใจทั้งสามทิ้ง คือ สิ่งที่ผ่านไปใจไม่คิด ปัจจุบันใจไม่ติดอยู่ อนาคตที่ยังมาไม่ถึง ใจไม่ฟุ้งซ่าน ถ้าทำได้ ก็จะบรรลุมรรค-ผล หลุดพ้นทั้งสามภพ การที่จะหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด ในหกช่องทาง ก็ต้องฝึกหัดหกมหาโจร (ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ) ทิ้ง เมื่ออายตนะทั้งหกตัดขาด หกช่องทางเกิดก็หมดเส้นใยผูกมัด ชาวโลกที่ฝึกฝนธรรมมักมีสองจิตสามใจ ไม่มีสติมั่นคง ทำให้พวกมารคอยขวางทาง ฉุดดึงลงทะเลจมอยู่ในหกช่องทางเกิด ไม่สามารถก้าวพ้น ควรคิดให้ตก! หากอยากขึ้นสวรรค์ เหมือนกายเบาไม่มีหนี้ จึงจะสามารถลอยขึ้นสู่เบื้องบน สำหรับวันนี้ได้เวลาไปเที่ยวสวรรค์ หยางเซิง เจ้ารีบขึ้นดอกบัว เตรียมออกเดินทาง

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : ดอกบัวทิพย์ลอยขึ้นสู่เบื้องบน เราศิษย์-อาจารย์ หลุดพ้นจากโคลนตม ฝุ่นไอ (กิเลส) เมฆขาวขุนเขาเขียว รัศมีเจิดจ้าอยู่เบื้องหน้า แค่พริบตาเดียวก็ถึงประตูด่านทักษิณ

หยางเชิง : เหตุไฉน ถึงมีทหารอยู่ที่ประตูนับพันๆ เหมือนกับจะเตรียมพร้อมรบ ท่านมหาปราชญ์กำลังยิ้มระรื่นมาทางนั้น

พระจี้กง : บนสวรรค์ เหล่าทหารเพิ่งจะเสร็จจากการฝึกซ้อม กำลังพักผ่อน จึงเห็นมีทหารอยู่มากมาย เจ้าอย่าตกใจ อย่าให้ภาพข้างหน้าทำให้หวั่นไหวเหมือนใจลิงจิตม้า

หยางเชิง : ครับ-อาจารย์ เกิดใจลิงขึ้น แต่จิตม้าไม่หวั่นไหว จะจัดการอย่างไรดี? (หมายถึงใจฟุ้งซ่าน)

พระจี้กง : ช่างมัน "ไปเถิด"

หยางเชิง : ครับ...ผม ม้าอยู่ลิงไป

พระจี้กง : ช่างมันปะไร

มหาปราชญ์ : ขอต้อนรับ ท่านอรหันต์จี้กง และคุณหยางเชิง เชิญเข้าประตูด่านทักษิณ เพื่อเยี่ยมชมภายใน

พระจี้กง : ขอบคุณท่านมหาปราชญ์ วันนี้ พวกเราจะเข้าไปในพระที่นั่งหยก แห่งสวรรค์ทักษิณ เพื่อนมัสการท่านประมุขแห่งสวรรค์ทักษิณพระเจ้าเหวินเหิง ราชาแห่งปราชญ์ ขอให้ท่านมหาปราชญ์ช่วยนำเข้าไปด้วยเถิด

มหาปราชญ์ : อ๋อ ถ้าเป็นเช่นนี้ ขอเชิญตามข้าฯ มา

หยางเชิง : มหาปราชญ์เพียงแต่กลับตัว ก็มีก้อนเมฆเกิดขึ้นรีบขึ้นไปทันทีแดนสวรรค์ช่างสะดวกจริง ที่เท้าก็มีเมฆไปมาเป็นอิสระ น่าจะได้เรียนไว้ไม่ทราบ ท่านอาจารย์จะยอมสอนอิทธิฤทธิ์นี้ให้ได้หรือไม่?

พระจี้กง : สิ่งนี้เป็นการดี จะสอนให้บ้าง อยากจะเรียนอย่างหงอคงก็ให้ฟังข้าฯ พูดให้ดีนะ บนศีรษะหงอคงมีห่วงทองสวมอยู่ เรียกว่า "ศีรษะอรหันต์" มือถือกระบองทองคำ แต่ถ้าวางลงจะคลุมทั่วพิภพ พอเก็บขึ้นก็จะหดเล็ก เก็บไว้ในที่ลับ (มองไม่เห็น) นี่คือ สัทธรรม (เต๋า) อันยิ่งใหญ่ อยู่ในอุ้งมือ จะยืดหรือหดได้ตามใจ พระไท่สั้งเหล่าจวินได้หล่อหลอม "อัคนีย์เนตร" (ฝอเหยี่ยนจินจง) ไว้ให้ เพื่อรักษาด่านเพลิงของสวรรค์ทักษิณ ไม่มีอะไรทำให้เขาเสียหาย เมื่อตีลังกา พลิกกายได้ตาม

ชอบใจ ซ้ำที่เท้ายังเสกกลุ่มเมฆได้ด้วย นี่ก็คือ สัญลักษณ์แห่งสิ่งวิเศษสามประการได้แก่ อณูธาตุ ปราณ และญาณ (จิง ชี่ เสิง) เปรียบเหมือนน้ำในกระติกยิ่งร้อนเท่าไร ไอร้อนก็ยิ่งพุ่งแรงเท่านั้น ใต้อุ้งเท้าก็มีพลังของธาตุน้ำพุ่งออก เหมือนจรวดพุ่งออกด้วยแรงส่งจากการเผาไหม้บนศีรษะกลางกระหม่อมมีพลังญาณพุ่งออก มือเท้าร่างกายพลิกกลับได้รวดเร็ว ดังนั้นเพียงแค่พลิกกายเท่านั้น ก็ไปได้ถึงสามพันลี้ มนุษย์หากต้องการความสามารถนี้ ต้องรักษาอณูธาตุและปราณ ตัดความทะยานอยาก ญาณมั่นคง เหมือนน้ำในกระติกเพิ่มถ่านไฟ เพียงขยับก็สามารถพุ่งขึ้นฟ้าหรือแทรกลงดิน มิฉะนั้นแล้ว ทุกๆ วันจะจมปลักอยู่ในสุรานารีและทรัพย์สมบัติ ในที่สุดจะต้องตกลงสู่ปฐพีเหมือนลูกโป่งแตกตกลงมาผลแห่งบุญกุศลเสื่อมสลาย แล้วจะเหาะเหินขึ้นสู่สวรรค์ได้อย่างไร? วิชาอันนี้ควรจดจำให้ดี ฝึกฝนกายให้ได้ธรรมกายแล้วจะสามารถซ่อนธาตุไว้ในสามโลก ห่อหุ้มฟ้าดินไว้

หยางเซิง : ที่แท้ยังต้องมีวิชานี้ จึงจะสามารถกระพือปีกบินได้

พระจี้กง : ถึงพระที่นั่งหยกของพระเจ้าเหวินเหิงแล้ว หยางเซิงโปรดเงียบ เตรียมตัวเข้าพบพระเจ้าเหวินเหิงราชาแห่งปราชญ์ ขอบคุณมหาปราชญ์ที่นำทาง

มหาปราชญ์ : ไม่ต้องเกรงใจ ต้องขอลาไปก่อน

หยางเซิง : ขอคารวะ ท่านเหวินเหิง ราชาแห่งปราชญ์ ข้าน้อยหยาง-เซิงมากับท่านอาจารย์ ขอให้ท่านโปรดชี้แนะด้วยเถิด

มหาปราชญ์ : มิต้องคารวะ เชิญท่านทั้งสองนั่งเถิด ขอให้พรตบริกรบริการน้ำชาเร็ว!

พรตบริกร : รับคำสั่ง...ได้บริการแล้วขอรับ

มหาปราชญ์ : ท่านทั้งสองไม่ต้องเกรงใจ

พระจี้กง : หยางเซิงไม่ต้องเกรงใจ มหาปราชญ์ท่านประทานน้ำชาให้ดื่มแล้วจะมีประโยชน์

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านมหาปราชญ์ที่ทรงเมตตาประทานชาให้

ชานี้ดูใสสะอาด ดื่มแล้วทั้งเย็นและชุ่มคอ วันนี้เราศิษย์-อาจารย์ได้รับคำสั่งให้มาแต่งหนังสือ จึงได้ตรงมาเยี่ยมคำนับท่าน ขอให้ท่านโปรดประทานพระวรพจน์ด้วยเถิด

มหาปราชญ์ : ท่านทั้งสองลำบากมามากแล้ว พวกท่านแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เสร็จแล้ว ได้ช่วยเหลือผู้คนไม่น้อย ดังนั้น เสด็จแม่แดนอู๋จี๋และท่านเง็กเซียนฮ่องเต้จึงโปรดให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ขณะนี้เป็นเทศกาลโปรดสัตว์ของสามโลก เซียนพรตและอรหันต์ทั้งสามโลกจึงมีงานมากเป็นพิเศษ เสด็จแม่และเง็กเซียนฮ่องเต้ต้องการโปรดสรรพสัตว์จึงมีบัญชาการให้เซียนพรตและอรหันต์ลงจากสวรรค์มาโปรดชาวโลกและได้จัดให้มีการรับประทับทรง เปิดความสะดวกเปลี่ยนกฎเกณฑ์โปรดสัตว์ใหม่ เผยแพร่สัทธรรม กอบกู้ธรรมญาณให้กลับถิ่นเดิม ดังนั้น สวรรค์ทักษิณของข้านี้ จึงควบคุมการทรงของสำนักทั่วพิภพ ผู้ที่เปิดสำนักประทับทรงนั้นๆ ล้วนได้มีการบันทึกไว้ในสมุดของสำนักอย่างชัดแจ้งหวังว่ามนุษย์ที่บำเพ็ญธรรมในสำนักทรง ควรที่จะอุทิศตนอย่างจริงจังผู้ที่ได้ปฏิญาณเข้าบำเพ็ญธรรมในสำนักทรง จะมีชื่ออยู่ในสวรรค์ทักษิณหากได้อุทิศตนเสมอต้นเสมอปลายโดยตลอด เมื่อหมดอายุขัยแล้ว ก็จะมีเทพยดานำไปสู่สวรรค์ทักษิณ แจ้งชื่อสำรวจกุศลบุญที่บำเพ็ญมา เพื่อไปเสวยสุขตามกุศลในสวรรค์ชั้นต่างๆ หากเข้าสำนักทรงแล้ว ยังประพฤติผิดศีลทำผิดต่อปณิธานที่ให้ไว้ ก็ต้องถูกตีให้ตกลงสู่นรก สรุปความว่า มีศีลมีธรรมขึ้นสวรรค์ ผิดศีลผิดธรรมตกนรก อันนี้เป็นกฎตายตัว ชาวโลกหากไม่รักษาวินัยสามคุณธรรมห้า จะไม่สามารถขึ้นสวรรค์ทำให้ข้าสังเวชใจนัก! หวังว่า เมื่อสภาพสวรรค์ได้ถูกเปิดเผยแล้ว ผู้คนจะหลั่งไหลพากันมาที่นี่ อพยพมาอยู่ที่นี่อย่างสุดความสามารถ ข้าฯ จึงจะมีความดีใจ

พระจี้กง : ขอบคุณมาก ที่ประทานวรพจน์ วันนี้คงต้องขอลากลับก่อน

หยางเซิง : ขอบพระคุณมาก ที่ท่านราชาแห่งปราชญ์ ทรงประทานพระวรพจน์ เนื่องจากเวลาหมดลงแล้ว ต้องขอกราบบังคมลาก่อน

มหาปราชญ์ : มีคำสั่ง! ให้นักพรตตั้งแถวส่งแขก

นักพรต : รับด้วยเกล้า ขอส่งท่านอรหันต์จี้กงและคุณหยางเซิงกลับสำนัก

พระจี้กง : หยางเซิงรีบขึ้นดอกบัว เตรียมกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอรับ กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางเถิด

พระจี้กง : ทิวทัศน์แดนสวรรค์ไม่มีที่สิ้นสุด การจัดเตรียมการเดินทางแสนจะเหนื่อยยากลำบากใจ แต่มันก็ค่อยๆ เข้าสู่วิถีทางโคจรแล้ว ทุกๆ แห่งดูอัศจรรย์ วิญญาณได้เที่ยวสวรรค์ก็มีความสุขเพลิดเพลินมิใช่น้อย ไฉนหนอมนุษย์จึงไม่ย่างเข้ามาเล่า...ถึงสำนักแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างเดิม

ครั้งที่ ๓

วันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๒
ชมพระที่นั่งหยก สวรรค์ทักษิณ
ฟังธรรมจากราชาแห่งปราชญ์อีกครั้ง

พระอรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

เพียงพัดโบกเบาเบา ลมพัดเอาสัทธรรมมา
ในกระติกอมฤตา ใช้ชะฝุ่นในลำไส้
มนุษย์เลียนแบบข้าฯ จะมีความสุขตลอดไป
นึกถึงวัดเล่งอุ้งไซร้ คือข้าฯ พระอรหันต์

พระจี้กง : ในมือข้าฯ มีพัด พัดเบาๆ ในกระติกมีน้ำอมฤตคอยเทเข้าไปในปาก ลักษณะย่างก้าวเหมือนพระอรหันต์ ชาวโลกจะเลียนแบบข้าฯ มีสักกี่มากน้อย น้ำอมฤตปราศจากกลิ่น มีพัด พัดก็ไม่เย็น ที่สุดแล้วจะเล่นกลอะไรกัน มีคนเขาว่า ข้าฯ ฉันเนื้อหมา ดื่มเหล้า บ้าๆ บอๆ ต่างเห็นว่าเป็นพระเก๊ๆ ข้าฯ ว่า พวกเขาดูข้าผิดไป! ในโลกมนุษย์ยังมีพระฉันเนื้อ แต่ในสวรรค์ไม่มีพระอรหันต์ดื่มเหล้าหรอก ในสมัยก่อนโน้นข้าฯ ยังอยู่บนสวรรค์ เห็นคนที่ออกบวช ปากก็ฉันเจ แต่ในใจมีอุบายร้อยแปด มีพระน้อยรูปนักที่มีความรู้ในพระสัทธรรม ล้วนแล้วแต่หลอกข้าวกิน ข้าฯ ไม่อาจทนดู พระสัทธรรมเหมือนเส้นด้ายกำลังจะขาด ดังนั้น ข้าฯ จึงจุติจากสวรรค์ มาเกิดในโลกมนุษย์มีชื่อว่า ซิวอ๊วง (บำเพ็ญเพียร) เพื่อโปรดผู้คน แสร้งทำเป็นบ้าๆ บอๆ เที่ยวเล่นไปในโลก จำเพาะเจาะจงคอยเล่นตลกกับพวกพระเหล่านั้น พวกเขาว่าฉันไม่ได้ ข้าฯก็จะฉัน เขาว่าไปไม่ได้ ข้าฯ ก็จะไป ช่วยเหลือผู้ที่มีความศรัทธาด้วยวิธีตรงกันข้าม ดังนั้นพวกที่มีปัญญาน้อย จึงเห็นข้าฯ เป็นมารศาสนา หารู้ไม่ว่า กายข้าฯ บ้าๆ บอๆ แต่ใจข้าฯ ไม่เป็น ข้าฯ สวดพระอภิธรรมแท้ๆ ไม่

เหมือนพวกเขาสวดแต่ของปลอม อันที่จริงพวกที่แกล้งทำเป็นเมตตา คือพวกที่หลอกกินหลอกดื่มเพื่อยังชีวิต พอข้าฯ ไปถึงเมื่อไร ข้าฯ ทำให้สำรับข้าวเขาแตก หมดทางหากิน ดังนั้นพระสงฆ์ในสมัยนั้นจึงเกลียดข้าฯ จะตาย ด่าข้าฯ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ พวกสงฆ์ยังมีอคติต่อข้าฯ หาว่าข้าฯ เป็นพระที่ไม่บริสุทธิ์ หารู้ไม่ว่าข้าฯ คือ พระอรหันต์ที่อวตารมา มีธรรมกายที่แฝงเร้นด้วยสัทธรรม ดังนั้นการฉันเนื้อดื่มเหล้าจึงมีรสชาติเพียงลึกแค่สามนิ้วในลำคอเท่านั้น มิได้ลงไปในกระเพาะเลย เป็นการเล่นกลในปากเท่านั้น เพื่อที่จะเย้ยหยันพระสงฆ์ที่บำเพ็ญธรรมอยู่ด้วยกัน อย่างนี้เรียกว่า “กินเปล่าดื่มเปล่าเท่านั้น ไม่มีรสชาติเลย” ผู้คนเห็นเข้าก็หัวเราะชอบใจ ข้าฯ คืออรหันต์สมประสงค์ อรหันต์เจ้าสำราญ! ฮาฮ้า ผู้คนไหว้ “พระตาย” ไม่ไหว้ “พระเป็น” น่าสงสาร! น่าสงสาร! เหตุการณ์เปลี่ยนไป ตอนนี้ ข้าฯ จะไปตามบ้าน ไม่ไปตามวัด อยากให้ชาวบ้านสร้างพระพุทธ ทุกบ้านมีพระพุทธ วันนี้ก็ต้องมานำหยางเซิงไปเที่ยวสวรรค์ ไปกันเถอะเจ้าหยาง

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ครับ พูดเสียยืดยาว ชาวบ้านเขาจะหาว่า ท่านกล่าวโอ้อวดนา

พระจี้กง : ไม่ต้องกลัว! ข้าฯ ชินกับชาวบ้านแล้ว ข้าฯ ไม่สน อยากจะอยู่วัดวาอารามใหญ่โต ถึงอย่างไรข้าฯ ก็ไม่เสแสร้งหลอกลวง จึงจะเป็นทางที่สะดวกที่จะช่วยเหลือชาวบ้านก็ตาม ชาวบ้านว่าข้าฯ บ้าๆ บอๆ แต่ข้าฯ กลับสงสารพวกเขานะ รีบขึ้นดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิด...วันนี้ทำไมมาที่นี้? ที่นี่มันทางสามแพร่งของแดนต่อแดนระหว่างยมโลกกับมนุษยโลก

พระจี้กง : เราจะไปที่สวรรค์ทักษิณโดยผ่านที่นี่ก่อนค่อยไปสวรรค์ทักษิณ

หยางเซิง : แดนต่อแดนระหว่างมนุษย์กับยมโลก กระผมเคยมาเมื่อครั้งก่อนแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** แต่วันนี้กระผมเห็นทางนี้กว้างใหญ่แถมยังมีรัศมีเจิดจ้าไปจรดเมฆ บนเส้นทางมีผู้คนมากมาย บางคนก็นั่ง

คานหาม บางคนก็มีเมฆพาไป บางคนก็เดินทอดน่องตามสบาย ทุกคนก็มีเทวดาบ้าง เทวทูตบ้าง เป็นพระบ้าง นำไป มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด

พระจี้กง : พอคนตายลง บางคนที่ไม่ต้องตกนรก พอมาถึงแดนต่อแดนระหว่างมนุษยโลกกับยมโลก เมื่อมาถึงทางสามแพร่งก็จะต้องไปยังภูเขาหัวใจ คือเส้นทางที่เจ้าเห็นเมื่อสักครู่นี้ ก็คือบุคคลที่ได้ทำบุญสร้างมหากุศล เมื่อตายลงแล้ว ก็สุดแท้แต่เทวทูตแต่ละศาสนาจะพาไปบนสวรรค์ไปรายงานตัว แต่สำหรับผู้บรรลุสัทธรรม ก็ไม่ต้องมาแบบนี้ ทั้งนี้เพราะผู้บรรลุสัทธรรมแล้วก็จะรู้ การเกิดการตาย รู้หนทางดี ตอนมีชีวิตอยู่ก็รู้จักหนทางในแดนสวรรค์ดี พอตายลงก็สามารถไปได้สบาย เพราะรู้จักเส้นทางดีอยู่แล้ว มีอิสระทุกอย่าง ธรรมญาณจิตเดิมก็ล่องลอยไปเอง มีความสุขสบาย รายละเอียดของผู้คนที่กลับสู่สวรรค์ วันหลังข้าฯ จะพาเจ้าไปดู สำหรับวันนี้เราจะไปที่ พระที่นั่งหยก นมัสการพระเจ้าเหวินเหิง ราชาแห่งปราชญ์ เพื่อฟังธรรม

หยางเซิง : ก็ดีครับ! มองดูผู้ที่จะกลับสู่สวรรค์ เหนือศีรษะต่างมีวงรัศมีแตกต่างกัน แต่ละบุคคลต่างก็ดีใจ มีความสุขสบายต่างจากพวกที่ตกนรก แต่ละคนร้องไห้โหยหวน

พระจี้กง : แน่นอนทีเดียว! ขึ้นสวรรค์ สู่แดนบรมสุข ลงนรกรับโทษทัณฑ์ สภาพทั้งสองจะเหมือนกันได้อย่างไร? มนุษย์อยากขึ้นเวทีรับรางวัล หรือคุกเข่ารับการโบยตี? เร็วๆ พวกเราไปยังสวรรค์ทักษิณกันเถอะ

หยางเซิง : ดอกบัวทะยานไปลิ่วๆ เบื้องหน้ามีเส้นทางใหญ่ สว่างไสวลอยอยู่ ชั่วพริบตาก็มาถึงสวรรค์ทักษิณแล้ว แลเห็นท่านมหาปราชญ์กำลังฝึกกระบองทองคำอยู่พลางยิ้มพลาง ไม่หยุดนิ่ง!

พระจี้กง : เราจะไม่หยุด เพียงแต่ทักทายก็พอ...ถึง พระที่นั่งหยกสวรรค์ทักษิณแล้ว หยางเซิงรีบคารวะท่านมหาปราชญ์เร็ว

หยางเซิง : ขอรับกระผม...ขอคารวะท่านมหาปราชญ์ วันนี้พวกกระผม

ก็ได้มาอีกครั้ง ขอความกรุณาโปรดประทานโอวาทด้วยเถิด

มหาปราชญ์ : มิต้องคารวะ! เชิญท่านทั้งสองนั่งลง พรตบริกรจงบริการน้ำชา

พรตบริกร : รับคำสั่ง! ได้บริการเรียบร้อยแล้วขอรับ

มหาปราชญ์ : ท่านทั้งสองเหน็ดเหนื่อยมากนะ ท่านอรหันต์ก็รับภาระอันยิ่งใหญ่ โปรดกู้สรรพสัตว์ โดยนำนายหยางเซิงท่องแดนทั้งสามโลกเพื่อแต่งหนังสือเตือนสติ ต้องลำบากมิน้อย เบื้องบนสวรรค์มีคำสั่งให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ต้องมีความหมายที่พิเศษมาก เพราะต้องแพร่งพรายความลับของสวรรค์ ดังนั้นจึงต้องได้รับผลประโยชน์จากการเตือนสติผู้คน มิฉะนั้นก็จะเป็นการเหนื่อยเปล่า การที่สำนักธรรมเซิ่นเสียนได้มีผู้ศรัทธาร่วมพิมพ์หนังสือธรรม พระสูตร ออกจ่ายแจกเพื่อปลอบเตือนผู้คน เสมือนหนึ่งน้ำทิพย์ ที่ให้ความชุ่มชื่นแก่สรรพสัตว์ทั่วโลก ถ้าหากหนังสือเล่มนี้จัดทำที่นี่ก็เกรงว่าจะเผยแพร่ไม่ได้กว้างขวางเหมือนจัดทำการสำนักของท่าน ดังนั้น หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** จึงจำเป็นต้องเลือก คน สถานที่ และสวรรค์ ทั้งสามส่วนนี้ให้เหมาะสม ฉะนั้นจึงเลือกสำนักของท่าน มิใช่ว่าฟ้าจะลำเอียง สัทธรรม ไม่เข้าใครออกใคร ใครมีศีลธรรม ผู้นั้นย่อมได้รับการสนับสนุน ดังนั้น จึงหวังว่า ศิษย์ทั้งหลายควรตระหนักถึงเกียรติที่ได้รับ และควรอุทิศทวีคูณช่วยสวรรค์กอบกู้ผู้คนเป็นการตอบแทนพระคุณสวรรค์

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านมหาปราชญ์ พวกกระผมจะบำเพ็ญเพียรจนสุดความสามารถเพื่อฟื้นฟูศีลธรรม อย่างสุดกำลัง และโชคดีที่ฟ้าเมตตา พวกกระผมรู้สึกขอบคุณเป็นล้นพ้น กระผมจะกลับไปรายงานให้พวกเขาทราบถึงคำสั่งของท่าน

มหาปราชญ์ : แดนสวรรค์กว้างไกล หากจะไปให้ทั่วถึง เกรงว่าจะไปไม่หมด สำหรับความคิดเห็นของข้าฯ ควรจะเลือกไปเฉพาะที่เข้ากับศีลธรรมปัจจุบันก็เพียงพอ เพื่อให้หนังสือสำเร็จลุล่วงไปโดยเร็ว จะได้ไปกอบกู้ผู้คน คงต้องลำบากท่านอรหันต์จี้กงมากหน่อย

พระจี้กง : สิ่งนี้คือหน้าที่ของอาตมา ขอเพียงแต่ท่านมหาปราชญ์ได้โปรดให้ความสะดวก

มหาปราชญ์ : เกรงใจไปไย! ปัจจุบันนี้ ประจวบเหมาะในการโปรดสัตว์สามโลก ได้แก่ สวรรค์ภูมิ นรกภูมิ และมนุษย์ภูมิ แต่ละแห่งจะมีทั้งคนทั้งผีปฏิบัติธรรม คราวนี้การแต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เพื่อเน้นหนักการถ่ายทอดความจริงในด้านนี้ เพื่อผลการกอบกู้ผู้คน เหมือนตรงต่อการให้ยาถูกโรค ยังสามารถกล่อมเกลาจิตมนุษย์ นอกจากนี้ก็จะได้แบบพิมพ์เขียวของ “สวนสวรรค์อันสมบูรณ์” ขอสั่งเสียเพียงเท่านี้...

พระจี้กง : ขอบพระคุณมาก ที่ท่านมหาปราชญ์กรุณาประทานโอวาทวันนี้จำเป็นต้องขอลาก่อน

หยางเซิง : ขอบพระคุณมาก ที่ท่านมหาปราชญ์ให้ความห่วงใย

มหาปราชญ์ : มีคำสั่ง ให้เหล่านักพรตตั้งแถวส่งแขก!

พระจี้กง : หยางเซิงรีบขึ้นดอกบัวโดยเร็ว เราจะกลับสำนักกัน

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียนถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๔

วันที่ ๒๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๒
ชมมหาวิสุทธิปราสาท ฟังธรรมจากพระศาสดาแห่งเต๋า
พระไท่สั้งเหล่าจวิน

พระอรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

ท่านเหล่าจวินทรงกระบือ ถือธรรมย่ำตะวันตก
ยานศักดิ์สิทธิ์ตถาคต ทะยานสู่ตะวันออก
ท่านขงจื่อท่องไป บนอาชาสู่รอบนอก
พระเยซู มะหะหมัด ทรงอูฐทั่วทะเลทราย

พระจี้กง : ฟ้าดินถือกำเนิดจากเอกธาตุ พิภพอันใหญ่ปกคลุมด้วยสรรพสิ่ง พระศาสดาของห้าศาสนา แม้จะใช้ยานพาหนะที่ต่างกันออกเผยแพร่พระธรรม และบนยานพาหนะ จะมีพระคัมภีร์ จะมีอักษรนับหมื่นตัวก็ตาม ล้วนแล้วแต่สอนให้มนุษย์เดินทางไปสู่สวรรค์ทั้งหมด แต่มาสมัยนี้ ในพระคัมภีร์ จะถูกแก้ไขเรื่อยมา บ้างก็เพิ่มเติมเสริมแต่งความคิดเห็นส่วนตัวลงไป ทำให้คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ (ลายแทงขุมทรัพย์) เลอะเทอะผิดเพี้ยน ทำให้ผู้แสวงธรรมต้องหลงทางอยู่ในขุนเขา โดยหารู้ไม่ว่าทุกศาสนามีหลักธรรมเหมือนๆ กัน ซึ่งมุ่งสู่สันติภาพ มีความซื่อสัตย์ที่จะสั่งสอนผู้คน เหนี่ยวรั้งความเสื่อมโทรมของสังคมมุ่งสู่ความสันติสุขร่วมกัน พระตถาคตเจ้าทรงเห็นสรรพสัตว์ดุจร่างเดียวกัน มนุษย์ควรตระหนักถึงสวรรค์ที่มีต่อสิ่งที่มีชีวิต การเผยแพร่พระศาสนา ก็เพื่อส่งเสริมให้มีความผาสุกและสันติภาพ ต่อมนุษยชาติอย่างเดียวกัน ดังนั้นจึงไม่ควรที่จะดูถูกเหยียดหยาม และกล่าวร้ายกันและกัน สรรพชีวิตที่อยู่กันคนละแห่ง ล้วนมาจากสวรรค์แหล่งเดียวกัน ต่างเลี้ยงชีพปกครองโลก พอนานวันเข้า ต่างก็ลืมสวรรค์ถิ่นเดิม บัดนี้ สวรรค์

ต้องการให้สรรพชีวิตสำนึกตน นึกถึงบรรพบุรุษสู่ถิ่นฐานเดิม ดังนั้นจึงมีคำสั่งมายังสำนักธรรมเซินเสียน เมืองไถ่จง ให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เปิดเผยสวรรค์ เพื่อให้มนุษย์เข้าใจถึงหลักการเดิมของชีวิต เพื่อกลับสู่สวรรค์ได้ในเร็วๆ วัน หากยังไม่สำนึกตนปฏิบัติธรรม ก็รังแต่จะถลำลึกลงไปเรื่อยๆ วนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร มีทุกข์มหันต์ ไม่อาจกลับคืนสู่ถิ่นเดิมได้! หยางเซิง! รีบขึ้นดอกบัว เตรียมออกเดินทาง

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญ ท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : นั่งอยู่บนบัวช่องาม เหินอยู่ในเวหานับหมื่นลี้ ทะยานสู่แดนสวรรค์อันสดใส ความรู้สึกเบาหวิวๆ คล้ายกับเทวดาจริงๆ เคลิบเคลิ้มเหมือนดั่งเมาเหล้า เหาะเหินได้อย่างสะดวกสบาย เบาตัวเบาใจ มีความสุขเสียจริงๆ ศิษย์รัก เจ้าไม่พูดไม่จาว่ารู้สึกอย่างไร?

หยางเซิง : จิตใจรู้สึกโล่งปลอดโปร่ง มีแต่แสงระยิบระยับ ไม่มีเมฆหมอกแห่งความเศร้า เห็นแต่มาลีสวรรค์เต็มไปหมด มีนกแปลกๆ บินร่อนอยู่ไปมา ส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้วเหมือนกำลังร้องเพลงทิพย์ สัตว์แปลกๆ มุดอยู่ตามสุมทุมพุ่มไม้อันเขียวขจี กระผมดูจนตาลายเหมือนคนเมาแล้ว ณ ที่นี้ไม่มีวี่แววของผู้คนอาศัยอยู่เลย แดนสวรรค์มีทิวทัศน์งดงาม ชวนให้หลงใหลเสียจนไม่อยากกลับไปโลกมนุษย์เลย

พระจี้กง : ทิวทัศน์เช่นนี้ หาดูไม่ได้ในแดนมนุษย์ นอกเสียจากแดนสวรรค์ อันเนื่องจากเจ้ายังไม่หมดอายุขัยของมนุษย์ไม่อาจอยู่ที่นี่นานได้ ควรจะช่วยกอบกู้สรรพสัตว์ ร่วมกันปฏิบัติธรรม วันข้างหน้า เจ้าก็สามารถมาท่องเที่ยวแห่งนี้ได้ ชมเขาชมน้ำอยู่อย่างเทวดาได้นานทีเดียว!

หยางเซิง : ขอบพระคุณอาจารย์ที่แนะนำ! ด้านหน้ามีอาคารตั้งอยู่บนเมฆ แสงทองส่องระยิบระยับ ยังมีควายเขียวเขาเดี่ยวเดินตรงมาทางเรา ทำไมบนสวรรค์ยังเลี้ยงควายด้วยหรือ?

พระจี้กง : อ๋อ! นั่นเป็นพาหนะของท่านพระไท่สั้งเหล่าจวิน...ควายเขียวเขาเดี่ยว นั่นเป็นสัตว์เทวดา ไม่ใช่สัตว์ธรรมดา เจ้าไม่ต้องกลัว เขา

มาต้อนรับเรา ควายและวัวในโลกมนุษย์น่าสงสารที่สุด ถูกใช้ให้ไถนาลากเกวียน เนื้อใช้เป็นอาหาร นมใช้เลี้ยงทารก วัวควายมีประโยชน์ต่อมนุษย์อย่างมหาศาล พระไท่สั้งเลี้ยงควายนี้ เป็นควายเทวดา ก็เหมือนกับวัวควายในโลกมนุษย์ เป็นต้นตระกูลไงล่ะในเมืองมนุษย์มีทั้งวัวเหลือง วัวขาว วัวดำ และวัวแดง แต่หามีควายเขียวไม่!

หยางเซิง : ปราสาทด้านหน้าสง่างามมาก ลักษณะผิดธรรมดายังกับสร้างด้วยทองคำและหยกเหมือนเนรมิต ความสง่าผ่าเผยทำให้คนเห็นแล้วเกรงขาม ข้างบนมีหนังสือเขียนว่า "มหาวิสุทธิปราสาท" (ไท้ชิงกง) แวววับจับตา

พระจี้กง : ที่นี่เป็นที่พระไท่สั้งเหล่าจวินประทับอยู่ ตำหนักไตรวิสุทธินี้สถิตอยู่ ณ สวรรค์ชั้นมหาชาด วันนี้เราจะมาที่นี่ก่อน เพื่อฟังธรรมเทศนาเกี่ยวกับการกำเนิดของฟ้า-ดิน เพื่อให้มนุษย์ได้รู้ถ่องแท้จะได้ปฏิบัติธรรมเป็นแนวทางไปสู่สวรรค์ การแต่งหนังสือ***เที่ยวสวรรค์*** ควรกล่าวถึงวิถีทางของฟ้า-ดิน ก่อน ท่านพระไท่สั้งเหล่าจวินทรงเป็นพระศาสดาแห่ง "เต๋า" ดังนั้น จึงอยากให้ท่านเป็นผู้บรรยายในเรื่องนี้

หยางเซิง : อ๋อ...เป็นเช่นนี้เอง

พระจี้กง : เหล่านักพรตน้อยยืนเรียงรายอยู่สองปากทาง คอยต้อนรับเราอยู่แล้ว

หยางเซิง : ขอนมัสการท่านนักพรตทั้งหลาย ข้าน้อยคือคนทรงสำนักธรรมเซิ่นเสียน เมืองไถ่จง วันนี้ได้รับบัญชาติดตามพระอาจารย์มาเที่ยวสวรรค์ ขอเชิญท่านนักพรตได้โปรดแนะนำ

นักพรต : ขอต้อนรับพระอรหันต์จี้กงกับท่านหยางเซิงที่มาเยี่ยม ท่านพระศาสดาได้ให้มากราบเชิญ ขอเชิญท่านทั้งสองตามพวกเราเข้าไปเฝ้าพระศาสดา

หยางเซิง : ขอบพระคุณ...เดินตามเหล่านักพรตเข้าไปข้างในมหาวิสุทธิปราสาท ภายในปราสาทงามสง่า น่าเกรงขาม เงียบสงัดปราศจากเสียง พระศาสดา อันมีพระพักตร์อ่อนวัย แต่มีพระเกศาขาวดั่งขนนกกระเรียน

ประทับอยู่เหนือบัลลังก์สูง ด้านหน้ามีกระถางกำยานตั้งอยู่ กลิ่นกำยานกระจายขึ้นสู่เบื้องบน รอบๆ พระวรกายมีรัศมีสีทองเปล่งประกายเจิดจ้า ดวงตาของกระผมไม่อาจทนรับแสงได้แล้ว! ขอกราบนมัสการพระศาสดาเจ้าท่านไท่สั้งเหล่าจวิน ข้าพระพุทธเจ้าได้รับเทวโองการติดตามพระอาจารย์ ให้มาท่องสวรรค์เพื่อแต่งหนังสือ วันนี้ได้มาถึงยังมหาวิสุทธิปราสาท ขอเข้าพบ พระศาสดาเจ้า ขอทรงพระเมตตาโปรดประทานคำแนะนำ ความหมายของ “เต๋า” เพื่อลงในหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เพื่อเตือนสติชาวโลก

พระศาสดาเจ้า : มิต้องคารวะ! เชิญหยางเชิงขึ้นมา! ท่านอรหันต์ก็เหน็ดเหนื่อยมากแล้ว เชิญทั้งสองนั่งลง! หยางเชิงมีกายเนื้อตาปัญญาเพิ่งจะเปิด บารมียังไม่แกร่งกล้า มาถึงสวรรค์ชั้นมหาวิสุทธิภพ ดวงจิตทนได้ยาก ข้าจะประทานยาทิพย์ให้เม็ดหนึ่ง เพื่อเพิ่มพละกำลังให้แก่เจ้า จงรับไป!

หยางเชิง : ขอกราบขอบพระคุณท่านศาสดาเจ้าที่เมตตา กระผมรู้สึกจะทนไม่ได้จริงๆ แดนสวรรค์แม้จะสวยงาม แต่ดวงจิตไม่สงบ!

พระศาสดาเจ้า : สิ่งที่เกี่ยวข้องกับพละกำลังนี้ นอกเหนือจากสวรรค์ทั้งสามสิบสามภูมิแล้วอย่างเช่น สวรรค์ชั้นมหาวิสุทธิภพนี้ หากมิใช่ผู้สำเร็จมรรค-ผลนิพพานแล้ว จะไม่สามารถมาถึงที่นี่ได้ เจ้าน่ะมีบุญวาสนา อาศัยคำสั่งให้มา ข้าจึงต้องช่วยเจ้าอีกแรงหนึ่ง รีบๆ รับประทานเข้าไปเสีย

หยางเชิง : ขอรับกระผม...กระผมรับเข้าไปแล้ว ฉับพลันรู้สึกใจถูกไฟร้อนลน ทำให้เกิดพละกำลังเพิ่มขึ้น เบื้องบน นัยน์ตาทั้งสองเบิกกว้างรู้สึกสามารถมองอะไรรอบๆ ได้เต็มที่แล้ว กราบขอบพระคุณท่านศาสดาเจ้า

พระศาสดาเจ้า : ยานี้เป็นยาทิพย์ เก้าวงกต ได้หลอมในเตาทองนี้นานถึงแปดสิบเอ็ดปีแล้ว รอคอยที่จะประทานให้แก่ผู้ที่มีบุญวาสนา วันนี้นายหยางเชิงมาที่นี่ นับว่ามีบุญวาสนา!

พระจี้กง : ขอบคุณ ท่านศาสดาเจ้าที่ประทานยาทิพย์ให้แก่ศิษย์ของอาตมา ช่วยเสริมพละกำลังให้มิใช่น้อย วันนี้ เรามาเยี่ยมคำนับท่านศาสดาเจ้า เพื่อที่จะมาฟังธรรมเทศนา ความเป็นมาของ “ฟ้า-ดิน” เพื่อให้ชาวโลกได้เข้าใจถึงสัทธรรมอันยิ่งใหญ่ จะได้อบรมจิตเพื่อกลับสู่ถิ่นเดิม

พระศาสดาเจ้า : ความอัศจรรย์ของฟ้า-ดิน นอกจากผู้บรรลุสัทธรรมแล้ว ทั่วๆ ไปก็เพียงรู้ครึ่งๆ กลางๆ คาดเดาตามเหตุผล โชควาสนาที่มีการโปรดสัตว์อันยิ่งใหญ่ ความลี้ลับอัศจรรย์แห่งวิถีโคจรของฟ้า-ดิน จึงถูกเปิดเผยเพื่อแต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ใจข้าห่วงใยสรรพสัตว์ ที่ไม่สามารถจดจำหลักการที่จะกลับสู่ความจริง ดังนั้นจึงขอถือโอกาสนี้เปิดเผยกิจ “ความเป็นมาของฟ้าดิน” ให้แก่ชาวโลก เพื่อผลในการโปรดสัตว์

อันว่า ฟ้าอยู่สูง แผ่นดินอยู่ต่ำ มนุษย์อยู่เบื้องกลาง ทั้งสามสิ่งสมบูรณ์ก็ก่อเกิดสากลโลก นับตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ ฟ้า-ดิน สุริยัน-จันทรา ยังเป็นเอกภาพ ไม่มีการแบ่งแยก ในขณะนั้นด้วยพลังปราณแท้แต่ปางก่อนของจอมปราชญ์ พระพุทธเจ้า พระวิสุทธิพรต พระมหาจอมมุนี อันนับเป็นจำนวนเป็นโกฏิๆ พระองค์ที่มีปราณอันบริสุทธิ์ต่างพร้อมใจกันเปล่งรัศมีสุดประมาณหมุนเคลื่อนอวกาศ ท่านเหล่านั้นคือ “พระบุพวิสุทธิ-พรตจอมราชัน” ที่สถิตอยู่เบื้องสูงสุด หรือถูกยกย่องว่าเป็น “พระผู้เป็นเจ้า” และเนื่องจากเป็นที่กำเนิดแห่งสรรพสิ่ง จึงขนานอีกพระนามหนึ่งว่า “บิดาสวรรค์ องค์ธรรมมารดา” เนื่องจากไม่ทราบพระนาม จึงเรียกว่า “ความลี้ลับ” เนื่องจากไม่ทราบที่มาจึงเรียกว่า “องค์ปฐม” นั้นคือ ที่มาของ “มหาสัทธรรม” เริ่มจากไม่มีชื่อ “เริ่ม” เมื่อได้มีการหมุนเคลื่อนได้ครบรอบวงกลม เอกธาตุถูกแบ่งแยก จึงแปรเป็น ไตรวิสุทธิ์พรตอันได้แก่พระวรวิสุทธิ์องค์ปฐม พระอุตตรวิสุทธิ์รัตนญาณ และพระมหาวิสุทธิ์คุณธรรม เมื่อพระทั้งสามองค์ประสานเป็นกายเดียวแล้วก็กลายเป็นองค์สมบูรณ์ จากไตรวิสุทธิ์ธาตุนี้ แยกออกเป็นรูป วิสุทธิธาตุที่เบาจึงลอยสู่เบื้องบน เมื่อได้วาระกาลจื้อ (ชวด) เป็นการเบิกฟ้า กำเนิดดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว ธาตุวิเศษสามสิ่งจึงสำเร็จลง พระไตร

วิสุทธิ์พรตก็ได้อวตารเป็นห้าอาวุโส บิดาธาตุไม้อยู่ทางตะวันออก มารดาธาตุทองอยู่ทางตะวันตก อาวุโสธาตุไฟอยู่ทางทิศใต้ อาวุโสธาตุน้ำอยู่ทางเหนือ และอาวุโสพระธรณีอยู่ศูนย์กลาง นั่นคือ ห้าอาวุโส เมื่อทั้งห้าอาวุโสอยู่ครบ ธาตุที่ขุ่นและหนักก็ตกลงสู่เบื้องล่าง เมื่อได้วาระกาลทิ้ว (ฉลู) จึงเกิดแผ่นดินขึ้น เมื่อมีฟ้า-ดินแล้ว แต่ไม่มีเผ่าพันธุ์มนุษย์ มหาบุพวิสุทธิพรตจอมราชันจึงทำสมาธิเดินปราณแท้ให้ทั้งห้าธาตุอาวุโสอุบัติขึ้นเพื่อจัดสร้างสากลโลก เมื่อสากลโลกสำเร็จลง แต่ไม่มีมนุษย์สามคุณ*ไม่ครบ แต่ไม่มีที่สำหรับมนุษย์ ดังนั้นจึงสั่งให้ ทั้งห้าอาวุโสเคลื่อนธรรมญาณ ขยายพันธุ์ ทั้งห้าอาวุโสได้รับคำสั่งแล้ว ก็ให้แม่ธาตุทองกับบิดาธาตุไม้ จัดแจ้งให้ธรรมญาณไปเกิด ขณะนั้น ทั้งห้าอาวุโสได้เลือกเขาสิเนรุเป็นศูนย์กลาง เสาะหาถ้ำที่อยู่อาศัย นำเอาดินสีเหลืองปั้นเป็นหม้อต่างครรภ์ ทำฝาครอบกลมๆ ปิดลง จัดตั้งให้เรียบร้อย บิดาธาตุไม้ได้สกัดเอาโลหะจากหิน ทำเป็นสามขาต่างเป็นขาหยั่งไว้ตั้งกระทะ แม่ธาตุทองเก็บดินห้าสี จากทิศตะวันตกเฉียงใต้ ปั้นเป็นเตารูปจันทร์เสี้ยว ธาตุน้ำตัดหินผ่านภูผา ได้หินงามประหลาด คลุกกับน้ำแล้วกอบไว้ในเตา เอาหม้อดินวางไว้ข้างใน ด้านบนตั้งกระทะทองไว้ เอาแก่นไม้แห้งวางทางใต้ใช้ไฟจริง (พลังจิต) ต้มน้ำนั้น ชั่วครู่เดียว ความร้อนได้ขับดันไอ (ธาตุแท้) ออกมา จนกระทั่งสงบจึงหยดธาตุไท่ฮวา (ไทฮั้ว) ลงสู่ในหม้อ ใต้หม้อยังมีไอ (ธาตุ) เล็ดลอดออกมา ส่วนที่ดูดซับน้ำ ได้หุ้มธาตุทอง (กิมฮั้ว) มีการยุบๆ พองๆ โดยธรรมชาติ ระดับน้ำขึ้นๆ ลงๆ ภายในเต็มล้นและอิ่มเอิบ ห้าอาวุโสสามารถล่วงรู้ถึงเหตุการณ์จากธรรมญาณว่า ส่วนศีรษะแดงได้เชื่อมติดแน่นแล้ว จึงรื้อเตาออกอุ้มหม้อออกมาดู ผลึกแสงเปล่งประกายรอบๆ อยู่ถึงเจ็ดวันจึงหยุดลงท่านอาวุโส ธาตุดิน ธาตุไฟ และธาตุน้ำ ขึ้นนั่งในที่สูง คอยดูอย่างตั้งใจ (พ่อ) ธาตุไม้ และ (แม่) ธาตุทอง จึงก่อเตาขึ้นใหม่นำหม้อขึ้นตั้งบนเตา

---

* สามคุณ คือ ฟ้า ดิน มนุษย์

ใหม่ ยามเช้าเกรงว่าจะหนาว จึงสุมเปลวแดดไว้ข้างล่าง! ยามเย็นก็เกรงว่าจะแห้ง จึงหยดน้ำธาตุ (ไท้อิก) ด้านบน ทั้งอาวุโสธาตุไม้และธาตุทอง ได้อาศัยวิธีหลอมทองให้เป็นรูป จนกระทั่งคงไว้แต่ญาณ เพื่อเพิ่มพลังจิตให้ลืมความกังวล และความคิดต่างๆ คงสภาพไว้เฉยๆ คอยเพิ่มหรือลดพลังจิตตามจังหวะจนกระทั่งแล้วเสร็จ รอคอยให้ครบกำหนด เมื่อถึงเวลาที่ครบกำหนดแล้ว ปรากฏมีเมฆสีต่างๆ ลอยอยู่เบื้องบน น้ำมนต์ก็ปะพรมลงสู่เขาสิเนรุ ได้ยินเสียงจากในกระทะ ทั้งอาวุโสไม้ และทองต่างรู้ว่า ทารกน้อยได้กำเนิดแล้ว เมื่อเปิดฝาบนออกดู จึงเห็นมีของสิ่งหนึ่งกอดรัดอยู่ อาวุโสทองจึงเอามืออุ้มออกมาคนหนึ่ง มองเห็นเป็นทารกเพศชาย อาวุโสไม้อุ้มอีกคนหนึ่งขึ้นมา ปรากฏเป็นทารกเพศหญิง ทั้งสองยิ้มร่าแล้วกระโดดออกจากกระทะ นี่คือบรรพชนในอดีตนามว่า มหาบุรุษ (ไท่เศียร) และวรสตรี (อวี่หนี่) อีกนัยหนึ่งคืออาดัมกับอีวา ซึ่งเป็นพืชพันธุ์มนุษย์ นับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา และในขณะที่ธาตุบริสุทธิ์ทั้งห้าทิศให้กำเนิดมนุษย์ ก็มีธาตุที่ไม่บริสุทธิ์ ซึมแผ่ออกมาด้วย คลุมทั่วพื้นพิภพ ทำให้เกิดสัตว์ต่างๆ เช่น พวกสัตว์ปีก พวกพืช และยังมีพวกโลหะ มีแม่น้ำ ทะเล มหาสมุทร ไฟฟ้าในอากาศและหินไฟ รวมทั้งฝุ่นละอองและสัตว์ต่างๆ คัมภีร์ที่ปั้นดินเสกให้เป็นคน ก็เกิดจากที่นี่ คนที่แท้ทำจากดิน ดินให้กำเนิด ก็ต้องอยู่กับดินไปตลอด ดังนั้นเมื่อตายลงก็ต้องคืนสู่ดินอีก การสร้างโลกจึงสำเร็จลง ทารกทั้งชายหญิงจึงจุติจากสวรรค์มาสู่โลก เริ่มแรกมนุษย์ยังมีกายบริสุทธิ์ เนื่องจากได้เสพสิ่งหลงติดในโลกทั้งในที่สว่าง-ที่มืดมิด (หยินหยาง) ผสมผสาน ดังนั้นมนุษย์จึงเกิดแล้วเกิดอีก ทั้งหมดนี้เริ่มจากที่ไร้ขอบเขตอู๋จี๋ (บ้อเก๊ก) เกิดการเคลื่อนที่ ทำให้เกิดขอบเขตอันไพศาลไท่จี๋ (ไท้เก๊ก) ขอบเขตอันไพศาลนี้มีทั้งในที่สว่าง-ที่มืดมิด หยินหยาง (อิม-เอี้ยง) ทำให้เกิดสรรพสิ่ง...เริ่มจากหนึ่ง แพร่กระจายเป็นหมื่นๆ ดังนั้น คำว่า “สรรพสัตว์” จึงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “วิญญาณ ๙๖ ดวง” หมายความถึง ลักษณะฟ้าเก้าส่วน ดินหกส่วน ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ธาตุทั้งห้าก่อกำเนิดธรรมญาณเดิม แต่ละดวงมีธาตุแท้ ดังนั้นมนุษย์จึงมีอวัยวะภายในครบทั้งห้า มีธาตุทั้งห้าแข็งแรงล้วนเป็นพระคุณของธาตุทั้งห้า ในโลกนี้มีผิวพรรณต่างๆ กันทั้งห้าสี ในทิศทางต่างๆ ทิศตะวันออกสีผิวเขียว ทิศตะวันตกสีผิวขาว ทิศใต้สีผิวแดง ทิศเหนือสีผิวดำ ทิศเบื้องกลางสีผิวเหลือง ก็เหมือนดินเหนียวที่เผาอยู่ในเตา ความแรงของไฟไม่เท่ากัน ทำให้เกิดแสงสีทั้งห้า

ธรรมญาณเดิมจุติสู่โลก เริ่มแรกจิตเดิมบริสุทธิ์ มีใบไม้พันกาย จิตจึงเป็นจิตเดิม ไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด ดังนั้น พอมนุษย์ตายลงแล้วก็กลับคืนสู่สวรรค์ แต่ทว่าจิตได้หมกมุ่นอยู่ในแผ่นดินนานเข้า ชาติพันธุ์และธรรมญาณแปรเปลี่ยน ในสมัยโบราณยุคกลาง ธรรมญาณไม่บริสุทธิ์ เมื่อมนุษย์ตายลงธรรมญาณจึงไม่สามารถกลับคืนสู่สวรรค์ จิตญาณที่มีบาปจึงตกต่ำ ดังนั้นนรกจึงบังเกิดขึ้น

ท่านอาวุโสทั้งห้า มีความเสียใจอย่างยิ่ง จึงได้ร่วมกันปรึกษาเพื่อวางแผนรับธรรมญาณคืนถิ่น อาวุโสทั้งห้าจึงจำเป็นต้องจุติลงมายังโลกด้วยตัวท่านเอง แยกกันไปคนละทิศทาง ต่างก็เป็นจอมศาสดาของห้าศาสนา เผยแพร่พระศาสนาให้แก่สาวกเพื่อโปรดสัตว์ให้คืนถิ่น แต่ว่าภายหลังพระศาสดาเสด็จดับขันธ์ลงแล้ว พระสาวกก็ได้หลีกไกลจากพระสูตรทำให้ผิดธรรมะ ทำให้ธรรมญาณเดิมอยู่ห่างไกลจากธรรมะ เกิดการกล่าวร้ายซึ่งกันและกัน กระทำสิ่งที่ผิดศีลผิดธรรม กระทบกระเทือนต่อฟ้า-ดิน ท่านอาวุโส พระแม่ (ธาตุทอง) เศร้าเสียใจที่ลูกไม่กลับคืนถิ่น ดังนั้นจึงมีรับสั่งให้นำพระสัทธรรมมาสู่โลก เพื่อกอบกู้ผู้คน เพื่อเร่งให้ได้ผลรวดเร็วขึ้น จึงได้ลงประทับทรง สั่งสอน ปลอบเตือนลูกเกเร

เพราะต้องการโปรดสัตว์อย่างจริงจัง ดังนั้นทั้งสามภพถึงได้ประชุมกันขึ้นในวันที่ ๑ เดือน ๕ ปีมะแม (๒๖ พ.ค. ๒๕๒๒) องค์ประธานทั้งสามภพจึงลงมติให้เปิดเผยสภาพทิวทัศน์ของสวรรค์ เพื่อการชักจูงเหล่าธรรมญาณ ให้กลับคืนสู่สวรรค์อันบรมสุข อันเป็นความตั้งใจของพระแม่ หวังว่าชาวโลกเมื่อได้อ่านหนังสือนี้แล้ว จะกลับตัว

กลับใจเข้าหาพระสัทธรรม จะได้กลับสู่สวรรค์ ธรรมญาณผนึกเข้ากัน กลับคืนสู่ไตรวิสุทธิ์ภพเป็นเอกธาตุอีกครั้ง เสวยสุขนิจนิรันดร์

พระจี้กง : ขอบคุณ ที่ท่านศาสดาเจ้าได้เปิดเผยถึงความลี้ลับของสวรรค์ เพื่อชักนำมวลมนุษย์ เนื่องจากเวลามีจำกัด อาตมาจะพานายหยางเซิง กลับไปยังสำนัก วันหน้าค่อยมาเยี่ยมคารวะใหม่

พระศาสดาเจ้า : ก็ดี! มีคำสั่งขอให้เหล่านักพรตน้อยตั้งแถวส่งแขกทั้งสอง

นักพรต : รับคำสั่ง! ขอส่ง ท่านอรหันต์จี้กง และคุณหยางเซิงกลับสำนัก หวังว่าจะได้มาเที่ยวอีก

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านจอมศาสดาแห่งเต๋า ที่ประทานวรพจน์อันล้ำค่า ขอกราบลาก่อน กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๕

วันที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๒
ชมมหาวิสุทธิปราสาท ฟังธรรมจาก
พระศาสดาแห่งเต๋า อีกครั้ง

พระอรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

พุทธอยู่ที่ภูผาจิต มิต้องคิดหาจากใคร
ภูผาจิตอยู่ที่ใจ ในอกเจ้าควรพินิจ
ทุกทุกคนมีเจดีย์ ที่สถิตบนภูผาจิต
บำเพ็ญเพียรใช้ความคิด เพ่งดูจิตเฝ้าติดตาม

พระจี้กง : กลอนบทนี้ เชื่อว่าคนจำนวนมากรู้จักกันดี แต่อย่าคิดว่าเพียงท่องได้ ก็จะบรรลุธรรมก็หาไม่ เนื่องจากปากกับใจยังอยู่ห่างกัน ในบทกลอน คำว่า “ภูผาจิต” ก็คือ “ภูเขาหัวใจ” และที่นี่ก็เป็นทางสามแพร่ง ที่จะแยกไปสวรรค์และยมโลก จากถนนของมนุษยโลกไปสู่ถนนไปยังสวรรค์ หรือถนนไปยังยมโลก ก็จะแยกกันตรงนี้แหละ ดังนั้นชาวโลก หากจะปฏิบัติธรรม ไม่ต้องไปเสาะแสวงหาจากที่ไหนไกลๆ เพียงมีกระจกสักบานหนึ่ง ส่องดูหน้าตาตนเอง ดูซิว่าเหมือนคนดีหรือเหมือนคนเลว คลำดูที่ใจว่าเป็นใจที่ดี หรือใจเลว ภูผาจิตก็อยู่ในใจของเจ้าเอง ชั่วขณะหนึ่งที่ขึ้นภูเขาแล้วพบพุทธฉับพลัน นั่นก็คือได้ค้นพบเส้นทางขึ้นสู่สวรรค์แล้ว

วันนี้ ก็ต้องพานักทรงเอก วิญญาณเจ้าหยางเซิงไปท่องสวรรค์อีก หยางเซิงรีบขึ้นดอกบัวโดยเร็ว

หยางเซิง : ผมขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : วันนี้ ก็ยังต้องไปมหาวิสุทธิปราสาท ไปเยี่ยมคารวะท่าน

ไท่สั้งเหล่าจวิน ศาสดาแห่งเต๋าอีกครั้ง ศิษย์รัก นั่งอยู่บนดอกบัวลอยละลิ่วพลิ้วไปตามลมขึ้นสู่แดนสวรรค์

หยางเซิง : รู้สึกร้อนเหลือเกิน

พระจี้กง : ก็จวนจะถึงสวรรค์ทักษิณนะซิ ที่นี่อยู่ใกล้แนวอวกาศ อากาศเบาบางมาก จวนจะไม่มีอากาศอยู่แล้ว อีกอย่างก็เนื่องจากความเร็วของการเดินทาง จึงทำให้รู้สึกร้อน

หยางเซิง : ที่แท้บนแดนสวรรค์มีอากาศอยู่หรือไม่?

พระจี้กง : เจ้าไม่เคยได้ยินหรอกหรือว่า มนุษย์ที่เข้าไปในอวกาศ ต้องห่อหุ้มร่างกายไว้ อาศัยออกซิเจนจากโลกขึ้นไป มิฉะนั้นแล้ว จะเข้าไปในอวกาศได้หรอกหรือ ปุถุชนที่มีกายเนื้อ คิดจะมีชีวิตในแดนสวรรค์จะเป็นไปได้อย่างไร? ควรจะบำเพ็ญธรรมจนได้ "ธรรมกาย" จึงจะใช้ได้ มิฉะนั้นแล้ว กายเนื้อเมื่อมาถึงที่นี่คงจะแข็งตายไปเท่านั้น ด้วยเหตุฉะนี้หากมนุษย์คิดจะย้ายมาอยู่ยังอวกาศ ก่อนอื่น ควรทำใจให้กว้างเหมือนอวกาศ กว้างจนไม่มีสักสิ่งเดียว จึงจะเบาจนรู้สึกสบายจึงจะมีชีวิตอยู่ที่นี่ได้

เจ้าเคยเห็นนายอาร์มสตรอง ตอนที่ไปเหยียบดวงจันทร์ไหม? ลักษณะการล่องลอยคล้ายเทวดา เป็นการพิสูจน์เหตุผลที่ว่าอากาศที่บริสุทธิ์จะลอยขึ้นสู่เบื้องบน เทพยดา อรหันต์ ต่างมีความสุขสบายอย่างอิสระ อย่างไรนั้น! เป็นเพราะได้รักษาพรหมจรรย์บำเพ็ญอณูธาตุจนกลายเป็นปราณ ฝึกปราณให้เป็นญาณ ฝึกเป็นญาณสู่ความว่าง จากกายเนื้อสู่ธรรมกาย จากรูปเป็นอรูป (ว่าง) ดังนั้นจึงจะสามารถมีชีวิตอยู่ในแดนสวรรค์ พวกเจ้าควรรับรู้เอาไว้

หยางเซิง : ความเป็นมาของจักรวาล ทำไมจึงพิสดารอย่างนี้?

พระจี้กง : สวรรค์ได้จัดระบบของจักรวาล เช่น การโคจรตามแนววิถีของมัน พลังดึงดูดจากใจกลางโลก เป็นบ่อเกิดของกระแสไฟฟ้า รักษาระบบการโคจรของดวงดาวให้ปกติ ไม่เกิดการเสียดสี หรือชนกันขึ้นได้ อันนี้นับว่าเป็นความมหัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ของสวรรค์

ในโลกนี้ วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า ในแต่ละดวงดาว มีดาวเทียมประจำอยู่ สามารถเทียบเท่ากับฝีมือสวรรค์ แต่เหล่านี้ก็เทียบไม่ได้กับการฝึกใจอบรมจิตจนบรรลุปัญญา มีตาทิพย์ได้เห็นความเป็นอยู่ของโลกอีกโลกหนึ่งได้ จะถ่ายทอดสภาวะแห่งความจริงได้มากกว่า

การใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์หยั่งเอานั้น ทำได้เพียงผิวเผินส่วนของชีวิตในแผ่นดินสวรรค์ ที่สูงขึ้นไปอีกนั้น พวกเขาไม่สามารถจะรู้ได้เลย เปรียบเสมือนเจ้ามองเห็นความกว้างของท้องทะเลนั้น เห็นมีแต่สีครามของน้ำทะเลเท่านั้น แต่ของมีค่าจำนวนมหาศาลใต้ทะเลและฟ้า-ดินนั้น เจ้าจะเห็นได้ไหม?

หยางเชิง : ท่านอาจารย์ได้เปิดเผยความลี้ลับแห่งจักรวาลอันไม่มีที่สิ้นสุดนี้ ซึ่งเป็นข่าวใหม่เสียจริงๆ เห็นทีจะต้องประกาศให้ชาวโลกได้รับรู้กันต่อไปอีกเป็นพันๆ ปีเลยทีเดียว

พระจี้กง : ความลี้ลับของสวรรค์มีมากมาย เพียงเปิดเผยเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นอกนั้นให้ชาวโลกค่อยๆ ค้นหากันเอาเองเถอะ อาจารย์กับศิษย์สนทนาธรรมกันมา ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็มาถึงมหาวิสุทธิปราสาท วันนี้ที่นี่สงบเงียบ ภายใต้ต้นไม้หรือศาลเจ้ามีชาวพรตที่หน้าตาดูสดใส หรือเหล่าวิสุทธิพรต พรตที่มีหน้าตาส่อแววเมตตาปรานี นั่งหลับตาทำสมาธิอยู่

หยางเชิง : พวกเขาเหล่านั้น ล้วนมีรัศมีเปล่งประกาย อันนี้เนื่องจากอะไร?

พระจี้กง : พวกเขากำลังขับเคลื่อนพลังจิตให้หมุนรอบกาย จิตว่างดั่งอวกาศอันนี้ เป็นความสามารถขั้นสูงในการบำเพ็ญเพียร ดังเช่นแก้วมณีที่ปราศจากฝุ่นละออง ย่อมเปล่งแสงแวววาวออกมาโดยอัตโนมัติ เราอย่าได้เสียเวลาคุย รีบเข้าไปในปราสาท เพื่อขอให้พระศาสดาแห่งเต๋าทรงบรรยายธรรมเถิด

หยางเชิง : ก็ดีครับ! เจ้าควายเขียวเขาเดี่ยวตัวนั้น มันเดินลอยชายอยู่ใต้ต้นไม้ ท่าทางสุขสบายเสียจริงๆ

พระจี้กง : ควายนี้ มิใช่ควายธรรมดา มันกำลังเดินจงกรมอยู่ พวกเรารีบเข้าไปในปราสาท ตั้งใจฟังธรรมดีกว่า

หยางเซิง : ครับกระผม!...ข้าน้อย ขอคารวะท่านพระศาสดาเจ้า วันนี้ก็ได้มากับอาจารย์อีก ขอโปรดได้บรรยายธรรมเถิด!

พระศาสดาเจ้า : มิต้องคารวะ! ท่านทั้งสองลำบากนะ ขอเชิญนั่ง! มีคำสั่งให้พรตน้อยบริการน้ำอมฤต!

พรตน้อย : รับคำสั่ง!...ได้บริการแล้วขอรับ ขอเชิญท่านอรหันต์และคุณหยางเซิง โปรดใช้น้ำอมฤตเถิด

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่ท่านศาสดาทรงเมตตารักใคร่

พระศาสดาเจ้า : ไม่ต้องเกรงใจ ท่านทั้งสองได้มาเยือนอีกครั้ง ในวันนี้ข้ารู้สึกมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง แม้ว่าข้าจะอยู่ในแหล่งสุขสบายแดนสวรรค์ แต่ใจยังคงห่วงถึงมวลมนุษย์ในโลก เห็นแล้วว่าผู้คนในปัจจุบันนี้น้อยคนนักที่จะรักษาศีลธรรม ทำให้ข้าเสียใจมาก เพื่อที่จะนำวิญญาณกลับสู่ถิ่นเดิม ดังนั้น ทั้งสามภพ จึงได้เปิดประชุม โดยยอมเปิดเผยทิวทัศน์แดนสวรรค์เพื่อกอบกู้มวลธรรมญาณกลับถิ่นเดิม ในการที่ท่านได้รับเกียรติให้ทำหน้าที่แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ซึ่งเป็นภาระอันหนักมาก ดังนั้น ข้าจึงยกเอาการกำเนิดฟ้า-ดิน และหนทางการกลับสู่สวรรค์มาเปิดเผยให้เต็มที่ จึงจะไม่ทำให้ผู้อยู่บนสวรรค์ต้องเสียใจ

หยางเซิง : ปัจจุบันนี้ มนุษย์กำลังหลงใหลอยู่กับวัตถุนิยม แต่สติกำลังสูญไป คิดจะเจริญสติเพื่อฝากความหวังไว้ แต่ไม่ทราบว่าจะปฏิบัติให้ถึงสัทธรรมได้อย่างไร? เพื่อได้ผลในการฝึก ขอเชิญท่านศาสดาเจ้าโปรดชี้แนะด้วยเถิด

พระศาสดาเจ้า : การปฏิบัติแม้จะมีวิธีร้อยแปด แต่จุดหมายปลายทางก็คือ แดนสวรรค์อันสงบสุข ดังนั้นก่อนที่จะปฏิบัติ ควรเข้าใจถึงหลักของมหาสัทธรรมเสียก่อน จะได้ไม่เสียเวลาปฏิบัติไปเปล่าๆ สูญเสียพละกำลังในการเดินทางผิด น่าเสียดายมิใช่น้อย การปฏิบัติธรรมข้อแรก ต้องมีบุญบารมี ผู้ไม่มีบุญก็ไม่รู้จักธรรม เมื่อไม่รู้ธรรม ก็จะตก

อยู่ท่ามกลางความเปล่าเปลี่ยว จะไปหาที่ใดเป็นที่หยุดยืนได้เล่า แต่ธรรมก็มีการผันแปรอยู่เสมอ ผู้ที่ไม่รู้จักการผันแปรของสวรรค์นั้น แม้จะมีบุญบารมี ก็ไม่อาจบรรลุธรรมได้ ดังเช่น รู้จักทางที่จะไปที่นั่น แต่ไม่รู้ว่ารถที่ไปจะออกกี่โมง เมื่อคนมาถึงท่ารถ รถก็ออกไปแล้ว นั่นก็เหมือนคนมีบุญบารมี แต่ไม่รู้จักการแปรเปลี่ยนของสวรรค์ ก็จะสูญเสียแรงงานไปเปล่าๆ ก็ยังไม่เข้าสู่กระแสธรรมได้ เมื่อรู้จักการแปรเปลี่ยนของสวรรค์ ก็จะทำให้เรารู้จักการปฏิบัติธรรม การปฏิบัติธรรมไม่ยุ่งยากอะไร เพียงต้องคอยระวังทุกฝีก้าว หากไม่ระมัดระวังจะเกิดอุบัติเหตุได้ ผู้อยู่ในระหว่างปฏิบัติธรรม จะไม่ยอมให้มีการผิดพลาดแม้แต่น้อย หากมีการขัดต่อระเบียบวินัย ถ้าไม่โดนปรับโทษ ก็จะมีอันตรายถึงชีวิต ยามปกติที่ทำบุญทำประโยชน์สร้างกุศล เปรียบเสมือนหนึ่งเติมน้ำมันตามรายทาง ในที่สุดก็จะไปถึงจุดหมาย พวกที่ทำบาปก่อเวร ก็เหมือนกับขวางลำชนแหลก ก็ตายอยู่บนถนนทางเดียว ไม่มีโอกาสที่จะไปถึงธรรมได้ ดังนั้น ผู้ที่ปฏิบัติธรรมพึงระมัดระวังให้มาก

หยางเชิง : ทางศาสนาเต๋า ถือการปฏิบัติธรรมถึงขั้นสามบุปผาชูช่อห้าธาตุเฝ้าธรรมญาณ (ซำฮวยฉูติ่ง อู่ชี่เฉาหยวน) เป็นจุดสุดยอดสำเร็จเป็นเซียนทอง มิทราบว่าปฏิบัติอย่างไร

พระศาสดาเจ้า : พรตเต๋า ถือว่า “เซียนทอง” เป็นสิ่งสูงสุด นั่นคือเซียนทองแห่งอู๋จี๋มีชีวิตที่ไม่ดับ ไม่กลับมาเวียนว่ายตายเกิด ดังนั้น สามบุปผาชูช่อ ห้าธาตุเฝ้าธรรมญาณ จึงเป็นการฝึกขั้นสูงสุด หากยังไม่บรรลุถึงขั้นนี้ ก็ไม่อาจเข้ามาอยู่ในแดนสวรรค์เซียนทองแห่งอู๋จี๋ได้ ข้าฯ จะอธิบายสามบุปผาชูช่อ ห้าธาตุเฝ้าธรรมญาณ ให้ฟังดังนี้

สามบุปผาชูช่อ (ซำฮวยฉูติ่ง)

บุปผาชน (หนั่งฮวย) ฝึกพลังแห่งพรหมจรรย์ (อณูธาตุ) ให้กลายเป็นปราณ

มนุษย์นั้นเกิดจากอณูธาตุ ดังนั้น อณูธาตุจึงเป็นเมล็ดพันธุ์

แห่งการเวียนว่ายตายเกิด ผู้ปฏิบัติธรรมต้องทำใจให้ว่างในช่วงล่าง ตัดความกำหนัดในกามออก อณูธาตุไม่รั่วไหล เมื่ออณูธาตุเต็มเปี่ยม ก็ไม่มีความยินดีในกามแล้ว บุปผาตะกั่วก็เกิดขึ้น

บุปผาธรณี (ตี่ฮวย) ฝึกธาตุให้กลายเป็นเจ้าญาณ*

มนุษย์นั้นมีชีวิตอยู่ได้ก็อาศัยอากาศธาตุ (ลมปราณ) ต้องทำให้จิตว่างในช่วงกลาง ไม่มีการหวั่นกลัว ไม่มีการโกรธแค้น ปราณจึงจะสงบราบเรียบ หนทางจะปลอดโปร่ง ปราณในช่วงกลางจะอิ่มเอิบ จึงไม่อยากจะกินอาหาร บุปผาเงินจึงเกิดขึ้น

บุปผาสวรรค์ (เทียนฮวย) ฝึกเจ้าญาณให้คืนสู่ความว่าง

เมื่อ อณูธาตุ ปราณ เต็มเปี่ยม หากขาดเจ้าญาณก็เหมือนร่างกายไม่เปล่งปลั่ง คนๆ นั้นก็ไม่มีชีวิต ดังนั้น เจ้าญาณเป็นหลักของการฝึก ขณะที่ใจว่างในช่วงบนไม่ติดไม่ยึด เจ้าญาณก็จะสมบูรณ์เต็มที่ไม่ง่วงนอน ตื่นอยู่ตลอด เหมือนสำรอกเปลือกออก สู่ความว่างเปล่า กลับคืนสู่ดินแดนแห่งความว่างเปล่า นั่นก็คือบุปผาสวรรค์ เกิดขึ้นแล้ว

ห้าธาตุเฝ้าธรรมญาณ (อู่ซี่เฉาหยวน)

๑. หัวใจเป็นที่อยู่ของจิต *ภพหลังเป็นจิตรู้อารมณ์ ภพก่อนมีจริยา* ว่างจากเศร้าโศก จิตเป็นสมาธิ พระเจ้าชาดทิศใต้จึงเข้าร่วม

๒. ตับเป็นที่อยู่ของวิญญาณ *ภพหลังเป็นวิญญาณท่องเที่ยว ภพก่อนมีกรุณา*ว่างจากหรรษา วิญญาณมีสมาธิ พระเจ้าเขียวธาตุไม้จากทิศตะวันออกจึงเข้าร่วม

๓. ม้ามเป็นที่อยู่ของใจ *ภพหลังเป็นใจฟุ้งซ่าน ภพก่อนมีสัจจะ* ว่างจากกามตัณหา ใจเป็นสมาธิ พระเจ้าเหลืองธาตุดินจากทิศศูนย์กลางจึงเข้าร่วม

๔. ปอดเป็นที่อยู่ของเจตสิก *ภพหลังเป็นฝีเจตสิก ภพก่อนมี*

---

* **เจ้าญาณ** : ความศักดิ์สิทธิ์, รอบรู้, เทพเจ้า, ธรรมญาณ

ความซื่อสัตย์ ว่างจากโทสะ เจตสิกเป็นสมาธิ พระเจ้าทองจากธาตุทองจากทิศตะวันตกจึงเข้าร่วม

๕. ไตเป็นที่อยู่ของอณูธาตุ ภพหลังเป็นอณูธาตุขุ่น ภพก่อนมีปัญญา ว่างจากความสุข อณูธาตุเป็นสมาธิ พระเจ้าดำธาตุน้ำจากทิศเหนือจึงเข้าร่วม

ข้อความข้างบนคือ สามบุปผาชูช่อและห้าธาตุเฝ้าธรรมญาณ ผู้ปฏิบัติธรรมนั้นต้องรวมธาตุจากห้าทิศ แปรสามบุปผาเป็น ไตรวิสุทธิ์ จึงจะคืนสู่ถิ่นอันไร้ขอบเขต ให้บรรลุถึงสภาพที่กลมกลืนโดยตลอด แต่การบำเพ็ญนั้นไม่ยากลำบากอะไรเลย ให้รักษาอณูธาตุ ปราณ และญาณไว้ ปฏิบัติตามหลักมีเมตตา สัจจะ มารยาท (อ่อนน้อม) ซื่อสัตย์ และเจริญปัญญา ให้ละวางจากโศกเศร้า หรรษา ตัณหา โทสะ และความสุข แล้วภาวะจิตก็จะเป็นอิสระ ได้รับมรรค-ผล กลายเป็นเซียนทอง หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่า บุคคลคนๆ หนึ่งสามารถบำเพ็ญตนเจริญสติ เพื่อตนเองปราศจากความผิดใดๆ สามารถที่จะไปไหนๆ โดยอิสระเสรี ถึงแม้จะมีกฎหมายสักหมื่นข้อ ก็ไม่สามารถเอาผิดจากเขาได้ ก็เหมือนสามารถหลุดพ้นจากสามภพ หลุดพ้นจากห้าธาตุ ซึ่งก็เป็นไปตามความหมายของสามบุปผาชูช่อ ห้าธาตุเฝ้าธรรมญาณ สามบุปผากับห้าธาตุ คือพลังจิตเจริญขึ้น เจ้าญาณตั้งมั่นเป็นหนึ่ง ด้วยพลังอันนี้สามารถที่จะทะยานขึ้นสู่ฟ้าหรือแทรกแผ่นดิน เทพ-เทวดาก็ไม่อาจขวางกั้น เป็นมรรคผลนิพพานที่สูงสุด เป็นเซียนทองในแดนนิพพาน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่ศาสดาเจ้าทรงบรรยายธรรม กระผมยังมีคำถามอีกข้อหนึ่ง ทำไมนอกมหาปราสาทนี้ จึงยังมีควายเขียวเขาเดี่ยว ความเป็นมาเป็นอย่างไร จะกรุณาเล่าให้ฟังได้ไหม?

พระศาสดาเจ้า : เจ้าใคร่อยากรู้ ข้าฯ ก็จะเล่าพอสังเขป เมื่อครั้งเหลา-จื่อขี่ควายเขียวผ่านด่านหันกู่กวน เพื่อไปโปรดกษัตริย์ทางทิศตะวันตก ซึ่งชาวโลกก็รู้ประวัติดี ข้าได้อวตารไปเกิดเป็นเหลาจื่อในประเทศจีน ประเทศจีนสร้างชาติด้วยเกษตรกรรม และใช้ควายไถนา ดังนั้น ข้าฯ

ขี่ควายเขียวปรากฏกายช่วยชาวโลก การที่ข้าฯ อวตารเป็นเหลาจื่อประกาศธรรมช่วยชาวโลก ขี่ควายเขียวผ่านด่านหันกู่กวน ถ่ายทอดคัมภีร์ "เต๋าเต๋อจิง" เป็นอักษรห้าพันคำให้แก่นายด่านชื่อ "อีฮี้" และไปโปรดกษัตริย์ทางตะวันตก คือประเทศอินเดียในปัจจุบันนี้แหละ ดังนั้นประชาชนชาวอินเดียจึงรู้ว่า วัว ควาย คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ก็สืบเนื่องมาจากประการฉะนี้ มนุษย์ทุกวันนี้ใช้นมวัวเลี้ยงทารกให้โตขึ้นมา เกินครึ่งหนึ่งใช้นมสดจากวัว นมผงนั้นผลิตขึ้นจากวัวทั้งนั้น ทั้งนี้เพราะการชุบเลี้ยงของคนได้เสื่อมลง จึงใช้นมวัวแทน เมื่อใช้ดื่มกินเป็นเวลานานเข้าจึงติดนิสัยวัวมากขึ้น และจิตใจคนก็หลงอยู่ในภพหลังเสียด้วย และเกิดอยู่บนแผ่นดินสีเหลือง จากควายสีเขียวแปรเปลี่ยนเป็นวัวสีเหลือง มิน่าเล่าจิตแห่งธรรมจึงไม่เหมือนกัน ทำให้จิตใจเพี้ยนไป จึงหวังว่าเมื่อฟังธรรมจากข้าฯ แล้ว คงนึกถึงบุญคุณของวัว-ควายบ้าง รักษาศีลเป็นขั้นๆ ไป จึงจะได้สนองน้ำใจข้าฯ ที่ได้อวตารมาช่วยเหลือชาวโลก แล้วไฉนควายตัวนี้จึงมีเขาอันเดียวนั้น แสดงว่าธรรมของข้าฯ มีเพียงหนึ่งไม่มีสอง ไม่ว่าบนสวรรค์หรือใต้ฟ้า

พระจี้กง : ขอบคุณ ที่ศาสดาแห่งเต๋าได้เปิดเผยวรพจน์ เนื่องจากเวลาดึกแล้ว อาตมาจำต้องพาหยางเซิงกลับสำนัก ต้องขอกราบลาก่อน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่พระศาสดาเจ้าประทานวรพจน์อันมีค่า เนื่องจากเวลาหมดแล้ว กระผมต้องตามพระอาจารย์กลับสำนัก ขอนมัสการกราบลา

พระศาสดาเจ้า : หวังว่า ทั้งสองคงได้มาอีก

พระจี้กง : หากมีบุญบารมีคงได้มาอีก

พระศาสดาเจ้า : มีคำสั่งให้ชาวพรตตั้งแถวส่งแขก

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๖

วันที่ ๒๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๒
ชมพระอุตตรวิสุทธิปราสาท
ฟังธรรมของพระองค์ฟ้ารัตนญาณ

พระอรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

บุปผาสวรรค์บานบน ฝนทิพย์ปลุกผู้ลุ่มหลง
ผู้ใฝ่ธรรมสุขสมปอง แผ่นดินทองผ่องสดศรี
พุทธศักดิ์สิทธิ์ที่ ตะวันตกมีเสรี
ตำหนักหยกขับดนตรี กล่อมพระองค์ฟ้าฯ

พระจี้กง : มนุษย์ทุกผู้ทุกนามล้วนรักชอบดอกไม้ ที่สวยสดงดงาม แต่ว่าดอกไม้นั้นไม่สามารถบานอยู่ได้ถึงร้อยวัน กลับมาดูนางฟ้าโปรยดอกไม้บนสรวงสวรรค์ จะไม่มีการร่วงโรยตลอดทั้งสี่ฤดู และไม่มีการหยุดในวันตรุษสารทด้วย โดยปราศจากความร่วงโรย คนเราต่างชอบอากาศบริสุทธิ์ แต่ฝุ่นละอองแห่งโลกีย์หนาแน่นขึ้นทุกๆ วัน จึงต้องฝืนใจสูดมันเข้าไป เมื่อฝนทิพย์โปรยปราย แผ่นดินกลับชุ่มชื้น จิตใจสดใสอารมณ์ก็เย็นสบาย ปรากฏการณ์ ๒ อย่าง มันแยกให้เห็นอย่างชัดเจนมาก คือ ธาตุที่เบาและสะอาดได้ลอยขึ้นเบื้องบน กลายเป็นฟ้า ส่วนธาตุที่หนักและขุ่นจะตกลงเบื้องล่างแข็งตัว กลายเป็นดิน หวังว่าผู้คนในโลกจงรักษาจิตวิญญาณให้ผ่องใส แผ่วเบา สลัดทิ้งซึ่งสิ่งขุ่นข้องหมองใจ จึงจะสามารถลอยขึ้นสู่แดนนิพพานเพื่อที่จะไม่ต้องตกลงไปยังขุมนรก เจ้าหยางเชิง เตรียมตัวออกเดินทางได้ วันนี้จะต้องไปชมสวรรค์อีกครั้งหนึ่ง

หยางเชิง : ขอรับกระผม กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้ ขอเรียนถามท่านอาจารย์ว่า เมื่อกี้ท่านกล่าวคำว่า

"ทัศนศึกษา" กระผมรู้สึกว่ามีความหมายมาก ท่านอาจารย์จะอธิบายความมุ่งหมายของอักษร ๒ ตัวนี้ ได้ไหมครับ

พระจี้กง : ฮาฮ้า! พอเจ้าพูดถึงคำว่า "ทัศนศึกษา" สองคำนี้ ไฟในสำนักเกิดดับลงอย่างกะทันหันเลยกลายเป็น "ทัศนมืด" มันมีความหมายจริงๆ นะ

หยางเซิง : อันนี้เพราะเหตุใดมิทราบครับ

พระจี้กง : ข้าฯ รู้ก่อนที่ใจเจ้าจะเคลื่อนไหวแล้ว เพื่อที่จะสั่งสอนพวกศิษย์ในสำนักให้รู้สึกตัว จึงแสดงอภินิหารทำให้ไฟฟ้าดับ ๑๕ วินาที อันนี้ประกอบด้วยความหมายอันยิ่งใหญ่นัก ตอนที่ไฟฟ้าดับ ข้าฯ เห็นศิษย์แต่ละคนเหลียวหน้าแลหลังกันเลิกลั่ก คิดจะหาแสงสว่าง จึงไปหยิบเอาเทียนมาวางไว้ข้างถาดทราย อยากจะดูให้ชัดเจนว่า ที่กำลังเขียนอยู่นั้นเป็นตัวอักษรอะไร นี่แหละว่า "ทัศนศึกษา" (เห็นชัดแจ้ง, เห็นความสว่าง) ดังนั้น คำว่า "ทัศนศึกษา" คือ มองไปข้างหน้าที่มีความสว่าง ทัศนาทิวทัศน์ธรรมชาติ ทุกวันนี้โลกมีวิทยาการก้าวหน้า ผู้คนทั้งหลายต่างถือโอกาสไปทัศนาจรยังที่ต่างๆ ที่ใกล้ก็ทัศนศึกษาในประเทศ ที่ไกลก็ไปต่างประเทศ แต่ไม่รู้ว่าไปทัศนศึกษาจริงๆ หรือเปล่า ฮาฮ้า บ้างก็ไปแหล่งเริงโลกีย์ เพื่อทัศนศึกษาในห้องมืด อาตมาว่าเขากำลังไป "ทัศนมืด" ชาวโลกทุกวันนี้ใฝ่หาแต่สีสัน รูปโฉมต่างๆ หารู้ไม่ว่า ทิวทัศน์บนสรวงสวรรค์นั้นงดงามกว่าทิวทัศน์ในโลกมนุษย์เป็นหมื่นๆ เท่า แล้วเหตุไฉนจึงไม่คิดไปเยือนด้วยเล่า วันนี้ข้าฯ จะพาหยางเซิงไปยังปราสาทวิมานซึ่งไม่ใช่ "ไฟหิ่งห้อย" ส่องเพื่อ "ทัศนศึกษา" นะ

หยางเซิง : นั่นเป็นบุญของผม ที่กลายเป็นนักทัศนาจรไปแล้ว!

พระจี้กง : ใช่แล้ว! คราวหน้า เจ้าจะได้นำมนุษยชาตินับหมื่นๆ มาที่นี่ดั่งค้นพบแผ่นดินใหม่

หยางเซิง : ขอบคุณท่านอาจารย์

พระจี้กง : เราต้องรีบรุดหน้าไป ภูเขาจิตทะลุถึงพุทธจิตจากมนุษยโลกทะลุถึงแดนสวรรค์ ขอเพียงมีจิตคิดฝึกธรรม ก็สามารถบรรลุสัทธรรม

ได้ ตอนนี้เรามาถึงอุตตรวิสุทธิปราสาทสวรรค์ไร้เขต เพื่อเข้าพบท่านพระองค์ฟ้ารัตนญาณ หยางเซิงเจ้าเตรียมตัวเข้านมัสการ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! มาถึงที่นี่จิตไม่อาวรณ์มนุษยโลก รู้สึกเบาลอยอย่างสบาย ข้างหน้ามีหอสูงตระหง่านเทียมฟ้า ทั้งสี่ด้านก็มีอาคารห้อมล้อม แสงทองสาดส่องหอทองปราสาทหยกสร้างด้วยแก้ว แหวนเพชร นิล จินดา ต่างกับการก่อสร้างด้วยดิน ไม้ เหล็ก คอนกรีต ในโลกมนุษย์ ตื่นตาตื่นใจจนไม่สามารถจะบรรยายถึงความโอ่อ่าสง่างามได้หมดสิ้น บุปผาสวรรค์โปรยปรายไม่ขาดสาย ฝนทิพย์ก็ประพรมพรำๆ สนเขียวชอุ่มงามสะพรั่ง ไม่ปรากฏมีบรรยากาศแห่งความโศกเศร้าทุกข์ทรมานดั่งเมืองมนุษย์ นกกระเรียนขนขาวผ่องยืนพักอยู่บนต้นไม้ มัจฉาสวรรค์เวียนแหวกผุดว่ายในสระโบกขรณี ธรรมชาติงามวิจิตรพิสดาร จนชวนให้หลงใหลลืมโลกมนุษย์ ขอกราบเรียนถามท่านอาจารย์ เหตุไฉนจึงมีรัศมีสีทองเปล่งประกายระยิบระยับตลอดเวลารอบพระวิสุทธิปราสาท โดยไม่มีหยุดหย่อนเลย?

พระจี้กง : อ๋อ...อันนี้ก็คือ ขณะนี้ท่านพระองค์ฟ้ารัตนญาณกำลังบรรยายธรรมให้เจ้าอยู่นะซิ แสงเหล่านี้คือ แสงแห่งกิ่งฟ้า ๓๖ และก้านธรณี ๗๒ ที่ได้หมุนเวียนสอดส่องในสากลโลก เรารีบเข้าไปคารวะท่านพระองค์ฟ้ารัตนญาณกันเถอะ

หยางเซิง : บรรดาชาวพรต ต่างยืนเรียงแถว ๒ ข้างทาง ประหนึ่งคอยต้อนรับเราอยู่

นักพรต : ยินดีต้อนรับ ท่านพระอรหันต์จี้กง และนายหยางเซิง ท่านพระองค์ฟ้ารัตนญาณ ขอเชิญท่านทั้งสองให้เข้าไปพบได้

หยางเซิง : พอย่างเท้าเข้าสู่ภายในปราสาท ณ บัลลังก์กลางห้องโถงใหญ่ มีพระผู้ทรงธรรม หน้าตาแฝงไว้ด้วยความเมตตา รอบๆ พระวรกายมีรัศมีเปล่งออกมา ผินพระพักตร์มายังเรา พลางแย้มพระสรวลส่งให้...กราบคารวะ ท่านพระองค์ฟ้ารัตนญาณ ข้าน้อยได้รับเทวโองการติดตามอาจารย์ให้มาเที่ยวสวรรค์เพื่อแต่งหนังสือ วันนี้ได้มีโอกาสมายัง

ไตรวิสุทธิภพ ขอความกรุณาให้พระองค์ฟ้ารัตนญาณประทานธรรมสักครั้ง

พระองค์ฟ้า : ท่านทั้งสองมิต้องคารวะ ขอเชิญนั่งตามสบาย! เซียนเต๋า! รีบบริการน้ำอมฤต

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านองค์ฟ้าที่มีความกรุณาอย่างมาก กระผมรู้สึกกระดากไม่กล้ารับ!

พระจี้กง : วันนี้ อาตมานำลูกศิษย์มาถึงพระอุตตรวิสุทธิปราสาท ขอท่านองค์ฟ้าช่วยชี้แนะเพื่อจะได้ตื่นจากความหลงงมงาย

พระองค์ฟ้า : เป็นการถูกต้องแล้ว ที่สำนักของท่านรวมพลังทั้งเทพเจ้าและมนุษย์ ทำการกอบกู้ชี้แนะอย่างจริงจัง เพื่อเผยแพร่พระสัทธรรมและขยายศาสตร์ของท่านขงจื๊อทั้งหลักธรรมแห่งพุทธศาสตร์ด้วย เพื่อทำการกอบกู้ชาวโลก มีความดีความชอบใหญ่หลวงนัก เมื่อได้มาถึงอุตตรวิสุทธิปราสาทในวันนี้ ข้าฯ จะมอบคัมภีร์อุตตรวิสุทธิมรรคให้

อันข้าฯ ได้สถิตอยู่ในไตรวิสุทธิภพนี้ เป็นผู้รักษากฎแห่งธรรม กฎในโลกมนุษย์ก็ไม่พ้นไปจาก ๓๖ กฎ แห่งกิ่งฟ้า และ ๗๒ กฎ แห่งก้านธรณี ซึ่งวิทยาคมทั้งหมดนี้ ผู้คนในโลกนี้ยังไม่มีใครจะรู้ได้อย่างครบถ้วน เพราะเหตุว่าจิตใจของมนุษย์ส่วนใหญ่โหดเหี้ยม อันตราย หากได้วิทยาคมแล้ว มักจะประพฤติในทางชั่ว ไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ข้อบังคับของสวรรค์ ที่ให้รักษาศีลบำเพ็ญธรรม เพื่อใช้วิทยาคมนี้ช่วยเหลือชาวโลก ดังนั้น ในปัจจุบันนี้การโปรดมนุษยโลก ซึ่งเน้นในทางธรรมมากกว่าทางวิทยาคม ผู้ที่มีวิทยาคมมักจะไม่ฝึกอบรมบำเพ็ญจิตแต่กลับหลงไปในทางอุบาทว์ จึงทำให้วิทยาคมขาดหายจากโลกมนุษย์ทั้งนี้ ก็เนื่องจากข้าฯ ได้รับคืนมาไว้ในปราสาทนี้แล้ว ๓๖ กฎ แห่งกิ่งฟ้าและ ๗๒ กฎ แห่งก้านธรณี คือ วิทยาคมที่รวบรวมสรรพสิ่งอันไม่มีที่สิ้นสุด ทุกๆ กฎจะคืนสู่ต้นสังกัดก็อยู่ที่จิตใจเท่านั้น ดังนี้ ข้าฯ จึงได้ถ่ายทอดวิชาจิตวิทยาให้แก่หยางเซิงสักบทหนึ่ง จะได้ใช้มันตามชอบใจเนื่องจากข้าฯ ต้องการจะกู้ธรรมญาณกลับถิ่นเดิม จึงได้ถือโอกาสนี้

บรรยายธรรม อันว่าสามภพนั้นนับว่าศาสนาเต๋ามีความลึกล้ำที่สุด เป็นหนึ่งไม่มีสอง แต่เป็นเพราะจิตใจของผู้คนไม่บริสุทธิ์ดั่งเช่นคนโบราณพลอยทำให้วิทยาคมของเต๋าดับลงไปเอง เพราะหวั่นเกรงว่า พวกที่มีจิตใจไม่ซื่อตรงเอาไปใช้ในทางทำลายคน ข้าฯจึงได้ถอนเอาวิทยาคมของเต๋าคืน แล้วได้ประทาน “วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี อันแยบคาย” ลงไปให้ใช้แทน ทั้งนี้เป็นการใช้วิทยาศาสตร์เข้าเสริมให้สมบูรณ์ขึ้น ในที่นี้ข้าฯ จะบอกชื่อตามของ ๓๖ กฎ กิ่งฟ้า และ ๗๒ กฎ ก้านธรณี ดังต่อไปนี้

๓๖ กฎ กิ่งฟ้า

๑. หมุนเวียนธรรมชาติ	๒. สว่างมืดกลับกัน
๓. เคลื่อนย้ายดวงดาว	๔. กลับตะวันคืนฟ้า
๕. เรียกลม-ฝน	๖. แผ่นดินไหว
๗. เหาะเหินเดินอากาศ	๘. กั้นน้ำให้เป็นแผ่นดิน
๙. แสงทองส่องทั่วปฐพี	๑๐. กลบน้ำกวนทะเลปั่นป่วน
๑๑. ชี้ดินเป็นเหล็ก	๑๒. หายตัวในธาตุทั้งห้า
๑๓. หกเกราะประตูกล	๑๔. สามารถรู้อนาคต
๑๕. เคลื่อนหิน ทลายภูเขา	๑๖. ตายแล้วฟื้นคืนชีพได้
๑๗. ตัวลอยไปที่อื่นได้	๑๘. เก้าหายใจฟื้นปราณ
๑๙. ดึงให้วิญญาณปรากฏ	๒๐. ปราบเสือเผด็จมังกร
๒๑. เสริมฟ้าตากแดด	๒๒. ทลายภูเขาถมทะเล
๒๓. ชี้หินเป็นทอง	๒๔. ยืนตรงไม่พบเงา
๒๕. ย้ายครรภ์เปลี่ยนรูป	๒๖. ให้เล็กหรือใหญ่สมใจ
๒๗. ทำให้ดอกไม้บานทันที	๒๘. ให้วิญญาณต้านปราณ
๒๙. มองทะลุผนังได้	๓๐. ปัดลมต้านไฟ
๓๑. ควบคุมอัคนีทั้งห้า	๓๒. ย่อดิน-ดำในน้ำ
๓๓. ทรายร้อนหินบิน	๓๔. หอบภูเขาข้ามทะเล
๓๕. เสกถั่วเป็นทหาร	๓๖. เจ็ดธนูติดหัวตะปู

๗๒ กฎ ก้านธรณี

๑. ติดต่อยมโลกได้	๒. ขับเทพเจ้า	๓. แบกภูเขา
๔. กักน้ำ	๕. ยืมลม	๖. ทำหมอก
๗. ทำให้ฟ้าแจ้ง	๘. ทำฝน	๙. นั่งบนไฟ
๑๐. ดำน้ำ	๑๑. กั้นตะวัน	๑๒. ขี่ลม
๑๓. ต้มหิน	๑๔. พ่นไฟ	๑๕. กลืนดาบ
๑๖. เก็บแสง	๑๗. เทพเจ้าเดิน	๑๘. เดินบนน้ำ
๑๙. แยกไม้เท้า	๒๐. แยกกาย	๒๑. หายตัว
๒๒. ต่อหัว	๒๓. กายสมาธิ	๒๔. ฆ่ามาร
๒๕. เชิญเทวดา	๒๖. ตามวิญญาณ	๒๗. เก็บวิญญาณ
๒๘. เรียกเมฆ	๒๙. เก็บจันทรา	๓๐. ขนส่ง
๓๑. สมรสในฝัน	๓๒. ทำให้แยกสลาย	๓๓. ฝากไม้เท้า
๓๔. ตัดสายน้ำ	๓๕. สะเดาะเคราะห์	๓๖. หลบภัย
๓๗. เหลืองขาว	๓๘. วิชาดาบ	๓๙. ยิงแล้วย้อนกลับ
๔๐. ดำดิน	๔๑. ดาราศาสตร์	๔๒. ตั้งแนวรบ
๔๓. ปลอมรูป	๔๔. พ่นให้ละลาย	๔๕. ชี้ให้ละลาย
๔๖. แยกศพ	๔๗. ย้ายภาพ	๔๘. เรียกให้มา
๔๙. ลอยล่อง	๕๐. ชุมนุมสัตว์	๕๑. เรียกนก
๕๒. กักลม	๕๓. พลังมหาศาล	๕๔. ทะลุหิน
๕๕. เกิดแสง	๕๖. ปกปิดอาภรณ์	๕๗. ชักจูง
๕๘. รับประทาน	๕๙. บังตัว	๖๐. โดดพ้นภูเขา
๖๑. หัวหงอก	๖๒. คัดลอก	๖๓. ดื่มน้ำ
๖๔. นอนบนหิมะ	๖๕. ตากแดด	๖๖. เล่นลูกกลม
๖๗. น้ำมนต์	๖๘. รักษาด้วยยา	๖๙. รู้เวลา
๗๐. รู้จักภูมิศาสตร์	๗๑. อดอาหาร	๗๒. บวงสรวงแก้บน

ในสมัยนี้ ๓๖ กฎ กิ่งฟ้า มีสิ่งที่เป็นไปแล้วดังนี้ คือ

๑. คนโบราณสามารถทำให้สว่างเป็นมืด ทำให้มืดกลับสว่าง

เดี๋ยวนี้มีไฟฟ้า กลางคืนก็ทำให้สว่าง เช่น ตลาดกลางคืนคึกคัก กลางวันไม่ค่อยมีคน

๒. คนโบราณสามารถเหาะเหินเดินอากาศ เดี๋ยวนี้ ก็นั่งเครื่องบินเดินอากาศ เป็นวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าไป

๓. คนโบราณมีวิธี แยกย้ายดวงดาว คนสมัยนี้ก็เปลี่ยนหัวใจเปลี่ยนไตได้ อาจใช้ของสุนัข หรือ ลิง มาเปลี่ยนให้คนได้ อันนี้คือหลักการแยกย้ายดวงดาว

๔. คนโบราณเขาหายตัวในธาตุทั้งห้าได้ ปัจจุบันก็คือ การหายตัวในธาตุต่างๆ ได้ เช่น หายตัวในธาตุน้ำ โดยเรือดำน้ำ ธาตุทองก็มีเครื่องไอพ่นทำขึ้น

๕. คนโบราณสามารถล่วงรู้เหตุการณ์ในอนาคต ปัจจุบันมนุษย์มีเครื่องเรด้าร์สามารถรู้ตำแหน่งของเครื่องบินข้าศึกหรือรู้เรือดำน้ำที่จะลอดเข้ามาได้ สามารถรู้การเปลี่ยนแปรของดินฟ้าอากาศ โดยเครื่องมือวิทยาศาสตร์

๖. คนโบราณสามารถลอยตัวไปที่ไหนๆ ได้ สมัยนี้มีเครื่องบินรถไฟฟ้า ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็ไปอยู่ที่อื่นแล้ว

๗. คนโบราณสามารถทลายภูเขา ถมทะเลได้ สมัยนี้ก็มีระเบิดๆ ภูเขา นำไปถมทะเลได้

๘. คนโบราณปราบเสือเผด็จมังกร คนสมัยนี้ใช้แส้ไฟฟ้าสยบเสือมังกร

๙. คนโบราณมีฤทธิ์มองทะลุผนังได้ สมัยนี้มีโทรทัศน์ ส่งภาพเป็นพันๆ ไมล์ ตอนนี้เหมือน "คนพันตา" แล้วมีโทรศัพท์ฟังได้ไกลเป็นหมื่นๆ ไมล์ ก็เหมือนคน "หูทิพย์" แล้ว

๑๐. คนโบราณเสกถั่วให้เป็นทหารได้ สมัยนี้สร้างลูกระเบิดเพียงลูกเดียว พอระเบิดก็กระจายเป็นหลายๆ ชิ้น ก็เหมือนเสกถั่ว พิษสงร้ายแรงมาก

ทั้งหมดนี้เปรียบเทียบโบราณกับปัจจุบัน ให้ดูว่าเหมือนใน ๓๖ กฎ

กิ่งฟ้าอย่างไร

ตัวอย่าง ๗๒ กฎ ก้านธรณี

๑.	ยืมลม	ปัจจุบันได้แก่ เครื่องปรับอากาศ พัดลม
๒.	ทำหมอก	ปัจจุบันได้แก่ ทำน้ำแข็งแห้ง
๓.	ขอฝน	ปัจจุบันได้แก่ ทำฝนเทียม
๔.	ดำน้ำ	ปัจจุบันได้แก่ ประดาน้ำ
๕.	เดินบนน้ำ	ปัจจุบันได้แก่ สกีน้ำ สกีน้ำแข็ง
๖.	เชิญเทพเจ้า	ปัจจุบันได้แก่ การทรงเจ้า
๗.	เก็บจันทรา	ปัจจุบันได้แก่ ถ่ายเป็นภาพยนตร์ แล้วเอามาฉายใหม่
๘.	ขนส่ง	ปัจจุบันได้แก่ ลิฟท์ ส่งสินค้า ไปรษณีย์
๙.	กักน้ำ	ปัจจุบันได้แก่ เขื่อนกั้นน้ำ
๑๐.	ปลอมรูป	ปัจจุบันได้แก่ ตกแต่ง เสริมสวย
๑๑.	เคลื่อนภาพ	ปัจจุบันได้แก่ ภาพยนตร์ โทรทัศน์
๑๒.	เรียกให้มา	ปัจจุบันได้แก่ ควบคุมทางไกล
๑๓.	พลังมหาศาล	ปัจจุบันได้แก่ มือกล มนุษย์หุ่นยนต์
๑๔.	ทะลุหิน	ปัจจุบันได้แก่ เครื่องเจาะหิน ระเบิดหิน
๑๕.	เกิดแสง	ปัจจุบันได้แก่ แบตเตอรี่ หลอดไฟฟ้า
๑๖.	รักษาทางยา	ปัจจุบันได้แก่ การแพทย์แผนปัจจุบัน
๑๗.	รู้เวลา	ปัจจุบันได้แก่ นาฬิกา
๑๘.	รู้ภูมิศาสตร์	ปัจจุบันได้แก่ แผนที่ เข็มทิศ

ที่กล่าวมาเป็นตัวอย่างสำหรับ ๗๒ กฎ ก้านธรณี ที่ปัจจุบันเรียนรู้ได้

ทั้ง ๓๖ กิ่งฟ้า และ ๗๒ ก้านธรณี ล้วนเกิดจากธาตุที่ดีและเลวของฟ้า-ดิน อย่างเช่น การให้มาเกิดเป็นนักวิทยาศาสตร์ หากเอาสิ่งที่ค้นพบไปใช้ในทางที่ดีก็จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม ถ้าใช้ในทางที่เลวก็จะทำลายมนุษยชาติ เช่น ระเบิดใช้ระเบิดเขาได้ สร้างถนน มนุษย์ก็ได้ประโยชน์มหาศาล ถ้านำมาทำสงคราม ก็จะเป็นผลร้ายต่อมนุษย์ เช่น

ปัจจุบันมีปืนใหญ่ จรวด อีกไม่นานดาวพิฆาตจะมาเกิด

ควรจะรู้เอาไว้ว่าใจคนน่ะไม่โบราณ ใจคนจะดลให้ฟ้าดินบันดาลให้ดาวพิฆาตได้มาเกิดในแดนมนุษย์ ถึงแม้ว่า มนุษยชาติจะสามารถหาความสุขความสำราญอย่างไม่มีขอบเขตก็ตาม ชีวิตของมนุษย์ก็มีอันตรายอยู่ทุกขณะจิต อันนี้ หาใช่เป็นความไม่ปรานีของสวรรค์ก็หาไม่ สาเหตุแท้จริงเกิดจากอกุศลจิตของมนุษย์นี่เอง ดังนั้น หวังว่ามนุษย์จะฟังคำของข้าฯ รีบปล่อยวางใจเพชฌฆาต เพื่อไม่ให้ไอพิฆาตระเบิดขึ้นอันเป็นสาเหตุให้มนุษย์ทำลายตนเอง จนทำให้สถานการณ์ของโลกเกิดการปั่นป่วนปรวนแปร

ถ้าหากมนุษย์มีจิตใจสร้างกุศล ปลูกฝังวิญญาณแห่งสันติภาพก็เหมือนวิทยาการของโลกได้เจริญรุดหน้า ก็ดุจดั่งสวรรค์ได้สร้างความสุขเสมอหน้ากันทั่วพิภพ วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า โลกมนุษย์ก็เหมือนแดนสวรรค์ ผู้คนก็สามารถไปๆ มาๆ ได้โดยอิสระ การกินอยู่อาศัยสมบูรณ์พร้อมพรั่ง ก็เหมือนชีวิตของอรหันต์ เทพยดา สิ่งเหล่านี้เป็นการ "โปรดสัตว์" ของสวรรค์ นั่นแล

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านองค์ฟ้ารัตนญาณที่เปิดเผยความจริง รู้สึกเป็นบุญคุณมหาศาลดีกว่าอ่านหนังสือถึงสิบปี ความจริงแล้วเหตุการณ์ของโลกปัจจุบันนี้ ก็เป็นไปตามการจัดวางของท่านอย่างแยบคาย ซึ่งเป็นเรื่องที่อัศจรรย์ยิ่งนัก

พระจี้กง : อัศจรรย์! อัศจรรย์! เราเห็นจะต้องลาก่อนแล้ว

หยางเซิง : กราบนมัสการลา ท่านองค์ฟ้ารัตนญาณ

พระองค์ฟ้า : มีคำสั่งให้พรตเต๋าจัดแถวส่งแขก

นักพรต : ขอส่งท่านทั้งสอง กลับสำนัก

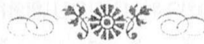
หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านองค์ฟ้ารัตนญาณ และเหล่าพรตเต๋า...กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ ออกเดินทางเถิด

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๗

วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

เที่ยวไตรวิสุทธิคงคา ฟังธรรมจากหลวงปู่คงคา

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ไตรวิสุทธิ์สี่ตรง ฤทธิ์ดำรงธรรมลุญาณ
ห้าธาตุเฝ้าธรรมญาณ พลีเคลื่อนธรรมจักรสถิต
น้ำไฟผสานฤทธิ์ คืนสถิตย์แดนศักดิ์สิทธิ์
บำเพ็ญธรรมฝนจิต พิชิตขึ้นนภาลัย

พระจี้กง : ไตรวิสุทธิ์ นั้นคือ วรวิสุทธิ์ อุดตรวิสุทธิ์ และมหาวิสุทธิ์ หรืออีกความหมายหนึ่งว่า สวรรค์วิสุทธิ์ ธรณีวิสุทธิ์ และมนุษย์วิสุทธิ์ พระคัมภีร์เต๋ากล่าวว่า สวรรค์เป็นหนึ่งจะสดใส ธรณีเป็นหนึ่งจะสงบ มนุษย์เป็นหนึ่งจะศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นจึงรู้ได้ว่า ไตรวิสุทธิ์ เป็นหลักธรรมของมหาสัทธรรม

วันนี้ข้าฯ จะพาศิษย์ไปเที่ยวชมไตรวิสุทธิ์ ฟังศาสดาคัมภีร์ไตรวิสุทธิ์บรรยายธรรม อันว่าไตรวิสุทธิ์เป็นพระผู้ศักดิ์สิทธิ์ในสมัยดึกดำบรรพ์ ผู้มีวิทยาคมจะเขียนยันต์จะต้องอัญเชิญไตรวิสุทธิเทพเสียก่อน คือ ต้องเขียนเครื่องหมายสามหยักบนตัวยันต์ก่อน

อันว่า สี่ตรง ก็คือ กายตรง ใจตรง วาจาตรง การประพฤติตรง คนเราควรต้องมีสี่ตรง จึงจะสามารถบรรลุธรรม ดังนั้น สี่ตรงจึงเป็นบันไดขึ้นสู่สวรรค์ คนที่จะเรียนวิทยาคม ข้างใต้ของยันต์จึงต้องเขียนสี่ตรง เพื่อเน้นถึง สี่ตรง (กาย ใจ วาจา ความประพฤติ) เมื่อทุกส่วนตรงองค์พรตที่ตรงจึงจะลงประทับเพื่อเขียนยันต์ อานุภาพรุนแรงไม่มีเทียบ จุดใหญ่ๆ ที่สำคัญเช่นนี้ผู้คนมักไม่รู้ การใช้ยันต์นั้น ข้าฯ จะไม่พูดมาก รอสักพักจะเชิญให้ท่านองค์ฟ้ารัตนญาณเป็นผู้บรรยายละเอียด หยาง-

เชิงรีบขึ้นดอกบัว เตรียมไปท่องสวรรค์เพื่อแต่งหนังสือเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระจี้กง : นั่งนิ่งบนบัวอาสน์ บุปผาจิตเบิกบาน หลงกิเลสในทะเลทุกข์ เมื่อความสุขหมดลง ภัยพิบัติก็จะผุดขึ้น ความหรูหราครื้นเครงในโลกมายานี้ เมื่อไรจึงจะรู้สึกสำนึกหนอ? บนเกาะสวรรค์เทวภูมินี้ จัดตั้งสำนักทรง เซียน-พุทธต่างลงประทับทรงสอนสัทธรรมเพื่อโปรดมนุษย-โลก

หยางเซิง : คำกล่าวไม่กี่ประโยคนี้ ช่างมีความหมายยิ่งนัก!

พระจี้กง : คำง่ายๆ แต่ความหมายลึก จับปลาในน้ำตื้น สิ้นเปลืองแรงน้อย ไม่สบายกว่ารึ?

หยางเซิง : ที่ตื้นๆ มีแต่ปลาตัวเล็กๆ มันจะไม่มักน้อยไปหน่อยหรือ?

พระจี้กง : ฮา ฮ้า! คันเบ็ดเล็กๆ จะตกปลาตัวใหญ่ๆ เกรงว่าจะไม่ได้ปลา คนกลับจะถูกปลาฉุดลงทะเล เพราะฉะนั้นเมื่อน้ำลึกมาก ปลาจึงอยู่ลึกมาก คิดแล้วมันไม่คุ้มกันหรอก

หยางเซิง : พูดมีคติ! เอ้อ! ฉับพลันข้างหน้า ทำไมมีแม่คงคากว้างใหญ่อยู่สายหนึ่ง? น้ำใสจนไม่มีที่ติ ดูเหมือนแบ่งแยกเป็นสามสาย?

พระจี้กง : ที่นี่คือ "ไตรวิสุทธิคงคา" อยู่เหนือสวรรค์ ๓๓ ชั้น หรือเรียกอีกชื่อว่า "คงคาสวรรค์" ที่เห็นนี้เป็นตอนต้น ดังนั้นน้ำจึงใสแลดูระยิบระยับ วันก่อนเราเหินผ่านไป ดังนั้นเจ้าจึงไม่เห็นทิวทัศน์แถบนี้ วันนี้ได้มาที่นี่ก็จะเห็นได้เต็มตา!

หยางเซิง : แม่น้ำสายนี้ ขวางกั้นทางไปของเรา เราจะข้ามไปได้อย่างใด

พระจี้กง : อันดอกบัวเกิดจากตม แต่ไม่เปื้อนตม บัวอาสน์ช่อนี้ จะลอยข้ามคงคานี้ คงไม่ง่ายนักเนื่องจากดอกบัวชอบน้ำที่มีตม ดังนั้นจึงเกรงว่าจะไม่มีวิทยาคมพอที่จะข้ามแม่คงคานี้

หยางเซิง : เป็นเพราะอะไรขอรับ?

พระจี้กง : เนื่องจากอาหารที่หล่อเลี้ยงไม่พอ ดอกบัวมีตมหล่อเลี้ยง

เพื่อความขาวของดอก แต่ว่าแม่คงคาสวรรค์นี้ น้ำสะอาดจนถึงก้น ไม่มีตมเลนเลย ดังนั้นจึงไม่เหมาะกับอุปนิสัยของดอกบัว

หยางเซิง : เหตุผลอันนี้ กระผมคิดไม่ออก ดอกบัวเป็นสิ่งของขาวบริสุทธิ์ ตามเหตุผลแล้วมันน่าจะเหมาะกับน้ำที่ใสสะอาด

พระจี้กง : เธอไม่รู้อะไร ดอกบัวเหมือนตัวแทนพระพุทธเจ้า การสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าก็เพื่อโปรดสรรพสัตว์ แต่สรรพสัตว์จมอยู่ในตมเลนของสังคม ทรัพย์สมบัติ สุรา นารี ยศ ลาภ สรรเสริญ ผูกมัดยุ่งเหยิงไปหมด พระพุทธเจ้าจึงต้องส่งยานเมตตาเพื่อช่วยเหลือ ดังนั้นดอกบัวจึงเกิดจากตมเลน ความหมายก็คือ พระพุทธองค์ก็ดำรงชีพอยู่ท่ามกลางสรรพสัตว์ หากไม่มีสรรพสัตว์ ก็ไม่อาจถูกยกย่องว่าเป็นพุทธองค์ ดังนั้น ตอนที่ไม่มีสรรพสัตว์ เหล่าพระพุทธเจ้าทั้งหลายก็เรียกว่าสรรพสัตว์ได้ ดังนั้น เมื่อดอกบัวต้องอยู่ท่ามกลางตมเลน ก็ต้องรักษาตนเองให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง มิฉะนั้นแล้ว ดอกบัวก็จะถูกกลบเกลื่อนจมหายไป มิอาจจะผลิตใบที่เขียวขจีและดอกที่ขาวได้ ก็เหมือนจิตของสรรพสัตว์ อาจมีความใสสะอาดเหมือนน้ำในคงคาสวรรค์แล้ว ดอกบัวก็จะร่วงโรยไป เพราะฉะนั้น ชาวโลกต้องมีจิตบริสุทธิ์ เมื่อเหยียบลงบนพื้นน้ำคงคาสวรรค์ ก็จะเหมือนเหยียบบนแผ่นดิน ก็จะสามารถข้ามไปได้อย่างสบายๆ ตนเองก็จะเหมือนอวตารของดอกบัว เหมือนมนุษย์รวมกายเป็นไตรวิสุทธิ์ รวมเป็นหนึ่งเดียว ก็จะสำเร็จเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์

หยางเซิง : อาจารย์กล่าวอย่างสมเหตุผล

พระจี้กง : สวรรค์เป็นหนึ่ง จะเกิดนที เป็นนทีแห่งไตรวิสุทธิ์ ไหลลงสู่เขาคุนลุ้นเบื้องล่าง แล้วไหลไปยังโลกมนุษย์ เลยกลายเป็นน้ำขุ่น เป็นแม่น้ำเหลือง ดังนั้นจึงมีคำกล่าวๆ ว่า “เมื่อใดน้ำในแม่น้ำเหลืองใสสะอาดขึ้น ก็จะมีผู้ศักดิ์สิทธิ์ลงมาเกิด” ทั้งนี้หมายถึงแม่น้ำคงคาสวรรค์หากไหลไปสู่มนุษยโลกแล้ว ก็จะมีเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ล่องลอยตามน้ำไปปฏิสนธิ

หยางเซิง : ฉับพลัน ข้างหน้าก็มีผู้เฒ่าผู้หนึ่งเดินบนผิวน้ำมา ไม่ทราบ

ว่าเป็นใคร

พระจี้กง : เขาเป็น หลวงปู่คงคา หยางเซิงเจ้ารีบไปคารวะ!

หยางเซิง : คารวะท่านหลวงปู่คงคา!

หลวงปู่ : เออ เออ! มิต้อง! มนุษย์มาถึงที่นี่เชียวรึ คงจะแอบข้ามคงคาสวรรค์ซินะ?

หยางเซิง : มิกล้า! มิกล้า! กระผมติดตามท่านอาจารย์มาเที่ยวสวรรค์เพื่อแต่งหนังสือ วันนี้มาถึงที่นี่ กำลังฟังท่านอาจารย์พูดถึงอยู่ ทำไมจะกล้าแอบข้ามละ!

หลวงปู่ : ที่จริงเจ้าไม่ได้ตั้งใจจะข้ามหรอกหรือ? อันที่จริงก็ไม่กลัวว่าเจ้าจะแอบข้ามหรอก หากเท้าของเจ้าสกปรก เมื่อย่างก้าวเท่านั้น ก็จะจมดิ่งสู่ข้างล่าง ข้าจะพาเจ้าข้ามไป ไม่รู้ว่าเจ้าจะว่ากระไร?

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ หลวงปู่ โอกาสอย่างนี้จะหาได้ที่ไหน ขอให้หลวงปู่ ช่วยเสกแพให้กระผมข้ามเถอะ

หลวงปู่ : ก็ได้! นึกถึงครั้งอดีตกาล ในสมัยกษัตริย์ฮั่นเหวิน ปกครองประชาราษฎร์ด้วยความเมตตา และกตัญญู เพียรพยายามฝึกฝนธรรมเช้า-เย็น ก็อ่านพระคัมภีร์ ***เต้าเต๋อจิง*** หากแต่ไม่เข้าใจได้หมด ข้านี้ต้องแปลงกายมาอยู่ในกระต๊อบริมฝั่งคงคา เรียกตนเองว่า "หลวงปู่คงคา" ข้ามีความต้องการจะโปรดกษัตริย์ฮั่นเหวินให้บรรลุสัทธรรม กษัตริย์ฮั่นเหวินทรงทราบกิตติศัพท์ จึงแต่งทูตให้มาหา เพื่อให้อธิบายปัญหาธรรมที่ยาก ข้าจึงพูดว่า "สัทธรรมมีค่าล้ำไม่สามารถฝากคนถามได้" ท่านทูตกลับไปรายงานตามความเป็นจริง ให้กษัตริย์ทรงทราบ กษัตริย์จึงเสด็จมาด้วยพระองค์เอง ทรงคุกเข่าเข้ามาถาม ข้าก็ได้แต่หลับตาทำเฉย ดูซิว่ากษัตริย์ฮั่นเหวินจะปฏิบัติอย่างไร? กษัตริย์ฮั่นเหวินทรงกริ้วอยู่ในพระทัยว่า "แม้ตนจะมีธรรม แต่ก็เป็นข้าทาส ข้าแผ่นดินทำไมจึงเย่อหยิ่งนัก" ข้านี้ก็รู้ว่ากษัตริย์ฮั่นเหวินคิดว่าอย่างไร. ฉับพลันข้าก็ทะยานทะลุหลังคากระต๊อบขึ้นสู่เบื้องบนสูงร้อยฟุต แล้วพูดลงมาว่า "ข้าอยู่เหนือสวรรค์ เบื้องล่างก็ไม่อยู่ที่แผ่นดิน ไฉนเลยจะเป็นข้าทาส-

ข้าแผ่นดิน” เสียงนั้นก้องกัมปนาท แผ่นดินสั่นสะเทือน กษัตริย์ฮั่นเหวินได้ยินก็รู้สึกสำนึกผิด ก้มเศียรขอขมาลาโทษ ข้านั้นรู้สึกถึงความศรัทธาจึงกลับลงมาอีกครั้ง และได้สอนธรรมให้แก่เขา ดังนั้นผู้ที่ประสงค์จะใฝ่หาธรรม จะต้องทำจิตให้ว่างเพื่อรับการสั่งสอน มิฉะนั้นก็มิอาจจะได้พบผู้ศักดิ์สิทธิ์ วันนี้เจ้าหยางเซิงมาถึงที่นี่ ข้าก็จะช่วยเหลือเจ้า ตอนนี้ให้เจ้าลูบคลำดูที่ฝ่าเท้าว่ามีฝุ่นละอองหรือไม่

หยางเซิง : อายเหลือเกิน ที่ยังมีอยู่!

หลวงปู่ : ถ้าอย่างนั้น วันหลังค่อยมาใหม่ น้ำในคงคาสวรรค์นี้ ไม่อนุญาตให้เจ้าล้างเท้า เจ้าต้องไปล้างที่แม่น้ำเหลืองโน้น

หยางเซิง : ไปที่แม่น้ำเหลือง นั่นมิใช่ว่ายิ่งล้างก็ยิ่งเปื้อนหรอกหรือ?

หลวงปู่ : ไม่ไปที่แม่น้ำเหลือง ใจไม่ตาย เมื่อถึงแม่น้ำเหลืองแล้วตายแล้วต้องเกิดใหม่!

พระจี้กง : ศิษย์รัก! ข้าฯ จะสอนวิธีให้เจ้าหน่อย! ฝ่าเท้าทาน้ำมัน ลื่นแล้วก็ยิ่งดี

หลวงปู่ : น้ำมันทำให้ตัวเบาและลอยขึ้น ลื่นไปตามผิวน้ำก็ข้ามได้เป็นวิธีแยบยล แต่ต้องขัดให้มันเสียก่อน แล้วอย่าเอาน้ำมันสกปรกทามิฉะนั้นเจ้าจะล้างไม่ออก จะทำให้เท้าเน่าเสียอีกด้วย

หยางเซิง : ทาน้ำมันแล้วไปข้างหน้าก็แล้วกัน

พระจี้กง : ขอเชิญท่านหลวงปู่ เล่าถึงสรรพคุณของน้ำคงคาสวรรค์หน่อย!

หลวงปู่ : ก็ได้! สรรพคุณของน้ำคงคาสวรรค์ ชาวโลกยังไม่รู้กันเลย! ย้อนไปถึงสมัยดึกดำบรรพ์ จากเอกธาตุแปรเปลี่ยนเป็นไตรวิสุทธิ์ คงคานี้ก็เป็นแหล่งกำเนิดของน้ำเชื้อของเหล่าวิญญาณเดิม เลือดและน้ำอสุจิมันเหมือนน้ำ การถือกำเนิดของมนุษย์ จากน้ำอสุจิของบิดาและเลือดของมารดามีสัมพันธ์แล้วเกิดตั้งครรภ์ บิดาธาตุไม้ มารดาธาตุทองไฟราคะก็คือธาตุไฟ เลือดอสุจิก็คือธาตุน้ำ ธาตุดินเหมือนเป็นยาง เมื่อมีความสัมพันธ์ ก็มีการตั้งครรภ์ แล้วก็กำเนิดมนุษย์ ก็เหมือนดังคงคาสวรรค์ที่ไหลสู่มนุษยภูมิ พุ่งสู่เขาคุนลุ้นตอนกลาง เป็นแม่น้ำเหลือง ส่วน

น้อยก็กระจายไปยังสี่ทวีป ดังนั้น ในดินจึงมีน้ำหล่อเลี้ยง ดินนี่เองจึงเป็นจุดกำเนิดของชีวิต การก่อตัวของน้ำ คล้ายลูกอ๊อดเป็นเพศผู้ รวมกับเพศเมียในน้ำ พอนานวันเข้าก็กลายเป็นลูกกบ การกำเนิดของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน มนุษย์เกิดจากการผสมของธาตุ อิม-เอี้ยง* (หยินหยาง) หากมีเอี้ยงมากเป็นเพศชาย หากเป็นอิมมากกว่าก็เป็นเพศหญิง ดังเช่น ตัวดักแด้จึงกลายเป็นผีเสื้อ ลูกอ๊อดจึงกลายเป็นกบ เมล็ดจะกลายเป็นผักหรือต้นไม้ การเกิดมาของสรรพสิ่ง ย่อมไม่หลีกพ้นธาตุทั้งห้า เพราะฉะนั้น ห้าอาวุโสจึงเป็นบุญคุณของสรรพสิ่ง หากไม่เชื่อถือก็สามารถพิสูจน์ได้ จากการค้นหาของวิทยาศาสตร์ ข้าฯ เชื่อว่าที่พูดนั้นไม่เหลวไหล ฉะนั้นผู้คนปฏิบัติธรรม ควรละทิ้งไอแห่งธาตุทั้งห้า ก็เหมือนกับดักเชื้อพันธุ์ในวัฏสงสาร เกิดเกิด ดับดับ เหมือนเมล็ดที่ต้องงอกต้องเกิดเป็นต้น ต้นก็ให้เมล็ด เมล็ดก็เกิดต้นอีก จากหนึ่งกลายเป็นสอง เป็นสาม เป็นสี่-ห้า เป็นหมื่นๆ เชื้อพันธุ์ตัวตัณหาของมนุษย์ก็เป็นเชื้อพันธุ์ในวัฏสงสาร จึงมีคำพูดพูดว่า “ความทะยานอยากจะสืบทอดการเกิดการตาย ความคิดคำนึงจะสืบทอดการหมุนเวียน” พืชพันธุ์สามารถปลูกได้ในประเทศจีน อเมริกา อินเดีย แอฟริกา นานาประเทศ หากจะต่างกันออกไป ดังนั้น มนุษย์ในโลกนี้จึงมีผิวพรรณและลักษณะที่แตกต่างกัน

บัดนี้ เมื่อชาวโลกปฏิบัติธรรม ก็ควรจะสลัดทิ้ง ความแตกต่างภายนอกเสีย แล้วเสาะแสวงหา “แก่น” อันเป็นพื้นฐานเดิม พึงรำลึกเสมอว่า สรรพสัตว์ในโลกล้วนมีจุดกำเนิดจากแหล่งเดียวกัน เหมือนพระจอมราชัน ผู้ประทานเมล็ดเผ่าพันธุ์เม็ดหนึ่ง แล้วแตกกระจายออกไป ดังนี้แล้ว การปฏิบัติธรรมควรน้อมระลึกไว้เสมอว่าจากธาตุทั้งห้า เมื่อรวมกันแล้วจะเป็น ไตรวิสุทธิ์ และจากไตรวิสุทธิ์นี้ เมื่อรวมกันอีกครั้งก็จะได้เอกธาตุ ไหลย้อนไตรวิสุทธิคงคา กลับเข้าสู่สวรรค์ถิ่นดั้งเดิม เมื่อ

* อิม-เอี้ยง เป็นกฎของลัทธิคู่ เช่น ดวงอาทิตย์ เป็นเอี้ยง ดวงจันทร์ เป็นอิม ความสว่างเป็นเอี้ยง ความมืดเป็นอิม ผู้ชายเป็นเอี้ยง ผู้หญิงเป็นอิม สีขาวเป็นเอี้ยง สีดำเป็นอิม...ฯลฯ

สำเร็จมรรค-ผล ก็จะเสวยสุขนิรันดร์ หลุดพ้นจากสามภพ ไม่ถูกควบคุมโดยธาตุทั้งห้า ชีวิตก็จะมีแต่ความอิสระ สุขสำราญ ความพิสดารนี้พระจอมราชันเจ้าผู้ก่อกำเนิดสรรพสัตว์มีพระคุณเหลือล้น อันเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่มนุษย์ควรจะกราบนมัสการมิใช่หรือ?

พระจี้กง : ขอบคุณ หลวงปู่คงคาที่เผยความลับสวรรค์

หยางเซิง : ข้างหน้ามีพรตฟ้าหนึ่ง หน้าตาดูวัยรุ่นอยู่ ลอยข้ามแม่น้ำคงคาสวรรค์มาโดยไม่ต้องใช้เรือ กระผมใคร่จะสนทนาด้วยจะได้ไหม?

หลวงปู่ : เขาคือพรตฟ้าเมฆินทร์ เจ้าสามารถถามไถ่เขาได้

หยางเซิง : ขอเรียนถามท่านพรต ไม่ทราบว่าท่านมาจากไหน?

ฟ้าเมฆินทร์ : ผมมาจากอุตตรวิสุทธิปราสาท เป็นศิษย์ของท่านองค์ฟ้า-รัตนญาณ วันนี้มีกระแสจิตดลใจทราบว่า อรหันต์จี้กงและคุณหยางเซิงมาท่องสวรรค์ เพื่อแสวงหาธรรมะ ดังนั้นจึงมายังคงคาสวรรค์เพื่อสนทนาด้วย เมื่อครู่นี้ท่านหลวงปู่คงคาก็ได้เล่าถึงความเป็นมาของคงคาสวรรค์แล้ว เพื่อที่จะโปรดสัตวโลก จึงมาเพื่อขยายความอีกนิด เมื่อมนุษย์ปฏิบัติธรรม จิตใจไม่แน่วแน่ไม่เคร่งครัดต่อศีล แต่ละครั้งๆ ก็มัวแต่อ่อนแอให้ตนเองอยู่ตลอดเวลา อันเป็นสาเหตุที่ไม่เจริญรุดหน้า เนื่องมาจากพระจอมราชันต้องการกอบกู้วิญญาณกลับถิ่นเดิม จึงได้แพร่งพรายความลับสวรรค์อีก วันนี้ ผมจะชี้แจงถึงการปฏิบัติธรรม ๓ ขั้นตอน ถ้าหากทุกคนทำได้ ขอรับรองว่าก็จะสามารถลอยข้ามคงคาสวรรค์ได้

๑. **ฟ้าสดใส** ศีรษะของคนถือว่าเป็น “ฟ้า” เป็นที่อยู่ของธรรม-ญาณ จำต้องมีปัญญาไหวพริบดี ต้องละทิ้งความคิดที่อกุศล ละตัณหา ดังนั้น สติปัญญาจึงสดใส ธรรมญาณจึงเชื่อมโยงถึงสวรรค์ในขณะที่สิ้นลมปราณ จิตญาณบริสุทธิ์จึงล่องลอยขึ้นสู่สวรรค์ เพราะฉะนั้นจึงเรียกว่า “ฟ้าสดใส”

๒. **ธรณีวิสุทธิ์** ส่วนท้องของมนุษย์เปรียบเหมือน “ธรณี” กระเพาะและม้ามเป็นธาตุดิน ดำรงชีพด้วยธัญชาติทั้งห้า ห้ามรับ

ประทานสิ่งมีชีวิต ท้องไส้ก็บริสุทธิ์ปราศจากสิ่งเน่าบูดของปลา เนื้อสัตว์ เมื่อสิ้นลมปราณ ธาตุบริสุทธิ์ก็กลับแหล่งเดิม จิตวิญญาณก็จะกลับคืนสู่ดินแดนบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นจึงเรียก “ธรณีสงบ”

๓. มนุษย์วิสุทธิ์ ส่วนล่างของมนุษย์เปรียบเป็น “มนุษย์” ชายและหญิงมีความกำหนัดยินดี ก็จะหลั่งเลือดอสุจิ หากความสัมพันธ์นอกเหนือจาก สามี-ภรรยา เรียกว่า “กามอุบาทว์” เมื่อเกิดกามอุบาทว์ ความสว่าง-มืด (อิม-เอี้ยง) จะสับสนกลับกันผิดศีลธรรม เลือดอสุจิเป็นรากเหง้าของเผ่าพันธุ์ ดังนั้น ถ้าปล่อยให้เคลื่อนออกโดยไม่มีการควบคุม มีเพศสัมพันธ์ไม่หยุดยั้ง ผิดผัวผิดเมีย เป็นการทำลายเผ่าพันธุ์แห่งจิตญาณ เป็นการทำร้ายต่อชีวิตจิต เลือดอสุจิปนเปกันเหมือนน้ำในแม่น้ำขุ่นคลั่ก ผู้ที่มักมากในกามารมณ์ มีคำกล่าวๆ ว่า “นิยมชมชอบสมสู่กันมากกว่าอยากเป็นเทวดา” เพราะฉะนั้น จึงมีความคิดว่าจะเลิกธรรมะตกลงสู่ความกำหนัดยินดีในความใคร่อันยาวนาน วิญญาณสังขารเสื่อมสลายลง ไฟราคะเพิ่มสูงเด่น ความกำหนัดยินดีในกามตัณหาก่อกำเนิดจากเบื้องใต้ทะเลลึกของมนุษย์ ซึ่งเป็นแหล่งที่ชุมนุมและการระบายแห่งความสกปรก (ตมเลน) ทั้งหลาย ดังนั้น ผู้ที่มักมากในทางนี้เมื่อสิ้นลมปราณลง ย่อมตกลงสู่มหาสมุทรในยมโลก ตรงกันข้าม ความสะอาดจากกามารมณ์แปรเป็นบุญกุศลผุดผาดบริสุทธิ์ในทะเลทุกข์กลายสภาพเป็นทะเลธรรม เมื่อกิเลสของคนหมดลงตามหลักแห่งสวรรค์ เมื่อสิ้นลมปราณ จากมนุษย์ที่บริสุทธิ์ เชื่อมต่อธรณีวิสุทธิ์ ต่อโยงถึงฟ้าวิสุทธิ์อย่างอัตโนมัติ เหมือนกับนักพรตในโลกนี้ หากมีความตั้งมั่นบำเพ็ญเพียร แต่ใจไม่ยอมห่างจากกามารมณ์ และได้ตกลงสู่ห้วงเหวแห่งนี้นับไม่ถ้วน ดังนั้นเมื่อตายลงแล้ว ต้องล่องลอยไปกับกระแสน้ำที่ขุ่นหมอง จมดิ่งอยู่ในทะเลรักหรือจำอยู่ในนรก หรือเกิดเป็นคนอีกหมุนเวียนไม่จบ บัดนี้ได้มีการโปรดสัตว์ชาวโลกปฏิบัติธรรม หากสามารถละกามราคะ รักษาพรหมจรรย์ ก็เหมือนสามส่วนของร่างมนุษย์ “บน กลาง ล่าง” ไตรวิสุทธิ์ไม่ติดขัด ซึ่งเป็นการทดสอบเพื่อผ่านคงคา

สวรรค์ไปได้ สามารถขึ้นฝั่งแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งอู๋จี๋ มิฉะนั้นแล้ว แม้จะสร้างคุณงามความดีไว้มากมายเพียงไร เมื่อตายลงแล้ววิญญาณยังต้องได้รับการช่วยเหลือจากอรหันต์ หรือวิสุทธิเทพในสวรรค์ชั้นต่างๆ ทำการฝึกฝนอบรมอีก จนกว่าจิตจะบริสุทธิ์ จึงจะค่อยๆ ขึ้นสู่สวรรค์ตามลำดับขั้น หวังว่าชาวโลกจะเข้าใจ

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านพรตฟ้าเมฆินทร์ ที่ประทานวรพจน์ วรพจน์แต่ละคำมีค่ายิ่งกว่าเพชรนิลจินดา ไพเราะเสนาะหูและใช้การได้อย่างแท้จริง

พระจี้กง : เวลาดึกมากแล้ว อาตมาต้องพาศิษย์กลับสำนัก กล่าวนมัสการลาท่านทั้งสองเถอะ

หลวงปู่ : ไม่ต้องเกรงใจ ลาก่อน!

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๘

วันที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๒
ไปชมอุตตรวิสุทธิปราสาท
ฟังธรรมจากพระองค์ฟ้ารัตนญาณอีกครั้ง

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

ทิวทัศน์แดนสวรรค์ สรรค์สร้างงดงามล้ำเลิศ
แจ่มจำรัสแพรวพราย ประกายทองสว่างนิจนิรันดร์
ประตูบัญชรหอ บ่มีขโมยต้องปิดกั้น
เหล่าเซียนพรตนั้น ใฝ่ธรรมมั่นแสวงหา

พระจี้กง : คุณภาพชีวิตของมนุษย์ได้ยกระดับขึ้นมามากแล้ว บ้างก็อาศัยอยู่ในตึกระฟ้า แต่ก็ไม่พ้นกำแพงหนาลูกกรงเหล็กกักขังตนเองอยู่ในนั้น ถึงแม้จะปิดกั้นกันขโมยได้ แต่ใน "ห้องใจ" ไม่อาจจะปิดกั้นได้จากเหล่ากามราคะ โจรผู้ร้ายจากความกังวลบุกเข้ามาเสมอๆ เจ้าดูประตูหอห้องของปราสาทวิมานในแดนสวรรค์ซิ ไม่เคยปิดเลย ขโมยก็ไม่เข้า เสียงรบกวนก็ไม่มี เพราะฉะนั้น จึงวางใจมีความสงบ ไปๆ มาๆ มีอิสระ ความสุขเช่นนี้ เจ้าไม่คิดอยากได้หรือ? มาซิ! ไม่ต้องเกรงใจหรอก!

เจ้าหยางเซิง รีบขึ้นดอกบัว วันนี้เราจะไปยังอุตตรวิสุทธิปราสาท ไปเฝ้าท่านองค์ฟ้ารัตนญาณ

หยางเซิง : ดีครับ! กระผมขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : ...ถึงปราสาทแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวได้

หยางเซิง : ชั่วประเดี๋ยวเดียว อุตตรวิสุทธิปราสาท ก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า รัศมีจาก ๓๖ กิ่งฟ้า และ ๗๒ ก้านธรณี ยังคงสาดส่องแวววาวไม่หยุด

กระผมรู้สึกแสบตานิดหน่อย

พระจี้กง : ต้องมีสติมั่นคง จิตอย่าสับส่าย

หยางเซิง : ขอรับ! ตอนนี้จิตค่อยสงบลงแล้ว ขอนมัสการเข้าพบท่านองค์ฟ้ารัตนญาณ

พระองค์ฟ้า : มิต้องคารวะ! ท่านทั้งสองได้มาที่ปราสาทนี้อีก ยินดีต้อนรับ ครั้งก่อนที่มาเนื่องจากเวลาจำกัด เพียงแนะนำให้รู้จัก ๓๖ กิ่งฟ้า และ ๗๒ ก้านธรณีเท่านั้น ยังไม่ได้สนทนาธรรมกันเลย วันนี้ ก็ใคร่จะอธิบายเกี่ยวกับมหาสัทธรรมจิตพิสดารเพื่อโปรดชาวโลก ข้าฯ จะพาเจ้าเข้าไปดูใกล้ๆ พระที่นั่ง

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ! เดินมาข้างๆ พระที่นั่ง มองเห็นเหนือพระที่นั่งมีอักษรว่า "รัตนญาณคืนเดิม" รอบๆ อักษรมีรัศมีทองเปล่งประกายวาววับ แต่ไม่เข้าใจความหมายของอักษร?

พระองค์ฟ้า : เจ้าคอยสักประเดี๋ยวก็จะรู้เอง

หยางเซิง : พอเข้าไปข้างในพระที่นั่ง เวิ้งว้างว่างเปล่า โปร่งใสราวกับกระจกแก้วไร้ขอบเขตไม่เห็นมีอะไรเลย

พระองค์ฟ้า : ดวงตาเจ้ายังไม่แกร่งพอ ข้าฯ จะทำการปัดเป่าให้นิดหนึ่ง เจ้าจะเห็นได้ชัดเจนทุกอย่าง

หยางเซิง : ท่านองค์ฟ้าใช้แส้ปัดผ่านหน้ากระผมไป ภาพที่อยู่ข้างหน้าพลันก็เปลี่ยนแปลงไป พบแต่แสงสีขาวดวงหนึ่งลอยอยู่เบื้องบน แสงดวงข้างหน้าแวววาว คล้ายกับกำลังหมุนอยู่อย่างรวดเร็ว มิทราบว่าเป็นอะไร?

พระองค์ฟ้า : ฮ้า ฮ้า! ดวงนี้เป็นดวงวิญญาณของเจ้าเอง ฟ้าสดใส ธรณีสงบ มนุษย์ศักดิ์สิทธิ์ สามส่วนนี้หากขาดธาตุนี้แล้ว ฟ้าจะถล่มดินจะทลายผู้คนจะดับสูญ ญาณแท้บริสุทธิ์นั้นสุดค่าสุดหวงแหน จึงเรียกว่า "รัตนญาณ" บนฟ้ามีสุริยัน จันทรา และดวงดารา ธรณีก็มีน้ำ ลม ไฟ มนุษย์ก็มี อณูธาตุ ปราณ ญาณ นี้แหละคือ สามส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์มีค่ายิ่ง เพราะเหตุนี้ ข้าฯ จึงควบคุมพิธีกรรมของสวรรค์ปางก่อน โดยท่าน

พระไท่สั้งเหล่าจวินเป็นผู้ทำพิธี ชาวโลกผู้เข้าพิธี จะต้องกราบเชิญองค์พระไตรวิสุทธิ์ก่อน จึงจะทำพิธีได้ หากต้องการความศักดิ์สิทธิ์ ต้องรวบรวมพลังสติ ตั้งจิตมั่น มีฟ้าสดใส ธรณีสงบ มนุษย์ก็จะสามารถศักดิ์สิทธิ์ได้ ลองมาดูตอนที่มีแผ่นดินไหว มนุษย์จะสงบได้อย่างไร? เพราะฉะนั้นการดำเนินการทำพิธี ข้อสำคัญอยู่ที่จิตต้องมีศรัทธามั่นคง มีไตรวิสุทธิ์และสื่อซื่อตรง ดังนั้น ฟ้า-ดิน ก็สามารถเชื่อมโยงกัน

การทำยันต์นั้น พิสดารอยู่ที่ "จิต" หากว่า จิตกล้า พิธีก็ขลัง หากจิตอ่อนแอ พิธีก็ไม่ขลัง ถ้าไม่มีพลังจิต ก็จะสูญเปล่า

หยางเชิง : การทำยันต์ด้วยใจ จะสามารถถ่ายทอดให้บ้างได้ไหม?

พระองค์ฟ้า : ฮา ฮ้า! มิต้องหรอก ใช้ใจที่ดี ตั้งใจให้กล้า ยันต์นี้ก็คือยันต์ที่มีใจที่ถือเอาความสัจจะและความซื่อสัตย์เป็นที่ตั้ง ใจที่ใหญ่จะคุ้มฟ้าได้ ความพิสดารก็ไม่มีที่สิ้นสุด

หยางเชิง : อ๋อ เป็นเช่นนี้เอง! ความพิสดารที่ไม่มีที่สิ้นสุด ก็ขึ้นอยู่กับจิตที่มั่นคง

พระองค์ฟ้า : ชาวโลกมักไม่บำรุงเลี้ยงพื้นจิตให้ดี ผู้ที่เรียนวิทยาคมมักจะเย่อหยิ่งจองหอง สำคัญผิดคิดว่า ตนเองนั้นล้ำเลิศ บ้างก็อิจฉากันกล่าวหากัน หรือไม่ก็ละโมบทรัพย์ บ้างก็มัวเมาในกามราคะ ไร้ศีลธรรมใช้คาถาอาคมไปในทางมิชอบ ทำร้ายคนด้วยอาคมอุบาทว์ ขัดต่อคำสั่งสอนของครูบาอาจารย์.คนจำพวกนี้เมื่อตายลงต้องตกนรกดังคำปฏิญาณที่ให้ไว้ รับโทษทรมานจากเครื่องพันธนาการของฟ้า-ดิน หรือไม่ก็ไปกำเนิดเป็นสัตว์ที่เกิดจากรก หรือไข่ หรือน้ำ หรือจากการแยกตัวต่างๆ เพื่อรับอกุศลกรรมที่ตนก่อไว้ ถ้าหากว่าจะใช้วิทยาคมตามกฎระเบียบเพื่อช่วยเหลือมนุษย์แล้ว ควรรักษาศีล ๑๐ ข้อดังนี้

๑. ไม่ฆ่าสัตว์......อย่าเห็นแก่การกิน
๒. ไม่ละเมิดประเวณี......ผิดลูกเมียเขา
๓. ไม่ลักขโมย....ทรัพย์อันมีเจ้าของ
๔. ไม่กล่าวเท็จ....กล่าววาจาที่ไม่จริง

๕. ไม่มัวเมา.......สำนึกในความประพฤติ บริสุทธิ์เสมอ

๖. สนิทสนมกลมเกลียวในหมู่ญาติพี่น้อง

๗. เห็นเขาทำบุญสร้างกุศล เราก็อนุโมทนาด้วย

๘. เห็นเขาทุกข์ร้อน เราก็ช่วยเหลือ

๙. เขามุ่งร้ายต่อเราแต่เราไม่โต้ตอบ

๑๐. ใฝ่ใจในมวลมนุษย์ที่บรรลุธรรม แล้วเราก็จะไปนิพพาน

ถ้าหากได้ยึดถือปฏิบัติตามศีล ๑๐ ข้อ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ไม่ว่าจะเรียนธรรมะ หรือเรียนวิทยาคม ก็จะได้รับผลสำเร็จแน่นอน

ขณะนี้เป็นระยะเวลาโปรดสัตว์ ชาวโลกควรสดับตรับฟังธรรม ปฏิบัติธรรม มิฉะนั้นหากพลาดโอกาสแล้วก็จะสายไป ข้าฯ จะกล่าวคำคติธรรมให้ฟัง ดังนี้

ยมโลกตรวจสอบไม่เว้นวัน
ทุกค่ำคืนยันรุ่งร้องทุกข์ทรมาน
เพราะปางก่อนไม่คิดทำบุญทำทาน
เมื่อตายลงวิญญาณจึงถูกฉุดเข้าคุก

ยมทูตหัวควายไม่เคยปรานี
ผู้คุมมีเมตตามีได้อย่างไรกัน
กินลูกอมเหล็กร้อนแดงจนปากคับ
นกทองเหลืองขยับบินฉกลูกกะตา

เจ้าหนี้คู่แค้นมีนับไม่ถ้วน
ต้องใช้คืนล้วนทุกรายเคลียร์บัญชี
ตอนมีชีวิตไม่รู้จักรัตนตรัยดี
เมื่อตายลงมีที่ไหนจะแคล้วคลาด

ครั้งดิ่งลงนรกอันมืดมิดตลอดกาล
แม้เนิ่นนานพันปีมิรู้เหตุเกิด-ตาย
เตียงเหล็กยามราตรีร้อนรุ่มกาย
ต้นไม้เหล็กกิ่งก้านตายบ่รู้ฤดูกาล

ชาวโลกแลผีเปรตร้องระงม
แค้นระบมพวกผู้คุมหัวควาย
หมู่มีดเย็นยะเยือกตำทั่วกาย
เตาถ่านรายลุกโชติช่วงลวกผู้คน
หมื่นแปดพันเคราะห์ไม่มีวันกลับ
อาจจะสับไปเกิดเป็นหมูหมาเอา
ตอนเป็นคนไม่ให้ความสะดวกเขา
เมื่อเป็นผีเอากุศลได้อย่างไร
ที่ที่นี้ทุกข์ยากทั้งร้อยแปด
ร้อนแดดแบกทุกข์ไปบอกใคร
ควรใคร่ดูกายสลายบ่เหลือใด
ธาตุทั้งสี่อวัยวะห้าใช้ของจริง
ข้อกระดูกมีถึงสามร้อยหกสิบ
เนื้อหนังขลิบเข้าเลือดใส่รวมเป็นร่าง
คิดก็คิดว่ามันอยู่ไม่ตลอดทาง
แต่ก็ยังคิดพลางวุ่นวายพลางตลอดคืน
พ่อแม่ลูกเมียฝากเพียงชั่วคราวก่อน
พี่น้องมีโอกาสตอนอยู่ไม่ถึงเฒ่า
เมื่อลมปราณขาดกลับบ้านเก่า
ทุกส่วนเน่าเปื่อยกลายเป็นดิน
แม้ลูกชายหญิงร่ำไห้เคียงข้าง
ก็ไม่มีทางจะช่วยให้หลุดพ้น
ขอให้เพียรสร้างกุศลให้มากล้น
ระวังอย่าสนใจทิ้งทรัพย์ไว้ให้ลูกหลาน

พระจี้กง : ท่านองค์ฟ้ากล่าวอย่างซาบซึ้ง ทำให้เจ้าหยางเชิงเศร้าสลดใจจนน้ำตาไหลไม่หยุด ชาวโลกได้ฟังคติพจน์เตือนสติ เชื่อว่าผู้ที่มีเลือดเนื้อคงรู้สึกสะเทือนใจบ้าง เห็นอย่างนี้แล้วท่านจะไม่รีบๆ บำเพ็ญเพียร

หรือ? จะได้ลอยขึ้นสู่สวรรค์ไงเล่า

พระองค์ฟ้า : ข้าฯ จะนำดวงธรรมญาณกลับคืนสู่ร่างเจ้าหยางเซิง

หย่างเซิง : ดวงแสงที่อยู่ข้างหน้าได้หายไปจริงๆ ด้วย

พระองค์ฟ้า : ภายในใจของเจ้าก็มี "องค์รัตนญาณ" อันเป็น "ธรรมญาณเดิม" ก็คือ "องค์วิสุทธิพรต" จึงกล่าวได้ว่า "สรรพธรรมล้วนเกิดจากใจ" เมื่อคนผจญกับความยากลำบาก เพื่อที่จะผ่านเคราะห์กรรม ควรจะหาวิธีแก้ไขเสียก่อน หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่า "วิทยาคมเกิดจากใจ" หากใจตรงอาคมก็ขลัง (ศักดิ์สิทธิ์) สามารถที่จะป้องกันตนเองได้ ในทางตรงกันข้าม หากใจคด อาคมก็อุบาทว์ ทำให้บุญบารมีเสื่อมถอย ชาวโลกอยากได้อาคม แต่ไม่อาจจะได้รับ อยากได้ธรรมะ แต่ก็ไม่อาจจะได้ธรรมะ มีคนกล่าวว่า "บารมีสูง เสือมังกรสยบ มีกุศลมาก ผีเทพเกรง" อันนี้เป็นการสำเร็จทางวิทยาคม ข้าฯ ขอเตือนชาวโลก จงอย่าละทิ้งการปฏิบัติธรรม แล้วไปแสวงหาคาถาอาคม ดูอย่างมหาบุรุษ แม้ตัวท่านเองจะไม่มีคาถาอาคม แต่ข้างตัวท่าน ต้องมีผู้ติดตามให้ความคุ้มครองเสมอ อันนี้คือ คาถาป้องกันตัว การเรียนธรรมะก็เช่นเดียวกัน ต้องตั้งมั่นปฏิบัติธรรม อดทนต่อมารผจญ เมื่อบุญบารมีเพิ่มพูนขึ้นแล้ว ความร้อนจากกำลังไฟสมบูรณ์เพียงพอแล้ว ก็จะไม่มีมารกล้ามาผจญ แล้วยังสามารถนำไฟกลับที่เดิม

หยางเซิง : อะไรคือ "การนำไฟกลับที่เดิม"?

พระองค์ฟ้า : การบำเพ็ญเพียรก็เหมือนกับการสั่งสมพลังไฟ เมื่อเกิดไอขึ้นก็จะลอยตัวสู่เบื้องบน เบาบริสุทธิ์กลับที่เดิม หากว่าจิตไม่มั่นคงแล้ว พลังไฟกลับเย็นลง เมื่อไอเย็นลงก็จะตก (จม) ลงไป เพื่อเป็นการโปรดชาวโลก วันนี้ ข้าฯ จะถ่ายทอดสูตร "เพ่งสมาธิรัตนญาณ"

พระจี้กง : ขอบคุณท่านองค์ฟ้าที่ช่วยเหลือชาวโลก เจ้าหยางเซิงจงเงียบฟัง

หยางเซิง : ขอรับกระผม เงียบสงบฟังท่านพรตกล่าว

สูตร "เพ่งสมาธิรัตนญาณ"

อันว่าจะบำเพ็ญธรรม ต้องสามารถละจากภารกิจ

อธิษาย : เมื่อจะเจริญภาวนา ได้ชื่อว่า บำเพ็ญธรรม ต้องไม่เกี่ยวข้องกับทุกอย่าง จึงได้ชื่อว่า ละจากภารกิจ

เรื่องภายนอกตัดให้มากอย่าขวางในใจ

อธิบาย : อายตนะภายนอก เรื่องภายนอก ต้องหลีกให้ห่างไกล

อายตนะภายนอกได้แก่ รูป กลิ่น เสียง รส โผฏฐัพพะ (สัมผัส) ธรรมารมณ์ (มโนภาพ) ต้องไม่ไปสัมผัส จึงได้ชื่อว่า ตัดให้มาก จิตและสภาวะว่างได้ก็จะปราศจากความกังวล จึงได้ชื่อว่า อย่าขวางในใจ

ภายหลังนั่งสมาธิ จิตเริ่มเพ่งภายใน

อธิบาย : เมื่อความกังวลละได้แล้ว ให้นั่งตัวตรง หากมี (ความคิด) อะไรแวบเข้ามาให้รีบปัดออกไปเสีย จงทำให้สงบเงียบ ใจเริ่มมีปัญหาให้เพ่งภายใน เรียกว่า เพ่งภายใน หากยังขจัดความคิดไม่หมด เรียกว่า จิตฟุ้ง กล่าวคือ ความคิดอันแรกมีขึ้นฉับพลัน ความคิดอันหลังจึงตามมา เมื่อใจดับลง ความรู้สึกซัดส่ายก็ดับไปด้วย จึงว่าขจัดดับไป เมื่อจิตไม่ฟุ้ง เรียกว่าสงบลงแล้ว จิตรู้ไม่ซัดส่าย เรียกว่า สงบ หมายถึง สงบเงียบ ถัดมาเรื่องความโลภ ล่องลอยเที่ยวเตร่ คิดสับสน ต้องขจัดให้หมด

อธิบาย : ความคิดต่างๆ ไม่ผุดขึ้น ความคิดสับสนลืมสิ้น เมื่อความคิดสับสนไม่ผุดขึ้น จะมีความโลภได้อย่างไร จึงเรียกว่าขจัดให้หมดสิ้น

เพียรตลอดวัน ไม่ผ่อนคลาย

อธิบาย : กลางวันเรียกว่าสะอาด กลางคืนเรียกว่าสกปรก ให้ลืมทั้งสะอาดและสกปรกเสีย ให้เพียรทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่มีเวลาผ่อนคลาย จึงเรียกว่า ไม่ผ่อนคลาย

คอยดับใจฟุ้ง ไม่ดับใจเพ่ง

อธิบาย : แบ่งแยกความคิดกังวล ได้ชื่อว่า ใจฟุ้ง เอาใจเพ่งไปกำหนดเรียกว่า ดับ ปัญญาส่องสว่างตลอดเวลาไม่ขาดตอน ได้ชื่อว่าไม่ดับใจเพ่ง

จดจ่อใจว่าง ไม่จดจ่อใจอยู่

อธิบาย : ความสนใจ เรียกว่า จดจ่อ ใจทั้งหลายไม่ฟุ้ง ได้ชื่อว่าใจว่าง ไม่ติดยึดสิ่งใดๆ ได้ชื่อว่า จดจ่อใจอยู่

ไม่อาศัยวิธีเดียว แล้วใจจะอยู่ประจำ

อธิบาย : หากใช้วิธีอันเดียว ได้ชื่อว่าติดรูป จิตไม่เลือกวิธี ได้ชื่อว่าไม่อาศัยวิธี ปัจจุบันก็จะสงบ ได้ชื่อว่าใจอยู่ประจำ

ธรรมดาใจปุถุชนเร่าร้อน ผู้ฝึกใหม่ใจสงบยาก
หรือสงบไม่ได้ พักชั่วครู่ก็กลับสูญ

อธิบาย : กล่าวกันว่า นิสัยที่กังวลสามารถขจัดดับลงได้ ผู้ฝึกใหม่พลังสมาธิไม่สมบูรณ์ จึงปราบลงได้ยาก หากยังพักชั่วครู่ (พักความเพียร) ก็จะสูญเปล่า

ไปกับอยู่ต่อสู้กัน ร้อยร่างไหลวน

อธิบาย : ใจฟุ้งสัมผัสสภาวะ สภาวะก็จะดึงใจไป ใจและสภาวะจะสัมผัสกัน ความอยากกับธรรมะแยกกันยาก ได้ชื่อว่า ต่อสู้กัน ความคิดที่สับสนไม่ดับสูญลง ความไม่ถูกต้องทั้งหลายจะเกิดขึ้นได้ชื่อว่า ร้อยร่างไหลวน

เพ่งพิจารณานานนาน จึงจะคล่องแคล่ว อย่าคิดว่ายังไม่บรรลุ
เลยทิ้งภารกิจพันชาติ

อธิบาย : ใจมีสมาธิ ก็จะซึมซาบนิจจังแท้ ความคิดหนึ่งขณะจิตไม่บำเพ็ญธรรมกิจที่ได้ทำมาเป็นพันๆ ชาติก็พังทลายสูญไป การบำเพ็ญเพียรก็เหมือนการปรุงอาหาร เมื่อความร้อนยังไม่เพียงพอ และยังไม่ใส่เครื่องชูรส รสชาติจึงยังไม่ดี จำต้องรอให้สุกงอมเสียก่อน จึงจะได้รสชาติที่อร่อย มิฉะนั้นแล้ว จะเป็นการทอดทิ้งตัวเอง ธรรมกิจที่ทำมาตั้งพันชาตินับหมื่นกัปก็จบสิ้น

ทำน้อย ได้แต่ความสงบ

อธิบาย : เริ่มแรกฝึกหัด จะได้รับแต่ความสงบใส ปัญญายังไม่เกิด อันนี้เรียกว่า ทำน้อยได้แต่ความสงบ

ปฏิบัติในอิริยาบถทั้งสี่

อธิบาย : ให้ปฏิบัติ ในท่า เดิน ยืน นั่ง และนอน ให้มีความสง่างามทั้งสี่อิริยาบถ

ที่ที่ทำงาน และที่ที่อึกทึก

อธิบาย : พบเห็นรูปต่างๆ ที่ที่ทำงาน ใจทุกชนิดที่เกิดขึ้น ได้ชื่อว่า ที่ที่อึกทึก

ล้วนทำใจสงบ

อธิบาย : ความวุ่นวายสงบลง ได้ชื่อว่าทำใจที่ที่สงัด ได้ชื่อว่า สงบ

มีเรื่องไม่มีเรื่อง ให้เหมือนไม่มีใจ

ที่เงียบที่อึกทึก ตั้งจิตให้เป็นหนึ่ง

อธิบาย : มีหรือไม่มีให้ปล่อยคลาย ความเงียบหรือการใช้ ต้องละ (ลืม) สรรพธรรมไม่มีความแตกต่าง ได้ชื่อว่า เป็นหนึ่ง

เร่งรัดจิตจนเกินไป ร่างกายจะเจ็บป่วย สติฟั่นเฟือน

ค่อยเป็นค่อยไป

อธิบาย : ใจเร่งร้อน ยึดแต่ความเงียบ ได้ชื่อว่า เร่งรัด ใจเกิด เห็นรูปภายนอก อันนี้คือ สติฟั่นเฟือน ที่พูดว่าบำเพ็ญธรรม บำเพ็ญจิต ไม่ยึดถือเร่งรัด มิฉะนั้น ก็จะเกิดเจ็บป่วยได้

เมื่อใจไม่ฟุ้ง ต้องปล่อยเลย ช้าหรือเร็วก็ถึงที่

อธิบาย : เมื่อได้สมาธิ ดวงปัญญาจะเกิด ได้ชื่อว่า ปล่อยเลย สมาธิปัญญาจะผสานเข้ากัน ได้ชื่อว่า ถึงที่ มรรควิธีการบำเพ็ญเพียรควรจะรับ และปล่อยได้ตามอัธยาศัย

ปรับให้เข้ากันโดยธรรมชาติ

อธิบาย : สมาธิมากเกินไป ก็ไม่เกิดปัญญา ถ้าใช้ปัญญาเกินไปก็จะเกิดความวิปลาส ดังนั้น ต้องมีทั้งสมาธิและปัญญาควบคู่กันไป จึงได้ชื่อว่า ปรับให้เข้ากันโดยธรรมชาติ

บังคับไม่อยู่ ปล่อยไม่ฟุ้งซ่าน อยู่ที่อึกทึกไม่เคือง

ทำธุระหัวไม่เสีย อันนี้เป็น สมาธิที่แท้จริง

อธิบาย : ยามเงียบสงบก็เพ่งจิตอยู่เสมอ เมื่อเพ่งเสมอก็จะเงียบสงบ แม้ว่างก็ทำธุรกิจได้ ขณะทำธุรกิจก็ยังว่างอยู่ เป็นการบรรลุถึงต้นตอแห่งความสงบ นั่นคือ ความมีสมาธิแท้จริง

ไม่ใช่ทำธุระหัวไม่เสีย เลยทำงานมากขึ้น

ไม่ใช่อยู่ที่อึกทึกไม่เคือง ก็เลยจมปลักอยู่ในที่อึกทึก

อธิบาย : นิสัยที่ชอบทำงานหามรุ่งหามค่ำ ควรระงับห้ามปรามเสมอๆ อย่าปล่อยให้มันเตลิดไป มิฉะนั้น จะเป็นการหาทุกข์มาใส่ตนเอง

การปราศจากธุระเป็นที่พำนักจริง เมื่อมีธุระก็ทำตามธุระ

อธิบาย : เมื่อพบว่า จิต สงบเงียบว่าง ไม่มีเสียงรบกวน ไม่มีความกังวล นั่นคือ เป็นที่พักอาศัยของจิตจริง ปัญญาจึงใช้ได้ไม่หมด เมื่อมีปัญหาก็สามารถแก้ได้ ดังนั้น เมื่อมีธุระก็ทำตามธุระ

ใช้กระจกเฝ้าส่องดู เมื่อตามดูจะพบรูป

อธิบาย : พื้นจิตสะอาดใส เหมือนผิวน้ำ ส่องดูได้โดยไม่มีสิ่งขัดขวาง สรรพสิ่งจึงปรากฏให้เห็น จึงเรียกว่า พบรูป

กุศลจิตมีอิสระ สามารถเข้าสมาธิได้ง่าย

อธิบาย : ธรรมทั้งหลายจิตว่าง ความสงบเงียบไม่มีที่ที่จะเกิดขึ้น ได้ชื่อว่าเข้าสมาธิ

ดวงปัญญาจะเกิดเร็วหรือช้า คนกำหนดไม่ได้ อย่าเพียรเร่งให้เกิดปัญญา ในขณะมีสมาธิ ความเร่งร้อนจะเป็นอันตรายต่อจิต เมื่อจิตได้รับอันตรายก็จะไม่เกิดปัญญา

อธิบาย : จิตเร่งรัดอยากจะรู้เห็น ยิ่งทำให้สมาธิสูญสลาย ถ้าโลภในรูป ทำอันตรายต่อจิต ได้ชื่อว่า ไร้ปัญญา ให้ใช้วิธีธรรมชาติในการพิจารณาธรรม ธรรมนั้นจะเกิดขึ้นเอง

เมื่อได้สมาธิไม่เอาปัญญา แต่ปัญญาจะเกิดเอง เรียก ปัญญาแท้

อธิบาย : พื้นจิตสงบเงียบ จะใช้ได้อย่างพิสดาร ที่เกิดขึ้นคือปัญญาแท้

มีปัญญาแต่ไม่ใช้ ปัญญาจริงดุจโง่

อธิบาย : เมื่อไม่มีการแยกแยะออกจากกันเลย ได้ชื่อว่า ไม่ได้ใช้ปัญญา การซ่อนเร้นปิดบังไม่ให้ผู้อื่นรู้ ได้ชื่อว่า ผู้ปฏิบัติธรรมที่ได้มรรคผล มักจะมีลักษณะคล้ายคนเบาปัญญา จะนับได้ว่าถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

ประโยชน์เพิ่มพูนแก่สมาธิปัญญาจะงดงามอย่างไร้ขอบเขต

อธิบาย : ความสงบเงียบ และการเพ่งผสานพร้อมกัน การเคลื่อนไหวและความเงียบเป็นไปอย่างธรรมชาติ จึงได้ชื่อว่า งดงามอย่างไร้ขอบเขต

หากในสมาธิมีความคิด ส่วนใหญ่เป็นพวกมาร

ภูตผีปีศาจร้อยแปดผุดให้เห็นตาม

อธิบาย : หากใจอยากได้รูป รูปต่างๆ ก็สนองตอบ บรรดามารทั้งหลายจะแย่งกันมารบกวน

การได้พบเห็นเทพเทวดาอริยเจ้า และพระวิสุทธิเทพนั้น เป็นมงคล

อธิบาย : หากได้พบเห็น เทพ เทวดา หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แม้จะเป็นมงคลแต่ก็อย่ายึดถือ

ส่วนบนของใจสมาธิ ไม่มีอะไรคุม ส่วนล่างของใจสมาธิก็ไม่มีฐาน

อธิบาย : ความคิดก่อนไม่เกิด ได้ชื่อว่า ไม่มีอะไรคุม ความคิดหลังไม่เกิด ได้ชื่อว่า ไม่มีฐาน

กรรมเก่าหมดไปทุกวัน กรรมใหม่ไม่สร้าง

อธิบาย : อุปนิสัยเก่าๆ ค่อยๆ หมดไป ได้ชื่อว่า กรรมเก่าหมดไปทุกวัน ยิ่งใจไม่ฟุ้ง จึงได้ชื่อว่า กรรมใหม่ไม่สร้าง

ไม่มีอะไรติดขัด หลุดพ้นจากกิเลส

อธิบาย : ไม่ข้องเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ได้ชื่อว่า ไม่มีอะไรห่วง หลุดพ้นจากสิ่งผูกพัน จึงได้ชื่อว่า หลุดพ้นจากกิเลส

ปฏิบัติไปสม่ำเสมอ ย่อมบรรลุเองโดยธรรมชาติ

อธิบาย : ปัญญาเกิดขึ้นไม่หยุด ได้ชื่อว่า ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ สมเหตุผลเป็นไปตามความเป็นจริง จึงได้ชื่อว่า บรรลุธรรม

ผู้ที่บรรลุธรรม ย่อมได้ ๗ ประการ

อธิบาย : ผู้บรรลุธรรมจะมีลักษณะ ๗ ประการ

๑. จิตเป็นสมาธิ รู้กิเลสต่างๆ โดยง่าย

อธิบาย : เมื่อ จิต สว่าง สงบ เงียบ ก็สามารถรับรู้กิเลสต่างๆ โดยง่าย

๒. โรคเก่าหดหาย ร่างกายและจิตใจเบาสบาย

อธิบาย : ปราณที่สะอาดเหมาะกับการหายใจ โรคที่เป็นมานานๆ ก็ค่อยๆ หายไป ร่างกายและธรรม จะผสมผสานเข้ากันได้อย่างแท้จริง ร่างกายจึงเบาสบายไม่แก่

๓. เสริมสร้างสิ่งที่สูญหายไป ทำให้อายุยืนคืนชีพได้

อธิบาย : กระดูกเข้มแข็งเต็มตึง ได้ชื่อว่า เสริมสร้างสิ่งที่สูญหายไป สีหน้าเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ได้ชื่อว่า อายุยืนคืนชีพได้

๔. อายุยืนถึงหมื่นปี ได้ชื่อว่า เทวดา

อธิบาย : เมื่อมีอายุยืนยาวไม่ตาย จนนับได้ถึงหมื่นปี ได้บันทึกชื่อไว้ในบัญชีสวรรค์ จึงได้ชื่อว่า เทวดา

๕. ฝึกรูปเป็นปราณ ได้ชื่อว่า ผู้สำเร็จเป็นอริยเจ้า

อธิบาย : การที่สามารถรับปราณเดิมได้ ได้ชื่อว่า ฝึกรูปเป็นปราณจิตเดิมไม่แปลกปลอม จึงได้ชื่อว่า ผู้สำเร็จเป็นอริยเจ้า

๖. ฝึกปราณสำเร็จเป็นญาณ ได้ชื่อว่า เจ้าญาณ

อธิบาย : ปราณแท้ทะลุถึงทะลวงจนเป็นญาณ หยินหยาง ไม่สามารถหยั่งรู้ได้ ได้ชื่อว่า เจ้าญาณ

๗. ฝึกเจ้าญาณรวมกับธรรม เรียกว่า มหาบุรุษ

อธิบาย : เจ้าญาณแท้รวมกับธรรม ได้ชื่อว่า มหาบุรุษ หรือ เซียนทองคำควบคุมพลังนั้นไว้ ตามคอยจนสว่างไสวดุจพระพุทธเจ้า

พลังเพ่ง จะโชติช่วงตลอดเวลา

อธิบาย : ผู้ควบคุมพลัง เฝ้าส่องอยู่ตลอดไม่หยุด จะสว่างไสวอยู่ตลอดเวลา พลังธรรมยิ่งสูง พลังไฟยิ่งแจ่มแจ้งขึ้น

เมื่อบรรลุธรรมแล้ว ปัญญาจะกลมสมบูรณ์

อธิบาย : เมื่อถึงที่สุดของจิตเดิม ก็ได้มรรคผล ผู้สำเร็จธรรม ปัญญาจะกลมสมบูรณ์ สรรพธรรมจะมีพร้อม

หากฝึกใจสมาธิจิตมานาน แต่ไม่ได้คุณสักอย่าง
กิเลสพอกพูน เมื่อรูปเสื่อมก็ว่างเปล่า ยังยกตนว่ามีปัญญารู้
ได้บรรลุธรรม หลักแห่งการแสวงธรรม จริงแล้วไม่ถูกต้อง

อธิบาย : เมื่อสมาธิเชื่อมโยงรวมกับธรรมได้แล้ว ธรรมก็สำเร็จจริง หากจิตหลงจนตัวตาย ก็ไม่พ้นจากเกิด-ตาย ในพระสูตร อรุณตะวันตก กล่าวว่า "เป็นเพราะสูญเสียต้นตอแห่งการเกิด แล้วจะรู้จักต้นมูลอย่างไรกัน" ดังนั้น ผู้บำเพ็ญธรรมไปนานๆ แล้ว ยังไม่ได้คุณอะไรสักอย่าง แสดงว่าบารมียังไปไม่ถึง วันเดือนผ่านไป อายุก็เพิ่มขึ้น ร่างกายเสื่อมทราม ยกตนว่าสำเร็จมรรคผล ล้วนไม่เป็นความจริงเลย ดังนั้น จึงควรฉวยโอกาสอันดีงามนี้ ก้าวไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญ

โศลกสรรเสริญ

ความรู้เกิดแต่สภาวะ
ไฟเกิดแต่เหตุปัจจัย
แต่ละชนิดย่อมมีนิสัยจริงของมัน
เนื่องจากการไหลจึงสูญต้นมูลแห่งธรรม
เมื่อใจทะยานอยากต้องหยุด
เมื่อใจรู้ยิ่งกังวล
เมื่อหมดรู้จิตเดิมว่าง
ปัญญาที่ได้คือประตูอัศจรรย์ทั้งมวล

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่ท่านองค์ฟ้าได้ประทานคัมภีร์อันมีค่า โสตสัมผัสสูตรแท้ หากแทงทะลุ จิตย่อมสะอาดเบา ใต้หล้านี้ชาวโลกก็มีพระคัมภีร์แท้อีกเล่มหนึ่ง เป็นที่พึ่งพาได้

พระองค์ฟ้า : หวังว่า ชาวโลกที่ปฏิบัติธรรม จะฝึกหัด พระสูตร "เพ่งสมาธิรัตนญาณ" สำหรับผู้ที่ฝึกสมาธิให้สงบเงียบนั้น ควรจะท่องจำให้ได้ ก็สามารถจะเข้าสมาธิจนบรรลุธรรมได้ จะมีความศักดิ์สิทธิ์อย่างมหัศจรรย์ จงอย่าดูแคลน ข้าฯจะพาหยางเซิงไปชมที่พระที่นั่ง "บำเพ็ญญาณ" เพื่อฟังท่านผู้สำเร็จได้อธิบายให้ฟังบ้าง

หยางเซิง : ดีซิครับ ขอบพระคุณที่ท่านองค์ฟ้าชักนำ พระที่นั่ง "บำเพ็ญญาณ" ภายในกว้างขวางผิดธรรมดา เหล่าเซียนสุวรรณมากมาย รอบพระวรกายก็มีรัศมีเปล่งออกมา พระพักตร์เปี่ยมไปด้วยแววแห่งความเมตตา กราบเรียนถามท่านเซียนสุวรรณองค์นี้ว่า มิทราบว่าท่านได้บำเพ็ญเพียรอย่างไรจนกระทั่งได้มรรค-ผล ในวันนี้?

เซียนสุวรรณ : เจริญพร! อาตมาสำเร็จมรรคผลมานานกว่าร้อยปีแล้ว เดิมทีอาตมาเป็นคนในเมืองเสฉวนประเทศจีน ตอนเยาว์วัยกำพร้าบิดามารดา ยากจนมาก จึงออกขอทานไปทุกสารทิศ แต่ใจอาตมาไม่ละโมบ มีกินเพียงอิ่มเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ก็จะหยุด มีอยู่วันหนึ่ง อาตมาได้พักอยู่ในวัดแห่งหนึ่ง ท่านมหาครูเซี่ยเต๊กได้กรุณารับอาตมาไว้เป็นศิษย์ของท่าน ท่านได้ถ่ายทอดวิชาความรู้แก่อาตมา ได้ขยันหมั่นเพียรในการฝึกอบรมมาเป็นเวลานานนับสิบปี ได้รับการทดสอบจากเหล่ามารมากมายอย่างไม่ย่อท้อ จึงได้รับมรรค-ผล ในวันนี้

หยางเซิง : จะกรุณาเล่ารายละเอียดต่างๆ ที่ผ่านมาเกี่ยวกับการบำเพ็ญเพียรให้ฟังด้วยจะได้ไหม? เพื่อที่ผู้คนชาวโลกจะได้ศึกษาเป็นตัวอย่าง

เซียนสุวรรณ : เรื่องของโลกมนุษย์ อาตมาไม่คิดจะถามหา ไม่คิดที่จะพูดมาก

พระองค์ฟ้า : เพื่อเป็นการโปรดผู้คน ขอให้ท่านพูดให้กระจ่างเถอะ!

เซียนสุวรรณ : ก็ได้! มิใช่ว่าอาตมาจะไม่เมตตานะ อันที่จริงแล้วชาวโลกนี้ยากที่จะโปรดจริงๆ

คิดถึงครั้งเมื่ออาตมาบำเพ็ญเพียรอยู่ หนทางขรุขระ ผ่าน

ความทุกข์ลำบากนานัปการ กินก็แต่น้ำใสๆ นอนก็เป็นเตียงไม้ มีบางครั้งทำสมาธิฝึกธรรมวิทยา เข้าสมาธินานนับเป็นเดือน ไม่ตื่น มีอยู่ครั้งหนึ่งเกิดเป็นโรคฝีหนองทั้งตัว ไม่หาย ถูกอาจารย์ไล่ออกนอกวัด หายใจแขม่วๆ ปางตาย แต่ใจมั่นคงในสัทธรรมไม่เสื่อมคลาย ภายหลังอาจารย์จึงให้ยาวิเศษมารับประทาน ทำให้โรคหายไป จนเป็นปกติเหมือนฯเดิม

มีอยู่คราวหนึ่ง ได้ใช้พลังทิพย์เข้ารักษาโรคให้ชาวบ้าน เลยทำให้ชาวบ้านแห่กันมารักษาโรคนับเป็นพันคน ทางการเขากล่าวหาว่าหลอกลวงประชาชนเลยจับเข้าคุก อาตมาก็เลยทำสมาธิเข้าฌาน จึงรู้ว่าเหตุที่เกิดก็เนื่องจากกรรมเก่าที่สะสมเอาไว้แต่ปางก่อน และเป็นการทดแทนการติดคุกในแดนนรก จำเป็นต้องอาศัยโซ่ตรวนแห่งมนุษยโลก เป็นการสะสางหนี้กรรม เลยไม่มีการโกรธแค้น หรือผูกใจเจ็บแต่อย่างไร ได้แต่สำนึกถึงกรรมเก่าที่ได้กระทำมาอยู่ภายในคุกและเป็นการฝึกพลังภายในไปด้วย ติดคุกอยู่ครึ่งปีภายหลังสอบสวนแล้วไม่มีความผิด จึงถูกปล่อยตัวออกมา

มีอยู่วันหนึ่ง ขณะพลบค่ำกำลังเดินทางกลับวัด ได้พบหญิงสาวสวยงามผู้หนึ่งระหว่างทาง ต้องการที่จะเข้ามาคำนับอาตมา ถวายตนเป็นศิษย์ และพูดจาหว่านล้อมให้อาตมาเสพสวาท บอกว่าให้บำเพ็ญธรรมพร้อมกับเสพโลกียธรรมไปด้วย นางมีรูปโฉมโนมพรรณที่ชวนให้ลุ่มหลงยิ่งนัก วาจาก็หวานซึ้งฉอเลาะชวนหลงใหล แต่อาตมาบอกปัดด้วยวาจาเฉียบขาด ไม่ให้ความสนใจ ถึงแม้จะถูกตื๊อหนักสักเพียงใดก็ตาม จิตของอาตมาก็ยังแน่วแน่ในสัทธรรม และแล้วในที่สุดนางจึงต้องจำใจจากไป ต่อมาภายหลังจึงทราบว่า เป็นการทดสอบของนางมารทางโลกีย์ นับว่าโชคดีมากที่ไม่ลุ่มหลงตกลงไปสู่ทะเลใคร่ ท่านผู้บำเพ็ญธรรมโปรดระมัดระวังให้จงหนัก! หากได้พบกับเหตุการณ์เช่นว่านี้ ให้พยายามคิดว่า นั่นคือตัวหลอน ที่ตกแต่งด้วยสีขาวๆ เขียวๆ สวยงามหยาดเยิ้ม ล้วนจะทำให้หูตาผู้คนหลงใหล เป็นอาวุธที่ฆ่าคนอันคมกริบ มีคำขวัญ

อยู่ว่า “การบำเพ็ญเพียรควรยึดถือคติที่ว่า รูปและนามล้วนว่างเปล่า จะโลกไปไย สี่มหาภูตรูป อันจอมปลอมไม่มีที่สิ้นสุด ความทุกข์ทรมานแสนสาหัสที่จะพ้นโลกไป” จะไม่น่ากลัวหรือ! สำหรับผู้บำเพ็ญธรรมต้องได้รับความลำบากมากมาย ไหนจะให้หมดเวรกรรมในชาติปางก่อนๆ แล้ว ยังต้องยินดีเผชิญกับการทดสอบของมารต่างๆ อีกด้วย ขอเตือนผู้บำเพ็ญเพียร หากได้พบกับมารความทุกข์ยาก การเจ็บป่วยต่างๆ หรือฐานะของตนเกิดการเปลี่ยนแปลง จิตใจจงอย่าได้ท้อถอยเป็นอันขาด หากเกิดท้อถอยหมดกำลังใจ ก็จะเป็นชัยชนะของมาร และเป็นการพ่ายแพ้ธรรมะ อาตมาได้บำเพ็ญเพียรจนกระทั่งเวรกรรมหมดลง จนปรากฏธรรมญาณเดิมแล้วละร่าง ลอยขึ้นสู่สวรรค์ชั้นนิพพาน (มหาไพศาลภูมิ) ได้รับความสุขชั่วนิรันดร์ในขณะนี้ได้สนทนาธรรมกับเหล่าเซียนสุวรรณองค์อื่นๆ ไม่ต้องกลับไปเวียนว่ายตายเกิดอีกแล้ว

พระจี้กง : เนื่องจากเวลาหมดลงแล้ว เราศิษย์อาจารย์จำต้องลากลับสำนัก ขอบคุณท่านองค์ฟ้ารัตนญาณ และเหล่าเซียนสุวรรณที่ได้สนทนาธรรมด้วย

พระองค์ฟ้า : ขอส่งท่านทั้งสอง

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านองค์ฟ้ารัตนญาณ และท่านเซียนสุวรรณ ขอกราบลาก่อน

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียนถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๙

วันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๒
ชมวรวิสุทธิปราสาท
ฟังพระองค์ฟ้าบุพญาณบรรยายธรรม

พระอรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

บุพกาลอวกาศนาม อนุตตรภูมิ
ธรรมญาณรวมปราณรูป กลมธรรมจักร
หมื่นเซียน-พุทธมาจากอู๋จี๋ อาณาจักร
ทวนกระแสใจหวนกลับ ลาโลกโลกีย์

พระจี้กง : ชาวโลกอยากกระโดดลงสู่ทะเลทุกข์ เพียงขยับก็ดิ่งลง หากจะลอยขึ้นสู่สวรรค์กระโดดได้เพียงไม่กี่ฟุตก็จะถูกแรงดึงดูดของโลกดูดลงมา ดังนั้นชาวโลกผู้บำเพ็ญธรรมที่ต้องการหลุดออกจากวัฏสงสาร ก่อนอื่นจิตต้องละโลภ หลง จากสิ่งของรูปลักษณ์บนโลกเสียก่อน หากมนุษย์ลุ่มหลงต่อสิ่งต่างๆ แล้วไซร้ จิตใจก็จะถูกครอบงำด้วยสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ความขุ่นของปราณจะเกาะกุมกันจมดิ่งสู่ดิน ใต้ดินจึงก่อกำเนิดเป็นยมธาร ทะเลทุกข์ทั้งปวง

เราศิษย์-อาจารย์ที่จะไปในวันนี้ก็คือ สวรรค์ที่สะอาดเบาสบาย หยางเซิง รีบปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่าง จึงจะสามารถลอยขึ้นสู่แดนศักดิ์สิทธิ์อันไร้ขอบเขตแห่งอู๋จี๋ได้

หยางเซิง : ปล่อยวางอะไรมิทราบท่านอาจารย์?

พระจี้กง : ปล่อยวางห่อสัมภาระที่เจ้าแบกไว้บนหลัง และความติดขัดในใจลงไงเล่า? อย่าไปคิดถึงมันเลย! ทิ้งตนเองไว้ในอวกาศ ไม่ให้นำสิ่งใดติดขึ้นไป ดังนั้นจึงจะรู้สึกว่าตัวจะเบาหวิว จึงจะสามารถลอยขึ้นสู่ฟ้าได้

หยางเซิง : ท่านอาจารย์พูดถูกต้อง! แต่เหตุไฉนชาวโลกจึงไม่สามารถ

ละสัมภาระ และความห่วงกังวลเล่า?

พระจี้กง : ตาเห็นแต่ไม่จำ หูได้ยินแต่ไม่บันทึก ก็คือ จะตรงไม่งอเป็นเข็มเบ็ด สัมภาระก็จะเกี่ยวไม่ติด สรรพกิจไม่มีอุปสรรค แล้วใจเนื้อก็จะแปรเปลี่ยนเป็นใจธรรม เหมือนมนุษย์มีปีกสองข้าง เหมือนธนูยิงขึ้นไปในอากาศ หากใจเหมือนเข็มเบ็ดตกปลา หย่อนลงในทะเลทุกข์ก็จะเกี่ยวเอาพวกไม้และสวะกรรมเวรนั้นติดตามมา ถึงแม้จะมีพระเจ้าคอยฉุดลากก็มิอาจลากขึ้นมาได้

หยางเซิง : ขอบพระคุณอาจารย์ที่ช่วยตี ซ้อมให้ละทิ้งใจที่สามัญแปรเปลี่ยนเป็นใจที่ศักดิ์สิทธิ์ ต้องติดตามอาจารย์บินขึ้นสู่สวรรค์อย่างแน่นอน เพื่อไปเยี่ยมคำนับท่านเหล่าองค์ฟ้า!

พระจี้กง : ฮาฮ้า! ได้กลับใจจริงๆ แล้ว เฝ้าตามใจตรงไปยังสวรรค์รีบๆ ขึ้นบนดอกบัว เราศิษย์-อาจารย์ท่องชมทิวทัศน์สวรรค์ด้วยกันเพื่อคลายอารมณ์

หยางเซิง : ขอรับกระผม! กระผมได้นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้!

พระจี้กง : พาศิษย์ผู้ปราดเปรื่องขึ้นนั่งบนดอกบัวทะยานขึ้นสู่มหาไพศาลภูมิแดนนิพพาน ยิ่งขึ้นสูงเท่าไรก็ยิ่งรู้สึกว่าใจลอยละลิ่วเท่านั้นสิ่งหนักอึ้งทั้งหลายปล่อยวางไว้เบื้องหลัง ไม่ต้องไปสนใจมัน เมื่อใจไม่พะวงใจก็จะดิ่งขึ้นสู่สวรรค์เบื้องแรก

วันนี้เราจะไปยังวรวิสุทธิปราสาท เยี่ยมคารวะท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณ...อ้อ ถึงแล้ว เจ้าหยางเซิงลงจากดอกบัวได้

หยางเซิง : เห็นแต่แสงรัศมี แปลบปลาบไปหมด ตาทั้งสองข้างสู้ไม่ค่อยไหว ลืมไม่ขึ้นแล้วอาจารย์!

พระจี้กง : วรวิสุทธิ์แดนศักดิ์สิทธิ์ นอกจากผู้คนบรรลุธรรมชั้นสูงสุดเป็นพระองค์ฟ้าเท่านั้นที่จะเข้ามายังที่นี่ได้ เซียน เทวดา ชั้นกลาง และต่ำลงมาไม่อาจจะเข้ามาได้

อันสืบเนื่องจากแดนวิสุทธิ์นี้ เป็นต้นมูลแห่งมหาสัทธรรม ดังนั้น

พลังแห่งสัทธรรมจึงแรงฤทธิ์หาที่สิ้นสุดและไร้ขอบเขต ฤทธิ์เดชจึงไร้เทียมทาน เจ้าน่ะเป็นปุถุชน ถึงแม้จะมีพลังธรรมก็จริง แต่พลังไฟยังไม่สดใส ดังนั้นจะมาถึงแดนศักดิ์สิทธิ์อันไร้ขอบเขตนี้ ย่อมมีอุปสรรค ข้าฯ จะให้ยาวิเศษเจ้าสักเม็ด รีบๆ รับเข้าไป เพื่อช่วยเสริมพลังของเจ้า

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านอาจารย์...พอกระผมรับประทานลงไปเท่านั้น พลังจิตก็เพิ่มขึ้นเป็นร้อยๆ เท่า ฉับพลันนั้นเอง รอบๆ กายก็ปรากฏมีรัศมีเปล่งออกมาด้วย แสงที่แผดกล้าเมื่อครู่ที่มาถึงนี้ รู้สึกว่ากำลังจะอ่อนลงเป็นแสงนุ่มนวล

พระจี้กง : อันนี้เข้าลักษณะรัศมีประสานรัศมี เหมือนหลักสมาธิรวมสมาธิ หากมนุษย์สามารถบำเพ็ญเพียร จนกระทั่งสามารถเปล่งรัศมีออกมาได้นั้น ก็หมายความว่า ก็มีธรรมะเพียงพอที่จะประสานกับธรรมะของพระพุทธเจ้าหรือพระองค์ฟ้าได้แล้ว

หยางเซิง : ด้านหน้ามีปราสาทหลังใหญ่หลังหนึ่ง ข้างบนมีอักษรว่า “วรวิสุทธิปราสาท” มีรัศมีเปล่งประกายแสบตา ตัวปราสาทกว้างใหญ่ รอบๆ มีเมฆสีต่างๆ ลอยผ่าน รู้สึกมีไอแห่งสิริมงคล มิทราบว่าปราสาทหลังนี้จะเป็นที่พำนักของท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณหรือไม่

พระจี้กง : วรวิสุทธิปราสาทเป็นที่พำนักของท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณ เรารีบเข้าไปกราบนมัสการท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณกันเถอะ จะได้ไม่เสียมารยาท

หยางเซิง : นมัสการเข้าพบท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณ กระผมเป็นคนทรงชื่อหยางเซิง ได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ วันนี้ได้ติดตามพระอาจารย์มายังวรวิสุทธิปราสาท เพื่อนมัสการท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณ กระผมได้ยินกิตติศัพท์อันศักดิ์สิทธิ์ของท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณมานานแล้ว วันนี้นับว่าเป็นบุญวาสนาได้เห็นพระพักตร์อันศักดิ์สิทธิ์ ถือว่าเป็นบุญมหันต์ ขอเชิญท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณได้โปรดประทานพระวรพจน์เพื่อช่วยชักนำผู้ลุ่มหลงด้วยเถิด ขอรับ

พระองค์ฟ้า : เจริญพร! สัทธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ที่ได้เผยแพร่ไปจากข้าฯ

จนได้รับความสำเร็จรุ่งไพศาลติดต่อกันไปจนถึงทุกวันนี้ ข้าฯ ก็รู้สึกเจริญใจ สัทธรรมที่มีการเกิดการเปลี่ยนแปลงนั้น ไม่สามารถที่จะพูดให้จบในประโยคเดียวได้ ข้าฯ จะไม่พูดละ เจ้าจงดูนิ้วมือที่ชี้ตรงหน้าเจ้าก็แล้วกัน

หยางเชิง : กระผมโง่มาก ไม่ทราบความหมายมันเลย

พระองค์ฟ้า : "ข้างหน้ามีถนนสายหนึ่ง ตรงไปยังบ้านเก่าของเจ้า" มือศักดิ์สิทธิ์ชี้ไปยังตัวเจ้า เจ้าเห็นกระจ่างแล้วหรือยัง? "เข้าใจ" แล้วหรือยัง

หยางเชิง : เข้าใจแล้วขอรับ! "เข้าใจ" แล้ว!

พระองค์ฟ้า : ข้าฯ ชี้ให้เจ้าดูหน้าตาที่แท้จริงของเจ้า สัทธรรมก็อยู่ในนั้น ผู้ค้นพบก็จะบรรลุ ผู้ที่หลงแม้จะมีโคมไฟส่องทางก็ยังมีใจที่กระสับกระส่ายเหมือนลิง กระโจนไปทางซ้ายทีขวาที ตกลงสู่คลองอันมืดครึ้ม! พระมหาสัทธรรมแห่งบุพอวกาศ ทำไมจึงมีความหมายเพียง "น้อยนิด" ก็เพราะปัญญาอันน้อยนิดนี้ได้เกี่ยวเอาหัวของชาวโลกให้มึนงงมาแล้วที่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร? น่าสงสาร! น่าสงสารจริงๆ

หยางเชิง : ขอบพระคุณท่านองค์ฟ้าที่ชี้แนะให้จดจำ!

พระองค์ฟ้า : เอกธาตุเริ่มแรกแห่งอู๋จี๋ ที่ไร้ขอบเขตไร้สิ้นสุด ก็เป็นต้นมูล (หน้าตา) ของธรรมญาณเดิมเก้าสิบหกดวง แต่ชาวโลกยังหลงใหลไม่รู้จักนึก ไม่ย้อนแสงส่องตน เพ่งพิจารณาตนเองให้ถ้วนทั่ว กลับสนใจแต่รูปงามของผีเปรตในแต่ละวัน ใจเพ่งอยู่ภายนอก ดังนั้น จึงถอยห่างจากมหาสัทธรรมทุกที วันนี้ข้าฯ ต้องการให้เจ้าหยางเชิงจดจำ ต้องการให้เจ้าเฝ้าดูใจของตนเอง ธรรมญาณตนเอง ให้ทุ่มเทเอาใจใส่เรื่องนี้ให้หนักแน่น และรักษาความเป็นหนึ่งก็จะผลิตต้นอ่อนจนเติบโตเป็นต้นใหญ่ให้ดอกผล การบำเพ็ญธรรมก็ไม่ยากเย็นอะไร ขอให้จำคำข้าฯ "เฝ้าถามตนเองให้มาก สนใจผู้อื่นแต่น้อย" ให้ค่อยๆ ฝึกไป รับรองได้ว่าจะสามารถเติบใหญ่สำเร็จเป็น "อริยบุคคล เป็นพระองค์ฟ้า เป็นพระพุทธได้"

หยางเชิง : ท่านองค์ฟ้าให้สัทธรรมที่พิสดารแท้ๆ

พระองค์ฟ้า : เพราะพิสดารนี่แหละ จากหนึ่งเดียวจนกระจายเป็นสรรพสิ่ง

หยางเชิง : ขอให้ท่านองค์ฟ้าได้โปรดบรรยายธรรมเพิ่มเติมให้อีกด้วยเถิด

พระองค์ฟ้า : เพื่อเป็นการเผยแพร่มหาสัทธรรม จะได้เป็นการโปรดชาวโลก ดังนั้นจึงขอบรรยายธรรมะให้แก่ชาวโลก ดังนี้

ความเป็นมาของฟ้าดิน

สืบเนื่องแต่ บุพญาณ อันหมายถึง พระจอมราชันพระผู้เป็นเจ้า พระบิดาสวรรค์ พระองค์ธรรมมารดามหาสัทธรรม พระพุทธเจ้า และพระองค์ฟ้า เป็นต้น เอกธาตุถูกแปรเปลี่ยน ธาตุเบาจะลอยขึ้นที่ขุ่นมัวก็จะจมลง ทำให้กำเนิดฟ้า-ดิน ธรรมชาติได้ห่อหุ้มพื้นดินไว้ เหมือนกับเปลือกไข่ห่อหุ้มไข่ขาว-แดงไว้ มนุษย์ก็ได้อาศัยอยู่บนพื้นดิน เนื่องจากมีทั้งบนฟ้าและใต้ดิน และที่อาศัยอยู่ยังไม่รู้ว่าเป็นพื้นดินทั้งเบื้องบนและเบื้องล่าง ล้อมรอบไปด้วยนภากาศ ฟ้านั้นก็คล้ายนาฬิกาหมุนรอบสิบสองชั่วโมง เป็นสิบสองชั้นฟ้าอยู่เบื้องบนเหมือนร่างกายมนุษย์ที่มีสิบสองชั้น เหนือจากชั้นที่สิบสองเป็นชั้นที่ไม่มีขอบเขตแดนอู๋จี๋ ไร้ที่สิ้นสุด อาจกล่าวว่า เป็นสวรรค์ชั้นที่สิบสาม

พื้นดินอยู่เบื้องล่าง เป็นส่วนที่หนักที่สุด เมื่อคืนกลับก็จะบรรจบกับฟ้า จึงได้ชื่อว่า เก้าชั้น (คือสุดเก้าชั้นจะคืนกลับสู่ต้น)

เริ่มทีแรกจะพูดถึงชั้นที่อยู่เหนือสุดของพื้นดินก่อน เนื่องจากชั้นนี้ก่อเกิดจากอากาศที่บริสุทธิ์ก่อน แล้วก่อผลึกแข็งตัวเป็นหิน ตั้งตระหง่านสูงเป็นยอด เช่น ยอดเขา ที่สองรองลงมาก็เป็น หลีบผา ส่วนบนเป็นหลีบ เนินใหญ่เป็นผา ที่สามถัดมาเป็นดินร่วน ทางตะวันตกเฉียงเหนือ ที่ดินแห้งแล้งฝุ่นทรายบินว่อน ที่สี่ถัดมาเป็นความชุ่มชื้น อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ลักษณะที่มีน้ำเนืองนอง ที่ห้าถัดมาเป็นแม่น้ำลำธาร ได้แก่ แม่น้ำใหญ่ๆ เป็นชั้นเบื้องล่างของพื้นดิน ทำเขื่อนกั้นน้ำไว้ ที่หกเรียกว่า ทรายเคลื่อน ใต้พื้นดินมีทรายเคลื่อนไหว ไหลไปตามกระแสน้ำ ที่เจ็ดเรียกว่า ธารน้ำเหลือง ดินมีสีเหลือง น้ำก็มีสีเหลืองขุ่นเป็นน้ำบาดาลที่ลึกลับมาก ที่แปดเป็นเหวลึก ลึกจนไม่สามารถจะหยั่งรู้

ได้ เป็นที่สิงสถิตของเจ้ามังกร มันมีช่องทางติดต่อกับอวกาศ ที่เก้าเรียกว่า หมอกบาง คล้ายหมอกละอองฝน ต่างสัมผัสอิงแนบในที่ว่างเปล่า

ถัดจากชั้นนี้ลงมาอีกเก้าชั้น มีความบริสุทธิ์ของธาตุ เชื่อมต่อฟ้าชั้นที่เก้าที่เรียกว่าสุขสงบเกิดความเคลื่อนไหว ความมืดจะหมดไป ความสว่างจะเข้าปกคลุม เนื่องจากโลกเหมือนลูกส้ม ดังนั้นจึงรู้ว่า ล้อมรอบปกคลุมไปด้วยอากาศ

ฟ้าสิบสองชั้น

๑. ชั้นบรรยากาศ ด้านล่างจรดพื้นดิน มองดูแล้วเวิ้งว้างว่างเปล่า

๒. ชั้นแปรเปลี่ยน เช่น ชั้นของ ลม ฝน เมฆ หมอก หิมะ และกระแสไฟฟ้า ได้แก่ ฟ้าแลบ ฟ้าร้อง ล้วนอยู่ในชั้นนี้ทั้งสิ้น

๓. ชั้นจันทร์โคจร หรือเรียกอีกชื่อว่า ชั้นนทีธาตุ ธาตุอิม (มืด) จะกักน้ำ ดังนั้น ด้านนอกจึงกึ่งมืดกึ่งสว่าง ด้านสว่างจะหันไปทางดวงตะวัน ด้านมืดจะอยู่ตรงข้ามกัน จะมืดจะสว่างก็อยู่ที่ระยะใกล้หรือไกล ดังนั้นจึงมีการแบ่งแยกเป็นจันทร์ขึ้น หรือจันทร์แรม

๔. ชั้นเส้นทางโคจร การโคจรของสุริยัน-จันทรา มีสี่ฤดูเก้าทิศทาง ฤดูใบไม้ผลิอิงทิศตะวันออก เป็นทิศทางสีฟ้า ฤดูร้อนอิงทิศใต้ เป็นทิศทางสีแดง ฤดูใบไม้ร่วงอิงทางทิศตะวันตกเป็นทิศทางสีขาว ฤดูหนาวอิงทางทิศเหนือเป็นทิศทางสีดำ และในแต่ละทิศทางยังแบ่งเป็นสองทิศทางย่อย ทางทิศใต้เพิ่มทิศทางเส้นศูนย์สูตรอีกทิศทางหนึ่ง รวมทั้งหมดเป็นเก้าทิศทาง แต่ฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงนั้น สุริยัน-จันทราส่องเข้าหากัน จึงมีการขาดเกินเกิดขึ้น สี่ทิศทางต่างส่องเข้าหากัน เป็นเส้นทางสีเหลือง ดังนั้นจึงเรียกว่าเส้นทางโคจร

๕. ชั้นสุริยันเจิดจ้า ตะวันเปรียบประดุจร่าง ความสว่างจะสะสมไฟ ดังนั้นภายในร่างจึงสว่างไสวโดยทั่ว ความมืดจะสู้ความสว่างไม่ได้ ดังนั้นจันทราจึงไม่กระจ่าง กลางคืนก็อาศัยใกล้ไกลหมุนเวียนกัน

ไป ความกระปรี้กระเปร่าถดถอย แนวโคจรของสุริยันจึงอยู่ระดับเดียวกับโลก จึงสามารถส่องทั่วทั้งแปดทิศทาง จึงมีอีกชื่อว่า ชั้นของตะวันเพลิง

๖. ชั้นมวลดารา สุดยอดสรรพสิ่ง ด้านบนเป็นดวงดาวและที่สุดของดารานั้นเป็นความสว่างสุกใสอันทรงเกียรติ อันเป็นผลจากดวงดาวทั้งยี่สิบแปดหมู่ จึงได้ชื่อว่า ชั้นมวลดารา

๗. ชั้นศูนย์กลางเล็ก หมู่ดวงดาวต่างๆ ลอยอยู่ในนภากาศทาบขวางอยู่กับท้องฟ้า เมื่อจะโคจรหรืออยู่นิ่ง ล้วนต้องอาศัยธาตุ เหมือนลูกโป่งเมื่อเป่าก็ลอยขึ้น เมื่อลมออกก็ตกสู่ดิน ลมนั้นก็เหมือนแรงดึงดูดเนื่องจากมีแรงดึงดูดซึ่งกันและกัน ดังนั้น ดวงดาวต่างๆ จึงไม่โคจรชนกัน หรือตกลง สิ่งเหล่านั้นเป็นผลจากเอกธาตุเดิมที่ไร้ขอบเขต

บริเวณตรงกลาง มีศูนย์กลางเล็กๆ มีดาวสี่ดวงอยู่บนยอด อีกสามดวงเป็นด้าม เหนือด้ามก็เป็นศูนย์กลางเล็ก ปลายของด้ามมีแสงผุดผ่อง ปลายด้ามเล็กชี้ไปยังดาวว่าวทางทิศใต้ อันเป็นศูนย์กลางของฟ้า จะอยู่นิ่งไม่เคลื่อนที่ หมู่มวลดาราจะหมุนรอบศูนย์กลางนี้ เหมือนล้อรถหมุนไปตามแกน ดังนั้นยังเรียกว่า จุดกลางการเคลื่อนที่ หมายความว่าฟ้าขั้นต่างๆ ต่างอาศัยจุดกลางนี้เป็นแนวเคลื่อนที่ ตามตำรากล่าวว่าเครื่องมือหยั่งรู้ดินฟ้า-อากาศ ต้องมีสิ่งพร้อมทั้งเจ็ดประการ เป็นกฎเกณฑ์ของฟ้า

๘. ชั้นไม่เคลื่อนที่ สุริยันและจันทราในนภากาศ การโคจรย่อมมีระยะช่วงยาวกำหนดไว้ ไม่เร็วไม่ช้า หมุนเวียนทั้งกลางวันและกลางคืน แบ่งออกเป็นสี่ช่วง ล้วนหมุนเวียนตามแกนกลาง เมื่อหมุนไปได้ระยะหนึ่งที่แน่นๆ แล้วแกนกลางเกิดไม่หมุน เกิดผนึกแน่นและแข็งแรง เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ฟ้าเงียบสงบ จึงเรียกว่าว่างสุดขีด จะกลับกลายเป็นของแท้แน่นอน

๙. ชั้นครึ่งวงกลม ฟ้าชั้นนี้ก็เช่นเดียวกับแผ่นดิน ที่แบ่งเป็นเก้าเขต มีขอบเขตที่แน่นอน ตั้งชื่อตามสีสันลักษณะ เช่น ทิศตะวันออกเรียกว่า ฟ้าน้ำเงิน ตะวันออกเฉียงใต้ เรียกว่า ฟ้าเขียวขจี ทิศใต้เรียก

ว่า ฟ้ากระจ่าง ตะวันตกเฉียงใต้ เรียกว่า ฟ้าแดง ทิศตะวันตก เรียกว่า ฟ้าหม่น ตะวันตกเฉียงเหนือ เรียกว่า ฟ้ามืดมัว ทิศเหนือ เรียกว่า ฟ้าสีดำ ตะวันออกเฉียงเหนือ เรียกว่า ฟ้าหน้าร้อน ตรงกลาง เรียกว่า ศูนย์กลางฟ้า หรือเรียกว่า ฟ้าเหลือง

๑๐. ชั้นเปลวไฟร้อน แบ่งเป็น ๓ ตอน ตอนกลางเป็นกำแพงม่วงอ่อน ด้านบน คือ ติดขบวนที่นั่งจักรพรรดิ ด้านใต้เป็นดาวว่าวกลางที่นั่งทองคำ ก่อนนี้เรียกกำแพงสวรรค์ ถัดไปเป็นท้องพระโรงพระที่นั่งจักรพรรดิทั่วทั้งฟ้าจะมีเปลวไฟร้อนทั่วไปหมด จึงได้ชื่อว่าชั้นเปลวไฟร้อน

๑๑. ชั้นฟ้าโปร่ง หรือเรียกว่าชั้นดุสิตตา มีสภาพแจ่มกระจ่างและสงบเงียบเสมอ เพราะเหตุว่า ด้านบนมีลักษณะกลมคล้ายเปลือกนอก ซึ่งได้ชื่อดังนี้ เป็นที่พำนักของศาสดาแห่งเต๋า และเหล่าพระพุทธเจ้า

๑๒. ชั้นมหาไพศาลภูมิ มีพระมหาจอมมุนี ไตรวิสุทธิพรตและห้าอาวุโส พำนักอยู่ เป็นชั้นสูงสุด ท่องออกนอกสวรรค์ที่เหนือชั้นที่ ๑๒ นี้ เหล่ามหาจอมมุนีเจ้าพำนักอยู่ เพื่อมองลงไปยังโลกมนุษย์ เหนือสุดยอดของชั้นที่ ๑๒ นี้ มีความสว่างไสวไร้ขอบเขต รวบรวมไว้ซึ่งสรรพสิ่งในสากลโลกนี้

หยางเชิง : เคยได้ยินท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ปกครองสวรรค์สามสิบหกชั้น ปกครองพื้นดินเจ็ดสิบสองส่วน ไม่ทราบว่ามีความหมายว่าอย่างไร

พระองค์ฟ้า : การจัดระดับชั้นของฟ้า-ดินมีมากมาย ผู้คนในโลกบ้างก็ว่า เก้าชั้นบ้าง สามสิบสองชั้นบ้าง สามสิบสามชั้นบ้าง สามสิบหกชั้นบ้าง ข้าฯ จะแยกแยะให้ฟังดังนี้

อันฟ้านั้นไม่มีขอบเขต เบื้องบน ตรงกลาง เบื้องล่างล้วนก็เป็นฟ้า ฟ้าเริ่มแรกเป็นการเรียงราย ห้อมล้อมของดวงดาวจนกระทั่งถึงที่ที่ไม่มีขอบเขต เขตที่สิ้นสุดของอาณาเขตศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ จนกระทั่งถึงที่ที่ได้แยกห่างจากกลุ่มดวงดาว

ฟ้านั้นคือ รอบวงกลมมี ๓๖๐ องศา โดยรอบ ดังนั้นจึงกล่าวว่า

ฟ้ามีสามสิบหกชั้น จากฟ้าจรดดิน เหมือนเงาต้นไม้ เมื่อเพิ่มเป็น ๒ เท่า จึงกลายเป็นดิน ๗๒

จากวงกลมสามารถแบ่งเป็น เก้า สิบสอง ยี่สิบแปด สามสิบสอง สามสิบสาม และสามสิบหกชั้นฟ้า เหมือนการก่อสร้างบ้านของมนุษย์ จะกั้นห้องเป็นห้องๆ ตามใจตนจะเพิ่มชั้นหรือเพิ่มห้องก็ได้ ถ้าหากจะแยกจำพวกจากทิศทาง ก็มีฟ้าทางตะวันออก ฟ้าตะวันตก ฟ้าส่วนกลาง ฟ้าทิศเหนือ ฟ้าทิศใต้ รวมห้าฟ้า ฟ้าเริ่มจากสิ่งที่ไม่มีสิ้นสุด คือ ๐ ธรรมเกิดจากหนึ่ง หนึ่งเป็นสอง สองเกิดเป็นสาม สามเกิดเป็นสรรพสิ่ง ดังนั้น จึงเรียกว่า ฟ้าไม่มีที่สิ้นสุด

ฟ้าที่สว่าง ฟ้าแจ่ม ถือว่าเป็น มงคล ฟ้าที่มืด ฟ้ามัว (ร่ม) ถือว่าเป็นอุบาทว์ การบำเพ็ญธรรม อย่าถือตัวเลขมากน้อยเป็นเกณฑ์ เพราะว่าตัวเลขก็มาจาก ๐ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ จึงไม่พ้นจากเหตุผลของมหาสัทธรรม ดังนั้นจึงใช้สิบสองชั้นฟ้ามาอธิบายพอสังเขป เมื่อคูณด้วยสามก็จะเป็นสวรรค์ ๓๖ ภูมิ ด้วยเหตุนี้จำนวนตัวเลขในแดนสวรรค์จึงมีไม่สิ้นสุด ถ้าหากนำมาบวกลบคูณหารด้วยแล้วก็จะแปรเปลี่ยนไม่รู้จักจบสิ้น ผู้ปฏิบัติธรรมควรเข้าใจให้ถ่องแท้ เป็นใช้ได้

ศาสนาเต๋าแบ่งสวรรค์ออกเป็น ๓๖ ภูมิ

๑. มหาไพศาลภูมิ	**๒. ละมุลวิสุทธิภูมิ**
๓. อรูปภูมิ	**๔. มหามณีภูมิ**
๕. ทวีกัณฐกะภูมิ	**๖. วิมุติภูมิ**
๗. โอพาริกภูมิ	**๘. อวตารภูมิ**
๙. เหนือสุขตระการภูมิ	**๑๐. เลิศบัณฑิตภูมิ**
๑๑. มหรรณพแจ่มฟ้าภูมิ	**๑๒. อาสนแจ้งเห็นหาวภูมิ**
๑๓. มหาเมฆินทร์ไร้เขตภูมิ	**๑๔. เหนือพ้นสุขสันติภูมิ**
๑๕. ไร้คำนึงนาธารภูมิ	**๑๖. มหาอาวุโสตภูมิ**
๑๗. บุพกตัญญูภูมิ	**๑๘. ประจักษ์มั่นภูมิ**
๑๙. มหาศานติภูมิ	**๒๐. บุพสังวัจฉระภูมิ**
๒๑. มหารุ่งโรจน์ภูมิ	**๒๒. สว่างอัศจรรย์ฉลองฟ้าภูมิ**

๒๓. ส่องสว่างศานติภูมิ	๒๔. สว่างว่างภูมิ
๒๕. ชมพูจุติภูมิ	๒๖. แสงสุริยภูมิ
๒๗. สว่างอัศจรรย์รุ่งโรจน์ภูมิ	๒๘. สว่างมณีผสานสุริยภูมิ
๒๙. มหาฝนพรำไพศาลภูมิ	๓๐. ว่างเปล่าสงบภูมิ
๓๑. เจ็ดแสงสุริยภูมิ	๓๒. สว่างละมุลภูมิ
๓๓. ครรภ์อัศจรรย์สงบภูมิ	๓๔. สว่างวิสุทธิภูมิ
๓๕. มหาสว่างวรอวสานภูมิ	๓๖. มหาราชาสังฆภูมิ

สวรรค์ในพระพุทธศาสนา ในสามแดนมี ๒๘ ชั้น

นิพพานเป็นแดนสูงสุดในพระพุทธศาสนา

๑. อนุปาทิเสสนิพพาน	๒. สอุปาทิเสสนิพพาน

อรูปพรหม มี ๔ ชั้น

๑. อากาสานัญจายตนะ	๒. วิญญาณัญจายตนะ
๓. อากิญจัญญายตนะ	๔. เนวสัญญานาสัญญายตนะ

รูปพรหม มี ๑๖ ชั้น

๑. พรหม ปาริสัชชา	๒. พรหม ปุโรหิตา	๓. มหาพรหมา
๔. ปริตตาภา	๕. อัปปมาณาภา	๖. อาภัสสรา
๗. ปริตตสุภา	๘. อัปปมาณสุภา	๙. สุภากิณหา
๑๐. อสัญญีสัตตา	๑๑. เวหัปผลา	๑๒. อวิหา
๑๓. อตัปปา	๑๔. สุทัสสา	๑๕. สุทัสสี
๑๖. อกนิฏฐา		

สวรรค์ชั้น กามาพจร มี ๖ ชั้น

๑. จาตุมหาราชิกา	๒. ดาวดึงส์	๓. ยามา
๔. ดุสิต	๕. นิมมานรดี	๖. ปรนิมมิตวสวัตดี

หยางเชิง : ท่านองค์ฟ้าบุพญาณบรรยายได้อย่างอัศจรรย์ทีเดียว กระผมยังได้ยินมาว่า ผู้ปฏิบัติธรรมต้องหลุดพ้นจากสามโลก อันนี้หมายความว่ากระไรขอรับ

พระองค์ฟ้า : สามโลกนั้น ได้แก่ อรูปภูมิ รูปภูมิ และกามภูมิ หากต้องการหลุดพ้นจากสามภูมิก็จะได้สำเร็จเป็นเซียนสุวรรณ (วิสุทธิพรต) อยู่ในมหาไพศาลภูมิหรือสำเร็จเป็นวิสุทธิปราชญ์ หรือเป็นพระพุทธเจ้า

อรหันต์เจ้าในชั้นนิพพาน ดูแผนภูมิประกอบดังนี้

	(เต๋า)	(พุทธ)	(หยู้)		(เต๋า)	(พุทธ)	(หยู้)	
	↑ ไร้ ไร้ สิ้นสุด (อู๋อู๋จี๋)	ไร้ ไร้ อรูปภูมิ	อนุตตรภูมิ แท้	ฟ้า ก่อน บุพกาล	มหาเซียน	บรม พุทธเจ้า	มหา ปราชญ์	เหนือ ศีรษะ ในอากาศ
	↑ ไร้ สิ้นสุด (อู๋จี๋)	อรูปภูมิ	อนุตตรภูมิ	ฟ้า บุพกาล	เซียน	พุทธเจ้า	ปราชญ์	ที่ศีรษะ กลาง กระหม่อม
	↑ มหา อาณาเขต	รูปภูมิ	ฟ้า อวกาศ	ฟ้า เบื้องกลาง	อริยชน	พระ โพธิสัตว์	บัณฑิต	ที่ท้อง จุดกลางตัว
	↑ ราช อาณาจักร	กามภูมิ	ฟ้า อากาศ	ฟ้า เบื้องหลัง	ปุถุชน	ปุถุชน	ปุถุชน	ที่ไต จุดขับถ่าย

ตารางแผนภูมิและบุคคลชั้นต่างๆ ของศาสนาเต๋า พุทธ และหยู้ (ขงจื่อ)

การบำเพ็ญ มหาสัทธรรม ถ้าได้บรรลุถึงขั้น อรูปภูมิ คือได้ถึงชั้นไร้ขอบเขต ซึ่งเป็นภูมิที่สูงสุดในสามภูมิแล้ว และเพื่อไม่ให้ถูกครอบงำไว้ด้วยความว่างเปล่า เหมือนคนใส่สร้อย แม้ใบหน้าจะไม่ถูกปิดบัง แต่ก็ยังรู้สึกติดขัดอยู่ ดังนั้นเพื่อให้พ้นจากการถูกครอบงำ เปรียบเสมือนหลังคาบ้านถูกเปิดออก ความโล่งที่กลมกลืนกับอากาศภายนอก ไม่มีขอบเขตขวางกั้น ความหมายอันนี้จึงนับได้ว่า พ้นจาก ๓ โลก (๓ ภูมิ) เพราะผู้คนในโลกนี้ มักเข้าใจผิดในความหมายนี้มีจำนวนมากมาย โดยคิดว่ามีเพียงพระอรหันต์เท่านั้นที่หลุดจาก ๓ โลก หากยังมีวิสุทธิพรตวิสุทธิปราชญ์อีกที่อยู่ในแดนชั้นไร้ขอบเขต (นิพพาน) ในพระสูตรกล่าวว่า “สิ่งที่เป็นรูปทั้งหลายล้วนอนิจจัง ว่างเปล่าทั้งนั้น” หากปราศจากรูปก็อยู่ในที่ไร้ขอบเขต แต่เพื่อละร่างให้อิสระ จึงต้องละธรรมกาย เพื่อก้าวขึ้นสู่แดนไร้อรูปภูมิ (ชั้นไร้สิ้นสุด) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเข้าสู่แดนนิพพาน

สรรพสัตว์ใต้หล้านี้ ล้วนมีกำเนิดมาจากวิญญาณดั้งเดิมเก้าสิบหกดวง ไม่ว่าจะถวายตัวอยู่ศาสนาใดก็ตาม เริ่มด้วยการละทิ้งการยึดในรูป งดการให้ร้ายในศาสนาอื่นเสีย อย่าทำให้เกิดการแบ่งแยก ชิงชังมิฉะนั้นจะเกิดมีอคติในจิตใจ แม้จะสร้างบุญมหาศาล แต่จิตใจไม่ปล่อยวาง เหมือนรูปในแผนภูมิ ที่มีรูปครึ่งมืดครึ่งสว่าง ก็จะมีผลเพียงขึ้นสู่มหาอาณาเขตเท่านั้น ไม่สามารถจะก้าวขึ้นสู่ชั้นไร้อรูปภูมิได้เลย

ข้าฯ หวังว่าเมื่อได้ฟังการบรรยายแล้ว ให้รีบสำนึกกลับใจละสิ่งที่ติดยึดเสีย มิฉะนั้นจะไม่ได้รับผลอะไรเลย เสียแรงปฏิบัติธรรมไปเปล่าๆ ที่ชอบแข่งขันเอาชนะกันด้วยฤทธิ์เดช ในที่สุดก็จะจมสู่นรกอเวจี

หยางเซิง : ท่านองค์ฟ้าบุพญาณบารมีสูงส่ง ได้กรุณาแสดงธรรมที่ไม่รู้มาก่อน ตั้งแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน ได้เปิดเผยความลี้ลับของมหาสัทธรรม กราบขอบพระคุณในการสั่งสอนของท่าน

พระจี้กง : ท่านองค์ฟ้าบุพญาณเป็นอาจารย์ของเทพมนุษย์ จึงได้บรรยายได้อย่างแยบยล ละเอียดพิสดารมาก ทำให้ผู้คนได้คิดคำนึง ชี้แจง

แก้ไขความผิดพลาดของแต่ละศาสนา ต่อต้านการกล่าวร้าย ยับยั้งสิ่งบิดเบือน อยากให้ผู้คนที่ได้อ่านหนังสือนี้ ได้เปลี่ยนแปลงแก้ไข จะได้บรรลุมรรค-ผล จะได้ฟื้นฟูรูปลักษณ์ดั้งเดิมของตนเสียที

พระองค์ฟ้า : ในมหาจักรวาลนี้ ล้วนได้ก่อกำเนิดจาก พระจอมราชันในบุพกาลทั้งสิ้น ผู้สอนศาสนาแต่ละศาสนา กล่าวหากันไม่หยุดยั้งบรรยากาศริษยาปลิวว่อน ยึดถือไม่ปล่อยวางจึงไม่อาจพ้นจากสามโลกนี้น่าสงสารยิ่งนัก!

ภายใต้วรวิสุทธิ์นี้ ด้วยพระวิสุทธิธาตุดั้งเดิมของจอมราชันนี้ถ่ายทอดสู่มหาวิสุทธิธาตุอันเป็นธาตุรองลงมาจากพระจอมราชัน และลงสู่มนุษย์ ด้วยธาตุที่เหลือของพระจอมราชัน ด้วยเหตุนี้ ในแดนนิพพานเหล่าวิสุทธิพรต พระพุทธเจ้าต่างได้รับวิสุทธิธาตุอันเข้มข้นที่สุดในจักรวาล และบนสวรรค์ชั้นกลาง เหล่าเทพเทวดาจะได้รับธาตุที่แปรเปลี่ยนจากวิสุทธิธาตุบนสวรรค์ชั้นสูง ซึ่งความวิสุทธิของเทพนั้นจะเบาบางลง เรียงลำดับจนถึงมนุษย์และสรรพสัตว์ อันมีดวงดาว สุริยันจันทรา พื้นพิภพและท้องทะเล ซึ่งจะได้รับธาตุที่เหลือจากเบื้องบน ซึ่งมีเพียงเบาบางและกระจัดกระจาย ถึงแม้ว่ามนุษย์จะได้รับธาตุที่เหลือจากพระจอมราชันเพียงเล็กน้อย แต่ก็ได้รับรัศมีจากวิญญาณจิตจากเบื้องบนซึ่งนับว่าโชคดีไม่น้อยที่ยังสามารถกลับสู่สวรรค์ แต่ในทางตรงกันข้ามหากมนุษย์ที่ได้รับธาตุจากพระจอมราชันแล้ว กลับจมปลักอยู่กับความใคร่แห่งวัตถุ กัดกร่อนจนหมดตัว พลอยทำให้รัศมีจากวิญญาณจิตดับสูญซึ่งเป็นการสร้างนรกให้กับตนเอง

หวังว่าชาวโลกคงเข้าใจในคำพูดของข้าฯ นี้ ร่วมใจกันให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับจิตสวรรค์ จงรักษาจิตสำนึกเพื่อช่วยกอบกู้ชาวโลกด้วยพลังจิตอันเด็ดเดี่ยว กอบกู้เพื่อนร่วมโลกให้ขึ้นสู่ฝั่ง นี่คือ การสั่งเสียของข้าฯ

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณพระองค์ฟ้าบุพญาณ ที่ได้ถ่ายทอดสัทธรรมในครั้งนี้ ขอกราบนมัสการระลึกในบุญคุณ

พระจี้กง : วันนี้ท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณ ได้เปิดเผยความลี้ลับของสวรรค์ นับว่าชาวโลกมีบุญวาสนาแล้ว เนื่องจากเวลาดึกแล้ว อาตมาต้องพานายหยางเซิงกลับสำนัก

พระองค์ฟ้า : ความพิสดารของธรรมะ พูดไม่มีวันจบ เพียงจิตตั้งมั่นก็จะประสบผลสำเร็จเอง

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณ พวกเราขอนมัสการกราบลาไปก่อน

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียนถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๑๐

วันที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๒
เยี่ยมวรวิสุทธิปราสาท ฟังพระองค์ฟ้าบุพญาณ
บรรยายธรรมอีกครั้ง

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนว่า

ลาภยศศฤงคาร อีกวิมานล้วนอนิจจัง
ดั่งความฝันตกภวังค์ กลางราตรีอันยาวนาน
ผู้มีจิตหรรษา ชราชะลอไกลกาล
เศร้าโศกขัดข้องพาล ทำร้ายปราณสมาธิ

พระจี้กง : สรวงสวรรค์เป็นแดนไพศาล มีสุขสบายไม่มีขอบเขต บนสวรรค์ไม่มีชั้นวรรณะ ชาติ ภาษาและศาสนา ผู้ที่อยู่ได้ล้วนเป็นผู้ดี ผู้มีบุญ ผู้มีธรรม ดั่งคุณภาพของวัตถุที่ดีเลิศ ก็อยู่สวรรค์ชั้นสูง ดีรองลงมาก็อยู่ชั้นกลาง และรองๆ ลงมาตามลำดับ...เหมือนกับมนุษย์ สัตว์เดรัจฉาน ผีเปรต และอสุรกาย ตามลำดับ

ดังเช่นดอกบัวที่มีถึงเก้าประเภท ซึ่งแยกตามลักษณะผลบุญที่สร้างไว้ ทุกๆ คนต่างก็มีพุทธจิต มีธรรมะเป็นพื้นอยู่แล้ว หากได้รับการอบรมฝึกฝนจิตไม่กลบเกลื่อนจิตเดิมแล้ว ในชาติหน้าต่อๆ ไปก็จะได้กลับคืนสู่แดนสวรรค์ ก็เหมือนได้กลับคืนสู่ต้นสังกัดเดิม หมายถึง การสำเร็จมรรค-ผล นิพพาน นั่นเอง

สวรรค์ได้ประทาน “ธรรมญาณแท้” แก่มนุษย์ทุกคน หากชั่วชีวิตสามารถจะรักษาดวงธรรมญาณดวงกลมๆ นี้ ไม่ให้มีการเสื่อมสลาย คงรูปเดิมไว้ เหมือนของดีราคาสูง ตอนมีชีวิตมีดวงธรรมญาณอันล้ำค่าอยู่ เมื่อตายลงแล้วก็ยังคงมีดวงธรรมญาณอันล้ำค่าอยู่ ในพระสูตรวิสุทธิมรรคกล่าวว่า “ได้ชื่อว่าบรรลุธรรม จริงๆ แล้วไม่ได้รับอะไรเลย” อันที่

จริงการบำเพ็ญธรรมก็เพียงให้ได้รู้จักหน้าตาดั้งเดิมของตนเท่านั้น ไม่มีความลี้ลับ หรือทางอัศจรรย์ให้ได้เดินเลย!

วันนี้ข้าฯ จะพาเจ้าหยางเซิงไปเยี่ยมวรวิสุทธิปราสาท เข้านมัสการท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณ เจ้าหยางเซิง รีบๆ ขึ้นดอกบัวตามอาจารย์ไปเถอะ

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิดขอรับ

พระจี้กง : ...ละมุลวิสุทธิภูมิ วรวิสุทธิปราสาท ถึงแล้ว เจ้าหยางเซิงรีบๆ ลงจากดอกบัวเข้าไปกราบนมัสการท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณ

หยางเซิง : ขอรับกระผม...สวรรค์ละมุลวิสุทธิภูมินี้ช่างแตกต่างจากโลกมนุษย์จริงๆ สว่างไสวราวกับกลางวันแดนมนุษย์ รัศมีเปล่งปลั่งแวววาวข้างๆ ปราสาทเหล่ากุมารพรตแสดงการต้อนรับด้วยความยินดี

พระจี้กง : ละมุลวิสุทธิภูมิ เป็นภูมิขององค์ฟ้าบุพญาณ เป็นสวรรค์ที่อยู่เหนือภูมิที่ ๓๓ ขึ้นไป พวกปุถุชนไม่อาจไปถึงภูมินี้ได้ นอกจากผู้ที่บรรลุธรรมแล้ว หรือผู้ที่มีบุญบารมีสูง จึงจะมายังที่นี้ได้ ครั้งนี้เพราะได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เป็นความเมตตาของสวรรค์ ข้าฯ จึงสามารถพาเจ้ามาได้ อาจพูดว่ามีโชควาสนาที่สุดในสามชาติทีเดียวที่มีโอกาสอย่างนี้ สืบเนื่องจากวรวิสุทธิภูมิเป็นต้นกำเนิดของมหาสัทธรรม จึงได้ชื่อว่า “บุพญาณ” วันนี้จะเข้าเยี่ยมท่านองค์ฟ้า ขอให้บรรยายความเป็นมาของธรรมโดยละเอียด หยางเซิงรีบกราบนมัสการท่านองค์ฟ้า

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ภายในปราสาทกลิ่นไอแห่งธรรมอบอวล เห็นท่านองค์ฟ้ามีแววตาที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตา ทรงประทับอยู่บนบัลลังก์สิงห์ทองคำ มีรัศมีวงกลมหมุนรอบๆ ไม่หยุดหย่อน กระผมรู้สึกมึนงงอยากจะล้มลงให้ได้...

พระจี้กง : จงมีความสงบ ท่านองค์ฟ้ากำลังใช้พลังปราณแห่งธรรมรัศมีเสกให้เจ้า ดังนั้นเจ้าจึงมีอาการเช่นนี้

หยางเชิง : ขณะนี้รู้สึกว่าพลังสมาธิเพิ่มพูนขึ้น กราบนมัสการท่านองค์ฟ้าบุพญาณ ข้าน้อยติดตามอาจารย์มายังวรวิสุทธิปราสาทอีกครั้ง ขอท่านได้โปรดประทานโอวาทสั่งสอนด้วยเถิด!

พระองค์ฟ้า : ทั้งสองท่านลำบากมากนะ เชิญนั่ง! เหตุการณ์ในโลกยุ่งเหยิง มนุษย์ใจทันสมัยเสมอ เลยทำให้ธรรมญาณที่มีมาแต่เดิมเริ่มเสื่อมสูญ วิทยาการก้าวหน้า ชีวิตความเป็นอยู่ก้าวหน้า แต่ใจของคนจมดิ่งลง บุญบารมีไม่สร้างสม พลังญาณแตกสลาย จึงวนอยู่ในวัฏสงสาร วันแห่งการคืนกลับไม่มี

จิตสวรรค์เมตตาเสมอ ทนไม่ได้ที่เห็นธรรมญาณเดิมแตกสลาย ดังนั้น จึงมีบัญชาให้ศาสดาแห่งศาสนาทั้งห้าจุติสู่มนุษย์ภูมิ ในแต่ละภูมิภาคช่วยชี้แนะทางขึ้นสู่สวรรค์หลังจากพระศาสดาดับขันธปรินิพพาน แม้จะมีพระสูตรเป็นหมื่นเป็นพัน แต่ลูกศิษย์ก็เพิ่มหัวเพิ่มหาง ทำให้สูญเสียหลักเดิม ถึงแม้ปัจจุบันจะมีผู้เรียนธรรม แต่ก็มักใหญ่ใฝ่สูงไม่ตั้งอยู่ในหลักความจริง ไม่ใฝ่หาแก่นแท้ของธรรม กลับสะสม แม้จะตั้งใจศึกษาก็ตาม กลับจะได้รับแต่เปลือกนอก ไม่ได้รสของแก่นแท้เลย ดังนั้นวันนี้จึงให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ขึ้น เปิดทางสายใหม่ขึ้น เปิดเผยหลักธรรมที่แท้จริง เพื่อแก้ไขความผิดพลาด

ผู้ที่เรียนธรรมในโลกนี้จำต้องใส่ใจค้นคว้าหนังสือเล่มนี้ให้ดี เข้าใจความหมายให้ถ่องแท้ ถือปฏิบัติสม่ำเสมอไม่เกียจคร้าน ข้าฯ รับรองว่าธรรมญาณจะได้คืนสู่ต้นสังกัดเดิมโดยวิธีนี้ทางเดียว หากไม่ทำตามวิธีทางนี้แล้วก็ไม่มีทางบำเพ็ญธรรมให้สำเร็จได้

หยางเชิง : ขอเรียนถามว่า ธรรมอันแท้จริงนั้นเป็นไฉน?

พระองค์ฟ้า : ชาวโลกปฏิบัติธรรมตามแบบ พุทธ เต๋า ขงจื๊อ คริสต์ และอิสลาม มีเป็นร้อยๆ สำนัก พันๆ วิธี แต่ละศาสนาล้วนคุยว่าดีเลิศไม่มีใครเสมอเหมือน เลิศล้ำสุดยอด แต่ไม่รู้ว่า “สูงสุด” นั้นถึงจุดไหนขั้นไหน?

เริ่มแรกเดิมที คำว่า ธรรม นั้นไม่มีชื่อเรียก จึงตั้งชื่อให้ว่า

ธรรม ดังนั้นจึงใช้วงกลม O แทน ฉะนั้นผู้มีธรรมบนศีรษะจึงมีแสงรัศมี นั่นคือ รัศมีของธรรมญาณเดิม หากธรรมญาณเดิมมืดมัวไม่มีแสง ซึ่งเรียกว่า "เศษธรรมญาณ" หรือเรียกว่า "เวไนยสัตว์" ญาณนี้เป็นพืชพันธุ์แห่งการเวียนว่ายตายเกิด หากธรรมญาณเดิมมีแสงรัศมี นั่นก็คือ พืชพันธุ์ไม่มีรากงอก ไม่มีหนทางของวัฏสงสาร ธรรมญาณก็จะกลับคืนสู่ต้นสังกัด ดังนั้นในพระสูตรของไท่สั้งอู่จี๋ฮุ่งหยวน กล่าวว่า "สิ่งที่ภายนอกมีรูป มีสมบัติเป็นกาย ภายในที่มีรูปลักษณ์ ย่อมต้องกลับสู่สภาพเดิม ไม่มีสิ่งใดหลงเหลือ"

เซียน-พุทธ ปราชญ์ ล้วนบำเพ็ญเพียรถึงขั้นคืนสู่ต้นสังกัด ดังนั้น ผู้รู้จักบำเพ็ญเพียร (ปฏิบัติธรรม) ไม่ควรแบ่งนิกายนั้นนิกายนี้ เพราะเหตุว่าสิ่งภายนอกเป็นสิ่งปลอม ภายในใจจึงจะเป็นของแท้ ทุกๆ สาขาวิชาชีพย่อมมีสิ่งสุดยอด ให้จดจำหลักธรรมและปฏิบัติให้จริงจัง นั่นก็คือ สัทธรรม

หยางเซิง : ใครๆ ก็ว่ามหาสัทธรรม ไม่ทราบว่าสัทธรรมที่แท้จริงเป็นอย่างไร?

พระองค์ฟ้า : มนุษย์หากสำเร็จเป็นหนึ่ง ย่อมศักดิ์สิทธิ์ ผู้เป็นหนึ่งย่อมเป็นเอกธาตุแห่งบุพกาล

ขณะนี้ พระสุพรรณชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์มีพระราชเสาวนีย์ให้สะสางให้เสร็จสมบูรณ์ หมายความว่า ให้คืนสู่จิตวิญญาณเดิมให้กลับสมบูรณ์ไม่บกพร่อง ด้วยเหตุนี้แสงรัศมีที่ทุกๆ คนควรบำเพ็ญ ทุกๆ ครอบครัวก็บำเพ็ญได้ ทุกๆ ศาสนาต้องบำเพ็ญให้สำเร็จสมบูรณ์ นำไปส่งมอบยัง "คลังธรรมญาณ" แห่งบุพกาล ในพระสูตรเต้าเต๋อจิง กล่าวว่า "ฟ้าดินแห่งบุพกาลไร้นาม มารดาแห่งสรรพสัตว์มีนาม...สองสิ่งนี้ก่อเกิดพร้อมกันหากแต่นามต่างกัน ต่างกล่าวว่าพิสดาร พิสดารแห่งพิสดาร เป็นทวารแห่งความพิสดารทั้งหลาย" พระสุพรรณชนนีเจ้าเป็นหนึ่งในห้าอาวุโส ซึ่งเป็นมารดาของธรรมญาณเดิมทั้งเก้าสิบหกดวง เมื่อมีนามว่า "มารดา" ที่ไร้นามว่า "ธรรม" ดังนี้ ภายหลังพระแม่เจ้าได้รับ

ธรรมญาณเดิมกลับคืนสู่ร่างแม่แล้ว เมื่อผ่านการอวตารที่ไตรวิสุทธิภูมิแล้ว ธรรมญาณเดิมก็จะชำระให้สะอาดบริสุทธิ์ ผสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (เอกภาพ) ดังนี้แล จึงนับว่าได้บำเพ็ญจนสำเร็จได้เต็มบริบูรณ์

หยางเซิง : รับฟังพระวรพจน์ด้วยความเคารพยิ่ง ได้ทราบถึงขั้นตอนแห่งการบรรลุธรรม ดังประหนึ่งรูป "พีระมิด" เป็นเหมือนบันไดสวรรค์ที่เห็นปลายเล็กแหลม ไต่จากต่ำไปสู่ที่สูง จนกระทั่งถึงจุดสุดยอด และตั้งมั่นได้อย่างมั่นคง จึงจะนับว่าสำเร็จสมบูรณ์

พระจี้กง : พระองค์ธรรมมารดาแห่งไร้ขอบเขตภูมิ ได้โอบอุ้มลูกๆ ในฟ้า-ดิน ไว้ในอ้อมอก ให้ไต่สู่บันไดสวรรค์พาพวกเจ้ากลับคืนสู่บ้านเดิม ดูซิพระองค์ธรรมมารดา ดูแลเราผ่านฤดูกาล เปล่งเสียงเรียกร้องให้แม่ลูกคล้องใจกันไว้ มีลูกสักกี่คนที่ได้ยินเสียงเรียก และหวนรำลึกถึง ลองคิดดูซิก่อนที่พ่อแม่จะให้กำเนิด พวกเจ้าอยู่ที่ไหนกันเล่า? นอกจากบ้านธรรมดาสร้างด้วยไม้อิฐที่พวกเจ้าได้อาศัยอยู่ในโลกนี้ไม่กี่สิบปีแล้ว ยังมีวิมานทอง ที่ทั้ง น้ำ ลม ไฟ ไม่สามารถจะกระหน่ำทำลายได้ ที่อยู่บนสวรรค์กำลังรอพวกเจ้าอยู่ รีบๆ บำเพ็ญเพียรให้ได้กายทิพย์ ดุจเซียนอรหันต์ที่ไม่เน่าเปื่อย จะได้เข้าอยู่บนสรวงสวรรค์ ที่ฤดูกาลทั้งหลายดุจฤดูใบไม้ผลิตลอดกาลเถิด!

หยางเซิง : โธ่ อาจารย์รำพันจากใจ เคล้าน้ำตาอย่างนี้ กระผมฟังแล้วเหมือนใจจะขาด!

พระองค์ฟ้า : ดวงปัญญาตาเจ้ายังไม่เสื่อมสลายลง ซึ่งสามารถจะหาข้อมูลนี้ได้ ขอเพียงให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เสร็จลง มิเพียงวิมานทองของเจ้าจะเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งชั้น ยังสามารถช่วยชาวโลกนับหมื่นๆ ได้สร้างวิมานสวรรค์อีกด้วย

หวังเป็นอย่างมากว่า ชาวโลกจะบำเพ็ญเพียรในเร็วๆ วันนี้สร้างบุญก่อกุศล จากเล็กผสมน้อยจนได้เจดีย์ใหญ่ ตราบจนสิ้นอายุขัยก็จะสามารถลอยขึ้นสู่สวรรค์ชั้นมหาไพศาลภูมิ วิมานเพชรนิลจินดาหลังนี้ จะมอบให้เจ้าอาศัยอยู่เสวยสุขชั่วกาลนาน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณที่ท่านองค์ฟ้าได้กรุณาอธิบาย เคยได้ยินผู้ที่ปฏิบัติธรรม ที่ได้กลับไปยังพระองค์ธรรมมารดาแห่งสวรรค์ไร้ขอบเขต ไม่ทราบว่าเป็นการสำเร็จธรรมแล้วใช่ไหม?

พระองค์ฟ้า : คำว่า "บุพ" คือจักรวาลไร้นาม ส่วน "มารดา" คือสรรพสิ่งมีนามเป็นหมื่นๆ ดังนั้น "บุพมารดา" จึงเป็นกายหนึ่งสองหน้า เหล่าหมู่ก็คือบุพ ชาวโลกขนานนามว่า "พระองค์ธรรมมารดา" แสดงถึงความสัมพันธ์ชิดเชื้อของสวรรค์ที่มีต่อชาวโลก มารดาย่อมเห็นชาวโลกเหมือนลูกน้อย ทั้งน่ารักน่าชัง! ด้วยเหตุนี้ สวรรค์จึงดำริให้ความเมตตาของพระองค์ธรรมมารดาอวตารมาโปรดชาวโลก พระองค์ธรรมมารดาสถิตสวรรค์แห่งฟ้าห้าอาวุโส ท่านอิงประตูรออยู่ ณ สระอโนดาษ เฝ้ากอบกู้ธรรมญาณเดิมให้หมดสิ้น ดังนี้ หากชาวโลกทั้งหลายรู้สำนึกในกาลก่อน เข้าหามารดากลับสู่ถิ่นฐานเดิม จึงนับได้ว่า สำเร็จธรรม

เมื่อรู้แล้วว่า มารดาให้กำเนิดลูกน้อย สวรรค์ก็ให้กำเนิดธรรมญาณ พระจอมราชันคือผู้ควบคุมสรรพญาณหรือเรียกว่า พระผู้เป็นเจ้านั่นเอง เมื่อกราบไหว้พระองค์ธรรมมารดา ก็คือกราบไหว้พระวิสุทธิเทพพระผู้เป็นเจ้า จึงควรระลึกเสมอว่าพี่น้องสรรพญาณล้วนมาจากต้นตอเดียวกับพระผู้ศักดิ์สิทธิ์ จึงไม่ควรจะแบ่งแยกให้เกิดความเย่อหยิ่งลำพองใจ อันจะทำให้สรรพญาณเดิมไม่ผสานกับไอแห่งธรรมะ หากสำคัญผิดว่า ข้านี้เป็นใหญ่แต่ผู้เดียว โดยดูหมิ่นผู้ศักดิ์สิทธิ์ในศาลเจ้าว่าเป็น "ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งฟ้าปางหลัง" ก็จะเกิดความมืดมัวในใจทันที ผู้ที่กีดกันผู้อื่นนั้น ตนเองก็จะถูกดีดให้ร่วงหล่นลง พึงสังวรไว้ว่า เทพเจ้าอยู่ในใจเรา การดูหมิ่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็เท่ากับดูถูกตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรประพฤติของผู้ปฏิบัติธรรม หากยึดมั่นในรูปลักษณ์ตนเอง เมื่อตายลง ก็ไม่สามารถจะผสานกับมหาสัทธรรม ที่จะกลับสู่มารดาได้สำเร็จ

สรรพสัตว์ใต้หล้าต่างใช้อากาศเดียวกัน เมื่อลมปราณขาดลงตัวก็ต้องตาย ด้วยเหตุนี้อาจกล่าวได้ว่า สรรพสัตว์กำเนิดจาก "เอกธาตุ" ซึ่งเป็นเหตุผลที่ถูกต้องที่สุด

เมื่อธรรมญาณของผู้ปฏิบัติธรรมกลับคืนสู่ต้นสังกัดแล้ว รอคอยจนกว่าเหล่าธรรมญาณทั้งหลายจะได้รับการกอบกู้จนหมดแล้วจึงลอยขึ้นสู่ไตรวิสุทธิ์ เป็นสามบุปผาชูช่อลอยสู่มหาไพศาลภูมิ (สวรรค์ขั้นสูงสุด แดนนิพพาน) ผสมกลมกลืนกับมหาสัทธรรม

สำหรับผู้ปฏิบัติธรรมที่สำเร็จมรรค-ผลในปัจจุบันชาติบำเพ็ญตนละรูปบารมีเต็มสมบูรณ์ เมื่อละร่างนี้ไปแล้ว ก็จะลอยขึ้นสู่มหาไพศาลภูมิเลยทีเดียว จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ชาวโลกจะละโลภ โกรธ หลง ละรูปจอมปลอม ก็จะบรรลุมหาสัทธรรมแน่นอน

พระจี้กง : ท่านองค์ฟ้าตรัสถูกต้องทุกอย่าง สัทธรรมไม่มีรูป พระพุทธเจ้าก็ไม่มีรูป ชาวโลกที่บำเพ็ญธรรมควรละความยึดมั่นในรูป จึงจะได้สำเร็จมรรค-ผล เจ้าจงดูภายในของแผนภูมิวงกลมนั้นว่างเปล่าปราศจากสิ่งใดๆ หากเจ้าไม่สามารถทำใจให้ว่างเปล่าเหมือนความว่างของหุบเขา ก็ไม่อาจสู่ภาวะที่ว่างได้ แม้จะทำบุญบารมีมากมายแค่ไหนก็ตาม ก็จะอยู่ในชั้นของขั้นบุญค่อนข้างสูงเท่านั้น

อันว่า ห้าอาวุโส ไตรวิสุทธิ์ เอกธาตุ ล้วนอยู่ภายในวงกลมแห่งอู๋จี๋ หากมนุษย์สามารถบำเพ็ญธรรมได้มหาสัทธรรมก็จะคืนสู่ห้าอาวุโส ได้กลับคืนสู่สวรรค์ชั้นสูงสุดคือ มหาไพศาลภูมิ ชาวโลกอยากจะบำเพ็ญธรรมถึงขั้นไหน ก็ขึ้นอยู่กับตนเองจะเลือกเอา

หยางเซิง : ขอถามท่านองค์ฟ้าสักหน่อย ข้างๆ ท่านองค์ฟ้า มีกุมารพรตอยู่องค์หนึ่งส่งยิ้มมายังกระผม ไม่ทราบว่าท่านเป็นใคร?

พระองค์ฟ้า : ฮาฮ้า! เจ้าจำเขาไม่ได้หรือ?

หยางเซิง : รู้สึกจะคุ้นๆ หน้าอยู่บ้าง

พระองค์ฟ้า : เขาคือ พรตเจ็กฮือทั้งจื้อ

หยางเซิง : ที่แท้เป็นท่าน พรตเจ็กฮือทั้งจื้อ กระผมขอกราบคารวะ!

พระองค์ฟ้า : ที่เห็นอยู่นี้เป็นวิญญาณเดิมของเขา ท่านพรตเจ็กฮือทั้งจื้อได้แยกธรรมญาณลงสู่โลกมนุษย์ เพื่อช่วยกอบกู้ชาวโลก

หยางเซิง : ขอกราบเรียนถามท่านองค์ฟ้า มิทราบว่าท่านกุมารพรตมี

วิธีการแบ่งธรรมญาณอย่างไร?

พระองค์ฟ้า : ทั้งปราชญ์ เซียน-พุทธ ที่สำเร็จมรรค-ผล ล้วนสามารถจะอวตารแยกธรรมญาณได้ทั้งนั้น เนื่องจากได้มรรค-ผล กลมสมบูรณ์ น้ำทิพย์ดั่งสายธาร สามารถโปรยปรายทั่วโลก แบ่งแยกกายได้นับพันหมื่นอวตารได้ไม่สิ้นสุด เหมือนน้ำในถ้วยเพียงหยดหนึ่งก็อวตารเป็นเซียนองค์หนึ่ง หรือเป็นคนคนหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เซียน-พุทธจึงแบ่งวิญญาณให้จุติสู่โลกมนุษย์ จนกระทั่งบำเพ็ญธรรมจนสำเร็จผลสมบูรณ์ จึงกลับสู่ที่เดิม สู่น้ำในถ้วยเดิม ผลบุญก็ยิ่งสูงขึ้น

วันนี้โชคดี ที่อยู่ในโอกาสโปรดสัตว์ พระจอมมุนี มหาปราชญ์วิสุทธิพรต ต่างก็แบ่งธรรมญาณลงสู่โลกมนุษย์ ดังจะเห็นได้ว่าขณะนี้พวกวัยรุ่นทั้งหญิงชายซึ่งมีกุศลเป็นอนุสัย ต่างปฏิบัติธรรมโดยไม่ท้อออกช่วยกอบกู้ผู้คน ล้วนเป็นธรรมญาณที่แยกจากเซียน-พุทธทั้งสิ้น จึงมีจิตที่ไม่เสื่อมคลายจากสัทธรรม

หยางเซิง : ความจริงเป็นเช่นนี้เอง กระผมผู้โง่เขลา ใคร่กราบขอความเมตตาจากท่านองค์ฟ้าว่า เนื่องจากได้เคยพบเห็นผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย มักเกิดเจ็บป่วยเป็นประจำ แม้จะมีหมอที่มีชื่อเสียงและมียาดีให้การรักษาก็ตาม โรคเก่าหายโรคใหม่ก็มาอีก ความเจ็บป่วยทุกข์ทรมานนี้ ใครพบเห็นก็เกิดความสงสารเวทนายิ่งนัก ท่านองค์ฟ้าเป็นบุพการีเหล่าธรรมญาณดั้งเดิมเกิดจากเอกธาตุแหล่งเดียวกัน ขอได้โปรดประทานวิธีขจัดปัดเป่าให้พ้นจากโรคภัย ช่วยเหลือชาวโลก มิทราบว่าท่านองค์ฟ้าจะมีความเห็นว่ากระไร?

พระองค์ฟ้า : เอ้อ ดีๆ ชาวโลกมีโรคมาก ล้วนเนื่องจากบาปเวรแต่เก่าก่อน โรคภัยจึงติดตัวทุกข์ทรมานตลอดกาล อันนี้ถูกลงโทษแบบ “ทันตาเห็น” เพื่อเห็นแก่ความเกี่ยวดองจากเอกธาตุเดียวกัน ข้าจะถ่ายทอดคาถา “มนต์รวมบุพเอกธาตุรักษาโรค” เป็นการรักษาโรคให้ ขณะที่คนเจ็บป่วยใช้หยูกยาไร้ผล สืบเนื่องจากธรรมญาณแห่งฟ้าปางก่อนอ่อนแอ จึงถูกโรคไข้รุมเร้า การที่จะให้หายจากโรคได้เร็ว ไม่ว่าจะอยู่ในเวลาใด

แผนภูมิของการบำเพ็ญธรรมจนบรรลุผลกลมสมบูรณ์

๑. ธรรมญาณไม่เคยบำเพ็ญธรรม	ธรรมญาณเริ่มบำเพ็ญธรรม	ธรรมญาณบำเพ็ญธรรมขั้นรอง	ธรรมญาณบำเพ็ญธรรมก้าวหน้าขึ้น	ธรรมญาณบำเพ็ญธรรมจนถึงขั้นสูง
๒. ธรรมญาณได้รับอากาศที่สกปรก	ธรรมญาณได้รับอากาศที่สะอาดขึ้นเล็กน้อย	ธรรมญาณได้รับอากาศที่สะอาดครึ่งหนึ่ง สกปรกครึ่งหนึ่ง	ธรรมญาณได้รับอากาศที่สะอาดมากมีสกปรกน้อยลง	ธรรมญาณได้รับอากาศที่สะอาดบริสุทธิ์
๓. เต็มไปด้วยกิเลสตัณหา	เริ่มได้รับแสงสว่างบ้าง	ความสว่างและความมืดก้ำกึ่งกัน	ความสว่างเกือบหมด ความมืดเหลือน้อย (ยังติดในรูปอยู่)	หลักธรรมบริสุทธิ์เป็นหยางสุทธิ สว่างไสว
๔. จิตใจถูกครอบงำไปด้วยเงาดำเป็นหยินสุทธิ	เงามืดในจิตใจเริ่มหดลง เริ่มเห็นแสงตะวันรำไร	มุ่งปฏิบัติมหาสัทธรรม ธาตุเดิม (อนุสัย) ยังเปลี่ยนไม่หมด	ความทะยานอยากเสื่อมถอย หลักธรรมเพิ่มมากขึ้น	ธรรมวิญญาณจะปรากฏชัดเจนโปร่งใส (เป็นหน้าตาแท้จริง เป็นดวงญาณบริสุทธิ์ ไม่มีชาย ไม่มีหญิง)
๕. อยู่ในสภาวะนรก	อยู่ขอบนรก ผลบุญต่ำสุด	อยู่ในขั้นผลบุญปานกลาง	อยู่ในขั้นผลบุญค่อนสูง	ผลบุญสูงสุด (ไม่มีรูปลักษณ์กว้างกลมสมบูรณ์)

หลังจากชำระร่างกายให้สะอาดแล้ว ให้จุดธูปอธิษฐานในห้องที่สะอาดว่า

ขอนมัสการต่อหน้าท่านพระบุพวิสุทธิพรตผู้ศักดิ์สิทธิ์ กระผม (ข้าน้อย)...(ชื่อผู้ป่วย) ได้ป่วยเป็นโรค...(ชื่อโรค) วันนี้ขอตั้งปณิธานต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่าขอสำนึกในบาปในสามชาติปางก่อน จะขอพิมพ์หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** จำนวน...เล่ม เพื่อเป็นการสร้างบุญกุศล และจะตั้งใจท่องสวดคาถารวมบุพเอกธาตุ รักษาโรค ขอพระบุพญาณได้โปรดรับทราบด้วย เพื่อปลดเปลื้องโรคภัย ภายหลังอธิษฐานเสร็จก็ให้ท่องมนต์ ๙, ๔๙ และ ๙๙ ครั้ง ตามแต่ใจจะท่องดังนี้แล้ว มนต์ผสานเอกธาตุจะประทับลง เมื่อปฏิบัติเป็นประจำ จำนวนครั้งยิ่งมากยิ่งหายเร็ว ไอธาตุจะแผ่ปกคลุมไปทั่วกาย โรคภัยก็จะหาย เหมือนรอดชีวิตจากตายสัก ๙ ครั้ง จะได้รับผลที่แน่นอน สำหรับผู้ที่ไม่ตั้งปณิธานก็อย่าได้ท่องเลย จะได้ไม่เป็นการระคายต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอชาวโลกโปรดจงอย่าดูแคลนเป็นอันขาด

คาถารวมบุพเอกธาตุรักษาโรค

รวมบุพเอกธาตุ เพราะความทุกข์เหลือคณา ข้าน้อย...(ชื่อ) ที่เป็นโรคก็ให้หาย ด้วยไอธาตุบริสุทธิ์แห่งทิศทั้งห้าโปรดแผ่คลุมร่างข้าน้อย ท่านผู้ทรงคุณงามความดีทั้งหลาย หากประสงค์จะเข้ารักษา ด้วยมหาพลังทั้งสิบ ใช้เข็มหินแทงโลหิตออกแผ่ไอธาตุรักษาโรค ขอแพทย์สวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ เมื่ออัญเชิญก็มาถึง พบเรียกก็มาเยี่ยม หมื่นคาถาขลังทั้งหมื่น จงอย่าขัดคำสั่ง หากขัดคำสั่ง โทษทัณฑ์จะมหันต์ รีบๆ ทำตามคำสั่ง

คาถาบทท้าย

โอมฟ้า-ดินปางก่อน ไอธาตุแห่งบุพการี ฟื้นจากการตาย ให้ชีวิตยืนยาว ขอพระเจ้าเง็กเซียนมาประทับใจ ผีสางมารยักษ์หลบหลีก ธ...ช่วยรักษาทั้งสามโลก เก็บรวบด้วยความ

ขลัง บุพญาณรวมประทับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายพร้อมปฏิบัติด้วยความเคารพ

พระจี้กง : ท่านพรตเมตตา ที่ประทานมนต์คาถา สำหรับรักษาโรคภัยไข้เจ็บ เป็นกุศลของชาวโลกโดยแท้ จงให้มีความนับถือต่อคาถานี้ เมื่อเลื่อมใสแล้วมนต์จะขลัง ..และเมื่อขลังแล้วจะได้ผล ชาวโลกควรทำใจให้สงบ แล้วสำนึกถึงบาปแต่ปางก่อน ดาวมงคลก็จะจุติลง บาปเวรก็จะถูกขจัดให้หมดสิ้นไป สิ่งใดที่ไม่ปรารถนา ก็จะสมหวังเอง โรคภัยไข้เจ็บไม่หาย สิ่งศักดิ์สิทธิ์สามารถขับไล่ให้หมดไป และโรคที่ใช้ยารักษาไม่หายขาดนั้น ล้วนสามารถทำให้หายได้จากการตั้งใจท่อง คาถาศักดิ์สิทธิ์นี้ได้จากความอัศจรรย์อันเหลือเชื่อนี้

หยางเชิง : ท่านองค์ฟ้าได้เปิดทางรอดแก่มวลชนใต้หล้า คือได้ประทานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ นับว่ามีพระคุณหาที่สุดมิได้ กระผมยังมีปัญหาอีกอันหนึ่งจะเรียนถาม กล่าวคือ ต่อบิดา มารดา ในขณะนี้นั้น จะมีความเกี่ยวข้องกับธรรมญาณของฟ้าดินอย่างไรบ้าง?

พระองค์ฟ้า : เจริญพร! เจ้าหยางเชิงนับว่าเป็นผู้ที่มีใจกตัญญูจริง รู้คุณจัดเป็นกุศลเบื้องแรกของกุศลกรรมทั้งหลาย แต่มนุษย์ในทุกวันนี้ พวกอกตัญญูมีมากมายนัก หากจะพูดถึงสาเหตุแล้ว ก็เป็นความจริงตามหลักของกฎแห่งกรรม

การให้กำเนิดทารก นับเป็นวาระแรกของครอบครัว การเลี้ยงดูบุตรหลานเป็นภาระอันสำคัญของพ่อแม่ แต่ผู้ที่เป็นพ่อแม่สมัยนี้ สายสัมพันธ์ผู้เป็นแม่นั้น ก็เห็นแก่ความงามของตนเอง ห่วงทรวดทรง ไม่ยอมให้น้ำนมตนเองเลี้ยงลูก ใช้นมวัวเลี้ยงแทน ในเมื่อลูกไม่ได้กินนมจากแม่ ตั้งแต่เป็นทารกแล้ว ทารกก็ขาดความอบอุ่น ขาดสายสัมพันธ์แห่งวิญญาณธาตุของพ่อแม่ ทั้งนี้ก็เนื่องจากขาดการกอดอุ้มทารกไว้ในทรวงอก ยิ่งกว่านั้น การใช้เปลไกวเด็กบ้าง การใช้ของเล่นให้แก่เด็กบ้าง หรือไม่ก็ส่งไปให้สถานเลี้ยงเด็กบ้าง โรงเรียนอนุบาลบ้าง ให้ดูแลเด็ก

แทนพ่อแม่ ค่าแห่งสายสัมพันธ์ที่พ่อแม่ให้แก่เด็กจึงลดน้อยลง ในขณะเดียวกัน กลิ่นไอแห่งความสัมพันธ์จึงแยกจากกัน เมื่อลูกเติบใหญ่ แน่นอนทีเดียว ความกตัญญูต่อพ่อแม่จึงดูห่างเหิน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การกตัญญูของชาวตะวันตกยิ่งน้อยลงใหญ่ สาเหตุอันเนื่องด้วยประการฉะนี้แล

ดังนั้น ขอเตือนชาวโลก การเลี้ยงดูบุตรธิดา ควรให้ความจริงใจ อย่าเห็นแก่ความสบายฝ่ายตน โดยใช้ระบบเครื่องกลเลี้ยงลูก มิฉะนั้นแล้ว ช่องว่างระหว่างพ่อแม่ บุตรธิดา จะยิ่งห่างไกลออกไปทุกที ความสัมพันธ์ความสนิทชิดเชื้อจะไม่มี

สวรรค์ไม่ลำเอียง ควรอาศัยหลักธรรมและความสัมพันธ์ของมนุษย์ ในการเลี้ยงดูสรรพชีวิต ให้เหมาะสมกับมหาสัทธรรม หากทุกสิ่งทุกอย่างใช้หลักวิทยาศาสตร์ก็เหมือนมนุษย์เข้าสู่ยุควัตถุนิยม พลังจิตญาณจะลดถอยไปทุกที ความเป็นมนุษย์ก็จะหมดสิ้นไป แม้จะขยันเอาใจใส่ไปรับไปส่งลูกไปโรงเรียนก็ตาม แต่ก็เกิดจากใจที่หวังจะได้ผลประโยชน์จากการเรียนสำเร็จของพวกลูกๆ ซึ่งขัดต่อหนทางแห่งสวรรค์ ด้วยเหตุนี้จึงหวังว่า ชาวโลกจะเกิดจิตใจที่รักลูกโดยไม่หวังผลตอบแทนในภายหลัง ดังนี้แล้ว เมื่อลูกๆ เติบโตขึ้นก็จะไม่อกตัญญู และไม่ขัดต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวด้วย

หยางเซิง : ท่านองค์ฟ้ากล่าวอย่างมีเหตุผล ชาวโลกเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ จึงได้รับผลตอบแทนที่เต็มไปด้วยความผิดหวัง ทำลายความสัมพันธ์!

พระจี้กง : อันเนื่องจากดึกมากแล้ว วันนี้คงต้องขอลาก่อน โอกาสหน้าจะมานมัสการพบใหม่

พระองค์ฟ้า : ขอส่งท่านทั้งสองกลับสำนัก!

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านองค์ฟ้า ที่ทรงสั่งสอนให้มาก ต้องกราบลาก่อน กระผมนั่งเรียบร้อยแล้วขอรับ

พระองค์ฟ้า : สำนักธรรมเซินเสียนถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๑๑

วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๒
เยี่ยมวรวิสุทธิปราสาท ครั้งที่ ๓
ฟังธรรมจากพระองค์ฟ้าบุพญาณ และเข้าพบพระจอมราชัน

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรงกล่าวเป็นกลอนว่า

โลกสีสันสดสวย รวยเสน่ห์ชวนใหลหลง
บัณฑิตสำนึกปลง ดำรงดั่งเซียนครึ่งตัว
ความรุ่งโรจน์เหมือนเทพลวง ดั่งดวงเดือนในสระบัว
เลิกยึดติดจิตไม่มัว บำเพ็ญต้องสำเร็จผล

พระจี้กง : พวกเราถูกโอบล้อมไปด้วย โลกแห่งสีสัน (กามภูมิ) อยากจะหาทางหลีกออกไปไม่ใช่ของง่ายนัก! ผู้มีปัญญาเก่งกล้าองอาจทั้งหลาย แม้จะมีจิตตั้งมั่นสักปานใดก็ต้องยอมจำนนต่อสายใยแห่งสตรีเพศ ในที่สุด ตนเองก็ต้องล้มลงอย่างไม่เป็นท่า ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายยิ่ง! ข้าฯ หวังว่า ชาวโลกจงอย่าได้หลงใหลในความงามของสตรีเลย เพราะความงามนั้น สักวันหนึ่งจะต้องหมดไป เมื่อถึงวันนั้น ดอกไม้ก็ร่วงโรยไปตามสายลม แล้วท่านจะมีอะไรให้เหลืออีกเล่า?

ทัศนียภาพบนสรวงสวรรค์ เป็นฤดูใบไม้ผลิตลอดกาล ความงามสุดวิเศษเหล่านี้ ทำให้ผู้พบเห็นมีความเบิกบานใจ ข้าฯ จึงขอเตือนสติผู้ที่ยังเมาอยู่กับกามตัณหาว่า ความงามที่แท้จริงอยู่บนสวรรค์ ความงามในโลกล้วนตกแต่งขึ้นเป็นความงามอันจอมปลอม เมื่อหมดลมหายใจจะกลายเป็นศพที่ไม่มีทั้งเสียงและสีสันแล้วเจ้าจะกล้าหลงใหลมันอีกไหม? เพียงไม่กี่สิบปี เขาและเธอก็จะกลายเป็นดิน ความรักจะอยู่ที่ไหน? ทำไมไม่เลียนแบบข้าฯ ที่มีอิสระสะดวกสบาย ไม่ต้องเป็นห่วงกังวล ไม่ต้องห่วงว่าเขาจะชอบเราหรือไม่ ไม่กังวลว่าเขาจะบูชาเราหรือไม่! ข้าฯมี

อิสระไม่ต้องอยู่ในอาณัติของใคร ไม่มีใครทำอะไรข้าฯ ได้ ช่างอิสระเสรีจริงๆ เจ้าหยางเซิงเตรียมขึ้นดอกบัว วันนี้จะไปยังสวรรค์ มหาไพศาลภูมิ

หยางเซิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิด!

พระจี้กง : ได้พาศิษย์ผู้ปราดเปรื่อง ท่องสวรรค์แดนศักดิ์สิทธิ์ ขณะนี้เจ้ามีความรู้สึกอย่างไรบ้าง?

หยางเซิง : ชั่วขณะนี้ เป็นเวลาที่หลีกจากกลิ่นไอแห่งมนุษยโลก รู้สึกเบาสบาย! คิดอยากจะอยู่เสียที่สวรรค์ ไม่อยากจะกลับบ้านเลย

พระจี้กง : เจ้ามีความตั้งใจที่จะจากโลกนี้ แต่เนื่องจากความผูกพันกับโลกนี้ยังไม่หมดลง อีกทั้งยังต้องกอบกู้ชาวโลกอีกด้วย เมื่อสร้างบุญบารมีได้เต็มเปี่ยมแล้ว ก็ยังไม่สายหรอก

หยางเซิง : เมื่อถึงเวลานั้น มิทราบว่า ท่านอาจารย์จะมาโปรดกระผมให้ขึ้นสวรรค์ด้วยหรือเปล่า

พระจี้กง : ถึงตอนที่เจ้าได้ขึ้นสู่สวรรค์ ก็จะมีชาวโลกจำนวนไม่น้อยที่ได้อ่านหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ต่างได้ตั้งปณิธานจะบำเพ็ญธรรมให้สำเร็จมรรค-ผล ได้ช่วยเหลืออาจารย์ในการชักจูงพวกเขาเหล่านั้น ข้าฯเกรงว่าจะไม่มีเวลา วิธีแบ่งแยกกาย เจ้าก็รู้หมดแล้ว เจ้าก็คงจะกลับขึ้นสู่สวรรค์ได้เอง!

หยางเซิง : ถ้าหากหลงทางแล้ว จะทำอย่างไร?

พระจี้กง : ฮาฮ้า! ก็อย่าลืมนำเอาเข็มทิศของมหาสัทธรรมไปด้วยไปยังสวรรค์ทางด่านทักษิณ ก็ถึงแล้วมิใช่หรือ? แต่ข้าฯ หวังว่าเจ้าก็จะเป็นหัวหน้าทัวร์แล้ว อย่าเป็นเพียงลูกทัวร์อยู่อีกเลย!

อันที่จริง หนทางที่ไปสวรรค์ก็เหมือนทางด่วน แต่ละแห่งย่อมมีป้ายบอกทางเป็นระยะๆ เช่น ถึงทางแยก "วินัยสาม" "หลักธรรมห้า" "ศีลแปด"...เป็นต้น มหาสัทธรรมเป็นทางสายใหญ่ การไปมาสะดวก หากบำเพ็ญจนสำเร็จมรรค-ผล ภูมิที่ไปก็ยิ่งสูง ขอเพียงให้คนรู้จักหนังสือ เข้าใจหลักธรรม ให้เดินไปตามทางที่แสดงไว้ ไม่จำเป็นต้องมีผู้นำทาง ก็สามารถไปถึงสวรรค์ได้แน่นอน ยิ่งในสมัยนี้ มนุษยชาติมีสติปัญญาสูง

คนรู้จักหนังสือก็มีมาก ขอให้จดจำทิศทางแห่งการปฏิบัติธรรม รับรองได้เลยว่าทุกๆ คนที่จะไปสวรรค์ย่อมพบหนทางแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้ข้าฯ เหนื่อยแรงนำทางเลย

หยางเซิง : ทราบแล้วขอรับ ขอบคุณอาจารย์ที่สั่งสอน!

พระจี้กง : ...ศิษย์อาจารย์สนทนาธรรมะกันระหว่างทาง เผลอแผล็บเดียวก็มาถึงวรวิสุทธิปราสาท เจ้าหยางเซิง รีบๆ ลงจากดอกบัว เรารีบเข้าไปนมัสการพบท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ...ข้าน้อยหยางเซิง ขอนมัสการท่านพระองค์ฟ้าบุพญาณ

พระองค์ฟ้า : ท่านทั้งสองได้มายังปราสาทนี้อีก ข้าฯ มีความยินดีมาก พวกท่านตั้งใจกอบกู้สรรพสัตว์ มีความลำบากตรากตรำมาก แต่ความเหนื่อยยากก็ได้รับผลสำเร็จ เมื่อหว่านไถไปได้ส่วนหนึ่งก็สามารถเก็บเกี่ยวไปได้ส่วนหนึ่ง ขอเพียงเจ้าหยางเซิงตั้งจิตศรัทธาให้มั่นคง เพื่อทำหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงลงแล้ว ผลบุญจะช่วยให้บรรพชนของเจ้าได้ขึ้นสู่สวรรค์ถึงเจ็ดชั่วโคตร

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านองค์ฟ้าที่ให้กำลังใจ กระผมจะจดจำคำสั่งสอนของท่านไว้ และตั้งใจจริงเพื่อแต่งหนังสือให้สำเร็จลง วันนี้มายังปราสาทอีกครั้ง ขอท่านองค์ฟ้าช่วยกรุณาบรรยายมหาสัทธรรมให้ฟังอีก

พระองค์ฟ้า : อันความพิสดารแห่งมหาสัทธรรมนี้ ครั้งก่อนก็ได้เปิดเผยไปแล้วครั้งหนึ่ง วันนี้พวกท่านได้มายังที่นี้อีกครั้ง ข้าจะบรรยายธรรม เกี่ยวกับการบำเพ็ญธรรมให้ฟังเป็นพิเศษ ชาวบ้านมักพูดว่า "เหนือหัวขึ้นไปสามฟุต จะมีพระคอยสอดส่อง" อันว่าสามฟุตก็คือสามโลก เพราะเหนือหัวขึ้นไป ก็เป็นที่อยู่ของเทพ เทวดา ซึ่งเป็นผู้คุมอำนาจของร่างกาย จึงเรียกว่า "ทุกๆ หัวมีธรรมะ"

ศีรษะเป็นรากฐานของฟ้า ดังนั้น เมื่อศีรษะขาดลง รากฐานก็ต้องล้มทลายลง คนก็ต้องตายลง เมื่อตอนที่คนเกิดมาก็มีร่างที่ค้ำฟ้า

ยันดิน ได้ผ่านหอหมุนเวียนมาแล้วรอบหนึ่ง หยินหยางจะกลับกัน ดังนั้น ทารกต้องกลับหัวลง ตอนกลับหัวออกจากประตูธรณี นั่นก็คือ การร่วงหล่นจากฟ้าปางก่อนสู่ฟ้าปางหลัง ต้องได้รับการเลี้ยงดูหนึ่งถึงสองปี จึงจะสามารถยืนขึ้นได้ เป็นการคืนกายให้กลับค้ำฟ้ายันดินอีกครั้ง ไปไหนมาไหนได้ จึงกล่าวว่า “เกิดเป็นกายคนนั้นยากยิ่งนัก” ซึ่งผิดกับสัตว์พวกอื่นๆ ที่มันไม่สามารถยืนค้ำฟ้าอยู่ได้ตลอดชีวิตของมัน กายของมันไม่เอียงคดก็หลังโกง ทั้งนี้เพราะชาติปางก่อนมันก่อกรรมที่ขัดต่อสวรรค์ไว้ เหตุจากชาติปางก่อน ก็รับผลในชาติปัจจุบัน ผลของกรรมจะสนองตอบทุกอย่าง ไม่อาจหลีกพ้นได้ จึงให้ผลดังกายที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ปัจจุบันจะกลับคืนสู่ต้นสังกัดเดิม ก็ต้องฝึกฝนไม่ให้มีการกลับหัวกลับหางไม่ว่าทุกๆ กรณี หากมีการกลับหัวกลับหางก็ไม่ถูกต้อง หากมีการกลับหัวแล้ว ก็เป็นการขัดต่อสวรรค์ ก็จะพลัดตกลงสู่หอหมุนเวียนอีกครั้ง ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ควรฝึกเอาอย่างจรวดที่ยิงทะลุสู่อวกาศ ใจต้องซื่อและตรง จิตญาณก็จะออกจากญาณทวารของส่วนหัวผ่านกระหม่อมพุ่งทะลุฝาครอบญาณฟ้าชั้นบรรยากาศ ผ่านกระหม่อมขึ้นสู่สวรรค์ได้เอง

หยางเชิง : ท่านองค์ฟ้าพูดได้ดีมาก แต่จะทำอย่างไรจึงจะพุ่งทะลุผ่านฝาครอบญาณฟ้าไปได้?

พระองค์ฟ้า : ฝาครอบญาณฟ้า ก็คือประตูสวรรค์ ภายใต้สมองจะมีญาณทวารที่เชื่อมตรงต่อภูเขาญาณที่ปกคลุมตลอดร่างของมนุษย์ ในเด็กทารกจะพบว่า ที่กระหม่อมจะมีช่องเล็กๆ นุ่มๆ จะเห็นได้ชัดเจน อันนี้ ก็เหมือนสายอากาศที่อยู่บนหลังคาบ้าน เป็นช่องทางติดต่อกับญาณฟ้า พออายุมากขึ้น ชั้นกระหม่อมนี้ก็จะแข็งขึ้น ก็จะห่างไกลจากสวรรค์มากขึ้น จิตญาณที่บริสุทธิ์จะค่อยๆ สูญสลายไป จิตก็จะไม่ประภัสสร เมื่อมนุษย์เกิดมาทวารสองแห่งเบื้องล่าง (ประตูธรณี) จะเปิดออกเอง ทั้งอุจจาระและปัสสาวะจะออกจากทวารนี้ เมื่อโตขึ้นแล้ว เกิดมีความ

กำหนัด ก็มีการเคลื่อนของอสุจิ เหมือนเขื่อนกั้นน้ำได้พังลง น้ำจะไหลไปเป็นพันๆ ลี้ ซึ่งไม่สามารถจะหยุดยั้งได้ ก่อภัยพิบัติใหญ่หลวง ดังนั้นประตูสวรรค์จึงปิด ประตูธรณี (นรก) เปิดออก ผีสางก็เดินสะดวกขึ้น

เหตุฉะนี้ ผู้บำเพ็ญธรรมต้องปิดประตูธรณีก่อน (รักษาพรหมจรรย์) เมื่ออสุจิเต็มพลังสมบูรณ์เหมือนน้ำในกระทะเดือดพล่าน ฝาครอบถูกดันให้เปิด พลังก็จะพุ่งสู่เบื้องบน หากมนุษย์สามารถขจัดความกำหนัดปิดประตูธรณี เมื่อพลังสมบูรณ์ก็สามารถพังประตูสวรรค์ เมื่อประตูสวรรค์เปิด ธรรมญาณเดิมก็จะบรรลุชั้นอวกาศ ลอยขึ้นสู่สวรรค์ก็สามารถสำเร็จมรรคผล เป็นพุทธ เป็นเซียนได้ ไม่ต้องกลับมาหมุนเวียนอีก

หยางเซิง : ปัจจุบัน ผู้คนมักบำเพ็ญธรรมในบ้าน บ้างก็มีภรรยา บ้างก็มีสามี แล้วจะตัดความสัมพันธ์คือเพศพรหมจรรย์ เกรงว่าจะลำบากมาก ไม่ทราบว่ามีหนทางช่วยเหลืออย่างไรบ้าง?

พระองค์ฟ้า : ขณะนี้อยู่ในเทศกาลโปรดสัตว์ ถือว่าการบำเพ็ญธรรมในบ้านของตนเป็นการถูกต้อง จะบำเพ็ญจนสำเร็จมรรคผลไม่ใช่เป็นการยาก ข้าจะอธิบายถึงวิธีการบำเพ็ญธรรมตามบ้านให้รู้เป็นพิเศษดังนี้

จากบุพกาลจนถึงทุกวันนี้ สรรพสัตว์ต้องเวียนอยู่ในวัฏสงสาร ไม่รู้จักจบสิ้น จวบจนปัจจุบัน ได้เข้าสู่ยุค (กาลจักรนักษัตรมะเมีย) สูงสุดแล้ว ตอนเที่ยงตะวันจะอยู่กลางฟ้า ดังนั้นขณะนี้ วิทยาศาสตร์ทั่วโลกได้เจริญถึงขีดสุดแล้ว มีพร้อมสรรพทุกสิ่งทุกอย่าง ปัจจัยสี่สมบูรณ์สุดยอด มนุษยชาติเสพสุขอย่างไม่มีขอบเขต ชีวิตความเป็นอยู่เหมือนอยู่ในสวรรค์น้อยๆ ปานนั้น ด้วยเหตุนี้ มหาสัทธรรมจึงจุติลงสู่โลกได้เหมาะเจาะ และอยู่ในเทศกาลกอบกู้สรรพสัตว์ ดังนั้น ผู้ที่เกิดในสมัยนี้ได้รับการอภัยจากสวรรค์ มีทั้งบุญวาสนาและปัญญา บุญวาสนาก็คือ การได้เสพสุขอย่างไม่มีขอบเขต ปัญญานั้นสามารถจะรับฟังมหาสัทธรรมได้จากทุกแห่งหน ไม่ว่าจะเสพสุข หรือฝึกฝนสติปัญญาก็สามารถจะ

เลือกเอาได้ คนสมัยนี้เฉลียวฉลาด ได้ยินแค่หนึ่งก็รู้ตลอดถึงสิบ เครื่องมือเครื่องใช้ก็มีใหม่ๆ ทำให้คนมีความสุข คนในสมัยนี้ จึงเหมือนคนที่เกิดในตอนเที่ยง ได้รับแสงตะวันสาดส่อง จึงมีธาตุแท้จากสวรรค์สมบูรณ์เปล่งปลั่งไปด้วยพลังสติ และสมาธิ มีลักษณะเป็นเทวดาครึ่งตัว อาจกล่าวได้ว่าเป็นเทวดาบนดิน เหมือนน้ำในกระทะทองคำ ถึงแม้จะไม่ได้เพิ่มขึ้นไป เพียงได้พลังจากดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน อุณหภูมิก็สูงขึ้น เพียงพลังไฟเล็กน้อยก็ทำให้น้ำเดือดได้ เพียงกระตุ้นครั้งเดียวก็ตื่น ดังนั้น คนที่บำเพ็ญธรรมในบ้านเพียงแค่รักษาศีลธรรมให้ถูกทำนองคลองธรรม ไม่สุรุ่ยสุร่าย ดังนี้ น้ำบริสุทธิ์ ก็จะไหลสู่พื้นนาจิต ต้นกล้าเจริญงอกงาม ให้ผลเต็มเมล็ด เมื่อเมล็ดสุกปลั่งก็จะสำเร็จ ก็จะระเบิดเปลือกนอกออก (กายปลอม) เม็ดเนื้อใน (ธรรมกาย) ก็จะละเปลือกลอยขึ้น หากผู้คนทำได้ดังนี้ จิตเดิมก็จะทะลุประตูสวรรค์ การบำเพ็ญก็ง่ายๆ หากไม่บำเพ็ญธรรมตอนนี้ จะรอไปถึงตอนไหน? ขณะนี้ หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** กำลังจัดทำ ข้าฯ จึงเปิดเผยความพิสดารแห่งสวรรค์ได้ ขอเพียงบำเพ็ญกุศลบารมีแค่ ๗๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ก็จะสำเร็จมรรคผล

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่ท่านองค์ฟ้ามีเมตตาเปิดเผยความวิเศษแห่งสัทธรรม ขอกราบเรียนถาม ท่านบอกว่าคนปัจจุบันนี้เหมือนเทวดาครึ่งตัว หากว่าไม่บำเพ็ญธรรมจะเป็นเทวดาครึ่งตัวได้ไหม?

พระองค์ฟ้า : ทำไมจึงว่าเป็นเทวดาครึ่งตัว เพราะเขากินทั้งของป่า ของทะเล อีกทั้งสุราชั้นยอด แม้แต่เทวดาก็ไม่ปาน การนุ่งห่มก็เป็นผ้าไหมแพรพรรณดั่งอาภรณ์ของชาวสวรรค์ เพริศพริ้งงดงามดั่งเทวดา บ้านก็อยู่อาคารสูงใหญ่ ตกแต่งหรูหราขึ้นลงมีลิฟท์ แม้ตำหนักพิมานของเทวดา หรือราชวังของกษัตริย์ก็ไม่ดีกว่านี้ ไปไหนมาไหนมีทางรถยนต์ เครื่องบิน อิสระเสรี การพ่นควันของรถยนต์ ก็คล้ายกับเทวดากำลังเหยียบเมฆ ไม่ว่าจะอยู่มุมไหนของโลก ก็สามารถไปถึงในเวลาสั้นๆ โทรทัศน์ โทรศัพท์ รวดเร็วทันใจ ดังอิทธิฤทธิ์ของเทพเทวดา พลังความสามารถไม่สิ้นสุด แต่น่าเสียดายที่มนุษยชาติ แม้จะมีลาภยศถึงชั้น

สูงสุด แต่ก็ไม่อาจพ้นจาก "เกิด แก่ เจ็บ ตาย" ไปได้ จึงได้ชื่อว่าครึ่งเทวดา แม้จะเป็นครึ่งเทวดาแล้วไม่ปฏิบัติธรรม พละกำลังของเทวดาก็ค่อยๆ หมดไป จากเทวดาครึ่งตัวก็จะกลายเป็นผีเต็มตัว "อณูธาตุ ปราณ ญาณ" เป็นธาตุสำคัญสามประการที่ยังชีวิตมนุษย์ แม้ในพระคัมภีร์เต๋าก็ยังบังคับให้ผู้ปฏิบัติธรรมให้รักษาธาตุสำคัญสามประการนี้ไว้ ซึ่งมีความมุ่งหมายเป็นอย่างยิ่ง หากมีการหลั่งอสุจิโดยส่งเดช บุคคลนั้นๆ จะต้องเป็นคนมักมากในกาม เพราะว่า การร่วมประเวณีเป็นความชั่วร้ายที่สุดในบรรดาความชั่วทั้งหลาย ในเมื่อเป็นคนมักมากในกามตัณหา กิจการงานทั้งหลายที่เกี่ยวข้องมักเป็นสิ่งชั่วร้าย เมื่อมีหนทางแห่งความชั่วแล้ว ก็ย่อมมีหนทางที่ดีที่จะปฏิบัติจริงไหม?

แต่ละศาสนาก็มีศีลข้อห้ามในเรื่องประเวณี ความหมายก็คือต้องการให้รักษาธรรมรักษาพลังไปด้วย ถ้าเทียบความหมายในปัจจุบันก็คือการประหยัดพลังงานนั่นเอง หากพลังถดถอย กิจการทุกอย่างก็ยากที่จะสำเร็จลงได้ ดังนั้น "ถ้าหากต้องการมีอายุยืนยาว ก็ควรกินยาเม็ด นอนคนเดียว" หวังว่าทุกคนคงไม่เห็นเป็นเรื่องงมงายไร้สาระ หากรู้จักรักษาตัวให้เป็นหนึ่ง บำเพ็ญมหาสัทธรรม เหมือนตนเองมีน้ำมันอยู่ครึ่งตัว แล้วเพิ่มน้ำมันเข้าไปอีก น้ำมันย่อมเต็มแน่ ตะเกียงก็จะเปล่งแสงจรัสส่องทั่วทั้งโลก โชติช่วงทั้งสามแดน ก็จะสำเร็จมรรคผลเป็นเซียนสุวรรณหรือพุทธะ

หยางเชิง : ชาวโลกในสมัยนี้ นับว่ามีบุญวาสนามาก ขอให้ท่านองค์ฟ้าได้บรรยายธรรมต่อ!

พระองค์ฟ้า : หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เล่มนี้ถือว่าเป็นคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่นับตั้งแต่โบราณมาจนถึงบัดนี้ เป็นคัมภีร์ว่าด้วยการบำเพ็ญธรรมอันวิเศษสุด เพื่อกอบกู้ชาวโลก จะบรรยายคัมภีร์แห่งการบำเพ็ญธรรม ๔๙ บทแห่งบุพกาล

คัมภีร์ ๔๙ บท การบำเพ็ญธรรมแห่งบุพกาล
บทที่ ๑ ประกอบคุณงามความดี

เมื่อใคร่ที่จะบำเพ็ญธรรม ควรสร้างความดีไว้ก่อน ทำประโยชน์แก่สังคมสร้างบุญกุศลให้มากขึ้น ดั่งเช่น เทพ เทวดา ทั้งหลายต่างอาศัยผลบุญกุศลนี้ ขยับฐานะตนให้สูงขึ้นอีก การสร้างความดีสักพันกุศล จะมีรูปลักษณ์เป็นเทพทั้งสิ้น หากความดีไม่ครบพัน ก็ยังไม่มีรูปลักษณะเป็นเทพ แต่ได้อุทิศกรรมดีให้แก่มวลชน ก็จะก้าวสู่วรวิสุทธิอันล้ำค่า ส่วนผู้ที่ละเปลือกนอกออก กลายเป็นเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ จิตใจไม่ติดขัดเข้ากับธรรมชาติ เมื่อดับสูญกลายเป็นปราณ เมื่อหยุดจะกลายเป็นคนติดต่อกับเทพได้อย่างอิสระ เปลี่ยนแปรรูปได้ เหาะเหินไปทั่วสามแดนออกจากที่มืดเข้าสู่ที่สว่าง มวลชนทั้งหลาย ต่างอยากให้ช่วยเหลือ เมื่อจิตไม่ท้อถอย ก็จะบรรลุสัทธรรม

บทที่ ๒ ถือมังสวิรัติ

ผู้ที่กินเจ เป็นรากฐานแห่งธรรม มีศีลเป็นหลัก ผู้ที่จะเรียนธรรม ควรถือมังสวิรัติ ความคิดต้องซื่อตรง ความชั่วร้ายจะสูญหายไปเอง ผู้คนทั้งหลายหากละทิ้งแดนสะอาด หลงใหลไปกินเนื้อสัตว์ ซึ่งขัดต่อธรรม เหมือนผีอดอยาก แย่งกินซากศพ เหมือนเปลวไฟเผาลำไส้ไม่รู้จักอิ่ม เหมือนหนอนแมลง แข่งกันทึ้งของเน่าเปื่อยคิดว่าเป็นของหอม เป็นการขัดต่อธรรม กายทั้งสามส่วนขุ่นคลั่ก เครื่องในไม่สะอาดซากศพเริงร่า ชอบแหล่งที่ตาย มนุษย์ควรละรากเหง้าแห่งความใคร่เข้าสู่แดนสะอาด ไม่ทำความทุกข์ทั้งปวง ไม่ประกอบความชั่วร้าย อย่าเกิดความคิดที่จะก่อความชั่ว ให้ยึดถือคำสั่งสอนเหมือนชาวโลก ยึดถือกฎหมาย คิดอยากทำชั่ว แต่เกรงกลัวว่าตนเองจะสิ้นอิสรภาพ คนยึดถือกฎหมาย ตั้งใจถือปฏิบัติ ให้เกรงกลัวไว้ก่อน ดั่งอยู่ต่อหน้าสิ่งสะพรึงกลัว ทำให้ใจเข้มแข็งซื่อตรง ดับความคิดทั้งปวง ให้สดับฟังแต่สัจจะ ก็จะได้พบสิ่งเที่ยงแท้

บทที่ ๓ ให้รู้จักต้นกำเนิด

ธรรมชาติว่างเปล่า เป็นแหล่งเกิดแห่งธรรม มีหนึ่งไม่มีสอง จิตและกายเป็นธรรมชาติ กลมกลืนผ่องแผ้วรู้จักพอ ไม่คล้อยตามความเห็นอื่น ให้ห่างจากฝุ่นกิเลส เรียนสิ่งที่ไม่ได้เรียน บำเพ็ญสิ่งที่ไม่ให้บำเพ็ญ รู้แจ้งในจิต ไม่ไปไม่อยู่ ไม่เอาไม่ทิ้ง ไม่สุขไม่ทุกข์ ไม่เกิดไม่ตาย ไม่มีอดีตไม่มีปัจจุบัน คือรู้แจ้งเห็นจริง เพ่งรูปทั้งหลาย ล้วนเป็นของว่าง ดับความลวงของโลก กายก็จะเป็นธรรมชาติ

บทที่ ๔ การตอบสนองต่อกุศล

คนหากมีกุศลหนึ่ง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ตั้งร้อยรู้สึกสบาย หากคนมีกุศลสิบ เจ้าประจำตัวจะจดความดีไว้ หากคนมีกุศลเป็นร้อย ฟ้าบูรพาโรจน์จะจารึกชื่อไว้ หากคนมีกุศลเป็นพัน กุศลจะส่งให้บุพการีเจ็ดชั่วโคตร ตายแล้วก็จะกลายเป็นเทวดา หากมีบุญกุศลเป็นหมื่น นางฟ้าจะต้อนรับ เทพเจ้าทั้งหลายจะมาคำนับ ขึ้นสวรรค์ชั้นสูง

บทที่ ๕ พลังธรรมสามารถ

เห็นผู้อื่นตาย ใจตนเกิดความเมตตาสงสาร แต่ไม่รู้จักเมตตาสงสารตนเอง ร่างกายประกอบด้วยสี่มหาภูตรูป ได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ เช่น ใช้ดินปั้นให้เป็นรูปแล้วใช้ไฟเผาให้แข็งคงรูปไว้ ดังนั้น ร่างกายเหมือนเครื่องธรรม เหมือนไฟ สามารถจะป้องกันตัวได้ สำเร็จเป็นกายไม่บุบสลาย เหตุนี้ไฟจึงเป็นรัศมีแห่งบุญกุศล จิตที่สะสมบุญกุศลไว้รัศมีจะเปล่งปลั่ง กายนั้นจะชุ่มชื้นได้ธรรม เป็นกายอรหันต์ไม่สูญสลาย

บทที่ ๖ สั่งสมความดีดัง แก้วมณี

มนุษย์ขึ้นเขาแก้วมณี เดินไปรอบๆ เขา มีมณีล้ำค่าอยู่รอบๆ ไปหมด ล้วนน่ารักทั้งนั้น ในขณะที่ลงจากเขา จะไม่หยิบฉวยเอาไว้บ้างหรือ? หากไม่หยิบเอาไว้ เรียกว่าเราทอดทิ้งเอง เฉกเช่น มนุษย์เกิดมาในโลกเหมือนอยู่บนเขาแก้วมณี บุญกุศลทั้งหลาย ล้วนเป็นสิ่งล้ำค่าทั้งสิ้น คนเขาไม่ยอมสร้างกุศล เมื่อตายจากโลกนี้ไปแล้ว ก็เหมือนขึ้นเขาแก้วมณีกลับลงไปมือเปล่า ไม่ได้สิ่งใดกลับลงมาเลย ซ้ำร้ายยังมีแผลเต็มไป

หมด ถึงสำนึกได้ก็สายเสียแล้ว

บทที่ ๗ การขจัดความสกปรก

ร่างกายไม่สะอาด เปรอะเปื้อนสิ่งต่างๆ สะสมความสกปรกเต็มตัว จึงคิดอยากจะอาบน้ำ ความสกปรกทางใจ เปรอะเปื้อนทั้งหกทวาร ไม่คิดชำระกลับหลงติด ดังนั้น ร่างกายสกปรกไม่สะอาด ก็ใช้น้ำธรรมดาล้างเสีย หากใจสกปรกไม่สะอาด ก็ใช้น้ำทิพย์ล้างเสีย ทั้งหกทวารสะอาดหมดจด ข้างนอกข้างในสะอาดสะอ้าน ไม่เปรอะเปื้อนแม้แต่น้อย ไม่ยึดไม่มุ่งหวัง

บทที่ ๘ รสชาติ

คนที่กินน้ำผึ้ง หวานไปทั่วทั้งปาก แล้วยังทิ้งความหวานให้กับลิ้นอีกด้วย คำพูดของข้าฯ ไม่เกินเลยกว่านี้ อันคำสามัญ รสชาติจึงธรรมดา คำหยาบช้า กลิ่นสกปรก ชวนคลื่นไส้ ภาษาธรรมคำกุศล สดชื่นจิต วาจานั้นออกจากปาก เมื่อกินของแปลกไป การคลายออกจึงต่างกัน การรับฟัง การรับรู้ มีต่างกัน มีทั้งดี ทั้งชั่ว สะอาดและสกปรก ก็เป็นการแบ่งเป็นเทพกับมารนั่นเอง

บทที่ ๙ ตัดเหตุปัจจัย

มนุษย์ทั้งหลาย มีเหตุนำเกิด เหตุเกิดจากปัจจัย ปัจจัยคือเหตุสัมพันธ์ ผู้ผูกความกังวล กลายเป็นบาปมหันต์ตกสู่ทางเกิดดับหมุนเวียนไม่จบ คล้ายฟองน้ำในคลื่น มีทั้งเป็นฟอง มีทั้งแตกสลาย มนุษย์ควรปลงตก ทุกสิ่งว่างเปล่า เกิดความคิดเห็นขึ้นเอง ทุกอย่างสัมผัสกันเอง ทุกสิ่งในครอบครัวเป็นเหตุแห่งทุกข์ เหมือนติดคุกตะราง หากยังปลงไม่ตกก็เหมือนนักโทษมหันต์ ไม่รู้ว่าเริ่มต้นแต่ไหนมา กายนี้ถูกผูกมัด ไม่เคยถูกปลดปล่อย ข้าฯ นี้เห็นแก่เจ้าทั้งหลาย ดับเหตุทั้งก่อนและหลัง ตัดขาดปัจจัยทุกอย่าง รู้เหตุใช่เหตุไม่ รู้ปัจจัยใช่ปัจจัยไม่ ไม่เป็นทั้งเหตุและปัจจัย ครองสติอยู่เสมอ ไม่มีการไปการมา ไม่แยก ไม่ติด หลุดพ้นทุกอย่าง พ้นจากภูมิทั้งสาม

บทที่ ๑๐ กลับตัวใหม่

ทั้งหญิงและชาย ต่อหน้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ กราบลงเพื่อฝากชีวิต ชำระล้างความชั่วสกปรก ให้พื้นจิตหมดจด สำนึกตัวขอกลับตัวใหม่ ปฏิญาณตนว่าจะไม่กระทำอีก หากมีชายหญิงตั้งแต่เกิดมา อยู่ต่อหน้าผู้ศักดิ์สิทธิ์คอยพิจารณาดูภายในจนกว่าพื้นจิตจะสะอาดอีก จนไม่มีอะไรจะต้องสำนึกผิด จนต้องกลับตัวใหม่อีก สิ่งนี้คือเทพโบราณหาใช่นักปราชญ์ใหม่

บทที่ ๑๑ ให้ทาน

หากมีเหลือใช้ ให้ทานไม่ยากอะไร หากขาดแคลนจะให้ทานเป็นเรื่องยาก ให้ทานของที่ไม่ชอบ (รัก) ไม่เป็นการยาก ให้ของที่ตนรักเป็นทาน เป็นเรื่องยาก โชคลาภวาสนาต่างๆ ล้วนมาจากความหฤหรรษ์ ผู้ให้ทานไม่สูญเสียอะไร แต่ผู้รับจะได้รับประโยชน์มาก การให้ทานย่อมก่อให้เกิดความหฤหรรษ์ จิตเป็นการชวนเจ้าให้ชื่นชม ทรัพย์สมบัติต่างๆ ตลอดจนชีวิตเป็นเพียงให้ยืมใช้ชั่วคราว เมื่อถึงเวลาทุกอย่างแตกกระจาย ไม่มีอะไรติดตัวไป ผู้มีปัญญาที่อาศัยอยู่ในโลก ย่อมหาทางออกจากโลก บ้างก็ให้ทานด้วยทรัพย์สิน ถวายแก่พระรัตนตรัย ช่วยเหลือผู้ยากจน สร้างกุศล บ้างก็ให้วิทยาทาน บรรลุทุกสิ่งทุกอย่าง ผลบุญต่างๆ ที่ทำไว้ย่อมได้รับตามขั้นตามตอน ไม่สามารถจะจำกัดได้ ผู้สละทานย่อมได้ ผู้ปลูกย่อมได้รับผล สละทานเพื่อละฝุ่นกิเลส ผู้โลภสั่งสมกิเลส

บทที่ ๑๒ หมั่นฝึกฝน

เมื่อเข้าใจธรรมะของข้าฯ แล้ว แล้วไม่สามารถปฏิบัติได้ หรือผู้ที่ปฏิบัติตามธรรมะของข้าฯ แต่ปฏิบัติได้ไม่นาน ก็ยากที่จะถึงธรรมะได้ เมื่อเข้าใจธรรมะแล้วต้องขยันหมั่นเพียร แม้นานไปก็ไม่เกียจคร้าน ดั่งเช่นข้ามแม่น้ำในทะเล ทุกๆ วันแสวงหาฝั่ง เสมอต้นเสมอปลาย ย่อมได้ขึ้นฝั่ง เข้าสู่แดนธรรมะ

บทที่ ๑๓ ฝึกสกปรกให้สำเร็จอริยะ

สมัยที่ยังไม่มีมนุษย์ มีแต่ความว่างเปล่า ไม่มีแม้สิ่งหนึ่ง ไม่

เห็นไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น พบแต่นิจจังแท้จริง ไม่มีรูปนาม จึงเรียกว่าอริยชน เมื่อมีมนุษย์เกิดขึ้น จึงมีรูปลักษณ์ ชื่อเสียงและแปลกปลอมล้วนเป็นของหลอกหลอน จึงเรียกว่ามนุษย์ปลอม เกิดรักในกายมายาสั่งสมบาปมากมาย จึงเรียกว่านักโทษ อยากจะบำเพ็ญมหาธรรมเหมือนดังหล่อดาบ สกัดเอาขี้เหล็กทิ้งเสีย จึงจะเห็นเนื้อเหล็กกล้ากล้าหาญหมดจดไม่ติดขัด จึงจะได้ของที่วิเศษ ให้ความสำคัญในธรรมะย่อมขึ้นสู่แดนมหาไพศาล

บทที่ ๑๔ การเปลี่ยนแปลง

ผู้ปฏิบัติตามธรรมะของข้าฯ ได้ชื่อว่าสร้างกรรมดี ส่วนผู้ที่เหินห่างธรรมะได้ชื่อว่าสร้างกรรมชั่ว เหนือสิ่งใดสุดคือสร้างกุศล รองลงมาให้สร้างคุณงามความดี ต่อมาให้มีสัมมาวาจาก็จะสำเร็จเป็นขั้นๆ ไป และก็ได้เข้าสู่ทางธรรมนั้นๆ มนุษย์ทั้งหลาย ความคิดเลอะเทอะเหลวไหลสร้างทางไปสู่นรกโดยไม่รู้สึกตัว แข่งขันกันไป ตกสู่สายธารรักใคร่ วันนี้ทำเพื่อมนุษย์ บรรยายธรรมช่วยผู้คน ให้ความสะดวกต่อผู้อื่น ย่อมได้รับผลตอบแทน ได้ขึ้นสวรรค์พร้อมกัน

บทที่ ๑๕ สำเร็จความเที่ยงแท้

ตั้งใจหมั่นเพียรปฏิบัติ ตัดความอยาก ไม่คิดเหลวไหล โดยไม่สัมผัส ฝึกฝนเปลี่ยนรูปให้เป็นธาตุ เปลี่ยนธาตุให้เป็นทิพย์ เปลี่ยนทิพย์ให้เข้ากับธรรม ร่างก็จะเข้ากับธรรมชาติ รวบรวมความทิพย์ให้อยู่ในร่างเดียวกัน แล้วใช้ร่างนั้นแปรเปลี่ยนไปได้หลายๆ รูปแบบ ไม่ติดในความมีความไม่มี หมดความเกิดดับตลอดไป จึงได้ชื่อว่า อริยเจ้า

บทที่ ๑๖ ความเหลื่อมล้ำของยานทั้งสาม

ผู้อยู่ในยานเล็ก ตาไม่ดูสิ่งที่ไม่ควรดู หูไม่ฟังสิ่งที่ไม่ควรฟัง ใจไม่ควรรู้สิ่งที่ไม่น่ารู้ ห้ามทุกสิ่งทุกอย่าง ตัดขาดทุกๆ กิริยา เพื่อให้ถึงธรรม

ผู้อยู่ในยานกลาง เมื่อเห็นสักแต่ว่าเห็น เมื่อได้ยินก็สักแต่ว่าได้ยิน ใจไม่รับรู้อะไร เคลื่อนไหวก็ไม่มีอะไรให้ตาม เพื่อให้เห็นความพิสดารทั้งมวล

ผู้อยู่ในยานใหญ่ ไม่เห็นและไม่มีอะไรให้เห็น ไม่ได้ยินและไม่มี

อะไรไม่ได้ยิน ไม่รู้และไม่มีอะไรให้รู้ ทะลุปรุโปร่งทั้งภายนอกภายใน ถึงที่ไม่มีอะไรขวางกั้น ดังนั้น จึงสามารถรู้ทั่วจักรวาล ได้ท่องเที่ยวไปโดยไม่มีที่สิ้นสุด

บทที่ ๑๗ พูดเตือนดี

ให้เงินทองคนอื่น ไม่ดีเท่าให้กุศลวาจา (สัมมาวาจา) ทองคำแม้มีค่าก็ใช้หมดได้ ส่วนกุศลวาจาจากใจ มีค่าล้ำเลิศ แม้แต่ เทพ เทวดาก็ไม่มีอะไรดีกว่ากุศลวาจา เมื่อได้รับผลสำเร็จ มนุษย์ก็ยังใช้ยึดถือกุศลวาจาได้ สามารถเผยแพร่ให้กว้างขวาง กำชับให้ถือปฏิบัติ จะได้รับบุญกุศลมหาศาล

บทที่ ๑๘ ทุกข์ก่อนสุขทีหลัง

ผู้ที่ปฏิบัติธรรม ต้องตัดกามตัณหา ตัดความสุขสมบูรณ์มังสวิรัติตลอดเพื่อความผุดผ่อง ดื่มด่ำในรสธรรม แสวงหาความสุขในความทุกข์ (ทุกข์จากปฏิบัติธรรม) จึงจะสามารถรู้ความสุขนั้นได้ โดยไม่รู้สึกว่าทุกข์ หากยังหลงอยู่ในความรุ่งโรจน์ ติดในรูปรสกลิ่นเสียงเสพกามอย่างเต็มที่ ผู้ที่สร้างความสุขเหล่านี้ คือ ผู้ที่กำลังสร้างความทุกข์ สำหรับผู้ฝึกฝนธรรม คือผู้ที่ฝึกความทุกข์เพื่อความสุข ส่วนมนุษย์โดยทั่วไปหาความสุขก่อนแล้วทุกข์ทีหลัง มนุษย์ควรที่จะเข้าใจ และเลือกสรรเอาเอง

บทที่ ๑๙ ไม่แบ่งชั้นวรรณะ

มหาธรรมไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ตาปัญญาไม่แบ่งชั้นวรรณะมนุษย์ทั้งหลายมีความเสมอภาคกัน ผู้มีจิตกุศล ก็จะรวมกับพวกกุศลผู้มีธรรมจิตก็จะเสริมสร้างธรรมให้ หากมีการแบ่งชั้นวรรณะก็คือ มีการแบ่งเป็นสองฝ่าย การแบ่งแยกเป็นการสร้างนรก มหาธรรมไม่ลำเอียงจะลอยขึ้นสู่แดนสวรรค์

บทที่ ๒๐ ไม่ฆ่าสัตว์

คนที่จะฝึกธรรม จงระมัดระวังไม่คิดฆ่าสัตว์ สรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนกลัวตายรักชีวิตด้วยกันทั้งนั้น ชีวิตฉันก็เหมือนชีวิตเขา จงระวังอย่า

ดูถูกชีวิตเขา ใจคิดอยากจะกินเพื่ออร่อยปาก ฆ่าเขาเพื่อความโอชะสุขของเรา คิดอยากกินเขา หากมีใจเมตตากรุณา ในใจเราต้องรู้ว่าพวกเขาก็มีความกลัวตาย ดังนั้น เราจึงไม่อาจกลืนมัน เพื่อพิสูจน์ความเมตตาของเรา

บทที่ ๒๑ ความผุดผ่อง

ผู้ที่ปฏิบัติธรรม ต้องความสะอาดเป็นพื้น จิตต้องสงบ ไม่คิดมาก รำลึกถึงความไม่มี เห็นบาปทั้งปวง เหมือนดังเห็นศัตรู หลีกห่างจากกามตัณหา เหมือนหลบความเน่าเหม็น ตัดรากถอนโคนความทุกข์กังวล ตัดความอยากใคร่ในทะเลขุ่นคลั่ก ก็จะได้ถึงยังแดนสะอาด เหมือนดอกบัวขาว เกิดแต่ตมโคลน โผล่เหนือพื้นน้ำ ไม่แปดเปื้อนโคลนตม ขันธ์ทั้งห้าสะอาดสามส่วนผุดผ่อง (ส่วนบน ส่วนกลาง และส่วนล่าง เหล่าอริยเจ้าย่อมอยู่ใกล้เธอเอง

บทที่ ๒๒ ศรัทธา

มรรค แห่งมหายาน สามารถหลุดพ้นจากสามภูมิ ด้วยศรัทธามั่น เปิดมรรคศรัทธาในพระธรรม ย่อมได้รับการช่วยเหลือ เทพเจ้ารักษาศรัทธาโดยไม่ลืมเลือน เหมือนรถเมล์ที่มีกำหนดตารางเวลาออกรถ ย่อมถึงจุดหมายแน่นอน บรรดาเทพ เทวดา เชื่อมั่นในมหาธรรม ฝึกฝนไม่หยุดยั้ง ดังนั้น จึงได้รับผลสำเร็จ เหตุนี้ผู้มีจิตศรัทธาเชื่อมั่นดั่งของวิเศษ จิตนั้นคือ หนทางแห่งความสำเร็จ

บทที่ ๒๓ เมตตากรุณา

พวกท่านทั้งหลาย ต้องมีเมตตากรุณาเป็นพื้น เห็นสรรพสัตว์ให้เกิดเวทนา ความเจ็บปวดของชาวโลก เหมือนกายเราเจ็บปวด อยากช่วยเหลือจุนเจือ ให้ได้รับความสุข สรรพสัตว์ทั้งหลายล้วนโง่เขลา จึงได้รับโทษทุกขเวทนา ต้องใช้หลักธรรมช่วยกอบกู้ เมื่อปฏิบัติตามแนวมหาเมตตาเสมอๆ ก็จะสำเร็จมรรค-ผล

บทที่ ๒๔ สรรพธรรมรวมสู่หนึ่ง

กิ่งก้านสาขาของแม่น้ำ ย่อมไหลไปรวมที่ทะเล ธรรมวิธีมีมาก

มาย ก็ย่อมรวมอยู่ในหลักธรรม มนุษย์ผู้เห็นผิด ทำให้เกิดการแบ่งแยก ซึ่งหลงอยู่ในกามตัณหา ควรมีความกลมกลืนปราศจากสิ่งขัดแย้ง และเข้าใจในความหมาย ไม่มีเขามีเรา ก็จะไม่เกิดไม่ดับ

บทที่ ๒๕ ตัดความสกปรก

สรรพสัตว์ทั้งหลาย ล้วนเกิดจากแหล่งสกปรก ขณะเกิดทะเลเลือดไหลพุ่งปะปนมากับสิ่งสกปรก พอตายลงร่างกายก็เน่าเปื่อยผุพัง หากสามารถจะสะอาดหมดจด เชื่อคำเตือนของข้าฯ ไม่ต้องแปดเปื้อน อย่าให้มัวหมอง ตัดความคิดอันสับสนทิ้ง ก็จะหลีกพ้นคลื่นที่สกปรกเข้าสู่ประตูธรรม ไม่ต้องไปไม่ต้องมา หลุดพ้นจากบาปกิเลสทั้งปวง

บทที่ ๒๖ ชำระใจ

ทวารทั้งหกไม่สะอาด ต้องชะล้างที่ใจ เมื่อใจไม่มัวหมองก็จะไม่สกปรก ดังนั้น ใจจึงเป็นผู้คุมอำนาจ ปกครองทุกอย่าง หากปราบใจได้แล้ว เปรียบเหมือนขี่เสือ ถ้าลงจากหลังเสือแล้ว มันก็จะย้อนกลับมาทำร้ายได้ ควรจดจำไว้มั่นๆ จงอย่าเผลอไผล

บทที่ ๒๗ พิสูจน์ให้ถ่องแท้

ผู้ปฏิบัติธรรม ควรทำตัวให้ว่างเปล่า เพื่อเผชิญกับเหตุร้าย ช่วยผู้อยู่ท่ามกลางอันตราย และเกื้อกูลผู้ทุกข์ยาก เมตตาต่อสรรพสัตว์ ดับความคิดอกุศล เห็นสรรพสัตว์เหมือนดั่งคนในครอบครัว ผู้หิวให้อาหาร ผู้หนาวให้เสื้อผ้า ผู้ป่วยให้ยารักษาโรค ที่โกรธแค้นก็ให้อโหสิด้วยจิตเมตตา ซึ่งไม่อาจคำนวณได้ เพื่อชาติหน้าและต่อๆ ไป ก็จะถึงที่หมายแห่งวิสุทธิเทพ

บทที่ ๒๘ ทรัพย์สมบัติเป็นพื้นฐานของทุกข์

ทรัพย์สมบัติเป็นพื้นฐานของทุกข์ สะสมทรัพย์ก็เหมือนสะสมกรรม ทรัพย์เป็นรากเหง้าแห่งกามตัณหา ซึ่งเป็นเหตุแห่งบาปทั้งปวง หากใช้ทรัพย์ เพื่อพื้นฐานของการสร้างกุศล จึงสามารถเข้าสู่แดนธรรม หากรักทรัพย์เหมือนรักชีวิต ชีวิตก็ไม่อาจรักษาไว้ได้ หากสร้างกุศลโดยการบริจาค เจ้าแห่งโชคลาภลอยขึ้นสู่ฟ้าก็จะสำเร็จมหาธรรม

บทที่ ๒๙ คำสอนให้ความชุ่มชื้น

สรรพสัตว์ทั้งหลาย ถูกยึดอยู่กับความรัก เหมือนข้าวเปลือกถูกไฟเผา ไม่มีโอกาสได้พัก ตั้งแต่แก่จนตาย ไม่อาจรู้สึก คำของข้าฯ ดั่งน้ำทิพย์ประพรมทั่วทุกอย่าง ทำให้พื้นจิตได้รับความเย็นฉ่ำสะอาด

บทที่ ๓๐ ขันติ

ขันติเป็นของล้ำค่า จงระมัดระวังไม่แย่งชิงกับผู้อื่น สรรพมารทั้งหลาย ข้าฯ นี้มีขันติจนได้ชัยชนะ เมื่อไม่แข่งกับพวกมาร พวกที่มาผจญ ก็ได้รับกรรมสนองตอบ ผู้มีขันติจะสุขสบาย พวกมารถูกทำลายเอง ข้าฯ ไม่ถูกทำลาย บรรดาวิสุทธิเทพล้วนอาศัยความมีขันติต่อการสบประมาททั้งนั้น

บทที่ ๓๑ สร้างเนื้อนาบุญ

ชีวิตคนเรา รวดเร็วเหมือนกระแสไฟฟ้า อย่างซากุระ เดี๋ยวเดียวก็โรย เหมือนฝนกลางฤดูใบไม้ผลิมีชั่วประเดี๋ยวเดียว หากกล้าหาญพลีเพื่อกุศล ไม่เมตตาตนเอง ในโลกนี้หากไม่มีเนื้อนาบุญ ตามืดมัวจะยึดถืออะไร?

บทที่ ๓๒ สัมมาทิฏฐิ

จิตของมนุษย์ไม่คิดชั่ว เมื่อความคิดว่างเปล่า ในความว่างเปล่าก็มีแต่ปราชญ์และศักดิ์สิทธิ์ พยายามรักษาจิตให้เสมอภาคอยู่เสมอ เพียรฝึกฝนให้เจริญยิ่งๆ ขึ้น ก็จะพบแต่ความว่างเปล่าจนในที่สุดก็จะบรรลุมหายาน

บทที่ ๓๓ พ้นจากการมีและการไม่มี

ชาวโลกลุ่มหลง มีสัสสตทิฏฐิ (เห็นทุกสิ่งเที่ยงแท้) อันที่จริงธรรมะของข้าฯ ไม่มี แต่มีผู้คนจำนวนมาก กลับเห็นผิดเป็นชอบ เห็นว่าทุกสิ่งมีอยู่ ธรรมะของข้า ก็ไม่มี ไม่มีการมีและการไม่มี มีก็ได้ไม่มีก็ได้ ถ้าหากเข้าใจดีแล้ว ก็สามารถหลุดพ้นทุกอย่าง

บทที่ ๓๔ ธรรมทาน

มีผู้ถามข้าฯ จะบริจาคอะไรจึงนับได้ว่าได้กุศลมากที่สุด ข้าฯ ตอบว่า ... การให้ธรรมทานมีกุศลมากที่สุด ธรรมทานมีไม่หมด ดังนั้น

การที่พิมพ์หนังสือธรรมะและพระสูตร ก็เหมือนกับสวรรค์ประพรมน้ำทิพย์ สรรพสัตว์ชุ่มชื่น เปล่งปลั่งเบิกบาน เที่ยวสวรรค์ บันทึกความสวยงามของสวรรค์ พิมพ์หนังสือเพียงเล่มเดียว ให้ผู้อื่นได้มองเห็นสวรรค์ แดนศักดิ์สิทธิ์ เข้าใจภาษาสวรรค์ เผยธรรมจิตอันสุดซึ้ง กอบกู้มวลชน ผลบุญนั้นเลิศล้ำยิ่งนัก สามารถบรรลุธรรมะสำเร็จเป็นวิสุทธิเทพกอบกู้บรรพบุรุษ นอกจากทางนี้แล้ว ไม่มีทางอื่นอีกเลย

มีผู้ถามข้าฯ ในโลกนี้มีอะไรล้ำค่าที่สุด? ข้าฯ บอกว่า ... ไม่มีบาปติดตัว เป็นสิ่งล้ำค่า เพชรนิลจินดา เงินทองทรัพย์สินมีมากมายเต็มตัว เปรียบเหมือน “โซ่ตรวน”ของ “นักโทษ” ตาปุถุชนเห็นว่าล้ำค่าที่สุด ตาปัญญาเห็นว่าเป็นของถ่วง ทอดทิ้งสิ่งของเหล่านี้ เบาตัวไม่มีสิ่งติดขัด มีอิสระเสรีในแดนสุขาวดี

บทที่ ๓๕ ยอมรับกรรมตอบสนอง

มีผู้ถามข้าฯ เหตุปัจจัยชาติก่อน จะรู้ได้อย่างไร? ข้าฯ บอกว่า ... เธอคิดดูถึงเหตุปัจจัยในปัจจุบัน ก็จะรู้ถึงเหตุปัจจัยในชาติก่อน ดุจการทำเหตุปัจจัยในชาติปัจจุบัน ก็จะรู้ถึงเหตุปัจจัยในชาติหน้า ไม่มีผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย ที่ปลูกเอาไว้จะเกิดขึ้นเอง หากจะถามเหตุชาติก่อนก็ดูกรรมที่รับในขณะนี้ หากจะถามถึงผลชาติหน้า ก็ดูกรรมที่ทำในชาตินี้ก็แล้วกัน

บทที่ ๓๖ พลังมหาศาล

มีผู้ถามข้าฯ ในโลกนี้พลังอะไรใหญ่ที่สุด ข้าฯ ตอบว่า ... พลังเมตตามหาศาลที่สุด ใจเมตตา ก็สามารถจะแปรเปลี่ยนทุกอย่าง การแผ่เมตตา สามารถสยบได้ทุกอย่าง คนบาปก็ไม่แข่งขัน ผู้โหดเหี้ยมก็ไม่ต่อสู้ ทุกทิศไม่มีศัตรู ดังนั้นพลังนี้จึงยิ่งใหญ่ไม่มีที่สิ้นสุด ชาวโลกหากพบกับความไม่สมหวัง ต้องให้มีใจเมตตาให้มาก ปฏิบัติเจริญเมตตาความโชคดีก็จะมาถึง เปี่ยมล้นด้วยธรรมปิติ

บทที่ ๓๗ อยู่กับธรรม

หากมนุษย์อยากจะเรียนมหาธรรม ปากจะไม่พูดเรื่องไร้สาระ

ไม่มีเขามีเรา กายจะไม่แปดเปื้อน จะได้อยู่กับธรรมโดยไม่มุ่งหวัง สรรพสัตว์ล้วนอนิจจัง ตกสู่กามภพ ใครรู้ว่าความสุขคือทุกข์ ถ้าหากจิตสมาธิ ทุกสิ่งอย่างก็จะหมดไป

บทที่ ๓๘ ทุกข์สุขอยู่ที่ใจ

มนุษย์ไม่ควรมีอกุศลจิต จะทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง สรรพสัตว์เริ่มแรกยังไม่รู้สึก แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ย่อมรู้หมด ทำอันตรายแก่ผู้อื่นตนเองจะได้รับอันตราย ให้ร้ายผู้อื่นตนเองจะได้รับผลร้ายเอง ทั้งนรกและสวรรค์ ขึ้นอยู่กับจิตเราเป็นผู้สร้าง

บทที่ ๓๙ ธรรมวิถี

ธรรมของข้าฯ เหมือนคบไฟ ใช้ไม่มีวันหมด ใช้ได้ตามใจ ใช้หุงต้มได้ทุกอย่าง วิถีของข้าฯ เหมือนต้นกำเนิดของธารา สามารถหล่อเลี้ยงสิ่งแห้งเหี่ยว ทำให้ทุกสิ่งชุ่มชื้น ความกังวลอุปสรรคของมนุษย์ จะขัดกับธรรมของข้าฯ

บทที่ ๔๐ สู่ความมหัศจรรย์

ผู้ที่เข้ามาอยู่ในวิถีธรรมของข้าฯ เรียนจนไม่มีอะไรจะเรียน ปฏิบัติจนไม่มีอะไรจะปฏิบัติแล้ว สิ้นสุดจนไม่มีที่จะสิ้น ก็ได้ชื่อว่าเข้าสู่ความมหัศจรรย์ ทะลุปรุโปร่งไม่ติดขัด สรรพสัตว์มีอุปาทาน ฟุ้งซ่านค้นหา ต้นตอและที่สุด และกล่าวว่า ตนว่าได้สร้างแดนแสนสุข ก็เหมือนพวกฟุ้งซ่านเห็นรูปลักษณ์

บทที่ ๔๑ ละความรุ่งโรจน์

ผู้สะอาดหมดจดนั้น มีธรรมเป็นหลัก ผู้รุ่งโรจน์มีภัยพิบัติแห่งธรรม จงอย่ารังเกียจความสมถะ เพราะภายในมีรสชาติ เพราะโง่เขลาจึงหลงอยู่ในกามตัณหา เหมือนแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ เพราะไม่รู้ถึงภัยพิบัติ จึงเกิดความหายนะขึ้น

บทที่ ๔๒ ร่วมกับความดีความชั่ว

มนุษย์ควรระมัดระวังไม่คิดฟุ้งซ่าน เป็นการหลอกลวงชาวโลก อย่ามีใจชั่วร้าย ซุ่มวางแผนอุบาทว์ทั้งหลาย เอาตัวไปเปรียบกับเขา อัน

ความดีความชั่วเดิมนั้นไม่ต่างกัน ถ้าหากสามารถคิดได้เช่นนี้ ก็สามารถประจักษ์ยอดธรรม

บทที่ ๔๓ มีความมั่นคงก่อน แล้วจึงบริจาค

วิสุทธิเทพสามารถจะให้คุณทุกอย่างได้ กอบกู้ชาวโลกได้ ไม่เกียจคร้านเบื่อหน่าย จึงสามารถสำเร็จจริง หากมีคนสามารถจะปฏิบัติตลอดกาล ซึ่งรู้ผลการตอบสนองไม่ผิดเพี้ยน ซึ่งควรบำเพ็ญก่อนแล้วสร้างกุศลให้เต็มเปี่ยมเสียก่อน ดังนั้น น้ำทิพย์หลั่งจากต้นกำเนิดสามารถที่จะบริจาคไม่หมดสิ้น มีความมั่นคงก่อน แล้วจึงบริจาค ซึ่งไหลได้ไกลห่างจากต้นกำเนิด

บทที่ ๔๔ หลุดพ้นจาก กามรูป

มีผู้ถามว่า ... วิสุทธิพรตมีรูปพิสดารแปรเปลี่ยนได้ถึง ๗๒ รูป เปล่งรัศมีถึง ๙ สี บรรดาเทพ เทวดา เมื่อได้เห็นท่านวิสุทธิพรตแล้ว ไม่มีใครไม่กล่าวสดุดีนบนอบสักการะหาที่เปรียบมิได้

ข้าฯ ตอบว่า ข้าฯ ไม่มีรูป พวกเธอคิดแต่รูป ข้าฯ ไม่มีลักษณ์ พวกเธอมีลักษณ์ เริ่มจากพื้นฐาน โดยใช้ตาเนื้อ จึงไม่อาจมองทะลุ หากใช้รูป ๙ ลักษณ์ ๗๒ มองข้าฯ แล้ว นั่นก็คือ ถ้าปล่อยก็ไม่มี ถ้ายึดถือก็มี ซึ่งจะไม่มีทางรู้ถึงความหมายอันล้ำเลิศ ข้าฯ ใช้เอกธาตุเริ่มแรกแปรเปลี่ยนได้เป็นหมื่นๆ รูป หากยึดถือเพียงหนึ่งรูป ก็จะสูญเสียเป็นหมื่นรูป ดังนั้นรูปลักษณ์จึงไม่เที่ยงแท้ การแปรเปลี่ยนเป็นของปลอม ชาวโลกอย่าหลงในกามรูป ควรจะมองให้เห็นจิตเดิม

บทที่ ๔๕ ทุกอย่างถือแต่ธรรม

มีผู้ถามว่า ... มีตาสามารถเห็นรูปลักษณ์ทุกอย่าง ตลอดถึงวิถีอันพิสดารที่ไม่สามารถเห็นได้ ข้าฯ ตอบว่า ... ธรรมะของข้าฯ เปรียบสุริยา-จันทรา ส่องสว่างได้ทุกๆ รูปลักษณ์ มนุษย์ควรจะเข้าใจได้ จุดจิตให้สว่าง มีตาแต่มองไม่เห็น ตาปัญญาจะเพ่งพินิจอยู่ ก็จะสามารถทะลุปรุโปร่งได้ ความพิสดารแห่งวิถีนี้ ให้ใจนี้รู้ได้ ธรรมะก็ไม่มี!

บทที่ ๔๖ ปฏิบัติธรรมอย่างกล้าหาญ

ผู้ปฏิบัติธรรม จงระวังอย่าให้มี ๒ ใจ ตัดขาดฝุ่นไอกิเลส ละทิ้งความใคร่ ทำใจให้เหมือนขี้เถ้าที่เย็นยะเยือก ดับละไฟราคะให้ราบคาบลง หากกายมุ่งมั่นปฏิบัติ มีภัยพิบัติ ความทุกข์ยากก็ไม่ย่อท้อ เหมือนลูกศรหลุดจากแหล่ง ไม่มีทางหวนกลับ ข้าฯ รับรองพวกเธอว่า จะได้บรรลุสัจธรรมแน่นอน

บทที่ ๔๗ มารทดสอบ

การปฏิบัติธรรมนั้นยาก พวกมารปีศาจ จะทำให้ล้มเหลว ทำให้ล้มตายได้มันจึงสะใจหฤหรรษ์ ในขณะที่เธอกำลังจะสำเร็จธรรม ย่อมต้องมี เทพ เทวดามาทดสอบเจ้า บ้างก็ทดสอบในสิ่งที่เธอต้องการอยากได้ บ้างก็ทดสอบในสิ่งที่เธอไม่อยากได้ บ้างก็ทดสอบความยากลำบาก บ้างก็ทำให้เธอเกรงกลัว ล้วนเป็นสิ่งที่ทำให้เธอไม่เข้าใจ เจ้าแห่งมารทั้งแปดอันได้แก่ สุรา นารี ทรัพย์สมบัติ ความโกรธ ชื่อเสียง ผลประโยชน์ ความคิดถึง และความรัก มันจะอยู่ใกล้ๆ กับผู้ปฏิบัติธรรมเสมอ หากมนุษย์ไม่ก้มหัวให้แก่พญามาร เมื่อผ่านการทดสอบแล้วสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะปกปักรักษา พญามารจะยกย่อง ได้ชื่อว่า บรรลุธรรมเอย

บทที่ ๔๘ เปลี่ยนใจสู่ธรรม

คนระดับสูงชอบกุศล คนระดับต่ำชอบทรัพย์สิน กลางวันก็ไม่ได้พักกลางคืนก็ไม่หยุด โดยคิดว่าสะสมเงินทองยังไม่พอ ความรักทำให้เศร้าหมอง หากเปลี่ยนใจไปฝึกฝนธรรม ใจใฝ่ธรรมเสมอ ในที่สุดก็จะบรรลุธรรม ใจที่มีต่อความรักก็จะสูญสิ้นไป

บทที่ ๔๙ ส่งเสริมให้ปฏิบัติ

ปฏิบัติธรรมนั้นลำบาก เหมือนแบกครกขึ้นภูเขา ผู้คนควรมีพลังปฏิบัติไป เมื่อได้บรรลุถึงยอดเขาแล้ว ความลำบากจะหมดไป จะเห็นทุกอย่างเป็นเรื่องเล็กน้อยทั้งนั้น ตลอดชีวิตมนุษย์ สะสมแต่สัมภาระแบกยึดไม่ยอมปล่อยมือ หลงใหลอยู่กับกิเลสตัณหา ไม่รู้จักหยุดพัก ในขณะที่รู้สำนึกได้ ปล่อยวางทุกอย่างเป็นอิสระเสรี ก็บรรลุมรรค-ผล ขอ

ให้ชาวโลกจงอดทนปฏิบัติไป

พระจี้กง : ท่านองค์ฟ้ามีเมตตา ที่ได้ประทาน พระสูตรพิสดาร ๔๙ บท เป็นพระสูตรสวรรค์ ทุกๆ อักษรมีความหมายล้ำลึก ชาวโลกมีบุญวาสนา ที่ได้รับฟังมหาสัทธรรม ขอบคุณท่านองค์ฟ้าที่เมตตา

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านองค์ฟ้าบุพญาณ ที่บรรยายความอัศจรรย์ของฟ้าสวรรค์ มีคุณอนันต์ ชาวโลกอย่าดูแคลน เป็นพระมหา-กรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น

พระองค์ฟ้า : อันบุพมหาสัทธรรม สิ้นสุดเพียงเท่านี้ ข้าฯ จะไม่บรรยายต่ออีก! ข้าจะให้ ไตรวิสุทธิพรต พาท่านคืนสู่เอกธาตุ เพื่อนมัสการพบ พระผู้เป็นเจ้า ไม่ทราบว่า เธอมีความคิดเห็นอย่างไร?

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านองค์ฟ้าที่เกื้อหนุน แต่ไม่ทราบว่า พระผู้เป็นเจ้าอยู่ ณ ที่ใด?

พระองค์ฟ้า : พระผู้เป็นเจ้าคือ พระจอมราชัน อยู่ ณ ภูเขาแห่งศูนย์กลางสวรรค์ ณ แดนมหาไพศาลภูมิ นั้นก็คือบนภูเขาญาณบนยอดเขาคุนลุ้น อันเป็นองค์ศักดิ์สิทธิ์สูงสุดของอู๋จี๋ และยังมีชื่อเรียกต่างๆ กันไป เช่น พระบิดาสวรรค์บ้าง พระผู้เป็นเจ้าบ้าง พระบุพการีบ้าง พระองค์ธรรมมารดาบ้าง พระพุทธเจ้าบ้าง พระบริสุทธิคุณบ้าง เป็นต้น ล้วนเป็นต้นกำเนิดของมหาสัทธรรมทั้งสิ้น

หยางเซิง : เท่าที่ได้ฟังมา สวรรค์ชั้นมหาไพศาลภูมินี้ ไม่มีเพศหญิงแล้วที่ยกย่องว่า พระองค์ธรรมมารดานั้น ก็ไม่เหมาะสมซิ?

พระองค์ฟ้า : ในสวรรค์ ชั้นมหาอาณาเขต ซึ่งยังมีหยินหยาง ชาย หญิงอยู่ ผู้ที่ปฏิบัติจนบรรลุผลสุดยอด ล้วนแล้วแต่ปราศจากหยินหยาง (สว่าง-มืด) แล้ว ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้าจึงเป็นที่รวมของ ธรรมญาณบริสุทธิ์ ไม่มีเพศชายและหญิง ไม่มีชราและเด็ก วันนี้ท่านองค์ฟ้า พูดถึง “พระองค์ธรรมมารดา” ก็เพราะเป็น พระผู้ให้กำเนิดสรรพสัตว์ แล้วก็เปรียบพระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเมตตาจิต ที่โปรดรักทุกสิ่งที่มีชีวิต ดังมารดาใน

โลกที่รักลูกน้อย ขอให้ชาวโลกพึงเข้าใจหลักธรรมอันนี้

หยางเซิง : ดังนั้น ในชั้นไร้ขอบเขตภูมินี้ ก็ไร้ชายหญิง แต่ทำไมยังมีเซียนชาย เซียนหญิง เล่า?

พระองค์ฟ้า : อันนี้เป็นรูปของ ธรรมญาณบริสุทธิ์ ดูได้อย่างพวกที่ออกบวช โกนผมทิ้งแล้ว ใส่จีวรแล้ว สามารถแยกเป็นหญิงชายได้ไหม? ความหมายไม่ได้อยู่ที่รูปภายนอก ดูที่รูปลักษณ์ดั้งเดิม ดังนั้น เซียนชายเซียนหญิง บำเพ็ญเพียรจนจิตประภัสสร บุรุษไร้อสุจิ สตรีไร้รอบเดือนเหมือนดังเด็กทารก มีแต่ความบริสุทธิ์ ตัวอย่างเช่น เซียน "ซุนมังหยี่" บำเพ็ญมหาสัทธรรมใช้น้ำมันเดือด ทำลายโฉมหน้า ละลักษณ์ จนได้รูปลักษณ์ที่แท้จริง จะได้สะดวกในการบำเพ็ญธรรม แต่ก็ยังมีเซียนชายเซียนหญิงอยู่ แต่พวกเขาก็ยังแสดงออกถึงจิตสวรรค์ดั้งเดิม เป็นรูปที่ไม่มีความใคร่ ดังนั้น "เดิมที ธรรมนั้นไม่มีชื่อ จึงตั้งชื่อว่า ธรรม ไปพลางๆ ก่อน" อันชื่อว่า ชายหญิง ที่จริงไม่มีชาย-หญิง อันสามารถดูได้จากร่างกายคน เช่น ทารก ทารกจึงมีรูปชาย-หญิง แต่ก็ไม่มีความใคร่แห่งชาย-หญิง ผู้อาวุโสมีรูปว่าชาย-หญิง แต่ก็ไม่นึกคิดในเรื่องชาย-หญิงแล้ว ความแตกต่างของเพศ มนุษย์สามารถบำเพ็ญได้ถึงขั้นนี้ ก็สามารถได้รับมหาสัทธรรม ไร้ขอบเขต ไม่ต้องเกิดดับ นั่นคือ ชาติก่อนแบ่งชาย-หญิง ชาติหน้าเป็นเอกธาตุ (เพศเดียวกัน)

พระจี้กง : หยางเซิงจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย มีสติรอบคอบ

หยางเซิง : ขอรับกระผม!

พระองค์ฟ้า : เชิญท่านทั้งสองตามข้าฯ ขึ้นสวรรค์...

หยางเซิง : ท่านองค์ฟ้าใช้แส้เพียงปัดเท่านั้น กระผมและอาจารย์ก็ลอยขึ้นเหมือนขี่เมฆปานนั้น ท่านองค์ฟ้ามีอิทธิฤทธิ์มหาศาล ด้านหน้ามีรัศมีเจิดจ้ามาก ลืมตาแทบไม่ขึ้น

พระองค์ฟ้า : ที่นี้อยู่เหนือ ไตรวิสุทธิ์ อยู่บนสวรรค์ชั้น มหาไพศาลภูมิ อยู่เหนือ ๓ ภพ โอบล้อมสรรพสัตว์ซึ่งเป็น บุพธาตุของฟ้า-ดิน ดังนั้น รัศมีธรรมจึงแรงกล้า เจ้าหยางเซิงพลังของเจ้ายังไม่ถึงขั้น จึงลืมตา

ขึ้นไม่ได้ ก็รีบหมอบลงก็แล้วกัน! ความมหัศจรรย์ของเอกธาตุ แห่งมหาสัทธรรม ก็คือหลักแห่งเอกธาตุนั้นเอง ซึ่งยังถูกยกย่องว่าเป็น อรูปแห่งพระพุทธเจ้าโบราณ มหาบุพการี บรรพชนผู้ศักดิ์สิทธิ์ บุพการีปางก่อน เป็นต้น

หยางเชิง : พบเห็นแสงทองทั้งแถบ ไม่เห็นมีสิ่งใดเลย

พระองค์ฟ้า : ถูกแล้ว! มหาสัทธรรม เดิมไม่มีรูป ฟ้าที่ว่าว่างเปล่าคือมหาสัทธรรม ในโลกนานาศาสนา นานาลัทธิ ล้วนกำเนิดจากเอกธาตุ น่าเสียดายที่ไม่เข้าใจหลักธรรมอันนี้ ดังนั้นจึงไม่มีทางบรรลุ มรรค-ผล จึงพูด “มหาธรรมจากแหล่งเดียวกัน นานาศาสนารวมเป็นหนึ่ง” ซึ่งเป็นธรรมอันนี้

พระจอมราชัน : ท่านบุพญาณ พระจี้กง และคุณหยางเชิง ทั้งสามท่านรวมเป็นหนึ่งร่างมายังที่นี่ “องค์ฟ้า พุทธ มนุษย์” รูปต่างกันแต่จิตเดียวกัน วันนี้ เป็นโอกาสดีได้กอบกู้ผู้คน ให้เข้าสู่ มหาสัทธรรม เจริญพร! สรรพสัตว์เกิดจากข้าฯ แปรเปลี่ยนสัตว์ทุกชนิดกำเนิดจากข้าฯ จึงมีกลอนกล่าวว่า

ฟ้าครั้งยังมืดมัว สลัวลับกุมเก็บความพิสดาร
ดาราคารเอกธาตุ วาดแปรเปลี่ยนเบิกฟ้า
ศักราชแรกนับไป ไกลหมื่นแสนล้านปีมา
นภาคาศวิสุทธิ์ ผุดผ่องไร้เรียงนาม
ธาตุพิสดารสถิตนาน ณ ความว่างเปล่าแห่งฟ้า
ก่อนบุพกาลแห่ง จักรวาลมีข้าฯ อยู่
ธรรมญาณบริสุทธิ์ ผุดผ่องยาวนานไม่สูญ
เป็นที่เกิดแห่งพุทธ ปราชญ์เซียนและจอมมุนี

มวลมนุษย์หากรู้บุญคุณ รู้ตอบแทน ยอมรับหลักธรรมเพื่อคืนสู่ความเที่ยงแท้ ก็จะเป็นลูกกตัญญู ผู้มีจิตบริสุทธิ์ หากสามารถหันกลับส่องแสง จะพบข้าฯ ผู้พิสดาร สำเร็จสู่อริยบุคคล ดังเช่น เซียนสุวรรณ พระพุทธเจ้าโบราณ เป็นต้น

พระองค์ฟ้า : พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานวรพจน์ จบลงแล้ว เจ้าหยางเชิงกราบขอบพระคุณ

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณ ฟ้าสวรรค์! เหตุใดจึงได้ยินแต่เสียงไม่พบรูปเล่า?

พระองค์ฟ้า : มหาธรรมไม่มีทั้งเสียง ทั้งกลิ่น เสียงที่ได้ยินสักครู่นี้คือ "เสียงสวรรค์" เข้าใจเสีย

หยางเชิง : ไม่มีรูปไม่มีร่าง มีความพิสดารกลางนภากาศ แต่ละประโยคสะเทือนใจผมยิ่งนัก วิเศษจริงๆ

พระจี้กง : วันนี้ เราศิษย์-อาจารย์ สามารถได้รับการนำเข้าเฝ้าพระผู้เป็นเจ้า นับว่ามีบุญหนักหนาในสามชาติแล้ว กราบขอบพระคุณ ความพิสดารแห่งมหาสัทธรรม จบลงเพียงนี้ ควรเข้าใจรูปร่างหน้าตาของพ่อแม่ที่แท้จริงก่อนที่จะถือกำเนิด...ว่าเป็นฉันใด เมื่อไปเยี่ยมคำนับบ้านบรรพชนแล้ว ก็จะสามารถบรรลุธรรม ข้าฯ จะพาเจ้าหยางเชิงกลับสำนักแล้ว ขอขอบคุณท่านองค์ฟ้า

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณ ท่านองค์ฟ้า กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางได้แล้ว

พระจี้กง : สำนักธรรมเซินเสียนถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัวได้วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๑๒

วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๒

ชมปราสาท บูรพมังคลาวิหาร ฟังการบรรยายธรรมจาก พระบูรพามงคลเจ้า

อรหันต์จี้กงเสด็จทรงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

การดำเนินชีวิต ไม่น่าพิศวงสิ่งใด
ยึดมั่นสายกลางไว้ มนุษย์ต่างจิตหรรษา
บ้างมาใต้บ้างไปเหนือ สวรรค์เพื่อผู้เมตตา
มืดครึ้มนรกนา ภูตผีพากันเล่นกลมาร

พระจี้กง : การดำเนินชีวิตของมนุษย์ไม่มีสิ่งใดน่าพิสดาร ขอเพียงยึดมั่นในหลัก "กลาง" เท่านั้น ทุกๆ คนก็ให้การต้อนรับ ปราศจากศัตรูคู่อริ ดั่งหนทางบนสวรรค์กว้างใหญ่ไม่มีอุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น เพราะว่าเมื่อคนยึดมั่นตามครรลองของความเป็นกลางแล้ว แม้จะผ่านไปยังสถานที่แออัดยัดเยียด ฝูงชนก็ยอมหลีกทางให้เขาผ่านไป แต่เมื่อกลับมาพิจารณาคนเลวๆ ที่เต็มไปด้วยกลอุบายมากมายในโลกนี้ ต่างก็ใช้อุบายทำลายผู้สุจริตชน เหมือนกับนายพรานได้วางกับดักไว้ตามป่าเขาทุกแห่งหน คอยคิดแต่จะดักทั้งนกทั้งสัตว์ป่า แต่วางกับดักไว้มากมายเหลือเกินเช่นนี้ มีบางครั้งตนเองก็อาจหล่นลงหลุมลึกโดยไม่รู้สึกตัว ภาษิตกล่าวว่า "จับงูถูกงูกัด (หมองูตายเพราะงู) จับเสือถูกเสือกิน" ข้าฯ ว่า "คิดร้ายเขาภัยนั้นถึงตัว" อันนี้เป็นหลักธรรมของฟ้า-ดิน เป็นสัจธรรมตั้งแต่โบราณมาไม่เปลี่ยนแปลงในหนังสือคัมภีร์กรรม (กั่นอิ้งเพียน) ของท่านไท่สั้งเหล่าจวิน กล่าวว่า "โชคเคราะห์ไม่เข้าหา แต่คนสรรหามาเอง ดีชั่วตอบสนองเหมือนเงาตามตัว" ความหมายนับเป็นอย่างนี้ ข้าฯ ขอฝากวจีมายังมวลชนต้องช่วยเหลือคนให้มากๆ จึงจะได้รับการช่วยเหลือ

แก้ไขจากเขา อันนี้เป็นการตอบสนองอย่างจริงจัง โปรดอย่าดูแคลน วันนี้ได้เวลาไปท่องสวรรค์แล้ว หยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญ อาจารย์ออกเดินทางเถิด! ขอเรียนถามอาจารย์ วันนี้จะไปเที่ยวที่ไหน?

พระจี้กง : วันนี้ พวกเราจะไปเที่ยว ฟ้าห้าอาวุโส ท่านห้าอาวุโสสถิตอยู่เหนือสวรรค์สามสิบสามชั้น คือ ทางทิศตะวันออก มีพระบูรพมงคล-เทพเจ้า (ปู่ธาตุไม้) ทิศทางตะวันตก มี พระประจิมมงคลเทพเจ้า (มารดาธาตุทอง) ทิศใต้ มี พระทักษิณมงคลเทพเจ้า (เชื้อธาตุไฟ) ทิศเหนือ มี อุตรมงคลเทพเจ้า (เชื้อธาตุน้ำ) ทิศเบื้องกลาง มี พระมัชฌิมมงคลเทพเจ้า (อาวุโสธาตุดิน) ทั้งหมดเป็นธรรมญาณอาวุโสเดิมและเยี่ยมยอดสุดซึ้ง เป็นต้นตระกูลแห่งห้าธาตุ (ทอง (โลหะ) ไม้ น้ำ ไฟ ดิน) ธาตุแท้ของท่านแปรเปลี่ยนเป็นมนุษย์ ธาตุรองเป็นสัตว์บก สัตว์ปีก สัตว์น้ำและพืชพรรณ สรรพสิ่งในโลกล้วนมีธาตุทั้งห้าอยู่ ดังนั้นจึงเรียกท่านว่า ห้าอาวุโส วันนี้ไปเที่ยวปราสาทบูรพมังคลาวิหารก่อน หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ได้รับเทวโองการให้แต่งขึ้น ได้เข้ามาถึงตอนที่สิบสองแล้ว หยางเซิง เจ้าได้รับความเหนื่อยยาก เพราะรับภาระหนักมาก สติถูกกดดันทำให้เจ้าหายใจไม่สะดวก อาจารย์รู้นะ ขอเพียงให้มีจิตศรัทธายึดมั่น ถึงแม้ขึ้นสวรรค์จะยากลำบากก็ไม่ว่า มารใดจะมาผจญก็ไม่หวั่น พบผีไม่กลัว ผีก็หลบเอง พบมารไม่กลัว มารก็ดับเอง เพื่อโปรดชาวโลกมิอาจเลี่ยงการฝึกฝน ต้องมีฝึกฝนจึงจะเกิดรัศมีขึ้น สวรรค์อุปถัมภ์ผู้มีธรรม จงเพิ่มพลังความเพียรเข้าไปเถอะ! ...เอ้อ ถึงปราสาทบูรพมังคลาวิหารแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวเถิด

หยางเซิง : ทัศนียภาพงดงามยิ่งนัก ทั้งสี่ด้านแวดล้อมไปด้วยแมกไม้ดอกไม้แปลกประหลาดหลากหลาย ปลาทองแหวกว่ายในสระปทุม ทุกแห่งหมดจดปราศจากฝุ่นละออง ช่างสมกับอุทยานนอกโลกเสียจริงๆ ข้างหน้ามีปราสาทหลังใหญ่ ด้านบนมีป้ายบอกชื่อบูรพมังคลาวิหาร ตั้งตระหง่านสูงเด่น น่าเกรงขามยิ่ง!

พระจี้กง : เจ้าหยางเชิงเตรียมตัวเข้าคารวะ พระบูรพมงคลเจ้า!

หยางเชิง : แดนสรวงพิมานแบบนี้ ทำให้จิตใจสงบเหมือนน้ำนิ่ง ลืมเรื่องร่ำคาญทั้งหมดที่มีอยู่ในแดนมนุษย์ เหล่ากุมารเทพก็เล่นกันอย่างสนุก ปราศจากความทุกข์ยาก ช่างสุขสบายแท้ๆ! ...พอเข้ามาในปราสาท มองเห็นตรงกลางพระที่นั่งมีเจ้าโบราณรูปหนึ่ง แสงรัศมีสีเขียวเจิดจ้าจิตใจรู้สึกสบาย...

ข้าฯ น้อยคนทรงหยางเชิง ได้รับเทวโองการแต่งหนังสือ วันนี้ได้ติดตามอาจารย์มาถึงปราสาทบูรพมังคลาวิหารแห่งนี้ ขอเรียนเชิญพระบูรพมงคลเจ้าโปรดชี้แนะด้วย!

พระเจ้า : หยางเชิงลุกขึ้นเถอะ สำนักของท่านได้เผยแพร่วัฒนธรรมจีน ปลอบเตือนชาวโลกหมื่นแสนบุญกุศลสุดประมาณได้! ชาวไต้หวันอยู่ดีกินดี ชีวิตสะดวกสบาย ศาสนาเจริญแพร่หลาย ***เที่ยวสวรรค์*** ปลอบเตือนชาวโลกในครั้งนี้ นับได้ว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่ง วัฒนธรรมจีนนับว่าเป็นวัฒนธรรมที่เด่นเลิศของตะวันออก ข้าฯปกครองเอกธาตุแห่งทิศตะวันออก ซึ่งได้เริ่มต้นจากท่านอาวุโส หลวงปู่ไม้ ขอเชิญท่านเจ้าโปรดให้รายละเอียดด้วยเถิด

พระเจ้า : ห้าอาวุโสมีคุณธรรมห้าประการ ตะวันออกมีความเมตตากรุณ ตะวันตกมีความซื่อสัตย์สุจริต เบื้องกลางมีสัจจะ ทิศใต้มีมารยาท ทิศเหนือมีปัญญา ถ่ายทอดสู่มนุษย์ เป็นคุณธรรมห้า (เมตตา ซื่อสัตย์ จริยา ปัญญา สัจจะ) ทิศตะวันออกสังกัดธาตุไม้ ธาตุไม้นี้ได้ผ่านการหล่อหลอมตั้งแต่สมัยเริ่มมีโลกใหม่ๆ จนนับครั้งไม่ถ้วน กลายเป็น "ผู้เฒ่าแก่นไม้" ดังนั้นจึงถูกขนานนามว่า "หลวงปู่ไม้" ทิศตะวันออกดวงอาทิตย์ขึ้นเรียกว่า "อาทิตย์" แสงอาทิตย์สาดส่อง ทั่วโลกสว่างไสว ดังนั้นพอดวงอาทิตย์ขึ้นจึงเรียกว่า "เกิด" พอดวงอาทิตย์ตก จึงว่า "ตาย" คนที่เกิดมาในโลก เจ้าญาณที่สถิตที่ตับอยู่ในอำนาจของข้าฯ ถ้าตับเสียก็เหมือนไม้เฉา ชีวิตก็จะดับสูญ มวลชนวุ่นวาย เดี๋ยวไปนั่นไปนี่ ตรากตรำเกินขนาด ในที่สุดก็ไปสู่ทิศตะวันตก เมื่อเกิดทางทิศตะวันออก

ก็จะตายไปทางทิศตะวันตก ดังนั้น เมื่อมีคนตายก็จะพูดว่า "กลับคืนสู่สวรรค์ฟ้าตะวันตก" หมายความว่า ดวงตะวันตกทางทิศตะวันตก

หยางเซิง : ขอเรียนถาม ท่านหลวงปู่ไม้ว่ามีความหมายอย่างไร?

พระเจ้า : ข้าฯ แปรเปลี่ยนมาจาก ไตรวิสุทธิ์ เกิดโดยธาตุไม้ ป่าไม้ใต้ฟ้านี้ล้อมข้าฯ แปรเปลี่ยนเหมือนต้นไม้ ต้นไผ่ ที่ทำเป็นตะเกียบ เก้าอี้ เตียงนอน หรือไม้ฟืน และไม้ทรง ที่ทำเป็นพู่กัน รูปแกะสลักที่เป็นเทพเจ้าที่เป็นไม้ ล้วนแล้วแต่แปรเปลี่ยนมาจากปราณแห่งบูรพมงคลทั้งนั้น ผู้คนทางตะวันออกใช้สอยอย่างกว้างขวาง ประจวบเหมาะกับขณะที่พระแม่สุวรรณกำลังโปรดเวไนยสัตว์ กระแสแห่งตะวันตกกำลังแพร่หลาย สรรพสิ่งในโลกกำลังย่างเข้าสู่ยุคโลหะ ตัวอย่างเช่น สร้อยทอง นาฬิกาทอง เตียงเหล็ก เก้าอี้โต๊ะเหล็ก ปากกา กุญแจ เหล็กเส้น บ้านโลหะ เรือเหล็ก รถยนต์ เครื่องบิน ล้วนใช้โลหะเป็นเหล็ก เห็นเงินทองเป็นของมีค่า ดังนั้น มนุษยชาติจึงมีชีวิตเลื่อนจากธรรมชาติเข้าสู่แบบอย่างตะวันตก สู่ยุคอุตสาหกรรม มีชีวิตแบบเครื่องจักร รูปลักษณะแห่งไม้ค่อยๆ สูญหายไป ในเมืองใหญ่ๆ จะเห็นมีต้นไม้อยู่น้อยมาก จะมีก็แต่ต้นไม้ในกระถาง ดังนั้น ความเป็นอยู่ของชีวิตจึงดูแห้งแล้ง พอถึงวันหยุดชาวเมืองจึงถือโอกาสออกไปนอกเมือง เพื่อเหยียบย่ำความเขียวขจี เสาะแสวงหา "หลวงปู่ไม้" ตักตวงความสุขกับทิวทัศน์ธรรมชาติ ธาตุแห่งไม้ คือ ธาตุอรุณ (ธาตุเขียว) อุดมไปด้วยความเขียวแห่งฤดูใบไม้ผลิ แต่เพราะชาวโลกจมปลักอยู่กับสุรานารี และทรัพย์สิน ทำให้ต้นไม้แห่งรากธรรมแห้งเฉาเน่าเปื่อย ทำให้ธาตุไม้อ่อนแอ ชาวโลกที่มีโรคเกี่ยวกับตับ ก็มีเพิ่มขึ้นทุกวัน

หยางเซิง : บุญกุศลแห่งหลวงปู่ไม้ ยิ่งใหญ่ไพศาลไม่สิ้นสุด ไม่รู้ว่าผู้คนจะเรียนรู้ "คุณธรรมแห่งไม้" เพื่อการบำเพ็ญเพียรได้อย่างไร?

พระเจ้า : เพื่อการโปรดผู้คนในโลก ข้าฯ จะบรรยายการบำเพ็ญธรรมเป็นการพิเศษ อันมนุษย์เกิดจากการรวมตัวแห่งธาตุทั้งห้าทิศ แต่เนื่องจากการดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ทำให้สูญเสียพลังจิตไปมาก ทำให้ธาตุ

ทั้งห้าไม่สามารถกลับเข้าสู่จิต ในที่สุดก็จะไม่สามารถกลับคืนสู่ต้นมูล เลยไม่สามารถทำให้ธาตุทั้งห้าอยู่พร้อมมูล อันเป็นกายบริสุทธิ์ขององค์วิสุทธิพรต จึงทำให้ร่างกายชำรุดทรุดโทรม ธรรมญาณสูญสลาย อันเป็นเหตุไม่มีทางคืนสู่ต้นมูลเดิม วันนี้ข้าฯ จะให้ความเมตตาแห่งห้าอาวุโสแผ่ปกคลุมมวลชน เพื่อเป็นการกอบกู้

๑. ทิศตะวันออกอันเป็นธาตุ "ไม้" คุณธรรมห้าของสวรรค์คือ "เริ่มต้น" หากเป็นสี คือสี "เขียว" ถ้าอยู่ในโลกเป็นฤดู "ใบไม้ผลิ" ถ้าในมวลมนุษย์แปรเป็นเจ้าญาณแห่งความเขียว มีนามว่า "ฟูชวี" ในความสัมพันธ์ทางสังคม ได้แก่ "เมตตา" ถ้าเป็นตำแหน่งในร่างกายคนก็อยู่ที่ "ตับ เอ็น" เป็นหลัก หรือตรงกับศีลห้าในข้อที่ ๑ "ห้ามฆ่าสัตว์"

๒. จากการบรรยายข้างต้น จึงรู้เหตุแห่งการสูญหายของ "ธาตุไม้" คือ

๒.๑ ไม้ เรือนไม้ในสมัยโบราณ ปัจจุบันกลายเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กตึกสูงระฟ้า พวกโลหะและหินมีลักษณะแข็งแกร่งไร้ความอ่อนโยน ต่างกับพวกป่าไม้อันอุดมด้วยพลังและชีวิต รั้วไม้กลายเป็นรั้วเหล็ก สามารถต้านทานจากภายนอกไว้ แต่ขังตนเองไว้ภายใน เพราะผู้คนอาศัยในห้องที่มีลูกกรงเหล็กล้อมรอบบนตึกสูง จึงไม่ถูกแสงแดด ดังนั้น ธาตุไม้ในร่างกายจึงเจือจางลง

๒.๒ ต้นมูล เริ่มต้นก็คือ มูลเดิม หมายถึง ความกลมคุณธรรมห้าของสวรรค์ คือ (ต้นมูล ราบรื่น คล่อง บริสุทธิ์ ฟ้า) คำว่าต้นมูล เป็นต้นมูลของสรรพสิ่ง เช่น วันเริ่มต้นแห่งปี (วันขึ้นปีใหม่) คนปัจจุบันนี้ชอบเห่อเหิมในความหรูหรา ไม่คำนึงถึงฐานะตนเอง ชอบทำการฉวยโอกาสต่างๆ ทำการค้าโดยไม่มีทุนรอนของตนเอง คือจ่ายเช็คสปริงตลอดเวลา ไม่มีเงินก็คดโกง ถ้ามีเงินก็ใช้สุรุ่ยสุร่าย ทำให้สูญเสียจิตเดิม บ้างก็ไม่รักษาหน้าตาของตนเอง ทำการผ่าตัดเสริมสวย ฉีดด้วยสารเคมีเปลี่ยนโฉมดั้งเดิม ทั้งอากาศและน้ำมีมลภาวะ ไม่คืนกลับสู่ความสดชื่นเหมือนเดิม ดังนั้น ธาตุแห่งเบื้องต้นสูญสลายไป

๒.๓ ฤดูใบไม้ผลิ (ความเขียว เส้นเอ็น) ฤดูใบไม้ผลิเป็นฤดูแรกแห่งสี่ฤดูกาล ในห้าสีเป็นสี “เขียว” ในร่างกายของมนุษย์ “เส้นเอ็น” เป็นหลักสำคัญ โดยเฉพาะในวัยรุ่นไขข้อและเส้นเอ็นขยับขยาย สรรพสิ่งเกิดสภาพการเจริญเติบโต การโคจรแห่งสวรรค์มีกฎเกณฑ์ ดังนั้น ฤดูกาลทั้งสี่จึงไม่เป็นฤดูใบไม้ผลิเพียงฤดูเดียว มีการแบ่งเป็นใบไม้ผลิ ร้อน ใบไม้ร่วง และหนาว เป็นช่วงระยะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกัน คนปัจจุบันมีความรักก่อนวัยที่ควร เนื่องจากมีความเจริญเติบโตเร็ว ยังไม่เจริญเต็มที่ก็หักพังเสียก่อน คือชิงสุกก่อนห่าม โตเร็วก็อับเฉาเร็ว ดังนั้น ระยะวัยรุ่นจึงหมดเร็ว ไม่ทันแก่ก็อ่อนแอ ข้อต่อเส้นเอ็นปวดไปหมดทั้งตัว เหมือนตะวันโต่ขึ้นจากขอบฟ้า ขึ้นไม่ทันใดก็ตกดินเสียแล้ว ช่วงระยะฤดูใบไม้ผลิได้ประเดี๋ยวเดียว ฤดูหนาวก็มาเยือนเสียแล้ว เพราะมนุษย์ขัดหลักธรรมสวรรค์ ดังนั้น ข้อต่อเส้นเอ็นจึงเสื่อมสลายแก่เฒ่าลง เส้นเลือดก็จะอุดตัน การเดินเหินผิดปกติ ล้วนเกิดจากการสูญสลายของ “ลมแห่งฤดูใบไม้ผลิ” กลายเป็น “โรคลมในตัว”

๒.๔ ความเมตตา (≠ ฆ่า) คุณธรรมห้าประการ ได้แก่ เมตตา ซื่อสัตย์ จริยา ปัญญา และสัจจะ ศีลห้า ได้แก่ ห้ามฆ่าสัตว์ ลักขโมย ผิดประเวณี พูดโกหก และดื่มสุรา ทิศตะวันออก มูลฐานความเมตตา ต้องงดการฆ่าสัตว์ คนที่ไม่มีเมตตาเพราะชอบฆ่าสัตว์ สวรรค์ให้เกิดแต่ไม่ให้ฆ่า ทั้งคนและสัตว์ต่างรักชีวิต อยากอยู่รอด มดแม้ตัวจะเล็ก ถ้าตกลงในน้ำ ก็จะต่อสู้เพื่อให้ถึงฝั่ง ชีวิตคนจะไม่เกี่ยวข้องกับสวรรค์หรอกหรือ! การฆ่าคน ไม่ว่าจะฆ่าด้วยมีด ปากกา ปากลิ้น หรือกลอุบายทำลายล้างผู้สุจริตล้วนเป็นการขัดหลักธรรมทั้งสิ้น ไอแห่งการเข่นฆ่ารุนแรง ธาตุความเมตตาก็มีน้อยนิด เมื่อต้นไม้ถูกโค่น กิ่งก้านก็อับเฉา ผู้เมตตา ชีวิตจะยืนยาว ผู้โหดเหี้ยมอายุจะสั้น การโกรธจะกระทบกระเทือนต่อจิตใจ โดยได้รับการพิสูจน์จากวงการแพทย์มาแล้ว ดังนั้น ผู้ที่มีนิสัยชอบเข่นฆ่า ธาตุไม้จะสูญสลาย อายุจะไม่ยืนยาว เหมือนคนที่ฆ่าคนตายไม่ช้าก็ถูกพิพากษารับโทษประหารชีวิต ขอนไม้ที่ทำให้คนสะดุดล้ม ไม่ช้าคนก็

จัดการเอาออกไป เพราะปฏิบัติตนไม่มีเมตตา ก็ย่อมได้รับความไม่เมตตาตอบแทน ไม่มีผิดพลาดแม้แต่น้อย ดังที่ได้บรรยายมาข้างต้นเป็นการบำเพ็ญเพียรแบบคุณธรรมแห่งไม้ โดยอาศัยหลักการการเกิด การขาดหากมนุษย์แสดงจิตใจที่ดีต่อกันก็จะยั่งยืน ถ้าประพฤตินักเลงฝืนหลักธรรมก็จะตายเอง หลักธรรมของการบำเพ็ญธรรมทั้งหมดอยู่ภายในเข้ากับธรรมได้ก็สำเร็จ ขัดธรรมก็จะพ่ายแพ้ ชาวโลกควรตระหนักไว้!

หยางเชิง : ขอบพระคุณ หลวงปู่ไม้ที่ให้ความกระจ่าง ให้หลักความจริงมากมายเพื่อสั่งสอนผู้คน

พระเจ้า : ข้าฯ จะพาหยางเชิงเที่ยวชมทัศนียภาพแห่งบูรพมังคลาสวรรค์เพื่อความรู้ความเข้าใจในหลักธรรมที่ลึกซึ้งขึ้น

หยางเชิง : ขอบพระคุณ ท่านพระเจ้าที่ให้โอกาส

พระเจ้า : เชิญท่านทั้งสองเดินตามข้าฯ มา...หมู่ไม้ ดอกหญ้า สมุนไพรผักสด เต็มไปหมดสุดลูกหูลูกตา อะไรที่พึงมีก็มีหมด...

หยางเชิง : ดูเหมือนฟาร์มเกษตรใหญ่ๆ ปลูกพืชไม้ทุกชนิด ไม้ผล ไม้ดอก ผักหญ้า นาข้าวต่างๆ ดูเขียวขจีไปทั้งผืน ดูยังกับโลกสีเขียวทีเดียว

พระจี้กง : อะไรที่เป็นสีเขียว อุดมไปด้วยพลังแห่งธรรมชาติ ล้วนเป็นของเด่นเลิศแห่งบูรพมงคล พระเจ้าท่านปกครองชาวโลกในเรื่องโภชนาการแห่งการยังชีพ พวกข้าว ถั่ว ผักสด เป็นอาหารของมนุษย์พวกสมุนไพรเป็นยาช่วยชีวิต พระคุณของท่านบูรพมงคลเจ้าใหญ่หลวงจริงๆ

พระเจ้า : พวกข้าว ถั่ว ผักสด เป็นอาหารหลักในการดำรงชีวิตอยู่ของมนุษยชาติ ภายใต้ความจดจ่อแห่งธรรมญาณข้าฯ ความเจริญเติบโตของมัน ได้จ่ายแจกให้กับชาวโลกเป็นวัตถุดิบ ในการเลี้ยงบำรุง พืชผลเหล่านี้เมื่อเติบโตสมบูรณ์แล้ว ในขณะเก็บเกี่ยวได้พลีชีพอันน้อยๆ เพื่อเป็นอาหารของมนุษยชาติ รวมพลังชีวิตอันน้อยๆ ของมันเพื่อชีวิตใหญ่ๆ ของคนและสัตว์ นี่เป็นบุญคุณอันใหญ่หลวง โดยปราศจากธรรมญาณแห่งตัวข้าฯ (ไม่มีตัวกู) ซึ่งสวรรค์ได้ประทานวัตถุดิบให้แก่ชีวิตคน แต่

ในทางกลับกัน มนุษย์กลับตอบแทนสวรรค์ด้วยการสะสม "บาป" ทุกวี่วัน ช่างไม่น่าเลย! ดังนั้น เมล็ดข้าวเปลือกหนึ่งเม็ด กับการงอก (การเกิด) ของมัน ได้ขยายไปเป็นร้อยๆ เม็ด และตอนมันดับ (การตาย) สามารถเลี้ยงชีวิตให้อยู่รอดที่ไม่อาจนับได้ ดังนั้นเมื่อพูดถึงการดับของเมล็ดข้าวเปลือกเม็ดหนึ่งนั้น มันถอดเปลือกเพื่อฝากเกิดในเรือนร่างที่มีชีวิต ได้ชื่อว่าตายแต่ความจริงเป็นการเกิด ถึงแม้ไม่มีจริงก็ตาม เหมือนกับคนที่แก่แล้วตาย อันที่จริงเขามิได้ตาย ชีวิตน้อยๆ ของทารกชาย-หญิง ก็คือผู้สืบทอดชีวิตใหม่ของเขาเอง และถ้าเป็นธรรมญาณที่เขาทิ้งไว้ในโลกนี้ ยิ่งตอนที่ธรรมญาณเขาหลุดจากกายเนื้อนี้แล้ว ก็จะกลับสู่สวรรค์ที่สุขสบาย ดังที่คุณหยางเชิงได้พบเห็นที่นี่ทั้งหมด เขียวสดมีชีวิตชีวา หากแต่ว่า การจะกลับคืนสู่สภาพอันอุดมนี้ เราต้องทะนุถนอมจิตให้มีสุขภาพแบบนี้ขณะยังอยู่ในโลกเช่นนี้แล้ว ชาวโลกก็สามารถที่จะมีสภาพหน้าตาแบบนี้ได้

วันนี้ข้าฯ จะบรรยายถึงวิธีการว่าจะทำอย่างไร จึงบรรลุจุดประสงค์อันนี้ได้ ดังนี้

๑. บูรพมงคล คือ รุ่งอรุณแห่งชีวิต รุ่งอรุณได้โผล่ขึ้นทางทิศตะวันออก พวกเธอไม่ทราบว่าได้ตื่นขึ้นพร้อมมันหรือไม่? เมื่อรุ่งอรุณแล้วเธอยังหลับต่อไป เธอก็จะไม่ได้รับอากาศรุ่งอรุณอันเป็นอากาศสดชื่นเธอยังคงหายใจแต่อากาศเน่าเสียอยู่ ดังนั้น จึงยิ่งอยู่ห่างไกลจากบูรพ-มงคลมากขึ้น

๒. แสงอรุณสาดส่องชาวโลก แล้วเธอล่ะมีจิตใจกว้างขวางคอยสอดส่องคนอื่นบ้างหรือไม่?

๓. เมื่อผู้อื่นเลื่อนยศ เลื่อนขั้น ร่ำรวย ก้าวหน้า เธออิจฉาตาร้อนหรือมีใจเจ็บแค้นอยากที่จะดึงเขาให้หล่นลงมา การที่ตาร้อนจะมีไอแห่งการฆ่า (ความอาฆาตแค้น) มีจิตใจที่จะคอยกำราบเขาให้หมดสิ้นไป ดังนั้น ทำให้ธรรมญาณธาตุแห่งความมีชีวิตขาดสะบั้นลง เป็นอุปสรรคต่อการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อันนี้ก็ทำให้ห่างไกลจากบูรพมงคล ที่

อุดมไปด้วยธรรมญาณแห่งความอยู่รอด

๔. เธอทำผิดศีลธรรมในที่ลับตาคนหรือเปล่า สถานที่ที่คนมองไม่เห็นถือว่าเป็นที่ลับ หากอยู่ในสถานที่เช่นนี้แล้ว ประกอบการในสิ่งที่ไม่ถูก ไม่สมควรอยู่เสมอแล้ว สักวันหนึ่งจะต้องมีอันเป็นไปจนไม่มีใครจะช่วยเหลือได้ อุปมาเหมือนปลูกต้นไม้ในห้องมืด ไม่มีแสงสว่างก็ไม่มีการงอก (เกิด) ขึ้นเพราะว่ามันปราศจากธรรมญาณธาตุแห่งบูรพมงคล

๕. เธอมีความโกรธเกิดขึ้นบ่อยๆ ไหม? เพราะอารมณ์ของความโกรธจะสะเทือนต่อตับ “ธาตุแห่งความโกรธ” ดุจดังพายุฝนที่กระหน่ำ ยอมทำลายพฤกษา ทำให้กิ่งหักล้มโค่นลงและใบร่วงหล่น ทำให้เลือดเดินไม่สะดวก ประสาทตึงเครียดและสับสน อายุสั้นตายก่อนวัยอันควร อันเป็นการทำลายลมฟ้าอากาศที่ดีและความปิติยินดี ต่อความเจริญของธรรมญาณธาตุแห่งบูรพมงคล

๖. การอยู่กับพฤกษชาติเสมอๆ จะได้รับอากาศที่บริสุทธิ์ และการรับประทานผักสดและให้โดนแสงแดดยามเช้าทุกวัน กิจการงานที่ทำในแต่ละวันก็ล้วนแล้วแต่สบายๆ (ไม่เครียด) เป็นธรรมชาติและไม่สกปรกโสมมแล้วละก็ จะทำให้ร่างกายและจิตใจมีสุขภาพดีขึ้นเรื่อยๆ ธรรมญาณธาตุแห่งบูรพมงคลก็จะแผ่ซึมซาบทั่วสรรพางค์กาย เหนี่ยวรั้งรัศมีแห่งความเยาว์วัยให้ยาวนาน

ดังกล่าวมาแล้วทั้ง ๖ ข้อ หากมนุษย์สามารถปฏิบัติตามก็ไม่ต้องบำเพ็ญมหาสัทธรรมอะไร? หรือทำมหากุศลอะไร? ย่อมเข้ากับบูรพมงคลได้แน่นอน เมื่อตายลงวิญญาณธาตุก็จะติดต่อโดยตรงกับข้าฯ จะล่องลอยสู่สวรรค์ไร้ขอบเขตมาสถิตอยู่ร่วมกับข้าฯ สำเร็จมรรคผลมหาสัทธรรมที่เปรียบมิได้ ชาวโลกบำเพ็ญธรรมไม่มีทางลัดอะไร เพียงสามารถดำรงสภาพจิตให้ผ่องแผ้ว ชุ่มชื่น เหมือนดั่งจิตธรรมชาติของทารก ซึ่งเต็มไปด้วยวิญญาณธาตุแห่งบูรพมงคลเช่นนี้แล้ว เธอก็ประดุจเหมือนบูรพมงคลเจ้าองค์หนึ่ง เป็นผู้อาวุโส หลวงปู่ไม้ เธอลอง

ดูตอนดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออกซิ สรรพสิ่งจะตื่นขึ้น เป็นการฟื้นคืนสู่ธาตุเบื้องต้น เหมือนความเขียวขจีของพฤกษชาติอันยืนยาวกระปรี้กระเปร่า ดังนั้น ทิศตะวันออกจึงเป็นแหล่งกำเนิดของสรรพสิ่ง

ชาวโลกที่ทำมาหากิน ตื่นเช้าก็หาได้ก่อน ตื่นสายก็หาได้ทีหลัง จึงมีคำกล่าวว่า "แผนการแต่ละวันจะเริ่มตั้งแต่เช้า" ความมีชีวิตยืนยาวของพฤกษาก็ขึ้นอยู่กับฤดูใบไม้ผลิ จึงมีคำพูดอีกประโยคว่า "แผนการแต่ละปีจะเริ่มที่ต้นปี (ฤดูใบไม้ผลิ)" ดังนั้นการบำเพ็ญธรรมควรเรียนอย่างบูรพมงคล บำเพ็ญก่อนก็สำเร็จได้ก่อน ต้นไม้เขียวชันสู่ฟ้ายืนต้น ต้นไม้เฉาก็จากฟ้าล้มสู่ดิน คือจากต้นไม้ที่ยังไม่ตายกลายเป็นต้นไม้ที่ตายนำไปทำเป็นโลงศพ ดังนั้น คนที่ยังยืนอยู่ได้ก็เป็นคน คนที่ยืนไม่ได้ก็เป็นผี ชาวโลกทั้งหลายจะเห็นสภาวะแห่งความตาย ซึ่งเป็นวาระสุดท้ายแห่งชีวิต ด้วยเหตุนี้ ควรจะสร้างบุญกุศลในขณะที่ยังเดินเหินได้ เหมือนต้นไม้ที่แตกกิ่งสาขา ขยายอาณาจักรของป่าปลูกต้นไม้ใช้เวลาสิบปี แต่สร้างคนต้องใช้เวลาถึงร้อยปี บุญกุศลคุ้มครองคนรุ่นหลัง สร้างบุญกุศลเพื่อมวลชน อย่ารอจนกระดูกกร่อนเนื้อเน่าเปื่อยเหมือนไม้ผุ ที่ใช้แกะสลักไม่ได้ ไม้ผุจะกลับฟื้นอีกครั้งเห็นทีจะยากหนักหนา จึงอยากจะทิ้งกลอนแห่งธรรมไว้สักสิบบท ให้มนุษย์ไว้ศึกษาด้วยกันเอง

๑. สว่าง มืด ไหว นิ่ง ไม่อาจคาดคิด　　พลังจิตสูญสิ้นไร้แก่นสาร
คนส่วนมากแจ้งแต่ธรรมพื้นฐาน　　แก้วซ่อนฌานภายในคนรู้น้อย
แม้กายอยู่สลัมจิตสบาย　　เจ้าย้ายอยู่ป่าจิตไม่ท้อถอย
ใต้หล้าสัจธรรมไม่มีสองรอย　　จะพลอยเสียขืนแบ่งศาสน์สอง
๒. ไม่สืบค้นพ่อแม่ก่อนเกิดกาย　　ไปหลงบำเพ็ญทนรับทุกข์ไว้
หลับตาคิดดูล้วนเหลวไหล　　ใจตายนั่งเดียวดายที่สุดไม่จริง
อยากรู้ ไหว นิ่ง จงเข้าใจฟ้าดิน　　ควรรู้สิ้น ลอย จม แขก เจ้าบ้านทิ้ง
ชีวิตคละเคล้าเหมือนเส้นดิ่ง　　ตอนนี้ยังไม่มีข้าฯ และใครใคร
๓. ลาภ ยศ เกียรติ สรรเสริญ ล้วนจอมปลอม ถูกผูกกล่อมหลงใหลคว้ากระโดด

ฆาตเคราะห์เพราะอำนาจผลประโยชน์ โลกหมุนเวียนพาเกิดเพราะรักหลง
จิตสงบไร้ร่องรอยกายเคลื่อนไหว กิจใดใดฉวยโอกาสจงตัดลง
เผชิญชะตาคล้อยตาม คด ตรง พื้นฐานมั่นคงชีวิตกลมกลืน

๔. ธัมมะฟ้าปางก่อนไร้ภาษา เพียงเอ่ยวาจาก็เป็นฟ้าปางหลัง
ผู้เรียนเห็นขัดแย้งรุงรัง เพราะยังไม่ค้นหาพ่อแม่ก่อนเกิดกาย
(ฟ้าปางก่อน หมายถึง สภาวจิตที่ไร้การปรุงแต่ง เมื่อเกิดความรู้สึกนึกคิดก็จะเป็นฟ้าปางหลัง)

๕. จิตอยากเกิดคน คนทำลายจิต จิตเหนื่อย สิ้นพลัง กายดับ
โลกเป็นเช่นนี้เจ็บถมทับ หยั่งจิตลับ ธรรมซึมซาบสักกี่คน

๖. ไป่ลุความว่างจริงอย่าว่าว่าง ติดยึดว่างสูญสิ้นหลักของจิต
อยากรู้เรื่องราวในว่างจงชิด แนบติดบุพกาล ก่อนเกิดจักรวาล

๗. เรียนธรรมควรรู้ เกิด ดับ ไว้ ไป่รู้ เกิด ดับ อย่าถามเทวดา
รู้แหล่งเกิด จึงรู้ที่ ดับนา ไป มา อยู่ ไม่ติดจับปล่อยตาม

๘. จงหลีกไกลความระแวงสงสัย ภาวนาไว้จักไขด้านลี้ลับ
รู้แจ้งละรูปความคิดสับ ขาวระยับจิตผ่องใสไม่มัวหมอง

๙. บำเพ็ญเพียรจักรู้ปู่เจ้าของ ไม่แจ้งลองฝึกเพียร จักสูญเปล่า
รู้ลุสัจจะไซร้รู้ธรรมเท่า หลุดโลกเก่าก้าวพ้นเปล่งรัศมี
(ปู่เจ้าของ หมายถึง จิตอันเป็นหลักของกาย คือรู้เท่าทันจิตนั่นเอง)

๑๐. ตีทะลุจุดคลุมเครือ ไม่เหลือพระเทวดา
ใช่พิสดารเหมือนจิตตา ใช่พูดจาด้วยปากเปล่า
วันวันเที่ยวเตร็ดเตร่ นอนเอ้เต้หลับเหมือนเมา
ร่างนี้ให้เหี่ยวเฉา ทุกอย่างฟ้าจะบันดาล

ชาวโลกที่ต้องการประสานกับธรรมญาณข้าฯ ก่อนอื่นต้องทำจิตสงบ ให้ใจคงไว้ แต่ธาตุเขียวคลุมทั่วร่างกายโดยรอบ แล้วท่องว่า

ทวารเก้าฟ้าบูรพา เบื้องกลางบุพเจ้า เข้า ออก ไตรวิสุทธิ์
แวะเวียนห้องมงคล ภูผาญาณสงบ ปราสาทโชครุ่งเรือง

เบื้องบนรุ้งเขียวรายล้อม เก้าพันหมื่นชั้น ร่วมขับรถพิมาน
สิบสองมังกรบิน ดาบฟ้าเขียวเคียงซ้าย กุมารเทพ ล้อมขวา
หัตถ์ถือ สุนทรพจน์ สารเขียวอักษรหยก จารึก พระนามเทพ
กราบทูลถึงตำหนัก วันนี้ข้าฯ น้อย ขอแถลงคำกล่าว
กายนบนอบคัมภีร์แดง นานร่วมเจ้าสำนัก น้อมต่อพระเจ้า
บันทึกลงสมุดเขียว จิตกลับ สู่เบื้องบน โปรดสู่ข้าฯ น้อย
สองธาตุ ผสานรวม แปรร่างห่มคลุม รักษาตับให้สมบูรณ์
รัศมี มงคลโปรยมา ชโลม ไหล ทั่วจิต พักตร์ผ่องประกายทอง
นั่งพิง สบาย พระเจ้า ผ่านสถิต ฟ้าดิน ไม่สุดสิ้น
กาย หยั่งยั้งยืนยาว

คาถาบูรพมงคลจิตนี้ หากสวดประจำ สภาวจิตจะผ่องใส เสมือนไม่มีฝุ่นจับ และผ่องแผ้วเสมอ

หยางเซิง : ขอเรียนถามหลวงปู่ไม้ ท่านกับไตรวิสุทธิ์ เกี่ยวข้องกันอย่างไร

พระเจ้า : พระศาสดาแห่งไตรวิสุทธิ์ กับห้าท่านอาวุโสมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง ไตรวิสุทธิ์แปรเป็นไตรกษัตริย์ ห้าอาวุโสแปรเป็น ห้าพระเจ้า (ศาสดา) ท่านไท่สั้งเหล่าจวินเป็นจิตญาณเดิมของข้าฯ ข้าฯ อวตารสู่โลกมนุษย์ เกิดเป็นเหลาจื่อ ตั้งศาสนาทางทิศตะวันออก หรือเรียกว่า "ศาสดาแห่งตะวันออก" แต่ชาวโลกรู้เพียงว่า เหล่าจวินอวตารเป็นเหลาจื่อ ไม่รู้จักว่าห้าอาวุโสได้อวตารเป็น ห้าพระศาสดา ประเทศจีนถูกขนานว่าเป็นดินแดนตะวันออก หรือแผ่นดินกลาง ข้าฯ นั้น อวตารเป็น "ฮกฮี" (ฟูซวี) ในบรรดา ๕ อาวุโส เป็นปฐมของศาสนาเต๋า ที่เรียกว่า "พระเจ้าเขียว" ท่านอาวุโสเหลือง อวตารเป็น "อึ้งตี่" (หวงตี้) (กษัตริย์พระองค์แรกของจีน) ดังที่ว่า วัฒนธรรมจีนต้องมี ศาสตร์พูดแห่งเหล่าหวง (วิชาของเหลาจื่อ กับหวงตี้) เป็นต้นกำเนิด นั่นหมายความว่า แผ่นดินกลางกับดินแดนตะวันออกนั้นเกี่ยวข้องติดกัน

พระจี้กง : วันนี้ได้นมัสการพบท่านหลวงปู่ไม้ รบกวนเวลาไปมากแล้ว

คราวหน้าจะมาขอคำแนะนำใหม่

หยางเซิง : วันนี้ติดตามอาจารย์มาถึงนี่ ขอบพระคุณ พระบูรพมงคลเจ้า ที่เสียสมาธิมาสั่งสอน ถ้าหากไม่ถูกไม่ควร ขอกราบอภัยด้วย ขอกราบลาก่อน

พระเจ้า : ขอส่งท่านทั้งสองกลับสำนัก

พระจี้กง : หยางเซิงขึ้นดอกบัวเถอะ เตรียมเดินทางกลับสำนัก

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญ อาจารย์เดินทางกลับได้

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวได้ วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๑๓

วันที่ ๑๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๒
ชมปราสาทบูรพมังคลาวิหาร ฟังการบรรยายธรรมจาก
พระบูรพามงคลเจ้า อีกครั้ง

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ชีวิตยืน ร้อยปี มีค่า ตอนสาวหนุ่ม
ภูผาเขียวชอุ่ม ธารน้ำใส เพลินเสียงดัง
เมฆอัสดงงามล้ำ ค่ำแล้ว หลงใหล ณ จังงัง
สะดุ้ง ตื่น ภวังค์ เร่งเพียรฝึก ดั่งโป๊ยเซียน

พระจี้กง : เรียนธรรมตั้งแต่เยาว์ ปัญญาปราดเปรื่องคมคาย จึงเรียนธรรมเข้าใจง่าย อีกประการหนึ่งคือ ความผูกพันกับโลกภายนอกยังไม่ลึกซึ้งนัก ธุลีกิเลสยังจับไม่แน่นนัก ดังนั้นจิตยังสะอาดอยู่ นิสัยของจิตยังดีอยู่ หากวัยเยาว์รู้จักฝึกเพียรมหาสัทธรรม คงสำเร็จแน่

เรียนธรรมตั้งแต่วัยกลางคน เนื่องจาก ธุรกิจและครอบครัวผูกมัดติดกาย และยังต้องทำมาหาเลี้ยงชีพติดพันอยู่กับห่วงรัก กามารมณ์ มุ่งสร้างชื่อเสียง เกียรติยศ จนผูกมัดดีดดิ้นไม่หลุด จึงเกิดความยากลำบากหลายประการ ต้องมีความสามารถหลายประการ จึงจะไม่ถูกสิ่งที่ทำให้วิญญาณหลงใหลรุมล้อมอยู่ ในขณะใดก็ตามที่ได้หลุดพ้นจากวงล้อมของกิน กาม เกียรติ ก็ยังสามารถสำเร็จเป็นวิญญาณอิสระ เสวยสุขเป็นเซียนหรือเป็นพุทธะที่สบายได้

เรียนธรรมะในวัยชรา เหมือนเดินอยู่ปลายสุดของถนน ผ่านชีวิตเสพดื่มสุรา นารี การพนันมาหมดสิ้นแล้ว สุขภาพวัยนี้อ่อนแอ แม้จิตมีตัณหาแต่ไม่มีเรี่ยวแรง สวรรค์ก็เพียงให้เขารู้จักถนอมสุขภาพด้วย อาจสามารถปลงตกบ้าง แล้วมีสติตั้งมั่น คิดถึงชีวิตที่ได้ผ่านมาหนึ่งรอบ

ใหญ่แล้ว สิ่งที่ได้มาแล้วก็สูญเสียไป บ้างก็คู่ครองจากไปแล้ว ลูกเต้าก็แยกย้ายกันไปอยู่เสียที่ไกลๆ ขณะนี้คงเหลืออยู่แต่จิตใจที่ห่อเหี่ยวเพียงดวงหนึ่งเท่านั้น อย่าได้หวนคิดความหลังมากระทบถึงอนาคต คิดถึง "หนทาง" หลังสิ้นลมแล้วจิตใจก็เกิดว้าวุ่นขึ้น ดังนั้นควรตัดสินใจให้มั่นคง ตัดกิเลสบำเพ็ญธรรม คอยระวังอุดรูรั่วเฝ้าถนอมร่างกาย อาจสามารถฝึกก้าวหน้าได้และยังอาจสามารถบรรลุธรรมได้สำเร็จเป็นอริยเจ้าอาวุโส ในทางตรงกันข้าม ถือตัวว่าแก่แล้ว ยังคงสันดานเก่านะกลายเป็นโรคเก่าที่รักษาไม่หาย เมื่อแก่แล้วยังไม่บำเพ็ญเพียร ก็เหมือนเทียนท่ามกลางสายลมจะดับมิดับแหล่อยู่ตลอดเวลา ในขณะที่สิ้นลมหายใจ หนทางเบื้องหน้าจะมืดมิด ทุกสิ่งทุกอย่างก็ "สายเกิน" เสียแล้ว ไม่ว่าผู้ใหญ่หรือเด็กก็มีสภาวะแห่งพุทธะอยู่ อย่ามัวเสียเวลาแห่งชีวิตไปเลย เพียงแต่ดำเนินไปตามแนวทางที่ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ก็คือเป็นถนนใหญ่ที่ไปสู่สวรรค์ วันนี้ข้าฯ จะพาหยางเชิงไปเที่ยวปราสาทบูรพ-มังคลาวิหาร เจ้าหยางเชิง รีบขึ้นดอกบัว เตรียมตัวออกเดินทาง

หยางเชิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิด!

พระจี้กง : นำพาเจ้าหยางเชิง จิตใจเกิดความรู้สึกต่างๆ มากมาย ชาวโลกแต่ละวันวุ่นวายไม่หยุดหย่อนที่สุด ทุกข์ลำบากและวุ่นวายเพื่อใครกัน เวรกรรมช่างมากมายเสียนี่กระไร ที่พวกเจ้าต้องชดใช้ ดังนั้นพวกเจ้าจึงจำเป็นต้องวุ่นวายเช่นนี้แล! สักวันหนึ่งเมื่อชดใช้หนี้สินหมดแล้ว ก็เลิกวุ่นวายตอนนั้น ยังมีอีกหลายคนไม่รู้จักเสวยสุข กลับเดินเข้า "บ่อนการพนัน" เริ่มสร้าง "หนี้" ใหม่ จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าชาวโลกจะต้องวุ่นวายจนกระทั่งผมขาวแล้วยังไม่ได้พัก จนกระทั่งถึงชาติหน้าก็ยังต้องวุ่นวายต่อไป ก็เพื่อคืนหนี้เก่าของชาตินี้ไงเล่า! แล้วทำไมชาวโลกจึงไม่ทำตนเป็นผู้ไร้หนี้เล่า? ข้าฯ จะสอนพวกเจ้า ทางหนึ่ง... รู้จักพอ สุขเสมอ ไร้กังวล ท่ามกลางความวุ่นวาย พักบ้าง เพียงเบาๆ เคล็ดลับอันนี้ขอให้ชาวโลกเอาไปพิจารณาดูก็จะสามารถเหมือนอย่างข้าฯ ดำรงตน

เป็นพุทธะที่สบายๆ...บูรพมังคลาวิหารถึงแล้ว เจ้าหยางเซิงรีบลงจากดอกบัวเข้านมัสการท่านบูรพมงคลเจ้า

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ได้กล่าวปลอบเตือนมาตลอดทาง กินใจของกระผมมาก ชั่วครู่เดียวก็มาถึงบูรพมังคลาวิหารแล้ว บูรพมังคลาวิหารเป็นแหล่งที่มีทิวทัศน์สวยงามแห่งหนึ่งของสวรรค์ ทุกหนทุกแห่งจะมีชีวิตชีวาแห่งความเขียวขจีผ่านเข้ามาภายในปราสาท ขอกราบนมัสการท่านบูรพมงคลเจ้า

พระเจ้า : เจริญพร! ความพัฒนาทางด้านวัตถุในโลกได้เจริญมาถึงขีดสุดแล้ว มนุษยชาติกำลังค้นคว้าอยู่ว่าจะทำอย่างไรจึงจะมีชีวิตยืนยาว ชาวจีนมีคำพังเพยคำหนึ่งว่า "อายุดังขุนเขา" ที่จริงอายุของขุนเขายืนยาวแค่ไหน? ความจริงมิใช่แต่ดินหินบนขุนเขาจะไม่แยกสลายเท่านั้น ยังมีต้นไม้บนขุนเขาอีกที่ไม่เฉาตายเป็นพันปี มนุษย์ที่มีชีวิตในโลกนี้หากเหมือนดินหินแล้วจะมีประโยชน์อันใดกัน? ดังนั้น สู้การมีชีวิตอยู่เหมือนต้นไม้เขียวชอุ่มจึงจะมีชีวิตที่สดชื่น มีคุณค่าแก่ร่างกาย ดังนั้นวันนี้ข้าฯ บูรพมงคลแห่งหลวงปู่ไม้ จะเน้นถึงความสำคัญของแก่นไม้อีกครั้งหนึ่ง

มันมีความเป็นมาอย่างลึกซึ้ง เพื่อให้ชาวโลกเข้าใจในมหาสัท-ธรรม ข้าฯ จึงต้องใช้คำสามัญง่ายๆ เพื่อเป็นการถ่ายทอดความพิสดารแห่งบูรพมงคล ดังเช่น พืชผักต้นหนึ่งชีวิตอันน้อยๆ ของมันสามารถเลี้ยงมนุษยชาติให้อยู่รอดได้ รากหญ้าสั้นๆ รากหนึ่งก็สามารถช่วยชีวิตมนุษย์ได้ ทำให้สรรพสิ่งสามารถสืบทอดต่อๆ ไปโดยไม่หยุด จะเห็นได้ว่าคำพูดพื้นๆ ง่ายๆ ก็สามารถทำให้เสียงสวรรค์สั่นสะเทือนได้ ดังนั้นชาวโลกอย่าดูแคลน! วันนี้ท่านหยางเซิงมายังบูรพมังคลาวิหารอีก มีวาสนาสูงส่ง ข้าฯ จะพาเจ้าเที่ยวชมอีกมุมหนึ่งของบูรพมงคล เพื่อความเข้าใจในความเป็นมาของมนุษย์กับความสำเร็จในชะตาชีวิตที่มีมาแต่กำเนิด สามารถทำให้มนุษย์กลับคืนสู่ต้นมูลเดิมได้

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านพระเจ้า ที่เมตตาอารี และให้ความสนิทสนมในการสั่งสอนชี้แนะ กระผมมีความยินดีรับฟังคำบรรยายของท่าน

เป็นอย่างยิ่ง

พระจี้กง : สีเขียว เป็นยาวิเศษที่สามารถปลดเปลื้องความอึดอัด มันสามารถระบายความเหี่ยวเฉาและความอึมครึมได้ ดังนั้นผู้ที่ชอบรักสีเขียว ล้วนเป็นบุคคลที่สดชื่นกระปรี้กระเปร่า อันนี้เป็นหลักเหตุผลอันหนึ่ง!

หยางเซิง : เบื้องหน้าเป็นสวนไม้ดอก มีต้นไม้และไม้ดอกปลูกเต็มไปหมด ลักษณะดอกแต่ละช่อไม่เหมือนกัน สีสันก็แตกต่างกันไป บนต้นไม้ก็มีป้ายแขวน แต่ละป้ายที่แขวนไว้ ที่มีชื่อบุคคลเขียนติดไว้ ไม่ทราบว่ามันมีความหมายอย่างไร?

พระเจ้า : ฮาฮ้า! วันนี้ข้าฯ จะแก้ปมปริศนาของมนุษย์ละ ต้นไม้เหล่านี้ก็คือ “ต้นไม้ธรรมญาณเดิม” ของมนุษย์สมัยก่อนที่เหล่าอาวุโสทั้งห้า ได้ช่วยกันสร้างธรรมญาณเดิมขึ้น ข้าฯ หลวงปู่ไม้ก็มีส่วนในหน้าที่นั้นด้วย การถือกำเนิดของมนุษย์ก็คือ การแตกกล้าอ่อนของต้นไม้ ต้นไม้ต้องการแสงแดดเพื่อให้มีความเข้มแข็งทรงพลัง อันเป็นสัญลักษณ์แห่งเพศชาย ดอกไม้ที่หันไปทางร่มเงาอ่อนนุ่มและร่วงโรยง่าย ก็แทนสัญลักษณ์แห่งเพศหญิง พวกมันเป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นชายและหญิงแทนในโลกมนุษย์ พอในโลกมนุษย์ให้กำเนิดทารกเพศชาย “ต้นไม้ธรรมญาณ” ก็แตกกล้าอ่อนขึ้น หรือถ้าให้กำเนิดเป็นเพศหญิง “ไม้ดอกธรรมญาณ” ก็แตกกล้าอ่อนขึ้นเช่นกัน ในโลกมนุษย์เรียกว่า “ลงดิน” ในสวรรค์ “โผล่พ้นดิน” สิ่งที่ธรรมญาณเดิมมอบให้คือเชื้อพันธุ์ ในโลกมนุษย์เรียกว่า “อสุจิ (ไข่)” ผ่านการเจริญในครรภ์ เมล็ดพันธุ์ฝังอยู่ในดิน พอแตกกล้าอ่อน คนก็กำเนิดออกมา ถ้าหากเมล็ดพันธุ์เน่าเสียหรือถูกทำลาย เด็กในครรภ์ก็เปลี่ยนแปลงหรือตายในครรภ์ หรือไม่ก็ตกเลือดแท้งออกมา การหายใจของมนุษย์และสวรรค์มีความสัมพันธ์กันฉับไว เกี่ยวเนื่องกันโดยตลอด ต้นไม้ธรรมญาณบนสวรรค์เป็นตัวแทนธรรมญาณชายหญิงที่กำเนิดมา สำแดงลักษณะพลังธรรมและพลานามัยของร่างกาย

หยางเซิง : ครั้งก่อนที่เที่ยวนรกก็เคยเห็น “ต้นไม้ ไม้ดอก ดั้งเดิม”

ทำไมจึงมีลักษณะเหมือนกับที่นี่ด้วย?

พระเจ้า : สวรรค์ นรก มนุษยโลก ล้วนเป็นปรากฏการณ์จากใจเดียวกัน ธรรมญาณเดิมของชาวโลกมีสำมะโนครัว ๓ แห่ง ในสวรรค์แห่งหนึ่ง ในนรกแห่งหนึ่ง และอีกแห่งในโลกมนุษย์ ในสวรรค์เป็นสำมะโนครัวดั้งเดิม ในนรกและโลกมนุษย์เป็นสำมะโนครัวชั่วคราว ชาวโลกลงมากำเนิดในโลก เหมือนสวรรค์โปรยปรายเมล็ดพันธุ์ กระจายธรรมญาณสู่ครรภ์ ภายหลังจุติสู่โลกแล้ว เดิมทีเป็นธรรมญาณที่สมบูรณ์ ผ่านฝุ่นไอ (กิเลส) แปดเปื้อนความรักใคร่เข้ากัดกร่อน ธรรมญาณเสื่อมทรามลง แล้วยังแบกหนี้เวรกรรมหนักอึ้ง ดังนั้นจึงตกลงสู่เลนตมในเหวลึกของนรก ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะกลับไปยังสวรรค์ บนสวรรค์ในนรกล้วนมีต้นไม้ธรรมญาณเดิม มีลักษณะสะท้อนภาพการกระทำของชาวโลกตลอดเวลา สวรรค์เปรียบเหมือนกระจกเงาบานใหญ่ การกระทำของมนุษย์จะสะท้อนอยู่ในกระจก แล้วสะท้อนกลับไปยังนรกอีกทอดหนึ่ง ทั้งสามแห่งรวมเป็นหนึ่ง (รูปเดียวกัน) เหมือนถ่ายภาพติดเงาไม่มีผิดเพี้ยนแต่น้อย ดังนั้นจึงพูดว่า "ทำบาปในที่ลับ ตาศักดิ์สิทธิ์ดังสายฟ้า" การพูดกระซิบในโลกมนุษย์ จะได้ยินถึงสวรรค์ ปานฟ้ากัมปนาท ในเมื่อมนุษย์สามารถทำโทรทัศน์วงจรปิด สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของบุคคลนั้นๆ ไว้ได้ แล้วทำไมสวรรค์จะไม่สามารถมีบ้างหรือ? ในเมื่อมนุษย์ยังอยู่ใต้ฟ้า ไม่สามารถจะหลีกพ้นตาสวรรค์ได้หรอก แต่ละอิริยาบถ คำพูด ล้วนปรากฏอยู่ในกระจกสวรรค์ที่กว้างใหญ่ไร้ขอบเขต ดังนั้น ต้นไม้เหล่านี้จึงเปรียบเหมือนตัวแทนของกายคนและชีวิต พระเบื้องบนสวรรค์ หากต้องการสำรวจผลบุญของชาวโลก เพียงเบิกทิพยเนตรส่องดูก็จะแจ้งชัด จุดมุ่งหมายในการบำเพ็ญเพียรก็คือ การบำรุงเลี้ยงต้นไม้ให้ได้ดอกผลธรรม พวกเจ้าอยู่ในโลก ถ้ามีสภาพจิตที่สบาย ในสวรรค์ ธรรมญาณชีวิตก็จะเบิกบาน หากพวกเจ้ามีจิตที่เหี่ยวแห้ง อัดอั้น ธรรมญาณชีวิตบนสวรรค์ก็จะเหี่ยวแห้ง ใบร่วงกำลังตก ดังนั้น มนุษย์ควรใช้กำลังใจเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อม เพื่อให้มีชีวิตที่อยู่ในโลกนี้ดีสมบูรณ์ เมื่อละ

เปลือก (ร่าง) นี้ไปแล้ว ธรรมญาณชีวิตของเจ้าก็จะได้เสวยผลสุข (มรรคผล)

หยางเซิง : ขอเรียนถามหลวงปู่ไม้ อยากทราบว่า จะทำอย่างไร จึงสามารถทำให้วิญญาณชีวิต ได้รับการบำรุงเลี้ยงให้เจริญมงคลขึ้น?

พระเจ้า : ต้นไม้ ไม้ดอก ย่อมมีเมล็ดพันธุ์ เมล็ดรังไข่ ย่อมแตกต้นอ่อนที่เหมือนพ่อพันธุ์ แม่พันธุ์ นั้นก็คือปลูกแตงย่อมได้รับผลแตง ปลูกถั่วย่อมได้ถั่ว ดังนั้นคนจะบำเพ็ญเพียร ก็คือการแก้ไขคุณภาพพันธุ์ของมัน ให้ได้เมล็ดที่สามารถปลูกได้ทุกฤดูกาล ทนทานต่อลมฟ้าอากาศ ผ่านพ้นการทดสอบที่ยากเข็ญนานาประการ ด้วยเหตุปัจจัยที่ดีที่ไปก่อผลในธรรมญาณธาตุ ผลิดอกออกผลจนได้พืชพันธุ์ ผลสุดท้ายกลายเป็น “ครรภ์ศักดิ์สิทธิ์” หรือ “สัตบุรุษ” หรือ “สารีริกธาตุ” มันมีความเข้มแข็ง ไม่มีการเสื่อมสลาย ไม่ว่า ลม น้ำ ดิน ฝุ่น (ความรัก ความใคร่ เกลียด ชอบ) มันจะไม่สะทกสะท้านไม่ระคาย และก็ไม่มีการแตกกล้าอ่อนอีก ด้วยเหตุนี้ จึงหลุดพ้นเหตุแห่งกรรม รักษาความเป็นเอกเทศของความเป็น “มนุษย์” อันนี้แหละคือความสำเร็จในธรรมะที่ไม่มีวันดับสูญ และเป็นนิพพานที่ไม่ดับไม่เกิด ด้วยเหตุที่ในโลกมนุษย์นี้ ไม่มีวิธีการที่จะปลดโซ่ตรวนในใจได้ พอตายแล้วก็ต้องตกอยู่ในห้วงแห่งความระทม เพราะว่าปัจจุบันที่เป็น “เธอ” อยู่ ภายหลังตายแล้วก็ยังเป็น “เธอ” อยู่ จิตใจก็ยังไม่เป็นสอง รูปลักษณะก็ยังเหมือนเดิม ดังนั้นชาวโลกควรลืมความทุกข์ทรมานที่อยู่รอบตัวเราเสีย แสวงหาความหฤหรรษ์ที่แท้จริงของตน

(๑) ไม่ยึดติดในความดี หากติดยึดในความดี ก็เหมือนแบกเอาทองคำหนักหมื่นตำลึงไว้บนหลัง ถึงแม้จะขึ้นสวรรค์ แต่ทรัพย์สินเต็มตัวกลับจะเป็นภาระให้ บนสวรรค์แดนสุข เจ้าก็จะไม่มีใจชื่นชม เพราะห่วงพะวง ผู้ที่บรรลุธรรมะอย่างแท้จริง ก็สามารถละทิ้งทุกสิ่ง โดยไม่นำพาต่อสิ่งต่างๆ ในโลก ด้วยเหตุนี้ จึงจะรู้สึกเบาสบายเป็นอิสระ ที่จริงแล้วคนเรามามือเปล่าก็กลับมือเปล่า แล้วถ้าเธอติดยึดไม่ปล่อยวาง ตรงกัน

ข้าม “ขัดหลักธรรม” จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า พอคนตายไปแล้วยังนำความทุกข์ทรมาน ความห่วงกังวลไปด้วย โง่มากไหม! ใบไม้พอแห้งเหลืองก็ร่วงหล่นเอง โดยไม่เหลืออาลัย การสลัดใบเก่าทิ้ง ทำให้ต้นไม้สามารถผลิใบใหม่ มีชีวิตชีวา สรรพสิ่งเริ่มจากไม่มีสิ่งใดจนกระทั่งมีขึ้นมา แล้วก็จากมีเป็นไม่มี อันนี้เป็นหลักมหาสัทธรรม ทุกสิ่งเกิดจากจิต ความมีความไม่มี สิ่งภายนอกไม่อาจเกี่ยวข้องกับข้าฯ อย่างนี้จึงเป็นความเหมาะสมแห่งธรรมะแล้ว

(๒) ไม่ติดในบ่วงความชั่ว ความชั่วเป็นเหตุปัจจัยแห่งความดี การประกอบความดีตลอดชีพ ใจยึดมั่นในการทำดี หากได้ยินสิ่งชั่วร้ายจิตจะไม่สบาย จึงสูญเสียธรรมะแท้จริงไป ใจสวรรค์ประดุจสุริยัน-จันทราไม่มีการแบ่งแยก ความดี-ความชั่ว สอดส่องสรรพสิ่ง ดังนั้น สุริยัน-จันทราจึงสว่างอยู่เสมอ หากไม่มีความชั่วก็ไม่มีการพูดถึงความดี ดังนั้นถ้าจิตชั่วร้ายนานเข้า ก็เหมือนใบร่วงหล่น เน่าเปื่อยไป เพื่อการบำรุงราก (ความดี) ธรรมะ (สาเหตุ) ความคิดที่ดีก็จะเกิดขึ้นเอง ผู้ที่ก่อกรรมทำชั่วมานาน ภายหลังเขาได้รับโทษทัณฑ์ (ฝึกฝนหนัก) แล้ว ก็สามารถสำนึกกลับตัวทำความดีได้ ถ้าหากยังหลงติดอยู่ในชั่วร้าย ก็เหมือนใบไม้ร่วงที่เน่าเปื่อย จึงไม่มีโอกาสผลิใหม่ พืชผักต้นไม้จำเป็นต้องใช้ซากปฏิกูลเน่าเปื่อย (ปุ๋ย) จึงจะเขียวชอุ่มมีชีวิตชีวา ดังนั้น ในพระสูตรวิสุทธิมรรค กล่าวว่า “ชายใสหญิงขุ่น ชายไหวหญิงนิ่ง... ความใสเป็นต้นตอแห่งความขุ่น การไหวเป็นฐานแห่งความนิ่ง” สวรรค์นั้นสะอาดลอยอยู่สูง ความสะอาดเกิดขึ้นจากพื้น พื้นเป็นแหล่งครึ้มและขุ่น จากความครึ้มสุดขีดแล้วจะเกิดความสว่าง คือ ขุ่นนิ่ง (นอนก้น) แล้วก็จะใสชายนั้นเดิมกายจะสะอาด ส่วนหญิงนั้นเดิมจะขุ่นมัว ถึงแม้จะเป็นกายที่สะอาดแต่ก็กำเนิดจากกายที่ขุ่นมัว พื้นเดิมที่นิ่ง สาเหตุเกิดจากการรวมตัวของอากาศ ดังนั้นธาตุพื้นจะเกิดการไหว สรรพสิ่งก็งอกขึ้น หญิงเดิมทีนิ่ง เนื่องจากการจุติของบิดา ดังนั้น ร่ม-แจ้ง จึงมีความสัมพันธ์เกิดการเข้าหากัน จึงทำให้มีการกำเนิดขึ้น หากเข้าใจหลักการอันนี้ ดี-

ชั่ว ใส-ขุ่น ไหว-นิ่ง ล้วนอยู่ในความขัดแย้ง หากเกิดการทำชั่วแล้วติดยึดอยู่ในรากเหง้าแห่งความชั่ว ภายในดวงจิตจะมืด ไม่เกิดแสงสว่างเลย ชีวิตก็จะชะงักงัน จมปลักอยู่ในนรก ไม่มีวันจะได้เห็นตะวันเลย ฉะนั้น มนุษย์ควรละทิ้งความชั่ว และลืมความชั่วครั้งก่อนๆ แล้วจากวันนี้ไปก็จะไม่ประกอบความชั่ว ด้วยวิธีนี้จึงสามารถหลุดพ้นได้ จากหนทางแห่งความชั่วทั้งปวง

พระจี้กง : หลวงปู่ไม้เมตตา ได้ไขปัญหาของธรรมะรวดเดียว คติธรรมโบราณกล่าวว่า "เพียงบรรลุครั้งเดียว สามารถลดเวรกรรมร้อยปี ดั่งตะเกียงดวงหนึ่ง ทำลายความมืดตั้งพันปี" ความหมายก็ต้องการชักจูงคนให้เข้าสู่ชะตาชีวิตที่เกิดใหม่ อย่าได้หลงอาศัยอยู่ในป่าทึบอึดอัด (ห้องผู้ป่วย) อย่างนั้นอีกเลย มวลชนเข้าใจถึงความเมตตาของสวรรค์ (ทูตสวรรค์อาภรณ์ขาว) การมาของเขาก็เพื่อมาเยียวยา ฉีดยา เพื่อช่วยชีวิตชาวโลก ฉะนั้น ชาวโลกอย่าได้ผวาเกรงกลัว พระเจ้ารักชาวโลก ไม่มีทางที่จะทำให้ชาวโลกต้องรับทุกข์ ยมบาลก็คือ อวตารของพุทธ-เซียน เขาทั้งหลายล้วนดั่งบิดาผู้เคร่งครัด มารดาผู้โอบอ้อมอารีดุว่าเฆี่ยนตีเจ้าก็เพราะต้องการให้เจ้าได้ดี จงอย่าได้เคียดแค้นเขา กลัวเขา ควรจะฟังเขาพูด ด้วยรอยยิ้มของดวงใจ ที่ไม่เอนเอียง มาเอาใจท่านยมบาลเถิด! เซียน-พุทธบนสวรรค์ ก็คือร่างอวตารของยมบาลเช่นกัน เพียงแต่พวกเขาได้เห็นความประพฤติอันดีงามของเจ้าแล้ว ทำให้พวกเขาเบิกบานใจมีความสุข ดังนั้น จึงแสดงสีหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตาปรานี เป็นที่น่าสนิทชิดเชื้อ ทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นความผันแปรของมนุษย์ ดังคำที่ว่าพุทธะคือสรรพสัตว์ เซียนก็คือคนภูเขา "เซียน-พุทธ" กับมนุษย์ เดิมทีก็เป็นกายเดียวกัน ชาวโลกเอ๋ย! เธออยากจะเห็นความพิโรธของบิดา-มารดา (เทพยดาฟ้าดิน) หรืออยากเห็นหน้าที่เอื้ออาทรของบิดา-มารดาเล่า? ทั้งหมดนี้ก็แล้วแต่เจ้าจะเลือกเอา! นรก สวรรค์ ก็อยู่ที่บ้านของเจ้าเอง อย่าได้คิดให้ไกลตัวนักเลย หากข้างหน้าของเจ้าเป็นนรก เพียงหันหลังกลับก็จะเป็นสวรรค์ ข้าฯ พูดทั้งหมดนี้ พูดจากใจจริงทั้งนั้น หวัง

ว่าชาวโลกคงเข้าใจ

หยางเซิง : ดี ชั่ว ก็ไม่ต้องไปคิด ปล่อยตามธรรมชาติ ออกจากบ้านก็รู้จักกลับบ้าน มีเรื่องก็สามารถระงับไม่ให้มีเรื่อง ขึ้นสวรรค์ก็เพื่อไปชมทัศนียภาพ ลงไปนรกก็เพื่อโปรดผู้ที่มีวาสนาอยู่ ในโลกมนุษย์ก็ผ่านชีวิตอย่างมีความสุข กระผมคิดว่า หากมนุษย์เป็นอย่างที่พูดได้ ไม่ว่าจะขึ้นสวรรค์ หรือลงนรก หรืออยู่บนโลก ก็สามารถผ่านชีวิตด้วยความสุขได้ บนสวรรค์พบแต่ใบหน้าที่สดชื่น ในนรกพบแต่ภาพที่น่าเวทนา ในโลกมนุษย์ความดีใจ ความเสียใจ ความทุกข์ ความสุข ปะปนกัน จิตใจก่อนเกิด ก็คือ จิตใจหลังตาย คนตายแต่จิตไม่ตาย ดังนั้น เกิดหรือตายมีหลักเป็นหนึ่ง ดีชั่วก็เกิดร่วมกัน ปัจจุบันอยู่ที่ความตั้งมั่น จึงจะเป็นหนทางที่แน่นอนละ!

พระเจ้า : เจ้าหยางเซิงพูดถูกต้อง ไม่เสียทีที่เป็นลูกศิษย์อาจารย์ วิถีของจิตแห่งธรรมะ ไม่ยึดถือสองด้านชี้ตรงที่จิต พบจิตประภัสสรก็สำเร็จพุทธะ ไม่ต้องใช้คำอธิบาย ไม่ติดยึดในพิธี เป็นที่สบายอกสบายใจอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ เจ้าจึงสามารถท่องนรก เที่ยวสวรรค์ และโลกมนุษย์ได้มิใช่เป็นเรื่องบังเอิญเลย เพราะเจ้ามีจิตที่เป็นอิสระ บนสวรรค์ บนโลกเพียงกะพริบตาก็ถึง ทำไมต้องเสาะแสวงหาให้ไกลเล่า?

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านพระเจ้าที่ให้เกียรติชมเชย อันนี้เหมือนเด็กเล่นหนังการ์ตูน ไม่รู้ว่าจริงเท็จอย่างไร แต่เขาก็ดูจนเพลินจนลืมตนเอง ดูอย่างสนุกสนาน นี่จะเป็นสวนสนุกในความคิดเห็นของเขาหรือเปล่า

พระเจ้า : เจริญพร! เปรียบเปรยได้ดีมาก จิตจะเป็นสวรรค์ จิตจะเป็นนรก ใจที่เบิกบานจะเห็นยมบาลเป็นไตรวิสุทธิเทพ หากจิตโศกเศร้าไตรวิสุทธิเทพก็แปลงเป็นยมบาล คิดได้ ปลงตกจึงจะเป็นแขกที่เบิกบานของสวรรค์ ไม่ต้องหลบซ่อนในห้องแคบๆ ที่อึดอัดใจไปเรื่อยๆ! หยางเซิงเจ้าจงดูต้นไม้วิญญาณที่เป็นของศิษย์ในสำนักทรงของท่านเถิด

หยางเซิง : ต้นไม้ ไม้ดอก เหล่านี้มีสีสันลักษณะแตกต่างกัน มีป้ายแขวนชื่ออยู่ ไม่เพียงแต่อักษรจีนเท่านั้น ยังมีอักษรอังกฤษ ญี่ปุ่น และ

อักษรที่อ่านไม่ออกอีกมาก ละลานเต็มตาไปหมด ต้นนี้มีชื่อของศิษย์ร่วมสำนักเดียวกัน เติบโตอ้วนใหญ่ ผลลูกอิ่มเอิบ อันนี้มีความหมายว่าอย่างไร?

พระเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ธรรมญาณของคุณคูเซง หมายความว่า ธรรมะของเขาสูงส่ง ผลธรรมก็ม๊ากด้วย

หยางเซิง : สำหรับต้นนี้ มีลำต้นแข็งแรง ลูกก็ดกด้วย แต่ทำไมจึงมีปุ่มโผล่ยื่นออกมา อย่างนี้หมายความว่าอย่างไร

พระเจ้า : ต้นนี้มีต้นไม้ธรรมญาณของคุณอั้งเซง ใบไม้ดกมาก แต่ที่มีปุ่มโผล่ออกมาแสดงว่า บางครั้งความคิดยังไม่แทงตลอดธรรมะ (ใบ) มีรัศมีเปล่งออกมาแล้ว ถ้าหากกิ่งก้านกลมสมบูรณ์ก็จะเป็นต้นไม้ธรรมะที่สว่างงามทีเดียว

หยางเซิง : ต้นไม้ต้นนี้ เติบโตได้ไม่เลวนัก หากแต่ว่าด้านหนึ่งมีใบดกอีกด้านหนึ่งใบเบาบาง ผลธรรมก็หย่อนยาน อย่างนี้หมายถึงอย่างไร?

พระเจ้า : ต้นนี้เป็นต้นไม้ธรรมญาณของศิษย์ **ก** ลักษณะของเขาเหมือนภูเขาครึ่งซีก คือ ซีกหนึ่งจะเขียวชอุ่มแต่อีกซีกหนึ่งเหี่ยวแห้งเหมือนสีดินลูกรัง จำเป็นต้องพูนโคนต้นและให้น้ำ จึงจะสามารถออกใบออกผลได้ อันนี้แสดงถึงความย่อท้อต่อการบำเพ็ญธรรม ดังนั้น ต้นไม้ธรรมญาณจึงถูกหักโค่นไปซีกหนึ่ง แม้จะมีการผลิใบขึ้น แต่ก็เชื่องช้าเหลือเกิน เหมือนหนวดที่สั้นจู๋ หวังว่าเขาคงจะขยันหมั่นเพียรขึ้น เมื่อลมแห่งฤดูใบไม้ผลิพัดมาใหม่ ต้นไม้ก็จะผลิยอดใหม่ ดั่งคำพังเพย

หยางเซิง : ไม้ดอกต้นนี้สูงใหญ่ ดูเหมือนดอกหงอนไก่ ทำไมบางดอกสีเป็นสีเหลือง แห้ง มีบางดอกก็ร่วงหล่นที่พื้นดิน?

พระเจ้า : อันนี้คือ ดอกไม้ธรรมญาณของศิษย์ **ข** ดอกเหมือนหงอนไก่เด่นเหนือผู้คน สีแดงประกายชั่วประเดี๋ยวเดียว อันเนื่องจากพบมรสุมมาครั้งหนึ่ง ลมฝนทำให้เปลี่ยนสี ทำความเสียหายแก่ดอกไม่ใช่น้อย ข้าฯ หวังว่าหล่อนคงจะฟันฝ่าอุปสรรคไปได้ตลอดรอดฝั่ง ตัดแต่งใบเพิ่มปุ๋ยเพิ่มน้ำ เพื่อฟื้นคืนสภาพจิต มิฉะนั้น ก็จะน่าเสียดายไม่น้อย!

หยางเซิง : ดอกไม้นี้ไม่รู้ว่าชื่ออะไร? ดอกบานสะพรั่ง แต่ดอกไม่ใหญ่โต แล้วดอกกระจายไปด้านนอก มิทราบว่าเพราะเหตุใด?

พระเจ้า : อันนี้เป็นไม้ดอกธรรมญาณของศิษย์ **ค** ดอกนี้เป็นดอกธรรมดา ดังนั้น ดอกมันจึงกระจายออก แต่ว่าขยันรดน้ำ จึงเจริญงอกงามเร็วๆ นี้มีการเปลี่ยนแปลง ดอกไม้มีคุณสมบัติเป็นได้ทั้งผู้ดีและไพร่ เปลี่ยนแปลงตามบุคคล ดังนั้น ลักษณะดั้งเดิมของต้นไม้ ไม้ดอก จะเปลี่ยนแปลงไปตามจิตใจ ความประพฤติของผู้คน ว่าจะได้รับผลกรรมอย่างไหน ล้วนขึ้นอยู่กับตนเอง ที่หว่านพืชและเก็บเกี่ยวเอง ศิษย์ **ค** ผู้นี้มีจิตศรัทธาและเข้มแข็งมาก ควรแก่การสรรเสริญยิ่ง แต่เนื่องจากมีอกุศลกรรมหนักมากเกี่ยวข้องกับกฎแห่งกรรม ทำให้ลูกหลานต้องแตกแยกไปคนละทาง เจ้าจะเห็นว่าไม้ดอกนี้มีจิตที่ร้อนแรงมาก เกสรของมันกระจายไปไกลมาก ยากที่จะตกหล่นอยู่ใต้ต้นของมัน ดังนั้น ลูกๆ ของนางจึงไม่ค่อยจะกลับบ้าน ถ้าต้องการแก้ไขชะตาชีวิตนี้ จะต้องคอยระงับอารมณ์ให้มาก พยายามคืนอารมณ์แห่งความรุนแรงกลับมาก็จะดึงดูดเอาเมล็ดพืชพันธุ์กลับคืนมายังบ้านของตนเองได้

พระจี้กง : วันนี้เวลาหมดลงแล้ว อาตมาต้องนำเจ้าหยางเซิงกลับสำนัก วันหลังค่อยกลับมาคารวะท่านพระเจ้าใหม่ สิ่งใดที่ไร้มารยาท ขอกราบท่านพระเจ้า โปรดอภัยให้ด้วย

พระเจ้า : เมื่อหมดเวลาลงแล้ว ข้าฯ ก็ไม่อาจหน่วงเหนี่ยวไว้ ขอส่งท่านทั้งสองกลับสำนัก

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ พระเจ้าที่เปิดเผยความลับสวรรค์ วันหลังจะต้องมานมัสการพบท่านใหม่...กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญ ท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด!

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียนถึงแล้ว เจ้าหยางเซิงลงจากดอกบัวได้ วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๑๔

วันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๒
เที่ยวปราสาทบูรพมังคลาวิหาร
ชมต้นไม้ธรรมญาณเดิมของชาวโลก

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ยอดไม้สูงร้อยฟุต สุดอยู่ ข้างหน้าท่านแล้ว
เทวดาคงไม่แคล้ว ต้องได้เป็นเพียงขยับ
ในป่าลึกเขียวชอุ่ม ชุ่มใบใหม่เหลือคณานับ
ป่าคอนกรีตแสงระยับ ก็รับสุขได้ เพียงบำเพ็ญ.

พระจี้กง : ในโลกมนุษย์มีไมตรีอันอบอุ่นอยู่มากแห่ง ถ้าท่านเข้าไปในภัตตาคาร เจ้าของจะต้อนรับด้วยสีหน้ายิ้มระรื่น เสิร์ฟน้ำชาและผ้าเย็น ถ้าไปร้านขายผัก คนขายก็จะยิ้มเรียก โดยไม่สนใจว่า ท่านจะเป็นคนดีหรือคนเลว พวกเขาก็คงมีไมตรีสนิทสนมด้วย โดยไม่มีใจเป็นอย่างอื่น นี่แหละจึงว่า มิตรไมตรีมีอยู่ทั่วๆ ไป หากจะมีคนพูด นั่นเพราะคนเห็นแก่เงิน ไม่เห็นแก่คนนะ แล้วจะมีไมตรีอันอบอุ่นกันได้อย่างไรกัน? ฮาฮ้า! ในโลกมนุษย์ "มีเงินก็นับว่าเป็นคน" เห็นได้อย่างชัดๆ แต่ทว่า ชาวโลกโปรดสงบนิ่ง แล้วคิดดูให้ดี พ่อค้า นำอาหารเสิร์ฟท่านให้ท่านได้ทานอิ่ม แล้วพวกท่านก็ตอบแทนเขาด้วยเงิน ทำให้ธุรกิจของเขาหมุนเวียน เป็นการดำรงชีวิต อันนี้เป็นไปอย่างธรรมชาติ ซึ่งเข้ากับสัทธรรม สวรรค์ที่ไม่เอนเอียง คอยเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน แม้จะเป็นสภาวะที่เป็นจริง แต่ก็เป็นความจริง แล้วจะไปบ่นว่าอะไรกัน? ถ้าหากไม่มีการซื้อขายกันเช่นนี้แล้ว ชาวโลกจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร? ขอให้ท่านเพียงยึดอาชีพสักอย่างเอาไว้ ก็จะได้แลกกับปัจจัยแห่งความสะดวกสบาย อันนี้เท่ากับได้หนึ่งสิ่งที่จะได้ทั้งหมด ทั้งหมดก็คือหนึ่งสิ่ง

เพราะฉะนั้นจึงกล่าวว่า "ได้หนึ่งสำเร็จเป็นหมื่น" มหาสัทธรรมก็มาจากหนึ่ง แล้วแปรเปลี่ยนเป็นหมื่น ด้วยเหตุนี้ เป็นการขยายพลังมวลชน โดยแต่ละคนก็ทำสุดความสามารถ เพื่อสนองความต้องการ รวมสู่วิถีทางแห่งมหาสัทธรรม อันเป็นการแสดงออกของพลังธรรมอันไม่มีที่สิ้นสุด!

ความมีจิตไมตรีเช่นนี้ ก็คือ ธรรมไมตรี ถึงแม้จะพูดว่า มหาสัทธรรมไม่มีไมตรี แต่มหาสัทธรรมก็ให้กำเนิดแก่สรรพสิ่งในสากลโลก จะเห็นว่า ฟ้าดินไม่ใช่ว่าไม่มีไมตรี เพียงแต่ว่าความมีไมตรีของฟ้าดินกว้างขวางและไม่มีเอนเอียง ท่านเห็นมวลชนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับท่าน เหมือนทารกในอ้อมอกของแม่ คอยเป็นห่วงใยดูแลอยู่เสมอ

หยางเซิง : อันนี้หมายความว่าอะไรกันครับ?

พระจี้กง : อากาศที่เจ้าหายใจเข้าออกอยู่ มิใช่สวรรค์ประทานให้แก่เจ้าหรอกหรือ? ไม่ว่าจะเป็นคนดี คนเลว สวรรค์ก็ประทานอากาศให้เหมือนกันหมด นอกจากนี้ยังมีน้ำอีก การเดินเหินบนพื้นดิน มิใช่ได้ให้ความสมบูรณ์ และความอิสระแก่เจ้าหรือ? เพราะฉะนั้น ฟ้าดินรักชาวโลก ความมีมิตรไมตรีระหว่างฟ้าดินและชาวโลกนั้นลึกซึ้งมาก ในเมื่อมนุษย์ได้รับการเกื้อหนุนจากฟ้าดินแล้ว ควรจะขอบคุณฟ้าดิน เดินตามวิถีทางธรรมแห่งฟ้าดิน มวลมนุษย์ก็จะสุขสบายอยู่ในอ้อมอกของฟ้า-ดิน จะเกิดหรือดับเหมือนกันหมด ล้วนได้รับความเมตตาปรานีจากฟ้าดิน ดังนี้แล้ว ความเกิดดับ มิใช่เป็นไปตามธรรมชาติอย่างมากหรือ? น่าจะเห็นเป็นเรื่องน่ายินดีใช่ไหม?

วันนี้เราได้รับเทวโองการ ให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** จุดมุ่งหมายก็ต้องการคลายปมแห่งความฉงนในจิตใจของมนุษย์ เพื่อให้เขาทั้งหลายสามารถดำรงชีพอยู่ได้ในโลกนี้ ก็จะสามารถได้สัมผัสกับความสุขแห่งสวรรค์ได้ ด้วยเหตุนี้พวกเราจะได้เรียนรู้ความเปรื่องปราดที่ได้ขาดตอนไปเพื่อสันติภาพให้บังเกิดขึ้นชั่วกาลนาน จึงจะนับได้ว่าความเป็นมนุษย์ของเรา ได้นำความสุขชั่วนิรันดร์มาสู่มนุษยชาติ!

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ คำกล่าวของท่านทุกคำล้วนพิสดาร เชื่อแน่ว่า

เมื่อชาวโลกได้ฟังแล้ว ก็เหมือนกับได้ดื่มน้ำมนต์ ได้อาบน้ำด้วยฝนทิพย์!

พระจี้กง : เราอย่าทำให้เสียเวลาในการเดินทางเลย รีบๆ ขึ้นบนดอกบัวไปเที่ยวยังบูรพมังคลาวิหารอีกครั้งเถอะ!

หยางเซิง : ผมได้นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางเถิด!

พระจี้กง : ...ถึง บูรพมังคลาวิหารแล้ว เรารีบเข้าไปพบและนมัสการท่านพระเจ้าเถอะ!

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ขอนมัสการท่านพระบูรพมงคลเจ้า วันนี้ได้ติดตามท่านอาจารย์มายังปราสาทของท่านอีกครั้งหนึ่ง ขอให้ท่านพระเจ้าโปรดประทานคำสั่งสอน เพื่อเป็นการสั่งสอนมวลมนุษย์ทั้งหลายด้วยเถิด

พระเจ้า : ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน มีการพูดถึงนรกและสวรรค์ แต่ก็อยู่ในความสับสนเวิ้งว้าง ไม่มีแผนที่เป็นแนวทางในการสืบเสาะแสวงหาได้ ผู้ที่ตั้งใจจะขึ้นไปบนสวรรค์นั้น ก็ได้แต่คืบหน้าไปด้วยการคลำเอาเท่านั้น ดังนั้น การตายของมนุษย์ จึงเป็นลักษณะของการดับสูญของทุกๆ อย่างโดยไม่รู้จุดที่สิ้นสุด ทำให้ผู้ที่มีใจมุ่งมั่นในทางธรรมทั้งหลาย ขาดความศรัทธาลงโดยฉับพลัน ด้วยเหตุนี้ สวรรค์จึงโปรดกรุณาให้เปิดเผยทิวทัศน์อันงดงามของสวรรค์ต่อชาวโลก เพื่อผู้ที่มีจิตมุ่งมั่นในทางธรรมนั้นจะได้มีเข็มทิศในการปฏิบัติธรรม จะได้ไม่เหหัน หลงทางไป จงเดินเข้ามาเถิด จะบรรลุถึงจุดหมายอย่างแน่นอน ดังนั้นจะประพันธ์หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** สักเล่มหนึ่ง ไม่ใช่เป็นของง่าย เปรียบเหมือนธารน้ำและภูเขาอันเขียวชอุ่ม บางครั้งยังต้องผ่านการรุนแรงจากพายุฝน เป็นการทดสอบพื้นฐานของมวลชน ผู้ที่มีพื้นฐานแน่นหนามั่นคงก็เพียงแต่กิ่งก้านไหว แต่รากไม่หวั่นไหว เพราะว่าจะสำเร็จมหาสัทธรรมจำเป็นต้องมีจิตมุ่งมั่น เหมือนตะวัน จันทรา และดวงดาว หลังพายุฝนผ่านพ้น ก็ยังโคจรไปยังเส้นทางโดยปกติ เพราะฉะนั้นจึงได้อยู่ยั้งยืนยงตลอดไปไม่ดับสูญ ชาวโลกที่บำเพ็ญธรรมก็ควรมีจิตมุ่งมั่นแบบนี้ วันนี้พวกท่านได้มายังที่นี้อีก ข้าฯ จะพาพวกท่านเที่ยวชมสวน ต้นไม้ ไม้ดอกธรรมญาณ

อีกครั้ง!

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณ พระเจ้า ครั้งก่อนเห็นแต่ ต้นไม้ ไม้ดอก ธรรมญาณ ของศิษย์ในสำนักเท่านั้น หวังว่าวันนี้จะได้เห็นทั่วๆ ไปมากขึ้น

พระเจ้า : ก็ได้! เดินตามข้าฯ มา!

หยางเชิง : ต้นไม้ ไม้ดอก เหล่านี้ล้วนเป็นต้นอ่อน ของศิษย์ในสำนักเรา ทำไมจึงรวมกันอยู่ที่นี่!

พระเจ้า : มวลชนเกิดในที่ต่างๆ กัน แต่เมื่อเข้ามาบำเพ็ญธรรมแล้วมีความสัมพันธ์กับพระเจ้ากวนอู ก็เป็นธรรมดาอยู่ที่ต้นไม้ ไม้ดอกจะรวบรวมอยู่ในสวนเดียวกัน ดั่งคำพังเพย กล่าวว่า "สิ่งของประเภทเดียวกันมักรวมกันเป็นหมวดหมู่" ชาวโลกที่มีความสัมพันธ์กัน แม้อยู่ห่างกันเป็นพันๆ ไมล์ ก็สามารถมาอยู่ร่วมกันได้ คบเป็นเพื่อนสนิทกัน หรือเป็นสามีภรรยากันได้ เช่น ศิษย์สำนักทรงทั้งหลาย ต่างคนก็ต่างอยู่ แต่พอถึงวันมีทรง ทุกคนก็มารวมกันอยู่ในสำนักเดียวกัน ธรรมญาณเดิมในสวรรค์ก็เช่นเดียวกัน ต้นไม้ ไม้ดอก ประชันกันในสวนเดียวกัน

หยางเชิง : ต้นไม้ต้นนี้เป็นต้นไม้ธรรมญาณเดิมของศิษย์ในสำนักเรา ใบมีรอยด่างมากมาย บนลำต้นก็มีรอยแตกเป็นร่องๆ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร?

พระเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ธรรมญาณเดิมของศิษย์ **ง** ศิษย์ **ง** ได้เข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว แม้จะตั้งใจช่วยเหลือบำเพ็ญธรรม แต่ชอบขับรถผ่านทางม้าลาย โดยฝ่าฝืนกฎจราจร และกฎระเบียบต่างๆ เสมอๆ ขณะนี้อายุก็ได้ย่างเข้าสู่วัยกลางคนแล้ว ข้าฯ หวังว่าเขาจะสามารถซ่อมรอยแตกนี้ให้สมบูรณ์ เพื่อต้นไม้ธรรมนี้สามารถผลิดอกออกผล

หยางเชิง : ต้นไม้ต้นนี้ ก็เป็นต้นไม้ธรรมญาณเดิมของศิษย์ในสำนักเรา ลำต้นอ้วนใหญ่ แต่ทำไมจึงมีใบสีแดงแล้วปลายยอดไม้มีรอยเหมือนถูกขวานจาม ยังมียางสีขาวไหลอยู่เลย?

พระเจ้า : ต้นนี้เป็นต้นไม้ธรรมญาณเดิมของศิษย์ **จ** ศิษย์ **จ** ได้เข้าสู่

ประตูธรรมแล้ว ขยันขันแข็งเข้าร่วมกิจกรรม ดังนั้น ลำต้นจึงอ้วนใหญ่และก็มีผลธรรมด้วย แต่ว่าเป็นคนอารมณ์ร้อน กลิ่นเหล้าพวยพุ่ง จึงลนเอาใบไม้แดงไปหมดทั้งต้น และได้ประพฤติผิด จึงได้รับบาดเจ็บ รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ต้นไม้ธรรมญาณเดิมจึงได้รับบาดเจ็บด้วย ข้าฯ หวังว่าศิษย์ **จ** จะรู้จักปลงตกกับชีวิตมนุษย์ ยังดีที่เคราะห์กรรมในครั้งนี้ ต้นไม้ไม่ล้มโค่นลง การที่ได้รอดพ้นจากความตายมาได้นั้น เป็นการคุ้มครองของสิ่งศักดิ์สิทธิ์โดยแท้ จงอย่าได้โทษฟ้าดินเลย สวรรค์รักชาวโลก ไม่เคยมีอคติในการทำลายชาวโลกเลย ทุกอย่างเกี่ยวข้องกับกฎแห่งกรรม จงถนอมตนให้ดีและสร้างพื้นฐานขึ้นใหม่เถิด

หยางเซิง : ต้นนี้เจริญเติบโตแข็งแรงมาก แต่กิ่งก้านคดเคี้ยวไม่ตรง เป็นเพราะเหตุใด?

พระเจ้า : ต้นนี้เป็นต้นไม้ธรรมญาณเดิมของศิษย์ **ฉ** ศิษย์ **ฉ** ผู้นี้มีกำลังกายที่เข้มแข็ง ต้นไม้ธรรมจึงเจริญแข็งแรง แต่กิ่งก้านคดงอไม่ตรง เพราะความงามไม่เต็มที่ ลำต้นควรเหยียดตรงจึงจะงาม กิ่งก้านเหมือนแขน แม้รอบต้นจะเฉิดฉาย แตกกิ่งก้านสาขาเพื่อแยกผลิตผลออกกันไป โชคลาภจึงไปตกกับผู้อื่น ตนเองไม่ค่อยจะได้รับ ถ้าหากกิ่งก้านเหยียดตรงก็จะให้ลูกหลานได้รับโชคลาภตลอดไป

หยางเซิง : ต้นไม้ต้นนี้ทำไมจึงไม่มีใบเลย แต่มีกิ่งก้านซับซ้อนมากมาย ดูเหมือนพระแม่กวนอิมพันกร?

พระเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ธรรมญาณของศิษย์ **ช** มีแต่ต้นไม่มีใบ กิ่งก้านมากมาย เหมือนพระแม่กวนอิมพันกร อวตารไม่สิ้นสุด สามารถดูดซับน้ำเลี้ยงได้โดยรอบ เขาหากินโดยไม่มีทุนรอน ถึงแม้จะดำรงชีพอยู่ได้ แต่มีกิ่งก้านไร้ใบ เหมือนคนไร้อาภรณ์ เกรงว่าเมื่อธรรมกายถูกกระทบแล้ว ยากที่จะรักษาตัวรอด หวังว่าเขาจะสามารถผลิใบเขียวบ้าง เพื่อคุ้มครองคนรุ่นหลัง

หยางเซิง : ต้นไม้ธรรมญาณเดิมนี้ ลำต้นผอมใบก็เล็ก มีสัญญาณของการเหี่ยวเฉา เพราะเหตุใด?

พระเจ้า : อันนี้เป็นสัญญาณแห่งการบำรุงเลี้ยงไม่พอ อันนี้เป็นต้นไม้เดิมของศิษย์ **ช** แม้เขาจะหล่อเหลาสะโอดสะอง แต่ได้ห่างไกลจากแสงธรรม และน้ำทิพย์นานมาก ดังนั้นจึงมีลักษณะอ่อนแอ หวังว่าเขาจะได้เข้าหาพระหาเจ้าบ้าง เพื่อบำรุงธาตุเดิม

หยางเซิง : ต้นไม้ธรรมญาณเดิมต้นนี้ เจริญเติบโตล่ำสันสูงใหญ่และผลิดอกออกผลด้วย เพราะอะไร?

พระเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ธรรมของศิษย์ **ญ** ศิษย์ **ญ** เข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว แก้ไขนิสัยเลวๆ อุทิศตนเป็นคนทรงรอง ก้มหน้าก้มตาทำงาน ดังนั้นต้นไม้ธรรมจึงโตเร็ว แล้วก็ไม่มีความผิดอะไรใหญ่โต จึงบรรลุผลสำเร็จ

หยางเซิง : ต้นไม้ธรรมญาณเดิมต้นนี้อ้วนใหญ่ แต่ใบเหลืองไปครึ่งหนึ่งและมีรอยแยกด้วย อันนี้เพราะอะไร?

พระเจ้า : อันนี้เพราะศิษย์ **ฐ** เข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว มีความดีอยู่อย่างหนึ่ง ขยันในการท่องสวดพระคัมภีร์ ใบที่เหลืองแสดงว่าการดูดน้ำและอาหารของรากไม่สมบูรณ์ กิ่งที่แตกนั้นแสดงถึงความกดดันของกรรมที่หนักเกิน หวังว่าเขาคงจะตั้งอกตั้งใจขึ้นใหม่ สลัดความคิดที่สับสนทิ้งเสีย มุ่งมั่นบำเพ็ญเพื่อชดเชยความผิด มิเช่นนั้นแล้ว เสียงสวดมนต์จะไปไม่ถึงสวรรค์

หยางเซิง : ต้นไม้ธรรมต้นนี้ผอมๆ แต่ก็มีพลังมาก และผลก็สดใส อันนี้เพราะเหตุใด?

พระเจ้า : ต้นนี้เป็นต้นไม้ธรรมของศิษย์ **ถ** หลังจากเข้าสู่ธรณีธรรมแล้วขยันในการค้นคว้าหลักธรรม มีความอดทน ทนเสียดสี มีความก้าวหน้าดีมาก หากสามารถดำรงความขยันได้ ไม่ละทิ้งกลางคัน ภายภาคหน้าก็จะสำเร็จบรรลุมรรคผล

หยางเซิง : ต้นไม้ธรรมญาณเดิมต้นนี้ มีป้ายชื่อของกระผมแขวนอยู่ ไม่ทราบว่าภายภาคหน้าจะเป็นอย่างไร

พระเจ้า : ต้นไม้ธรรมของเจ้า รากหยั่งลึกใบก็ดก ขณะนี้กำลังเจริญ

งอกงาม และกำลังผลิผลที่ยังเขียวๆ อยู่จำนวนไม่น้อย หากยังมีจิตมุ่งมั่นในการเผยแพร่มติสวรรค์ ข้าฯ ก็มีคำพูดจะอวยพรให้เจ้าว่า "อานิสงส์ในการกระทำนี้ไม่มีจุดสิ้นสุด"

พระจี้กง : ขณะนี้เวลาดึกมากแล้ว อาตมาต้องนำหยางเชิงกลับสำนัก วันหลังค่อยมาเยี่ยมคำนับใหม่

พระเจ้า : ขอส่งท่านทั้งสองกลับสำนัก

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๑๕

วันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๓
เที่ยวปราสาทบูรพมังคลาวิหาร
ชมต้นไม้ธรรมญาณเดิมของชาวโลก

อรหันต์จี้กงเสด็จประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ธรรมชาติ สวรรค์เอื้อ อาทรเกื้อ มวลมนุษย์
เซียน-พุทธ รักกันดุจ ฉันมิตรสนิทชิดเชื้อ
ทัศนียภาพพิมาน ม่านเมฆพลิ้วลิ่วลมเหนือ
ต้นหยกดอกกาญจน์เหลือ ล้นนภาชูช่อไสว

พระจี้กง : การโปรดมนุษย์ แม้จะเป็นหน้าที่ของเซียน-พุทธ ที่จริงแล้วก็เป็นเรื่องของมนุษย์เอง คือต้องมีมนุษย์โปรดมนุษย์ด้วยกันเอง จึงจะสำเร็จ สำนักธรรมเซิ่นเสียนแม้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เสร็จ แต่มนุษย์ไม่นำไปพิมพ์และศึกษาดูแล้ว เซียน-พุทธก็ไม่มีปัญญาจะทำอะไรได้ เพราะฉะนั้นตั้งแต่โบราณมาแล้ว การบำเพ็ญเพียรต้องพึ่งตนเอง หากมนุษย์เข้าใจธรรมะแล้วปฏิบัติตามแล้ว ทางสู่สวรรค์ก็อยู่แค่เอื้อม โดยไม่ต้องอาศัยเซียน-พุทธมาชักนำก็สามารถที่จะกลับถิ่นฐานได้ มิฉะนั้นแล้ว ถ้าหากเซียน-พุทธลากเอามนุษย์มาถึงสวรรค์ มนุษย์ไม่เคยชินกับที่นี่แล้ว เพียงไม่กี่วัน มนุษย์ก็จะละทิ้ง จะหาตัวก็ไม่พบเสียแล้ว ด้วยเหตุนี้ผู้บำเพ็ญเพียรตอนที่อยู่ในโลก ควรรู้สภาพความเป็นอยู่ของสวรรค์ให้เคยชินเสียก่อน โดยปล่อยใจให้กว้าง ไม่มีสิ่งกีดขวางหรือรั้วกำบังปราศจากความพะวงหรือเป็นทุกข์ เช่นนี้แล้วก็สามารถจะกลับสู่สวรรค์ได้ เขาจึงจะเข้ากับสภาวะสิ่งแวดล้อมได้ ในทางตรงกันข้ามการอยู่ในสวรรค์ กลับจะมีความทุกข์มากกว่าอยู่ในโลกเสียอีก ซึ่งจะไม่สามารถทนอยู่ต่อไปได้ จริงๆ แล้วก็จะกลับลงมาเกิดใหม่ ด้วยเหตุฉะนั้น อาตมา

หวังว่ามวลมนุษย์จะปล่อยใจให้กว้าง อีกอย่างผู้บำเพ็ญธรรม ไม่ควรแบ่งเขาแบ่งเรา เหยียดหยามศาสน์อื่น มิฉะนั้นเมื่อมาถึงสวรรค์ ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของศาสน์อื่นคงไม่ละเว้นเจ้าแน่ อันที่จริงแล้ว มิใช่ว่า ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของศาสน์อื่น จะคิดบัญชีกับเจ้าหรอก เพียงแต่ว่าเมื่อเจ้าแลเห็นสานุศิษย์แห่งศาสน์อื่นที่สำเร็จมรรคผลอยู่ในสวรรค์ ตอนนั้นจิตของเจ้าก็จะสำนึกผิดแต่หนหลัง แล้วจะลำบากใจมากทีเดียว การกระทบกระทั่งของจิตตนเองเช่นนี้ มากพอที่จะทำให้ธรรมญาณอันผ่องแผ้วของท่านเสื่อมทรามลง จึงควรที่จะทำกุศลให้มากในเมืองมนุษย์ สักวันหนึ่งก็จะพบกันเองในแดนสวรรค์จึงจะไม่เกิดการขวยเขินขึ้นได้ ผู้บำเพ็ญธรรมย่อมแสดงความปรองดองมีสุขในธรรม พอใจในชีวิต เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ผู้ที่กอปรด้วยกุศลจิตเช่นนี้ จึงจะสามารถพ้นจากปุถุชน ขึ้นสู่ความเป็นปราชญ์ หาไม่แล้ว เขาก็จะถูกทอดทิ้งจากมนุษย์ในโลกเสียแล้ว ไหนเลยบนสวรรค์จะให้เขามีหุ้นส่วนด้วย วันนี้ได้เวลาเที่ยวสวรรค์แล้ว หยางเซิง รีบขึ้นบนดอกบัวไปยังปราสาทบูรพมังคลาวิหารอีก

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : ...ถึงบูรพมังคลาวิหารแล้ว เราเข้านมัสการพระเจ้ากันเถอะ!

หยางเซิง : ขอรับกระผม! กระผมและท่านอาจารย์อรหันต์จี้กงขอนมัสการท่านพระบูรพมงคลเจ้า วันนี้ได้มารบกวนท่านอีก โปรดอภัยให้ด้วย

พระเจ้า : ท่านทั้งสองมิต้องคารวะหรอก ความงดงามแห่งบูรพมงคลได้เปิดเผยสู่ชาวโลกแล้ว หวังว่ามวลชนจะพากันมา ครั้งก่อนข้าฯ ได้พาหยางเซิงชมต้นไม้ธรรมญาณเดิม ยังมีบางส่วนยังชมไม่หมด วันนี้ข้าฯ จะพาหยางเซิงไปชมอีก

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ท่านพระเจ้า มีเมตตา โดยไม่สงวนวาจาในการอธิบายความเป็นมาของต้นไม้ ไม้ดอกธรรมญาณเดิม...ได้มาถึงสวนไม้ดอกแล้ว แม้ไม้ดอกจะเต็มสวนไปหมด แต่มีลักษณะแตกต่างกัน มองดูแล้วรู้สึกสบายอกสบายใจ

พระเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ธรรมญาณของศิษย์ **ท** ศิษย์ **ท** หลังจากเข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว ขยันหมั่นเพียรในการบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทำหน้าที่ดูแลถาดทราย การอ่านตัวอักษรด้วยเสียงที่ดี นิสัยซื่อตรงกล้าแข็ง ใบไม้ดกเต็มต้น ผลธรรมก็มาก แต่ระยะนี้ตรากตรำงานหนัก อ่อนเปลี้ยเพลียแรง ข้าฯ หวังว่าเขาสามารถดำรงความแข็งแกร่งได้ ความศรัทธาเชื่อมั่นอย่าได้เสื่อมคลาย ความร่ำรวยในโลกเป็นของผู้มีบุญวาสนา แต่ธรรมกายมีความสำคัญที่ต้องถนอมไว้

หยางเชิง : ต้นไม้ธรรมญาณเดิมต้นนี้ใหญ่โตนัก ใบไม้ก็มีมาก ผลธรรมไม่มาก แล้วยังเขียวอยู่ คิดว่าอนาคตคงจะได้รับผลธรรมที่ดี

พระเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ธรรมญาณของศิษย์ **ธ** ศิษย์ **ธ** ผู้นี้นับว่าเป็นคนรูปหล่อมาก หลังจากเข้ามาในธรณีธรรมแล้ว ได้ขยันต่อการบำเพ็ญศีล แม้ว่าจะยังไม่ได้รับผลสำเร็จมากนัก แต่เข้าใจหลักธรรมปฏิบัติ หากไม่ท้อถอยแล้ว อนาคตผลธรรมเหลือคณานับทีเดียว

หยางเชิง : ต้นไม้ธรรมญาณต้นนี้ ขนาดปานกลาง แม้จะมีใบดกแต่ก็มีจุดดำๆ บนใบ ดอกกำลังจะบานสะพรั่ง ยังไม่มีผล อันนี้เพราะเหตุใด?

พระเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ของศิษย์ **น** ตั้งแต่เข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว ถึงมีจิตบำเพ็ญเพียร แต่รอยแปดเปื้อน (อกุศล) ยังไม่จางหายไป บางครั้งยังก่ออกุศลอีก บวกกับผลกรรมในกาลก่อน การสำเร็จอรหันต์จึงช้ามาก ข้าฯ หวังว่าเขาคงไม่ทอดทิ้งตนเอง ตั้งมั่นบำเพ็ญเพียร เมื่อถึงเวลาที่จะออกดอกออกผล อนาคตจะสดใส สวรรค์ท่านไม่ทอดทิ้งชาวโลก ที่ยอมประกอบความดี หยางเชิงเจ้าไปชมดูไม้ดอกบ้าง!

หยางเชิง : ก็ดีครับ! เปลี่ยนไปดูไม้ดอกบ้าง เพื่อเปิดเผยพื้นฐานให้คุณผู้หญิงที่มีจิตศรัทธาได้รู้ไว้บ้าง ไม้ดอกแก่ต้นนี้มีดอกเด่นชัด ลักษณะดอกคล้ายดอก “เล้งจือ” (เป็นสมุนไพรทรงคุณค่าสูงมาก สามารถช่วยชีวิตมนุษย์ได้) มิทราบว่าอันนี้เป็นเพราะอะไร?

พระเจ้า : อันนี้เป็นดอกไม้ธรรมญาณของศิษย์ **บ** ตั้งแต่ศิษย์ **บ** เข้าสู่ธรณีธรรม ขยันขันแข็งศรัทธายึดมั่น ปฏิบัติธรรมอย่างเงียบๆ วาจา

บริสุทธิ์เหมือนกินเจ จิตใจมั่นคงและใสสะอาด เมื่อมีความทุกข์ยากมาก็อดทน จิตยึดมั่นในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ท้อถอยเป็นที่น่ายินดี ผลของเธอจึงประดุจ "เล้งจือ" สมุนไพรชั้นสูง หวังว่าเธอคงปฏิบัติต่อไปไม่หยุดยั้งต้องบรรลุผลสำเร็จอย่างแน่นอน

หยางเซิง : ไม้ดอกต้นนี้ทำไมจึงเจริญงอกงามนัก กิ่งก้านและใบแข็งแรงดี ไม่รู้ว่าเพราะอะไร?

พระเจ้า : อันนี้เป็นดอกไม้ธรรมญาณของศิษย์ **ป** ศิษย์ **ป** ผู้นี้ภูมิลำเนาอยู่ที่ เจียงฮ่วย เมื่อถึงเวลามีการประทับทรงก็ขยันมา ฝึกฝนเรียนหลักธรรม จะไม่ยอมให้ความเห็นส่วนตัวชักจูงไปทางอื่น เรียกได้ว่าเป็นปัญญาชน ดังนั้น ดอกธรรมจึงเจริญแข็งแรงมีผลดก หากอดทนฝึกฝนโดยไม่ย่นย่อ ต้องสำเร็จบรรลุอรหันต์แน่นอน

หยางเซิง : ไม้ดอกต้นนี้สูงใหญ่ ดอกก็มาก แต่มีลักษณะของความร่วงโรย เป็นเพราะเหตุใด?

พระเจ้า : อันนี้เป็นดอกไม้ธรรมญาณของศิษย์ **ผ** หลังจากศิษย์ **ผ** ได้เข้าสู่ธรณีธรรมแล้ว ศรัทธาต่อธรรมะ แต่ยังมีจุดบกพร่อง เหมือนเกสรอยู่นอกดอกตูม แสดงถึงความแตกแยกในทางความคิด หวังว่าเขาจะสงบจิตไม่ฟุ้งซ่าน การบำเพ็ญธรรมนั้นอาศัยเพียงจิตศรัทธา นอกจากนั้นเป็นสิ่งเหลวไหล เหมือนกับจับลมตะปบเงา ช่วยอะไรไม่ได้เลย ล้วนเป็นการเหนื่อยเปล่าไร้สาระ

หยางเซิง : ไม้ดอกต้นนี้เจริญงอกงามดี มีผลดกเต็ม แต่ผลยังอ่อนอยู่ อันนี้เพราะเหตุใด?

พระเจ้า : อันนี้เป็นดอกไม้ธรรมญาณของศิษย์ **พ** ตั้งแต่เข้าสู่ธรณีธรรมมา ตั้งใจเรียนธรรมะ ปัญญาโดดเด่น รากธรรมลึกซึ้ง หากแต่ผลธรรมยังไม่สุก หวังว่าจะเพิ่มการปฏิบัติมากขึ้น

หยางเซิง : ไม้ดอกต้นนี้ขึ้นอยู่โดดเดี่ยว มองดูรู้สึกอ่อนแอ ไม่ทราบเพราะเหตุใด?

พระเจ้า : อันนี้คือ ดอกไม้ธรรมญาณของศิษย์ **ม** ตั้งแต่ปฏิบัติธรรม

มามีจิตศรัทธาบำเพ็ญธรรม แต่เนื่องจากชีวิตคู่ไม่ราบรื่น จึงมีชีวิตอยู่โดดเดี่ยว อันนี้เนื่องจากผลกรรมชาติก่อน จงอย่าได้ท้อถอย ควรจะได้ค้นคว้าหลักธรรม บำเพ็ญเพียรปฏิบัติจริงจัง จักต้องได้รับผลสะท้อนกลับแน่นอน

หยางเซิง : ไม้ดอกต้นนี้ มีลักษณะสวยงามเฉิดฉายยิ่ง แต่มีกิ่งที่หักอยู่ ไม่ทราบเพราะเหตุใด?

พระเจ้า : อันนี้เป็นดอกไม้ธรรมญาณของศิษย์ **ย** ศิษย์ **ย** มีพื้นฐานทางปัญญา แต่มีเรื่องรักใคร่มากเกินไป ดังนั้น กิ่งดอกจึงแตกแยก หากได้มีการวางพื้นฐานกันใหม่ ขยันบำเพ็ญจนรู้ธรรมะ ขอบของดอกเหมือนปากแจกัน เมื่อสำเร็จจะเหมือนกิ่งหลิวในแจกันของพระแม่กวนอิม ใช้ประพรมน้ำทิพย์แก่มวลชน

หยางเซิง : นอกจากนี้ ยังเห็นต้นไม้ธรรมญาณเดิมที่สูงใหญ่ ใบก็ดกงามและมีผลด้วย อย่างนี้เพราะอะไร?

พระเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ธรรมญาณเดิมของศิษย์ **ร** เขามีพระคุณต่อสำนักท่านมาก พูดได้ว่าเป็นหนึ่งของผู้ก่อตั้ง โดยปกติจะปฏิบัติธรรมอย่างเงียบๆ จึงได้สะสมบุญบารมีไว้ไม่น้อย หวังว่าคงเพิ่มความอุตสาหะจะได้สำเร็จมรรคผล

หยางเซิง : ต้นไม้ธรรมญาณเดิมต้นนี้ ขนาดปานกลาง ใบดกดีแต่ผลยังอ่อนอยู่ เพราะเหตุใด?

พระเจ้า : อันนี้เป็นต้นไม้ธรรมของศิษย์ **ล** ตั้งแต่ปฏิบัติธรรมมามีความขยันขันแข็งปฏิบัติหน้าที่เคร่งครัด จึงมีผลบุญสะสมอยู่แต่ยังไม่ถึงขั้น หวังว่าเขาคงเพิ่มความขยันขึ้นอีก

วันนี้ได้ชมต้นไม้ธรรมญาณเดิมได้พอสมควรแล้ว ที่ยังมิได้เปิดเผยนั้น วันหลังหากโอกาสอำนวย ก็จะชี้แจงให้ทราบใหม่ เท่าที่ได้พามาชมและบรรยายมานี้ เพียงเพื่อให้ศิษย์ทั้งหลายได้ศึกษาค้นคว้า การบำเพ็ญธรรมจะสำเร็จหรือไม่อยู่ที่ตนเอง คนที่ดีแต่ไม่บำเพ็ญก็ต้องเสื่อมทรามลง คนเลวแต่ยอมบำเพ็ญจนสำเร็จมรรคผลก็มี อันนี้เปรียบ

เหมือนการทำสวน ขึ้นอยู่กับความเอาใจใส่ของคนสวน ย่อมมีการเจริญเติบโตที่แตกต่างกัน หวังว่าผู้บำเพ็ญธรรมจะไม่ท้อถอย หมดความตั้งมั่น เมื่อหมดความตั้งมั่น ไม่สนใจดูแลไร่สวน ไม่นานก็จะมีวัชพืชแทรก ย่อมต้องบดบัง เบียดพวกไม้ดอก อันนี้หมายถึงผู้ที่มีรากธรรม (พื้นฐาน) ที่อ่อนแอ ในที่สุดก็ไม่ประสบความสำเร็จ

หยางเชิง : เนื่องจากพระเจ้าหวังโปรดสรรพสัตว์ จึงได้อุทิศความรักมากมาย คอยระวัง ดูแล ต้นไม้ธรรมญาณเดิมเหล่านี้ มีความเหน็ดเหนื่อยมาก พระคุณท่านสูงส่ง

พระเจ้า : สรรพสิ่งกับข้าฯ เป็นกายเดียวกัน แต่ละลมหายใจสัมพันธ์ต่อกัน ทุกข์สุขร่วมกัน ดูอย่างต้นไม้ที่คายออกซิเจนออกมาให้มนุษย์ดูดซึมเข้าไป มนุษย์ก็คายพวกคาร์บอนไดออกไซด์ออกมาให้แก่ต้นไม้ดูดซึม เขาเหล่านั้นมีชีวิตร่วมผืนดินเดียวกัน ต่างก็รับสิ่งที่ตนต้องการ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันและกัน เป็นความอัศจรรย์ในการสร้างสรรค์ พลังงานแห่งความช่วยเหลือซึ่งกันและกันของสรรพสิ่งนั้น น่าอัศจรรย์มาก! หากจะพูดว่ามวลชน "เสาะหาโชคลาภกันเอง" จะเหมาะกว่า แม้ฟ้า-ดินปราศจากคำพูด แต่การมองดูสีหน้าของชาวโลกก็สามารถหยั่งรู้ถึงจิตใจได้ ปรากฏการณ์ทั้งหลายที่เห็นอยู่นั้น เป็นคำพูดที่ไร้เสียง เช่น ดอกไม้บานเป็นการบ่งบอกถึงฤดูกาลแห่งใบไม้ผลิ หากใบไม้ร่วงก็บ่งบอกถึงฤดูกาลแห่งใบไม้ร่วง คนใบ้ไม่พูดก็แสดงไม้แสดงมือแทนเสียงจากใจได้ ดังนั้น การถ่ายทอดจากจิตดีกว่าคำพูด ลมฝน ฟ้าคะนอง ก็ดี การโคจรของดวงดาวก็ดี เป็นลักษณะทั่วไปของจิตแห่งสวรรค์ที่มีต่อปวงชน เพราะฉะนั้นผู้มีเชาว์ปัญญา จึงเชี่ยวชาญในการสังเกตสีหน้าของคน ผู้ทรงคุณธรรมจึงหยั่งรู้ความเปลี่ยนแปลงของฟ้าดิน เพื่อเป็นหลักในการคืบหน้าหรือถอยหลบ เปิดเผย "เปิดใจ" มากมายเช่นนี้ เพื่อให้ดวงจิตของมวลชน เข้าไปอยู่ในที่สงบสุขอันงดงามแห่งสุนทรียภาพ เพื่อเป็นการยืนยันความจริงนี้ ข้าฯ จะพาหยางเชิงเข้าชมสภาวะการกลับสู่ต้นมูลเดิมของมวลชนอีกครั้งหนึ่ง

หยางเซิง : ขอขอบคุณในความกรุณาของท่าน หลวงปู่ไม้ อันเป็นบุญของชาวโลกที่ได้ฟังการบรรยายของท่าน ด้วยความสนิทชิดเชื้อ คงจะเกิดความซึ้งในพระคุณของท่านโดยพร้อมเพรียงกันและยอมรับปฏิบัติตามอันเป็นสัจจะแห่งมหาสัทธรรม โดยดำเนินตามหลักความจริงอันสูงสุดนี้!

พระเจ้า : สวรรค์ดุจบิดามารดา มนุษย์ (บุตร) ก็คือร่างอวตารของพระเจ้า รู้จักมนุษย์ก็เหมือนรู้จักสวรรค์ สวรรค์ (บิดา-มารดา) หวังว่าลูกหลานตนเองจะมาปรนนิบัติต่อท่าน ถึงแม้ลูกหลานได้รับโทษต้องติดคุก (นรก) เมื่อพ้นโทษกลับแล้วก็ยังสนิทชิดเชื้อ ทำอาหารเลี้ยง รดน้ำมนต์ล้างซวย ดังนั้น มนุษย์อย่าคิดว่าสวรรค์อยู่ไกลสุดเอื้อม ถ้าหากเจ้ามีบาปกรรมเต็มตัว ขอเพียงรู้สำนึกและกลับตัวใหม่ ชีวิตใหม่ก็สามารถจะแตกยอดอ่อนได้ สวรรค์ก็ยินดีต้อนรับการกลับมาของเจ้า มนุษย์ทั้งหลายที่ศรัทธาบำเพ็ญเพียร แต่รู้เพียงครึ่งๆ กลางๆ เกี่ยวกับภายหลังการสำเร็จธรรม หรืออาจไม่รู้อะไรเลยก็ได้ วันนี้ข้าฯ ก็จะได้บรรยายรายละเอียดให้รู้ หยางเซิงตามข้าฯ มาทางนี้!

หยางเซิง : ติดตามหลังท่านพระเจ้า รู้สึกได้แบกเอาภาระอันหนักหน่วงและยาวนาน ฝุ่นธุลีด้านหลังเซียนศักดิ์สิทธิ์ น่าที่จะสามารถติดตามไปได้! ...ฉับพลันเบื้องหน้าปรากฏมีผู้คนอยู่อย่างเบาๆ สบายๆ บ้างก็นั่งสงบอยู่ใต้ต้นไม้ บ้างก็เดินลอยชายอยู่ แต่ละคนมีใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความสุข บนศีรษะก็มีรัศมีเปล่งประกาย มองดูแล้วเสมือนรูปภาพที่เต็มไปด้วยความสำราญ ไร้กังวล น่าชื่นชม ยินดียิ่งนัก ขอเรียนถามท่านเทพเจ้าว่าพวกเขาเป็น วิสุทธิพรตแดนไหน?

พระเจ้า : เขาเหล่านั้น คือ มวลมนุษย์ที่บำเพ็ญธรรม หลังจากบรรลุมหาสัทธรรมแล้วก็คืนสู่สวรรค์แห่งฟ้าห้าอาวุโส จากที่นี่ก็ได้บำเพ็ญเพิ่มเติมให้ธรรมญาณได้รับพลังรัศมีจนกว่าจะได้พลังธาตุที่เต็มสมบูรณ์ แล้วจึงค่อยขึ้นสู่สวรรค์ขั้นไตรวิสุทธิ์ เข้ารวมเป็นเอกธาตุเดียวกันกับพระจอมราชัน เพื่อให้รับรู้ถึงหน้าตา (จิต) ดั้งเดิม

หยางเซิง : ได้ฟังการบอกเล่าจาก ท่านพระเจ้าอย่างนี้แล้ว แดนสูงสุด

ของมหาสัทธรรมก็คือ ความเป็นเอกธาตุดั้งเดิม แต่ทำไมเหล่ามหาพรตแปดองค์ (โป๊ยเซียน) ทำไมจึงมักลงมายังโลกมนุษย์ แสดงให้เห็นชื่อเสียงและรูปลักษณ์ อันนี้เป็นเพราะท่านเหล่านั้นยังบำเพ็ญธรรมไม่ถึงขั้นเอกธาตุแห่งจอมราชัน ใช่ไหม?

พระเจ้า : ความเร้นลับแห่งสวรรค์ ไม่สามารถพูดได้หมดภายในคำสองคำ ผลธรรมแห่งมหาพรตทั้งแปด ได้บรรลุถึงการรวมกันกับเอกธาตุของจอมราชันแล้ว อย่างพุทธพจน์ว่า "รวมเป็นเอก" เพราะท่านเหล่านั้นมีความสามารถในการรวมกัน ก็ย่อมมีพลังความสามารถในการกระจาย เพราะฉะนั้น ความหมายของการรวมกันอันไร้สิ้นสุดของปฐมธาตุ (มหาสัทธรรม) ย่อมไม่ถูกควบคุมอย่างไร้สิ้นสุดเช่นกัน คือ สามารถหลุดพ้นจากการควบคุมอย่างไร้สิ้นสุด จะรวมกันหรือกระจายออก กระทำได้ตามสบาย การบรรลุธรรมของเซียนพรต-พุทธ ปราชญ์นี้ สามารถเสวยสุขได้ในแดนศักดิ์สิทธิ์ คล้ายกับว่า สิ่งรอบกายนั้นไม่เกี่ยวข้องเลย มีความสามารถโดยจิตไม่ติดยึดในสรรพสิ่ง แล้วห่วงอะไรกับสรรพสิ่งที่ห้อมล้อมเล่า เทวดาเหล่านั้นภายหลังที่แยกห่างจากเอกธาตุแห่งจอมราชันแล้ว ก็สามารถที่จะดำรงอยู่ได้ เปรียบเหมือนเลี้ยงบุตรจนเติบใหญ่ ถึงแม้จะมีพ่อแม่ แต่ไม่ต้องพึ่งพาพ่อแม่ ก็สามารถดำรงชีพอยู่ได้เช่นกัน

มหาสัทธรรมไม่ใช่จะยึดอยู่ในกฎเดียวเท่านั้น "เมื่อคลายออกจะคุมทั่วพิภพ และเมื่อเก็บเข้าจะซ่อนในที่เร้นลับ" เพราะฉะนั้น บรรดาเหล่า พุทธ-เซียนพรต ปราชญ์ เมื่อบรรลุธรรมแล้วจะไม่ถูกควบคุมโดยพหุธาตุ และได้ท่องเที่ยวไปตามปราสาทวิมานต่างๆ ของสวรรค์ ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้อยู่ใกล้กับมวลมนุษย์ ทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้มีบุญวาสนา โดยลงประทับทรงบรรยายธรรม บางครั้งก็อวตารไปเกิด เพื่อนำญาณเมตตา (พุทธ) ผู้ที่บรรลุธรรมเหล่านี้มีปณิธานอันยิ่งใหญ่ การบำเพ็ญธรรมก็เพื่อที่จะได้โปรดมวลชน มิใช่เพื่อหลีกหนีผู้คน ต้องการเข้าใกล้มวลชน มิใช่ถอยห่างจากมวลชน ก็เพราะเป็นผู้มีจิตใจเช่นนี้ จึงเหมาะที่จะเป็นครูบาอาจารย์ของมนุษย์ ดูอย่างคนที่มียศฐาบรรดาศักดิ์สูงส่ง เมื่อเขา

ถอดเครื่องแบบออกแล้ว ก็จะเปลี่ยนเป็นคนธรรมดาสามัญใช่ไหม? ดังนั้น เมื่อพูดถึง เซียนพรต-พุทธ ปราชญ์ ก็เป็นเพียงสมมุติบัญญัติเท่านั้น เป็นสิ่งเรียกว่า "จอมปลอม" หรือ "อนัตตา" ผู้คนอย่าได้ฟังเขาว่าเป็นเทวดาอะไร เป็นพระพุทธเจ้าอะไร ก็รู้สึกเคารพนับถือ และเกรงกลัวจนตัวสั่นเสียแล้ว โดยไม่กล้าเข้าไปใกล้เขา! เซียนพรต-พุทธ ก็ไม่ต่างไปจากคน หากเธอกลัวเขา หนีห่างไกลเขา เธอก็จะพลาดโอกาสที่จะได้ทำบุญร่วมกัน กล่าวคือ ไม่มีโอกาสได้เข้าใจหลักธรรมของเขา โอกาสที่จะสำเร็จเป็นเซียน-พุทธของตนก็ยิ่งน้อยลงไปใหญ่ ผู้ที่สามารถที่จะเป็นเซียน-พุทธได้อย่างแท้จริงแล้ว เขาย่อมหาโอกาสเข้าใกล้มวลมนุษย์เพื่อโปรดเขา เพราะเขาก็หวังว่า มวลมนุษย์สามารถเจริญรอยตามเขาไป ดังนั้น ท่านเหล่าเซียนพรต-พุทธ ที่เจ้าได้เห็นในวันนี้ พวกท่านล้วนประกอบด้วยธรรมญาณธาตุ และรัศมีธรรมมีความมุ่งหมาย ที่มาที่นี่เพื่อกระตุ้นธรรมญาณเดิมของพวกท่านให้เปล่งปลั่งสมบูรณ์ เพื่อบรรลุถึงเขตแดนห้าธาตุดั้งเดิมให้พรั่งพร้อม ภายหลังสำเร็จมรรคผล จะได้แผ่พลังธรรมอันมหาศาล ไม่ว่าจะอยู่ในภาวการณ์เช่นใด พวกท่านเหล่านั้นก็สามารถอวตาร เพื่อโปรดมวลมนุษย์ทันที ดังนั้นการเพิ่มเติมพลังจิตที่นี่นั้น ก็เปรียบเสมือนชาวโลกได้รับการฝึกฝนเพื่อพร้อมรับมอบหน้าที่การงานใหม่ เป็นการเตรียมพร้อมในการรับมือได้ทุกสถานการณ์ กระทำด้วยมือรวดเร็วเท่าความคิด โดยไม่เกรงกลัวการต่อต้านจากหมู่มาก ทำงานด้วยความสบาย

หยางเชิง : มิทราบว่าขั้นตอนในการบำเพ็ญธรรมมีอะไร และสภาพการเพิ่มเติมพลังจิตมีอะไรบ้าง?

พระเจ้า : เรามุ่งหน้าไป ข้าฯ จะเชิญผู้บำเพ็ญธรรมผู้หนึ่ง ที่สามารถหลุดพ้นจากโลกทั้งสามแล้ว เจ้าสามารถที่จะถามรายละเอียดเพื่อชาวโลกจะได้รู้ถึงขั้นตอนในการบำเพ็ญธรรมกับสภาพการละร่าง เพื่อลอยตัวขึ้นสู่สวรรค์!

หยางเชิง : ท่านวิสุทธิพรตเหล่านี้ รัศมีเปล่งประกายรอบองค์ มีความ

สง่างามหาผู้ใดเปรียบมิได้ ดูแล้วเป็นที่กริ่งเกรงยิ่งนัก แต่ก็แฝงไปด้วยความอ่อนโยนน่าสัมผัสใกล้ชิด ขอกราบเรียนถามท่านเซียนกาญจน์องค์นี้ ถึงขณะที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ และสภาพการละจากโลกว่าเป็นอย่างไรบ้าง?

เซียนกาญจน์ : ท่านหยางเซิงมาได้พอเหมาะ ตัวท่านได้รับมอบหน้าที่จากสวรรค์ ให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เป็นการโปรดมวลมนุษย์ ข้าฯ ก็ขออาศัยโอกาสอันมีค่านี้ได้เล่าเรื่องราวของข้าฯ ตอนข้าฯ อยู่ในโลกมีอาชีพเป็นพ่อค้า มีนามสกุลว่า เจียม ตั้งแต่เยาว์วัยก็มีจิตเคารพนับถือเซียนพรต-พุทธ ชอบอ่านหนังสือธรรมะคัมภีร์ และพระสูตร ภายหลังเพื่อนฝูงก็แนะนำมาเรียนธรรมะกับอาจารย์ โดยได้รับการชี้แนะ ไขปัญหาฉับพลันก็เข้าใจ ถึงทวารแห่งการเกิดดับ รู้สึกยินดีตื่นเต้นมากจากวันนั้นมา ก็เห็นชีวิตมนุษย์ แตกต่างจากคนอื่น จึงตั้งปณิธานว่าจะโปรดผู้อื่นได้พิมพ์หนังสือธรรมะแจกจ่าย ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ยาก อุทิศตนเพื่อการนี้เป็นการสะสมบุญบารมี (คุณ) ภายนอก มีอยู่วันหนึ่ง ขณะที่พิจารณาประโยคหนึ่งในคัมภีร์วิสุทธิสูตรว่า "ได้ชื่อว่าบรรลุธรรม จริงแท้แล้วไม่มีอะไรให้บรรลุ" ฉับพลันก็รู้แจ้งว่า สิ่งที่ยึดถือในจิตมา ๕-๖ ปีได้ถูกปลดคลายออกทันที เพราะก่อนนี้ข้าฯ หลงว่าตนได้บรรลุธรรมแล้วภายในจิตมีความปรีดา และความรู้สึกมีที่พึ่งอย่างหนึ่งที่บอกไม่ถูก โดยเชื่ออย่างลึกซึ้งว่า ภายหลังการตายแล้ว จะต้องมีที่ที่จะไปได้ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็ยังอยู่ภายใต้การแสวงหา เมื่อพิจารณาประโยคที่ว่า "ได้ชื่อว่าบรรลุธรรม" จริงแท้แล้วไม่มีอะไรจะบรรลุ ข้าฯ ก็ได้แต่ถามตนเองว่าข้าฯ ได้บรรลุธรรมอะไร? มือทั้งสองข้างยังว่างเปล่า ข้าฯ ได้กระทำอะไรไว้บ้าง? เพื่อกอบกู้มวลมนุษย์ จึงได้ชื่อว่าบรรลุธรรม ธรรมะคือหลักธรรมแห่งมหาธรรมชาติ ทุกสิ่งอย่างแฝงไว้ด้วยธรรม ข้าฯ รู้แจ้งถึงปรากฏการณ์แต่ละอย่างล้วนเป็นการเผยให้มนุษย์ได้รับรู้ ข้าฯ แทงทะลุทุกอย่าง แม้แต่เครื่องหมายพิเศษของร่างปลอมนี้ คาถาอาคมและลายมืออันพิเศษของลักษณะธรรมนั้น มิใช่ธรรมะแท้จริง ทั้งหมดนี้ล้วน

ขึ้นอยู่กับการกระทำของจิตใจ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าฯ ก็สามารถลืมทุกสิ่งอย่าง ปล่อยให้จิตของข้าฯ เป็นอิสระ สามารถรวมเข้าเป็นเอกกับสรรพสิ่งในสากลโลกได้ สภาพของข้าฯ ในตอนนั้นทั้งกายมีลักษณะแห่งพุทธะ มือทั้งสองข้างก็มีความสามารถเป็นพิเศษ วาจาที่ออกจากปากล้วนเป็นธรรมะ เป็นคาถาอาคมมีผลดีต่อตนเองและสังคม ผู้ที่มีไข้เจ็บป่วย พอได้ยินเสียงของข้าฯ ต่างก็มีอาการตอบสนอง ด้วยเหตุนี้ การบรรลุธรรมเป็นนามธรรม ชาวโลกที่เบาปัญญา หากไม่มีนามให้เขาเรียก เขาก็ไม่รู้จะเริ่มต้นบำเพ็ญได้อย่างไร การข้ามทะเลต้องอาศัยเรือ เมื่อถึงฝั่งแล้วควรจะละทิ้งเรือ ไม่ควรยึดถือโดยไม่ปล่อย หากปล่อยวางก็จะรู้ชัดแจ้งตลอด ตั้งแต่ข้าฯ ได้บรรลุธรรมเหล่านี้แล้ว ทางหนึ่ง ข้าฯ ก็เจริญตามมรรคอย่างจริงจัง อีกทางหนึ่ง ข้าฯ ก็เผยแพร่ให้กับผู้มีบุญวาสนา ทุกครั้งที่มีการบรรยายในพระสูตร ก็อาศัยหลักธรรมอันนี้เป็นหลัก ในสมัยนั้นผู้คนเชื่อถือและศรัทธามีมาก แต่ก็มีบ้างที่ยึดถือในความอาวุโส ก็มักจะต่อต้านไม่เห็นด้วย แล้วก็กล่าวหาว่าข้าฯ กระทำขัดต่อระเบียบประเพณีและวินัยสงฆ์ แต่สำหรับข้าฯ เห็นว่า พวกเขาโชคดีที่สามารถหลุดพ้นจากการผูกมัดแห่งปุถุชนนิยมแล้ว กลับมาถูกโซ่ตรวนแห่งศาสนาล่ามเอาร่างกายและจิตใจไว้โดยไม่สามารถหลุดรอดออกมาได้

สมัยที่ ท่านสังฆปริณายก องค์ที่ ๕ (พุทธนิกายเซน) ท่านหลวงปู่หวงเหมยได้แสดงธรรมต่อท่านสังฆปริณายก องค์ที่ ๖ (ท่านฮุ่ย-เหนิง) กล่าวว่า “ควรไร้ที่ที่ติดอยู่แล้วเกิดใจนั้น” ฉับพลันก็บรรลุธรรมอันยิ่งใหญ่ ข้าฯ จึงได้ทำการสำรวจตนเองอยู่ตลอดเวลา โดยกลั่นกรองสิ่งที่ได้บรรลุแล้ว ให้มันเกิดความบริสุทธิ์ยิ่งๆ ขึ้น เพื่อจะได้ถึงจุดหมายในพระวิสุทธิสูตร ที่ว่า “ด้วยความบริสุทธิ์เช่นนี้ เป็นการเข้าสู่ธรรมที่แท้จริง เมื่อเข้าสู่ธรรมแท้จริงแล้วจึงได้ชื่อว่า บรรลุธรรม” หมายความว่า ผู้บำเพ็ญธรรมมีความสามารถเข้าสู่แดนสัทธรรมแล้ว ต้องมีความสามารถออกจากแดนสัทธรรมด้วย โดยไม่ตกอยู่ภายใต้การครอบงำแห่งสัมภาระของธรรม ดังนี้แล้วจึงนับได้ว่าเป็นผู้บรรลุธรรมที่แท้จริง!

ตลอดชีวิต ข้าฯ ได้อาศัยการถึงลุเช่นนี้ เป็นผู้นำใจตนเองเบิกตาใจ ด้วยวิธีการแบบนี้ จึงเหมือนดั่งท่านฮุ้ยเหนิงที่กล่าวเป็นโฉลกว่า **"ไม่มีต้นโพธิ์ ไม่มีกระจกเงา ไม่มีสักสิ่งแล้วฝุ่นจะจับอะไร"** กับโฉลกของท่าน ซิ่งซิ่ว (รองเจ้าอาวาสสังฆปริณายก องค์ที่ ๕) กล่าวว่า **"กายดั่งต้นโพธิ์ จิตดั่งกระจกเงา คอยเช็ดถูตลอดเวลา อย่าให้ฝุ่นลงจับได้"** ในโฉลก ๒ บทนี้ บทหนึ่งพูดว่า "ว่าง" อีกหนึ่งพูดว่า "มีรูป" ถ้าหากปุถุชนยึดในโศลกใดโศลกหนึ่งก็ไม่ถูกต้อง จะต้องเข้าใจว่า ภายในว่างนั้น **มีอยู่** ทั้ง **มี** และ **ไม่มี** เป็นสิ่งเดียวกัน การ **มีรูป** หรือ **ว่าง** ก็คือสิ่งเดียวกัน ต้องไม่ยึดถือทั้งสองทาง คืออยู่ทาง **สายกลาง** การที่อยู่ **ตรงกลาง** นี่แหละจึงสามารถไปได้ทั้งซ้ายและขวาโดยอย่าให้ทั้งซ้ายและขวาไปสะเทือนตรงกลาง (จิต) ด้วยเหตุนี้ ต้นไม้ธรรมญาณเดิมแห่งบูรพมงคลนี้ ก็คือ ต้นโพธิ์ แม้จะมีตัวตน แต่ก็เหมือนกับภาพยนตร์ คือเห็นว่ามี แต่เมื่อสัมผัสแล้ว ไม่มี อย่างนี้อาจเรียก "กายแสง" "กายเงา" "กายทิพย์" เหมือนกับแสงและลมที่คนจับไม่ได้ แต่เป็นกลุ่มพลังอันมหาศาล

ก่อนที่ข้าฯ จะดับจิต ข้าฯ รู้สึกว่า "กายแท้" ของข้าฯ กำลังจะออกจาก "กายเทียม" (กายเนื้อ) สภาพคล้ายๆ กับได้ถอดเสื้อผ้าออก พอถอดเสื้อผ้าออกแล้ว ดวงจิตของข้าฯ ยิ่งเพิ่มความกระปรี้กระเปร่าสะดวกสบาย เพราะไม่มีขันธ์ทั้งห้าที่หนักอึ้งเหมือนกับที่ไม่มีหนี้สิน ตัวเบาสบาย สภาพธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ ที่สวยสดงดงามก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้า กายที่เปล่งประกายด้วยรัศมีลอยละลิ่วสู่ประตูทักษิณแห่งสวรรค์ทิศใต้ ผ่านด่านเก้าตะวัน (จิ่วหยางกวน) ที่ทำการทดสอบแล้ว แสงธรรมส่องสว่าง เส้นทางศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ข้าฯ ได้เห็นทิศทางอย่างชัดเจน เทคนิคในการลดเลี้ยวต่างๆ ก็ดีเลิศ ไม่ว่าจะอยู่ในสภาวการณ์ใดๆ ก็สามารถที่จะควบคุมทิศทางได้ การทดสอบ "ธรรม" จึงผ่านมาได้โดยสะดวกทุกประการ

หยางเซิง : ได้ฟัง ท่านวิสุทธิพรต เล่าให้ฟังแล้ว ดูประหนึ่งว่าการ

บำเพ็ญธรรมเป็นกิจการที่งดงาม เบาสบายมาก ทำให้เกิดความเพียร มิทราบว่าจิตท่านได้รับอะไรจากบูรพมงคลแห่งนี้บ้างไหม?

เซียนกาญจน์ : ในเขตแดนแห่งนี้ ตัวท่านก็ได้รับอยู่แล้ว เว้นแต่ซ่อนเร้นไว้โดยไม่เปิดเผยให้ใครรู้ การบำเพ็ญธรรมเพื่อปลดปล่อยจิต ให้จิตมีความหรรษา ถึงแม้เส้นทางในการบำเพ็ญธรรมต้องผ่านขั้นตอนการทดสอบจากมารกิเลสต่างๆ ก็ตาม การทดสอบเป็นการฝึกฝนชนิดหนึ่ง โดยใช่ว่าสวรรค์จะกลั่นแกล้งเราขัดขวางเราก็หาไม่ การจะสำเร็จเป็นกายอรหันต์ที่มีความสามารถไร้เทียมทานนั้น หากมิได้ผ่านการถลุง สกัด ขัดเกลาแล้ว ก็ไม่อาจเป็นเครื่องที่สมบูรณ์ได้ ภาษิตกล่าวว่า “หากไม่ผ่านความหนาวเหน็บเข้ากระดูก ก็จะไม่พบกลิ่นหอมของดอกเหมย” ยิ่งหนาวเหน็บปานไหน ความหอมยิ่งเข้มข้น ยิ่งฝึกฝนก็ยิ่งแข็งแกร่ง

อยู่ที่บูรพมังคลาวิหารนี้ ต้องฝึกฝนจนห้าธาตุสมบูรณ์จนได้ธาตุเขียว เมื่อห้าธาตุคืนสู่ต้นมูลแล้ว พลังธรรมจะมหาศาลเหมือนเครื่องจักรที่หมุนทดรอบขึ้น เพื่อสามารถท่องไปได้สะดวกสบายในสากลโลก ซึ่งแปรเปลี่ยนได้ทุกเวลา

ภายใต้การบงการของความเมตตาแห่งบูรพมงคลนี้ โดยมีหลวงปู่ไม้เป็นองค์ประธาน ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยกลิ่นไอแห่งธาตุเขียว เพียงแต่นั่งพักผ่อนที่นี่ ก็จะมีธรรมญาณธาตุแห่งบูรพมงคล แผ่คลุมร่างโดยรอบ รอจนกว่าธาตุจะเต็มสมบูรณ์ แล้วจึงสามารถลอยขึ้นสูง เข้าเขตแดนไตรวิสุทธิ์

พระเจ้า : การฝึกฝนจิตญาณ เป็นการเปิดเผยตัวจิตของแต่ละคน ถึงแม้ธรรมญาณธาตุแห่งบูรพมงคล จะช่วยเพิ่มพลังให้ก็ตาม ที่จริงแล้วเป็นการให้ผู้บำเพ็ญธรรม ได้พิจารณาถึงสภาพการณ์ของธรรมญาณธาตุแห่งบูรพมงคลต่างหาก พวกเขาเหล่านั้นได้ผ่านเขตแดนแห่งนี้ค่อยๆ สัมผัสกับความพิสดารแห่งนั้น จนกระทั่งตนเองก็สามารถที่จะเปิดเผยธรรมญาณธาตุอย่างเดียวกันนี้ออกมาได้ ชาวโลกนั้นไม่โง่หรอก เจ้าบอกเขาให้ใช้ตะเกียบก็สามารถกินข้าวได้ ค่อยๆ หัดไป ในที่สุดก็

สามารถทำได้ ถือปากกาเขียนหนังสือ รู้วิธีการปรุงอาหาร เมื่อได้ฝึกหัดไปแล้วก็ต้องสำเร็จ ทุกสิ่งทุกอย่างมีคนคอยชี้แนะ หรือตนเองให้ความสนใจ ทำความเข้าใจอย่างจริงจังแล้ว ไม่มีสิ่งไหนที่ทำไม่ได้ โดยเฉพาะตอนที่จิตวิญญาณละร่างไปแล้ว ยิ่งไม่ถูกควบคุม พลังความสามารถต่างๆ ที่ถูกปกปิดไว้จะปรากฏออกมาให้เห็น พลังความสามารถในการฝึกฝนก็ยิ่งเป็นได้รวดเร็ว เนื่องในโอกาสโปรดสรรพสัตว์นี้ ผลของการบำเพ็ญธรรม แม้จะไม่ยอดเยี่ยมดีเลิศ แต่ถ้ากอปรไปด้วยจิตใจที่ศรัทธา ยิ่งที่นี่ยังมีอาจารย์ที่ปราดเปรื่อง คอยแนะนำชักจูงให้ชาวโลกได้บำเพ็ญให้ลึกๆ ยิ่งขึ้น เพื่อให้บรรลุถึงที่หมายที่สูงขึ้น ผู้บำเพ็ญธรรมไม่ควรจะยึดถือในการปฏิบัติและยกตน ยึดถือ ทรรศนะนิยมของตนมากเกินควรแล้ว จะทำให้จิตวิญญาณถูกกำจัดไม่สามารถ “หลุดพ้น” การบำเพ็ญแบบนั้น ก็เหมือนกับเปิดเส้นทางแคบๆ เดินอย่างเดียว เข้าสู่เส้นทางตัน ผู้ที่เดินตามเจ้า ก็จะพบแต่ทางมรณะ (ทางตัน) หวังว่ามวลมนุษย์สามารถบุกเบิกเส้นทาง “มหามรรคที่โล่งเรียบ” ไปได้ทุกทิศทาง เมื่อถึงที่หมายแล้ว ก็สามารถจะพักผ่อนได้ อยู่ได้ ใครๆ ก็ไปได้ ไม่มีติดขัด เช่นนี้ ผู้คิดเจริญรอยตามเจ้า ก็สามารถจะได้รับการช่วยเหลือ อันนี้เป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ มิใช่เป็นของเด็กเล่นนะ! ดูอย่างท่านเซียนกาญจน์ท่านนี้ หนทางในการบำเพ็ญธรรมของท่านเลิศลอยเหนือคน ดังนั้น ผลที่ได้รับจึงต่างจากปุถุชน ถึงจะเรียกว่า “เซียนกาญจน์” ที่จริงแล้ว เขาคือ “พุทธะ” องค์หนึ่งแล้ว

หยางเซิง : สวรรค์ที่ทดสอบคนนั้น อยู่ที่บุคคลนั้นได้ปฏิบัติด้วยตนเองหรือว่าแล้วแต่สวรรค์จะบันดาลให้?

พระเจ้า : เซียนพรต อรหันต์ ที่ขึ้นสู่สวรรค์นั้น ต้องผ่านการทดสอบทั้งสิ้น ในสภาวะเหนือรูปลักษณะไม่มี สุรา นารี ทรัพย์สมบัติ ข้อสำคัญทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับการทดสอบจิตของพวกเขาว่ามีความเป็นตัวของตัวเองหรือไม่ ที่ไม่หลงใหลต่อสิ่งหลอกลวงภายนอก ดังนั้น รัศมีจิตยิ่งแรงกล้าเท่าไร แรงจู่โจมจากภายนอก ที่มีต่อเขายิ่งมีกำลังน้อยลง เหมือนอย่าง

บ้านเรือนที่แข็งแรง ลมฝนก็ไม่อาจทำลายมันได้ สวรรค์ให้โอกาสในการทดสอบแก่เขา มีความมุ่งหมายในการเสริมสร้างความแข็งแกร่งแก่เขา เพราะฉะนั้น ภายหลังอยู่ในสวรรค์ แห่งห้าอาวุโส สวรรค์แห่งไตรวิสุทธิ์และเอกธาตุดั้งเดิม ภายหลังการรวมธรรมญาณแล้วจะกระปรี้กระเปร่าในการแบ่งแยกธรรมญาณเพื่อการดำรงชีพอยู่นั้น ในสวรรค์แต่ละแห่งจะไม่แปรเปลี่ยนความตั้งมั่น เมื่อทำได้ดังนี้แล้ว พวกเขาจึงจะสำเร็จธรรมที่แท้จริง ดังคำกล่าวว่า **"ที่วุ่นวายเป็นที่ฝึกผู้บำเพ็ญ ที่ฝุ่นกิเลสอึกทึกเป็นที่ทดสอบผู้บำเพ็ญ"** ซึ่งแฝงไปด้วยหลักธรรม ดังนั้นเซียน-พุทธต้องผ่านการฝึกฝน ซึ่งเป็นความต้องการของสวรรค์ ที่ให้โอกาสได้ฝึกฝนตนเอง โดยที่ตนเองมีพลังในการต่อต้าน จึงจะไม่ถูกรุกรานจากภายนอก เพราะฉะนั้น "มารทดสอบ" ก็คือ "พุทธทดลอง" เป็นสิ่งประทานจากสวรรค์ หรือคนใฝ่หาเอาเองก็ได้ สรุปความว่าสวรรค์ต้องการปกป้องตัวจิต เพื่อให้การไปมาของพวกเขาปลอดภัย จึงได้อบรมสั่งสอนเช่นนี้ ฝึกฝนพวกเขา เพราะมีกายเดียวกับมวลมนุษย์นี้แหละเป็นความเมตตาจากสวรรค์อันหาที่สุดมิได้

หยางเซิง : ท่านพระเจ้าพูดได้ถูกต้องดีมาก ถ้างั้นผู้คนในโลกที่ได้รับความทุกข์ยากต่างๆ นั้น เป็นเพราะอะไร? และผู้ที่ร่างกายไม่สมประกอบจะมีคุณสมบัติเข้าร่วมการบำเพ็ญธรรมด้วยหรือไม่?

พระเจ้า : มนุษย์ยกย่องว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ ดังนั้น มนุษย์ควรเริ่มบำเพ็ญจากมนุษยธรรม ไปสู่มหาสัทธรรมจะง่ายที่สุด นอกนั้นก็มีสัตว์ที่แปลกๆ หาดูได้ยากนั้น ล้วนเป็นพวกที่ผ่านการเกิดหกช่องทาง (วัฏ-สงสาร) ได้ผ่านเคราะห์เวรต่างๆ จนกระทั่งสำเร็จมา นับว่าหกช่องทางเกิดมีไมตรีอยู่บ้าง ในวโรกาสโปรดสัตว์ทั้งสามโลกนี้ ต้องการแปรเปลี่ยนสรรพสัตว์ให้สวยงาม ดังนั้นผู้ที่พิการก็ไม่ขัดต่อการบำเพ็ญเพียรเพื่อความรุ่งโรจน์ ยิ่งต้องเมตตาช่วยให้พ้นทุกข์จะละทิ้งเขาไม่ได้! มิฉะนั้นจะเป็นการขัดต่อความเมตตาจิตของสวรรค์ที่คอยห่วงใยมนุษย์นั้นเป็นการกระทำที่โง่เขลา

ส่วนความทุกข์ที่มนุษย์ได้รับอยู่นั้น นอกจากเป็นการตอบสนองจากเวรกรรมที่ก่อไว้ในชาตินี้แล้ว ก็คงเป็นผลกรรมจากชาติที่แล้ว ก็อย่างที่กล่าวมาเมื่อครู่นี้ว่า แม้แต่เซียนพรต-พุทธ ก็ต้องได้รับการฝึกฝนเพื่อคงคุณภาพเอาไว้ มนุษย์ต้องการก้าวหน้า ก็ต้องขยันไต่เต้า บาปกรรมต่างๆ ที่ตนก่อไว้ ย่อมติดตามไม่ปล่อย หากยังไม่บรรลุธรรมแล้ว หนำซ้ำยังหาโอกาสคอยเล่นงานเรา เพราะหนี้ที่ยังไม่ได้ชดใช้ ไม่มีทางปฏิเสธได้เลย แต่ถ้าหากว่าเจ้าได้บรรลุธรรมแล้ว ปลดโซ่ตรวนจากใจได้แล้ว กรรมเวรเหล่านั้น ก็พลันจะหมดไปโดยไม่มีร่องรอย รัศมีที่เปล่งออกจากจิตนั้น สามารถที่จะส่องทำลายเชื้อบาปทั้งปวง ทั้งยังสามารถหลุดพ้นจากหลุมภัยทั้งหลาย แล้วเคราะห์กรรมต่างๆ ก็จะปลดเปลื้องหดหายไป เพราะเหตุแห่งปางก่อนจึงต้องมีผลในปางหลัง การที่จะทำลายเชื้อพิษร้าย จำเป็นต้องฉีดยา กินยา ในสภาวะเช่นนี้ มนุษย์ต้องได้รับความทุกข์ทรมาน แต่จงอย่าโกรธแค้น เพราะว่าเจ้าเจ็บป่วย สวรรค์จึงทำการรักษา ขจัดพิษภัยให้เจ้า อันนี้ก็เป็นการฝึกฝนธรรม เป็นวิธีการขจัดเวรกรรมเช่นกัน เจ้าจงดู วัว ควาย ที่กำลังกินหญ้าซิ ต้องถูกเฆี่ยนตีต้องอยู่ในที่รกรุงรัง สภาพน่าสงสารยิ่ง แต่มันเป็นการชดใช้กรรมปางก่อนผ่านชีวิตด้วยการฝึกฝน มันก็กำลังบำเพ็ญธรรมเช่นกัน สุนัขที่กินอุจจาระคนกินเศษอาหาร นอนเฝ้าประตูบ้าน ทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์ แม้การดูแลจะไม่ดี แต่เป็นการผ่านชีวิตด้วยการบำเพ็ญธรรมเช่นกัน พวกเขายังคงผ่านไปวันๆ มนุษย์สมัยนี้ผ่านชีวิตด้วยความสุขสบาย ปัจจัยสี่อุดมสมบูรณ์ อาจพูดได้ว่าเวรกรรมที่เกี่ยวข้องมีน้อยลง จึงมีสภาพสุขสบายเช่นนี้ ดังนั้นจึงบำเพ็ญธรรมอย่างสบาย ถ้าสำเร็จแล้วก็จะผ่านชีวิตที่มีจิตใจที่สวยงาม จึงจะไม่หลงอยู่ในสุรา นารี ทรัพย์สมบัติ เป็นมนุษย์ที่มิใช่ปุถุชน มหาสัทธรรมของบูรพมงคล จึงจบตอนลงด้วยประการฉะนี้ หวังว่าชาวโลกที่ได้ฟังคำพูดของข้าฯ คงจะขยันขันแข็งเดินกลับมายังแดนวิเศษแห่งบูรพมงคลนี้

พระจี้กง : ขอบพระคุณ ท่านพระเจ้า ให้การชี้แนะหลายครั้ง ช่วยเพิ่ม

สติปัญญาแก่มวลชนไม่น้อย คงจะต้องขอลาก่อน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ หลวงปู่ไม้ที่สละเวลาสั่งสอนเหมือนได้รับแก้ววิเศษ การได้รับฟังเสียงสวรรค์ และเสียงธรรมมากมายเช่นนี้ เป็นคุณประโยชน์แก่กระผมมากมาย ทั้งมวลมนุษย์ก็ได้รับผลประโยชน์อันนับค่ามิได้

พระเจ้า : เป็นหน้าที่ของข้าฯ ซึ่งทำอย่างสุดจิต

พระจี้กง : หยางเซิงขึ้นบนดอกบัว เราเตรียมตัวกลับสำนักกัน

หยางเซิง : ผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับสำนักเถิด

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๑๖

วันที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๓
ชมปราสาททักษิณมังคลาวิหาร
ฟังพระทักษิณามงคลเจ้าบรรยายธรรม

อรหันต์จี้กง เสด็จประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ลมหนาวโกรกกระโชกดึง สนตรึงยืนเด่นเขียวขจี
เสียงดังพรมพื้นปฐพี แว่วธรรมบรรยายเร่งเร้า
ดั่งจิตธรรมญาณอริยะ พระถังซำจั๋งอดีตเจ้า
ชื่อ ธ ก็หอมแต่เช้า เคล้าทั่วทิวาราตรี

พระจี้กง : พระถังซำจั๋งได้ไปอัญเชิญพระไตรปิฎก จากประเทศอินเดีย ต้องผ่านความทุกข์ยากลำบากและผจญผีมารต่างๆ จึงจะถึงจุดมุ่งหมาย ขณะนี้ต้องแต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เพื่อสอนชาวโลกไปกาลนาน งานสูงส่งเช่นนี้เปรียบกับพระถังซำจั๋งอัญเชิญพระไตรปิฎกได้ ระหว่างทางที่ไปธุดงค์ทางตะวันตก พวกผีมารต่างๆ ดักซุ่มอยู่จ้องตาเป็นมันดั่งเสือสิงห์ ต้องการที่จะเป็นปรปักษ์ต่อพระถังซำจั๋ง คอยขัดขวางการเดินทาง เพราะว่า เมื่อพระถังซำจั๋งได้พระไตรปิฎกแล้ว พุทธานุภาพก็จะแพร่หลายเป็นหมื่นๆ ปี พวกมารก็ไม่มีที่จะอยู่ได้ หากพวกมารไม่กระพือปีกเข้าโจมตีญาณเมตตาแล้ว ก็คงไม่สมใจเป็นแน่แท้ แต่สวรรค์ทรงเห็นและคอยปกป้องให้ผู้ทรงธรรมตลอดเวลา อย่างเช่น หงอคง (มหาปราชญ์) ที่มีฤทธิ์ สามารถแปรเปลี่ยนได้ถึง ๗๒ ขบวนก็ตาม ก็ไม่อาจพ้นจากอำนาจของพระพุทธเจ้าได้เลย เหตุที่พวกมารออกรังควานนั้น คงคิดว่าพระเจ้าไม่สามารถล่วงรู้ได้ แต่หารู้ไม่ว่า ทุกอย่างได้อยู่ในอำนาจของพระพุทธเจ้าหมด ในฟ้าดินนี้ธาตุบริสุทธิ์ (ธรรม) ย่อมอยู่ได้นาน ธาตุอุบาทว์ (อธรรม) จะครอบงำก็เพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น เพราะขัด

ต่อมติสวรรค์ จำต้องสลายไปเอง สวรรค์ทรงปรานีเพื่อกอบกู้มวลชน จึงประทานคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เพื่อเผยแพร่ตลอดกาล แม้จะมีความลำบาก แต่สวรรค์คุ้มครองเสมอ คนที่คิดร้ายคน ฟ้าไม่เข้าข้าง หากสวรรค์ต้องการเก็บคนก็แค่ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ดังนั้นไม่ว่าจะมีอุปสรรคใดๆ ก็สามารถจะฟันฝ่าไปได้ งานที่ดี (งานกุศล) ก็ต้องลำบากหน่อย มหาสัทธรรมบรรลุยาก ตั้งแต่โบราณมาแล้ว หลักธรรมนี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลง หวังว่าศิษย์แห่งสำนักธรรมเซิ่นเสียนทั้งหลายด้วยศรัทธามุ่งมั่นบุกขึ้นหน้าไปอย่างกล้าหาญ ตะวันตก (สวรรค์) อยู่ต่อหน้าท่านแล้ว วันนี้ได้เวลาเที่ยวสวรรค์ หยางเชิงเตรียมตัวขึ้นบนดอกบัว

หยางเชิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้! ไม่ทราบว่าวันนี้เราจะไปไหนกัน?

พระจี้กง : วันนี้ เราจะไปยังปราสาททักษิณมังคลาวิหาร ไปนมัสการท่านพระทักษิณามงคลเจ้า... ถึงทักษิณมังคลาวิหารแล้ว เราเข้าไปคารวะท่านเถอะ

หยางเชิง : ทิวทัศน์ที่นี่สวยงามดี แต่สิ่งต่างๆ ที่พบเห็นล้วนมีสีแดง ต้นไม้และไม้ดอกแปลกๆ มีอยู่เต็มไปหมด รู้สึกว่าอากาศจะร้อนระอุอยู่บ้าง ด้านหน้ามีปราสาทอยู่หลังหนึ่งมีอักษรเขียนว่า "ทักษิณมังคลาวิหาร" มีเปลวไฟพุ่งตรงมายังที่นั้น มิทราบว่าเพราะเหตุใด?

พระจี้กง : ทิศใต้เป็นธาตุไฟ สีแดงจึงรุ่งโรจน์ ดังนั้น เจ้าจึงมีความรู้สึกเช่นนี้ พวกเราเข้าไปข้างใน ไปคารวะท่านทักษิณมงคลเจ้าเถิด

หยางเชิง : ขอรับ! พอเข้าไปในปราสาท เห็นพระที่นั่งตรงกลางมีเจ้าศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งประทับอยู่ เกศาก็แดง พระพักตร์ก็แดง ซึ่งความร้อนแรงเปล่งออกมารอบๆ กาย ทำให้รู้สึกอบอุ่นจนพูดไม่ออก ทำให้เกิดพลังขึ้นเป็นร้อยเท่าทวีคูณ ขอนมัสการท่านพระทักษิณามงคลเจ้า!

พระเจ้า : มิต้องคารวะ! ศิษย์หยางเชิงสำนักธรรมเซิ่นเสียนติดตามท่านอรหันต์จี้กงมายังแดนสวรรค์แห่งทักษิณมงคลนี้ ข้าฯ มีความรู้สึกปีติยินดียิ่งเพื่อกอบกู้สรรพสัตว์ เพื่อให้พวกเขารู้จักการบำเพ็ญตน เพื่อ

เป็นแขกผู้ทรงเกียรติของสวรรค์ ข้าฯ ก็จะเปิดเผยมหาสัทธรรมแห่งทักษิณมงคล ลงในหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นและประพฤติอันผิดๆ ของชาวโลก เพื่อให้มนุษย์ได้ยึดถืออยู่ในหลักธรรมชาติ ไม่ว่าจะเดินอยู่ ณ ทิศใดก็ตามก็สามารถยึดในจิตสวรรค์ ไม่ว่าจะทำกิจธุระใดก็ตามก็จะพลัดหลงในทางที่ผิดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการบำเพ็ญมหาสัทธรรมแห่งทักษิณมงคลแล้วยิ่งต้องเข้าใจให้ลึกซึ้ง จึงจะไม่ถูกรูปกายนอกหลอกเอาได้กลายเป็นผู้หลงทาง จึงหวังว่าผู้ที่กำลังยืนอยู่ที่สี่แยกโปรดสงบจิตแล้วฟังข้าฯ

หยางเซิง : ขอให้ท่านพระเจ้าโปรดเมตตาทรงบรรยายสัทธรรมแห่งทักษิณมงคลอย่างละเอียด เพื่อเป็นการโปรดชาวโลกด้วยเถิด!

พระเจ้า : มันเป็นหน้าที่อยู่แล้ว ไม่มีการปฏิเสธแน่ ยิ่งชาวโลกมีวิญญาณเดิมรวมเป็นหนึ่งอยู่แล้ว จึงไม่มีเหตุผลที่จะไม่กอบกู้ ข้าฯ เป็นหนึ่งในห้าผู้อาวุโส มีตำแหน่งทางทิศใต้ จึงได้ชื่อว่า “เชื้อไฟ” ตำแหน่งที่อยู่ในกายมนุษย์อยู่ที่หัวใจ เลือดสดแดงที่พุ่งฉีดไปตามหลอดโลหิตไปเลี้ยงชีวิตของมนุษย์นั้น ชีพจรที่เต้นตุบๆ นั้นแสดงถึงการทำงานของธรรมญาณแห่งทักษิณมงคล

ในการดำรงชีพของมนุษย์ไม่อาจหลีกเลี่ยงไฟได้เลย ในสมัยโบราณได้ไฟจากก้อนหินกระทบกัน หรือไม่ก็เสียดสีไม้ด้วยกันให้เกิดไฟขึ้น แต่เวลาต่อมาหินไฟก็เลิกใช้ ไม้ที่ใช้เป็นเชื้อไฟก็ค่อยๆ เลิกไป แสงสว่างจากตะเกียงน้ำมันก็ไม่สว่างพอ เปลี่ยนมาใช้ไฟฟ้า ด้วยแสงไฟที่แรงกล้าจึงทำให้ชาวโลกได้เห็นความสว่างแห่งอนาคต เพราะว่าไฟมีความหมายว่า ความสว่าง ในที่ที่ไม่มีแสงสว่าง สีสันแห่งสรรพสิ่งก็จางไป ทำให้เข้าสู่บรรยากาศอันน่าสะพรึงกลัวของความมืด และยังเป็นแหล่งก่ออาชญากรรมอีกด้วย วันนี้ข้าฯ จะส่อง “ไฟศักดิ์สิทธิ์” ให้ทั่วทั้งปฐพี เพื่อให้สรรพสิ่งได้ปรากฏรูปลักษณ์ของตนเอง ละทิ้งความโหดเหี้ยมที่ซ่อนเร้นอยู่ และการหลงอยู่ในความคิดเห็นอันมืดมัว จึงสามารถหนีพ้นความมืดในราตรีไปสู่ที่สว่างได้ จึงไม่ต้องคอยคลำหาซึ่งอาจพลั้งตกลงสู่

เหวลึก มวลมนุษย์เอย จงเปิดประตูใจเพื่อให้ใครก็ได้สามารถที่จะเห็นจิตของเจ้าว่า มีความเที่ยงตรงหรือไม่ หากมีความกล้าดั่งที่กล่าวมานี้แล้วก็สามารถบรรลุถึงจิตแห่งทักษิณมงคล และแน่นอนที่สุดเจ้าก็จะไม่ขี้โรค แสงธรรมสาดส่องเพราะความร้อนสามารถทำลายเชื้อโรคได้ หากเจ้าเปิดเผยห้องที่อยู่ของจิต อากาศถ่ายเทได้ เชื้อโรคร้ายและพิษร้ายที่ซ่อนเร้นอยู่ ภายหลังถูกธาตุไฟสาดส่อง ก็จะไม่มีโรคพิษเกิดขึ้น

ในทางสี่แยกพอมีสัญญาณไฟแดงขึ้น รถก็ต้องหยุด หากไม่รักษากฎเกณฑ์อันนี้เพียงครู่เดียวเท่านั้น ก็คงได้เห็นเลือดออกแน่ หากขัดสัญญาณไฟของทักษิณมงคล (ฝ่าไฟแดง) ก็จะมีเลือดเต็มพื้น ดังนั้นตนเองต้องคอยตักเตือนตนเอง

ส่วนการบำเพ็ญธรรมของมนุษย์นั้น ทำอย่างไรจึงสอดคล้องต่อความต้องการของทักษิณมงคลเล่า? ในฟ้าแห่งห้าอาวุโสต่างก็ปรากฏห้าสี ในระหว่างห้าสีกับห้าธาตุไม่ปะปนกัน ไม่ถูกถลุงจนล้มจึงจะมีคุณสมบัติมาถึงที่นี่ได้ พวกเลือดร้อนก็จะทำให้ต้นไม้ ไม้ดอก ธรรมญาณเดิมถูกเผาจนแห้งเฉา ตรงกันข้ามผู้ที่เหินห่างจากการฉายส่องจากไฟก็จะหลงทางอยู่ในความมืด คำพังเพยว่า "ใกล้ชาดสีจะแดง ใกล้หมึกสีจะดำ" ดังนั้น ถ้ามนุษย์หลีกห่างจากธาตุแดงแห่งทักษิณมงคล (ธาตุแท้) เขาก็เริ่มเดินเข้าสู่ถนนที่มืด ก็จะไม่รู้ทางที่จะกลับคืน?

หยางเซิง : ท่านพระเจ้ากล่าวอย่างมีเหตุผล บารมีท่านสูงส่ง อยากได้ฟังธรรมที่แยบยลจากท่านอีก!

พระเจ้า : ทักษิณมงคลคือความเป็นมงคลแห่งทิศใต้ ข้าฯ นั้นอยู่ในสวรรค์แห่งฟ้าห้าอาวุโส ตำแหน่งฟ้าอัคนีทิศใต้ เชื้อไฟอันนี้คือไฟแท้ที่ดีเลิศ ธรรมญาณเดิมที่เป็นรูปขึ้นมา หากมิได้รับพลังไฟจากข้าฯ ในขณะนั้น เกรงว่าจะไม่สามารถตั้งครรภ์ได้สมบูรณ์ ทำให้พวกเขาลงมาจุติในโลกได้โดยไม่ติดขัดอะไร ดังนั้น จึงกล่าวว่าในที่ที่มีไฟก็มีวิญญาณธาตุของข้าฯ อยู่ ไฟคือชีวิตและเป็นแหล่งกำเนิดของกำลัง หากไม่มีไฟผลักดันก็ไม่มี "กำลัง" เกิดขึ้น คนที่เกิดมาในโลก นอกจากแล่นไปทางตะวันออก

บ้างตะวันตกบ้างยังขึ้นเหนือลงใต้ หมายความว่าทิศใต้นำเกิด ทิศเหนือไปตาย หัวใจของมนุษย์ ข้าฯ เป็นผู้ดูแล ในขณะที่ขึ้นล่องเกินควร หัวใจก็จะหยุดเต้น คนก็ถึงกาลตายลง (ทิศเหนือเป็นธาตุน้ำ น้ำจะกลายเป็นน้ำแข็ง ร่างก็เย็นดับจิต)

หยางเชิง : ขอเรียนถาม ความเป็นมาแห่งเชื้อไฟสีแดง?

พระเจ้า : ข้าฯ แปลงมาจากไตรวิสุทธิ์ โดยอาศัยไฟเกิดขึ้น จึงเรียกไฟ (สีแดง) เชื้อแสงไฟ ใต้ฟ้าแปลงมาจากร่างข้าฯ ธาตุไฟที่ร้อนในฤดูร้อนเป็นสัญลักษณ์แห่งความเจริญงอกงามของชีวิต ที่เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ผลิและมาเจริญเติบโตในฤดูร้อน สรรพสิ่งจะเกิดความเข้มแข็งและทรงพลัง ดังนั้น หากมีแต่ฤดูใบไม้ผลิแต่ไม่มีฤดูร้อน ถึงแม้สรรพสิ่งจะเกิดขึ้นก็ไม่อาจเจริญเติบโตได้ “ไฟ” จึงเป็นของวิเศษติดตัว อย่างไม้ขีด หลอดไฟ หม้อไฟฟ้า เตาไฟฟ้า ไฟแช็ค เครื่องไฟเหล่านี้ล้วนใช้เชื้อไฟเป็นวัตถุสัมพันธ์ จึงทำให้ชีวิตมนุษย์สะดวกสบาย

รถไฟฟ้า รถยนต์ รถเครื่อง เรือยนต์ หม้อไฟฟ้าต่างๆ ไม่มีอะไรที่ไม่ใช้ “ไฟฟ้า” ผลักดัน จึงกล่าวว่า “แสงฟ้าไฟหิน” ขณะนี้กำลังขาดแคลนเชื้อเพลิง น้ำมัน ค่าของมันก็อยู่ที่ติดไฟ เพื่อให้เกิดพลังงานขึ้น ดังนั้น “ไฟ” จึงเป็นพลังงานของสรรพสิ่งตามที่รู้ๆ กันอยู่แล้ว นั้นคือ พลังความร้อน เป็นพลังบุก เป็นพลังชีวิต

หยางเชิง : ไฟเป็นสัญลักษณ์แห่งความสว่าง หากโลกปราศจากท่านเสียแล้วจะมืดมนไปหมด “คุณค่าไฟ” ช่างมีคุณค่ายิ่งใหญ่ไร้ขอบเขต ไม่ทราบว่ามวลมนุษย์จะฝึกเรียนโดยอาศัย “คุณไฟ” มาบำเพ็ญธรรมได้อย่างไร?

พระเจ้า : ข้าฯ มิใช่ทรงคุณค่ายิ่งใหญ่ แต่การมาของข้าฯ นำมาซึ่งความสว่างไสวและมีชีวิตชีวา หากมีแสงปัญญา สรรพสิ่งสดใสไม่มีซ่อนเร้น ส่องผ่านทุกสิ่งใหญ่น้อย นำพาพวกเราไม่ให้หลงทาง ธาตุทั้งห้าได้สถิตอยู่ในตัวคนโดยทั่วถึง หากมนุษย์ไม่สามารถรักษาความพอดีของธาตุไว้ ขาดไปหรือเกินไป ก็ไม่อาจคืนต้น ทำให้ดวงจิตบกพร่องไป วันนี้

ข้าฯ จะใช้ธาตุแห่ง "มารยาท" ของห้าอาวุโสมาบรรยายช่วยมวลมนุษย์

๑. ทิศใต้เป็นธาตุ "ไฟ" ในคุณธรรมห้า เป็น "ราบรื่น" ในสีทั้งห้าเป็น "สีแดง" ในฤดูกาล เป็น "ฤดูร้อน" อยู่ในโลกมนุษย์ เป็น "โชติช่วง" ในเซียนเป็น "เซียนชาวนา" โดยคุณธรรมของมนุษย์ เป็น "จริยา" ในร่างกายมนุษย์หลักอยู่ที่ "หัวใจ เลือด" ในศีลห้า เป็น "กาเม"

๒. ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น เหตุแห่งการสูญสลายของ "ธาตุไฟ" คือ

๒.๑ ไฟ ในโบราณใช้ไม้ฟืนหุงต้ม ใช้น้ำมันจุดตะเกียงแรงไฟอ่อนละมุน แสงไฟแม้จะน้อย แต่สายตามนุษย์มองได้ไกลมาก ปัจจุบันใช้หลอดไฟฟ้า ความร้อนแรงของไฟฟ้าแรงกล้ามาก ส่องแสงไกลถึงพันๆ ลี้ แต่ก็เผาผลาญทำร้ายตนเอง ดังนั้นจึงทำให้คนสายตาสั้นมีมากขึ้น เพราะคงอาศัยแสงจากภายนอกมากเกินไป ทำให้พลังแสงตนเองอ่อนแอ ก็เพราะแสงกล้าทำลายอำนาจแสงของตนเอง พอไฟฟ้าดับลง แสงเทียนไม่สามารถมองเห็นภาพข้างหน้าได้ชัดเจน แสดงว่าพลังไฟของมนุษย์ลดน้อยลงไป

๒.๒ ราบรื่น ความราบรื่น ทางสะดวก หมายความว่า ถึงที่หมายสะดวก คุณธรรมห้าของสวรรค์ได้แก่ "ต้นราบรื่น คล่อง บริสุทธิ์ฟ้า" ขณะนี้วิทยาการก้าวหน้า การคมนาคมสะดวก ข่าวสาร โทรศัพท์ หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ น้ำประปา ต่างๆ เป็นต้น มีให้ใช้ถึงบ้าน ห้างสรรพสินค้า ภัตตาคาร ทุกหนทุกแห่งในเมืองเต็มไปหมด การกินการใส่สะดวกสบาย อะไรที่ควรมีก็มี ทุกๆ คนสมบูรณ์พูนสุข สรรพสิ่งราบรื่น แม้ว่าวัตถุจะอุดมสมบูรณ์ แต่ด้านจิตใจยังขาดแคลนบกพร่องอย่างมาก ตัวอย่างเช่น คนที่อยู่ห่างไกลกันเป็นพันๆ ไมล์ จะพบหน้ากันได้อย่างสะดวกรวดเร็ว แต่เพื่อนบ้านอยู่ติดกันกลับไม่รู้จักซึ่งกันและกัน อยู่ในชนบท ถนนแคบๆ แต่ไม่ติดขัด แต่ในเมืองใหญ่ๆ ถนนกว้างๆ จราจรกลับติดขัด การได้รับความราบรื่นสะดวกสบายจนเกินควร จึงทำให้ปัญญาอันปราดเปรื่องกับความสามารถของร่างกายสูญหายไป เช่น

หม้อไฟฟ้าหุงข้าว ทำให้แม่บ้านขาดความสามารถในการก่อเตาติดไฟ โทรศัพท์สะดวก ทำให้ผู้คนขี้เกียจจับปากกาเขียนจดหมาย ความสามารถในเชิงจดหมายจึงเสื่อมลง มีน้ำประปาถึงบ้าน ไม่ต้องหาบน้ำสาวน้ำจากบ่อ ทำให้กำลังกายอ่อนแอลง รถยนต์แทนเท้า เลยไม่ต้องออกแรงเดิน ไม่ทนต่อแรงเดินเหิน จึงกล่าวได้ว่า ปัจจุบันเจริญขึ้น แท้ที่จริงแล้ว **"ถอยหลัง"** วิทยาศาสตร์ทำให้มนุษยชาติมีเครื่องมือที่เจริญก้าวหน้า ซึ่งอำนวยความสะดวกอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และนั่นก็ทำให้ความสามารถดั้งเดิมของมนุษย์หมดไป จากการดำรงชีพด้วย "จิตวิญญาณ" กลายมาเป็นการดำรงชีพด้วย "วัตถุวิทยาศาสตร์" สูญเสียความสามารถดั้งเดิมไปมาก ดังนั้นคำว่า "ราบรื่น" นี้ ที่แท้ "ไม่ราบรื่น"

๒.๓ ฤดูร้อน (สีแดง หัวใจ โลหิต) ลักษณะของสี่ฤดูคือเกิดในฤดูใบไม้ผลิ เติบโตในฤดูร้อน เก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง เก็บเข้ายุ้งฉางในฤดูหนาว ในฤดูร้อนอากาศจะร้อนอบอ้าว แสงแดดแผดเผา สรรพสิ่งจะเจริญงอกงาม ไฟ แม้จะเผาไหม้ แต่ในฤดูร้อนมนุษย์ก็อาศัยต้นไม้หลบเย็น ปัจจุบันมนุษย์ได้รับการบำรุงเลี้ยงอย่างดีอ้วนท้วนสมบูรณ์ แต่อารมณ์ก็พลุ่งพล่าน กินเนื้อสัตว์มากเกินควรสะสมไขมันเอาไว้ ทำให้ร่างกายอ้วนตุ๊ต๊ะ เมื่อย่างเข้าสู่วัยกลางคน กลับหาวิธีลดความอ้วน แม้สีหน้าจะแดงด้วยเลือดฝาด แต่มันเหมือนถูกเผาด้วยกองไฟ โรคหัวใจ โรคเส้นเลือดแตกจะเกิดขึ้นประจำ โดยเฉพาะพวกที่ขับรถเร็วอย่างจรวด พอเกิดอุบัติเหตุก็เลือดแดงฉาน ล้วนเป็นลักษณะที่เกิดจากธาตุแห่งฤดูร้อนระเบิดขึ้น

๒.๔ จริยา (กาเมฯ) ทิศใต้คือไฟ ในคุณธรรมห้า คือ "จริยา" ในศีลห้า คือ ศีลกาเมฯ เมื่อไฟลุกก็ไร้มารยาท เมื่อไฟราคะเกิดขึ้นก็จะผิดศีลในข้อกาเมฯ **"เมื่อเกิดไฟโทสะขึ้น ก็จะเผาผลาญป่าคุณธรรม"** ไฟแห่งโทสะไม่เพียงทำให้เกิดการแบ่งแย่ง ยังทำให้เกิดการฆ่าฟันกัน ทำให้บาดเจ็บ ล้มตาย ดังนั้น ชาวโลกควรมี "มารยาท" ไว้ป้องกัน ใต้หล้านี้ก็จะมีแต่สันติสุข

ผู้บำเพ็ญธรรม หากเกิดไฟโทสะขึ้น จิตจะลุกเป็นไฟ พื้นจิตจะสั่นสะเทือน ก็จะทำลายบุญบารมีที่สะสมไว้เป็นเถ้าถ่าน ดังนั้นจึงต้องลดไฟหยุดระเบิดเพื่อรักษาธรรมกาย ชาย-หญิงที่หลงใหลในเรือนร่างที่มีเลือดเนื้อ ความกำหนัดทำให้เกิดไฟราคะ จึงมักกระทำสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรม เมื่อไฟลุกไหม้ก็จะเผาและผลก็เกิดจากตัณหา หากไม่ห้ามไฟราคะไว้ไฟนั้นก็จะเผาผลาญใจ น่าเวทนา! ผลก็ไม่มีเหลือ เพราะฉะนั้นคนต้องมีมารยาท เพื่อเปลี่ยน "ไฟราคะ" เป็น "ไฟศักดิ์สิทธิ์" เพื่อมาส่องนำทางผู้อื่น ชักจูงมวลมนุษย์ ดังนั้น เมื่อพลังไฟได้ที่แล้วผลธรรมก็มั่นคงแข็งแรง จึงสามารถบรรลุถึงความพิสุทธิ์ของธาตุไฟแห่งทักษิณมงคลได้

ทั้งหมดที่กล่าวมาคือปรากฏการณ์ของธาตุไฟในโลกมนุษย์ ไฟให้ทั้งคุณและโทษ การใช้ต้องแยบยลเหลืออยู่จิตหนึ่งนั่นแล

ข้าฯ จะพาเจ้าไปชมทัศนียภาพอันมหัศจรรย์ แห่งแดนทักษิณมงคลนี้

หยางเซิง : ขอกราบขอบพระคุณในการชี้แนะสั่งสอน และใคร่อยากได้ชมแดนมหัศจรรย์แห่งทักษิณมงคลนี้ด้วย ติดตามหลังท่านเทพเจ้าไปคิดที่จะลืมเสาะหาความลี้ลับมหัศจรรย์แห่งจักรวาลนี้ว่า...เหตุไฉนหนอจึงได้สร้างขึ้นอย่างมหัศจรรย์อย่างนี้ จนหาที่ตำหนิมิได้...มาถึงที่นี่ ทอดสายตาไปข้างหน้า แสงสีแดงระยิบระยับเต็มไปรอบๆ ด้านข้างมีภูเขาลูกหนึ่งกำลังพ่นถ่านลาวาสีแดงไหลออกมา นี่เป็นภูเขาไฟใช่ไหม?

พระเจ้า : ถูกต้อง นี่เป็นปรากฏการณ์ของภูเขาไฟกำลังระเบิด พวกถ่านลาวาล้วนมีสีแดง (เชื้อไฟ) หรืออีกนัยหนึ่ง คือ พลังความร้อนจากใต้พิภพ ทักษิณมังคลาวิหารนี้คือ อาวุโสธาตุไฟสถิตอยู่ ดังนั้น ที่นี่จึงสมบูรณ์ไปด้วยธาตุไฟ หากธาตุไฟมอดลง ทักษิณมังคลาวิหารนี้ก็จะเย็นแล้วเปลี่ยนสี ชาวโลกอย่าได้กลัวการเผาสกัดจากไฟ เพราะว่าเป็นขั้นตอนหนึ่งในการทดสอบเพื่อบรรลุธรรม ภูเขาไฟ และน้ำพุร้อน ล้วนเป็นสิ่งวิเศษสุดของทักษิณมงคล หินลาวาที่กำลังไหลอยู่นั้น เหมือน

การเต้นของหัวใจมนุษย์ โลหิตก็เหมือนของเหลวที่ไหลออกมาจากปล่องภูเขาไฟ และเมื่อเลือดแข็งตัวเมื่อไร คนก็ต้องตายลง วัตถุดิบของไฟก็คือ แก๊ส น้ำมัน พลังไฟฟ้า ถ่านหิน ไม้ฟืน ไม่มีใครที่ดำรงชีวิตโดยปราศจากสิ่งเหล่านี้ ไฟฟ้า รถยนต์ในบ้าน หุงหาอาหาร ต้องใช้ไฟแก๊ส ประโยชน์ใช้สอยคือพลังความร้อน ดังนั้น ธรรมญาณธาตุแห่งทักษิณมงคลจึงปกคลุมไปทุกหนแห่ง มวลมนุษย์ได้ประโยชน์นับอนันต์ มนุษย์ได้รับการคุ้มครองจากสวรรค์ ได้รับความอบอุ่นขนาดนี้ แต่กลับมีความเห็นแก่ตัว ไม่ยอมให้ความอบอุ่น กลับคิดแผ่ขยายโลก โดยไม่ยอมสละความอบอุ่นแม้แต่น้อย กลับรับเพียงฝ่ายเดียว คนที่ไม่รู้จักจ่ายออกบ้าง เพราะเขาคิดว่าตนเองทำทุกสิ่งทุกอย่างไว้หมด แต่ความเป็นจริง กลับสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง และเป็นคนที่โง่ที่สุดด้วย ชาวโลกได้แต่ใช้พลังธาตุแห่งทักษิณมงคลแต่ไม่รู้จักสะสม ดังนั้น ปัจจุบันจึงได้รับอันตรายคุกคามจากพลังงาน อย่างเช่น ไม้ฟืนเผาหมดแล้ว จะปลูกทดแทนสักต้นต้องใช้เวลาหลายปี จึงพูดว่า “รักษาไว้ยาก ทำลายนั้นง่าย” เพราะเหตุฉะนี้ หวังว่า **ชาวโลกต้องถนอมบุญไว้มากๆ หน่อย มิฉะนั้น พอหมดบุญ เวรก็ตามมา ยิ่งต้องช่วยเหลือผู้อื่น ให้ความอบอุ่นแก่คนอื่นบ้าง แน่นอนทีเดียวย่อมได้รับความอบอุ่นจากเขาด้วย อันนี้ก็เป็น “การย้อนกลับของแสง”** และควรปฏิบัติตาม ๔ ข้อ เพื่อปรับปรุงตนเองให้สมบูรณ์

๑. ทักษิณมงคล ทำให้ชีวิตเติบโตยืนยาว ผู้ที่ไม่รู้จักขยายเปลวไฟแห่งชีวิต ตลอดชีวิตของเขาจะอับเฉาเดียวดาย ทักษิณมงคลเหมือนผู้ที่กำลังเจริญเติบโต เลือดลมแข็งแรง ความอบอุ่นสมบูรณ์ มีชีวิตชีวา ในขณะที่เจ้านำความอบอุ่นไปดูแลผู้อื่น ให้ความอบอุ่นคนอื่นเพื่อขจัดความเย็นชามืดมัว ความเห็นแก่ตัวอย่างเย็นชา ความอบอุ่นเหมือนไฟ สามารถส่องความสว่างให้แก่คนอื่นได้ ให้ความอบอุ่นแก่ผู้อื่นแต่จงอย่าปล่อยจนสุดตัว จะเป็นการเล่นกับไฟแล้วจะเผาตนเอง

๒. เดินทางในตอนกลางคืนต้องถือตะเกียงไปด้วย คือต้อง

เชิญทักษิณมงคลไปด้วย เพื่อหลีกเลี่ยงในการตกลงคูข้างๆ หรือชนเสาไฟฟ้า ไฟ คือ **"พระสว่าง"** ของเจ้า เจ้าหลีกเลี่ยงมันไม่ได้ **ชาวโลกชอบดับไฟ ทำเสื่อมเสียศีลธรรมก่ออกุศลในความมืด จึงทำให้ดวงใจสีแดง ต้องเปลี่ยนสีลงทันที โดยถูกขนานนามว่า "ใจดำ" ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ขาดจากธรรมญาณธาตุแห่งทักษิณมงคล**

๓. ปล่อยใจระเริงกาม เลือดลมเสื่อมสลาย ดังเช่น น้ำมัน (ธาตุไฟ) มากไป ทำให้อยู่ในสภาวะขาดแคลนพลังงานเกิดอันตรายได้ คนแม้จะมีเลือดลมสมบูรณ์ แต่หากไม่รู้จักถนอมใช้ พอย่างสู่วัยกลางคนยังไม่ทันแก่ก็อ่อนแอ ร่างกายมีโรคมาก ดังนั้นควรรู้จักถนอมเลือดเนื้อไว้ อย่าเหมือนตะเกียงน้ำมันหมดแล้วจะดับสิ้นไปเอง

๔. ชาวโลกควรถือคติ "เผาผลาญตนเอง ให้ความสว่างผู้อื่น" ภาพพจน์ของทักษิณมงคลคือการเผาผลาญตนเอง เพื่อให้ชีวิตตนเองสว่างขึ้น ขจัดเมฆหมอกอันมืดมัวให้หมดไป ส่องสว่างได้เป็นพันไมล์ เพื่อให้ชาวโลกได้เห็นทิศทาง ตนเองก็ไม่หลงทาง ดังเช่น ไฟถนน ดูเหมือนส่องสว่างให้ผู้อื่น ที่จริงแล้วส่องสว่างให้ตนเอง ด้วยเหตุฉะนี้ **มนุษย์ควรอุทิศ "ความน้อยนิดของตน" เพื่อกอบกู้มวลมนุษย์อันไพศาล เจ้าเปรียบประดุจไม้ขีดไฟก้านเล็กๆ ด้วยชีวิตเล็กๆ ไปจุดไฟในดวงใจของแต่ละคนให้สว่างขึ้น ดังนั้น ดวงไฟของเจ้าได้ปรากฏตัวอยู่ในดวงใจแต่ละดวงให้สว่างขึ้น ด้วยเหตุนี้ การดับ (ตาย) ของเจ้าก็ได้เกิดใหม่** เทพไฟใช้ความร้อนให้เกิดพลังไปช่วยชาวโลกได้ทำงาน มนุษย์ไม่กล้าเข้าใกล้ตัวมัน มันได้ใช้จิตธรรมญาณเต็มกำลังเพื่อการเผาไหม้ มนุษย์ต้องการเรียนรู้จิตธรรมญาณแบบนี้ จึงสามารถยึดวิญญาณชีวิตของตนเองโดยไม่มีวันดับสูญ

พระจี้กง : วันนี้ชมทักษิณมงคลเพียงเท่านี้ก่อน อาตมาจะพานายหยาง-เชิงกลับไปพักผ่อนยังสำนัก วันหน้าค่อยมาเยี่ยมคารวะท่านพระเจ้าอีก มีอะไรที่ผิดมารยาท ขอให้ท่านพระเจ้าโปรดอภัยด้วย

พระเจ้า : หยางเชิง เหน็ดเหนื่อยมากแล้ว วันหลังค่อยมาคุยต่อ ขอ

ส่งท่านทั้งสองกลับสำนัก

หยางเชิง : กราบขออภัยในความผิดพลาด ขอท่านพระเจ้าโปรดอภัยด้วย ผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัวได้ วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๑๗

วันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๓
ชมปราสาททักษิณมังคลาวิหารอีกครั้ง
ฟังการบรรยายธรรมจากท่านพระทักษิณามงคลเจ้า

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

สังคมเสื่อมแหลกเหลว　เหมือนตกเหวจิตตรอมตรม
ฝึกฝนบำเพ็ญตน　ดั่งไฟถลุงแร่เนื้อดี
น้ำใจมีหรือเย็นชา　อย่านำพาปล่อยเสียที
พุทธจิตเย็นนที　เบิกบานศรีตลอดกาล

พระจี้กง : อากาศหนาวเหน็บเช่นนี้ ชาวบ้านขี้เกียจออกนอกบ้าน นอนหลบอยู่บนเตียงจะรู้สึกอบอุ่นกว่า ไมตรีชาวโลกทั้งอุ่นทั้งหนาว เมื่อหมดอำนาจไร้เงินทอง มิตรสหายออกห่าง หัวบันไดบ้านไม่มีคนเหยียบ ตรงกันข้าม ถ้าคนนั้นมีอำนาจและร่ำรวย หัวบันไดบ้านจะไม่แห้ง มีคนส่งกระเช้าดอกไม้ มีคนมาเยี่ยมคารวะ วุ่นวายไม่ใช่เล่น ดังนั้นจึงพูดว่า "เสริมดอกไม้บนแพรไหมเห็นได้บ่อย　ท่ามกลางหิมะไม่มีผู้ให้ฟืน" (หมายความว่า เวลาบุญมาวาสนาส่ง ยามตกอับผีซ้ำด้ำพลอย) ก็เหมือน "อากาศหนาวไร้ร่องรอยผู้คน วันที่อากาศอบอุ่นก็จะเห็นเงาผู้คนเต็มไปหมด" แล้วทำไม แดนนรกมืดครึ้ม คนกลับยัดเข้าไปเต็มไปหมด สวรรค์อันอบอุ่น กลับมีแขกมาเยือนอย่างเบาบางเล่า? อันที่จริงแล้ว ในสถานที่แออัดวุ่นวายจะเต็มไปด้วยหลุมพราง เหวลึกของบาปเวร ในสถานที่เงียบสงบเย็นอย่างธรรมสถาน จะเห็นบันไดเมฆอันเด่นชัด เพราะฉะนั้นในที่ที่วุ่นวาย เรามักจะลืมตน ก้าวเดินผิดๆ โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ก็ก้าวตกลงไปในนรก ในที่เงียบสงบอย่างธรรมสถาน เราจะรู้สึกตน มีสติรอบคอบ ก้าวเดินแต่ละก้าวก็เสาะหาความสว่างค่อยๆ เดินสู่สวรรค์

อันอบอุ่น ด้วยเหตุนี้ ไมตรีอันอบอุ่นหรือเย็นชาของมนุษย์ ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อจิตธรรมของข้าฯ ด้วยจิตที่ศรัทธาถึงเย็นก็มั่นคง แม้อบอุ่นก็ยิ่งเร่งรุด ดังนี้แล้วสวรรค์แดนสุข เจ้าก็สามารถเที่ยวไปทั่ว

วันนี้ได้เวลาเที่ยวสวรรค์แล้ว หยางเซิง ขึ้นบนดอกบัวเตรียมตัวออกเดินทาง!

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิด!

พระจี้กง : ...ถึงทักษิณมังคลาวิหารแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว

หยางเซิง : อยู่ในเมืองมนุษย์รู้สึกอากาศหนาวเหน็บทำให้คนหนาวสั่น พอมาถึงทักษิณมังคลาวิหารกลับรู้สึกอบอุ่นดี บนสวรรค์และในโลก ทำไมอากาศจึงแตกต่างกันนะ?

พระจี้กง : ที่นี่เป็นทักษิณมงคลแดนอัศจรรย์ ธาตุไฟค่อนข้างแรง เพราะฉะนั้น เจ้าจึงรู้สึกอบอุ่นขึ้น

หยางเซิง : พูดตามเหตุผลแล้ว สวรรค์น่าจะอบอุ่นดั่งฤดูใบไม้ผลิตลอดกาล ไม่ร้อนไม่หนาว แต่ทำไมที่นี่ยังมีไอร้อนด้วย? พระเจ้าวิสุทธิพรตอยู่ภายใต้ความร้อนเช่นนี้ จะไม่เกิดอารมณ์เสียหรือ ถ้าไอร้อนแรงกว่านี้อีก?

พระจี้กง : หากสวรรค์เป็นฤดูใบไม้ผลิตลอดกาล แล้วบนโลกฤดูร้อนที่อบอ้าว เซียน-พุทธก็คงจะหลบอยู่แต่แดนสวรรค์ ไม่กล้าจะลงไปสู่โลกมนุษย์แล้วซิ! เริ่มตั้งแต่ไหนแต่ไรมา คนที่สามารถสำเร็จเป็นพุทธ-เซียน ล้วนต้องผ่านการทดสอบในทุกสภาพอากาศมาแล้ว จึงมีพลังความสามารถต่อกรกับความยากลำบาก จากความรุนแรงของมารได้ เจ้ามีความรู้สึกว่า แถวนี้มีไอร้อนแรงเกินไป เป็นเพราะเจ้ายังไม่เหมาะกับสภาพแวดล้อมที่นี่ วิสุทธิพรต พุทธ ล้วนคุ้นเคยเป็นปกติ พบความร้อนก็ไม่ร้อน เหมือนคนที่อยู่ทางใต้ ได้ย้ายไปอยู่ทางเหนือ จะทนต่อความหนาวเหน็บได้ยาก แต่พออยู่ไปสักระยะหนึ่ง ก็จะปรับตัวเหมือนคนในท้องถิ่น เลยไม่รู้สึกว่า หนาวเย็นเป็นอย่างไร ทางกลับกัน

พอเจอความร้อนกลับรู้สึกแปลกๆ ทดสอบดูว่าหากยังไม่ได้ฝึกฝนมาพอ พอเกิดเพลิงไหม้ขึ้น เซียน-พุทธจะลงไปสู่โลกมนุษย์ได้อย่างไร แล้วจะปัดเป่าเคราะห์ได้หรือ? คนก็หนีแล้ว เซียน-พุทธคงถูกเผาไหม้อยู่ข้างใน จะไม่ถูกเยาะเย้ยหรอกหรือ?

หยางเซิง : ได้ฟังท่านอาจารย์พูดแล้ว ทำให้เข้าใจปรุโปร่ง ที่แท้สภาพการณ์ต่างๆ ของสวรรค์ ได้สร้างเพื่อมวลมนุษย์โดยแท้ ถ้าเช่นนั้น พุทธพจน์ที่ว่า "ทุกสิ่งว่างเปล่า" แล้วทางทิศตะวันตก สุขาวดี แดนพุทธเกษตรเล่า ทำไมจึงมีเพชรนิลจินดา เงินทอง ไข่มุกโมรา ๗ สี ต่างๆ เล่า? พระพุทธองค์ตรัสว่า "อะไรที่มีรูปล้วนเป็นสิ่งหลอกลวง" จะไม่ขัดกันหรอกหรือ?

พระจี้กง : หากพุทธศาสนิกชน ตีความเอาตามตัวอักษรแล้ว ไม่ต้องไปเสาะแสวงหาพระธรรมจากที่ไหนอีก

๑. ในเมื่อพูดว่า ทุกสิ่งว่างเปล่า แล้วจะมี พระศากยมุนีพุทธเจ้า พระอมิตตาพุทธเจ้า พระอวโลกิเตศวร พระมัญชูศรี พระสมันตภัทร และพระโพธิสัตว์ทั้งหลายได้อย่างไร? ดังนั้นพุทธศาสนิกชน จงอย่าได้ดูแคลนหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เล่มนี้ที่ได้บันทึกสิ่งต่างๆ ไว้ หากมีการกล่าวร้ายต่อรูปลักษณ์เหล่านี้แล้ว คงมิต้องเยาะเย้ยต่อพระพุทธรูปในวัดหรอกหรือ!

๒. รัศมีแห่งเพชรนิลจินดาในแดนสุขาวดี เป็นมงคลแห่งธรรมญาณธาตุของฟ้าดิน เป็นที่ดึงดูดความสนใจของชาวโลก จิตที่คิดว่า ถ้าได้หลบอยู่ที่นั่น แม้ไม่ต้องทานอาหารก็ไม่ว่า ความเพ้อเจ้ออย่างนี้ดูดีอยู่ แต่ก็เป็นสิ่งเหลวไหล เพื่อให้ผู้ที่ได้มาปฏิสนธิในแดนพุทธเกษตร ไม่โลภของที่มีค่าในแดนมนุษย์ ดังนั้น ในแดนสุขาวดีเช่นนี้ ริมฝั่งคงคาสวรรค์จึงเต็มไปด้วยเพชรนิลจินดา ทำให้พุทธศาสนิกชนเห็นจนชินแล้ว จึงไม่นับว่ามีค่าอะไร ในโลกมนุษย์ที่ฝันใฝ่อยากจะได้อะไรก็จะมีให้หมดในที่นี่ พวกเขาก็ไม่เกิดความอยากได้ จึงไม่ต้องการสิ่งเหล่านี้ หันเข้าสู่ความสงบเงียบเป็นสันติสุข ผ่านชีวิตด้วยความสุขสบาย มวลมนุษย์

เห็นเงินทองดั่งของมีค่า เพราะว่ามันหายาก หากหินทรายตามชายฝั่งกลายเป็นทองคำ มนุษย์ก็คงทิ้งๆ ขว้างๆ ไม่เห็นว่ามีค่างวดอะไร พุทธานุภาพนั้นเกรียงไกร หากต้องการอะไรก็มีได้ จึงไม่เกิดความโลภเห็นแก่ได้ เพราะฉะนั้นทุกสิ่งแม้นมีอยู่ก็เหมือนไม่มี นี้แหละคือหลักธรรมที่แท้จริง มวลมนุษย์จงเข้าใจด้วย

เพราะฉะนั้น จึงพูดว่า วิสุทธิพรตที่อยู่ในเขตแดนที่เต็มไปด้วยธาตุไฟแห่งนี้ เป็นการบำรุงประเทืองจิตพวกท่าน ให้รู้สึกถึงความร้อนเย็นบำเพ็ญเลี้ยงไปเรื่อยๆ จึงไม่เกิดอารมณ์เสียอย่างแน่นอน พวกเรารีบไปนมัสการท่านทักษิณมงคลเจ้ากันเถอะ!

หยางเชิง : ท่านอาจารย์ช่างรู้ลึกถึงพระไตรปิฎก พุทธานุภาพไร้ขอบเขต ใช้กระบองตีหัวให้ตื่นจากความคิดสับสน พระธรรมอันล้ำเลิศเช่นนี้ พอที่จะสั่งสอนชนรุ่นหลัง...! มองเห็นท่านพระทักษิณามงคลเจ้ามีเปลวไฟรอบตัว แต่ท่านก็ไม่มีความรุ่มร้อนอย่างไร ช่างมีความสามารถสูงส่งจริงๆ

ขอนมัสการ กราบท่านพระทักษิณามงคลเจ้า วันนี้ได้ติดตามอาจารย์มาอีก ขอพระเจ้าท่านได้โปรดแสดงธรรมอันพิสดาร เพื่อสั่งสอนชาวโลกเถิด

พระเจ้า : เจริญพร! ข้าฯ รู้ว่าเจ้าหยางเชิงสงสัยว่า ตัวข้าฯ มีเปลวไฟ แต่ทำไมจึงไม่รู้สึกร้อน? ฮาฮ้า! อันนี้เรียกว่า "ไม่รู้โฉมหน้าแท้จริงของภูเขา (เตา) ไฟ แต่คิดเสียว่า กายนั้นได้อยู่ในภูเขานั้นแล้ว" ตัวข้าฯ คือทักษิณมงคลแห่งธาตุไฟ ธาตุไฟได้แผ่ปกคลุมทั่วสากลโลก แรงไฟชนิดนี้ปุถุชนไม่อาจสัมผัสได้ดังเช่นถ่านไฟที่ร้อนแรง ชาวบ้านไปจับเข้าจะร้อนเจ็บปวด แต่ตัวถ่านเองกลับไม่รู้สึกอะไร จึงกล่าวได้ว่า "แสงไฟไม่รู้ว่ามันร้อน เผาไหม้ภายนอกกาย" เดิมทีคนมีพุทธจิต แต่ตนเองมักจะไม่รู้จัก "เป็นพุทธแต่ลืมพุทธ" จึงควรเอารูปไม้เผาทิ้งเสียจะปรากฏรูปพระพุทธอย่างแท้จริง คนหลงไปแสวงหาธรรมจากภายนอก จึงอยู่ห่างไกลจากบ้าน พเนจรไปทั่ว หาทางกลับบ้านไม่ถูก เพราะฉะนั้นชาว

โลกควร "นอกกายแสดงความสมถะ ในกายบำเพ็ญมองตนเอง" จึงจะถูก ดั่งตัวข้าฯ รู้ว่ามีธาตุไฟพวยพุ่งรอบกาย แต่รู้ว่าตนเองไม่เกิดอันตรายคือ ให้รู้จักมันก็จะไม่เกิดอันตราย เหมือนเจ้าบริจาคทรัพย์สมบัติให้คนอื่น ถึงแม้เสียเงินทอง แต่จิตเกิดความปลื้มปีติเข้าทำนองเผาไหม้ตนเอง ส่องสว่างให้คนอื่น ตาปุถุชนเมื่อมองแล้วจะเป็นอันตราย ตาปัญญามองดูก็ไม่เป็นอันตราย

หยางเชิง : ชาวโลกเมื่อเป็นไข้หวัด ไข้ขึ้นสูง ทำไมต้องไปหาหมอฉีดยาเพื่อลดไข้ล่ะ?

พระเจ้า : ที่พูดเมื่อครู่นี้ว่า ความร้อนของตนเองไม่เป็นอันตรายต่อกายตนเอง ก็มีหลักเหตุผลอยู่บ้าง ร่างกายคนเราหากมีความร้อนเกิน ๓๗ องศาก็ถือว่ามีไข้ ต้องไปหาหมอรักษาไข้เพื่อให้ไข้ลด และไม่ให้ความร้อนเป็นอันตรายต่อสมอง และอวัยวะภายใน จากจุดนี้จะรู้ว่าร่างกายมนุษย์ทนต่อความร้อนได้จำกัด ดูพวกอิฐทนไฟที่ไม่กลัวความร้อนสูง เพราะว่ามันผลิตออกจากเตาไฟที่มีความร้อนสูง ดังนั้น เมื่อเจอะไฟก็ไม่กลัวไฟ แสงไฟแห่งทักษิณมงคล ได้เปล่งออกจากขีดความสามารถของข้าฯ จึงไม่เป็นอันตรายต่อพวกข้าฯ เจ้าพูดว่า ทำไมไฟจึงไม่เผาไหม้กายข้าฯ? อันนี้ เพราะข้าฯ เป็นผู้ผลิตไฟ ทำไมจึงจะเป็นอันตรายต่อตนเอง ที่ว่าเป็นอันตรายต่อข้าฯ นั้น เป็นเพราะมันขัดกับหลักการทางสายกลาง เช่น คนมีกำลังเพียง ๕ ส่วน แต่กลับใช้กำลังไป ๖ ส่วน อย่างนี้เรียกว่า "เกินไป" ย่อมเกิดอันตรายแน่ การบำเพ็ญธรรมก็ขึ้นอยู่กับการใช้พละกำลังของตนเองไปฝึกฝน แล้วค่อยๆ เพิ่มพละกำลัง เหมือนใช้ไฟมาทดสอบ เมื่อทนความร้อนได้ ๑๐๐ องศา แล้วไม่เป็นอันตราย จึงค่อยเพิ่มขึ้นอีก ๑ องศา ฝึกฝนไปเรื่อยๆ ก็จะทำให้ตนเองทนต่อความร้อนได้เพิ่มขึ้น จึงมีสุภาษิตว่า ผู้สำเร็จธรรมนั้น "ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้" ก็ด้วยความสามารถแบบนี้ไม่ใช่หรือ? คนที่ไม่สามารถพ้นจากชะตาลิขิต ก็ย่อมถูกชะตาลิขิตกำหนดไว้อย่างนี้ คือ "มนุษย์ปุถุชน"

ในอากาศที่หนาว บางคนใส่เสื้อขนสัตว์ก็ยังรู้สึกว่าหนาวทั้งๆ ที่ร่างกายมนุษย์เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะร่างกายมีความแข็งแรงอ่อนแอต่างกัน ความรู้สึกต่อธรรมชาติจึงต่างกัน เพราะฉะนั้น ชาวโลกจะฟันฝ่าภาพหลอนของสังคมและความสับสนที่ผูกมัดไปได้อย่างไร อันนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถในการปฏิบัติธรรม วันนี้เจ้าได้มาถึงปราสาททักษิณมังคลาวิหารนี้ ข้าฯ จึงพูดให้ชาวโลกเข้าใจ เพื่อให้มวลมนุษย์สามารถทะลวงผ่านตาข่ายแห่งความหลงงมงายได้ เพื่อสามารถเข้ากับสิ่งแวดล้อมของธาตุไฟแห่งทักษิณมงคล อันนี้เป็นปัญหาของผู้ปฏิบัติธรรมที่สำคัญยิ่ง!

หยางเซิง : วาจาดุจทองคำของท่านเทพเจ้า ท่านได้เปิดกระท่อมน้อยของข้าฯ แล้ว (หมายถึง ดวงตาเห็นธรรม)

พระเจ้า : ข้าฯ ไม่ได้เปิดกระท่อมของเจ้าหรอก แต่ใช้ไฟเผากระท่อมของเจ้าให้หมดไป ดูซิว่า เจ้าจะหนีไปทางไหน?

พระจี้กง : ฮ้าฮ้า! ได้โปรดวางมือเถิดท่านพระเจ้า กระท่อมหลังนี้ เขาเช่าจากผู้อื่นมา (ชั่วคราว) หากท่านเผาเสียแล้ว จะให้เขาไปอยู่เสียที่ไหน?

พระเจ้า : หากข้าฯ ไม่ใจร้ายสักหน่อย เขาก็ยังคงอบอุ่นอยู่ภายใน! ข้าฯ ต้องยอมใช้ไฟเผาเขาเสีย จะได้ไม่ต้องปิดประตูลงกลอนและไม่ต้องห่มผ้าด้วย ทำอย่างนี้จะไม่เรียบร้อยดีกว่าหรอกหรือ จะได้อบอุ่นมากขึ้น?

พระจี้กง : อย่าทำเป็นอันขาด ไฟที่ท่านให้ความอบอุ่นแก่เขา หากเขาเกิดความหวาดกลัวขึ้นและทนไม่ได้ ไม่ทราบว่าเจ้าหยางเซิงมีความรู้สึกต่อคำพูดของท่านพระเจ้าอย่างไร?

หยางเซิง : กระผมรู้ว่า ท่านพระเจ้ากำลังทดสอบสติปัญญากระผมอยู่เพื่อดูว่ากระผมมีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด? ดังนั้นกระผมจะอธิบายให้ท่านทั้งสองได้โปรดพิจารณา

๑. ท่านพระเจ้าจะเอาไฟเผา “กระท่อม” ก็เพื่อให้กระผมได้

พบตนเอง มนุษย์ที่อาศัยอยู่ในบ้าน จะมีความรู้สึกว่า ได้รับความคุ้มครองอยู่ไปนานๆ ก็เกิดนิสัยพึ่งพาผู้อื่น ทำให้สติระมัดระวังหย่อนยานไป ตัวอย่างเช่น พวกขโมยเข้ามาขโมยของในบ้าน ที่ที่ค้นหามักเป็นใต้ตู้และในหีบ ซึ่งเป็นที่เก็บซ่อนทรัพย์สินเงินทอง อันเป็นที่ที่เป็นเป้าหมายของพวกขโมยที่มาจากภายนอก เพราะฉะนั้นการดำรงชีพภายใต้ความคุ้มครองด้วยความสุข จึงไม่คิดที่จะก้าวหน้า พระเจ้าต้องการเผากระท่อมทิ้งเสีย มีความหมายจะให้คนที่ไม่มีสิ่งคุ้มครองแล้ว ก็จะเกิดความสำนึกรู้ตลอดเวลา แล้วถามตนเองว่า "กระผมจะไปอยู่ที่ไหน?" โดยปกติมีบ้านเป็นหลัก แต่ขณะนี้เห็นตนเองเป็นที่พึ่งแห่งตน คือเห็นตัวเองขึ้นแล้วโดยไม่มีสิ่งคุ้มครอง เพราะฉะนั้น จึงต้องระมัดระวังความประพฤติ เพราะเกรงจะทำอัปยศต่อธารกำนัล ดังนั้น จึงปรากฏ "ภาพจริงแห่งชีวิต" ขึ้น จึงอยู่ห่างไกลจากภาพหลอนทั้งปวง

๒. ท่านพระเจ้าใช้ไฟเผากระท่อม ก็เหมือนกับพุทธพจน์ว่า "โลกทั้งสามไม่สงบเหมือนบ้านมีไฟ" ไฟชนิดนี้ไม่มีมนุษย์คนไหนต่อสู้ได้ ไฟชนิดแรกที่ทุกคนต้องผจญคือ "การต่อสู้เพื่อชีวิต" ตอนนี้เลยทำให้เข้าใจถึงที่ว่า "สรรพสิ่งเป็นอนิจจัง เมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมดับไป" ดังนั้นควรละทิ้งปล่อยวางทุกอย่าง การต่อสู้เพื่อชีวิตเป็นเรื่องใหญ่ อันนี้หมายความว่า ผู้บำเพ็ญเพียรไม่ควรอาศัยบุญกุศลจากภายนอก ควรเสาะแสวงหาทางรอดด้วยตนเอง มิฉะนั้นแล้วพอมีการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมภายนอกแล้ว ตัวเรานี้จะหาที่ไหน "ดำรงชีวิตด้วยความสงบ" เล่า?

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ มิทราบว่าท่านพระเจ้ามีความเห็นอย่างไร?

พระเจ้า : เจริญพร! กระท่อมจอมปลอมที่ไม่น่าอาศัยจนไม่ยอมละทิ้งมัน ฟ้าคลุมแผ่นดินคือบ้านหลังใหญ่ ประพรมน้ำทิพย์และลมฝนจากเบื้องบนเบื้องล่าง สามารถผลิตสรรพสิ่งและพืชพันธุ์ธัญญาหาร ไม่กลัวไฟที่ร้อนแรงและน้ำหลาก สิ่งนี้แหละคือวิมานทอง! สิ่งที่หยางเชิงกล่าวมาทั้งหมด พอใจข้าฯ มาก คำคมที่แฝงไปด้วยความแยบยลแห่ง

สวรรค์ มวลมนุษย์ควรเข้าใจแล้วจะสามารถบรรลุธรรมโดยปริยาย ธรรมญาณของมวลมนุษย์กับข้าฯ จะมีสัมพันธ์เยื่อใยกัน ก็ต้องสงบจิต ตั้งสมาธิให้ธาตุสีแดงแผ่ขยายทั่วสรรพร่างกาย แล้วให้สวดว่า

สวรรค์ชาดไตรธาตุ	ประตูหยกฟ้าทักษิณ	มหาพรตเบื้องกลาง
ธรรมญาณจักรพรรดิสีแดง	เสื้อทรงชาดติดยันต์	ปลิวร่อนเหินลม
ทรงหลังมังกรแดง	ราชรถหยกเมฆินทร์	กระจายทั่วคีรีจิตใต้
สรรพเทพเกรียงไกร	เข้าออกแดนไตรวิสุทธิ์	สถิตสวรรค์สูงสุด
เครื่องหยกแดงเรียงราย	เซียนกุมารเฝ้ารักษา	มือถือแผ่นบันทึก
สมุดแดงอักษรหยก	กำหนดเทวะบริขาร	มากน้อยตามบารมี
วันนี้ท่านมหาพรต	ขุนเขาธรรมญาณเปิดแดนเจ้า	กลับคืนสู่สรรพศักดิ์สิทธิ์
โปรดลงสู่ประตูทั้งสาม	แปรเปลี่ยนเป็นทารก	ระวังจิตสงบธรรมญาณ
สองธาตุระคนกัน	โปรดคุ้มชะตาชีวิตของข้าฯ	ให้ยืนยาวดั่งพระอัคนี
เหินฟ้าทรงเมฆ	เสวยสุขนภาทักษิณ	อยู่คู่ฟ้า-ดิน
ช่วยปกป้องให้ข้าฯ	ยืนยงด้วยเทอญ	

หยางเซิง : บทภาวนาของท่านเทพเจ้าแฝงด้วยความอัศจรรย์ทรงพลังด้วยอำนาจอันเร้นลับ ขอให้ชาวโลกสวดภาวนาด้วยความศรัทธาจะเกิดอานุภาพแน่นอน กระท่อม (ความโง่) ของกระผมถูกท่านทักษิณมงคลเจ้าเผาทิ้งแล้ว เห็นแต่ทะเลเพลิงกำลังส่องแสงสีทองระยิบระยับ เปลวไฟได้เผากายเนื้อและอวัยวะภายในลงแล้ว ได้รับอานิสงส์เกินคาดคิด แลเห็นพระพุทธเจ้าทองคำยืนตระหง่านอยู่

พระเจ้า : เจริญพร! ธรรมญาณเดิมของหยางเซิงไม่สูญสลาย ได้บรรลุมหาสัทธรรมแห่งทักษิณมงคล ได้สร้างผลธรรมผิดธรรมดา

ตั้งแต่โบราณมา พระอาจารย์ชี้แนะ (ผู้รู้ธรรม) ถ่ายทอดธรรมหลายวิธี เช่น ตีด้วยกระบอง ชี้ด้วยมือ ดุด่า ถือดอกไม้ ยิ้ม ใช้น้ำชำระล้าง ใช้ธูปจี้ กรอกด้วยเข็ม เป็นต้น แต่สำหรับข้าฯ เชื้อไฟสีแดงใช้วิธี

เอาไฟเผา เป็นเพราะว่าปัจจุบันนี้ ชาวโลกมักสนใจอยู่แต่เปลือกนอกไม่บำเพ็ญภายใน คนแต่งตัวสวยงามมิใช่เป็นคนดีเสมอไป ตึกอาคารสูงใหญ่มักเป็นที่อยู่ของพวกมิจฉาชีพ ดังนั้นข้าฯ จึงใช้ไฟจริง เผารูปปลอมบ้านปลอมให้สิ้นซาก เพื่อให้คนเลวและคนถ่อยได้ปรากฏโฉมหน้าอันแท้จริงและเป็นการสั่งสอนช่วยเหลือไปด้วย

พระจี้กง : ฮาฮ้า! แล้วพวกที่ตีไม่ตื่น ชี้แนะก็ไม่ยอมเข้าใจ ล้างก็ไม่ออก ตอนนี้น่าจะสำนึกตัวได้แล้ว! หากยังไม่ยอมเชื่อฟังคำเตือนของทักษิณมงคล วันเวลาแห่งการปรากฏโฉมหน้าที่แท้จริงใกล้เข้ามาแล้ว!

หยางเซิง : แสนยานุภาพและพลังธรรมของทักษิณมงคลมหาศาลนัก ไม่ทราบว่าท่านเทพเจ้ามีหน้าที่อะไร ที่จะโปรดช่วยเหลือพวกมนุษย์?

พระเจ้า : มีการโปรดสัตว์ทั้งสามโลก พระชนนีแห่งสระทิพย์ต้องการให้ธรรมญาณเดิมกลับคืน ห้าอาวุโสก็ได้ร่วมดำเนินการด้วย ความเร้นลับและอัศจรรย์แห่งสวรรค์ ชาวโลกมิอาจล่วงรู้ได้ วันนี้ได้โอกาสดีแล้ว จึงเปิดเผยให้รู้พอสังเขป เพื่อให้ปวงชนได้ค้นคว้าและเป็นแนวทางในการบำเพ็ญธรรม

การโปรดธรรมญาณเดิม พระชนนีแห่งสระทิพย์เป็นประธาน พระแม่กวนอิมได้โปรดช่วยเหลือ พระเจ้ากวนอูก็ได้เข้าช่วยเหลือด้วย อันว่าธรรมญาณเดิมของท่านเทพกวนอูนั้น ข้าฯอาวุโสธาตุไฟได้เป็นผู้อวตาร เพราะฉะนั้นจึงกล่าวว่า “พระเจ้าเสื้อแดงในวังจื่อเหว่ย” ที่เกิดมามีใบหน้าแดง จิตใจซื่อสัตย์ อารมณ์เร่าร้อนรุนแรง เที่ยงตรงเฉียบขาด รักษาความเป็นธรรมยิ่งฟ้าดิน ปฏิบัติครบถ้วนตามคุณธรรมทั้งห้าประการ อันได้แก่ เมตตา ซื่อสัตย์ จริยา ปัญญา สัจจะ ซึ่งถือเป็นแบบอย่างการบำเพ็ญธรรมของมวลชน ไม่ว่าจะอยู่ที่บ้านหรือออกบวช หากขัดต่อคุณธรรมทั้งห้า ก็ถือว่าทุศีล ย่อมตกสู่ทางหายนะ ผู้สืบทอดธรรมะได้อุบัติขึ้นในโลกแล้ว สำนักธรรมก็ได้สั่งสอนเผยแพร่ ท่านเทพกวนอูได้ควบคุมดูแลการโปรดสรรพสัตว์ช่วยข้าฯ โปรดธรรม-ญาณเดิมให้คืนกลับ อันเป็นหน้าที่ของห้าอาวุโสที่สมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ สำนัก

ธรรมจึงเจริญรุ่งเรืองตามกาลสมัย เป็นไปตามฟ้าลิขิต ท่านเทพกวนอูสืบจากธาตุไฟทิศใต้ เกิดในเดือนหกอันเป็นฤดูร้อน จึงมีนิสัยแกร่งกล้าเคยหักด่านฆ่าฟันแม่ทัพมาแล้ว เมื่อดับชีพลงได้ปฏิสนธิในสวรรค์ทางใต้ดำรงตำแหน่งคุมธาตุไฟ เนื่องจากได้โปรดมวลมนุษย์ บุญ บารมีล้นพ้นผ่านกัลป์นับไม่ถ้วน แต่ธรรมญาณเดิมนั้นไม่เสื่อมทรามลง จึงได้รับการยกย่องขนานนามว่า **"พระเจ้าเฮี้ยงเมี้ยงเง็กเซียนฮ่องเต้"** หรืออีกนามหนึ่งว่า **"พระธรรมญาณโลกนาถสัตยเมตตาบุรกาลพุทธเจ้า"** ไออุบาทว์ของสังคมโลกรุนแรง หากไม่มีไฟที่ร้อนแรงอันบริสุทธิ์ของพระเจ้ากวนอูมาทำการเผาผลาญแล้ว มิฉะนั้นแล้วเกรงว่ามวลมนุษย์จะตกลงสู่ทางมารจนไม่อาจได้ผุดได้เกิด ในช่วงเวลาที่ศีลธรรมเสื่อมทรามนี้ บรรดาเซียน-พุทธต่างก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรง ศาสนาต่างๆ ก็วุ่นวายสับสน จึงหวังพึ่งในพระเจ้ากวนอูได้ช่วยเผยแพร่ประกาศธรรมเพื่อให้สัทธรรมดำรงสืบไป ดังนั้น จึงหวังว่ามวลชนที่ฝึกฝนบำเพ็ญธรรมจงให้ความเคารพศรัทธาในพระเจ้ากวนอู เพื่อบุกทะลวงให้พ้นจากบ่วงมารและเป็นการพิทักษ์ธรรมด้วย โปรดอย่าลืมเป็นอันขาด

พระจี้กง : พระเจ้ากวนอูทรงธาตุบริสุทธิ์แห่งความยุติธรรม ความซื่อสัตย์สถิตฟ้า เป็นอาจารย์ของเทพยดา สมควรเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บำเพ็ญธรรมจะเอาเป็นแบบอย่าง หากปราศจากความเที่ยงธรรมแล้วไม่ว่าจะเป็นศาสนาใดๆ ก็ตาม ล้วนเป็นศาสน์มารทั้งนั้น เพราะฉะนั้น ไม่ว่ามวลชนจะเข้าอยู่ในศาสนาใดๆ ก็ตาม ภายในจิตจะต้องดำรงความเที่ยงธรรมไว้บ้าง จงอย่าเห็นว่าพระเจ้ากวนอูเป็นพระเจ้าแห่งความศักดิ์สิทธิ์แห่งฟ้าปางหลัง หรือเป็นผู้พิทักษ์ธรรมแห่งพุทธศาสน์เท่านั้นแท้ที่จริงแล้วพระเจ้ากวนอูเป็นพระพุทธเจ้าเซียนกาญจน์โบราณ รูปลักษณ์ในยามเคลื่อนไหว ดำรงตนเป็น "พระเจ้ากวนอู" ในยามสงบเงียบจะดำรงตนเป็น "พระพุทธเจ้าโบราณ" การเคลื่อนไหวหรือสงบ แม้จะมีอาการเป็นสอง แต่จิตเป็นหนึ่ง มวลชนเข้าใจตามนี้ด้วย

พระเจ้า : ท่านอรหันต์จี้กงพูดถูกต้อง! มีคนพูดว่าหนวดเคราร่งรังไม่

ยอมไหว้ พวกเขาหารู้ไม่ว่า พระพุทธเจ้ายังสถิตอยู่ที่สุขาวดี หนวดเคราของพระองค์ยาวจากฟ้าตะวันตกมาถึงแผ่นดินตะวันออก ผู้มีบุญวาสนาสามารถอาศัยหนวดขึ้นสู่ยานเมตตา อย่าเกาะแต่พระบาทของพระพุทธเจ้าโดยไม่ยอมปล่อยเลย ถ้าเอาสองสิ่งมาเปรียบเทียบกัน ตำแหน่งของหนวดอยู่สูงกว่าพระบาท ผู้บำเพ็ญธรรมควรจะยึดหนวดปฏิบัติตัวด้วยความระมัดระวัง กายเบาลมสบาย ฉะนั้น การเกิดความคิดแตกแยก คนที่ต่อต้านหนวด ก็เป็นคนที่ละทิ้งความสำคัญของสาระไปยึดติดกับเปลือกกระพี้ มัวแต่แก่งแย่งกันเกาะหนวดบ้างเกาะพระบาทบ้าง ไม่เพียงแต่ไม่บรรลุแล้วกลับเป็นอันตราย เลยทำให้จิตใจเย่อหยิ่ง จิตใจแตกแยก และมีการกล่าวร้ายเหล่านี้ จิตใจก็แยกห่างจากพุทธแล้ว พอปล่อยมือออกเมื่อไร จะไม่หล่นจากฟากฟ้า ลงไปจนกระดูกแหลกเหลวหรือ? มวลมนุษย์ไม่ช่วยศีลธรรมเสื่อม จึงมีสายตาที่สั้นมาก มิจฉาทิฐิ! ศีลธรรมเสื่อมทรามจริงๆ! หวังว่ามวลชนเมื่อได้ฟังคำบรรยายแล้วจะเข้าใจธรรมแล้วฝึกบำเพ็ญเพียร เพื่อเสาะแสวงรูปลักษณ์ที่แท้จริงของนิพพาน พุทธจิตเป็นกลางๆ จงอย่าสร้างสิ่งกีดขวางขึ้นเอง จะเป็นการถอยห่างจากภูเขาจิตไป

หยางเซิง : ท่านอรหันต์จี้กงและท่านพระเจ้าทรงบรรยายมานั้นเหมาะสมกับทางสายกลาง ไม่มีการลำเอียงหรือความเห็นแก่ตัว ซึ่งต่างกันราวฟ้ากับดินกับอาจารย์ที่แสดงธรรมในโลกมนุษย์ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ท่านอรหันต์และพระเจ้าต่างก็แสดงธรรมอยู่บนสวรรค์ เห็นสรรพสัตว์ดุจร่างเดียวกัน เหมือนทารกน้อยแสดงพุทธานุภาพหาที่เปรียบมิได้ พลังธรรมไพศาล ผิดกับอาจารย์ในโลกมนุษย์ ที่ยืนอยู่บนพื้นดินแสดงธรรม ต่างก็เห็นแต่สิ่งของข้างหน้าเท่านั้น ดังนั้นการบรรยายธรรมจึงมีขอบเขตจำกัด และก่อให้เกิดการกล่าวร้าย ต่อต้านซึ่งกันและกันรวมทั้งการแก่งแย่ง อาฆาตจองเวรกัน เป็นที่ปวดร้าวใจยิ่งนัก

พระจี้กง : ความทุกข์คือโพธิ นิสัยคนดื้อด้าน มิใช่แก้ไขกันได้เพียง

ระยะเวลาสั้นๆ หนทางแห่งโลกมนุษย์กำลังอยู่ในระหว่างหักร้างถางพง หวังว่าชาวโลกจงอย่าได้ยึดในเส้นทางแคบๆ ควรมุ่งสู่ทางกว้างใหญ่ (มหาสัทธรรม) เพื่อให้ทุกๆ เส้นทางสามารถบรรลุถึงสวรรค์ ดังนี้แล้วจึงจะไม่ต้องไปเป็น "ผีที่เห็นแก่ตัว"

พระเจ้า : เพื่อเป็นการพิสูจน์คำพูดเหล่านี้ ข้าฯ จะพาเจ้าหยางเซิงไปพบผู้บรรลุธรรมชั้นสูงในแดนทักษิณมงคลนี้ ขอเชิญทั้งสองตามข้าฯ มา

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่ท่านพระเจ้าทรงเมตตา ได้ชี้แนะความแยบยลแห่งธรรมอย่างมากมาย ก่อประโยชน์ให้แก่ชาวโลกมหาศาล!...ด้านหน้ามีอาคารหอสูงที่ทาด้วยสีแดง แต่ละห้องสว่างไสวเหมือนกลางวัน ภายในยังเปล่งรัศมีแสงสีแดงออกมาด้วย ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใด?

พระเจ้า : ท่านผู้ทรงธรรมชั้นสูงเหล่านี้ กำลังทำสมาธิ ปรับการหายใจเป็นการฝึกธรรมญาณธาตุแห่งทักษิณมงคลด้วยตนเองอยู่ จึงได้เปล่งแสงสีแดงออกมา เจ้าหยาง เชิญดูวิวกลางคืน ทางด้านซ้ายมือนี่ซิ มันพิสดารไหม?

หยางเซิง : ท่านพระเจ้าใช้มือโบกผ่านหน้ากระผมเท่านั้น ภาพยามราตรีในโลกมนุษย์ก็ปรากฏขึ้นทางซ้ายมือเบื้องล่างนั้น พบแสงไฟทุกบ้านช่อง รวมทั้งไฟถนน ไฟจากบ้านเรือนต่างส่องแสงวอมแวม อาคารและท้องถนนมองเห็นอย่างเลือนลาง ภาพนี้ดูแล้วมีความงดงามมิใช่น้อยเลย

พระเจ้า : ภาพธรรมดาสามัญในโลกนี้ แฝงไปด้วยกลไกแห่งสวรรค์ แสงไฟแห่งทักษิณมงคลส่องสว่างทั่วหล้า ชาวโลกมีทั้งดีและชั่ว ไม่ว่าจะเป็นบ้านคนดีหรือคนชั่ว พวกเขาต่างก็ต้องการข้าฯ เป็นเพื่อนกับเขา ข้าฯ ไม่ถือโกรธ ความดี-ความชั่วของพวกเขา คิดแต่เพียงว่าจะชักจูงพวกเขาไปสู่ความสว่าง อันนี้เป็นแสงสว่างแห่งชีวิตละ! โดยเฉพาะที่มืดมากยิ่งต้องการความสว่างมาก ในสภาพจิตใจอย่างนี้ชาวโลกทำได้ไหม? กลับมาดูภาพอันงดงามของทักษิณมงคล มองดูผู้ปฏิบัติธรรม

ต่างก็กำลังขับเคลื่อนธาตุอันบริสุทธิ์อยู่ แต่ท่านได้จุดแสงสว่างแห่งปัญญาขึ้นในจิตใจ โดยมิต้องการจะหยุดพัก โดยดำรงสภาพการแบบนี้สักระยะหนึ่ง คอยจนกว่าธรรมญาณจะบริบูรณ์ไปด้วยธาตุบริสุทธิ์แล้วก็จะจบขั้นตอนหนึ่ง ภายหลังห้าธาตุกลับคืนสู่ต้นมูลแล้ว พวกเขาก็จะมีพลังความสามารถอันมหาศาล เพื่อทางที่สมบูรณ์ของเขา จะได้เสวยสุขในสวรรค์! เจ้าหยางเซิงสามารถที่จะสอบถามสภาพการปฏิบัติธรรมที่ผ่านมา เพื่อเป็นกระจกเงาให้ชาวโลกได้ปฏิบัติตาม!

หยางเซิง : ดีซิครับ! รู้สึกว่ารอบกายมีแสงที่อบอุ่นพุ่งเข้ามา ผู้ปฏิบัติธรรมกำลังทำสมาธิเพ่งจิตอย่างขะมักเขม้น ต่างก็ฝึกฝนตนเอง รอบกายของพวกเขามีรัศมีเปล่งออกมา ลักษณะผิดธรรมดาสภาพคล้าย “มนุษย์แสง” แบบนั้นบริสุทธิ์โปร่งใสทำให้เกิดความรู้สึกใคร่จะได้เป็นบ้าง ท่านผู้ปฏิบัติธรรมท่านนี้ท่านเป็นนักบวชหรือ? เห็นห่มจีวร ศีรษะก็เกลี้ยงเกลา ลักษณะน่าเกรงขาม ขอนมัสการถามว่า ท่านปฏิบัติธรรมอย่างไรถึงได้บรรลุถึงขั้นนี้ได้

พระคุณเจ้า : ท่านหยางเซิง ท่านมาได้จังหวะดีมาก เป็นบุญญาธิการอันยิ่งใหญ่อีกด้วยที่ชาวโลกจะได้รับ คนอื่นไม่มีดวงตาเห็นธรรม แต่ท่านมีดวงตาแวววาวดุจเพชร จึงได้รู้แก่นแท้ที่แท้จริง อาตมาขอแสดงความยินดีด้วย หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** นี้ได้รวบรวมเอาวัชรปรัชญา-ปารมิตาสูตร และปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร จนกล่าวได้ว่าเป็นพระสูตรแท้ๆ เล่มหนึ่งของพุทธศาสนาที่สมบูรณ์แบบ จากพระสูตรได้ขยายเข้าสู่หลักเกณฑ์ใหม่ จะเรียกว่าเป็นพระสูตรแท้เล่มหนึ่งในยุคสมัยที่ศีลธรรมเสื่อมทรามลงก็ได้ หวังว่าพุทธศาสนิกชนทั้งหลายจงละทิ้งความมีตัวตน ตื่นตัวเข้าสู่ธรณีธรรม เพื่อบรรลุสัทธรรม

อาตมาเข้าบวชในบวรพระพุทธศาสนา เมื่ออายุได้ ๑๕ ปี ได้ชื่อทางศาสนาว่า “อาภรณญาโน” เริ่มต้นปฏิบัติธรรม ตั้งแต่ ๕ โมงเช้าปัดกวาดวัดวาอารามทั้งภายนอกภายใน โดยเริ่มปัดกวาดสิ่งสกปรกรุงรังภายนอกก่อน จากนั้นก็เริ่มเรียนหนังสือ อ่านพระสูตร จากนั้น

ก็เริ่มเข้าปัดกวาดความสกปรกจากจิตภายในโดยมีอาจารย์คอยชี้แนะฝึกหัดนั่งสมาธิ วันปีผ่านไปดุจสายน้ำก็ย่างเข้าอายุ ๓๐ ปีแล้ว พระสูตรในไตรปิฎก ที่ตั้งใจฝึกอ่านจนมีความเข้าใจ จนมีความซาบซึ้งในคำสอนของพระพุทธเจ้า มีอยู่วันหนึ่งขณะที่อยู่ในสมาธิ ทันใดนั้นก็ได้เห็นต้นไม้ผล ๓ ชนิด ได้แก่ ต้นส้ม มะเฟือง และมะม่วง มีผลเต็มต้นไปหมด แต่ละผลสุกอร่ามมีแสงเปล่งออกมา ฉับพลันนั้นผลก็ร่วงหล่นลงมา นั่นคือ "ผลที่สุกหลุดจากขั้ว" ในขณะเดียวกัน กิ่งใบของทั้งสามต้นก็แกว่งไกวไปมาต่อเนื่อง แล้วมีเสียงเปล่งออกมาพร้อมกันว่า "พวกเราสบายแล้วจะไม่มีการขัดขวางหน่วงเหนี่ยวอีกต่อไป" ชั่วประเดี๋ยวเดียวใบไม้ก็ร่วงหล่นจนหมดต้น ก็ได้ยินต้นไม้ทั้งสามพูดพร้อมกันอีกว่า "ตอนนี้ไม่มีใบ (เวร) เบาไปทั้งตัว! ไม่ต้องรับผิดชอบทั้งกลางวันและกลางคืน" พอออกจากสมาธิแล้ว ก็เข้าใจโดยแท้! จากนั้นมายิ่งขะมักเขม้นในการปฏิบัติธรรมมากขึ้น ความเข้าใจในพระสูตรก็รุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว และลึกซึ้งยิ่งๆ ขึ้น

ต้นไม้ทั้งสามต้น เปรียบได้กับศาสนาทั้งสาม คือ พุทธ ขงจื่อ และเต๋า ทั้งสามกำเนิดขึ้นในแผ่นดินผืนเดียวกัน ถึงแม้กิ่งใบใหญ่เล็กต่างกัน แต่จุดมุ่งหมายคือผลิดอกออกผลเพื่อให้ชาวโลกใช้กิน ธรรม-ญาณแห่งการช่วยเหลือชาวโลกนี้ เหล่านี้ล้วนเป็นการแปลงกายของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น จึงสมควรให้ความเคารพในระดับทัดเทียมกัน เกี่ยวกับผลสุกขั้วหลุด ใบร่วงหล่นสู่พื้นดินอีกครั้งหนึ่ง เป็นการกลับคืนสู่โฉมหน้าเดิมมีความหมายว่า **ผู้ปฏิบัติธรรมนั้นไม่ควรยึดติด ไม่ควรโลภและหลง สิ่งใดควรละก็ละ ธุระทุกอย่างปล่อยไปตามธรรมชาติ อุปสรรคก็มากพอที่จะทำให้คนเป็นทุกข์กังวล ทำให้จิตใจไม่แจ่มใสเบิกบานได้** หากปล่อยเป็นเช่นนี้นานเข้า ไม่สามารถปล่อยวางหาบอันหนักนี้ได้ ก็จะเพิ่มความหนักให้กับเท้า กว่าจะไปถึงแดนพิมานแสนสุขอันไกลโพ้นนั้นได้ จะชักช้าและเสียเวลาลง เมื่อเป็นดังนี้แล้วในขณะที่ท่านวางหาบอันหนักลงแล้ว ท่านจะรู้สึกเบาสบายเบิกบานจนหาที่เปรียบ

มิได้ และก้าวต่อไปก็คือดินแดนแห่งสุขารมณ์ ตลอดชีวิตที่ปฏิบัติธรรมมา อาตมายึดถือหลักการนี้คือทำการโปรดช่วยมวลชน ให้ความเคารพต่อสาวกของศาสนาอื่นเสมอภาคกัน สนับสนุนให้เขาเสาะแสวงหาหลักความจริง และสิ่งล้ำเลิศในศาสนาที่เขานับถืออยู่ พวกเขาต่างก็หาที่พึ่งตามแต่โอกาสจะอำนวยให้ มีความปีติในธรรม ต่างก็ได้รับความสำเร็จไป ยิ่งกว่านั้นยังนับถืออาตมาเสมือนหนึ่งบิดาผู้เมตตาหรืออาจารย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ **การไม่ดูถูกผู้อื่นจึงได้รับการนับถือ** อันนี้เพราะอาตมาเข้าใจในอริยสัจ ในขณะที่โปรดช่วยผู้อื่นก็หาโอกาสสั่งสอนไปด้วย และก็เป็นสาเหตุที่ทำให้อาตมาประสบความสำเร็จ ทั้งยังได้ผ่านการทดสอบจากพวกมารโดยไม่ล้ม วันนี้จึงสามารถลอยขึ้นสู่ฟ้าห้าอาวุโส ได้ฝึกธรรมะอันล้ำลึก ณ สถานที่นี้ แสงพระธรรมแพร่กระจายโดยอาศัยแสงไฟนี้ขณะนี้อาตมากำลังได้รับการฝึกฝนจากไฟวัชระ ระดับการฝึกฝนของอาตมาได้ประสบความสำเร็จยิ่ง อาตมามรณภาพเมื่ออายุได้ ๗๐ ปี ธรรมญาณลอยสู่สวรรค์อันแสนสุข ขอบใจมวลชนที่เอื้ออำนวยโอกาสแก่อาตมา พวกเขาเหล่านั้นคือกำลังหนุนที่ทำให้อาตมาบำเพ็ญจนสำเร็จอรหัตผล หากไม่มีพวกเขาจะมีอาตมาได้อย่างไร? การให้ความนับถือแก่มวลชน เป็นการเลื่อนขั้นตนเอง! หวังว่าผู้ปฏิบัติธรรมในพุทธศาสนาจะได้อุทิศ “จิตพระพุทธ” โดยทั่วหน้ากัน

พระจี้กง : ท่านบรมอาจารย์อาภรณญาโน ท่านได้เข้าถึงคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง จึงได้รับความสำเร็จเช่นทุกวันนี้ ขอแสดงความยินดีด้วย

พระคุณเจ้า : ท่านให้เกียรติมากไปแล้ว การที่ท่านอรหันต์ปฏิบัติภารกิจทุกวันนี้ ล้ำเลิศกว่าสิ่งใดๆ ทั้งหมด ขณะนี้ก็ยังรับหน้าที่โปรดช่วยมวลชนอีก คงเหนื่อยยากมิใช่น้อย

พระเจ้า : เจ้าหยางเซิง จงสัมภาษณ์ความเป็นมาของผู้ปฏิบัติองค์อื่นอีก

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณท่านพระเจ้าที่เตือน! ท่านผู้ทรงธรรมท่านนี้ หน้าตาเปี่ยมไปด้วยความเมตตา รัศมีเปล่งออกรอบกาย ความ

เป็นมามิใช่ธรรมดา! ขอเรียนถามว่า ท่านได้ปฏิบัติธรรมอย่างไรจนประสบผลสำเร็จ?

เซียนกาญจน์ : ฉันไม่มีความสามารถอะไร เพียงแต่ประกอบคุณงามความดี บริจาคโดยไม่ต้องการมีชื่อ และไม่หวังผลตอบแทน คิดไม่ถึงว่าการทำบุญสุนทานในเมืองมนุษย์ จะสามารถทำให้ธรรมญาณของฉันได้ลอยขึ้นสู่ความเป็นมงคล เสวยสุขในแดนสวรรค์นี่

ขณะที่ฉันมีชีวิตอยู่ในแดนมนุษย์ ฉันดำรงชีพด้วยการขายของเบ็ดเตล็ด ราคาสินค้ายุติธรรม ต้อนรับด้วยความละมุนละม่อมสนิทสนม ไม่โกงแม้แต่เด็กเล็กหรือคนชรา ดังนั้นกิจการค้าจึงเจริญขึ้นทุกๆ วัน จึงได้กำไรมากพอสมควร เพราะนิสัยชอบในเซียน-พุทธ จึงไปวัดเป็นประจำกราบไหว้บูชาพระ หากวัดชำรุดทรุดโทรมต้องบูรณะปฏิสังขรณ์ ก็จะบริจาคเงินซ่อมแซมโดยยินดี พบผู้ยากจนอดอยาก มักจะทำบุญให้ทานช่วยปลดเปลื้องความทุกข์ ได้พิมพ์หนังสือธรรมะพระสูตรแจกจ่าย ออกแรงช่วยงานกุศล เจียมตัวเจียมใจบำเพ็ญตน ไม่ยอมให้เกิดความบกพร่องเสียหายตลอดชีวิตไม่เคยประพฤติผิดในกาม ยึดมั่นในศีลธรรม เมื่อบริจาคแล้วก็ไม่หวังได้ชื่อเสียง ไม่หวังสิ่งตอบแทน ทำด้วยใจรักปฏิบัติด้วยความชื่นชอบ คิดเสมอว่าสวรรค์ได้ประทานทรัพย์สมบัติแก่ฉันนี้ เพียงต้องการยืมฉันไปมอบให้แก่ผู้อื่น มิใช่ต้องการให้ฉันเป็นผู้ใช้จ่ายแต่เพียงผู้เดียว ด้วยเหตุนี้จึงเห็นเงินทองเหมือนดินเหมือนทรายจึงแจกจ่ายให้แก่ผู้ที่ต้องการใช้มันให้เต็มที่ ตลอดเวลาที่ปฏิบัติธรรม ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย มีพวกดูหมิ่นดูถูกมามากมาย ฉันก็ไม่เจ็บแค้น ฉันสิ้นอายุขัยเมื่อ ๘๒ ปี ธรรมญาณที่บริสุทธิ์ลอยขึ้นสู่สวรรค์ ได้ผ่านการทดสอบจากแหล่งต่างๆ วันนี้ได้มาถึงทักษิณมังคลาวิหารเพื่อฝึกฝนต่อซึ่งใกล้กับเขตแดนของการคืนกลับสู่ต้นมูล! ขอฝากบอกไปยังชาวโลกว่า **การบำเพ็ญธรรมอย่าทำเพื่อชื่อเสียงและตำแหน่ง** ตนเองบำเพ็ญได้เท่าไรในใจย่อมรู้เอง จะไปเปิดเผยประกาศให้มันเสียถึงผลธรรมทำไม?

หยางเชิง : การบริจาคการกุศลโดยไม่ต้องการชื่อเสียง เพราะฉะนั้น

มรรคผลที่ได้รับก็จะสูงกว่าชั้น “รูปลักษณ์” สู่แดนนิพพานอันไร้ขอบเขต เป็นการพิสูจน์ได้ว่า ผลิดอกอย่างไรก็ได้ผลอย่างนั้น ผู้ที่บรรลุมรรคผลจะไม่ใช่เป็นเรื่องบังเอิญ และก็ไม่มีการสำเร็จโดยบังเอิญด้วย

พระจี้กง : เวลาล่วงเลยมามากแล้ว การได้ฟังธรรมจากผู้บรรลุธรรมชั้นสูงเป็นประโยชน์ต่อชาวโลกไม่น้อยเลย ขอบพระคุณมากในการช่วยเหลือของท่านพระเจ้า ที่ทำให้หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เล่มนี้แพรวพราวขึ้นไม่น้อย

พระเจ้า : หาเป็นเช่นนั้นไม่ อันมหาสัทธรรมแห่งทักษิณมงคล มีแต่ “แสงแห่งธรรมญาณโชติช่วงตลอดกาล” ขอให้ชาวโลกจงรักษาดวงจิตที่โชติช่วงดวงนี้ไว้ เมื่อนั้นแสงก็สามารถรวมกับแสงได้ เพื่อจะได้กลับคืนสู่ทักษิณมงคลแดนศิวิไลซ์นี้ การแถลงไขของทักษิณมงคลนี้ ก็สรุปลงเพียงเท่านี้ หวังมวลมนุษย์ทั้งหลายจะเข้าใจสัจจวาจานี้ด้วย!

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณที่ท่านพระเจ้าชี้แนะ ความแพรวพราวของหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** นี้ ได้รับแสงประภัสสรจากจิตของท่าน ส่องผ่านจุดดำมืดที่ไม่เคยสว่างของมวลมนุษย์ให้สว่างขึ้น หวังว่าผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว จะเปล่งความขอบคุณจากจิต น้อมรับคำสั่งสอนจากท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์! เลยขอกราบลาท่านเทพเจ้า!

พระจี้กง : หยางเชิงรีบขึ้นดอกบัว เตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเชิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับเถอะ

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียนถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าสู่ร่าง

ครั้งที่ ๑๘

วันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๓

ชมปราสาทประจิมมังคลาวิหาร ฟังการบรรยายธรรมจาก
สมเด็จพระสุพรรณชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นคำกลอนว่า

คลื่นมนุษย์หลั่งไหล ชวนกันไปอยู่นรก
ไม่รู้จักกลับวก สร้างกุศลจิตขัดเกลา
เที่ยวหาพระภายนอก เหมือนถูกหลอกให้จับเงา
อรหันต์ภายในตัวเรา ควรเทิดทูนบูชาไว้

พระจี้กง : มนุษย์มักไม่พอใจในสภาพของตนเอง แต่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงจิตใจและความประพฤติของตนเอง ได้แต่โทษนั่นโทษนี่ จึงทำให้สภาวะยิ่งเลวลงไปเรื่อยๆ ในที่สุดก็ไม่ประสบความสำเร็จอะไรเลย คนที่ปฏิบัติธรรม ล้วนคิดที่จะล่องลอยขึ้นสู่แดนสุขาวดีตามอุดมการณ์ของตน หากแต่ไม่รู้จักคอยบำรุงเลี้ยงต้นกัลปพฤกษ์ของตนเองให้ดีๆ ได้แต่เที่ยวออกไปแสวงหาความสำเร็จของผู้อื่น ไปเสาะหาพุทธจากภายนอก จึงคล้ายกับออกไปจับนกพิราบ พอยื่นมือออกไปนกก็บินไปเสียก่อน ยิ่งไล่ตามกระชั้นชิด มันก็ยิ่งบินสูงขึ้น หากสามารถหันกลับส่องแสง (ในทางกลับกัน) ยื่นมือเข้าไปจับนกในกรง (ในบ้าน) เชื่อแน่ว่าจะง่ายเหมือนพลิกฝ่ามือ ดังนั้น ข้าฯ ว่าชาวโลกจะสำรวจตรวจดู ควรที่จะบำรุงเลี้ยงสงบจิตของตนเอง เมื่อได้เวลาเก็บเกี่ยวแล้ว จะได้รับประทานอย่างเอร็ดอร่อยมิใช่หรือ? นอกจากนี้แล้ว ยังสามารถขายส่วนที่เหลือ จะได้เงินอีกก้อนหนึ่งด้วย! เพราะฉะนั้น มวลชนอย่าดูหมิ่นตนเอง หากยังวิ่งออกไปหาจากภายนอก ก็จะเหนื่อยอ่อนเสียพลังงานไปเปล่าๆ แล้วจะสามารถทำงานอย่างอื่นได้หรือ? วันนี้ข้าฯจะนำหยางเซิงไปเที่ยว

สวรรค์แดนศักดิ์สิทธิ์ จงเตรียมตัวขึ้นดอกบัวได้!

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้!

พระจี้กง : พาศิษย์ชาญฉลาด เที่ยวชมสวรรค์แดนศักดิ์สิทธิ์ในจิตของจี้กงอยากจะพามวลชนขึ้นมาเที่ยวพร้อมๆ กัน คิดแล้วสำราญจิตเป็นไฉน เจ้าศิษย์รัก! เรามาต่อกลอนสอนเตือนชาวโลกสักตอนหนึ่งดีไหม?

หยางเซิง : ศิษย์มีความรู้น้อย ไม่สันทัดในโคลงกลอน สุ้มเสียงยิ่งแย่ใหญ่ เกรงว่าจะไม่สามารถต่อกลอนได้ คงจะปล่อยไก่แน่!

พระจี้กง : ไม่ได้ฉันเนื้อสัตว์มากี่ชาติแล้วนี่ ขอแต่ไม่ออกนอกลู่นอกทางกันก็พอแล้ว ยังไงเสียก็ไม่ใช่เป็นการแข่งขันคัดเลือกนักร้องหรอก แล้วจะไปห่วงอะไรกันหนักหนา ข้าจะเพิ่มกระแสจิตแก่เจ้า ทำให้เจ้าคิดคล่องแคล่วว่องไวขึ้น ตามข้าฯ มาเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม เชิญครับ เชิญอาจารย์สอนสั่ง!

พระจี้กง : ภาพพจน์ปุถุชนทำใจเขว

หยางเซิง : อย่าหันเหตามอาจารย์ท่องเที่ยวทั่ว

พระจี้กง : ลมเย็นโชย จิตเปล่งแสงไม่มืดมัว

หยางเซิง : กลุ่มเมฆดำคลุมจันทร์แสนเยือกเย็น

พระจี้กง : ชีวิตคนไม่ยั่งยืนเหมือนความฝัน

หยางเซิง : จงเร่งกันเรียนธรรมฝึกบำเพ็ญ

พระจี้กง : วางมือละมีด อย่าทำดั่งหน้าเป็น

หยางเซิง : เคี่ยวใจเข็ญ รักษากายให้สมบูรณ์

พระจี้กง : เซียน-พุทธ ขับแล่น ยานนาวา

หยางเซิง : มีปัญญา และกุศลไว้เกื้อกูล

พระจี้กง : ต่อได้ดีนี่! ใช้คำพูดง่ายๆ แต่แฝงด้วยความหมายลึกซึ้ง ชาวโลกฟังแล้วต้องมีความซาบซึ้งกระจ่างแจ้ง! อ้อ...ถึงที่หมายแล้ว รีบลงจากดอกบัวเสีย

หยางเซิง : ทิวทัศน์ที่นี่แตกต่างจากที่ก่อนๆ ที่เคยเที่ยวผ่านมาแล้ว

ทุกแห่งเต็มไปด้วยแสงทองเหมือนกับภูเขาวิเศษส่งความยิ้มแย้ม แสงแพรวพราวตระการตา ยังมีนกทองบินร่อนไปมาซึ่งเป็นการพบเห็นครั้งแรกในชีวิต น่าพิศวงยิ่งนัก มิทราบว่าเป็นสถานที่ใด

พระจี้กง : ที่นี่เป็นสถานที่มหาสัทธรรม ใช้สำหรับโปรดมวลมนุษย์ พื้นที่เป็นทองทั่วฟ้ามีนกทองบินร่อน นอกจากนี้แล้วยังมี ต้นไม้ทอง ดอกไม้ทอง และมีปลาทอง ที่ว่ายเล่นในสระทิพย์ สิ่งแปลกประหลาดหลากหลายละลานตาไปหมด ที่นี่เป็นที่รวบรวมของธรรมญาณธาตุ เป็นที่ประทับของสมเด็จพระสุพรรณชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์ พระชนนีเจ้าประหนึ่งธรรมญาณเดิมของมวลชน จึงมีอีกพระนามหนึ่งว่าพระประจิมามงคลเจ้า เป็นตำแหน่งที่สูงส่งมากมีพระมหากรุณาธิคุณมหาศาล พวกเราเตรียมตัวเตรียมใจเข้าไปนมัสการกันเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! วันนี้สามารถนมัสการเยี่ยมท่านสมเด็จพระสุพรรณชนนีเจ้า ได้รู้สึกเป็นโชคลาภยิ่ง ด้านหน้ามีปราสาทตั้งตระหง่านอยู่องค์หนึ่ง รัศมีทองเปล่งปลั่ง ด้านบนมีอักษรว่า “วังสมเด็จพระสุพรรณชนนีสระทิพย์” แสงระยิบระยับแสบตา หน้าวังเหล่านางฟ้าแต่งกายด้วยอาภรณ์แพรวพราวงามหรู เดินขวักไขว่ไปมา ท่วงทีงดงามชดช้อย ได้ผงกศีรษะส่งยิ้ม แสดงอาการต้อนรับพวกเรา

พระจี้กง : หยางเซิงรีบเข้าไปในวังนมัสการสมเด็จพระสุพรรณชนนีเจ้าเถิด

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ภายในวังเหนือพระที่นั่ง สมเด็จพระสุพรรณชนนีที่มีพระพักตร์อ่อนละไมแฝงไว้ด้วยความเมตตา แต่พระเกศาขาวทรงประทับอยู่ ซ้ายขวามีเทพธิดาคอยเฝ้าอยู่ข้างๆ...กระผมศิษย์ผู้ด้อยปัญญา ขอกราบนมัสการท่านสมเด็จพระสุพรรณชนนีเจ้า กระผมได้รับโองการจากสวรรค์ให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** จึงติดตามอาจารย์ขึ้นมายังไตรภพมาฟังธรรมจากท่านผู้สำเร็จ วันนี้ได้รับวโรกาสจากสวรรค์ได้มายังที่ประทับของสมเด็จพระสุพรรณชนนีเจ้า รู้สึกปลาบปลื้มจนน้ำตาไหล ขออวยพรให้พระองค์ท่านทรงพระเกษมสำราญยิ่งๆ เทอญ!

มวลชนลุ่มหลงงมงาย ไม่สามารถกลับคืนถิ่นฐานเดิม ทำให้พระชนนีทรงห่วงใย รอคอยด้วยความหวัง พระชลเนตรหลั่งไหล กระผมได้รับเทวโองการศักดิ์สิทธิ์ให้กอบกู้มวลมนุษย์ ภาระอันหนักหน่วงนี้ยังไม่บรรลุผล จิตใจหวั่นเกรงยิ่ง จึงกราบขอให้พระชนนีโปรดประทานแสงสว่างแห่งปัญญาให้ด้วยเพื่อสะดวกในการกอบกู้มวลชน

ก่อนหน้านี้ได้ติดตามอาจารย์ให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** มาบัดนี้ได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** อีก ได้รับโองการแล้วไม่กล้าเกียจคร้าน ผ่านอุปสรรคนานาประการ ทำให้จิตใจฟุ้งซ่านจึงขอให้พระชนนีเจ้าช่วยปลดปล่อยความสัมพันธ์แห่งปุถุชนให้ด้วยเพื่อความหลุดพ้นจากโลกสามัญนี้ จะได้บรรลุมหาสัทธรรมด้วยเถิดพระเจ้าข้า

พระชนนีเจ้า : เจริญพร! ลูกหยางเซิง บากบั่นตรากตรำ กล่าวได้ดีมากเปิดเผยความลับของมหาสัทธรรม ไขความคลุมเครือของตำนานทั้งหลายทำหน้าที่สนองโองการศักดิ์สิทธิ์ มีจิตมุ่งในธรรมผิดปุถุชน ก็ได้รับความสำเร็จมาอย่างดีแล้ว

มีการโปรดสรรพสัตว์ทั้งสามโลก ทั้งสวรรค์และคนต่างมีงานเต็มไปหมด หนังสือ ***เที่ยวนรก*** ได้เปิดเผยชีวิตยมโลก ส่วนหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เปิดเผยการกำเนิดของมนุษย์และโลก จะได้กอบกู้ผู้หลงทางทั้งเทวโลกและมนุษยโลกให้กว้างขวางยิ่งขึ้น คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์สองเล่มนี้จะโชติช่วงกาลนาน มนุษย์มีคุณค่ามากที่สุดในสามโลก ดังนั้น มนุษย์จะได้รับผลประโยชน์มากที่สุด เมื่อมีธรรมก็ย่อมมีอธรรมขึ้นเป็นธรรมชาติตั้งแต่โบราณมาแล้ว ขอให้ลูกหยางเซิงฟันฝ่าอุปสรรคให้ได้เมื่อแต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ให้สำเร็จลุล่วง คุณงามความดีอันใหญ่ยิ่งมหาศาลนี้ จะถูกจารึกไปชั่วกาลนาน ไม่เพียงแต่เท่านั้น บรรพบุรุษยังได้รับอานิสงส์จากการนี้ ได้ขึ้นสู่สวรรค์ด้วย

มนุษย์ทั้งหลาย อันกำเนิดจากธรรมญาณเดิมทั้ง ๙๖ ดวงนี้ จะได้อาศัยคัมภีร์นี้เป็นแนวทางปฏิบัติธรรม เมื่อถึงขั้นนี้แล้ว ภาระของ

เจ้าก็สำเร็จลงไปตอนหนึ่ง จิตแม่สัมพันธ์ห่วงใยถึงลูกย่อมรู้ความทุกข์ของลูกดี จึงประทานแสงจิตเพื่อเพิ่มพลังธรรมของเจ้า ขอให้ธรรมญาณเจ้าจงตื่นและเข้มแข็งขึ้น เพื่อให้พู่กันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าแวววาวส่องไปทั่วโลก เพื่อชักจูงมวลชนให้มากๆ ให้ตื่นจากความฝัน จะได้ละกิเลสจากโลก ชำระจิตให้สะอาด เปลี่ยนแปลงหน้าตา แล้วจูงมือกันเข้าสู่กระแสธรรม เมื่อเป็นดั่งนี้แล้ว จึงเหมาะสมกับเป็นอาจารย์ของทั้งคนและเทวดาจารึกชื่อไว้ตลอดกาลนาน จะไม่เป็นการดีกว่าหรือ?

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณ ที่พระชนนีเจ้าเพิ่มแสงจิตให้ วรพจน์มีพลังสะกดจิตของลูก ทำให้ดวงตาปลอดโปร่ง กระปรี้กระเปร่า ขอความเมตตาจิตของพระชนนีเจ้าที่คอยปกปักรักษาลูก และขอน้อมรับคำสั่งสอนของท่านไว้ ตั้งมั่นต่อไป ขอพระชนนีเจ้าโปรดวางพระทัยเถิด!

พระชนนีเจ้า : มีกลอนว่า

เส้นด้าย ในมือแม่ ที่เมตตา
เมื่อลูกยา จะจากแม่ ไปแดนไกล
แม่คว้าเข็ม สนเส้นด้าย เย็บเร็วไว
เสื้อที่ใส่ บนกายลูก แม่รีบทำ
เพราะรู้ว่า หากเสร็จช้า เจ้าออกสาย
แม่ใจหาย รอคอยกลับ จนจวบค่ำ
ใครเขาว่า จิตของลูก ยอดใจดำ
เจ้าจงจำ พระคุณแม่ เหนือรำพัน

บุตรเดิมเก้าสิบหก (ธรรมญาณเดิม ๙๖ ดวง) บัดนี้กลายเป็นผู้พเนจรไปแล้ว เสื้อเทวะที่สวมใส่ก็อันตรธานไปเสียแล้ว ล้วนเปลี่ยนมาเป็นเสื้อธรรมดามีสีสันต่างๆ กัน ขณะที่ลูกจะจากไป ณ เขาสามลูก (ซันซานปอ) แม่นี้มีจิตเหมือนเข็มเย็บเสื้อ พูดซ้ำแล้วซ้ำอีก ก็เพราะว่าเมื่อลูกลงไปเกิดในโลกมนุษย์แล้ว ก็จะลืมดินแดนบริสุทธิ์ ที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งสวรรค์เสีย จมปลักอยู่กับกลิ่นไอสีสันแห่งโลก เป็นนานจนไม่รู้จักกลับ

ไปยังแดนนิพพาน อันไร้สิ้นสุด แต่ยังหวังว่าในมือของลูกๆ จะกุมเส้นด้ายทองที่แม่หย่อนไว้ให้ไต่ขึ้นสู่ยานเมตตา จะได้กลับมายังข้างกายแม่นี้อีกครั้งหนึ่ง ดังนี้แล้ว จึงจะนับได้ว่าได้ตอบแทนพระคุณแม่บ้าง มิฉะนั้นแล้วจะกลายเป็นลูกเนรคุณไปเสีย! เข้าใจไหม?

พระจี้กง : คำพูดที่เปี่ยมล้นด้วยความเมตตาเหล่านี้ สะเทือนจิตจนน้ำตาคลอ ชาวโลกจะไม่รู้สึกสะเทือนใจบ้างหรือ?

หยางเซิง : ปัจจุบันนี้ มีผู้กราบไหว้ท่านมากมาย ทั้งยังมีศาลเจ้าสร้างไว้มากเช่นกัน ชาวโลกหากได้คืนสู่เหย้าไปหาแม่ เป็นปรากฏการณ์ที่ดีทีเดียว เชื่อว่าต้องเป็นนิมิตหมายที่ดีที่โลกจะมีสันติสุขดังก่อน หวังว่าพระชนนีเจ้าจะประทานความเมตตาได้บรรยายถึงวิธีการบำเพ็ญธรรมกระผมใคร่ขอทราบในรายละเอียดด้วย

พระชนนีเจ้า : ข้าฯ เป็นประธานแห่งทิศตะวันตก มีชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า "ประจิมามงคลเทพเจ้า" มีคนพูดว่า "ปัจจุบันเป็นโลกของอำนาจเงิน" โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชาวตะวันตก ไหว้ "พระเจ้าเงินตรา" ปัจจุบันทิศตะวันตกกำลังชะตาขึ้น ราคาทองคำสูงขึ้น ค่าตัวจึงสูงขึ้นเป็นร้อยเท่า ซึ่งเหมาะกับโอกาสโปรดกู้ธรรมญาณเดิมอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นนามของข้าฯ จึงโด่งดังทั่วหล้า

วงจรแห่งสวรรค์ ทิศตะวันตกกำลังประสบโชค เพราะฉะนั้นมหาสัทธรรมจึงจุติสู่โลก เพื่อโปรดผู้มีบุญวาสนา โดยนับถือพระชนนีเดียวกันดังพระจอมราชัน ทั่วโลกจึงเกิดสันติสุข ความหมายของสวรรค์ลึกซึ้ง ขอให้ชาวโลกจงเข้าใจด้วย

หยางเซิง : พระชนนีเจ้าทรงเมตตา โปรดชี้แนะให้ละเอียดด้วยเถิด

พระชนนีเจ้า : ทองคำเป็นเจ้าแห่งของมีค่า ดังนั้น ชาวโลกจึงเห็นทองคำเป็น "แก้ววิเศษ" เหมาะที่จะแสดงถึงตำแหน่งอันสูงส่งของข้าฯ (ชาวจีนเรียกพระชนนีเจ้าว่า เจ้าแม่ทองคำ) แล้วทำไมจึงถูกยกย่องว่าเป็น "พระชนนี" ล่ะ? เพราะทองคำเป็นของมีค่า ไม่กลัวไฟ ตกน้ำไม่ไหล ไม่กลัวถูกฝังดิน ถูกไม้ทับเป็นเจ้าแห่งทิศทั้งห้า ธรรมญาณแห่งห้า

อาวุโส ทำลายอย่างไรก็ไม่สูญสลาย ดังนั้น กายพุทธะจึงถูกยกย่องเป็น "กายทองคำ" สำหรับเต๋านั้นเรียก "ชาดทองคำ" (กิมตัง) ทองอยู่ในตำแหน่งสูงศักดิ์ หมุนเวียนแลกเปลี่ยนไม่ติดขัด เป็นที่ต้องการของทุกๆ ฝ่าย "แม่ทองคำ" สามารถให้กำเนิด "ลูกทองคำ" ดัง "พุทธมารดา" ให้กำเนิด "พุทธบุตร" เป็นเจ้าแห่งสรรพญาณ จึงนับถือว่าเป็น "พระชนนี" เป็นธรรมญาณแห่งสรรพสัตว์ เป็นแสงทอง หนึ่งกลุ่ม ดังนั้นธรรมญาณเดิมจึงนับถือทองคำเป็นพระชนนี ความหมายคือธรรมญาณเหมือนทองคำที่ไม่สูญสลาย หวังว่าชาวโลกคงจะเข้าใจ

หยางเซิง : พระชนนีแปรเปลี่ยนธรรมญาณเดิม บุญคุณหาที่เปรียบมิได้ กรุณาเล่าถึงความเป็นมาของพระชนนีเจ้า เพื่อชาวโลกจะได้เรียนรู้เป็นแบบอย่าง เพื่อที่จะกลับสู่อ้อมอกของท่านได้ง่าย?

พระชนนีเจ้า : จากเอกธาตุในบุพกาล แปรเปลี่ยนเป็นบุพญาณและพระจอมรานี เพราะฉะนั้นเดิมข้าฯ คือ ธรรมญาณแห่งเอกธาตุ ไตรวิสุทธิ์ แปรเปลี่ยน ห้าธาตุให้กำเนิดมนุษย์ ข้าฯนับว่าเป็นธาตุอันแรกในบรรดาห้าธาตุ "ธาตุทอง" พระชนนีรับภาระให้กำเนิดธรรมญาณดั่งเดิม จึงเป็นภาระที่หนักมาก ดั่งที่ท่านบุพญาณได้อธิบายให้ทราบโดยละเอียดมาแล้ว (ในครั้งที่ ๔) ดังนั้นข้าฯจะไม่กล่าวอีก ข้าฯได้โอกาสโปรดช่วยมวลมนุษย์ และในโลกนี้กำลังเข้าสู่ยุคแห่ง "โลกสีทอง" แล้วโลหะทั้งห้าชนิดก็ติดตามมนุษยชาติอยู่ อย่างเช่น เส้นเหล็ก บ้านเหล็ก เตียงโลหะ รถยนต์ เครื่องจักร เครื่องบิน โทรทัศน์ แว่นตา นาฬิกา สร้อยคอ แหวน...เป็นต้น การดำเนินชีวิตได้พัฒนาจากการใช้ไม้ถึงใช้โลหะ แสดงให้เห็นว่า "ทอง" คือของวิเศษที่ติดตัวมนุษย์ "มารดา" เป็นสิ่งเทิดทูนของมนุษย์ทุกคน ต่างพอใจในธาตุทอง แต่จิตคนกำลังเปลี่ยนมาเป็นเห็นแก่ตัว ที่เรียกว่าความเป็นอยู่สุรุ่ยสุร่าย ที่เรียกว่า "เมากระดาษหลงในทอง" แต่เพื่อการโปรดวิญญาณเดิม จึงจำเป็นต้องแผ่ ธาตุทอง ปกคลุม แปรเปลี่ยนมวลมนุษย์

๑. ทิศตะวันตกเป็น "ธาตุทอง" ในคุณธรรมแห่งสวรรค์คือ

"รื่น" ในสีทั้งห้า ได้แก่ "สีขาว" ในฤดูกาลคือ "ฤดูใบไม้ร่วง" ในโลกมนุษย์ คือ พระจักรพรรดิขาว นามว่า "แฮ่อู้" ในคุณธรรมห้าแห่งสังคม คือ "ซื่อสัตย์" ในกายมนุษย์คือ "ปอด ผิวหนัง" ในศีลห้า คือ "ลักทรัพย์"

๒. ที่กล่าวมาแล้ว จะทราบถึงเหตุที่แยกกระจายของธาตุ "ทอง" คือ

๒.๑ *ทอง* (โลหะ) ในสมัยโบราณ ใช้ไม้และดินสร้างบ้านกับเครื่องใช้ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นเหล็กเส้น เหล็กแผ่นและเครื่องโลหะต่างๆ ดังนั้น มีดดาบ มีดหินได้ถูกทอดทิ้ง สมัยนี้พอขยับมีดจะเห็นเลือดทันที อาวุธปืนมีอำนาจในการฆ่าเป็นหมื่นเท่าของสมัยโบราณ วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า การเสพสุขจากวัตถุในปัจจุบันถึงขั้นสูงสุด การแพทย์ก้าวหน้าก็ช่วยยืดอายุมนุษย์ให้ยืนยาว โรคภัยไข้เจ็บและการตายก่อนวัยลดน้อยลง แต่กลับได้รับอันตรายจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ไม่น้อย เพิ่มจำนวนอุบัติเหตุฉุกเฉินมากขึ้น จึงพอที่จะเห็นว่าความเป็น ความตาย ดูเผินๆ คล้ายกับขึ้นอยู่กับมนุษย์เอง แต่ความเป็นจริงแล้ว ขึ้นอยู่กับสวรรค์ อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นมักถูกกระแทกด้วยเครื่องยนต์หรือถูกล้อทับ ล้วนตายภายใต้อำนาจของโลหะ อย่างเช่น ที่ตายจากห่ากระสุนปืนในสงครามทุกปี มีจำนวนไม่น้อย และที่ตายด้วยคมมีดก็มีให้เห็นเป็นประจำ ดังนั้น แม้ทองจะมีค่า เมื่อวัตถุเจริญถึงขีดสุดแล้วจะมีค่ากลับกัน ทำความเสียหายให้อย่างแสนสาหัส มนุษย์มักใส่สร้อยแหวนและนาฬิกา แม้ว่าของเหล่านี้จะมีค่าสูงแต่ก็ดูเย็นชา ต่อญาติมิตรก็เมินเฉย คล้ายฤดูใบไม้ร่วงที่ดูเดียวดาย พวกที่เห็นประโยชน์อย่างเดียว ควรสำนึกรู้สึกตัวได้แล้ว ขอให้ชาวโลกที่บูชา "ลูกทองคำ" จงกราบไหว้ "แม่ทองคำ" ด้วย จงเป็นลูกกตัญญูที่รู้จักพระคุณของผู้ให้กำเนิดแก่ตนด้วย มีคำร้องอยู่บทหนึ่งว่า

ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงรีบตื่นขึ้นเถอะ
ภูผาทองคำเคยกลืนกินผู้เก่งกล้ามานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว
ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงรีบตื่นขึ้นเถอะ

ต้นหญ้าบนกองดิน ดีแต่วัดแกว่งใต้ลมเท่านั้นเอง

ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงรีบตื่นขึ้นเถอะ

ในท้องทะเลทุกข์ ระลอกคลื่นสูงชัน ไม่พบแม้แต่เงาผู้คน

ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงรีบตื่นขึ้นเถอะ

สุดแสนจะเศร้า เมื่อลูกรู้สำนึกจะกตัญญู แต่พ่อแม่ก็จากไปเสียแล้ว

ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงรีบตื่นขึ้นเถอะ

พระชนนีเจ้า คิดถึงธรรมญาณเดิมที่สุด จะซื่อสัตย์กตัญญู

ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงรีบตื่นขึ้นเถอะ

จงเข้าสู่ธรณีธรรม เพื่อแสวงสัทธรรม จงมุมานะเพียรฝึกฝน

ขอให้ลูกน้อยของข้าฯ จงรีบตื่นขึ้นเถอะ

ใฝ่ใจในเมตตาธรรม โปรดช่วยชาวโลกให้เจริญธรรมที่แท้จริง

๒.๒ มีด ผู้รื่น, คล่องสะดวก สะดวกสบาย ความคมใช้ในการตัดเกี่ยวต้นข้าว ดังนั้นจึงถือว่า มีดที่คมก็เหมือนกับมีดที่ฆ่าคน ผลประโยชน์คือ ทรัพย์สมบัติ ผู้คนทุกวันนี้จึงเห็นแก่ประโยชน์มาก ถือเงินทองเป็นชีวิต การแก่งแย่งของมนุษย์ ล้วนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ผู้ที่หาประโยชน์จากการหลบเลี่ยงกฎหมาย ต้องได้รับความโกรธแค้น เพราะฉะนั้นพอได้รับผลประโยชน์ ภัยพิบัติก็อยู่ไม่ไกล คำพังเพยว่า “คนตายเพราะเงิน นกตายเพราะกิน” คนเที่ยวเสาะแสวงหาทรัพย์สมบัติในที่สุดก็ถูก “คมมีด” (ความร่ำรวย) ปลิดชีพทิ้ง ดังนั้น ความร่ำรวยและอันตรายจึงเป็นของคู่กัน ดังนั้น ขอให้ชาวโลกเห็นแก่เงินทองน้อยลง อันตรายก็จะลดลง จงอย่าคดโกงหลอกล่อแย่งชิงกัน ที่มุ่งแต่ประโยชน์ฝ่ายเดียว เพื่อจะได้หลบหลีกคมมีดที่ไม่มีปรานีที่จะก่อกรรมด้วย วัตถุต่างๆ ที่ใช้อย่างสะดวกสบาย อย่างหนังสือธรรมแจกจ่ายยิ่งสะดวกสบาย (ผลประโยชน์) ผู้ที่ก่อกรรมทำเข็ญก็ก่อ (อันตราย) ได้อย่างสบายเช่นเดียวกัน ดังนั้นผลประโยชน์และอันตราย จึงเกี่ยวข้องกันอย่างสนิทสนม จะใช้ในทางใดจึงอยู่ในความพิจารณาของตนเอง ขอให้ชาวโลกจงใช้ใน

ทางที่ถูกเกิด

๒.๓ ฤดูใบไม้ร่วง (สีขาว ปอด ผิวหนัง) ดวงจันทร์ในฤดูใบไม้ผลินี้ แม้จะดูสดใสแต่ร่างกายกลับอ่อนแอหมดแรง ฤดูนี้หมายถึงฤดูเก็บเกี่ยว ต้นไม้ต่างก็สลัดใบให้ร่วงหล่น ไม่มีพลังในการคายก๊าซออกซิเจน การหายใจของปอดในร่างกายมนุษย์ ที่ต้องการออกซิเจนก็ลดน้อยลงไป ปอดนั้นเปรียบเสมือนใบไม้ เมื่อใบไม้ร่วงหล่นลงดิน ภายนอกก็คงเหลือแต่ "ความซีดเซียว" ร่างกายจึงอ่อนแอไม่แข็งแรง เพราะฉะนั้นพอฤดูใบไม้ร่วงมาถึง มนุษย์จึงจำเป็นต้องนุ่งห่มให้หนาขึ้น เพื่อป้องกันร่างกาย ขณะนี้เป็นฤดูเก็บเกี่ยว (ยุคแห่งสีขาว) วิญญาณเดิมต่างกลับคืนสู่ภูผาวิญญาณแห่งทิศตะวันตก ด้วยเหตุนี้ มหาสัทธรรมในโลกจึงเผยแพร่กว้างขวาง หนังสือธรรมพิมพ์แจกทั่ว โดยเฉพาะในประเทศจีนยิ่งเอิกเกริก สำนักทรงเปิดสอนทั่วไป เหล่าเซียน-พุทธต่างลงมาจุติยังโลก ผู้ที่มีรากพระธรรมที่ยังไม่เสื่อมสลาย ต่างก็อุทิศทั้งจิตวิญญาณและวัตถุสิ่งของขึ้นเหนือล่องใต้ไปทุกแห่งหน เพื่อโปรดผู้มีบุญวาสนา หวังว่าลูกข้าฯ จะมีจิตดั่งใบไม้ร่วงขาวสะอาด ไม่แปดเปื้อน ไม่ติดขัด ทุกๆ คนต่างปฏิบัติธรรมเหมือนฤดูใบไม้ร่วงที่กำลังเก็บเกี่ยวบริบูรณ์

๒.๔ สัจจะ (การลักขโมย) ทิศตะวันตกเป็นธาตุทอง ในคุณธรรมห้าได้แก่ "ซื่อสัตย์" ในศีลห้าได้แก่ "ลักขโมย" ผู้ที่ชอบทองเมื่อเห็นผลประโยชน์จะลืมความซื่อสัตย์ หากเกิดความโลภก็จะเกิดการลักขโมย จึงถูกเรียกว่า "ไอ้ขโมย" จึงเป็นผู้ไม่มีความซื่อสัตย์ ไม่ว่าจะเป็นของเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม ที่ไม่ใช่ของของตนอย่าแตะต้องเป็นอันขาด มิเช่นนั้นแล้วจะขัดต่อมติสวรรค์ นรกคอยท่าอยู่แล้วและสวรรค์ก็ไม่มีทางให้เดินเสียด้วย

ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นปรากฏการณ์ของธาตุทองแห่งประจิมมงคล ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งประจิมมงคล ขอให้ชาวโลกอย่าได้มีจิตอยากได้เงินทองอันจอมปลอมเลย เพราะเงินทองเหล่านั้น ยืมให้ใช้เพียงไม่กี่สิบปีเท่านั้น จงมาบำเพ็ญตน บำเพ็ญจิตจะดีกว่า บำรุงเลี้ยง

ให้ประดุจดัง "วัชรจิต" เพื่อสะดวกในการกลับคืนสู่ดินแดนสงบสุขแห่งทิศตะวันตก ย่างเข้าสู่แผ่นดินทองอันศักดิ์สิทธิ์ จะสมทบกับแสงจิตทองของเจ้าที่เกิดเป็นภาพอันสวยสดงดงาม ดังนั้นภูมิปัญญาที่เจ้ามีอยู่นั้นจึงจะเป็นของแท้! ข้าฯ จะพาเจ้าเยี่ยมชมแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งสระทิพย์ของประจิมมงคลนี้!

หยางเชิง : พระชนนีเจ้าทรงพระเมตตา ทำให้ท่านต้องเหน็ดเหนื่อยเทียวพร่ำสอน สรรพสัตว์รู้สึกซาบซึ้งยิ่งนัก! มองเห็นเทพธิดาที่คอยปรนนิบัติยิ้มย่องผ่องใสไร้มลทิน ทำให้เกิดความสุขจนลืมตัว! มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด

พระชนนีเจ้า : พวกนางเป็นเทพธิดาที่ปราศจากกิเลส สะอาดหมดจดต่างจากนางในโลกมนุษย์ พวกเธอบริสุทธิ์สูงส่ง ได้แผ่ธาตุบริสุทธิ์คลุมเจ้าอยู่ แต่เจ้าจงอย่าฟุ้งซ่านเป็นอันขาด

หยางเชิง : มิกล้าขอรับ! จะเรียนถามถึงวิธีปฏิบัติธรรมของพวกเธอบ้างจะได้ไหมครับ?

พระชนนีเจ้า : แน่นอน! ไม่มีปัญหา

หยางเชิง : ขอเรียนถามท่านเทพธิดาผู้นี้ จะบอกเล่าให้ผมฟังได้ไหมท่านปฏิบัติธรรมมาอย่างไร และใช้วิธีอะไรจึงสามารถรักษาความเยาว์วัยนี้ได้ เพราะว่าชาวโลกปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง ต่างก็ต้องการรักษาความเยาว์วัย ไม่ให้แก่ชรา หากท่านสามารถแย้มพรายเคล็ดลับสักนิด คิดว่าชาวโลกต้องขอบใจท่านไม่น้อยเลย!

ธิดาเซียน : คิดถึงการปฏิบัติธรรมที่ผ่านมา ได้ผ่านอุปสรรคนานัปการเนื่องจากตกอยู่ในความทุกข์ยากนี้เอง จึงสามารถรักษาความดีงามเหนือมนุษย์ได้อย่างดี สำเร็จผลอย่างวิเศษสุด

ฉันกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เยาว์วัย คุณอาชายเป็นผู้เลี้ยงดูตอนเด็กๆ พอเห็นวัดวาอาราม ก็รู้สึกเคารพนับถือเลื่อมใสและใฝ่ฝันถึงการบำเพ็ญธรรม ต่อมาได้เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ "ฮุนจิง" ตั้งใจเรียนธรรมได้ผ่านการทดสอบของมารต่างๆ จิตยังตั้งมั่นไม่เสื่อมถอย ในที่สุด

ก็บรรลุมหาสัทธรรม และได้รับความเมตตาของพระชนนีเจ้า รับเป็นผู้คอยปรนนิบัติรับใช้ในวังของท่าน เหตุที่เทพธิดามีหน้าตาที่สดสวยดูเยาว์วัยไม่แก่ชรานั้น เป็นเพราะภายในจิตไม่มีความใคร่ ความทุกข์กังวล มีแต่ความบริสุทธิ์ขาวสะอาด ลืมกาลเวลา คือลืมแก่ ความไม่มีกังวล จึงไม่มีแก่ การลืมปี คือ การลืมแก่ เหลือแต่ความบริสุทธิ์ของจิตใจ ใบหน้าก็จะสดใสโดยปริยาย

หากจิตใจอยู่ในภาวะไม่สมดุล แม้จะใช้สบู่ ครีมไข่มุกล้างหน้า มีการบีบนวดแผนสูงแค่ไหน ก็ไม่สามารถรักษาความสาวสดอยู่ได้ วิธีการรักษาหน้าตาให้ดูเยาว์วัย ก็คือ “ไม่ทุกข์กังวล กินผักมากๆ ส่องกระจกน้อยหน่อย เฝ้าดูจิตใจ” หากชายหญิงในโลกสามารถเจริญตามเคล็ดลับอันนี้ได้ แม้จะไม่ใช้แป้งใช้ลิปสติกก็ย่อมมีความผ่องใสในตัวเอง จะไม่ภูมิใจหรอกหรือ?

พระจี้กง : เพราะเวลาดึกมากแล้ว วันหลังเราค่อยมากันใหม่ ขอกราบลาพระชนนีเจ้าและเหล่าเทพธิดาทุกๆ องค์

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณ พระชนนีเจ้าที่เมตตาสั่งสอน รู้สึกเป็นพระคุณยิ่ง! เพราะเวลาหมดลงแล้ว กระผมต้องตามอาจารย์กลับสำนัก ขอกราบนมัสการลาไปก่อน

พระชนนีเจ้า : เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าฯ ก็จะไม่รั้งไว้ วันหลังค่อยมากันใหม่!

หยางเชิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับสำนักเถอะ

พระจี้กง : ถึงสำนักธรรมเซิ่นเสียนแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๑๙

วันที่ ๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๓
ชมปราสาทประจิมมังคลาวิหาร ฟังการบรรยายธรรมจาก สมเด็จพระสุพรรณชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์ อีกครั้ง

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ทิวทัศน์งามนอกโลก ต้องโฉลกชวนเคลิบเคลิ้ม
ผู้ท่องเที่ยวดั่งไฟเฉลิม สู่ยานเมฆพุ่งแรงฤทธิ์
ใต้ต้นดอกท้อฟ้า กลิ่นหอมช่าจรุงจิต.
เพียงหยดนิดของน้ำทิพย์ ก็ชุ่มชิดฉ่ำทั่วลำคอ

พระจี้กง : วันนี้เราศิษย์อาจารย์ต้องไปเที่ยวสระทิพย์อีกครั้ง ไปนมัสการพบพระสุพรรณชนนีเจ้าเพื่อฟังการบรรยายธรรม ศิษย์รักจงตระเตรียมให้เรียบร้อย แล้วติดตามข้าฯ มา

หยางเชิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว มีบุญวาสนามากที่ได้ไปยังสระทิพย์ เพื่อฟังธรรมจากพระสุพรรณชนนีเจ้าอีก บุญคุณของสวรรค์และท่านอาจารย์ กระผมจะจดจำไว้

พระจี้กง : ขึ้นขับรถปทุมเพียงเบาๆ แล่นตรงไปยังสระทิพย์ทันที...ถึงประจิมมงคล อันเป็นที่ประทับของสมเด็จพระสุพรรณชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์! หยางเชิงรีบลงจากดอกบัว พวกเรารีบเข้าไปนมัสการท่านพระชนนีเจ้ากันเถอะ!

หยางเชิง : ขอรับกระผม! ทัศนียภาพชวนให้หลงใหล ลมเทวะพัดโปรยปราย รอบด้านมีแสงสีเปล่งกระจายระยิบระยับ ทำให้เพลิดเพลินเจริญใจยิ่งนัก! รัศมีที่นี่แตกต่างจากที่อื่นๆ นอกจากไม่แสบตา ตรงกันข้าม ยิ่งทำให้ดวงตากลับเบิกกว้างขึ้นจนยากที่จะหลับตาลงได้ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด?

พระจี้กง : สระทิพย์แห่งประจิมมงคลนี้ เป็นที่ประทับของสมเด็จพระสุพรรณชนนีเจ้า เป็นที่รวมของธาตุทอง เปรียบเหมือนภูเขาทองในโลกมนุษย์ ชาวโลกเห็นทอง "ตาโต" ดังนั้นเมื่อเจ้าได้เห็นแสงทองธาตุธรรม ย่อมมีความรู้สึกเช่นที่ว่า "สายตาที่อยากได้" ฮาฮ้าๆ อย่าโลภมองให้มากเลย เราเข้าไปนมัสการท่านพระชนนีเจ้ากันเถอะ

หยางเซิง : พอเข้าไปในวัง แลเห็นสมเด็จพระสุพรรณชนนีเจ้าทรงแย้มสรวล เหล่าเทพธิดาก็ผงกศีรษะยิ้มต้อนรับ ทำให้จิตใจรู้สึกปลื้มปีติอย่างยิ่ง...กระผมศิษย์โง่ขอนมัสการท่านสมเด็จพระชนนีเจ้า วันนี้ติดตามอาจารย์มาที่นี่อีก เพื่อกราบขอให้ท่านพระชนนีเจ้าได้โปรดเมตตาประทานแสงจิตอันศักดิ์สิทธิ์ และชี้แนะกลไกแห่งมหาสัทธรรมด้วย เพื่อนำไปสอนมวลมนุษย์

พระชนนีเจ้า : เจริญพร! ลูกหยาง และท่านอรหันต์จี้กง ที่ได้ใช้ยานเมตตา ท่องไปทั้งสามภพโปรดช่วยมวลชนอย่างกว้างขวางซึ่งเป็นการแบ่งภาระของข้าฯ นับได้ว่าเป็นลูกกตัญญู แม่รู้สึกปลื้มใจมาก ที่เจ้าได้สร้างบุญแต่เนิ่นๆ รากพระธรรมจะได้หยั่งลึก วันนี้จึงสามารถรับแต่งหนังสืออันยิ่งใหญ่นี้ได้ ขอให้พวกท่านจงมุ่งมั่นเพิ่มความอุตสาหะต่อไปเพื่อหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** จะได้สำเร็จโดยเร็ว เพื่อผลในการโปรดช่วยสรรพสัตว์ให้ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ จะได้ลดภาระของเหล่าเซียน-พุทธไม่ต้องลงมาสู่โลกที่โสมม แล้วมาบ่นว่าชาวโลกนี้ช่วยได้ยากจริงๆ หนังสือเล่มนี้สามารถชักจูงคนที่มีบุญวาสนาได้กลับขึ้นสู่สวรรค์...มาหาแม่...ข้าฯ จะพาลูกเที่ยวชมสระทิพย์แดนศักดิ์สิทธิ์ เพื่อเปิดเผยมหาสัทธรรม

หยางเซิง : ขอบพระคุณที่พระชนนีเจ้าโปรดบรรยายธรรม...ติดตามด้านหลังพระชนนีเจ้าไป เหล่าเทพธิดา-นางฟ้าก็ติดสอยห้อยตามไปด้วย รู้สึกประหนึ่งว่ากำลังจะกลับบ้านปานนั้น เทพธิดา-นางฟ้า ดั่ง พี่สาวน้องสาว คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยรู้จักกันมาก่อน และก็รู้สึกว่าคุ้นๆ หน้ากันอยู่...

พระชนนีเจ้า : ลูกหยางพูดถูกทีเดียว คิดย้อนหลังไปยังเขตแดนระหว่างสวรรค์กับโลก เป็นเนินเขาสามลูก พวกเจ้าล้วนเป็นพี่ชายน้องชาย พี่สาวน้องสาว พอลงจากเขาไปอาบน้ำในทะเลทุกข์ (ลงไปเกิด) เปลื้องเสื้อผ้าอาภรณ์ของเทพออกเสีย พอรู้สึกตัวขึ้นอีกครั้ง ก็อยู่ในมนุษยโลกแล้ว ร่างกายเปลือยเปล่า ดังนั้นมนุษย์ในสมัยเริ่มแรก จึงใช้ใบไม้ปกปิดร่างกาย ทุกวันนี้ได้พัฒนาจากใช้ใบไม้จนกระทั่งมาใช้ผ้าทิพย์ด้วยสีต่างๆ ทำให้จิตเดิมอันเป็นจิตเซียน-พุทธค่อยลืมเลือนไป ต่างคนต่างเปลี่ยนหน้าเปลี่ยนตา ชาวบ้านต่างนับถือกันเป็นญาติเพื่อนฝูง หลงใหลอยู่ในโลกโลกีย์ ถือของปลอมเป็นของจริง วันๆ ผ่านไปอย่างงมงาย เทพธิดาเหล่านี้ล้วนเป็นพี่น้องกันแต่ในปางก่อน พวกเธอตกลงไปในโลกมนุษย์แล้ว ได้รับทุกขเวทนาต่างๆ เวลานี้ก็ได้ตื่นจากภวังค์ บำเพ็ญจนสำเร็จมรรคผล ได้เปลี่ยนร่างทิ้งกระดูก กลับอยู่ข้างกายข้าฯ อีกครั้ง

หยางเซิง : พระชนนีเจ้าพูดได้ถูกต้องทีเดียว สรรพสัตว์ล้วนเกิดจากรากเหง้าเดียวกัน ที่นี่มีสระน้ำ มีดอกบัวสีขาวขึ้นเต็มไปหมด ขาวบริสุทธิ์ ลักษณะงามล้ำ ในน้ำก็มีปลาทองว่ายไปว่ายมา เป็นทัศนียภาพที่สบายๆ ทำให้เกิดความรู้สึกอยากอยู่จริงๆ

พระชนนีเจ้า : ที่นี่เป็นส่วนหนึ่งของ ทัศนียภาพแห่งสระทิพย์ สระทิพย์มีอีกชื่อหนึ่งว่า "สระตะวันตก" ดอกบัวบานสะพรั่ง ปลาทองว่ายไปมา เป็นภาพแสดงธรรมภาพหนึ่ง ดอกบัว ปลาทองล้วนมีธรรมญาณศักดิ์สิทธิ์ ข้าฯ จะเจิมพวกมันให้สามารถบรรยายธรรมได้ ดอกบัว! ดอกบัว! แสงมงคลที่ขาวบริสุทธิ์ของเธอ เปรียบดังยานเทวะในทะเลทุกข์ ทระนงด้วยความบริสุทธิ์ผุดผ่อง กลีบของเธอก็ปราศจากรอยเปื้อนโคลนตม คุณสมบัติมิใช่สามัญเลิศเลอกว่าชาวบ้าน จงเผยปากเอื้อนเอ่ยกล่าวธรรมะเถิด!

หยางเซิง : ภายหลังที่พระชนนีเจ้าได้กล่าววาจาอย่างเมตตาปรานีแล้ว ดอกบัวในสระก็เกิดแกว่งไกวสักพักหนึ่ง คล้ายกับว่าสนองตอบต่อคำ

พูดของพระชนนีเจ้า และจากใจกลางของดอกบัวก็มีเสียงอันอ่อนโยนสดใส ตอบออกมาว่า

"ฉันนั้นมีชีวิตอยู่ในท่ามกลางฝุ่นกิเลสและโคลนตม
ถึงแม้ เลนตมจะเต็มสระไปหมด แต่ฉันได้ถอดดวงจิตที่สะอาดออกไว้
กัดฟันมานะอดทน ยืนหยัดอย่างมั่นคง
ไม่ท้อถอยต่อสิ่งแวดล้อมที่เลวร้อย
การยืนอยู่ในเลนตมก็เพื่อทดสอบรากพระธรรม
ดำรงชีพอย่างสมถะด้วยน้ำเปล่า มีชีวิตเบาสบายดั่งสายลม
แต่ตนเองก็รู้สึกพออกพอใจ
ถึงแม้จะย่างก้าวอยู่ในฝุ่นกิเลส
แต่ทว่าใบของฉัน ดอกของฉันก็ยังลอยอยู่เหนือน้ำ ต้อนรับแสงสว่าง
มนุษย์เอ๋ย! พวกท่านดำรงชีพอยู่ในโลกด้วยกามคุณทั้งห้า
จิตธรรมที่มีอยู่เดิม มิถูกแปดเปื้อนแล้วหรือ อาจถูกครอบงำไปแล้วกระมัง?
ฝุ่นไอกิเลสทับถมผู้เดินกรีดกรายไปแล้วกี่มากน้อย?
มีสักกี่คนที่ยังรักษาจิตให้บริสุทธิ์? ขาวสะอาดไหม?
รากเหง้าของฉันอยู่ในตมเลน
แปรเปลี่ยนสภาพของจุลอินทรีย์ มาบำรุงหล่อเลี้ยงชีวิตของฉัน
เหง้าบัวที่ล้างสะอาดแล้ว จะเป็นความขาวสะอาดของส้นเท้า
เธอจะเชื่อฉันไหมว่า อยู่ในเลนโดยไม่เปื้อนเลน?
ความเสื่อมถอยของมนุษยชาติ ไม่มีทางจะดึงกลับได้
คนที่จมปลักอยู่ในน้ำครำ นานวันเข้าก็จะเน่าเปื่อยสิ้นดี
เท่าที่เห็น พวกท่านมีพลังธรรมอันอ่อนแอ
ไม่มีแรงต้านทาน ไม่ทนต่อการกัดกร่อนของความใคร่ได้
นิสัยอันปลิ้นปล้อนและบอบบางของมนุษย์ ไม่สามารถทนได้แม้แต่น้อย
ในที่สุดก็มีแต่ความพ่ายแพ้ ตกต่ำ สูญสลาย!
หวังให้ชาวโลกที่ยืนอยู่บนกองกิเสส รักษาดวงจิตให้สะอาด
เบ่งบานความขาวสะอาดของบุปผาจิต เดินไปสู่อนาคตที่สว่าง

อยู่ในสระทิพย์แห่งนี้ ฉันมีอริยผลที่สูงส่งผุดผาด
ขอให้ชาวโลกฝึกฝนตามแบบอย่างของฉัน
อย่าให้กองกิเลสทับถมชีวิตของท่านเสีย"

พอดอกบัวกล่าวจบ ก้านใบไหวติง โค้งคารวะต่อท่านพระชนนีเจ้า แล้วก็กลับสงบอีกครั้ง นึกไม่ถึงว่าเจ้าหญิงดอกบัวจะบรรยายธรรมได้อย่างมหัศจรรย์เช่นนี้ นับว่า "โอษฐ์คายปทุมกาญจน์" เสียจริงๆ

พระชนนีเจ้า : ดอกบัวคือร่างอวตารของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นเครื่องหมายแห่งความสะอาดบริสุทธิ์อันสูงสุดของจิต เพราะฉะนั้นเหล่าเซียน-พุทธจึงทรงดอกบัวกัน (บัวอาสน์) และถือเป็นเกียรติที่ได้ตำแหน่งบนดอกบัว ขอให้ชาวโลกจงเรียนตามแบบอย่างของดอกบัวโดยเข้าใจคำสอนของดอกบัว เพื่อสร้างบัวอาสน์เก้าชั้นให้สำเร็จสักหลังหนึ่ง ข้าจะเจิมเจ้าปลาทองให้มันบรรยายธรรมบ้าง "ปลาทอง! ปลาทอง! ตัวที่เต็มไปด้วยประกายแสงอันปราดเปรียว มีชีวิตอยู่ในอ่างปลา เป็นเพื่อนเล่นของมนุษย์ เจ้าเห็นชีวิตมนุษย์มามากแล้ว เจ้าคงมีวาจาที่จะฝากไปให้ชาวโลกบ้างกระมัง? จงเผยปากของเจ้า และคายมุกคายหยกออกมาเถอะ!"

หยางเซิง : หลังจากพระชนนีเจ้ากล่าวจบ ฝูงปลาทองก็โผล่พ้นน้ำขึ้นมา รู้สึกจะดีใจไม่น้อยเปล่งเสียงออกมาพร้อมกันว่า

- "ฉันเป็นเพื่อนของดอกบัว มีชีวิตอยู่ในสระด้วยกัน
- ฉันชอบเคลื่อนไหว ว่ายเล่นอยู่ตลอดวัน มีความสุขไม่สิ้นสุด
- พี่ดอกบัวเขาเหนียมอาย ไม่กล้าไปไหนมาไหน
- เธอกลัวถ้ายิ่งไป ยิ่งดิ่งลึกลงสู่ที่ต่ำ
- แต่ทว่า ความสุขช่างไม่ยั่งยืน
- เจ้าของใช้ กระชอน ช้อนฉันขึ้นมา เอาไปให้เด็กตกเบ็ดเล่น
- พวกเด็กๆ เห็นฉันน่ารัก ล้อมกรอบรังแกฉัน พอพวกแขกชอบฉัน เจ้าของก็ขายฉัน
- จากสระที่กว้างใหญ่ ย้ายมาอยู่ในอ่างเล็กๆ
- จากวันนั้นมา ชีวิตก็อยู่ในโลกแคบๆ

- ฉันก็จำทนใช้ชีวิตไปวันๆ
- แต่ว่า ฉันก็กลายเป็นผู้ตรวจตราผู้คนไป
- ทุกอิริยาบถของพวกเขา ล้วนอยู่ในสายตาของฉัน
- เมื่อชินต่อความเป็นอยู่อย่างนี้แล้ว ก็ไม่คิดโทษใครอีก
- ในขณะที่มนุษย์เกิดกลัดกลุ้มรำคาญใจ พวกเขาก็มาอิงแอบอยู่ข้างฉัน
- ด้วยใบหน้าและสายตาที่ปรานี จดจ่อจ้องมองฉัน
- ในใจคิดว่า...ปลาทองเหล่านี้ แม้จะอยู่ในอ่างใบเล็กก็ตาม
- แต่ก็ไม่ทุกข์ไม่ร้อนกังวลใจ อยู่อย่างสะดวกสบาย
- ไม่กลัวอด-มีน้ำที่ใสสะอาด มีเสื้อที่หรูหราเฉิดฉาย (เกล็ด) ที่ไม่รู้จักเน่าเปื่อย แต่กลับแวววาว
- ดีกว่าผู้คนที่อยู่บนพื้นดินเสียอีก แม้จะอยู่บนตึกระฟ้า แต่จิตวุ่นวายกลัดกลุ้ม
- ท่านจงดู เสื้อปุถุชนที่สวยงามชุดหนึ่ง ผ่านการซักไม่กี่ที สีสันก็จางลงไม่สดสวยเหมือนเมื่อก่อน
- ฉันพอใจชุดสีทองที่ธรรมชาติสร้างให้ ฉันมิกล้าโอ้อวดตัวฉันเอง แต่มันเป็นที่ชื่นชอบของมนุษย์ ชุดเดียวใช้ได้ตลอดชีวิต คงทนถาวร เพียงแต่ใช้น้ำล้างเท่านั้น ก็ใหม่สดเสมอ
- เสื้อมนุษย์ต้องใช้ผงซักฟอกๆ ผงซักฟอก ก็ยังไม่สามารถล้างคราบไคลออกได้หมด
- ชาวโลกแก่งแย่งลาภยศ กล่าวโทษแค้นเคืองกันไม่จบสิ้น จึงทำความเอือมระอาให้แก่ผู้คน
- ส่วนฉันนั้นเจียมตัวเจียมใจ น้ำเปล่าแก้วหนึ่ง ลมเย็นๆ นิดหน่อยก็พอสำหรับฉันแล้ว
- หากฉันทำอ่างแตก มิเป็นการฆ่าตัวตายหรอกหรือ?
- ชีวิตของฉันคืออยู่แต่ในน้ำ ส่วนชีวิตของพวกท่านอยู่บนบก หากท่านหลีกจากมหาสัทธรรมแห่งชีวิต ก็จะเฉียดใกล้ความมืดมน แห่งมรณะ!
- ขอให้ชาวโลกจงอุทิศความดีของตน ก็จะเหมือนกับฉัน ที่ผู้คนเขา

ชื่นชม"

พอปลาทองพูดจบลง ก็โผล่หน้าพ้นน้ำขึ้นมา แล้วผงกหัวแสดงคารวะแล้วก็ว่ายถอยไป ได้ฟังธรรมจากสิ่งอัศจรรย์ทั้งสองแล้ว รู้สึกว่าสรรพสิ่งล้วนประกอบด้วยปัญญาญาณ ที่ไม่ด้อยไปกว่ามนุษย์เลย การบรรยายธรรมครั้งนี้ นับว่าสนุกสนานมาก!

พระจี้กง : อย่าได้ดูแคลนพวกมัน อาตมาคิดว่า มนุษย์สู้พวกมันไม่ได้ด้วยซ้ำไป ยิ่งได้ฟังธรรมเหล่านี้แล้วยังไม่รู้สึกตัวอีก จะไม่อายบ้างหรอกหรือ?

พระชนนีเจ้า : สรรพสิ่งมีจิต ย่อมได้รับการคุ้มครองจากธรรมญาณธาตุแห่งสวรรค์ เพราะฉะนั้นแต่ละชนิดจึงมีพลังความสามารถในการหลุดพ้น ทั้งสามโลก นับว่ามนุษย์มีโอกาสมากที่สุด ฝึกฝนธรรมก็ง่ายขอเพียงอย่าละทิ้ง หากชาวโลกต้องการได้รับรัศมีธรรมจากประจิมมงคลก็จงท่องสวดต่อไปนี้

สวรรค์แห่งเจ็ดธาตุ พระผู้บริสุทธิ์วังทอง
จักรพรรดิขาวทรงอำนาจ ปกปักรักษาทิศตะวันตก
ความสิริมงคลแผ่คลุมจิต ทรงพระนามว่าผู้ศักดิ์สิทธิ์
เสื้อทรงขาวแพรวพราว เชิดธงริ้วมังกรกษัตริย์
ขึ้นท่องแดนวิสุทธิ์ เข้า-ออกปราสาทมงคล
ที่ประทับเหล่าเซียนพรต เรียงรายรอบทิศ
วันดี-มงคลฤกษ์ สรรพศักดิ์สิทธิ์ลงสู่
เมฆสีต่างๆ วกวนเก้าชั้น แสงรัศมีกระจัดกระจาย
เนตรทองแวววาว หินขาวก่ายกอง
เผยเซียนส่องธรรมญาณ สิ่งศักดิ์สิทธิ์เรียงราย
มุ่งธรรมหวังเทวะ มุ่งเกิดหวังยืนยาว
ไม่มีอัปมงคล กลับคืนสู่ความเที่ยงแท้
เปลี่ยนรูปลักษณ์ของลูก แปรเปลี่ยนสุดแต่ลูก
บินร่อนเหมือนธาตุ ร่างเบาโบยบิน

ลอยขึ้นสู่หอมงคล

พระจี้กง : เวลาดึกมากแล้ว วันหลังเรามานมัสการท่านพระชนนีเจ้าฟังธรรมะจากท่านใหม่ วันนี้ขอลาไปก่อน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่พระชนนีเจ้าชี้แนะให้สว่าง ขอกราบลาไปก่อน คุณแม่ที่ปรานี ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับสำนักเถิด

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียนถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๒๐

วันที่ ๑๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๓

ชมปราสาทประจิมมังคลาวิหาร ฟังการบรรยายธรรมจาก สมเด็จพระสุพรรณชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์ ครั้งที่สาม

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ปราชญ์จวงจื่อยามว่าง พลางฝันผีเสื้อบินปรี่
ธารน้ำใสไฟราตรี เห็นเรือสงฆ์โดยสารไป
ความวุ่นวายในโลก โศกสะบัดพลิ้วทิวไผ่
ไร้ศาสน์หาปกติไม่ สรรพสิ่งไซร้ดูผิดพลาด

พระจี้กง : สวรรค์โลกแห่งความสุขสบาย และก็ไม่ใช่ว่าจะอยู่ไกลสุดเอื้อม ยิ่งสามารถทำให้ที่อยู่ของตนเองสะอาดสะอ้าน ปัดกวาดขยะออกจากพื้นจิต ดังนั้น พื้นดินที่เต็มไปด้วยวัชพืชและฝุ่นกิเลสผืนนี้ ก็จะกลายเป็นพื้นหยกสีทองที่ระยิบระยับ พื้นดินที่สะอาดก็คือดินแดนสวรรค์นั่นเอง ดังนั้นสวรรค์ก็อยู่ต่อหน้าท่านแล้ว

คิดอยากจะโบยบินหรือ ก็ไม่ใช่จะเป็นเรื่องยากเย็นอะไร คนเราไม่มีปีกแล้วจะบินได้อย่างไร? ขั้นที่หนึ่งต้องปล่อยจิตให้เบาสบาย ขั้นที่สองต้องให้หมดหนี้สิน (เวรกรรม) ถึงแม้จะไม่มีปีก แต่ก็เหมือนลูกโป่งที่เต็มไปด้วยก๊าซ ลอยละลิ่วสู่เบื้องบน แต่ในทางตรงกันข้าม จิตใจเคร่งเครียด บาปกรรมเต็มตัว ถึงแม้จะมีปีกยาวๆ ด้วยความกดดันของอากาศและแรงฉุดของเจ้ากรรม ข้าฯ ก็เห็นว่าจะหมดปัญญาจะขึ้นสวรรค์เสียแล้ว วันนี้ได้เวลาท่องสวรรค์ เพื่อแต่งหนังสือแล้ว ข้าฯ จะพาหยางเซิงไปท่องสระทิพย์อีก เตรียมตัวขึ้นบนดอกบัวได้แล้ว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิด!

พระจี้กง : ...ถึงสระทิพย์แล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวได้ เตรียมตัวเข้านมัสการสมเด็จพระชนนีเจ้า!

หยางเซิง : มาถึงสระทิพย์ รู้สึกมีความสนิทสนมเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ พระสุพรรณชนนีเจ้าเอ็นดูรักใคร่ดังลูกน้อย พระคุณนั้นล้นเหลือ ได้ติดตามอาจารย์ท่องเที่ยวสามแดน แสวงธรรมหาความจริง ได้รับคุณประโยชน์ใหญ่หลวง...ขอนมัสการ พระชนนีเจ้าได้โปรดประทานแสงธรรมญาณให้แก่กระผมด้วยเถิด

พระชนนีเจ้า : เจริญพร! ลูกหยางได้มาหาแม่ในวันนี้อีก รู้สึกปีติยินดียิ่ง! ใจแม่คิดถึงธรรมญาณเดิมจนใจคอห่อเหี่ยว ดีที่ว่าได้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ได้ปลุกเตือนให้ตื่นจากความลุ่มหลง โปรดช่วยมวลชน ใจแม่จึงได้ผ่อนคลายลงไปแล้ว เพื่อที่จะให้มวลมนุษย์ได้เห็นทิวทัศน์อันอัศจรรย์แห่งสระทิพย์ ลูกหยางจงตามแม่มา จะได้เที่ยวชมให้ทั่ว!

หยางเซิง : ด้านหน้าเป็นสวนผลไม้ใหญ่ มีผลไม้ลักษณะคล้ายผลท้อเต็มไปหมด ทุกๆ ผลสุกแดง กลิ่นหอมเย้ายวนชวนให้น้ำลายจะหยดไหลให้ได้ ขนาดของลูกท้อใหญ่กว่าในโลกมนุษย์หลายเท่า มิทราบว่าที่ชาวโลกเขาเรียกกันว่า “ท้อสวรรค์” ใช่ไหม? ใต้ต้นท้อมีเหล่าเซียนกุมารเซียนกุมารี กำลังเล่นกันอยู่ บนม้าหินก็มีเหล่านักพรตกำลังเล่นหมากรุกกัน บ้างก็กำลังเด็ดผลท้อรับประทานอยู่ สภาพความเป็นอยู่ของพวกเขาช่างสนุกสนาน ไร้กังวล เห็นแล้วอยากจะมีบ้าง มิทราบว่าจะต้องมีคุณสมบัติอย่างไร จึงจะสามารถเข้ามาหาความสำราญในที่นี้ได้?

พระชนนีเจ้า : ที่นี่เป็นสวนท้อสวรรค์ ทั้งสามโลกมีที่นี่แห่งเดียวเท่านั้นที่มีท้อสวรรค์ ผลท้อสุกเต็มทั่วสวน กำลังรอคอยเหล่าผู้ปฏิบัติธรรม ให้มาเด็ดรับประทาน!

หยางเซิง : ภายนอกสวนดูเหมือนมียามรักษาการณ์อยู่ กระผมจะเข้าไปได้ไหม?

พระชนนีเจ้า : นอกสวนมีเซียนพรตเฝ้ารักษาอยู่ หากผู้ปฏิบัติที่ยังไม่บรรลุอริยผลสมบูรณ์ ก็ไม่สามารถที่จะเข้ามายังที่นี่ได้ เหล่าเซียนกุมาร

เซียนกุมารี และวิสุทธิเทพ ล้วนเป็นอาคันตุกะ (แขก) ของสระทิพย์ หรือเป็นเจ้าของสระทิพย์ก็ได้ ขณะนี้ได้สำเร็จมรรคผลบริบูรณ์ จะได้มาพักผ่อนหาความเกษมสำราญและรับประทานผลธรรม!

หยางเชิง : ได้ยินว่า หลังจากสำเร็จมรรคผลแล้ว จะต้องมายังสระทิพย์เพื่อรอรับท้อสวรรค์จากพระชนนีเจ้า จะได้มีอายุมั่นขวัญยืน มิทราบว่ามีเหตุผลประการใด

พระชนนีเจ้า : ลักษณะของลูกท้อคล้ายรูปหัวใจมนุษย์ เพราะฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่า ลูกท้อได้ปลูกฝังไว้ในพื้นจิตของมนุษย์ ตลอดชีวิตหากรู้จักฝึกฝนมหาสัทธรรมตราบจนบุญบารมีเต็มเปี่ยม ก็ถอดเปลือกลอยขึ้นสู่เบื้องบน ก็สามารถที่จะมาร่วมงานเลี้ยงแห่งท้อสวรรค์ ณ สระทิพย์แห่งนี้ และจะประทานบัวอาสน์ตามบุญบารมีนั้นด้วย ฉะนั้น การที่ได้มารับประทานผลท้อในสระทิพย์นี้ จึงเป็นการแสดงถึงความสำเร็จในธรรม จะไม่ต้องกลับไปเวียนว่ายตายเกิดอีก ทั้งได้เสวยสุขตามมติแห่งสวรรค์อันศักดิ์สิทธิ์ เพราะฉะนั้น ชาวโลกควรมีกุศลหล่อเลี้ยงพื้นจิตจิตอย่าได้ก่ออกุศลคิดร้าย มิฉะนั้นแล้วต้นท้อสวรรค์คงจะแห้งเฉาตายไป ในที่สุดก็ไม่มีผลธรรมจะรับประทาน ตอนนี้ผู้ปฏิบัติมีมากขึ้น ต้นท้อแห่งสระทิพย์จะติดผลเต็มไปหมด เพื่อรอคอยมวลมนุษย์ได้มาลิ้มชิมรส หวังว่ามวลมนุษย์อย่าพลาดโอกาสอันดีนี้ พวกเราเข้าไปในสวนเพื่อสัมภาษณ์ผู้บรรลุธรรมที่กำลังเล่นหมากรุกกันอยู่เถอะ!

หยางเชิง : ขอรับกระผม ยามรักษาประตูเมื่อเห็นสมเด็จพระชนนีเจ้าเข้ามา ต่างก็หลบหลีกทางให้พวกเราเข้าไปทันที...ขอเรียนถามท่านเซียนกาญจน์ท่านนี้ ว่าท่านบำเพ็ญธรรมจนสำเร็จอริยผลอย่างไร? เมื่อได้กลับมายังสระทิพย์แล้ว มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง?

เซียนกาญจน์ : คุณหยางเชิงจากโลกมนุษย์มาเยี่ยม ขอเชิญนั่ง เรามาเล่นหมากรุกสักกระดานหนึ่ง แล้วค่อยคุยกันดีไหม?

หยางเชิง : การเดินหมากรุก กระผมไม่สันทัด ที่จริงแล้วไม่เข้าใจด้วยซ้ำ หากจะให้นับตัวหมากรุกละก็คงจะพอได้!

เซียนกาญจน์ : ฮาฮ้า! ท่านเอาตัวหมากรุกเหมือนนับลูกประคำ ช่างมีความหมายเสียจริง! ชาวพุทธใช้ลูกโพธิทำลูกประคำแต่ละเม็ดๆ ท่องพุทโธ สำหรับชาวเต๋าใช้ไม้ที่ขึ้นอยู่บนพื้นดินวาดกระดานหมากรุก ใช้ไม้เสี้ยมให้เป็นตัวหมากรุก ธรรมและอธรรมก็เกิดการต่อสู้กันทันที แล้วยังต้องรักษากติกา "สุภาพบุรุษจะไม่พูดเวลาเล่นหมากรุก เมื่อแตะเบี้ยแล้วจะไม่ปล่อยมือ" คำคมในพระสูตรว่า จะปราบอธรรมให้ราบคาบลงในท่ามกลางความสงบเงียบ อันประกอบด้วยจิตวิญญาณแห่งความกล้าหาญชาญชัยและบุกขึ้นหน้าไป เพราะฉะนั้นการเดินหมากรุกโดยไม่พูดจา ก็เหมือนนับลูกประคำท่องพุทโธ จึงมีความหมายเช่นเดียวกัน และการไม่ส่งเสียงยังเหนือชั้นกว่ามีเสียงอีกด้วย หมากรุกสูงกว่าอีกขั้นหนึ่งนะ! ความลี้ลับอัศจรรย์ของหมากรุกมันมีวิชาที่ล้ำลึกมาก "บุคคลนอกวงการ" จะไม่ล่วงรู้ได้เลย ฮาฮ้า! นับตัวหมากรุกเหมือนนับลูกประคำ เหนือเมฆมาก!

หยางเชิง : มิกล้า! คำคมของท่านเทพกาญจน์ดั่งลูกประคำ ยังไม่ได้ฟังประวัติของท่านว่าบรรลุธรรมอย่างไร?

เซียนกาญจน์ : การบำเพ็ญธรรมเป็นกิจที่ต้องทำตลอดชีวิต ไม่อาจละเลยได้แม้แต่เพียงวันเดียว เหมือนการเดินหมากรุก ถ้าไม่ขึ้นหน้าก็ต้องถอยหลัง ต่างฝ่ายต่างหลบซ่อนตัวอยู่รอบด้าน มีอันตรายทุกหนแห่ง ไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ ต้องโดดให้พ้นจากกระดานหมากรุกให้ได้ จึงจะสามารถหลุดพ้นจากใจหายใจคว่ำในการดำรงชีพในโลกมนุษย์ได้ ขณะที่ข้าฯ มีชีวิตอยู่ในโลก ข้าฯ ได้กราบไหว้ท่าน "ไท่สั้งเต้าจู่" ท่านซือจู่ พระแม่กวนอิม เป็นต้น เฝ้าศึกษาหลักธรรมประกอบคุณงามที่มีประโยชน์ต่อชาวโลก เช่น บริจาคให้ผู้ยากจน และบริจาคยา ซ่อมสะพานซ่อมถนน พิมพ์หนังสือธรรมแจก สนทนาบรรยายธรรมต่างๆ เป็นต้น ทำสุดกำลังความสามารถ เมื่อผลธรรมบริสุทธิ์ สิ้นชีพจากโลกไป ธรรมญาณก็ลอยสู่สุคติ ได้ชำระล้างร่างกายในสระทิพย์ ได้รับประทานผลท้อ ทุกอย่างสะดวกสบาย เก็บไม่รู้จักหมด ใช้ก็ไม่รู้จักพร่อง กล่าวได้

ว่ามีความสุขอย่างหาที่เปรียบมิได้ หวังว่าชาวโลกจะตื่นจากความฝัน รีบๆ บำเพ็ญมหาสัทธรรม ภายหน้าจะได้พบปะสนทนาธรรมกันในที่นี้ได้เป็นแน่แท้

หยางเชิง : ขอเรียนถามท่านเทพธิดาท่านนี้ ท่านได้บำเพ็ญธรรมอย่างไรจึงสำเร็จอริยผล?

ธิดาเซียน : ในปางก่อนฉันได้เรียนการตัดเย็บเสื้อผ้า ภายหลังเรียนจบก็ได้เปิดกิจการ แล้วมีเพื่อนมาชักชวนให้ไปไหว้ครูเรียนธรรมะและได้กินเจตลอดมา ด้านหนึ่งก็ทำมาหากิน อีกด้านหนึ่งก็ฝึกฝนบำเพ็ญธรรมครึ่งธรรมครึ่งปุถุชน เมื่อพบลูกค้า ก็แนะนำชักชวน ได้ช่วยให้พวกเขาได้แสวงหาธรรม หากได้พบคนยากจนก็จะช่วยเหลือบริจาคทันที แต่งงานเมื่ออายุได้ ๒๕ ปี สามีก็เป็นคนถือศีลปฏิบัติธรรมอยู่กับบ้าน สามี-ภรรยาบำเพ็ญธรรมร่วมกัน หากมีสิ่งบกพร่องก็จะตักเตือนแก้ไขกัน มีความรู้สึกสำนึกในพระคุณสวรรค์ ที่มิอาจจะตอบแทนพระคุณได้ที่ได้ผู้รู้ใจมาร่วมปฏิบัติธรรม มีความรู้สึกพอเพียง ได้ให้กำเนิดลูกชาย ๒ คน ลูกสาว ๑ คน ทั้งหมดก็ขยันขันแข็งในการเรียนรักษาศีลธรรมมีความประพฤติอันดีงาม ตลอดชีวิตก่อกุศลไม่เบื่อหน่าย โปรดช่วยผู้คนไม่น้อย จนอายุได้ ๖๒ ปี ก็สิ้นชีพโดยปราศจากโรคภัย ธรรมญาณบริสุทธิ์ได้ลอยขึ้นสู่สระทิพย์อันไร้สิ้นสุด สมเด็จพระชนนีเจ้าได้ประทานตำแหน่งธิดาเซียนจันทร์สถิต สุขสบายโดยไม่มีสิ้นสุด สำหรับสามีของฉันก็ดับชีพลงเมื่อปีที่แล้ว ขณะนี้กำลังฝึกฝนอยู่ที่บูรพมังคลาวิหาร จนได้รับผลธรรมสูงเช่นกัน หวังว่าชาวโลกบำเพ็ญธรรม ไม่เพียงแต่ฝึกฝนบำเพ็ญตนเพียงลำพังภายในเท่านั้น การกุศลด้านนอกยิ่งสำคัญใหญ่ยิ่งได้พบคนภายนอกที่ตกทุกข์ได้ยาก ควรให้ความเห็นอกเห็นใจ และเอาใจใส่ช่วยเหลือจุนเจือ เมตตาธรรมที่เกิดจากจิตใจภายในเหล่านี้ ได้บุญกุศลยิ่งนัก ผู้ที่ไม่มีบุญบารมียากที่จะบรรลุธรรม ตลอดชีวิตของการบำเพ็ญธรรมยิ่งต้องไม่เย่อหยิ่งถือตัว คิดว่าตนเองสมบูรณ์แล้ว ควรจะรับฟังการชี้แนะจากนักปราชญ์และเพื่อนนักธรรมด้วยกัน หาก

ได้พบกับนักธรรมของศาสนาอื่น ควรให้ความเคารพในฐานะผู้บำเพ็ญธรรมด้วยกัน จงอย่าดูหมิ่นกล่าวร้าย ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเป็นวิธีการบำรุงเลี้ยงกุศลภายใน

มีบางคนบำเพ็ญธรรมเมตตาคนอื่น แต่อีกด้านหนึ่งกลับดูถูกผู้บำเพ็ญธรรมศาสนาอื่นด้วย ทำให้จิตใจแตกแยก ดวงจิตก็เกิดความขุ่นเคือง ซึ่งจะทำลายกุศลภายในอย่างมหันต์ ผู้บำเพ็ญธรรมสมัยนี้มักละเลยจุดนี้ไป จึงก่อให้เกิดผลธรรมที่ไม่สมบูรณ์ อันเนื่องจากยังอยู่ในโลก ตาปัญญาไม่สว่าง สร้างเวรโดยไม่รู้ตัว ภายหลังได้ฟังคำของฉันแล้วรีบๆ แก้ไข จึงทำให้ผลธรรมไม่มีจุดด่างพร้อย โปรดจดจำไว้

หยางเซิง : ได้ฟังการบรรยายธรรมของพวกท่านแล้ว การบำเพ็ญธรรมไม่ใช่เป็นสิ่งบังเอิญ หนทางแห่งการปฏิบัติธรรมของแต่ละท่านได้ผ่านเคราะห์กรรมมามากมาย หรือประสบการณ์การต่อต้านจึงจะสามารถสำเร็จผล โดยเฉพาะในยามปกติที่ทำงานให้ผู้อื่นนั้น ต้องพยายามทำให้ดีที่สุดงามที่สุด ส่วนเกี่ยวกับศาสนาอื่นๆ ยิ่งไม่ควรมีอคติต่อต้านกีดกันซึ่งกันและกัน ในโลกของวิญญาณ ผมได้เห็นเหล่าเซียน-พุทธต่างก็อยู่ร่วมกันอย่างสนิทสนม เชื่อแน่ว่าผู้ที่มีจิตโอบอ้อมอารี และละความเห็นส่วนตัว จึงจะสามารถลอยสู่ความมงคลแห่งโลกธรรมญาณที่สุขสบายได้ มิฉะนั้นแล้ว ในโลกแห่งธรรมญาณนี้ก็จะมีการปะทะกันอย่างรุนแรงของกลุ่มธรรมญาณเกิดขึ้น แดนศักดิ์สิทธิ์ก็จะไม่มีแผ่นดินบริสุทธิ์แน่ เท่าที่ผมเห็น เหล่าธรรมญาณศักดิ์สิทธิ์ ที่สามารถไปมาในโลกวิญญาณนั้น ถึงแม้พวกเขาต่างก็มีความรู้ของแต่ละศาสนา แต่ทว่าในสภาพที่เขาเหล่านั้นบรรลุธรรมมา ก็สามารถเข้าถึงว่า สรรพสิ่งกับข้าฯ เป็นร่างเดียวกัน (สรรพสิ่งเป็นหนึ่ง) และสามารถหลุดพ้นจากวัตถุนิยม จึงจะสามารถอยู่ที่ดินแดนอันไร้สิ้นสุดได้ ตรงกันข้าม หากธรรมญาณของพวกเขาได้มายังดินแดนที่ไม่มีตัวฉัน (ตัวกูของกู) ซึ่งพวกเขายังติดยึดอยู่ในตัวฉัน สมัยที่อยู่ในโลกมนุษย์ล่ะก็ ย่อมถูกกีดกันให้อยู่ภายนอกดินแดนอันไร้สิ้นสุดแน่ๆ ไม่มีทางที่จะเข้าสู่ความว่างจริง

ในดินแดนอันบริสุทธิ์ที่ไร้สิ้นสุดได้

พระชนนีเจ้า : ลูกหยางพูดถูกต้อง มวลมนุษย์ล้วนเป็นลูกน้อย แต่ละศาสนาต่างโจมตีกัน ต่างก็จมลงสู่ความมืดมนอย่างช่วยไม่ได้ ความหมายของตัวอักษรในแต่ละศาสนา อาจจะมีความแตกต่างกันบ้าง แต่จุดมุ่งหมายขั้นสุดท้ายเหมือนกั๋นหมด ขอให้มวลมนุษย์จงหยิบใจตนเองถามตนเอง บำเพ็ญเอง ก็จะสำเร็จเอง แดนนิพพานอันไพศาลยินดีต้อนรับผู้ทรงธรรมสูงไม่มีที่สิ้นสุด ผู้รู้แจ้งเห็นจริงถึงขั้นไม่มีเสียงไม่มีรูปลักษณ์แล้ว หากยังไม่สามารถกวาดล้างสามใจ ละสีลักษณะได้ ก็ยากที่จะไปถึงชั้นสูงสุดแห่งบัวอาสน์เก้าชั้นได้ อย่างที่ลูกหยางพบในวันนี้ พวกเขาล้วนสนิทสนมกันทั้งหมู่เหล่า ได้ฟันฝ่าแดนกามราคะ แดนรูป แดนอรูปมาแล้ว เพราะฉะนั้น พวกเขาจึงสำเร็จมรรคผลที่วิเศษยิ่ง ชาวโลกเข้าใจแค่ไหนก็บรรลุแค่นั้น ก็ได้รับผลธรรมแค่นั้น ดังนั้นหวังว่าชาวโลกจะเข้าใจหลักธรรมเพื่อคืนสู่ความเที่ยง ร่วมจิตร่วมกุศล จะได้ไม่ต้องรับทุกข์ในมนุษยโลกอีก สร้างความสงบสุขให้แก่มหาชนอีกครั้งหนึ่ง ยึดเอาธรรมะเป็นที่พึ่ง ถือความอ่อนโยนเป็นที่ตั้ง บำเพ็ญกายฝึกฝนจิตเพื่อจะอยู่ใกล้สระทิพย์อันไร้สิ้นสุด เสวยสุขในสวรรค์ร่วมกันเถิด

พระจี้กง : ขอบคุณที่พระชนนีเจ้าทรงเมตตาปรานี ที่สั่งสอนมวลมนุษย์ซ้ำแล้วซ้ำอีก เชื่อว่ามนุษย์คงจะเข้าใจหัวอกของพระชนนีเจ้า หวังว่าคงละเอานิสัยที่เลวร้ายทิ้งเสีย หันมาประกอบความดี ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป นำความเลวร้ายแก้ไขเปลี่ยนแปลงเสีย อย่ามีความโลภ โกรธ หลง อย่าหลงในกาม การพนัน และการหลอกลวง รีบกลับเข้าสู่ทางธรรม จะได้ขึ้นสู่สวรรค์พร้อมๆ กัน จะได้ไม่ต้องตกนรก ซึ่งจะไม่มีทางจะช่วยเหลือได้เลย วันนี้เวลาดึกแล้ว คงต้องกราบลาสมเด็จพระชนนีเจ้าแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งประจิมมงคล ก็คงจบลงเพียงเท่านี้ หยางเซิงกราบขอบพระคุณพระชนนีเจ้า แล้วเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ พระชนนีเจ้าที่ทรงเมตตา ประทานแสงวิญญาณ ทำให้ปัญญาของกระผมกระจ่างแจ้ง น้อมรับสนองพระราชดำริ

ในการประกาศธรรมโปรดช่วยมนุษย์ เพื่อสนองปณิธานอันยิ่งใหญ่ ตอบแทนพระคุณพระชนนีเจ้า! ขอกราบลาก่อน!

พระชนนีเจ้า : ท่านอรหันต์จี้กงและลูกหยางช่างตรากตรำยิ่ง เพื่อเป็นการโปรดช่วยมวลมนุษย์ ขึ้นล่องทั้งสามโลก หนังสือ ***เที่ยวนรก*** แต่งเสร็จก็ได้ช่วยเหลือชาวโลกทั่วพิภพมาแล้ว ทำให้ชาวโลกได้รับความสว่าง ใจแม่รู้สึกอบอุ่นยินดี ตอนนี้ลูกหยางก็ได้ท่องสวรรค์แสวงธรรมหาสัจจะ การแต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ได้แนะนำทิวทัศน์สวรรค์โปรดผู้คนอย่างกว้างขวาง จิตแม่ปีติยินดี ประทานกลอนให้บทหนึ่ง กับผลท้ออีกผลหนึ่ง รับประทานแล้วอายุจะยืนยาว และมีปัญญาล้ำเลิศ! กลอนว่า

ประทับทรง เพื่อกอบกู้ ธรรมญาณเดิม
ฟู่กันเติม อักขระ ในคัมภีร์
นรกสวรรค์ เส้นทางหนึ่ง ใช่โทตรี
จิตแยกชั่วดี เหมือนเงา ติดตามเตือน
ตำนานเก่า พันปี ยังมีกฎ
หอมหมึกจด การท่องเที่ยว นับหมื่นเดือน
กระแสคลื่น ทะเลทุกข์ หยุดเยี่ยมเยือน
ชีวิตเหมือน ผลท้อทิพย์ ยิ่งยืนนาน

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณพระชนนีเจ้าประทานกลอนสวรรค์และผลท้อ กระผมจะนำกลับเพื่อชิมรสพระธรรม! ขอกราบลาท่านพระชนนีเจ้า กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับสำนักเถิด

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียนถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๒๑

วันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๓
ชมปราสาทอุตรมังคลาวิหาร
ฟังการบรรยายธรรมจาก พระอุตรามงคลเจ้า

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

เขาเขียวคู่ดวงเดือน น้ำไหลเตือนเสียงอ้างว้าง
ผู้ทรงธรรมมีจิตกว้าง ดั่งหนองน้ำชักเรือได้
ความร้อนจะเหือดหาย ได้ระบายใต้ร่มไผ่
ผู้ละกิเลสไป จิตนั้นไซร้สุขสราญ

พระจี้กง : การปฏิบัติธรรมเหมือนการแล่นเรือ จะต้องใช้ปัญญาและดวงตาที่สว่างอย่างยิ่งเพื่อแยกแยะทิศทาง มิฉะนั้นทะเลทุกข์ที่คลื่นลมจัด หากเกิดพลาดพลั้ง จะจมทั้งเรือทั้งคน เรือที่ใช้โดยสารจะกลับกลายเป็นเครื่องคร่าชีวิต ดังนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมต้องใช้เครื่องมือเช่นปัญญาให้เห็นธรรม ธรรมต้องอยู่ที่จิต ใช่จะต้องไปแสวงหาจากป่าลึก เหมือนการปีนต้นไม้ไปหาปลา ย่อมไม่มีทางจะหาได้! มนุษย์เอาแต่ชมตนเองแล้วกล่าวโทษผู้อื่น ในที่สุดจะเชื่อใครจึงจะถูก? ข้าฯ บอกเจ้า "เชื่อข้าฯ ก็จะได้รับการช่วยเหลือ" ข้าฯ คือ "ตนเอง ตัวจริงของตนเอง" ผู้ที่ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง เขาจะไปปฏิบัติธรรม ไปเห็นธรรมได้อย่างไร? ได้เวลาไปแต่งหนังสือแล้ว ข้าฯ จะพาหยางเชิงไปเที่ยวสวรรค์แดนศักดิ์สิทธิ์

หยางเชิง : กระผมนั่งเรียบร้อยบนดอกบัวแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางเถิด!

พระจี้กง : วันนี้เราไปเที่ยวปราสาทอุตรมังคลาวิหาร เพื่อเยี่ยมนมัสการพระอุตรามงคลเจ้า เพื่อเชิญพระเจ้าบรรยายธรรม จะทำให้

หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เพิ่มความแพรวพราวขึ้น

หยางเซิง : ท่องเที่ยวสวรรค์แดนฟ้าห้าอาวุโส ใช้เวลาไปไม่น้อยทีเดียว วันนี้ก็มายังปราสาทอุตรมังคลาวิหาร เป็นการเปิดหน้าใหม่อีกฉากหนึ่ง ต้องเปิดตาให้กว้างจะได้ชมได้ทั่ว มีความรู้สึกเยือกเย็นปกคลุมทั่วพื้นที่ และมีความชื้นอยู่ด้วย ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด?

พระจี้กง : อุตรมงคลเป็นการรวมตัวของธาตุน้ำ จึงมีความรู้สึกดังว่า ส่วนรายละเอียดต้องเรียนถามพระเจ้าท่าน ก็จะรู้เอง

หยางเซิง : ก็ดีครับ ลงจากดอกบัวแล้วติดตามอาจารย์ไป ตลอดทางเดินที่เดินขึ้นหน้าไป รู้สึกลมเย็นโชยมาเป็นระลอกๆ...ด้านหน้ามีปราสาทอันสง่างามอยู่องค์หนึ่ง วอมแวมเหมือนพรายน้ำที่โปร่งใส จนสามารถมองทะลุเข้าไปด้านในได้ ยังมีรัศมีเปล่งออกมา เหมือนลำแสงจากไฟรถยนต์ส่องท่ามกลางสายฝน รู้สึกระคายเคืองตาอยู่บ้าง พอมาถึงหน้าองค์ปราสาท มองเห็นเหนือซุ้มประตูใหญ่มีอักษรเขียนไว้ว่า “ปราสาทอุตรมังคลานทีวิสุทธิ์” แสงกล้าแสบตา ทำให้รู้สึกยำเกรง ภายในพระที่นั่งมีผู้อาวุโสท่านหนึ่งนั่งอยู่เหนือบัลลังก์ พระพักตร์ดูน่าเกรงขามแต่แฝงด้วยรอยยิ้มอันละมุนละไม

พระจี้กง : รีบนมัสการ ท่านพระอุตรามงคลเจ้า!

หยางเซิง : ลูกศิษย์ชื่อหยางเซิง วันนี้ติดตามอาจารย์มายังปราสาทอุตรมังคลาวิหารนี้ ขอนมัสการท่านพระเจ้า ขอเชิญท่านพระเจ้าได้โปรดให้การสั่งสอนชี้แนะด้วยเถิด

พระเจ้า : อุตรมงคลเป็นดินแดนที่น้ำใสภูเขาเขียว ทิศเหนือเป็นธาตุน้ำ เพราะฉะนั้นเจ้าจึงมีความรู้สึกว่าค่อนข้างหนาว แต่ถ้าเจ้ามาที่นี่ในฤดูร้อนละก็ เหมือนได้เข้ามาอยู่ในห้องน้ำแข็ง อมก้อนน้ำแข็งในปากยังไม่รู้สึกหนาวเย็นเลย ดังนั้นอุตรมงคลจึงเหมือนห้องแอร์ในฤดูร้อน เป็นที่หลบร้อนแดนศักดิ์สิทธิ์ ผู้ที่มีพลังธรรมสมบูรณ์เมื่อเข้ามาในเขตแดนแบบนี้จะมีความรู้สึกว่าเย็นสบาย แต่ว่าคนที่อ่อนแอมีโรคมาก ร่างกายมีธาตุไฟน้อย พอมาถึงอุตรมงคลก็คงหนาวตาย เพราะฉะนั้น ชาวโลก

ควรใช้จิตใจที่อ่อนโยนอบอุ่นไปต้อนรับคนอื่น วันหลังจึงจะสามารถเข้ามาเสวยความสุขเย็นสบายในปราสาทอุตรมังคลานทีวิสุทธิ์นี้ได้ หากจิตใจคนมึนตึงเย็นชาไร้ไมตรี ตนเองก็จะมีธาตุมืดปกคลุมเต็มร่าง พอประสบกับความเย็นเข้า "ก็จะมีน้ำแข็งจับหนาถึง ๓ ฟุต ซึ่งความหนาวไม่สามารถทำได้ในวันเดียว" ประตูแห่งแดนนรกจะเปิดออกโดยอัตโนมัติต้อนรับเอาตัวท่านเข้าไปเลย

หยางเซิง : ท่านพระเจ้าพูดได้ถูกต้อง คนเราควรมีจิตใจ "อบอุ่นเหมือนคนโบราณ" ตนเองออกจากอ้อมอกสวรรค์ ขอเรียนถามความเป็นมาของท่านพระเจ้า และจะเรียนคุณธรรมของท่านได้อย่างไร?

พระเจ้า : ข้าฯ คืออาวุโสน้ำในบรรดาห้าอาวุโส หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า "เชื้อน้ำ" น้ำเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับดำรงชีวิตของสรรพสิ่ง สัตว์ พืช ล้วนต้องการข้าฯ ไปเสริมแต่ง พวก ปู ปลา สัตว์น้ำต้องมีชีวิตอยู่ในอ้อมอกของข้าฯ น้ำก็เป็นส่วนประกอบของร่างกายถึง ๗๐ ส่วน หากผู้ที่กระหายน้ำขาดน้ำ หรือน้ำเหือดแห้ง คนคนนั้นก็จะตายลงโดยปริยาย น้ำอสุจิและเลือดล้วนเป็นแหล่งสายธารแห่งชีวิต มนุษย์ควรสงวนไว้ให้ดี หากขาดอสุจิและเลือดจาง ทำให้จิตวิญญาณเฉื่อยชาไม่กระปรี้กระเปร่า วิงเวียนหน้ามืด อย่าว่าแต่จะมีชีวิตอยู่ต่อก็ลำบาก จะเป็นเซียน-พุทธ ยิ่งหมดหนทางใหญ่ หากจะฝึกฝนวิชาคุณธรรมแห่งน้ำแล้วมีความสะดวกและหลายวิธีด้วยกัน ข้าฯ จะยกตัวอย่างบางจุด เพื่อให้มนุษย์ได้ศึกษาค้นคว้า

๑. น้ำเหมือนกระจกเงา สามารถส่องตนเองได้ หากน้ำจิตไม่กระเพื่อมไร้คลื่นก็จะเห็นหน้าตาตนเองชัดเจน จะสดใสเหมือนได้ชำระล้าง ทั่วทั้งพิภพ ได้แก่ ต้นหญ้า ไม้ดอก ไม้ผล ล้วนปรากฏเงาอยู่ในน้ำ เพราะฉะนั้นชาวโลกควรทำจิตให้สงบ (สะอาด) เพื่อที่จะไม่กลายเป็นทะเลทุกข์

๒. วิสัยของน้ำ ละมุนละไม ความอ่อนละมุนละไมสามารถเอาชนะความแข็งกระด้าง ในขณะที่เกิดน้ำหลาก หินผา ต้นไม้ เรือก

สวนไร่นา บ้านช่องจะถูกน้ำพัดพังลง พอจะเห็นได้ว่า น้ำที่อ่อนนิ่มนั้นมีพลังมหาศาล หินผาถูกน้ำซัดจนกร่อนกลายเป็นกรวดทรายได้ ยิ่งกว่าใช้เครื่องบดอีก มนุษย์ที่อยู่ด้วยกัน ควรใช้ความอ่อนโยนเข้าหากัน เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียดสีกัน อันอาจทำให้เกิดความเสียหายได้

๓. แต่ละวัน มนุษย์ต้องใช้น้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน หุงหาอาหาร อาบน้ำ ซักล้างของใช้ ถูพื้น ล้างส้วม นอกจากนี้ การคมนาคมทางน้ำโดยใช้เรือ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าอัธยาศัยใจคอของข้าฯ นั้นกว้างขวางขนาดไหน วิสัยน้ำจะไหลลงสู่ที่ต่ำ แสดงถึงความถ่อมตน ความเกรงใจคน มีจิตที่สว่างแวววาว ใสสะอาดโดยตลอด หล่อเลี้ยงสรรพสิ่ง ขอให้ชาวโลกฝึกฝนจิตที่เสียสละบริการผู้อื่น บำเพ็ญจนสำเร็จเป็นเซียน-กาญจน์ที่อยู่เหนือน้ำ

หยางเชิง : อาวุโสน้ำได้อุทิศให้แก่มวลมนุษย์ยิ่งใหญ่ที่สุด ปราศจากน้ำก็ปราศจากชีวิต จึงมีคำพูดว่า "น้ำหล่อเลี้ยง" ขอท่านพระเจ้าได้โปรดอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงกายของท่านเพื่อให้ชาวโลกได้กระจ่างแจ้งถึงความมหัศจรรย์มากขึ้น

พระเจ้า : ก็ได้

๑. **ทิศเหนือ** เป็นธาตุน้ำ ในคุณธรรมห้าแห่งสวรรค์ ได้แก่ "บริสุทธิ์" ในสีทั้งห้าได้แก่ "สีดำ" ในฤดูกาลได้แก่ "ฤดูหนาว" ในมนุษยโลกได้แก่ พระจักรพรรดิดำ มีพระนามว่า "เซ่งถัง" ในคุณธรรมห้าแห่งมนุษย์ได้แก่ "ปัญญา" ในร่างกายมนุษย์อยู่ที่ตำแหน่ง "ไต กระดูก" ในศีลห้าได้แก่ "สุราฯ"

๑.๑ น้ำ (ไต กระดูก) น้ำเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีพโดยขาดน้ำไม่ได้เลย ในสมัยโบราณ บ่อน้ำ แม่น้ำ ปัจจุบันแปรเปลี่ยนมาเป็นน้ำประปา ทุกบ้านช่องมีข้าฯ อยู่ หากขาดข้าฯ สัก ๓ วัน พวกเขาก็จะวุ่นวายไม่ใช่เล่น หากขาดน้ำ ชาวนาชาวไร่จะปลูกพืชดำนาได้อย่างไร ไม่มีน้ำ พวกปู ปลา ต้องตาย เรือแพก็เกยตื้น มนุษย์ควรเรียนพลังหมุนของน้ำ แต่คนในทุกวันนี้ กลับมีนิสัยสาส่อนระเหเร่ร่อน จนไม่รู้ทาง

กลับ น้ำใจมนุษย์ไหลลงเหมือนน้ำ ยิ่งจมก็ยิ่งลึก ทะเลทุกข์ไร้ฝั่ง ถ้ารู้จักกลับใจก็จะเข้าถึงฝั่งได้ น้ำได้อุทิศให้แก่มนุษย์ถึงขนาดนี้ แต่มนุษย์กลับไม่รู้จักทะนุถนอม น้ำอสุจิเป็นต้นกำเนิดแห่งชีวิต อสุจิที่แข็งตัวเป็น "กระดูก" "ไต" เป็นที่เก็บน้ำ คนสมัยนี้มักกามมากเกินไป ทำให้ไตสูญเสียน้ำมากเกินไป ทำให้กระดูกเอ็นหย่อนยาน จึงทำให้เกิดอาการปวดเมื่อยเอวและหลัง เพราะฉะนั้น จึงควรประหยัด "ใช้น้ำ" ไตสะสมน้ำ (เจดีย์น้ำ) อันทำให้อสุจิเต็ม ก็จะมีพลังจิตพลังกายสมบูรณ์ ก็จะมีอายุยืนยาว ผู้ปฏิบัติธรรม ที่มี "น้ำไฟเต็ม" แล้ว ก็จะสำเร็จธรรมได้ ดังนั้นจึงควร "บำรุงจิตถนอมอสุจิไว้" เพื่อบำเพ็ญธรรม

๒. บริสุทธิ์ น้ำใสสะอาด นุ่มนิ่มดั่งหญิง จึงกล่าวว่า "บริสุทธิ์สะอาด" ความมืดของดวงจิต ประพฤติสิ่งเลวทรามสกปรกจนฝังลึกเสียแล้ว ความโลภหลงในกามราคะ ก่อให้เกิดธารน้ำอันสกปรกขึ้น น้ำมนต์ (น้ำสะอาด) เป็นยาขนานเอกที่จะชะล้างความสกปรก ซึ่งขณะนี้เป็นเวลาที่จะชะล้างความโสโครก เชิดชูความสะอาด โดยใช้น้ำที่ดีชะล้างความชั่ว (รอยบาป) ของมนุษย์ เพื่อฟื้นฟูจิตดั้งเดิมอันบริสุทธิ์กลับคืนมา จึงจะสามารถเข้าถึงสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดแห่งอุตรมงคลได้

๓. ฤดูหนาว (ดำ) ฤดูหนาวอากาศเย็น ต้องเพิ่มเสื้อผ้าเพื่อกันหนาว สี่ฤดูหมุนเวียน เก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง และเก็บเข้าฉางในฤดูหนาว ชาวโลกสมัยนี้ อาศัยในตึกระฟ้า บนประตูเหล็กลั่นกุญแจอย่างแข็งแรง ขลุกอยู่ในห้อง อยู่ในภาพที่ไม่ติดต่อกับบุคคลภายนอก ไมตรีเย็นชาเหมือนหมกตัวอยู่ในยุ้งฉางตามลำพัง

ศีลธรรมของโลกเสื่อมทรามลงทุกวัน สังคมมีแต่ความมืดมน จำเป็นต้องละความเห็นแก่ตัว รู้จักปล่อยจิตให้ว่างโล่ง เพื่อให้ความมืดมนถูกส่องให้สลายไป จิตจึงสามารถบุกฝ่าความมืดมนไปพบกับแสงสว่างอีกครั้งหนึ่ง เมื่อลมหนาวพัดมากระทบ รู้สึกหลบหลีกเข้าอยู่ในห้องที่อับที่มิดชิด

๔. ปัญญา (สุรา) ทิศเหนือเป็นธาตุน้ำ ในคุณธรรมห้า ได้แก่

"ปัญญา" ปัญญาดุจน้ำ มีคำว่า "ปัญญาดุจทะเล ปัญญาดุจสายน้ำ" ปัญญาต้องใสสะอาด เหมือนน้ำที่แปรเปลี่ยนได้ต่างๆ นานา มีนิสัยที่คล่องแคล่ว แต่ห้ามใช้สุราหล่อเลี้ยง มิฉะนั้นแล้วก็จะเกิดมึนเมา สมองจะมึนงง และเกิดความวุ่นวายในเรื่องเพศ ก่อเรื่องให้เกิดศีลธรรมเสื่อมทรามเสมอๆ จึงมีคำเตือนว่า "บ้านแตกสาแหรกขาดเพราะสุรา" ขอให้ชาวโลกจงสังวรไว้

พระจี้กง : ฮาฮ้า! ดอกไม้หล่นมีความหมาย น้ำไหลไปไร้เยื่อใย เวลามีค่าดังเงินทอง สายน้ำไหลไปไม่ย้อนกลับ เป็นการเตือนชาวโลกให้รู้ว่าจงรักษาธรรมะไว้ การพายเรือทวนกระแสเป็นการทดสอบผู้ปฏิบัติธรรม ชาวโลกอยากจะแล่นยานนาวาขึ้นฝั่งอรหันต์ หรือจะปล่อยให้เรือจมอยู่ในทะเลทุกข์

หยางเซิง : คำบรรยายธรรมของท่านพระเจ้า เหมาะสมแก่เหตุการณ์ปัจจุบัน แต่ละประโยคเป็นความจริงทั้งสิ้น ได้ฝังแน่นในจิตใจของกระผม ขอท่านพระเจ้าโปรดให้คำสั่งสอนอีก

พระเจ้า : มนุษย์มักมีธาตุไฟแรงกว่าธาตุน้ำ จึงมักเจ็บป่วย จึงประทานบทสวดแห่งอุตรมงคล เพื่อให้ชาวโลกได้ท่องสวดย่อมเกิดผลอันอัศจรรย์แห่งนทีวิสุทธิ์

ห้าธาตุแห่งสวรรค์ ผู้ก่อกำเนิดธรรมญาณ
ผนึกธาตุผสานธรรมญาณ พระนามพระเจ้าดำ
ผู้ระวังรักษาทิศเหนือ พระจักรพรรดิดำทรงท่องเที่ยว
ท่องเที่ยวทั่วทิศเหนือ เข้าร่วมริ้วมังกรลอยล่อง
วันนี้ข้าพเจ้าขอเชิญ สรรพธรรมญาณมุ่งหวัง
ห้าธาตุสลับวนเวียน ฉลองเมฆเรียงราย
กุมารเชียนถือป้าย มหาราชันเสกยันต์
โปรดบันทึกชื่อข้าพเจ้า ในสมุดมงคลสวรรค์
โปรดประทานสัจจะ ผสานดั่งทารก
สองธาตุผสานกัน ปกคลุมสู่ร่างข้าพเจ้า

ยึดถือสีดำอัศจรรย์ อายุยืนยาวดังเซียน
อยู่คู่ฟ้าดิน สรรพเคราะห์สิ้นสุด
โปรดดลบันดาลตามอธิษฐาน

เป็นเพราะเวลาจำกัด คราวหลังข้าฯ ค่อยพาหยางเชิงเที่ยวชมปราสาทอุตรมังคลานทีวิสุทธิ์อีก

พระจี้กง : ขอบพระคุณท่านพระเจ้าประทานธรรมล้ำลึก อาตมาต้องพาหยางเชิงกลับสำนัก

หยางเชิง : ความเมตตาปรานีของพระเจ้ากระจายไปทั่วทุกทิศ มวลชนทั้งหลายรับฟังด้วยความศรัทธา กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด

พระจี้กง : ถึงสำนักธรรมเซิ่นเสียนแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๒๒

วันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๓
ชมปราสาทอุตรมังคลาวิหาร ครั้งที่สอง
ฟังการบรรยายธรรมจากพระอุตรามงคลเจ้า

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ความร้อนสามารถจะ ละลายน้ำแข็งหนาได้
จิตไร้มลทินไซร้ ลอยเคล้าลมเมฆพรรณราย
เมื่อละวางมีดลง อรหันต์คงคู่ธรรมกาย
ทั่วพื้นบัวแย้มพราย รองรับน้ำค้างแววว

พระจี้กง : ความร้อนในฤดูร้อนสามารถละลายภูเขาน้ำแข็งนับร้อยฟุตได้ ดวงจิตที่เปี่ยมไปด้วยความรักอันอบอุ่นก็สามารถกล่อมเกลาความเคียดแค้นและเห็นแก่ตัวของมนุษย์ได้ ในขณะที่จิตใจท่าน ไม่มีสิ่งน่าละอายหลงเหลืออยู่ก็สามารถที่จะนอนหลับได้อย่างสบายใจ ท่องเที่ยวไปทั่วทั้งสี่ทิศ หากวางมีดที่ใช้ฆ่าคน ทำลายคนลงเสีย บำรุงเลี้ยงจิตใจที่เมตตาการุณย์ ไม่คดไม่โกง ทั่วพื้นปฐพีจะชูช่อ บัวทองคำ บนใบบัวก็มีหยดน้ำค้าง (หยดหยก) จะชะรอยเลือดบนใบมีดให้เจือจางลง ทำให้หน้าตาสดใสของท่านปรากฏออกมาอีกครั้งหนึ่ง

วันนี้ ข้าฯ จะพาหยางเชิงไปเที่ยวแดนอุตรมงคลอีกครั้ง ศิษย์รักจงเตรียมตัวขึ้นบนดอกบัวเถอะ!

หยางเชิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : ...ปราสาทอุตรมังคลานทีวิสุทธิ์ ถึงแล้วเราเข้าไปนมัสการท่านพระอุตรามงคลเจ้า เรียนเชิญท่านอาวุโสธาตุน้ำ พาเธอไปเที่ยวชมทิวทัศน์อุตรมงคลเพื่อเปิดหูเปิดตาบ้าง

หยางเชิง : ก็ดีครับ ปราสาทอุตรมังคลาวิหาร มีสภาพความเป็นอยู่

แตกต่างจากที่อื่น ในขณะที่โลกมีอากาศร้อนแรงอบอ้าวหวนคิดถึงร่างเดิมของข้าฯ ที่อยู่ในโลก มีเหงื่อออกเม็ดโตๆ แต่ว่าธรรมกายของข้าฯ อยู่ที่นี่มีความรู้สึกเย็นสบายหาที่เปรียบไม่ได้...มาถึงหน้าปราสาทแล้ว มีผู้ทรงธรรมชั้นสูงกำลังฝึกฝนอยู่มากมาย พวกเขาไปๆ มาๆ มีลักษณะเย็นสบาย ทำให้อยากได้และอยากเป็น...หยางเซิงขอนมัสการท่านพระเจ้า วันนี้ติดตามอาจารย์มาอีก ขอท่านพระเจ้าโปรดประทานวรพจน์ด้วยเถิด

พระเจ้า : เจริญพร! หยางเซิงได้มาเยี่ยมกระท่อมหนาวอีก ไม่รู้ว่าจะมาสอนอะไรบ้าง

หยางเซิง : มิกล้าขอรับ! พระเจ้ากล่าวออกมาอย่างนี้ ทำให้ใจเย็นวาบจนรู้สึกทนไม่ได้ หรือเป็นเพราะว่าพระเจ้าต้องการจะทดสอบกระผมกระมัง?

พระเจ้า : “กระท่อมหนาว” มีอะไรวิเศษหรือ มีเพียง “ชาเย็น” หนึ่งแก้ว ต้อนรับเท่านั้น หยางเซิงไม่ต้องเกรงใจ เชิญดื่มได้!

พระจี้กง : ท่านพระเจ้าประทานอุตรมงคล (น้ำชาทิพย์) ชานี้ไม่ด้อยกว่าน้ำทิพย์ของพระแม่กวนอิมหรอก ผู้มีบุญวาสนาจึงจะสามารถดื่มสิ่งวิเศษนี้ได้ ไม่ต้องเกรงใจ เชิญดื่มได้แล้วบอกรสชาติให้รู้ด้วย

หยางเซิง : ดื่มทีเดียวหมดแก้ว “น้ำชาทิพย์” แก้วนี้ ดื่มแล้วรู้สึกความเย็นแผ่ซ่านไปทั่วกายเหมือนกับดื่มน้ำแข็งอย่างนั้น เย็นจนเปรียบไม่ได้

พระเจ้า : ชานี้เป็นของวิเศษแห่งอุตรมงคล มีสรรพคุณในการแก้พิษฟอกโลหิต แก้ร้อนใน ทำให้เย็นสบาย ชาวโลกที่ดื่มชาต่างก็รู้ว่า ใบชาชั้นดีนั้นจะปลูกอยู่บนเขาที่เย็นจัดและชายอดเย็นเท่านั้นที่ได้รับธรรมญาณธาตุแห่งอุตรมงคล ฉะนั้นจึงมีสรรพคุณแก้พิษขจัดความขุ่นหมอง วันนี้เจ้าหยางเซิงได้มายังกระท่อมหนาวแห่งอุตรมงคล จึงได้กำนัลเจ้าด้วยชาเย็นเพียงแก้วหนึ่งเท่านั้น แม้ค่าจะน้อยแต่ความหมายลึกซึ้งคงไม่ถือสานะ!

หยางเซิง : ขอบพระคุณที่ท่านพระเจ้าประทานยอดน้ำชาให้กระผม

ความสัมพันธ์ระหว่างสุภาพบุรุษดูจืดชืดเหมือนน้ำ แต่กระผมว่าความจืดชืดนี้มีความหมายลึกซึ้ง ดีกว่าน้ำผึ้งที่หอมหวาน ณ ภูเขาดอกไม้เสียอีก

พระเจ้า : พูดเข้าทีดีเหมือนกัน ให้น้ำดื่มเพื่อระงับความกระหายน้ำ ดีกว่าให้เงินทองแก่เขา ชาวโลกมักจุกจิกคิดโน่นคิดนี่ ไม่ยอมเสียเปรียบให้ผู้อื่น ความตระหนี่เช่นนี้ ไม่เป็นที่นิยมชมชอบของผู้อื่น หวังว่าชาวโลกจะอุทิศหยาดเหงื่อเพื่อช่วยเหลือคนอื่นบ้าง เชื่อว่าเมื่อของใหม่มาแทนของเก่าแล้ว จะเป็นประโยชน์ต่อจิตใจและร่างกายของท่านแน่นอน จงมองดูน้ำที่กำลังไหล ทั้งสะอาดและไหลเชี่ยว ทุกผู้ทุกคนต่างร่าเริง น้ำตาย (น้ำนิ่ง) จะเน่าเหม็นมีหนอนเกิดขึ้น ไม่มีใครอยากเข้าใกล้ ท่านคิดจะเป็นคนที่ "ตายที่อ" หรือเป็นคนที่ "นิ่มนวล" อันนี้ขึ้นอยู่กับท่านว่าจะเฝ้าแต่ "น้ำเงิน" หรือ จะอุทิศ "น้ำเงิน" ให้ผู้อื่นได้ประโยชน์บ้าง บริจาคให้ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากท่าน ให้น้ำเงินมันไหลคล่อง น้ำเงินที่ตายที่อ เป็นที่เพาะเชื้อโรคอันเป็นอันตรายต่อตนเอง ชาวโลกหากจะมายังนทีวิสุทธิ์ แห่งฟ้าห้าอาวุโสละก็ จะต้องมีจิตญาณบริจาคทรัพย์ที่คล่องแคล่ว ผู้ที่เป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์ เป็นผีขี้เหนียว ผีใจแคบมีแต่ทางส่วนตัวที่มุ่งไปสู่นรกสายเดียวเท่านั้น ตอนนี้ข้าฯ จะพาเจ้าหยางเซิงเที่ยวชมแดนอัศจรรย์แห่งอุตรมงคล เพื่อเป็นการสั่งสอนชี้แนะแก่ชาวโลกด้วย

หยางเซิง : ท่านผู้อาวุโสธาตุน้ำมีวาจาที่เป็นสัจจะลึกซึ้งยิ่งนัก

พระเจ้า : จงตามข้าฯ มา

หยางเซิง : เดินตามหลังพระเจ้า เหมือนกับเดินอยู่ในร่มไม้ ความเย็นสดชื่นพัดมาเป็นระลอกๆ ผู้ทรงธรรมที่เดินผ่านไปมาต่างแสดงคารวะมาทางเรา...เดินมาถึงที่นี่ ด้านหน้ามีภูเขาลูกหนึ่ง น้ำที่พุ่งลงมาจากภูเขามีลักษณะเป็นน้ำตกที่สวยงามมาก เสียงน้ำตกดังกระจายแผ่ไปรอบด้านประหนึ่งดังดนตรีสวรรค์ ทิวทัศน์ที่งดงามมหัศจรรย์นี้ มีความหมายว่าอย่างไร?

พระเจ้า : สิ่งนี้เป็นการยืนยันคำพูดของข้าฯ เมื่อสักครู่นี้ ธารน้ำที่ใส

สะอาดและกำลังไหลอยู่นี้ ใสจนสามารถมองทะลุถึงพื้น ปราศจากเชื้อโรค ชีวิตที่คล่องแคล่วของมัน ทำให้เกิดละอองน้ำ สีสันงดงาม แล้วยังครวญเพลงอันไพเราะเพราะพริ้งอีกด้วย ซึ่งเต็มไปด้วยอิสระเสรีสุขสบาย เจ้าเห็นไหม ตอนช่วงล่างยังมีพวกปู ปลา แหวกว่ายอยู่ เป็นการหล่อเลี้ยงชีวิตอันนับไม่ถ้วน การซัดส่ายของกระแสน้ำ เป็นลักษณะของการบุกบั่นก้าวไปข้างหน้าด้วยจิตญาณที่ร่าเริง เป็นการสอนให้ชาวโลกรู้ว่าจงอย่าเกียจคร้านไม่ไหวติง ควรฝึกอย่างน้ำไหลที่เข้มแข็งไม่หยุดหย่อน ด้วยแบบนี้จึงไม่ทำให้กระดูกกระเดี้ยแข็งตึง น้ำเงินก็ยิ่งต้องใช้อย่างคล่องแคล่ว เงินที่เหลือมากมายต้องช่วยเหลือมวลมนุษย์ให้กว้างขวาง เหมือนกับธารน้ำที่เผื่อแผ่ผู้อื่น ได้สร้างสมบุญกุศลไว้มหาศาล

หยางเชิง : น้ำช่างแสดงความลึกซึ้งถึงขนาดนี้ ความอารีของมันช่างกว้างใหญ่ไพศาล หาที่เปรียบมิได้ คุณประโยชน์ของท่านอาวุโสธาตุน้ำยิ่งใหญ่เหลือล้นนัก

พระเจ้า : เดินตามข้าฯ มาซิ...

หยางเชิง : ครับผม เดินสู่ทางเล็กๆ ทางหนึ่ง แลเห็นผืนดินที่แห้งแล้งต้นไม้แห้งเฉา ตรงหน้ามีเนินเขาดินลูกรังที่ปราศจากต้นหญ้า ไม่มีความเขียวชอุ่มแห่งชีวิตหลงเหลืออยู่เลย ที่เชิงเขามีหนองน้ำใหญ่อันหนึ่ง น้ำในหนองขุ่นคลั่ก และไม่ไหวติง ดูเหมือนไม่มีสิ่งมีชีวิตหลงเหลืออยู่ สิ่งเหล่านี้หมายถึงอะไรกันครับ? ทำไมในสถานที่แห่งนี้จึงมีสภาพความแตกต่างกันมากมายถึงเพียงนี้?

พระเจ้า : เขาลูกนี้เรียกว่า "เขาน้ำเหลือง" หนองน้ำที่เห็นคือ "หนองน้ำเหลือง" ซึ่งจะติดต่อทะลุถึงยมโลกได้ ดังนั้น ยมโลกจึงเรียกอีกชื่อว่า "น้ำเหลือง" น้ำของน้ำเหลืองเป็น "น้ำตาย" คือไม่มีการไหลเวียน จึงไม่มีสิ่งมีชีวิตอยู่ได้ จนทำให้ต้นไม้รอบข้างเหี่ยวเฉา พื้นดินแตกระแหง หากมนุษย์ถือเอาเงินทองที่หามาได้เป็นของตนแต่ผู้เดียว โดยไม่ยอมให้รั่วแม้แต่น้อย คือไม่ช่วยเหลือผู้อื่น ก็เหมือนน้ำตาย ที่มีหนอนขึ้น จะเห็นได้ว่าบนภูเขาดินลูกรังในโลกมนุษย์ อันเป็นที่ฝังศพทั้งหลาย จะ

กลายเป็นสีเหลือง น้ำเหลืองที่เหม็นเน่าแต่ละหยด จะรวมกันเข้าเป็นธารน้ำเหลือง ร่างมนุษย์จะแช่ตนเองอยู่ในนั้น ในที่สุดจะเหลือแต่โครงกระดูกที่ขาวโพลนเท่านั้น จะมีอะไรเหลืออีกเล่า? ชาวโลกควรบำรุงธาตุบริสุทธิ์ เพื่อที่จะพุ่งทะยานสู่สวรรค์ ควรทำคุณประโยชน์ต่อคนอื่นบ้าง จะได้มีชื่อระบือนาน มิฉะนั้น กลิ่นสาบเงินเกาะเต็มตัว ทำให้เกิดธาตุขุ่นหมอง การกระทำล้วนเป็นสิ่งเลวทรามต่ำช้า เมื่อตายลงก็จะไปอยู่หน้าหนองน้ำเหลืองโดยแน่แท้ หากจิตใจผุดผ่องบริสุทธิ์ ไม่เดินอยู่ในทางมืดชั่ว เมื่อวายชนม์แล้วอาบด้วยน้ำใสสะอาด ทำให้ปรากฏธรรมกายขึ้น ได้ดื่มน้ำชาทิพย์แห่งอุตรมงคล ทำให้รู้สึกกายใจเย็นสบาย ตื่นจากความเพ้อฝันในโลกมนุษย์ ละร่างไปสู่สวรรค์อันสุขศานติ แล้วเจ้าจะเลือกสายน้ำแบบไหนกัน? จงอย่าเลือกสายผิดก็แล้วกัน

หยางเชิง : ได้ฟังธรรมจากท่านพระเจ้าแล้ว รู้สึกกำซาบเข้าไปในใจอย่างยิ่ง อันที่จริงสวรรค์และนรกไม่มีถนนหนทาง อันที่จริงมีการแบ่งแยกเช่นนี้นี่เอง

พระเจ้า : ข้าฯ จะพาเจ้าเที่ยวชม “วังผลึกน้ำ” เพื่อเข้าใจการบำเพ็ญธรรมของอุตรมงคลอีก

หยางเชิง : ขอบพระคุณท่านพระเจ้าที่สละเวลาสั่งสอน ใคร่จะได้ฟังมหาสัทธรรมของอุตรมงคลอีก

พระเจ้า : ตามข้าฯ ไป “วังผลึกน้ำ” เพื่อสอบถามผู้ทรงธรรม

หยางเชิง : หนทางบนสวรรค์ ช่างยาวไกลสุดหูสุดตาเสียจริง สวรรค์สามารถต้อนรับผู้ปฏิบัติธรรมได้หลายรูปแบบ เพียงแต่สภาพจิตให้เหมาะกับสภาพอากาศ และสิ่งแวดล้อมได้ ก็สามารถที่จะมาอยู่ร่วมกับสัทธรรมได้...ติดตามรอยเท้าท่านพระเจ้าก็มาถึงทัศนียภาพใหม่อีกแห่งหนึ่ง ด้านหน้ามีปราสาทอันกว้างใหญ่โตมโหฬารอยู่องค์หนึ่ง มีลักษณะโปร่งใสสามารถมองทะลุไปถึงด้านในได้ ไม่มีแม้แต่ฝุ่นละออง ข้างบนมีอักษรว่า “สำนักปฏิบัติธรรมผลึกน้ำ”

พระเจ้า : ที่นี่ก็คือ “วังผลึกน้ำ” ภายในมีผู้ทรงธรรมชั้นสูง และยังมีพวก

หอย ปู ปลา กำลังฝึกฝนธรรมอยู่ เจ้าเข้าไปสัมภาษณ์เอาเองได้

หยางเซิง : ขอรับกระผม ภายในธรรมญาณธาตุรุนแรง ผมรู้สึกเหมือนถูกต่อต้าน ดูเหมือนมีกลุ่มพลังงานต่อต้านธรรมญาณของกระผม

พระจี้กง : จงอย่าตกใจกลัว เป็นเพราะว่าเหล่าผู้ทรงธรรมทำสมาธิอยู่เพื่อหล่อเลี้ยงธรรมญาณธาตุแห่งอุตรมงคล จึงมีพลังธรรมญาณที่รุนแรงมาก ฉะนั้นเจ้าจึงมีความรู้สึกเช่นว่า เจ้าสามารถเรียนถามธรรมะได้

หยางเซิง : ก็ดีครับ!...พวกเขาต่างมีรัศมีเปล่งออกมาบนศีรษะมีแสงสีขาวเป็นกลุ่มปกคลุมอยู่ ในความหนาวเย็นมีพลังอบอุ่นอยู่...ขอเรียนถามท่านผู้ทรงธรรม ท่านช่วยอธิบายการบำเพ็ญธรรมแบบนี้ด้วย เรียกว่าวิธีกรรมอะไร? แล้วมวลมนุษย์จะฝึกฝนได้อย่างไร?

ผู้ทรงธรรม : ท่านหยางเซิงจากโลกมนุษย์มาเยี่ยมเยือน นับว่าแปลกประหลาดมาก การบำเพ็ญธรรมมีวิธีต่างๆ กันมาก พูดถึงการปฏิบัติธรรมที่ผ่านมา ที่จริงก็ไม่มีเคล็ดลับอะไร ตอนฉันอยู่ในโลกเป็นมหาเศรษฐีแต่ฉันกลับเห็นธรรมสำคัญกว่าเงินทอง ไม่ยอมเป็นธาตุน้ำเงิน เพราะฉะนั้นเมื่อได้พบผู้ประสบภัยหรือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ก็จะช่วยเหลือบรรเทาจนสุดความสามารถ เกี่ยวกับการก่อสร้าง สถานศึกษาหรือที่ดินก็จะบริจาคช่วยเหลือ เพราะฉะนั้น จึงได้สมญาว่าเป็น “ผู้มหากุศล” กับ “เทพแจกเงิน” ในยามชราก็ถือศีลกินเจ บรรยายธรรมโปรดผู้คน แนะนำผู้คนมุ่งสู่การกระทำความดี เพื่อให้สังคมเกิดมีประเพณีอันดีงาม เนื่องจากตลอดชีวิตของฉันมีเมตตาจิตต่อผู้อื่นเสมอ ดังนั้นคนที่ได้รับการกล่อมเกลาจนหันมาประพฤติธรรมก็มาก พออายุได้ ๗๘ ปี ก็อำลาโลกบุญกุศลเต็มเปี่ยมได้ขึ้นสู่ฟ้าห้าอาวุโส เพื่อได้ฝึกฝนต่อ ขณะนี้กำลังหล่อเลี้ยงธรรมญาณเดิมอยู่ภายใน “วังผลึกน้ำ” จนบรรลุขั้นตอนหนึ่ง

ในขณะที่ฉันมีชีวิตอยู่ หากโลภอยู่ในทรัพย์สมบัติ ก่อกรรมทำเข็ญไว้ละก็ คิดว่าขณะนี้กำลังดิ้นรนกระเสือกกระสนอยู่ในธารน้ำเหลือง ต้องชะล้างสิ่งสกปรกที่เกาะเต็มทั่วร่างกายให้หมด มิฉะนั้นจะหาความ

สุขที่ไร้สิ้นสุดได้ที่ไหนเล่า เพราะฉะนั้น การรู้สึกตัวเองนับว่าโชคดีจริงๆ ที่ไม่ถูกทรัพย์สมบัติรายล้อมไว้จนได้รับความลำบาก หากชาวโลกสามารถรักษาความเป็น “ธรรม” คิดแต่จะเผื่อแผ่จุนเจือผู้อื่นไปทุกๆ แห่งแล้ว เซียน-พุทธก็จะเผื่อแผ่จุนเจือตัวท่านด้วย คิดที่จะได้ตัวท่านมาอยู่ที่นี่ด้วย อย่างเช่นเวลานี้ที่ฉันสามารถมาอยู่ที่นี่ได้ ไม่กังวลไม่ทุกข์ก็ล้วนเกิดขึ้นจากจิตใจที่คิดช่วยเหลือผู้อื่น จึงสำเร็จผล หวังว่าชาวโลกจะอาศัยของปลอมนี้บำเพ็ญสัทธรรม จงอย่าถือของปลอมเป็นของจริง โดยยึดมั่นถือมั่น อันจะตกอยู่ในนรกที่ทุกข์ยากตลอดไป

หยางเชิง : ขอบคุณการบรรยายธรรมของท่าน ผู้ที่สามารถสลัดตัณหาทิ้งไป จึงจะได้รับความหรรษาอันเป็นส่วนร่วมนี้ได้ สวรรค์ช่างเที่ยงธรรมจริง แล้วพวก หอย ปู ปลา ที่กำลังแหวกว่ายอย่างสบายอารมณ์เหล่านี้ มิทราบว่าพวกเขามีความสามารถอย่างไรบ้าง เมื่อผมพูดจบลง ทันใดนั้นกุ้งใหญ่ตัวหนึ่งจึงพูดขึ้นว่า...ท่านจงอย่าดูหมิ่นพี่น้องในน้ำของเรา วันนี้สามารถมาอยู่ที่นี่ได้ ก็ล้วนมีขั้นตอนความเป็นมา ท่านจงฟังดู! พวก กุ้ง หอย ปู ปลา ตลอดชีวิตของเรากินแต่น้ำและพืชสาหร่ายในทะเลเท่านั้น โดยไม่มีการทำลายหรือกินพวกเดียวกัน เพื่อตอบแทนสวรรค์ที่ให้ชีวิตในเบื้องบนและรักใคร่พวกพ้องเดียวกันในเบื้องล่าง ผ่านชีวิตที่สะอาดบริสุทธิ์ ดังนั้น วันนี้จึงสามารถมาอยู่ ณ ที่นี้ได้ พวกเราถึงแม้ได้ชื่อว่าเป็น กุ้ง หอย ปู ปลา แต่จิตของเราไม่ต่างไปจากจิตพุทธะ เพราะฉะนั้นพวกเราจะได้ร่างเป็นมนุษย์ในไม่ช้านี้แล้ว แล้วฝึกธรรมต่อไป ก็คงไม่ต่างไปจากท่านผู้ทรงธรรมเหล่านี้ มีผู้ทรงธรรมหลายคนที่แปรเปลี่ยนไปจากพวกเรา ขอเพียงแต่บำเพ็ญจนสำเร็จตามขั้นตอน พอกระโดดขึ้นเท่านั้น ก็จะหลุดจากร่างเดิมทันที ชาวโลกต่างอาศัยอยู่ในร่างปลอมเช่นเดียวกัน หวังว่าท่านจงอย่าแบกเอาขันธ์ ๕ และปฏิบัติเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน มิฉะนั้นพอท่านหลุดออกจากร่างมนุษย์แล้ว จะต้องไปเกิดในร่างของสัตว์เดรัจฉาน เวียนว่ายตายเกิดไม่สิ้นสุด

พระจี้กง : พวก กุ้ง หอย ปู ปลา สามารถปฏิบัติธรรมได้ ไม่แพ้พวกมนุษย์ พวกมันยังอุทิศชีวิตเป็นอาหารแก่พวกมนุษย์ เพราะฉะนั้น จึงไม่ต้องผ่านทำเนียบวิญญาณสัตว์สี่ทางเกิด มนุษย์หากทำตนเป็น "ผู้มีอำนาจรังแกผู้น้อย" หรือ "ปลาใหญ่กินปลาเล็ก" หากได้ฟังธรรมจากพวกกุ้งแล้ว จงอย่าคิดแต่จะ "กินคน" "เอาเปรียบ" ผู้อื่นอยู่ร่ำไป

เนื่องจากเวลาดึกมากแล้ว การเปิดเผยแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งอุตรมงคลให้มนุษย์ได้รู้ไว้ก็จบตอนลงเพียงเท่านี้ หวังว่ามนุษย์จะเข้าใจการชี้แนะเหล่านี้ ขอให้ชาวโลกอย่าเสียโอกาสที่เกิดมาใน "ร่างมนุษย์" นี้ ขอขอบคุณท่านพระเจ้าที่สละเวลามาสอนสั่งศิษย์รักเจ้าหยางเชิง ขออำลาไปก่อน

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณที่ท่านพระเจ้าประทานสั่งสอนและประทานแสงวิญญาณ เพื่อวันหลังจะได้สอนคนต่อไป ขอนมัสการกราบลาไปก่อน

พระเจ้า : ท่านอรหันต์จี้กงและหยางเชิงเหนื่อยยากลำบากมาก จึงประทานน้ำสติปัญญาแห่งอุตรมงคลให้ เพื่อเสริมจิตวิญญาณของเจ้าหยางเชิง มีผลต่องานในการช่วยเหลือกอบกู้มวลมนุษย์ เพื่อให้ปัญญาปลอดโปร่ง ปราศจากอุปสรรคยิ่งขึ้น

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณท่านพระเจ้า...กระผมจะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่านและสร้างบุญก่อกุศล เพื่อประโยชน์ตนและประโยชน์ต่อผู้อื่น...กระผมได้นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียนถึงแล้ว เจ้าหยางเชิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๒๓

วันที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๓

ชมปราสาทมัชฌิมมังคลาวิหาร

ฟังการบรรยายธรรมจากพระมัชฌิมามงคลเจ้า

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ปราชญ์ เซียน ทรงโปรดปราน นฤพานปัญญาชน
ประพฤติผุดผ่องจน นามกระเดื่องไร้ราคี
พระคัมภีร์วิเศษ ที่รวมเดชแห่งธรรมมณี
ทรงเมฆมุ่งสวรรค์ศรี เสวยสุขทิพย์พิมาน

พระจี้กง : ความประพฤติสะอาดผุดผ่อง ธรรมญาณจะเบาสบาย เมื่อท่องสวดคาถาก็สำแดงฤทธิ์เดชจนผนึกเป็นธรรมญาณธาตุ แล้วแปรเปลี่ยนเป็นเมฆขาว ท่องเที่ยวทิพย์พิมานมีความสุขค่าประมาณมิได้ มนุษย์ที่มีกายบาปเวรกรรมหนักถ่วง พอเท้าเหยียบเมฆขาว ก็จะกลายเป็นกลุ่มควันสกปรกร่วงหล่นไปยังนรก! เจ้าหยางเซิง ขึ้นดอกบัวเถอะ วันนี้เตรียมไปเที่ยวที่ใหม่กัน!

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้ ไม่ทราบว่าเราจะไปกันที่ไหนดีในวันนี้?

พระจี้กง : วันนี้เราไปนมัสการเยี่ยม "ท่านอาวุโสเหลือง" ท่านสถิตอยู่ที่ปราสาทมัชฌิมมังคลาวิหาร...ถึงปราสาทมัชฌิมมังคลาวิหารแล้ว เราเข้าไปนมัสการพบท่านพระเจ้าพร้อมกันเลย

หยางเซิง : ขอรับกระผม ทิวทัศน์แห่งนี้งดงามมาก ต้นไม้ใบหญ้าเขียวชอุ่ม ฝูงนกบินไปมา ด้านหน้ามีปราสาทสีเหลืองอร่ามแลดูตระการยิ่งนัก เบื้องบนมีอักษรจารึกว่า "มัชฌิมมังคลาวิหาร" ทั้งสองข้างมีผู้ทรงธรรมยืนเรียงรายคอยต้อนรับอยู่ รู้สึกละอายใจมิใช่น้อยที่ทำให้พระคุณเจ้า

ทั้งหลายต้องยุ่งยาก?

พระจี้กง : พระมัชฌิมามงคลเจ้าสถิตอยู่ ณ ศูนย์กลางแห่งฟ้าห้าอาวุโส ถูกขนานนามว่าท่าน "อาวุโสเหลือง" ทรงธรรมะสูงส่งไร้สิ้นสุด เราเข้าไปนมัสการพบท่านเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ตรงกลางพระที่นั่งมีรูปร่างสูงตระหง่านของผู้ศักดิ์สิทธิ์ประทับอยู่ พระพักตร์แลดูน่าเกรงขาม...ผู้น้อยหยางเซิงขอนมัสการท่านพระเจ้า วันนี้ได้รับคำสั่งให้ติดตามท่านอาจารย์พระอรหันต์จี้กงมาท่องเที่ยวสามแดน เพื่อแต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เป็นการปลอบเตือนชาวโลก กราบขอให้ท่านพระเจ้าประทานโอวาทธรรมด้วยเถิด

พระเจ้า : เจริญพร! ความพิสดารแดนศักดิ์สิทธิ์ ได้ถูกเปิดเผยลงในหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ไม่เพียงแต่แผ่นดินจีนได้รับผลประโยชน์เท่านั้นมวลมนุษย์ทั่วโลกต่างก็ได้รับผลประโยชน์ทั่วหน้ากัน รากพระธรรมท่านหยางเซิงล้ำลึก สวรรค์ประทานภาระอันยิ่งใหญ่ ให้เปิดประตูนรกในเบื้องล่าง ปลดเปลื้องความทุกข์ของวิญญาณผี โปรดช่วยเหลือมนุษย์ในเบื้องกลาง เพื่อให้บรรลุมหาสัทธรรม ประตูสวรรค์ถูกเปิดในเบื้องบนเพื่อต้อนรับผู้มีบุญวาสนา อานิสงส์ธรรมของท่านยิ่งใหญ่มาก จึงขอแสดงความยินดีต่อท่าน ข้าฯ เป็นหนึ่งในห้าผู้อาวุโส ตำแหน่งอยู่ศูนย์กลางแห่งเขตแดนกลางใจฟ้า ปกครองทั่วทั้งสิบทิศ ชาวโลกไม่สามารถอาศัยอยู่โดยปราศจากพื้นดิน ซึ่งข้าฯ ก็คือผู้อาวุโส ธาตุดินอันไพศาล แต่จิตคนไม่รู้จักพอ แผ่นดินชาวโลกจึงสับสนวุ่นวาย ทั่วทั้งปฐพีไม่มีดินแดนบริสุทธิ์ จิตใจข้าฯ เศร้านัก

หยางเซิง : ชาวโลกย่ำเดินสับสน เพราะฉะนั้นฝุ่นละอองสีเหลืองจึงปลิวว่อน ทำให้ชาวโลกไม่สามารถเบิกตาขึ้น ถูกผิดดูสับสนไม่เห็นทิศทางเดินขอเชิญท่านเทพเจ้าโปรดเมตตากรุณาช่วยชี้แนะทิศทางอันสว่างให้ด้วยเถิด

พระเจ้า : "แผ่นดินกลาง" เป็นหลักของธาตุทั้งห้า โดยมี ธาตุ "ทอง

(โลหะ) ไม้ น้ำ ไฟ" อยู่บนพื้นดินจึงจะทรงอยู่ได้ ทอง (โลหะ) เกิดอยู่ในดิน ไม้เจริญเติบโตอยู่บนดิน น้ำก็ขึ้นมาจากดิน พลังงานความร้อนใต้พิภพอยู่ในดิน เช่น น้ำมัน แร่ธาตุ ดังนั้น ดินจึงอยู่ตรงกลาง สรรพสิ่งต้องอาศัยแร่ธาตุในดินช่วยให้เจริญเกิดขึ้น จึงจะได้รับความสำเร็จได้ ดินที่ใช้ปลูกพืชผัก ผลไม้ สร้างบ้านบนพื้นดิน รถวิ่งอยู่บนดิน เรือ แม้จะแล่นอยู่ในน้ำก็ตาม แต่ใต้น้ำก็มีแผ่นดินโอบอุ้มอยู่ เครื่องบินแม้จะบินในอากาศ แต่ก็ต้องอาศัยแผ่นดินขึ้นลง มนุษยชาติยังชีพอยู่บนพื้นดิน ได้ธัญพืชเลี้ยงชีพ เมื่อตายลงก็ต้องคืนสู่ดินอีก จึงกล่าวได้ว่า "ดินให้กำเนิด ให้เจริญเติบโตและทับถมในดิน" เป็นการเพียงพอที่จะแสดงว่าดินและคนมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด หากชาวโลกไม่สามารถฝึกเรียนอย่างแผ่นดินที่ยอมให้คนเหยียบย่ำ และให้การเพาะปลูกสรรพสิ่งแล้ว เมื่อตายลง ธรรมญาณธาตุก็ไม่อาจกลับคืนสู่ดินแดนบริสุทธิ์อันศักดิ์สิทธิ์ได้แล้ว ก็จะถูกดูดกลืนสู่ดินอันสกปรก ไปดำรงชีพอยู่ในขุมนรกอันไร้ตะวันที่มืดมิด มิได้ผุดได้เกิดตลอดไป ขอให้ชาวโลกที่ดำรงชีวิตอยู่บนพื้นดิน เป็นผู้ยืนเหนือดินที่มีศีรษะชูขึ้นสู่ฟ้า จงอย่าเป็นคนที่มุดหัวหันก้นเลย

หยางเซิง : พระคุณของดินยิ่งใหญ่ถึงที่สุด ให้ความช่วยเหลือจุนเจืออย่างล้นเหลือ ขอให้ท่านพระเจ้าโปรดอธิบายการแปรเปลี่ยนของท่านต่อความสัมพันธ์อันสนิทชิดเชื้อกับมนุษยชาติด้วยเถิด เพื่อให้ชาวโลกมีความเข้าใจ และเป็นการช่วยเหลือในการบำเพ็ญเพียรด้วย

พระเจ้า : ก็ดี! จะอธิบายถึงการแปรเปลี่ยนอันพิสดารของ "อาวุโสดิน" อย่างละเอียดดังนี้ ศูนย์กลางเป็นธาตุดิน ในคุณธรรมสวรรค์ทั้งห้าคือ "ฟ้า" ในสีทั้งห้าคือ "สีเหลือง" ในโลกเป็นฤดูกาลทั้ง "สี่ฤดู" ในโลกมนุษย์คือ จักรพรรดิเหลืองทรงพระนามว่า "หวงอ๋อง" ในคุณธรรมทั้งห้าได้แก่ "สัจจะ" ในร่างกายมนุษย์ คุม "ม้าม เนื้อ" ในศีลห้าได้แก่ "มุสา"

๑. ดิน มนุษย์อาศัยอยู่บนพื้นดิน สร้างบ้าน ถนน ก็อยู่บนดิน ชาวนา ชาวไร่ กรรมกร และพ่อค้าวาณิช ก็ใกล้ชิดกับพื้นดินมากที่สุด

ธัญญาหารเจริญเติบโตจากพื้นดิน ปลาแม้จะเติบโตในน้ำ แต่ใต้น้ำก็มิพ้นดินไป นกแม้จะบินในอากาศ แต่ตอนกลางคืนก็ต้องกลับรัง ซึ่งอยู่บนต้นไม้ที่รากหยั่งลงในดิน น้ำที่สะอาดสูบขึ้นไปจากดิน น้ำสกปรกก็ยังเทสู่ดินอีก ขยะที่เหลือจากกินแล้วก็ยังเทสู่ดินนั่นเอง ดังนั้น บุญคุณของดินที่มีต่อคนนั้นมากมาย คิดดูก็จะรู้เอง มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ไม่เข้าใจว่า ขาที่ย่ำอยู่บนดิน มีพระคุณต่อเขามากแค่ไหน ควรจะบำรุงหล่อเลี้ยงพื้นจิตให้ดี ไม่รู้จักตอบแทนบุญคุณแด่พ่อฟ้า-แม่ธรณี แล้วยืนอยู่บนพื้นดินแห่งนี้ ยังก่อกรรมทำเข็ญอีก ก่อกวนความสงบสุขในถิ่นที่อยู่ บาปเวรนั้นจะหนักหนายิ่ง ธรรมญาณธาตุของเขาจะถูกเจ้าที่ดูดกลืน ทางเดินจะสั้น (แคบ) ลงทุกวัน จนกระทั่งถูกควบคุมจองจำอยู่บนพื้นดินอันน้อยนิด "ในคุกตะราง" ใช้ชีวิตที่ไปไหนมาไหนไม่ได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการตอบสนองที่ขัดต่อพระคุณของดิน

๒. ฟ้า ฟ้าเป็นฟ้าแจ้ง ดินเลียนแบบฟ้า (ร่ม) จึงเรียกว่า "ฟ้าเป็นผู้ให้กำเนิด ดินเป็นผู้เลี้ยงดู" งานหลักของพื้นดินคือเลี้ยงดูมนุษย์ พระคุณของฟ้าดินคือให้กำเนิด อยู่ใต้ฟ้า (เหนือพื้นดิน) ถ้าไม่ปฏิบัติตามคุณธรรมแห่งมนุษย์ก็จะสูญเสียคุณสมบัติที่จะกลับคืนสู่สวรรค์ เพราะฉะนั้น พื้นดินโอบอุ้มสรรพสิ่ง ขอบฟ้าจะอยู่ห่างไกลจนมองไม่เห็น แต่อยู่กับพื้นดินใกล้นิดเดียว ควรบำเพ็ญให้ดี

๓. ฤดูกาลทั้งสี่ (เหลือง) ฤดูทั้งสี่ได้แก่ ใบไม้ผลิ ร้อน ใบไม้ร่วง หนาว อาวุโสเหลืองอยู่ตรงกลาง โอบอุ้มสิ่งดีของฤดูกาล หากไม่มีดินให้เพาะปลูก วงจรการเจริญเติบโตของพืช กล่าวคือถูกปลูกในฤดูใบไม้ผลิ เติบโตในฤดูร้อน เก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง และเก็บเข้าฉางในฤดูหนาว ก็จะไม่สามารถทำได้เลย อาวุโสเหลืองจะควบคุมทั้งหน้าหลังซ้ายขวา (สี่ฤดู) ไว้ในกำมือ เช่น ต้นไม้ต้นหนึ่ง ไม่ว่าจะอยู่ในฤดูกาลอะไรก็ตาม หรือมีการผลัดใบเมื่อใดก็ตาม และรากของต้นไม้ต้องยึดติดแน่นอยู่กับดินตลอดไป โดยไม่เปลี่ยนแปลง เปรียบเหมือนการบำเพ็ญธรรม จิตเป็นศูนย์กลาง ศูนย์กลางนี้เป็นธาตุดิน หรือเรียก "จุดญาณ

ทวาร” (จุดลับ) จะควบคุมความเคลื่อนไหวต่างๆ ในร่างกาย เป็นที่พักของธรรมญาณเดิม เป็นเจ้านาย เช่น ในฤดูกาลทั้งสี่ของปีหนึ่ง หากลงแรงขยันหว่านไถ ไม่ว่าพืชผลในฤดูใดก็ตาม จะต้องได้รับผลที่สมบูรณ์อย่างแน่นอน

สีเหลือง เป็นสีที่เกรงขามและสูงศักดิ์ สีเหลืองจึงจัดเป็นสีมงคล สีดำเป็นสีอัปมงคล ขอให้ชาวโลกจงรักษาธรรมตลอดทั้งสี่ฤดูกาล เผยแพร่สีเหลือง ความเป็นสิริมงคลจะปกคลุม ความอัปมงคลจะถอยหนี แสงสีเหลืองจะส่องกระจาย

๔. สัจจะ มุสา (ม้าม เนื้อ) ความเมตตา ซื่อสัตย์ จริยา ปัญญา และสัจจะ เป็นคุณธรรมทั้งห้าของมนุษย์ มนุษย์แม้จะมีเมตตา ซื่อสัตย์ มารยาท และปัญญา หากขาดสัจจะแล้วคนๆ นั้นจะตั้งตัวไม่ได้ ดังนั้น สัจจะจึงเป็นองค์ธรรมหลักของคุณธรรมแท้ ศูนย์กลางเป็นธาตุดิน ธาตุดินมีสัจจะเป็นองค์ธรรม ทำไมจึงกล่าวเช่นนั้น? คือดินนั้นจะมีสัจ-ธรรมมากที่สุด ถ้าปลูกแตงก็ได้แตง ปลูกถั่วย่อมได้ถั่ว ไม่เคยคลาดเคลื่อน คือ ท่านหว่านพืชอะไรก็จะได้ผลอย่างนั้น โดยไม่ผิดสัจจะหรือมุสาใดๆ ชาวโลกกลับไร้สัจจะ สัจธรรมไม่หลงเหลืออยู่ มีการผิดสัญญา มีเรื่องหักหลังเกิดขึ้นบ่อยๆ เช่น เช็คเด้ง หนีหนี้ ฉ้อฉลหลอกลวงเป็นประจำ ผู้ที่ไร้สัจจะหลบหนีก็จะถูกเจ้าหนี้ติดตามไม่ลดละ เขาก็ได้แต่หลบไปทางโน้นทางนี้บ้าง ไม่สามารถจะหยุดอยู่กับที่ได้ คอยแต่จะหนีไปในที่ที่ไม่มีใครรู้จัก (ตำบลเล็ก) เพื่อไม่ให้เขาตามพบ ถ้าไม่เช่นนั้นก็จะถูกเขาจับได้ ถูกส่งเข้าคุกตะราง หรือบางครั้งก็หนีจนหมดหนทาง เลยคิดสั้น ในที่สุดก็หลบอยู่ใต้ดินตลอดกาล

ฟ้าดินกว้างใหญ่ หากชาวโลกไม่รักษาสัจจะ ไม่สร้างความเชื่อถือให้ยาวนาน ก็เท่ากับลนหาทางตัน สิ้นไร้ไม้ตอกไม่มีที่ที่จะอยู่ จะไม่เป็นโศกนาฏกรรมหรอกหรือ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการสูญสิ้นไอดินแห่งมัชฌิมมงคล จนกระทั่งถึงผลแห่งการดับสูญ

ม้าม กระเพาะ คือเป็นธาตุดิน เป็นเครื่องบดย่อยของร่างกาย

ปัจจุบันนี้พอคนตื่นลงจากเตียงนอน เท้ายังไม่ทันแตะดิน รีบใส่รองเท้าแต่งตัวไปทำงาน สังคมอุตสาหกรรมชีวิตเร่งรัด เท้าห่างจากดินเป็นเวลานานๆ ไอดินไม่สมบูรณ์ บวกกับการกินที่ไม่เป็นเวลา (ไร้สัจจะ) ดังนั้นโรคกระเพาะและทางเดินอาหารจึงเพิ่มขึ้นมาก ถ้าจะรักษาโรคนี้ ควรทำธุรกิจด้วยจิตที่สงบและมีสติ ไม่ดื่มสุรา กินข้าวให้เป็นเวลา เหมือนการปลูกพืชถูกต้องตามฤดูกาล การเจริญเติบโตย่อมเต็มที่ วันหยุดพักผ่อนควรออกไปเหยียบย่ำหญ้าดินบ้าง ให้ลืมความเร่งรีบ อยู่ใกล้กับหญ้าดิน ค่อยๆ เดิน เมื่อได้รับไอดินเต็มที่ ก็จะสดชื่นเหมือนหญ้า ต้นไม้ โรคกระเพาะไม่ต้องใช้ยาก็หายได้

ปัจจุบันนี้ คนเราพอออกจากบ้าน ก็มีเครื่องทุ่นแรงแทนเท้า ทำให้ขาไม่ได้ออกกำลังกาย กระเพาะก็ไม่ได้ขยับเขยื้อน แถมเร่งรีบ การกินผิดปกติ (ไม่เป็นเวลา) ธาตุดินจะเสื่อมทราม กระเพาะจึงเสื่อมคุณภาพ โรคต่างๆ ก็รุมเร้าตามมา

การบำเพ็ญธรรมอยู่บนพื้นดิน ดีกว่าอยู่บนที่อื่นๆ ดังนั้น จึงกล่าวว่า “ศูนย์กลางดินเกิดยาก” ศูนย์กลางดินเป็นแหล่งรวบรวมความมงคลของทิศทั้งสี่ เหมือนกับเนื้อที่เกิดอยู่ทั่วทุกส่วนของร่างกาย อวัยวะทุกส่วนล้วนเป็นมงคลของเนื้อ ดังนั้น มนุษย์ ศูนย์กลางดิน จึงมีธรรมญาณธาตุเต็มสมบูรณ์ หากมีจิตบำเพ็ญธรรมแล้วละก็เหมือนถอดรองเท้าหนัง (วัว) ออก ใส่รองเท้าเนื้อแท้ตนเอง เท้ายันดินมั่นคง พลิกฟื้นจิตให้สะอาดดังเดิมขึ้นมา ก็สามารถบรรลุธรรมได้

หยางเชิง : เพราะอะไรมิทราบ?

พระเจ้า : ธรรมะได้จุติลง ณ ศูนย์กลางดิน (หมายถึงประเทศจีน) เนื่องจากผู้คนในศูนย์กลางนี้มีนิสัยซื่อสัตย์ สุจริต มีความนิยมในธรรมะ มีความขยันขันแข็งอดทน มุ่งมั่นปรับปรุงตนเอง ไม่หลงใหลฟุ้งเฟ้อ ซึ่งเหมาะกับจิตสวรรค์ เพราะฉะนั้นตั้งแต่โบราณมาแล้ว จึงมีอัจฉริยบุคคลเกิดขึ้นในศูนย์กลางนี้ เพื่อที่มนุษย์จะเข้าใจถึงธรรมญาณธาตุแห่งมัชฌิมมงคลนี้ จึงประทานคาถาให้ท่องสวด ทั้งเช้าและค่ำย่อม

บังเกิดผล

ภูเขาสูงศูนย์กลาง ธาตุเดิมวนเวียน อาวุโสเบื้องบน
ผู้คลุมสี่ทิศ ทรงมังกรเหลือง เสื้อทรงหลากสี
โคจรเหนือสวรรค์ สลับเพชรมณี ดาวธรณีจรัสแสง
รัศมีขจรกระจาย สิริมงคลแผ่ทั่ว ปกคลุมทั่วทิศ
โปรดลงสู่ตัวข้าฯ ท้องไส้ให้สมบูรณ์ เจริญในอาหาร
เหล่าศักดิ์สิทธิ์รวบรวม ปรับธรรมญาณปรุงสังขาร ฝึกเซียนแปดอานุภาพ
ปลอดโปร่งทั้งในนอก ให้อายุมั่นขวัญยืน บรรลุความจริงสู่ธรรมญาณ
ลอยละลิ่วสู่เบื้องสวรรค์

พระจี้กง : ขอบคุณท่านพระเจ้าที่ทรงเมตตาประทานคุณอนันต์ ต้องขอลาไปก่อน

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณท่านพระเจ้าที่ประทานธรรมะลึกล้ำ เนื่องจากเวลาจำกัด ต้องกราบลาท่านพระเจ้าไปก่อน จะติดตามอาจารย์กลับสำนัก

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๒๔

วันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๓
ชมปราสาทมัชฌิมมังคลาวิหาร ครั้งที่สอง
ฟังการบรรยายธรรมจากพระมัชฌิมามงคลเจ้า

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ร้อนเปลวแดดแผดเผา เร้าเหงื่อชุ่มเสื้อเปียกปอน
พัดใบไผ่โบกนอน เย็นจิตไซร้ไกลกังวล
ธุรกิจวุ่นวาย ค้าขายพันล้านวกวน
นักบวชสละตน บินเสรีร่อนดั่งนางนวล

พระจี้กง : เปลวแดดหน้าร้อน ขาดฝนและน้ำค้าง ผู้คนมักอารมณ์บูดเดือดดาลง่าย พื้นดินก็ยังกระหายน้ำจนต้องอ้าปาก (ดินแตกระแหง) กว้างขึ้น รอรับความชุ่มชื้นจากน้ำฝนและน้ำค้าง มนุษย์อยู่เหนือพื้นดินพึงสะสมน้ำ (คุณธรรม) ไว้บ้าง ที่ได้รับน้ำฝนทิพย์จะได้ชำระล้างฝุ่นละอองเพื่อให้เห็นใบหน้าที่ชัดเจน ทำให้ชีวิตเจริญรุ่งเรือง เพื่อที่ว่าชีวิตจะไม่แห้งแล้ง อารมณ์จะได้ไม่ขุ่นเคือง วันนี้อาตมาจะพาหยางเซิงศิษย์รักไปเที่ยวชมยังปราสาทมัชฌิมมังคลาวิหารอีก เพื่อนมัสการพบผู้อาวุโสเหลือง ให้ท่านบรรยายธรรมที่ลึกล้ำ เตรียมตัวขึ้นบนดอกบัวเถอะ!

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์ออกเดินทางเถิด

พระจี้กง : ...ถึงที่แล้ว พวกเราเข้าไปนมัสการท่านอาวุโสเหลืองกันเถอะเพื่อขอคำสั่งสอนชี้แนะ!

หยางเซิง : มีโอกาสอันดีที่ได้ฟังธรรมจากท่านผู้ทรงคุณธรรมสูง รู้สึกว่าตนเองมีบุญวาสนาไม่ใช่น้อย ขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่ส่งเสริม

พระจี้กง : นี่ก็เพราะสวรรค์ลิขิตไว้ จึงสามารถแบ่งเบาภาระจากอาจารย์ในการโปรดช่วยเหลือมวลมนุษย์ เจ้าก็ได้กอบกู้มวลชนจำนวนไม่น้อยเลย

อาจารย์ก็รู้สึกมีเกียรติที่มีศิษย์อย่างเจ้า วันนี้จึงมีบุญวาสนาได้ท่องเที่ยวสามแดน นับว่าสวรรค์ได้กำหนดไว้อย่างมหัศจรรย์ ทุกอย่างจึงต้องอดทนจนกว่าจะแต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เสร็จสมบูรณ์ หน้าที่การโปรดกู้มวลมนุษย์จึงจะยุติลงได้ จงเร่งเครื่องต่อไปเถอะ

หยางเซิง : ขอบพระคุณอาจารย์ที่เมตตาสั่งสอน ลูกศิษย์ขอน้อมรับในฟ้าห้าอาวุโสนี้ ผู้ที่สำเร็จบรรลุธรรมต่างมีบุคลิกน่าเกรงขาม อานุภาพล้ำเลิศ คิดว่าพวกเขาก็คงต้องผ่านอุปสรรคและการฝึกฝนที่ทุกข์ลำบากมามากแล้ว จึงจะสำเร็จผลดังเช่นปัจจุบันนี้ บนสวรรค์และในโลกมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน จะประสบความสำเร็จโดยไม่ต้องลงแรงไม่เหนื่อยยากเป็นไม่มี...มาถึงที่สถิตยังผู้อาวุโสเหลืองแดนศักดิ์สิทธิ์ รู้สึกค่อนข้างอบอ้าวไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด?

พระจี้กง : ประเดี๋ยว รอถามท่านพระเจ้าก็จะแจ้งตลอด

หยางเซิง : ขอรับกระผม ศิษย์โง่ขอนมัสการพบท่านมัชฌิมามงคลเจ้าวันนี้ได้ติดตามอาจารย์มายังแดนศักดิ์สิทธิ์นี้อีก ขอท่านพระเจ้าโปรดชี้หนทาง จะได้หยุดงมงายเสียที ขณะนี้รู้สึกจิตใจอารมณ์ร้อนรนอบอ้าวไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด?

พระเจ้า : พื้นจิตมวลมนุษย์ เต็มไปด้วยไฟแห่งตัณหาราคะ ไม่มีความชุ่มชื้นจากน้ำฝนทิพย์เลยสักนิดเดียว มีบางครั้งได้รับหยดฝนบ้าง ก็ยึดเอาเป็นของตน ไม่ยอมเผื่อแผ่ผู้อื่นสักครึ่งหยด จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าจิตใจของผู้คนอ้างว้างเงียบเหงา กระหายแม้แต่แอร์เย็น น้ำแข็ง ไม่สามารถทำให้เขาสงบเย็นลงมาได้ อันที่จริงพื้นจิตเดิมจะเต็มไปด้วยความเขียวชอุ่มของชีวิตแห้งเฉา คุณธรรมแห่งธรณีสีเหลืองจึงมีรอยด่างดำ พื้นดินผืนนี้ได้เปลี่ยนคุณภาพไปแล้ว ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยไฟอันร้อนแรง ฟ้าสวรรค์ก็พลอยได้รับผลพวงจากการเปลี่ยนแปลงนี้ไปด้วย ดังนั้นเจ้าจึงรู้สึกรุ่มร้อนกระวนกระวาย!

หยางเซิง : ความจริงเป็นเช่นนี้เอง

พระเจ้า : วันนี้ข้าฯ จะพาเจ้าไปชมทิวทัศน์อันพิสดารแห่งฟ้าอาวุโส

เหลืองนี้

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณที่พระเจ้าสละเวลาสั่งสอน!...ท่านพระเจ้าพาเราไปท่องเที่ยวทั่วรอบๆ จิตใจรู้สึกปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง พอมาถึงที่นี้ มาเห็นพื้นนาที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้ พืชผักผลไม้นานาเต็มไปหมด นอกจากนี้ยังมี นาข้าว ไร่อ้อย สภาพเหมือนกับมนุษยโลก หรือว่าที่นี่เป็นมนุษยโลก?

พระเจ้า : พื้นดินในมนุษย์แปรเปลี่ยนไปจากธรรมญาณธาตุของข้าฯ สวรรค์ก็อยู่ที่มนุษย์ ในเมืองมนุษย์ก็เหมือนบนสวรรค์ เพราะฉะนั้นผู้ที่เท้าย่ำดินศีรษะชูฟ้า ประพฤติอยู่ในศีลธรรม พื้นดินที่เขาเหยียบย่ำ ย่อมเป็นพื้นดินที่สะอาด สงบ สบาย เหมือนเช่นผืนดินที่สะอาดกว้างใหญ่ไพศาลนี้ ก็จะกลายเป็นสวรรค์ที่กว้างใหญ่ไพศาล ทุกสิ่งทุกอย่างในที่นี้ก็เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองมนุษย์ ซึ่งมันก็อยู่ตรงหน้าของเจ้าในขณะนี้แล้ว การเปิดเผยมติสวรรค์ อันหาที่สิ้นสุดไม่ได้ ผู้มีบุญวาสนาที่ได้ประสบกับภาพเหล่านี้แล้ว หวังว่าจะเข้าใจดี

๑. พื้นนาผืนนี้ น้ำท่าสมบูรณ์ ทั้งไม่ขาดปุ๋ย วัชพืชถูกขจัดจนหมด ดังนั้น เมล็ดข้าวจึงติดรวงเต็มจนช่อรวงโน้มเอียง แสดงคารวะต่อเจ้า หากมนุษย์สามารถฝึกจิตญาณชนิดนี้ รับรองว่าผลธรรมจะอุดมสมบูรณ์แน่นอน

๒. ไร้อ้อยผืนนี้ พื้นดินแข็งกระด้าง ขาดน้ำหล่อเลี้ยง อ้อยที่ขึ้นจึงมีผิวแข็งลำเล็กรสชาติจืดชืด ทำให้คนไม่ชอบ หากคนมีนิสัยแข็งกระด้าง อารมณ์โกรธง่าย (เนื่องจากขาดน้ำจึงไม่อ่อนโยน) ทั้งยังขาดมนุษยสัมพันธ์ ย่อมทำให้ผู้อื่นมีความรู้สึกว่า "มิใช่รสชาติที่ดี"

มนุษย์เดิมเกิดจากเมล็ดพันธุ์เม็ดหนึ่ง เมื่อลงมาเกิดแล้วเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ ผลิดอกออกผลกันต่อๆ มา ตรงกันข้ามหากว่าไม่ยอมตั้งมั่นซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ตนเองแล้ว ทั้งยังเอาส่วนน้ำ (ธาตุเดิม) ส่วนปุ๋ย (คุณธรรม) ที่สวรรค์ประทานให้ ล้างผลาญจนหมดสิ้น ทั้งยังประพฤติตนเป็นอันธพาล จิตใจอำมหิต เข่นฆ่าจนแหลกลาญไม่มีชิ้นดี กระพือจนแทบ

ล้มประดาตาย จึงเท่ากับทำลายปัญญาชีวิต และรากพระธรรมโดยทางอ้อม จนในที่สุดจึงกลายเป็น "วีรบุรุษผู้ไร้วิทยายุทธ์" ซึ่งไม่สามารถสำเร็จธรรมอันอัศจรรย์แห่งผู้อาวุโสเหลืองได้ ซึ่งน่าสมเพชยิ่ง เหนือศีรษะขึ้นไปสามฟุตมีเทพเจ้าอยู่ ใต้พื้นดินสามนิ้วก็มีมหาสัทธรรม จงอย่าดูแคลนเลย เมื่อเท้าไม่เดินอยู่หนทางมาร เท้าก็จะก้าวสู่ธรณีธรรม เมื่อมือไม่สัมผัสกับบาป พอยื่นมือขึ้นก็สามารถสัมผัสกับธรรมะสวรรค์ได้! การบำเพ็ญธรรม กล่าวแล้วเหมือนยากเย็น แต่หากมือเท้าประพฤติแต่ทำนองคลองธรรมแล้ว ก็สามารถจะสำเร็จได้ ซึ่งเป็นสิ่งไม่ง่ายหรอกหรือ?

หยางเซิง : ท่านพระเจ้าพูดได้ลึกซึ้งมาก พระเจ้าบนสวรรค์เพียงยื่นมือก็ถึงมหาสัทธรรม บนพื้นดินเพียงย่างก้าวก็สัมผัสแล้ว มหาสัทธรรมช่างอยู่ไม่ไกลเลย แต่มนุษย์ต่างหากที่อยู่ห่างจากมหาสัทธรรม จึงกล่าวกันว่า "บนศีรษะทุกศีรษะและทุกก้าวส่วนสัทธรรม"...ด้านหน้ามีพื้นทรายอยู่ผืนหนึ่ง มีแสงระยิบระยับจากเม็ดทราย แต่ละเม็ดที่สดใสดูแล้วเป็นภาพที่แปลกประหลาดยิ่ง! พวกนี้เป็นทรายอะไรกันขอรับ?

พระเจ้า : อ๋อ พวกนี้เป็นทรายทอง ประชากรโลกเพิ่มขึ้น พื้นดินมีค่าเพิ่มขึ้น ทุกตารางนิ้วมีค่าดังทอง เพราะฉะนั้นจึงอย่าดูแคลนพื้นดินสีเหลือง เพราะนั้นคือ "ที่ที่สำหรับยืน (ตั้งมั่น) หากปราศจากมันแล้วสรรพสิ่งคงตีลังกากันหมด เมล็ดพืชเพียงเมล็ดเดียวที่หย่อนลงในพื้นดินมันก็สามารถให้การเกิดการเจริญเติบโตเป็นสรรพสิ่ง ดังนั้นจึงยกย่องว่า "พื้นดินตารางทอง" สำหรับร่างกายมนุษย์ บริเวณศูนย์จะดูแลเอาใจใส่สักวันหนึ่งเมื่อบรรลุธรรมก็จะสามารถผลิดอกออกผลฝึกฝนจนสำเร็จเป็นผู้ทรงธรรมคนหนึ่งแน่นอน"

พระจี้กง : หยางเซิงเจ้าบอกให้รู้ว่า ขณะนี้ภายในจิตของเจ้ามีความเข้าใจอย่างไรบ้าง?

หยางเซิง : "ดอกไม้จิตบานทุกๆ ดอก แย้มสรวลให้ปรากฏเป็นพระพุทธเจ้า ธรรมอันอัศจรรย์อยู่ไม่ไกลฝ่าเท้า นัยน์ตาสงบนิ่งจ้องมองเด็กน้อย" ที่กระผมกล่าวมานี้ ท่านพระเจ้ามีความคิดเห็นว่าอย่างไร?

พระเจ้า : "ดอกไม้บานบนกิ่งเหนือหัว ลูกไม้หล่นทำให้เกิดขึ้น (งอกขึ้น) ใต้ฝ่าเท้า เกิดดับไม่แน่นอน ธรรมญาณจริงละจากร่าง" อัศจรรย์ อัศจรรย์! ข้าฯ จะพาเจ้าไปสัมภาษณ์ผู้สำเร็จผู้อื่นอีก

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ที่ท่านพระเจ้าชักนำ! พอมาถึงที่นี่ เห็นนักปฏิบัติธรรมไปๆ มาๆ ลักษณะสบายอารมณ์ ต่างก็มีรัศมีเปล่งออกมารอบกาย มีบางรูปก็นั่งสงบจิตอยู่ มิทราบว่าจะรบกวนท่านเหล่านั้นได้หรือไม่?

พระเจ้า : ไม่เป็นไร เจ้าควรถือโอกาสนี้ สัมภาษณ์ว่า พวกเขาผ่านการปฏิบัติธรรมมาอย่างไร เพื่อเป็นการเปิดเผยให้ชาวโลกรู้

หยางเซิง : ขอรับ หากเป็นเช่นนี้ กระผมก็จะไม่เกรงใจ ผู้ทรงธรรมท่านนี้รู้สึกจะมีธรรมะแกร่งกล้า แต่ลักษณะคล้ายชาวนา... ขอรบกวนเรียนถามท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ ท่านจะเล่าถึงการปฏิบัติธรรมที่ผ่านมาได้หรือไม่ขอรับ?

ผู้ทรงธรรม : ในขณะที่นั่งสงบนิ่ง เห็นแสงจิตของคุณหยางเซิงจากโลกมนุษย์มาถึง ยินดีต้อนรับ อันที่จริงฉันก็ไม่ได้ปฏิบัติมหาสัทธรรมอะไรมากมายนัก ขณะนี้สามารถมาอยู่ ณ ที่นี้ได้ นั้นเพราะว่าตลอดชีวิตก็รักษาศีล โดยเฉพาะจากการที่ฉันไม่ได้ประพฤติผิดอะไรเลย ขณะอยู่ในโลกมนุษย์ ฉันอยู่ในหมู่บ้านที่ค่อนข้างจะกันดาร มีอาชีพทำนา ตั้งแต่เล็กมาพ่อก็เป็นคนธัมมะธัมโม มีบ่อยครั้งที่คอยเล่าเรื่องเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม เนื่องจากอยู่ในสิ่งแวดล้อมของศาสนา และถูกอบรมให้จิตมีเมตตาธรรมอยู่เสมอ ทุกครั้งที่ทำการถางหญ้า หากพบพวกสัตว์เล็ก เช่น กบ เขียด ก็มักจะคุ้มครอง ให้มันมีชีวิตอยู่รอด ถึงฤดูเก็บเกี่ยว พืชไร่หรือผักผลไม้ ก็มักแบ่งปันให้เพื่อนบ้านไปใช้สอย ทุกๆ คนมีความสุขถ้วนหน้า มีอีกอย่างหนึ่ง ตั้งแต่จำความได้ จะไม่ขากถุยน้ำลายเสลดลงยังพื้นดิน หรือถ่ายปัสสาวะโดยไม่เลือกที่และไม่แช่งด่าฟ้า-ดินประการใด ฉันเกิดบนพื้นแผ่นดิน จึงเคารพนบน้อมต่อแผ่นดิน โดยไม่ทำลายพื้นดิน ทำนุบำรุงที่ดินเป็นที่สุด ทำไร่ไถหว่าน เพื่อให้พื้นดินแผ่พลังธาตุของมัน

เต็มที่ นำมาหล่อเลี้ยงมวลชน โดยไม่คิดว่าเพราะเหตุเหล่านี้ "ธรณีธรรม" การยึดมั่นในศีลธรรม เป็นผลให้ได้รับ "มนุษยธรรม" มนุษย์ปฏิบัติตามพื้นแผ่นดิน พื้นแผ่นดินปฏิบัติตามสวรรค์เพราะฉะนั้นจึงได้รับ "ธรรมสวรรค์" เมื่อตายลงได้ผ่านการชำระคดียังยมโลกแล้ว โดยการชักนำของท่านอาวุโสเหลือง จึงได้มายังมัชฌิมมงคล เพื่อฝึกฝนธรรมอีก ซึ่งนับว่าเป็นเกียรติสูงมาก

พระเจ้า : ทุกอาชีพย่อมเจริญได้ถึงจุดสุดยอด การบำเพ็ญธรรมก็ไม่จำเป็นต้องเข้าป่า แต่ละบุคคลในแต่ละอาชีพการงาน ขอให้อบรมบ่มนิสัยจิตให้มีเมตตาธรรม ให้ความเอาใจใส่อยู่ทุกหนแห่ง ทำการช่วยเหลือจุนเจือผู้อื่น ธรรมญาณธาตุในตัวท่าน ก็จะเพิ่มขึ้นโดยไม่รู้สึกตัว สะสมน้อยจนได้ผลใหญ่ ในที่สุดก็สำเร็จบรรลุธรรม ท่านเซียน-พุทธก่อนสำเร็จก็เอาเรื่องของการช่วยเหลือผู้อื่นเป็นหน้าที่ ปฏิบัติธรรมตามสภาวะสิ่งแวดล้อม อย่างชาวนาก็ทำการเพาะปลูกตามฤดูกาล "หาทรัพย์จากในดิน" ก็สำเร็จผลได้เช่นกัน อย่างในปัจจุบันนี้ แต่ละสาขาอาชีพก็ปฏิบัติด้วยความตั้งอกตั้งใจ ไม่ขัดกับมติสวรรค์ "ด้วยจิตที่มีคุณธรรม" คนที่มีจิตชนิดนี้ เป็นเมล็ดพันธุ์ที่สวรรค์ต้องการ จะนำกลับไปปลูกยังดินแดนบริสุทธิ์ ชาวโลกอย่าได้ดูหมิ่นเป็นอันขาด

พระจี้กง : ฟ้าแห่งห้าอาวุโส ก็จบตอนลงเพียงเท่านี้ ขอบพระคุณท่านอาวุโสเหลืองที่กรุณาทำให้เจ้าหยางได้รับหลักธรรมมากมาย ชาวโลกก็ได้อาศัยโอกาสนี้เพิ่มภูมิปัญญาไตรวิสุทธิ์และห้าอาวุโสเป็นของยอดเยี่ยมแห่งมหาสัทธรรม ธรรมะอันอัศจรรย์และล้ำลึกได้ถูกเปิดเผยมาหมด นับว่ามวลมนุษย์มีบุญวาสนาที่ได้อ่านหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เล่มนี้ ขอให้ผู้ที่อ่านหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** จงสงบจิตเพื่อพิจารณาหลักธรรมอันล้ำลึกในหนังสือ จงอย่าเหมือนควบม้าชมดอกไม้ คือ อ่านเพียงลวกๆ มิฉะนั้น ท่านจะสูญเสียผลธรรมที่แท้จริง ที่ซ่อนอยู่ใต้กลีบดอกและใบของมัน

พระเจ้า : ท่านทั้งสองเหนื่อยยาก แต่คุณความดีสูงส่ง ที่ได้เยี่ยมเยือน

สวรรค์ด้วยตนเอง เพื่อแต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** หวังว่ามนุษย์เมื่อได้อ่านหนังสือเล่มนี้จบลงแล้วจะได้กลับคืนสู่ "สวรรค์" ข้าฯ ผู้อาวุโสเหลืองจะรอท่านทั้งหลายอยู่ที่นี่!

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณท่านพระเจ้าที่ไขความสว่าง มีคุณประโยชน์นับอนันต์ เป็นหนี้บุญคุณใหญ่ยิ่ง...ติดตามท่านอาจารย์กลับสำนัก

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๒๕

วันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๒๓

ท่องดอยนพเทพคีรี ชมคูหาสวรรค์

เยี่ยมนมัสการท่านมหาพรตกว่างเฉินจื่อ

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ชีวิตเหมือนเวที แสดงฝีมือตามบท
มีทั้งซื่อและคด ตามถนัดที่ฝึกปรือ
ผู้ชมมากหน้ามี บทดีหัวเราะตบมือ
ปิดฉากผู้คนยื้อ แยกจากจำพรากทั้งน้ำตา

พระจี้กง : บนเวทีละครชีวิต มีทั้งหัวเราะและร้องไห้ โกรธ สุข อีกทั้งสมหวังผิดหวัง มีทั้งจากกันและพบกัน ทุกๆ คน ล้วนสวมบทบาทแต่ละขั้นตอน บ้างอาจแสดงได้ถึงบทสุดซึ้ง สะกดผู้ชมจนตาค้างปากเผยอ บางครั้งถึงกับตบมือหัวเราะชอบใจ แต่เมื่อละครปิดฉากลงแล้ว ผู้ที่อยู่หลังเวทีจะมีความทุกข์ขมขื่นขนาดไหนหามีคนรู้ไม่ ละครฉากนี้ช่างแสดงได้อย่างเจ็บปวดรวดร้าวเสียจริงๆ

ในแต่ละครอบครัว นอกจากตัวเอกชายหญิงแล้ว ยังมีตัวประกอบที่เด็กและชรา ทุกคนแสดงโดยไม่ต้องใช้บทละครทุกๆ วัน แสดงบทชีวิตที่พอใจและเสียใจ เมื่อถึงวันหนึ่ง ก็จะหยุดการแสดง สองเท้าเหยียดตรง ขณะนี้ไม่มีแรงจะแสดงแล้ว บุตรหลานก็จะนำท่านออกจากโรงละคร (บ้าน) ให้ไปอยู่ที่รกร้างในป่าช้า ปล่อยให้ท่านแสดงเดี่ยวเดียวดาย ท่านผู้เคยมีชื่อเสียงนามกระเดื่องแห่งยุค ต่อแต่นี้ไปชื่อของท่านก็ถูกปลดและถูกลืมเลือนเสียแล้ว ปล่อยให้นักแสดงรุ่นใหม่ (บุตรหลาน) แต่ละคนที่ยังกระฉับกระเฉง ขณะที่เขากำลังเป็นดาวรุ่ง เงาของท่านก็ถูกลบออกจากสมองของพวกเขาแล้ว หากผู้ที่รู้ทะลุปรุโปร่งแล้ว

ก็จะรู้สึกเศร้าเสียใจไม่น้อยเลยทีเดียว อาตมาจะขอเตือนท่านไม่ต้องเศร้าอาดูรหรอก นับจากวันนี้เป็นต้นไป ก็ไม่ต้องไปแสดงละครบทรักโศกตลกขบขันนั้นอีก เรามาแสดงบทของเซียน-พุทธกันสักฉากหนึ่ง และเมื่อถึงที่สุดท้ายแล้ว ทุกคนต่างสำเร็จเป็นเซียน-พุทธแล้ว มิเป็นการหฤหรรษ์ที่ยิ่งใหญ่ดอกหรือ เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวขึ้นบนดอกบัว วันนี้เราจะไปเที่ยวสวรรค์ในเขตแดนใหม่ รีบฉวยโอกาสอันดีนี้เสีย สร้างสมบุญกุศลเอาไว้ ละครฉากดีเยี่ยมจะอยู่ตอนสุดท้าย!

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ขอเพียงแต่ให้ละครฉากนี้เล่นได้อย่างมีชีวิตชีวาที่สุดก็พอ

พระจี้กง : ละครของพระเจ้า มหัศจรรย์อย่าบอกใครเชียว ในละครยังมีละครให้ดูอีก! เรารีบขึ้นบนดอกบัวเถอะ...ระหว่างเดินทางไปสวรรค์เจ้าหยางเซิงมีความคิดเห็นอะไรบ้าง?

หยางเซิง : นั่งอยู่บนดอกบัว สบายจนอธิบายไม่ถูก นี่ก็เพราะท่านอาจารย์ชักจูง จึงมีบุญบารมีสูงส่งขนาดนี้ แต่อยากให้ดอกบัวช่อนี้มิใช่กระผมนั่งแต่เพียงลำพังเท่านั้น อยากจะเห็นจิตของมวลชนได้ปลูกช่อบัวที่ขาวสะอาด เพื่อแต่ละคนจะได้ใช้เป็นเครื่องโดยสารจะได้ขับเคลื่อนไปสู่สวรรค์แดนบรมสุข เพราะฉะนั้นมหามรรค ที่เราช่วยกันแผ้วถางบุกเบิกขึ้นมาในขณะนี้นั้น มีทิวทัศน์ที่งดงามวิจิตรพิสดารแบบต่างๆ กัน ที่เราได้แนะนำไปแล้วในหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เล่มนี้นั้น เพื่อพวกเราจะได้ไปสัมผัสด้วยตัวของเราเองได้ เพื่อทัศนาความวิจิตรตระการตาอันมหัศจรรย์นี้ ณ แดนสวรรค์ด้วย

พระจี้กง : เจ้านะพูดถูกต้องแล้ว ถ้าหากว่ามีเพียงเราศิษย์-อาจารย์สองคนที่มาเที่ยวชมทิวทัศน์แดนศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์นี้ จะรู้สึกว่ามันค่อนข้างจะเงียบเหงาขาดรสชาติไป

หยางเซิง : เผลอแผล็บเดียวก็มาถึง เขตแดนที่มีทิวทัศน์อันงดงามดอกไม้งามสะพรั่ง ก้อนหินมีรูปแปลกประหลาด ไอแห่งเทวะตลบอบอวลดูดั่งคล้ายกับอยู่ในเมฆหมอก ลอยละลิ่วขึ้นสู่เบื้องบน ช่างเป็นแดนศิวิไลซ์

อันศักดิ์สิทธิ์เสียจริง บนก้อนหินด้านหน้ามีอักษรจารึกไว้ว่า คูหาสวรรค์ ดอยนพเทพคีรี ไม่ทราบว่าที่นี่เป็นที่ไหน และมีผู้ทรงธรรมองค์ไหนสถิตอยู่

พระจี้กง : ที่นี่เป็นที่สถิตของท่านมหาพรตกว่างเฉินจื่อ เราเข้าไปนมัสการเยี่ยมท่านเถอะ

หยางเซิง : เดินตามทางเดิน เหมือนเดินอยู่ในหุบเขา ธารน้ำไหลริน ต้นไม้ร่มรื่น นับได้ว่าเป็นสถานพักร้อนได้อย่างวิเศษสุด! เห็นสิ่งประดับประดาภายในคูหา ล้วนแล้วแต่เป็นของธรรมชาติ เช่น โต๊ะและม้าหินธรรมชาติ ยังมีหยดน้ำไหลหยดไม่ขาดสาย บนโต๊ะหินมีผลหมากรากไม้วางเรียงรายเต็มไปหมด ซึ่งไม่เคยเห็นมาก่อนเลยในเมืองมนุษย์ มองดูแล้วชวนให้น้ำลายหก ที่นั่งตรงกลางมีผู้ทรงธรรมชั้นสูงรูปหนึ่งนั่งอยู่ คงจะเป็นท่านมหาพรตกว่างเฉินจื่อกระมัง?

พระจี้กง : ถูกต้องแล้ว! รีบเข้าไปกราบนมัสการท่านเถอะ

หยางเซิง : ศิษย์โง่ขอกราบนมัสการท่าน มหาพรตกว่างเฉินจื่อ วันนี้ได้ติดตามท่านอาจารย์มาถึงคูหาสวรรค์ แดนศักดิ์สิทธิ์นี้ ขอเรียนเชิญท่านมหาพรตช่วยชี้แนะด้วย

มหาพรต : เจ้าหยางเซิงมาที่นี่ได้ในวันนี้ ข้าฯ รู้สึกปิติยินดี ขอประทานผลไม้แห่งคูหาสวรรค์นี้ให้เจ้ารับประทานก่อน! ไม่ต้องเกรงใจ เซียนกุมาร! จงนำผลไม้ประทานแก่หยางเซิง และท่านอรหันต์จี้กง

เซียนกุมาร : ขอรับคำสั่ง! ขอเชิญ ท่านอรหันต์ และท่านหยางเซิงรับประทานเถิด! รับประทานแล้วสามารถคลายร้อนได้

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านมหาพรตและเซียนกุมาร กระผมก็จะไม่เกรงใจละ อืม! รสชาติอร่อยกว่าสาลี่มาก ที่คนพูดว่าเหนือคนยังมีคน ผมว่าเหนือภูเขายังมีภูเขา ดอยนพเทพคีรี มีผลไม้ที่วิเศษยิ่ง รับประทานแล้ว รสชาติหอมหวานกลมกล่อมยิ่ง ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใด?

มหาพรต : ดินแดนที่ปลูกผลไม้ทิพย์นี้ น้ำท่าสะอาดสมบูรณ์ อากาศก็สดชื่น ไม่มีฝุ่นละอองและหนอนหรือแมลงมาไต่ตอม การเจริญเติบโต

เป็นไปอย่างธรรมชาติ ทั้งไม่มีลมฝนกระหน่ำหรือความร้อนแรงของแสงแดดแผดเผา ดอยเทวะแห่งนี้ก็เต็มไปด้วยไอแห่งธรรมญาณธาตุ เพราะฉะนั้น ผลไม้ทิพย์ที่ปลูกในสิ่งแวดล้อมที่ดีจนได้ผลสมบูรณ์ รสชาติจึงผิดธรรมดา ผลไม้ดีๆ ในโลกมนุษย์จึงมีขายไม่มากนัก และก็ต้องปลูกในที่ที่สิ่งแวดล้อมที่ดินในหุบเขา มนุษย์หากมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ปราศจากความใคร่และสะอาดหมดจด เขาก็ย่อมที่จะมีชีวิตยืนยาวและไม่แก่ ก็เหมือนเทวดาที่ต่างจากคนอยู่ดี

หยางเชิง : ท่านมหาพรตกล่าวถูกต้อง ในสิ่งแวดล้อมที่สะอาดบริสุทธิ์ก็สามารถทำให้คนปราศจากความโศกเศร้า ความกังวล จิตและกายของเขาก็ย่อมเหมือนกับผลไม้ทิพย์ แน่นอน รสชาติหอมหวานถูกปาก

บนโต๊ะมีคางคกอยู่ตัวหนึ่ง นั่งสงบอยู่ที่นั้น ตาทั้งสองข้างมองตรงมาที่เรา ไม่ทราบว่ามีความหมายอะไร?

มหาพรต : คางคกตัวนี้ได้รับแสงมงคลจากจันทรา เป็นธรรมญาณของธาตุอิม (ร่ม) คางคกตัวนี้เป็นสัตว์เทพ ดำรงชีพด้วยลมหายใจแห่งธรรมญาณธาตุ เป็นศิษย์โปรดของข้าฯ ฝึกฝนธรรมขั้นสูง เขาคือธรรมญาณเดิมของศิษย์แซ่อั๊ง หวังว่าศิษย์อั๊งจะยึดมั่นในธรรม และเผยแพร่ธรรมะแทนสวรรค์ เพื่อโปรดช่วยผู้คนและขยันขันแข็งในการงาน วันข้างหน้าจะบรรลุธรรม ชื่อเสียงจะถูกจารึกในสวรรค์

พระจี้กง : การแปรเปลี่ยนของมนุษยชาติ ย่อมมีที่มา สัตว์ที่แปลกประหลาดจนกลายเป็นสัตว์เทพนั้น ธรรมญาณธาตุของมันเหนือกว่ามนุษย์เป็นร้อยเท่า ดังนั้น ความสูงสว่างจึงเทียมฟ้า ความลึกซึ้งจึงเทียบเท่าแผ่นดิน ชาวโลกควรปรับปรุงตนเอง อย่าให้เสียชาติเกิดเป็นมนุษย์ โดยไม่รู้จักประกอบคุณความดีเสียเลย มันไม่เป็นการเสียเกียรติ-ศักดิ์แห่งความเป็นมนุษย์ดอกหรือ วันข้างหน้าจะไปเกิด ณ ที่ไหน คนเราต้องไต่ขึ้นที่สูงมิใช่หรือ หรือว่าท่านกำลังจะลื่นไถลลงที่ต่ำ เมื่อเปิดเผยแหล่งกำเนิดของคนแล้ว แต่ละคนล้วนถือกำเนิดจากการแปรเปลี่ยนของธรรมญาณธาตุแห่งฟ้า-ดิน ควรที่จะถนอมดวงธรรมญาณแท้นี้ไว้

อย่าให้ธรรมญาณธาตุต้องแตกกระจายเลย แล้วแปรเปลี่ยนไปเกิดเป็นร่างอย่างอื่นไป ทำให้สูญเสียร่างอันมีค่าแห่งมนุษย์! การนมัสการท่านมหาพรตในวันนี้นั้น ต้องขอยุติลงเพียงเท่านี้ ขอบคุณท่านมหาพรตที่ชี้แนะ ขอลาไปก่อน

หยางเชิง : ท่านอาจารย์เร่งเร้าให้กลับสำนัก ดังนั้น จึงต้องขอกราบลาไปก่อน ขอบพระคุณท่านมหาพรตที่ประทานผลไม้และชี้แนะ

มหาพรต : ข้าฯ ก็จะไม่รั้งท่านไว้ ขอให้ทั้งสองเดินทางโดยปลอดภัย

หยางเชิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญ อาจารย์กลับสำนักเถิด!

พระจี้กง : ถึงสำนักธรรมเซิ่นเสียน หยางเชิงลงจากดอกบัวได้ วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๒๖

วันที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๓
เที่ยวชมสิทธาลัยมหาปราสาท
เข้าเยี่ยมคำนับท่านบุพเมธาจารย์

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

วัฒนธรรมฟื้นฟู อาศัยครูเมธาจารย์
อยู่สลัมจิตสราญ คุณธรรมเฟื่องฟูไกลลิบ
ตั้งมั่นเที่ยงตรงอยู่ หมู่ชนถือว่าศักดิ์สิทธิ์
บาปมลายสิ้นฤทธิ์ ต้องคิดสวดพระธรรม

พระจี้กง : การศึกษาสมัยปัจจุบันนี้แพร่หลายมาก ตั้งแต่เด็กเล็กก็ต้องเข้าโรงเรียนอนุบาลเพื่ออบรมบ่มนิสัย ชั้นต่อไปก็โรงเรียนประถมศึกษา มัธยมศึกษา มหาวิทยาลัย แล้วก็ไปเรียนต่อต่างประเทศ พอจะกล่าวได้ว่าครึ่งหนึ่งของชีวิตมิได้ห่างจากตำราหรืออาจเรียกได้ว่าเป็น "นักศึกษา" ทุกตัวอักษรแทบจะท่องได้ พอจับปากกาก็เขียนได้อย่างคล่องแคล่ว หากวิเคราะห์ถึงจุดหมาย ก็เพื่อ "ลาภ ยศ สรรเสริญ" หากจะถามว่า "ประโยชน์ต่อสังคมหรือ" เกรงว่าคง "เป็นไปไม่ได้" คำสั่งสอนของบุพเมธาจารย์ที่มีอยู่ในตำรานั้น ก็มีเพียงใช้ตอบคำถามเท่านั้น ไม่มีผู้ใดประพฤติปฏิบัติตามด้วยหรอก ถ้าเช่นนั้นจะไม่กลายเป็น "บัณฑิตผู้ไร้ประโยชน์" หรอกหรือ ยังมียิ่งกว่านั้นอีก เมื่อยิ่งเรียนมาก ความคิดอ่านยิ่งร้ายขึ้น กลวิธีในการหลีกเลี่ยงโดยอาศัยช่องโหว่ของกฎหมายยิ่งเฉียบแหลมขึ้น เดิมทีนั้นศึกษาก็มุ่งจะให้ "คุณธรรมรุ่งเรืองผดุงศีลธรรม" แต่ปัจจุบันกลับเปลี่ยนเป็นเพื่อ "ความร่ำรวยในกิจการ" ทำให้อาตมาเศร้าสลดยิ่งนัก อยากจะให้ชาวโลกยึดตำราเหมือน "เต้าเต๋อจิง" (พระคัมภีร์เต๋า) จงอย่าเห็นเป็น "เซงลี้เก็ง" (คัมภีร์ค้าขาย) ไป การ

ศึกษาเล่าเรียนเพื่อให้ความรู้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น เป็นการยกคุณภาพของชีวิต หากเป็นเพียงแต่ "เครื่องมือในการทำมาหากิน" เปลี่ยนตำราเป็นธนบัตรแบบนั้นก็ยิ่งไร้คุณค่ามากขึ้น หากจะใช้ความรู้นั้นเพื่อ "ก่ออาชญากรรม" ก็จะทำให้กลายเป็น "ผู้ดีแบกสาแหรก"

วันนี้ข้าฯ จะพาธรรมญาณศิษย์รักหยางเซิงไปเที่ยวแดนศักดิ์สิทธิ์เจ้าหยางเซิง เตรียมขึ้นบนดอกบัว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : ศิษย์อาจารย์นั่งบนดอกบัว ตลอดทางผ่านคลื่นลมหมอกเมฆตรงไปสู่อาณาจักรแห่งความสะอาดบริสุทธิ์ ภาพแห่งสามัญธรรมดาค่อยๆ เลื่อนห่างอยู่ด้านหลังของเรา...มาถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

หยางเซิง : วันนี้มาถึงสถานที่นี้ ทัศนียภาพแตกต่างกว่าที่ผ่านๆ มาทุกหนทุกแห่งมีสภาพเหมือนสถาบันการศึกษา กลิ่นไอสูงส่งผิดธรรมดามีนักศึกษาบางท่านก็กำลังเดินท่องบทกลอนไปด้วย...

พระจี้กง : ที่เจ้าพบเห็นในวันนี้นั้น เป็นแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเมธาจารย์ปราสาทที่เห็นด้านหลังคือ สิทธาลัยมหาปราสาท เราไปเยี่ยมคารวะท่านสิทธาจารย์ขงจื่อกันเถอะ!

หยางเซิง : ขอรับกระผม! วันนี้นับว่ามีเกียรติมากที่ได้มายังแดนศักดิ์-สิทธิ์แห่งเมธาจารย์ ได้ทัศนศึกษาสถาบันชั้นสูงสุดยอด นับได้ว่าไม่เสียชาติเกิดโดยแน่แท้

ปราสาทหลังใหญ่ด้านหน้ามีอักษรเขียนไว้ว่า "สิทธาลัยมหาปราสาท" รอบๆ ปราสาทสะอาดสะอ้าน ปราศจากฝุ่นละออง ทั้งสองข้างของทางเข้าปราสาทมีเหล่าบัณฑิตยืนเรียงราย เหมือนกำลังคอยต้อนรับพวกเราอยู่ เดินตามหลังท่านอาจารย์เข้าไปยังปราสาท พระที่นั่งตรงกลางมีบุรุษผู้อาวุโสนั่งอยู่ ทั้งสองข้างก็มีบัณฑิตเฝ้าล้อมรอบ ภายในปราสาทตกแต่งประดับประดาแบบสมัยโบราณ มีทั้งที่ฝนหมึกและพู่กันวางเรียงราย ตำรับตำราในตู้ยิ่งทำให้ตระการตาไปหมด ท่านผู้อาวุโสผู้นี้คงเป็นท่านบุพเมธาจารย์ขงจื่อ!

พระจิ้กง : ที่นั่งอยู่ตรงกลางคือท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ แห่งบุพเมธาจารย์ขงจื่อ ทั้งสองข้างคืออัครสาวกสี่คน และนักตรรกวิทยาอีก ๑๐ คน เจ้าหยาง-เชิงรีบคารวะท่านขงจื่อ

หยางเชิง : ขอรับกระผม! ศิษย์โง่ขอคารวะ ท่านบุพเมธาจารย์ผู้ศักดิ์-สิทธิ์ และท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขอได้โปรดชี้แนะแก่ผู้โง่เขลาด้วยเถิด!

ขงจื่อ : นับว่าเป็นบุญแห่งสถาบันปราชญ์เมธีแห่งนี้ ที่ท่านหยางเชิงในฐานะเมธีแห่งสำนักทรงได้อาศัยพู่กันศักดิ์สิทธิ์ แต่คัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์เหมือนไม้กระบองตีปลุกชาวโลกให้ตื่น ข้าฯ รู้สึกอบอุ่นใจ ทางปรัชญาเมธีจะไม่พูดถึง "พลังลึกลับรบกวนเทพเจ้า" แต่คุณธรรมภูตผีเทพเจ้าเปี่ยมทันทั่วพิภพ ฆาตเคราะห์ก็ไม่สูญสลาย ดังนั้น ข้าฯ จึงกล้าพูดเพราะเหตุที่ชาวโลกไม่รู้ซึ้งถึงการเกิด และจะรู้เรื่องความตายได้อย่างไร? ข้าฯ เกรงว่าชาวโลกจะละทิ้งหลักการ แต่ไปจับเอาที่ปลายเหตุ (คือละความดียึดถือความชั่ว) คือไม่ทำความดีตอนมีชีวิตอยู่ แต่กลับไปแสวงหาในตอนดับชีพไปแล้ว ดังนั้นการที่ศิษย์ได้ชี้สั่งสอนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภูตผีเทพเจ้า ล้วนให้การอธิบายอย่างคลุมเครือไม่แจ่มชัด อันความซื่อสัตย์ภักดีและเห็นอกเห็นใจ คือคำสั่งสอนที่มาจากความเมตตากรุณาเจียมตนให้อยู่ในมารยาท ไม่ขัดมติแห่งเมตตาธรรม นิสัยมนุษย์ที่เหมาะสมกับสวรรค์ย่อมไม่กล่าวพาดพิงถึงสวรรค์ ถึงจะได้รับธรรมะจากสวรรค์ การเกิด-ดับก็จะอยู่ในกฎเกณฑ์ของเราเอง จึงมีคำกล่าวกันว่า "บรรลุธรรมในตอนเช้า แม้จะตายในตอนค่ำก็ยอม" หากมนุษย์ปฏิบัติการงานด้วยความซื่อสัตย์ ไม่ขัดต่อคุณธรรม อยู่ในวินัยสามคุณธรรมห้า ก็จะเข้ากับมหาสัทธรรมได้ นั่นก็คือ การประกอบคุณความดีตอนมีชีวิตอยู่ เมื่อถึงเวลาตายก็สงบสุข ก็สามารถกลับคืนสู่จุดหมายของศาสนาอยู่ในดินแดนที่สะอาดสงบสบาย ก็อย่างที่ข้าฯ ได้กล่าวไว้ว่า "ความเสมอภาคในสากลโลก"

ย้อนกลับมาดูสถาบันผลิตบัณฑิตในปัจจุบัน ที่มุ่งให้ความสำคัญต่อปริญญาบัตรอันที่ใช้เป็นเครื่องทำมาหากิน ส่วนการอบรมจิตและ

ศีลธรรมกลับกลายเป็นวิชาโท เพราะฉะนั้นชาวโลกจึงพูดกันว่า "รู้มากคดโกงมาก คนโง่กลับซื่อตรง" ข้าฯ จึงหวังว่าชาวโลกที่เล่าเรียน นอกจากความรู้ที่ได้รับแล้ว ต้องมีมนุษยธรรม ในการฉ้อฉลหลอกลวง คดโกงต่างๆ ก็จะทำลายตำแหน่งหน้าที่หรืออนาคตของตนเอง คดีคอรัปชั่นที่เกิดขึ้นทุกวันนี้มีมากพอที่จะเป็นหลักฐานได้ ผู้ที่ดำเนินการด้วยเล่ห์เหลี่ยมกลอุบาย สวรรค์ก็คงตอบสนองด้วยเล่ห์เหลี่ยมเช่นเดียวกัน

หยางเซิง : ท่านบุพเมธาจารย์ช่างสมเป็นแบบอย่างของครูบาอาจารย์ทั้งหลาย โดยเอาใจใส่ต่อนักศึกษาในทุกแง่มุม ดังคำสรรเสริญที่ว่า "คุณธรรมประดับฟ้า ธรรมะจรรโลงจากอดีตถึงปัจจุบัน" ซึ่งคำสรรเสริญเพียงคำเดียวไม่พอเพียงด้วยซ้ำไป วรพจน์ของท่านบรมเมธาจารย์มีค่าดั่งทองคำก็ไม่ปาน กระผมขอยึดถือไว้ประจำ ขอเรียนถามท่านบรมเมธาจารย์ว่า ถ้าบำเพ็ญธรรมในหมู่บัณฑิตนั้นต้องปฏิบัติอย่างไร และผลแห่งการบำเพ็ญนั้นจะเป็นฉันใด ดั่งเช่น ตัวท่านและบัณฑิตรุ่นก่อนที่ได้รับและเสวยสุขในสวรรค์ทุกวันนี้ กระผมมีความเคารพเลื่อมใสยิ่งมิทราบว่าจะฝึกฝนกันอย่างไรบ้าง?

ขงจื่อ : บัณฑิตทุกวันนี้ เพื่อที่จะสอบเลื่อนชั้นในการเรียน จึงได้คร่ำเคร่งต่อการเรียนอย่างหนัก หามรุ่งหามค่ำ ในสมองเต็มไปด้วยข้อความและตัวเลข กิริยามารยาทการต้อนรับขับสู้ จึงแข็งกระด้าง จึงมีคนพูดถากถางว่า "บัณฑิตเงอะงะ" ผู้ที่ยังเรียนอยู่ในสถาบันหากมีอาการเช่นนี้ยังพออภัยกันได้ แต่เมื่อสำเร็จออกมาแล้ว อยู่ในสังคมแล้ว ควรที่จะนำเอาคำสั่งสอนของปราชญ์ผู้ศักดิ์สิทธิ์มาใช้ในกิจการงานและสังคม จนมีความอ่อนน้อมถ่อมตนและอบอุ่น และควรหลีกห่างจากสิ่งไร้มารยาททั้งสี่อย่างคือ สิ่งไร้มารยาทไม่ควรดู ไม่ควรฟัง ไม่ควรพูดและไม่ควรกระทำ วันหนึ่งให้ตรวจดูสามครั้ง ฝึกกายบำรุงจิต ถึงแม้จะไม่ได้ออกบวชแสวงธรรม ปฏิบัติธรรมอย่างแท้จริง แต่จะอยู่ในสังคม ก็สะอาดหมดจดไม่โลภซึ่งเป็นวิสัยของบัณฑิตผู้พร้อมสละเพื่อชาติ ยิ่งกว่านั้น แม้ศาสนาก็ไม่แยกเขาแยกเราปลอบเตือนผู้คน ในที่สุดก็จะบรรลุความสำเร็จอันยิ่ง

ใหญ่ จนกลายเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งสวรรค์ ซึ่งเท่ากับได้ตระเตรียมที่ทางไว้แต่เนิ่นๆ เมื่อสิ้นชีพลงแล้ว ก็จะไปสู่เขตแดนแห่งความศักดิ์สิทธิ์สามารถที่จะมาเสวยสุขที่นี่ได้ โดยไม่ต้องกลับไปเวียนว่ายตายเกิดอีก

หยางเซิง : อ๋อ การปฏิบัติธรรมของบัณฑิตเป็นอย่างนี้เอง เพียงเที่ยงตรงจากสิ่งไร้มารยาทสี่อย่างก็จะไม่เป็นบาป ช่างไม่ผิดเพี้ยนไปจาก พุทธเต๋า เลย หากตอนมีชีวิตอยู่ได้รับการฝึกฝนแล้วยิ่งเหมาะแก่สภาพจริงเป็นอย่างยิ่ง

พระจี้กง : แต่ละคนหากละทิ้งสิ่งไร้มารยาทสี่อย่าง ก็จะกลายเป็นคนที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง เขาผู้นั้นก็จะเป็นผู้บริสุทธิ์สูงส่ง จะได้รับการยกย่องให้เป็น “ปราชญ์ผู้ศักดิ์สิทธิ์” ซึ่งก็เหมือนอีกชื่อหนึ่งของ “เซียน-พุทธ” นั่นเอง หากอยู่ในโลกได้บำเพ็ญประโยชน์แก่ผู้อื่น จิตของเขากับสวรรค์จะเข้ากันได้เป็นหนึ่งเดียว เพราะฉะนั้นท่านเหล่านักปราชญ์ที่อยู่ที่นี่นั้นสมัยที่อยู่ในโลก พวกเขาต่างก็ได้ทำคุณประโยชน์ต่อสังคมมาก่อน!

หยางเซิง : ขอกราบเรียนถามท่านบุพเมธาจารย์ ศิษย์ของท่านที่คอยปรนนิบัติอยู่นี้ จะสามารถชี้แจงถึงชีวิตความเป็นอยู่ในแดนสวรรค์ของพวกเขาให้ทราบบ้างได้ไหม?

เมธาจารย์ : ได้ซี พวกสานุศิษย์สามารถรับการสั่งสอนแบบเดียวกันจิตของเขาและของข้าฯ ผสานเป็นหนึ่ง ถือปฏิบัติตามคำสั่งของข้าฯ เพราะฉะนั้นจึงสามารถอยู่รวมกันในแดนศักดิ์สิทธิ์นี้ ซึ่งมิใช่เป็นสิ่งบังเอิญเลย ข้าฯ มีอัครสาวกอยู่ ๔ คน นักตรรกวิทยา ๑๐ คน นักปราชญ์ ๗๒ คน และศิษย์ทั้งหลายอีก ๓,๐๐๐ คน และบัณฑิตที่นับจำนวนมิได้อีกมากมาย และพวกที่ยึดถือปฏิบัติตามหลักการสั่งสอนของข้าฯ พวกเขาสามารถกลับคืนสู่จิตสวรรค์อยู่รวมกันอีก นักปรัชญาเมธีจะไม่มีพิธีกรรมทางศาสนาและก็ไม่มีความลี้ลับใดๆ ด้วย หากแต่สามารถเข้าถึงแนวทางของข้าฯ ฝึกฝนกายอย่างซื่อตรง ถ่อมตนอยู่ในมารยาทให้การศึกษาแก่ผู้มีความสามารถแล้วละก็ จิตวิญญาณของเขาก็จะสามารถหลุดพ้นจากเขตแดนสามัญ ขึ้นสู่เขตแดนศักดิ์สิทธิ์

กล่าวถึงศิษย์ “หยวนหุ้ย” นี่ก็แล้วกัน พำนักอยู่ในซอยแคบๆ ในสลัม ทานอาหารที่เลวๆ คนอื่นจะทนต่อสภาพยากแค้นนี้ได้ยาก แต่สำหรับหยวนหุ้ยแล้วเขากลับสุขสบายดี คนในสมัยนี้ มีใครบ้างสามารถดำรงอย่างสมถะสูงส่งเช่นนี้ได้ การปกป้องหลักของปรัชญาเมธี ดำรงสภาพความเป็นสุภาพบุรุษแห่งเมธาจารย์ มีใครบ้างจะแลเห็นความร่ำรวยลาภยศดั่งเมฆินทร์ ศิษย์ผู้ไหนที่มีความร่ำรวยแล้วไม่เสพสุข และไม่ท้อถอยต่อความยากจนต่ำต้อยบ้างไหม หรือใครที่ไม่มีกฎระเบียบของศาสนาบังคับไว้ ก็ถืออยู่ได้ด้วยศีลอย่างระมัดระวัง คล้ายกับว่าเดินอยู่บนผิวน้ำแข็งที่เปราะบาง ในขณะมีชีวิตอยู่ ได้ธำรงตนในลักษณะเช่นนี้แล้ว เมื่อสิ้นชีพย่อมต้องหลุดพ้นจากกิเลสที่ผูกมัด สำเร็จธรรมะเป็นปราชญ์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ แน่แท้

หยางเซิง : นักปราชญ์ในสมัยโบราณ ฝึกฝนกันแบบนี้เอง แล้วนักปราชญ์สมัยนี้ละ?

เมธาจารย์ : นักปราชญ์สมัยนี้ ได้ตำแหน่งในแดนศักดิ์สิทธิ์ก็มีมากอย่างที่นักปราชญ์ที่อยู่นอกปราสาท ก็มิใช่ครูบาอาจารย์ในปัจจุบันนี้หรอกหรือ พวกเขาเป็นอาจารย์คน ตลอดชีวิตสั่งสอนบัณฑิต ชักนำนักเรียนด้วยใจอารี ไม่เห็นแก่ได้ แม้จะยากจนข้นแค้น แต่จิตนั้นบริสุทธิ์ สอนทั้งกลางวันกลางคืน กระทำการรับช่วงเจตนารมณ์ถ่ายทอดให้กับชนรุ่นหลัง มีลูกศิษย์มากมาย เกียรติศักดิ์หอมฟุ้งขจรขจาย ครูอาจารย์เหล่านี้เมื่อสิ้นชีพลงแล้ว สามารถที่จะกลับสู่สวรรค์ อยู่อย่างผาสุกชั่วนิรันดร์ เพราะฉะนั้นจึงฝากฝังมายังครูอาจารย์ทุกท่าน ไม่เพียงแต่ฝึกฝนตนเพื่อสั่งสอนผู้อื่นเท่านั้น ในขณะสั่งสอน ควรตระเตรียมให้พร้อมมูล สอนโดยจริงใจ เพื่อไม่เป็นการเอาแต่เงินเดือนอย่างเดียวจะทำให้ลูกเต้าคนอื่นเสียหาย หรือมุ่งแต่จะให้ศิษย์ได้เรียนพิเศษเลยทำให้การสอนประจำหย่อนยาน อันนี้ทำให้ขาดความรับผิดชอบในหน้าที่แล้ว ยังทำร้ายจิตวิญญาณตนเอง แล้วฉากต่อไปจะคิดแก้ไขกันอย่างไร

สถานที่นี้มีต้นท้อต้นลี้ปลูกเต็ม ผลงานของอาจารย์แต่ละคน

จะมองเห็นได้จากที่นี่ ท่านที่สั่งสอนอย่างจริงใจ นิสัยโอบอ้อมอารี ต้นท้อต้นลี้จะขึ้นเต็มสวนกลิ่นหอมอบอวล ในทางตรงกันข้าม ถ้าต้นท้อต้นลี้ใบร่วงหล่น และก็ไม่ติดผลด้วย ถึงแม้ว่าในสายตาของคนปัจจุบันคิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องไร้สาระ แต่ทว่าเกี่ยวกับคุณธรรมและความมีหิริโอตตัปปะของตนเอง ควรจะมีหน้าที่รับผิดชอบมิใช่หรือ?

พระจี้กง : ขอให้ท่านอาจารย์ที่อยู่ในโลกนี้ ล้วนเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์กลับชาติมาเกิด เพื่อให้เป็นอาจารย์ตัวอย่างตลอดกาล ลมแห่งฤดูใบไม้ผลิจะนำฝนมาให้ นักเรียนที่ได้รับผลประโยชน์จะรู้สึกถึงบุญคุณของท่านมิรู้วาย ขออย่าเป็นอาจารย์ที่ปั้นลูกชาวบ้านให้เสียหายกลายเป็น "อาจารย์เลว" เลย เนื่องจากเวลาดึกมากแล้ว จำต้องขอลาท่านบุพเมธาจารย์ไปเพียงเท่านี้

เมธาจารย์ : ก็จะไม่รั้งรอ ขอให้ลมแห่งปราชญ์ศักดิ์สิทธิ์ ช่วยเพิ่มพูนความรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้น

หยางเชิง : กราบขอบพระคุณ ท่านบุพเมธาจารย์ที่ประทานวรพจน์... กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับเถอะ

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียนถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๒๗

วันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๓
เที่ยวอัครมหาวิหารทิศตะวันตก
เข้านมัสการเฝ้าสมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า (พระโคดมพุทธเจ้า)

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

พุทธธรรมตะวันตก มรดกไร้อักขระ
ฝึกจิตให้อิสระ วิปัสสนาพาบรรลุ
ชูช่อแย้มสลวยให้ ในดวงเนตรธรรมบรรจุ
ยานเมตตาฝ่าพายุ ทะเลทุกข์โปรดปุถุชน

พระจี้กง : พุทธธรรมมาจากตะวันตก (ประเทศอินเดีย) ได้โปรดเวไนยสัตว์จำนวนมากมาย อีกทั้งวิสัยของคนในเมืองจีนซื่อสัตย์เรียบง่าย พุทธศาสนาจึงรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวเข้ากับวัฒนธรรมของจีนได้ จึงทำให้ประชาชนยอมรับ ศาสนาที่มาจากต่างชาติได้ละลายและหลอมเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และนำมาเผยแพร่ให้กว้างขวางยิ่งๆ ขึ้น จึงกลายเป็นศูนย์กลางแห่งความศรัทธาของชาวโลก ปัจจุบันผู้นับถือศาสนามีมากมาย เมตตาเผยแพร่กว้างขวาง ปฏิบัติธรรมบรรเทาทุกข์ สร้างเสริมจิตใจผู้คนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ตั้งแต่บุราณมาจนบัดนี้ พุทธธรณีมีพระอริยบุคคลปรากฏให้เห็นอยู่เสมอ อาตมาก็เป็นสงฆ์รูปหนึ่งเป็นอรหันต์อวตารมาเกิด ออกจากบ้านเล็ก (ออกบวช) ไปสู่บ้านใหญ่ (บ้านมวลชน) เที่ยวโปรดเวไนยสัตว์ นับได้ว่าออกบวชเพื่อมวลมนุษย์ โดยทั่วไปพวกที่ออกบวชมักจะหลบอยู่แต่ในวัด ไม่เห็นแม้แต่เงา เหมือนจากบ้านใหญ่ (สังคม) เข้าไปอยู่ในบ้านเล็ก (วัด) จนสิ้นความเกิดดับไปเอง นับว่าเป็นผู้ "สันโดษ" (โดดเดี่ยว) ไม่อาจเป็นพุทธะของปวงชนได้ ซึ่งน่าเสียดายมาก อาตมาจะพาเจ้าหยางเซิงไปท่องตะวันตก ไปนมัสการพบ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อฟังธรรมจากท่าน

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : ...อัครมหาวิหาร อยู่ข้างหน้านั่นแล้ว พวกเราเข้าไปนมัสการพระพุทธเจ้า

หยางเซิง : อัครมหาวิหารอันสง่างาม ดูคล้ายกับมหาวิหารในโลกมนุษย์ มีพระภิกษุ ภิกษุณีมากมายเดินไปเดินมา นอกจากนั้นยังมีเณรน้อยอยู่ด้วย อยู่ในสภาพที่บริสุทธิ์ กำลังแสดงคารวะมาทางเรา

พระจี้กง : ที่นี่ก็คือพุทธภูมิแห่งสวรรค์ตะวันตก ทั่วทุกหนทุกแห่งสะอาดปราศจากฝุ่นธุลี

หยางเซิง : ทั่วพื้นเต็มไปด้วยเพชรนิลจินดา รัศมีเปล่งปลั่งแวววาว บรรยากาศละมุนละไม รู้สึกจะมีกลิ่นหอมอบอวลของแก่นจันทร์... พระพุทธองค์ทรงประทับอยู่เบื้องกลาง ลักษณะน่าเกรงขาม มีรัศมีเปล่งออกรอบๆ พระวรกาย มีพระอัครสาวก ๒ องค์ ประทับอยู่เบื้องซ้ายและขวา ลักษณะสงบเสงี่ยมดูศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก ทำให้ผู้พบเห็นไม่กล้าจะละลาบละล้วง แม้แต่ความคิด...ข้าน้อยขอกราบนมัสการพระพุทธองค์ วันนี้กระผมได้ติดตามอาจารย์มายังวิหารรัตนไตรแห่งนี้ ในดวงจิตรู้สึกเบิกบานยิ่งนัก ขอพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมด้วยเถิด

พระพุทธองค์ : เจริญพรหยางเซิง พุทธธรรมแพร่มายังตะวันออก ได้โปรดผู้มีบุญวาสนาความศรัทธาไม่เสื่อมถอย ปัญญาคงอยู่ตลอดกาล ทั้งนี้เพราะพระสาวกได้สละตนรักษาพระศาสนาไว้ อาตมารู้สึกยินดียิ่ง ขณะนี้ศีลธรรมเสื่อมโทรม ศาสนาต่างๆ จึงเกิดขึ้น อย่างเช่น พุทธธรรมได้เผยแพร่ทั่วโลก ผู้ที่อุทิศตัวต่อพุทธศาสนาก็เพิ่มขึ้นมาก ซึ่งเป็นสิ่งยืนยันได้ว่า พุทธธรรมมีคุณประโยชน์ต่อมวลมนุษย์ หากผู้ปวารณารักษาศีลอย่างเคร่งครัดโดยไม่เสื่อมคลาย บำเพ็ญเพียรจนกระทั่งบรรลุมรรคผลย่อมได้อริยผลแน่นอน ท่านหยางเซิงซึ่งเป็นทูตแห่งสำนักทรงทั้งยังได้ศึกษาพุทธธรรมด้วยความศรัทธายิ่ง นับว่าเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่

เยี่ยมยอด อันสำนักทรงได้เผยแพร่สัทธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ อันตรงกับหลักของพุทธศาสนาที่ว่า “บาปทั้งปวงพึงละ กุศลทั้งปวงพึงกระทำ” ซึ่งนับว่าเป็นธรรมที่ถูกต้องในวาระที่ศีลธรรมเสื่อมโทรมลง ดังพระพุทธเจ้าได้ปรากฏในสำนักทรง เพื่อต้องการโปรดเวไนยสัตว์ได้กว้างขวางขึ้น เพื่อความสะดวกผู้บำเพ็ญธรรม นับว่าได้สะสมผลบุญและคุณธรรมอเนกอนันต์ ทุกๆ ผู้ทุกๆ นามพึงศึกษาไว้

หยางเซิง : พระพุทธองค์ตรัสได้ดีเยี่ยม แต่เท่าที่ข้าพระพุทธเจ้าได้ฟังมาก็มาก ที่เหล่าสาวกแห่งพระพุทธองค์ได้บริภาษกล่าวร้ายต่อสำนักทรงอย่างครื้นเครง โดยกล่าวหาว่าสำนักทรงเป็นทางมาร ผู้ได้ยินได้ฟังต่างรู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจ มิทราบว่า พระพุทธองค์มีความเห็นอย่างไรบ้าง

พุทธองค์ : ขณะนี้อยู่ในยุคปลายของพุทธธรรม ซึ่งอยู่ห่างจากพุทธะไกลมาก มวลชนในยุคนี้แม้จะมี “รากธรรม” อยู่ก็ตาม แต่ไม่มี “รากปัญญา” ดังนั้น ผู้ที่ศึกษาพระธรรมไม่ได้ศึกษาพระสูตรอย่างกว้างขวาง กระทำตนเหมือนนักทัศนาจร ศึกษาเพียงผ่านๆ จึงเห็นว่า พุทธศาสน์ดีที่สุด (วิชาเฉพาะ) ส่วนวิชาอื่นๆ (พระคัมภีร์ของศาสนาอื่นๆ) ต่ำต้อยจนไม่อยากมอง ภายใต้ทัศนคติของตนเอง ก่อให้เกิดความลำเอียง ไม่ยอมยกย่องศาสนาอื่นเป็น “กัลยาณศาสน์” จึงโจมตีด้วยปากและปากกาว่า “เป็นศาสน์แห่งมาร” ทำให้โอษฐ์พระพุทธเปื้อนด้วยเลือด เช่นฆ่ากันด้วยมือ ทำให้อาตมาเกิดความสังเวชยิ่ง! พุทธธรรมมีสี่หมื่นแปดพันพระธรรมขันธ์ ส่วนสำนักทรงก็นับถือและศรัทธาต่อปราชญ์เทพพุทธ โบราณ ซึ่งตรงกับหลักของพุทธะ คือ จิตสะอาด รักษาศีล สวดพระอภิธรรมอย่างสงบ เพื่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เบื้องบนคุ้มครอง ด้วยกำยานธูปแผ่มา ความสะอาดทำให้เหล่าทวยเทพ พุทธ โพธิสัตว์ซึ้งในความศรัทธา จึงได้เสด็จลงมาประกาศธรรมสั่งสอนแด่ผู้มีบุญวาสนาเพื่อโปรดผู้หลง ถ้าหากมีอุบาสกอุบาสิกาที่ถือศีลห้า และบำเพ็ญกุศลสิบจิตระลึกถึงแต่พุทธะ พุทธะย่อมตอบสนอง ดังนั้นด้วยแรงศรัทธาแห่งพุทธะ พู่กันที่รับทรงก็จะขีดเขียนอย่างพิสดาร พระธรรมก็จะสั่งสอน

มวลมนุษย์ ซึ่งก็สมเหตุสมผลและปฏิบัติได้ง่าย ขอเหล่าสาวกแห่งพุทธะจงอย่าเหยียดหยามดูถูก (พระพุทธเจ้าองค์อื่นๆ) อันจะทำลายรากพระธรรมแห่งปัญญา ทั้งนี้เนื่องจากปัญญาธรรมถูกปิดบัง ตาเห็นแต่พระสูตร หูก็ได้ยินเขาพูด จึงกล่าวร้ายป้ายสีเพียงแสงกะพริบก็สามารถทำให้พู่กันคลาดเคลื่อนได้ ตามความเห็นของอาตมา หากมีการดลบันดาลก็ย่อมมีการตอบสนอง เมื่อระลึกถึงพุทธะ พุทธะย่อมตอบสนอง หากไม่เชื่อถือละก็ เหล่าสาวกที่สวดพระอภิธรรมอยู่นั้นจะไม่เป็นพวกมารด้วยหรอกหรือ?

หยางเชิง : พระพุทธองค์ทรงนับเป็นพระพุทธเจ้าแห่งจักรวาล พระธรรมของพระพุทธองค์ทำให้ "ทั่วสากลโลกเคารพนับถือ" สิ่งที่ชาวโลกนับถือคือ "หลักธรรม" แต่ละศาสนาที่ไม่ขัดต่อประเพณีอันดีงาม ย่อมเป็นศาสนาที่ถูกต้อง มีคุณประโยชน์ต่อจิตใจคน พระพุทธองค์เป็นที่เคารพบูชาของชาวโลก ด้วยความเมตตากรุณา มีความเสมอภาคในศาสนา เห็นมวลมนุษย์เป็นหนึ่งเดียว สัตว์ทั้งหลายล้วนเป็นญาติกันในสามโลก ต่างก็มีพุทธจิต ก็คือ พุทธกาย หากดูถูกมนุษยชาติด้วยกันแล้ว ที่เรียกว่า "ฝึกพุทธะ" จะกลายเป็น "ขัดพุทธะ" ไป มิทราบว่าพุทธองค์ทรงมีความคิดเห็นประการใดบ้าง?

พุทธองค์ : พุทธธรรมครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง จึงกล่าวว่า "พุทธ-ธรรมไร้ขอบเขต" ศาสน์อื่นก็เหมือนผ้าจีวรที่ผู้ถือบวชห่มอยู่นอกกายเพื่อปกป้องพุทธกาย จะละทิ้งขว้างได้อย่างไร มวลมนุษย์ทั่วโลก ต่างก็ปฏิบัติตามหน้าที่ที่สวรรค์ประทานให้ เพื่อสืบทอดบวรพุทธศาสนา จะเหยียบย่ำทำลายได้อย่างไร ส่วนผู้ที่ต่อต้านศาสน์อื่นนั้น โจมตีกล่าวร้ายผู้อื่น ล้วนเกิดจากความเห็นแก่ตัว จิตริษยา โลภะที่ยังหลงเหลืออยู่มันก็เหมือนโอษฐ์พระพ่นดินปืน ฆ่าทำลายไม่รู้จักกี่คนแล้ว จะต่างอะไรจากเพชฌฆาตเล่า?

ดอกไม้ ผลไม้ที่บูชาอยู่หน้าพระพุทธรูปเล่า ก็มิใช่พวก "นอกรีต" อุตสาห์เพียรปลูกไว้ด้วยน้ำมือของพวกนอกรีตเองหรอกหรือ พุทธจะ

ทิ้งของได้อย่างไร? ที่จริงแล้วเขาทำให้พุทธจิตเกิดความรู้สึกเมตตากรุณาขึ้นต่างหากเล่า! ขอให้เหล่าพระสงฆ์และนางชี ที่อาศัยปัจจัยสี่จากใครจัดหาให้ จากใครสร้างให้ละ? จึงขอให้พระสงฆ์และนางชีจงวางมีดลงเสีย จงอย่าได้เชือดเฉือนกัลยาณมิตร เพื่อหลีกเลี่ยงการทำลายตนเองโดยมิตั้งใจ อันจะต้องรับกรรมตอบสนองไม่มีสิ้นสุด

หยางเซิง : พระบารมีพุทธองค์หาที่สิ้นสุดมิได้ พุทธองค์ยิ่งใหญ่เที่ยงธรรม ปราศจากความลำเอียง เพื่อกอบกู้มวลมนุษย์ จึงได้แสดงธรรมทั้งหลาย โดยไม่เอนเอียง ซึ่งเหมาะกับความต้องการของมวลมนุษย์ กระผมขอกราบนมัสการอย่างสูง

พุทธองค์ : อาตมามีพระธรรมที่จะเผยแพร่ทั่วโลก อย่างเช่นพระวัชระอันไม่ดับสูญ ผู้บรรลุก็จะสำเร็จเป็นพุทธะ

หยางเซิง : จะเป็น “จิตฺตนิพฺพาน” ใช่หรือไม่?

พุทธองค์ : ถูกต้องแล้ว! รูปจริงไม่มีรูป เป็นสิ่งที่อยู่ต่อหน้าเรานี้แหละ

หยางเซิง : สิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็คือ “พุทธะ” พอหันกลับมองก็จะไม่เห็น!

พุทธองค์ : เกิดในแผ่นดินพุทธะ ทุกแห่งคือพุทธะ พ้นจากแผ่นดินพุทธะมองเห็นตนเป็นพุทธะ หากมองไม่เห็น จงใช้กระจกส่องก็จะเห็นได้ ต้องยอมรับตนไม่ต่างจากพุทธะ ใจกายตรงกัน ไม่หลีกห่างจากกัน ย่อมสำเร็จพุทธะ

หยางเซิง : ครับ ขอรับ! ข้าพระพุทธเจ้าแลเห็นปานแดงบนพระพักตร์ของพุทธองค์ มิทราบว่ามีความหมายอย่างไรบ้าง?

พุทธองค์ : เกิดมาก็มี ตายแล้วก็ไม่จากไป ไปมาโดดเดี่ยว ไม่เปิดก็ไม่ปิด นี่คือ “พุทธเนตร” มองดูสรรพสิ่งไม่เอนเอียง มองตนให้เที่ยงธรรม ไม่อยู่ทางซ้ายหรือทางขวา เป็นหนึ่งไม่เป็นสอง บนภูเขาจึงมีตะเกียงสว่างดวงหนึ่ง จากสิ่งนี้จะเห็นจิตประภัสสรเข้าสู่เขตแดนแห่งพระพุทธเจ้าดังนั้น จึงเรียกว่า พุทธเนตรซ่อนพระธรรมอัศจรรย์จนไม่อาจจะกล่าวได้

พระจี้กง : จากเนตรที่สามารถมองทะลุทั่วสากลโลก ใหญ่ปานเขา

พระสุเมรุ เมื่อเล็กจะปานเมล็ดข้าวเปลือก จึงกล่าวว่า “เมื่อคลายออกจะคลุมทั้งสากลโลก เมื่อเก็บจะซ่อนไว้มิดชิด”

หยางเซิง : รอยไหม้บนศีรษะของพระสงฆ์ และชี ความหมายว่าอย่างไร?

พุทธองค์ : รอยไหม้มีกลิ่นหอม ทำให้เผยพุทธจิตออกมา เครื่องหมายบนศีรษะ อันนี้เกี่ยวกับ “เศียรพระ” ต้องมี “รัศมีกลมกลืน” จึงสามารถสำเร็จ “ปรมัตถผล”

ผู้อุปสมบทแล้ว หากกระทำผิดศีลแล้ว หมายถึง รอยไหม้นี้ก็ไม่สามารถเกิดขึ้นโพธิปัญญาได้โดยมิรู้ตัวก็จะเกิดรากอกุศลขึ้น กลายเป็น “หัวเปรต” ด้วยเหตุนี้ ก็ไม่อาจจะเข้าสู่พุทธภูมิได้เลย

หยางเซิง : เป็นเพราะอย่างนี้เอง การชายตาหรือขมวดคิ้วของพุทธะหรือกิริยาวาจาแห่งพุทธะ ล้วนเป็นพุทธธรรมทั้งสิ้น ซึ่งเป็นสิ่งอัศจรรย์เหลือที่จะคิดได้ ขอกราบเรียนถามพระพุทธองค์ว่า ปัจจุบันการฝึกพุทธธรรมควรปฏิบัติอย่างไรจึงจะสำเร็จมรรคผล?

พุทธองค์ : หากอยากจะเป็นพุทธสาวกที่ถูกต้อง จะต้องปฏิบัติดังนี้

๑. **ศรัทธา** เชื่อมั่นว่าพุทธะเป็นจริง เชื่อตนเองไม่ใช่ของปลอม เชื่อผู้อื่นเช่นเดียวกัน เชื่อมั่นในสามสิ่งนี้ รวมเข้าเป็นหลักธรรม

๒. **เข้าใจ** เข้าใจในพุทธธรรม ไม่ทำตนเป็นผู้ไร้การศึกษา เมื่อเข้าใจในพระธรรมแล้วก็ฝึกจิต หากเข้าใจพระธรรมแต่ไม่เข้าใจจิต ก็เหมือนนำเอาของล้ำค่าเข้าไปในคุกตารางด้วย แม้ตนจะมีของล้ำค่า แต่แท้จริงแล้วเป็นนักโทษคนหนึ่ง แล้วจะสำเร็จเป็นอรหันต์ได้อย่างไร? ละโลภ โกรธ หลง สามตัว มารร้าย ก็จะทำให้จิตและกายสะอาด ก็จะเข้าสู่พุทธภูมิ

๓. **การปฏิบัติ** เมื่อศรัทธา เข้าใจแล้วต้องนำไปปฏิบัติ การบำเพ็ญธรรมที่สำคัญอยู่ที่การปฏิบัติ จึงเรียกว่า “บำเพ็ญภาวนา” ผู้ปฏิบัติจะสะอาดสูงส่ง “ผู้ปฏิบัติโดดเดี่ยว เป็นทางเล็ก (ธรรมน้อย) ผู้บำเพ็ญธรรมเป็นกลุ่ม คือ ทางผู้ใหญ่ (มหาธรรม)” ดังนั้นเพื่อประโยชน์ตนไปสู่ประโยชน์ท่าน (ทั้งหลาย) โดยอาศัยหลักเมตตาธรรม

ไม่ทำแต่ลำพังตนเอง

๔. การพิสูจน์ พุทธธรรมมีสี่หมื่นแปดพันพระธรรมขันธ์ ผู้ที่มีจิตศรัทธาเจริญตาม ย่อมสำเร็จผล แต่บุคคลย่อมมีการทดสอบให้เห็นชัด ไม่ว่าจะเป็นนักบวชหรือฆราวาสต่างปฏิบัติจริงก็จะพิสูจน์ได้จริง ศาสน์ใดก็ถือตามศาสน์นั้น ต่างคนต่างปฏิบัติต่างพิสูจน์ ไม่ควรแยกเขาแยกเราอย่างโกรธแค้น นินทากล่าวร้ายต่อกัน อันจะเป็นการเผาผลาญคุณธรรมตนเองดับปัญญาตนเอง เหมือนต้นไม้ขวางทาง "คนเดิน" ใบไม้ก็จะร่วงผลจะหล่นเพราะเกะกะคน จึงเป็นการทำร้ายตนเอง ดังนั้นจึงกล่าวกันว่า "จุดไฟเผาฟ้า เท่ากับเผาตนเอง" จงจดจำไว้

ที่กล่าวมาแล้ว ๔ ข้อ พอเพียงแก่ผู้ถือปฏิบัติ และเพื่อให้หมดจด (สะอาด) ในกรรม เพื่อหมดเวรกรรมในสามภพ ควรปฏิบัติดังนี้

๑. กายกรรม กายนั้นไม่ก่ออกุศล ไม่เกี่ยวข้องในบาป ไม่ทำลายสิ่งมีชีวิต คือ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักขโมย ไม่ผิดประเวณี คือ กายกรรมสะอาดหมดจด

๒. วจีกรรม ปากต้องไม่พูดเพ้อเจ้อ พูดส่อเสียด พูดกลับกลอกพูดหยาบคาบ กล่าวร้ายผู้อื่น คือวจีกรรมต้องสะอาดหมดจด

๓. มโนกรรม ไม่คิดโลภ โกรธ หลง คือ หมดจดในมโนกรรม

นอกจากหมดจดในกรรมทั้งสามแล้ว ต้องเจริญในธรรมอีก ๖ ประการ

๑. ทาน เมื่อพบเห็นผู้ตกทุกข์ได้ยาก จิตใจต้องเกิดเมตตากรุณา มีจิตเหมือนเห็นผู้อื่นจมน้ำเท่ากับตนเองจมน้ำด้วย เห็นผู้อื่นหิวก็เหมือนตนเองหิว การทำทานเพื่อให้ผู้ทุกข์ได้สุข ให้ผู้หลงได้ประโยชน์ การให้ทานมี ๓ ประการ

(๑) *บริจาคทรัพย์* โดยให้เงินทอง สิ่งของเครื่องใช้ แก่ผู้ยากจน เพื่อให้ชีวิตความเป็นอยู่ของเขาดีขึ้น คือบริจาคทรัพย์ช่วยพิมพ์หนังสือธรรมะ พระสูตรเพื่อโปรดเวไนยสัตว์ เพื่อแก้ไขจิตใจของมวลมนุษย์

ให้ดีขึ้น

(๒) *อย่ากลัวการให้ทาน* กับผู้เศร้าโศก ด้วยความรักไมตรีที่อบอุ่น ช่วยปลอบโยนให้คลายทุกข์ หากพบคนตกอยู่ในความลำบาก ก็ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้ตกอยู่ในความลำบาก ความทุกข์ยาก สามารถมีสุขขึ้นมาได้ ปลอดจากความหวาดหวั่น กับวัดวาอาราม ควรอุทิศแรงกายปกป้อง รักษาความสะอาด หรืออธิบายชี้แนะต่อผู้ที่กล่าวร้ายต่อพระธรรม โดยปราศจากความหวั่นเกรง

(๓) *วิทยาทาน* ด้วยความรู้ที่ตนเรียนมา นำพระธรรมไปเผยแพร่สั่งสอนแก่ผู้อื่น เพื่อให้มวลมนุษย์ได้รับฝนทิพย์ด้วย ออกจากหลง ให้เข้าใจให้ถูกต้อง ฝึกหัดธรรมจนสำเร็จ

๒. **รักษาศีล** รักษาศีลอย่างเคร่งครัด จนสามารถแสดงออกถึงลักษณะรูปธรรมที่สง่างามได้ การรักษาศีล สามารถทำให้กาย วจี มโน สะอาดบริสุทธิ์ได้ เพื่อไม่ก่อบาปกรรม ต้องรักษาศีลห้า อันได้แก่ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ผิดประเวณี ไม่พูดโกหก ไม่ดื่มสุราของเมา นอกจากนั้นก็มีสิ่งฟุ่มเฟือย ร้องรำทำเพลง อันทำให้คนหลงใหล บุหรี่ก็ควรงดเสีย เพื่อให้จิตกายสะอาดหมดจด

๓. **ขันติ** การบำเพ็ญธรรม ย่อมมีอุปสรรคมากมาย หรือพบกับการนินทากล่าวร้าย จะต้องไม่โกรธแค้น ต้องมีขันติ อดทนจนมีการให้อภัย จิตใจก็จะสบาย ขันติภายนอกได้แก่ อดทนต่อความหิว ความหนาว ขันติภายในได้แก่ อดทนต่อกามตัณหา โดยมุ่งมั่นไม่เสื่อมคลายแล้ว ไม่กลัวความลำบาก ทำได้ดังนั้นแล้ว การฝึกฝนบำเพ็ญธรรม โปรดเวไนยสัตว์ ก็จะสำเร็จแน่นอน

๔. **วิริยะ** พุทธสาครไร้ฝั่ง ภูผาธรรมสูงยิ่ง ไม่อาจเรียนได้หมด การฝึกฝนไม่ควรหยุดนิ่ง หากมีผิดพลาด เมื่อพบผู้รู้ชี้แนะให้รีบแก้ไขทันที หากมีสิ่งใดที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมให้รีบทำทันที ไม่ควรหลีกเลี่ยงบ่ายเบี่ยง ทำจนสุดความสามารถ มีความขยันหมั่นเพียรไม่เกียจคร้านย่อมถึงฝั่งแน่นอน

๕. **ฌานสมาธิ** จะฝึกฝนให้เป็นพุทธะ ต้องทำจิตให้สงบไม่ฟุ้งซ่าน ถ้าต้องการโปรดเวไนยสัตว์ ต้องมีการฝึกฝนจิตอย่างพิเศษ เพราะฉะนั้นต้องมีสติคิดรอบคอบจึงจะเกิดปัญญา พอพบกับปัญหาจึงจะสามารถแก้ไขได้

๖. **ปัญญา** ผู้ปฏิบัติธรรม ต้องมีจิตอันเป็นเครื่องมือของปัญญาอันสูงส่ง ศึกษาพระสูตรต่างๆ ให้กว้างขวางเพิ่มพูนความรู้ให้มากๆ เจนจัดต่อกิจการสังคม ต้องปราดเปรื่องในสำนวนโวหารไม่ติดขัด รอบรู้ในทุกๆ เรื่อง ดังนั้นจึงสามารถโปรดเวไนยสัตว์ได้สะดวก ผู้ปฏิบัติก็สามารถหลีกเลี่ยงไม่ให้ตกลงสู่ห่วงมารได้

หยางเซิง : พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมอย่างละเอียด เหมาะกับเข็มทิศให้ผู้ปฏิบัติธรรม ข้าน้อยก็ได้รับประโยชน์มหาศาล ต้องกราบขอบพระคุณอย่างมาก

พุทธองค์ : ชาวโลกหากสามารถปฏิบัติตามที่อาตมากล่าวมานี้ ก็จะสำเร็จพุทธะแน่นอน

พระจี้กง : เนื่องจากหมดเวลาแล้ว วันนี้ขอจบการฟังเพียงเท่านี้ ต้องขอกราบลาพระพุทธองค์ก่อน

พุทธองค์ : เจริญพร! ขอให้พุทธธรรมเผยแพร่ไปทั่วโลก มวลมนุษย์ต่างได้รับฝนทิพย์ พ้นจากทุกข์ ได้รับความสุขทั่วหน้ากันเทอญ

พระจี้กง : หยางเซิงขึ้นบนดอกบัว...สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้วหยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๒๘

วันที่ ๑๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๓
ท่องโพธาคีรีแห่งทะเลใต้ ฟังการบรรยายธรรมจาก
พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ (พระแม่กวนอิม)

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

พระโพธิสัตว์ใน ป่าไผ่นามจื้อเต็กลิ้ม
เหนือบัวขาวแม่กวนอิม ชูกิ่งหลิวพรมน้ำทิพย์
โพธาคีรีไซร้ อยู่ที่จิตใช่ไกลลิบ
ค้นหาโพธิจิต พบได้ง่ายในกายเรา

พระจี้กง : ในโลกนี้มีผู้ศรัทธากราบไหว้ พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ (พระแม่กวนอิม) เป็นจำนวนมาก อันเนื่องจากพระแม่กวนอิมมีเมตตา-คุณและกรุณาธิคุณ ทำให้ชาวบ้านรู้สึกสนิทสนมและเป็นกันเอง เหมือนดั่ง "มารดา" ในบ้านปานนั้น เพราะฉะนั้นจึงดูเหมือนมีพระแม่กวนอิมอยู่ทุกๆ บ้าน อันเป็นการเทิดทูนอย่างสง่างาม บ้างก็เทิดทูนเป็น "พระแม่กวนอิม" บ้าง เมื่อกราบไหว้พระแม่กวนอิมก็เหมือนกราบไหว้มารดา

พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์เป็นอวตารของพระพุทธเจ้าโบราณทรงพระนามว่า **"พระสัทธัมประภาพุทธเจ้า"** ดังนั้นจึงขานพระนามว่า "กวนอิมพุทธโบราณ" บ้าง หรือ "พุทธเจ้าโบราณแห่งทะเลใต้" บ้าง พระองค์ทรงเฝ้าสดับตรับฟังเสียงทุกข์ยากของชาวโลก ทรงตั้งปณิธานไว้ว่าจะปรากฏกายทุกแห่งหน จึงเป็นสาเหตุทำให้ผู้คนเคารพนับถือมาก ชาวโลกอยากจะบำเพ็ญดังเช่นพระแม่กวนอิมหรือไม่? เจริญตามรอยพระโพธิสัตว์เถิด!

วันนี้อาตมาจะพาหยางเซิงไปท่องโพธาคีรีแห่งทะเลใต้ เพื่อนมัสการเยี่ยมท่านพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ เพื่อให้ทรงบรรยาย

พระธรรม พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ทรงสำเร็จมรรคผล ณ จี้เต็กลิ้ม ภูเขาโพธาคีรีแห่งทะเลใต้ สถานที่ท่องเที่ยววันนี้ก็ยังคงเป็นสวรรค์ฟ้าตะวันตก

หยางเชิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถอะ

พระจี้กง : ...ถึงทะเลใต้ หยางเชิงลงจากดอกบัวเถิด

หยางเชิง : ด้านหน้าเป็นมหาสมุทร แล้วเราจะลงไปได้อย่างไร?

พระจี้กง : ข้าฯก็ไม่มีวิธีเหมือนกัน ดอกบัวนี้เกิดจากน้ำจืด แต่น้ำทะเลมันเค็ม หากดอกบัวแช่อยู่ในน้ำ "ทะเลทุกข์" คิดว่าคงเหี่ยวเฉา แล้วจะทำอย่างไร?

หยางเชิง : เราลองลงเหยียบน้ำทะเลดู ดูซิว่าจะจมลงไปหรือไม่?

พระจี้กง : ดีแล้ว! ข้าฯ จะลองดูก่อน เธอรออยู่ที่นี่ก่อน!

หยางเชิง : พอเท้าอาจารย์เหยียบลงบนพื้นทะเล อานุภาพช่างไพศาลยิ่ง ราวกับเดินอยู่บนเรือปานนั้น ไม่จมลงสู่ทะเล!

พระจี้กง : เจ้าเห็นข้าฯ เป็นอย่างไรบ้าง? ขาของข้าฯ นี้มีอานุภาพใช้ได้ทั้งบนบก ในอากาศ และบนน้ำ หยางเชิงเจ้าควรฝึกหัดไว้!

หยางเชิง : อานุภาพของกระผมยังไม่เพียงพอ ไม่กล้าที่จะลองดู กลัวจมสู่ก้นทะเล!

พระจี้กง : ไม่ต้องกลัว มีข้าฯ อยู่ทั้งคน ช่วยเหลือเจ้าได้ทันท่วงที!

หยางเชิง : ถ้างั้นผมจะลองดู...โอย! ไม่ได้แล้ว ผมกำลังจะจมลง อาจารย์ช่วยด้วย!

พระจี้กง : ไม่ต้องกลัว ข้าฯ จะดึงเจ้าขึ้นฝั่ง

หยางเชิง : โชคดีที่อาจารย์ช่วยเหลือ มิฉะนั้นแล้วคงจะจมลงสู่ก้นทะเลเป็นอาหารว่างของพวกปลาแน่นอน ขอเรียนถามท่านอาจารย์ ทำไมท่านจึงเหยียบน้ำไม่จม แต่ผมกลับตรงกันข้าม จะบอกเคล็ดลับให้ได้ไหม?

พระจี้กง : เจ้าอยากจะรู้ ข้าฯ ก็จะไม่สงวนเอาไว้ จะถ่ายทอดให้เจ้าดู

พวกที่ว่ายน้ำไม่เป็น พอลงสระว่ายน้ำก็จะจมลง พวกเขาต้องใช้ห่วงยาง ห่วงยางก็มีลมอัดแน่นอยู่ภายใน ทั้งที่ภายในห่วงยางกลวงเปล่า มันจึงสามารถลอยอยู่บนน้ำได้ เมื่อรู้หลักของอันนี้แล้ว เมื่อเจ้ากำลังจะเหยียบบนน้ำ ก็ให้ภาวนาตนเองเหมือนห่วงยาง กายนี้ว่างเปล่าไม่มีสิ่งใด แล้วมันก็จะลอยอยู่ได้ หากไม่เชื่อก็ลองดู กระบอกไม้ไผ่ ลูกโป่ง ถังเหล็ก เป็นต้น เพียงเพื่อไม่ให้มีรอยรั่ว (รักษาจิตให้เป็นเอกัคตาไม่ฟุ้งซ่าน) ก็จะไม่จมลง

หยางเซิง : พูดมีเหตุผล! กระผมรู้แล้ว

พระจี้กง : อย่างนี้หมายความว่า แต่ละคนที่ดำรงชีพอยู่ในโลกนี้ ไม่ควรติดยึดอยู่กับสิ่งของต่างๆ มิฉะนั้นแล้วก็จะจมสู่หนทางเวียนว่ายตายเกิด ถ้าหากสามารถละทิ้งทุกอย่าง อย่าให้ความใคร่ความอยากในสรรพสิ่ง เป็นภาระต้องแบก ให้กายของข้าฯ เต็มไปด้วยพลังปราณธรรมชาติ กายก็จะเหมือนดังลูกโป่ง ไม่ถูกสรรพสิ่งผูกมัดจนต้องจมลง ดังนั้นจึงสามารถลอยขึ้นสู่สวรรค์ อย่างเช่นปัจจุบัน ข้าฯ ว่างจากปัจจัยสี่ (จตุรภูต) แม้แต่น้ำก็ยังซึมไม่เข้า ดังนั้นจึงไม่มีภัยจากการจม จึงสามารถเดินบนน้ำได้เหมือนเหยียบเมฆก็ได้ พ้นจากทะเลทุกข์ ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

หยางเซิง : ข้างหน้ามีเรือเล็กๆ ลำหนึ่ง ลักษณะเหมือนเรือใบไม่ทราบว่ามีใครบ้าง?

พระจี้กง : ฮาฮ้า! พระแม่กวนอิม ทรงยานเมตตามาหาเรา ท่านรู้ว่าพวกเราศิษย์อาจารย์กำลังลองวิชาอยู่ที่นี่ ท่านจึงมาต้อนรับเราที่นี่

หยางเซิง : เรือลำน้อยชะลอเข้าฝั่ง ภายในมีท่านผู้หนึ่งทรงอาภรณ์สีขาวแพรวพราว พระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ ลักษณะสง่างาม พระพักตร์แฝงไว้ด้วยความเมตตากรุณา ซึ่งกระผมมักพบเห็นในขณะทำสมาธิหรือในความฝันแบบเดียวกัน วันนี้นับว่ามีบุญญาธิการมาก ข้าฯ น้อยขอกราบนมัสการ ท่านพระกวนอิมโพธิสัตว์

พระกวนอิม : หยางเซิงมิต้องเกรงใจ! ข้าฯ สถิตอยู่ที่จื่อเต๋อหลินบน

เขาโพธาคีรี ได้ข่าวว่าพวกท่านจะมาท่องเที่ยวที่นี่ เนตรทิพย์ข้าฯ เห็นท่านทั้งสองกำลังลองวิชากันอยู่ที่นี่ ดังนั้นจึงได้ขับยานเมตตามาพบท่านที่นี่ ขอเชิญท่านทั้งสองขึ้นมาเถิด

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ยานเมตตาลำนี้ทำไมจึงไม่ใหญ่โต?

พระกวนอิม : ก็เพื่อท่านทั้งสองเท่านั้น หากใช้ลำใหญ่ไปจะไม่สะดวก หากมีผู้โดยสารมากยานเมตตาลำนี้ก็จะขยายออกเอง ผู้ที่คิดจะฝึกบำเพ็ญเพียร หากจิตใจของเขาไม่ท้อถอย และต้องการเสวยสุขในแดนพุทธเกษตรละก็ เพียงแต่กล่าวนาม "กวนซื่ออิน" ข้าฯ ก็จะปรากฏกายอยู่ข้างเขา ดังนั้น ยานเมตตาจึงขยายใหญ่ได้โดยไร้ขอบเขต สามารถที่จะบรรทุกสรรพสัตว์หมดโลก

หยางเซิง : พระท่านทรงเมตตา อานุภาพไร้ขอบเขต นับว่าสรรพสัตว์มีบุญวาสนา

พระกวนอิม : ข้าฯ จะออกเดินทาง เจ้าหยางเซิงจับขอบเรือให้มั่น เพราะความเร็วมีมากเหมือนกับเหาะทะยาน หากพลั้งเผลอปล่อยมือ อาจตกลงสู่ทะเลได้ น่าอันตรายมาก

หยางเซิง : ขอรับกระผม! กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านออกเรือได้! ...ทำไมเรือลำนี้ไม่มีเครื่องยนต์? แต่พระท่านก็ขับเคลื่อนดังบินน่าอัศจรรย์จริง?

พระจี้กง : นี่มิใช่เรือธรรมดา ไม่จำเป็นต้องมีเครื่องยนต์ขับเคลื่อน เพียงแต่ท่านพระกวนอิมออกมา ก็สามารถเคลื่อนที่ได้ เหมือนเครื่องยนต์บรรจุอยู่ในจิตของท่านพระกวนอิม พอจิตขยับเรือก็เคลื่อน วิ่งฉิวไม่หยุด ดังนั้นจึงเรียกว่า "ยานทิพย์"

หยางเซิง : น่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก เมื่อจิตขยับเรือก็เคลื่อน จิตนิ่งเรือก็หยุด พระโพธิสัตว์ทรงขับเรือเมตตา มิใช่เรือเมตตาขับพระโพธิสัตว์ ปณิธานของท่านพระโพธิสัตว์ช่างใหญ่โตไร้ขอบเขต ดังนั้นจึงสามารถปรากฏกายได้ทั่วทุกสารทิศเพื่อโปรดผู้ทุกข์ยาก

พระจี้กง : ที่นี่คือเขาโพธาคีรีแห่งสวรรค์ฟ้าตะวันตก วันนี้พวกเราจะ

ท่องเที่ยวที่นี่ เพื่อฟังพระธรรมจากท่านพระกวนอิม

พระกวนอิม : สรรพสัตว์หลงอยู่ในกามตัณหา เหมือนกายตกอยู่ในทะเลทุกข์ มักพบอุปสรรคนานา นับได้ว่าหาทุกข์มาใส่ตัว วันนี้ประตูสวรรค์เปิดกว้าง บรรดาพุทธเจ้าต่างเสด็จจากสวรรค์ฟ้าตะวันตกสู่ดอยเทวะพงไล เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ ท่านอรหันต์จี้กงและหยางเซิงได้มาท่องเที่ยวในวันนี้ เชิญติดตามข้าฯ ท่องเที่ยวเถอะ!

หยางเซิง : ป่าไผ่เขียวขจีทั่วภูเขา อากาศช่างสดชื่น ยังมีธารน้ำไหลผ่าน นับว่าเป็นแดนศักดิ์สิทธิ์ที่สวยงามมาก

พระกวนอิม : นี่คือน้ำทิพย์จากป่าไม้จี้เต็กลิ้ม น้ำทิพย์ไหลสู่ทะเลทุกข์ เพื่อชะล้างความทุกข์ของมวลมนุษย์ให้ลดน้อยลง ซึ่งใช้ทำเป็นน้ำมนต์สำหรับโปรดเวไนยสัตว์

หยางเซิง : ด้านหน้ามีสระบัวใหญ่แห่งหนึ่ง ดอกปทุมสีขาวบานสะพรั่งงามบริสุทธิ์ต้องตาคนยิ่งนัก ด้านข้างป่าไผ่สูงเสียดฟ้า ล้อมรอบเหมือนดั่งปล่องสวรรค์ ที่นั้นยังมีเด็กอยู่สองคน พวกเขาเป็นใครกันนะ?

พระกวนอิม : เขาคือ กุมารเทพ กุมารีเทพ ข้าฯ พำนักอยู่ในตำหนักบัวขาว ในป่าไผ่จื่อเต๋อหลินนี้สะอาดหมดจด แต่จิตเป็นห่วงมวลมนุษย์ที่ยังโปรดไม่หมด เพราะฉะนั้นจึงได้ปรากฏกายมายังโลกเกือบทุกครั้ง เพื่อช่วยเหลือมวลมนุษย์ ใครก็ตามที่กล่าวนามข้าฯ และกำลังตกอยู่ในห่วงทุกข์ ข้าฯ ก็จะปรากฏกายไปช่วยเหลือ ขอให้มวลมนุษย์จงเข้าใจข้าฯ ประกอบการกุศลด้วยความเมตตากรุณาและซื่อสัตย์ เช่นนั้นแล้วพวกท่านก็เปรียบเสมือนข้าฯ ได้อวตาร และก็สามารถที่จะช่วยเหลือผู้อื่นได้ทันท่วงที ก็จะเป็นที่พอใจของข้าฯ เป็นอย่างยิ่ง และด้วยเหตุนี้จิตของข้าฯ กับจิตของท่านก็จะมีกระแสจิตถึงกันได้ วันข้างหน้า ข้าฯ ก็จะรับพวกท่านมายังจื่อเต๋อหลินพบปะกัน ผู้ที่เจริญโพธิสัตว์ธรรมที่ไม่เปลี่ยนใจ ย่อมสำเร็จมรรคผลเป็นแน่แท้ ข้าฯ จะขึ้นนั่งบนดอกบัวละ!

หยางเซิง : ร่างอันแผ่วเบาของพระโพธิสัตว์ ชั่วพริบตาเดียวก็ลอยขึ้นบนดอกบัว ลักษณะอ่อนช้อยดั่งนางฟ้า พลิ้วปลิวไสวงามสง่า...

พระจี้กง : เจ้าจะบรรยายถึงลักษณะท่านั่งของพระโพธิสัตว์และทิวทัศน์แวดล้อมของที่นี่ในขณะนี้ได้ไหม?

หยางเซิง : ได้ขอรับ! เบื้องกลางของป่าไผ่จื่อเต๋อหลิน มีช่อบัวขาวลอยอยู่เหนือน้ำ พระกวนอิมแลดูท้องฟ้าที่สะอาดอยู่ในน้ำ กุมารเทพ กุมารีเทพยืนอยู่ทั้งซ้ายและขวา กิ่งหลิวสะบัดน้ำทิพย์พรมทั่วสากลโลก ถูกต้องไหมครับ?

พระจี้กง : ดีมาก! หยางเซิงมาถึงที่นี่ในวันนี้ ขอให้ท่านพระโพธิสัตว์แสดงธรรม!

หยางเซิง : ขอรับ วันนี้นับว่าเป็นวโรกาสอันดีงาม ใคร่จะได้ฟังพระธรรม ขอท่านพระแม่กวนอิมโพธิสัตว์ โปรดแสดงธรรมด้วยเถิด

พระกวนอิม : เจริญพร! สภาพของโลกปัจจุบันนี้ ชีวิตเสพสุขทางวัตถุนิยมได้เจริญถึงขีดสุดแล้ว ในฐานะผู้ศักดิ์สิทธิ์ เห็นว่าเป็นบุญของมนุษย์ บรรดาพระพุทธเจ้าควรจะอนุโมทนาด้วย แต่ผู้ที่มีบุญส่วนใหญ่นั้นล้วนหลงอยู่ในสุรา นารี ทรัพย์สมบัติ ลาภยศ อันเป็นมหาอกุศลสี่ชนิด ดังนั้นผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำในกิจที่เป็น "อกุศลกรรม" เมื่อเสพสุขจนเกินควร จนไม่สามารถควบคุมไว้ได้ ก็จะหลงเข้าสู่ทางบาปเข้าสู่กฎแห่งกรรม ในที่สุดก็จะได้รับตอบสนองจาก "อกุศลกรรม" มวลมนุษย์ได้เข้าสู่ภาวะอับโชคเช่นนี้ ทำให้ข้าฯ รู้สึกเวทนายิ่งนัก! โชคดีที่ปัจจุบันสำนักทรงช่วยสั่งสอน ผดุงคุณธรรมจิตคนไม่ให้ตกต่ำ เตือนสติคนให้ประพฤติวินัยสาม รักษาศีลห้า คุณธรรมห้า และธรรมะแปดประการ แก้ไขความเหลวแหลกของสังคม ขจัดความโสมม เผยแพร่ความสว่างเพื่อเป็นตะเกียงส่องทางมืด ข้าฯ เองก็จะลงประทับทรงในสำนักต่างๆ เป็นประจำ เพื่อบรรยายธรรมแก่ปวงชน ชักจูงมวลชนที่ศรัทธาในพุทธธรรม รักษาศีลห้า เรียนธรรม ฝึกพุทธะเพื่อให้ดวงจิตสว่าง จนบรรลุอริยมรรค อริยผล วันนี้ท่านหยางเซิงมาที่นี่ ข้าฯ มีความปีติยินดี ก็จะนำท่านไปสัมภาษณ์บรรดาผู้ที่สำเร็จพระโพธิสัตว์

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณ ที่พระโพธิสัตว์ชักจูง

พระกวนอิม : ตามข้าฯ มาเถิด

หยางเชิง : พระโพธิสัตว์ลอยละลิ่วดั่งเมฆ ลอยห่างจากบัวอาสน์ทันที เดินเหินดั่งเมฆเคลื่อนไปบนผิวน้ำปานนั้น...โอ้! ตลอดทางเห็นแต่ภูเขาเขียวชอุ่มและธารน้ำไหลใสสะอาด ซึ่งสมเป็นแดนเทวะเสียจริงๆ ได้มายังที่นี่ ข้างหน้ามีสำนักสงฆ์อยู่มากมาย ใต้ต้นโพธิ์มีพระสงฆ์นั่งสมาธิอยู่ อีกต้นหนึ่งก็มีผู้ที่ไม่ได้ปลงผมนั่งเข้าฌานอยู่ อยู่ในสภาพที่เหมือนกับได้ลืมตนเองไปเสียแล้ว

พระกวนอิม : พระโพธิสัตว์เหล่านี้ล้วนได้บำเพ็ญโพธิมรรค จนสำเร็จแล้วทั้งนั้น จึงยังมาบำเพ็ญเงียบที่นี่ ไม่ว่าจะออกบวชหรือเป็นฆราวาส ขอเพียงให้ฝึกจิตแบบข้าฯ เพื่อกอบกู้มวลมนุษย์ ก็สามารถจะบรรลุมรรคผล เจ้าหยางเชิงจงสัมภาษณ์พวกเขาเถิด

หยางเชิง : ขอรับกระผม! ขอเรียนถามท่านพระโพธิสัตว์องค์นี้ (เป็นพระสงฆ์) หน้าตาแฝงไว้ด้วยความเมตตา ศีรษะกลมกลืนเปล่งรัศมีแวววาว โดยเฉพาะรอยไหม้บนศีรษะขณะรับศีลนั้น มีรัศมีเปล่งอย่างแรงกล้า ท่านบำเพ็ญเพียรจนสำเร็จมรรคผลอย่างไรบ้าง?

โรจนปัญญาโพธิสัตว์ : ชื่อทางสงฆ์ของอาตมาคือโรจนปัญญา ตอนมีชีวิตอยู่ได้เข้ามาเป็นศิษย์ในไตรสรณะ กราบไหว้พระคุณเจ้าเจริญโพธิมรรค อาตมารู้สึกว่าการฝึกเรียนพุทธธรรมที่สำคัญคือต้องสงเคราะห์ผู้อื่น การออกบวชมิใช่ขลุกอยู่แต่ในวัด การบวชเป็นพระอยู่ที่ฝึกเรียนถึงสาระแก่นสาร เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติ ดังนั้นระหว่างที่อาตมาบำเพ็ญเพียรอยู่ นอกจากเผยแพร่พระธรรมและปลอบเตือนแล้ว ยังได้ปล่อยสัตว์สงเคราะห์ผู้ยากจน ช่วยบรรเทาสาธารณภัย...ซึ่งเป็นงานกุศล ปฏิบัติเต็มความสามารถ ส่วนการบำเพ็ญจิต นอกจากการทำสมาธิแล้ว ก็มีการกราบไหว้พระกวนอิมโพธิสัตว์ หากพบว่าพระสงฆ์ร่วมสำนักเดียวกันมีการเจ็บป่วยขึ้นหรือเดือดร้อน ก็ให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มใจเพื่อปลดทุกข์ให้เขา เพื่อให้เขาเข้าใจถึงความเมตตาคุณและกรุณาธิคุณของธรรมญาณชาวพุทธ เพื่อจะได้มีศรัทธาในการบำเพ็ญเพียร

ช่วงชีวิตแห่งการบำเพ็ญธรรม อาตมาก็ได้รับอุปสรรคและเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่บ่อยครั้ง ก่อให้เกิดสภาพจิตฟุ้งซ่านต่อสภาพทวนกระแสเช่นนั้น แต่ก็รู้ว่านั่นเป็นกรรมเก่ายังต้องชำระ จำเป็นต้องทนทุกข์ในความลำบาก อาตมาจึงตั้งจิตแน่วแน่มีสติเข้มแข็ง ตลอดชีวิตมาได้บำเพ็ญกุศล เผยแพร่คุณธรรม การโปรดเวไนยสัตว์ก็มีจำนวนไม่น้อย ในที่สุดก็บรรลุโพธิสัตว์ผลได้มายัง ณ ที่นี้ ได้เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าศากยมุนีและพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์เพื่อฟังพระธรรม และได้บำเพ็ญอย่างสงบต่อเพื่อให้ได้รับอริยผลที่สูงยิ่งๆ ขึ้น

ขอให้ชาวโลกที่ปฏิบัติธรรม จงอย่ามีความเห็นแก่ตัวเพื่อประโยชน์ตนเอง ต้องมีจิตใจอย่างโพธิสัตว์ช่วยเหลือผู้อื่นให้มากๆ ขณะที่ท่านมีเมตตาจิต ให้ความรักแก่ผู้อื่นนั้น สภาพจิตของท่านก็เหมือนจิตโพธิสัตว์ พอนานๆ ไปจิตนี้ก็จะทะลุติดต่อกันได้ โดยไม่มีสิ่งใดมาขวางกั้น เมื่อนั้นท่านก็จะสำเร็จบรรลุเป็นพระโพธิสัตว์

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านโรจนปัญญาโพธิสัตว์ ที่กรุณาบรรยายโดยอาศัยจิตที่มีมหาเมตตาธรรมช่วยเหลือผู้อื่น จึงสามารถบรรลุมหาหฤหรรษผล กฎแห่งกรรมไม่คลาดเคลื่อนเลยแม้แต่น้อย

ขอเรียนถามท่านโพธิสัตว์รูปนี้ (เธอยังไม่ได้ปลงผม แต่มีรัศมีพุ่งออกจากศีรษะโดยรอบ มีลักษณะสูงศักดิ์ผิดธรรมดาสามัญ) ท่านบำเพ็ญอย่างไร จึงสำเร็จมรรคผล?

เมตตาคุณโพธิสัตว์ : ฉันนั้นปฏิบัติธรรมอยู่กับบ้าน เนื่องจากสามีเป็นข้าราชการ เมื่อลูกๆ เติบโตมีงานทำแล้ว ฉันก็ว่าง มีเพื่อนสาวคนหนึ่งชักจูงให้ไปเรียนพุทธธรรม จากนั้นมาก็ศึกษาพิจารณาหลักธรรม การปฏิบัติก็มีการถือศีล กินเจ สวดมนต์ ทำสมาธิ วิปัสสนาจนได้ปัญญารู้แจ้งว่ามนุษย์ก็คือสี่มหาภูตรวมตัวกัน มีพุทธจิตเท่านั้นที่เป็นจริง เพราะฉะนั้นจึงบริจาคทรัพย์ พิมพ์หนังสือธรรมะแจกจ่ายให้คนอื่น เมื่อพบผู้ตกทุกข์ได้ยากก็เข้าช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ และเนื่องจากบ้านของน้องชายขายยาจีน ก็สั่งให้ช่วยบริจาคยาแก่ผู้ที่ยากไร้ โดยช่วย

ออกค่ายาให้ ตลอดชีวิตประกอบแต่การกุศลโดยไม่ย่อท้อ สร้างสมบุญบารมี ขยันหมั่นเพียรในการฝึกฝนจิตธรรมญาณธาตุมั่นคง ไม่แปดเปื้อนอกุศล ในที่สุดก็สำเร็จโพธิสัตว์ผล

หยางเซิง : โพธิสัตว์ในบ้าน อยู่ใกล้กับมวลมนุษย์มาก ยิ่งสะดวกในการสงเคราะห์ปลดทุกข์ให้ชาวบ้านได้ง่าย ทำด้วยความเต็มใจและสุดกำลัง ในที่สุดก็บรรลุโพธิสัตว์ ขอสรรเสริญอย่างยิ่ง!

ขอเรียนถามท่านโพธิสัตว์รูปนี้ (ใส่เสื้อผ้าสีเทาดูสมถะ รัศมีบนศีรษะกลมกลืน รู้สึกเป็นผู้มีบุญบารมีสูง) มิทราบว่าท่านบำเพ็ญเพียรอย่างไร จนสำเร็จมรรคผล?

กรุณาธรรมโพธิสัตว์ : ฉันนั้นบำเพ็ญเพียรในบ้าน โดยมีเพื่อนชักชวนให้ไปนมัสการอาจารย์เพื่อเรียนธรรมะ ภายหลังอาจารย์ได้สั่งสอนชี้แนะก็เห็นแจ้งในสัทธรรมของมนุษย์ เพื่อการชักจูงเพื่อนมนุษย์ ก็ได้ฝึกธรรมะทางปรัชญาเมธี จนรู้ซึ้งหลักธรรมอย่างละเอียด ซึ่งไม่ต่างไปจากพุทธธรรม ดังนั้นจึงไม่ต่อต้านหลักธรรมทางปรัชญาเมธีด้วย และยังได้ค้นคว้าอย่างเงียบๆ ของพระสูตรเต้าเต๋อจิง พระสูตรวิสุทธิมรรคคัมภีร์สี่และพระสูตรห้าประการ เพราะฉะนั้นจึงได้สนทนาธรรมกับนักธรรมแห่งศาสนาเต๋าด้วย และยังได้ศึกษาตำราเกี่ยวกับการฝึกฝนกายและจิตอย่างละเอียด ฝึกกำลังกายภายในและภายนอกจากตำราโป๊ยตึ่งกิ้ม ตลอดชีวิตการบำเพ็ญธรรม มีความสุขโดยตลอดและยังได้โปรดผู้ที่มีบุญวาสนา สงเคราะห์ผู้ยากจนตามความสามารถ เพราะฉะนั้นจึงสำเร็จบรรลุโพธิสัตว์ผล

หยางเซิง : เมื่อได้ฟังการบำเพ็ญเพียรจากพระโพธิสัตว์แล้ว รู้สึกว่าการบำเพ็ญธรรมนี้มิใช่เรื่องง่ายๆ ไม่ว่าจะอยู่ในศาสนาใดก็ตาม การช่วยเหลือมนุษย์ ต้องถือว่าเป็นภาระหน้าที่ หากปราศจากจิตธรรมญาณในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์แล้ว ก็ไม่อาจแสดงออกถึงจิตใจแห่งโพธิสัตว์ได้ จะให้เป็นโพธิสัตว์ก็ยังขาดคุณสมบัติ ผู้ที่ไม่ยอมให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น เขาก็เป็นผู้ที่เห็นแก่ตัวที่เรียกว่า "ผีตระหนี่" จิตใจ

เขาคับแคบ ไม่สามารถที่จะบรรลุถึงเขตแดนแห่งความไร้ขอบเขตได้ เพราะฉะนั้นความสำเร็จของเขาย่อมมีจำกัด

พระจี้กง : หยางเซิงพูดถูกต้อง ขอให้ชาวโลกจงมีจิตใจที่ดีงาม เพื่อที่ไม่เป็นโรคมะเร็งเน่าเปื่อย จึงสามารถกินไม่รู้จักหมด วันนี้คงต้องนมัสการลาพระมหาโพธิสัตว์ไปก่อน

พระกวนอิม : เนื่องจากเวลาดึกแล้ว ขอให้ท่านทั้งสองกลับสำนัก ยินดีต้อนรับอีก

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณพระกวนอิมโพธิสัตว์ที่ทรงเมตตาคุณช่วยเหลือชาวโลก ขอกราบลาไปก่อน

กระผมนั่งเรียบร้อยบนดอกบัวแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับสำนักเถอะ!

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวได้วิญญาณกลับเข้าร่าง

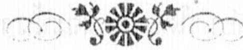

ครั้งที่ ๒๙

วันที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๓

ท่องแดนสุขาวดีแดนพุทธเกษตร

ฟังการบรรยายธรรมจากพระอมิตาภพุทธเจ้า

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

เบากายเพราะไร้ฝุ่น กิเลสตุนชำระลา

บำรุงมั่นรักษา บริสุทธิ์อยู่ดินแดนเดียว

มากล้นบุญกุศล ดลให้ลอยฟ้าเป็นเกลียว

สุดขอบฟ้าเขาเขียว เจ้าท่องเที่ยวได้เสรี

พระจี้กง : ทุกแห่งหนมีแต่คนฝึกฝนเรียนพุทธธรรม อันที่จริงการเรียนพุทธธรรมมันเกี่ยวกับเรื่องอะไรกันหนอ? ตามความเห็นของอาตมาก็ไม่มีอะไรมาก “ถามที่ใจ! ถามที่ใจ!” เท่านั้นเอง หากใจนั้น “ไม่ด่างพร้อย” อาตมาก็ว่าไม่ห่างไกลจากพุทธะ หากอยู่ห่างจากจิต ก็ไม่เห็นพุทธะ เช่นเดียวกับวัดที่ว่างเปล่า ก็ไม่อาจเป็นวัดได้ หากคนปราศจากหัวใจ ก็ไม่อาจเป็นคนได้ เพราะฉะนั้นจึงหวังว่ามวลมนุษย์ควรจะเป็นคนมีหัวใจ ใจนั้นสามารถเปลี่ยนได้ร้อยแปด อย่างอาจารย์สอนตัดเสื้อผ้าก็สามารถจะตัดเย็บเสื้อผ้าได้เป็นพันๆ แบบ เพราะฉะนั้น หัวใจก็เปรียบเหมือน “อาจารย์” สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงหน้าตารูปลักษณ์ของตนเองได้ไม่ซ้ำแบบ จะแปลงเป็น “พุทธะ” หรือ “มาร” ก็ขึ้นอยู่กับความต้องการของใจ แต่ละคนล้วนเป็นนักมายากล ท่านต้องการรูปลักษณะอย่างไร ต้องการเดินทางแบบไหน เปลี่ยนแปลงแบบไหน ก็สุดแท้แต่ใจท่าน ส่วนอาตมาหวังว่าคงเปลี่ยนเป็นคนดี เป็นเซียน เป็นปราชญ์ เป็นพุทธะ จงอย่าเปลี่ยนตนเองเป็นมารเป็นอันขาด ซึ่งจะทำให้ผู้อื่นกลัวลาน ถ้าเช่นนั้นก็ถือว่าท่านนั้นโง่เสียนี่กระไร จะเปลี่ยนเป็นคนดีคนเลว ก็ขึ้นอยู่กับ

ฝีมือท่านจะสร้างแต่ง ตอนที่เปลี่ยนเป็นผีในนรก หรือเป็น เป็ด ไก่ หมา ควาย พอเห็นตนเองในกระจก คงจะสะดุ้งโหยง ที่เห็นรูปลักษณ์เปลี่ยนไปถึงปานนั้น ตอนนี้คงโทษฝีมือท่านว่าไม่เอาไหน ไม่มีปัญญาเปลี่ยน ผิดรูปไปแล้ว! จงเชื่อคำพูดของอาตมาเถิด หากเห็นว่าหน้าตาจะเปลี่ยนไปจากเดิมก็จงรีบเปลี่ยนกลับมาโดยเร็ว มิฉะนั้น พอเปลี่ยนเสร็จเรียบร้อยแล้ว จะรู้สำนึกผิดก็สายไปแล้ว

วันนี้อาตมาจะพาเจ้าหยางเชิงไปท่องเที่ยวสุขาวดีแดนพุทธ-เกษตร ไปนมัสการพระอมิตาภพุทธเจ้า

หยางเชิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : ...ถึงแล้ว หยางเชิงรีบลงจากดอกบัวเถอะ

หยางเชิง : โอ้โฮ...พอมาถึงที่นี่ เห็นมีเงินทองกองเต็มพื้น ทั่วปฐพีปูลาดด้วยเพชรนิลจินดา และยังมีราวกั้นเป็นแถวเป็นแนวอย่างมีระเบียบเรียบร้อย ทั้งต้นไม้ ตาข่าย ล้วนมิใช่เป็นของธรรมดา แต่ละสิ่งดูแวววาวอันเป็นทิวทัศน์ที่ไม่อาจเห็นได้ในโลกมนุษย์!

พระจี้กง : สุขาวดีแดนพุทธเกษตรเป็นที่สถิตของพระอมิตาภพุทธเจ้า ที่นี่เป็นแดนสุดหรรษา มีราวกั้นเจ็ดชั้น ตาข่ายเจ็ดชั้น ต้นไม้เจ็ดแนว ล้วนล้อมรอบไปด้วยแก้ววิเศษทั้งสี่ พวกเราเข้าไปนมัสการเฝ้าพระพุทธองค์เพื่อฟังธรรมะ

หยางเชิง : ด้านหน้ามีมหาวิหารองค์ใหญ่หลังหนึ่ง คงเป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้า?

พระจี้กง : ใช่แล้ว! ด้านหน้าคือ "อมิตาภมหาวิหาร" เราเข้าไปนมัสการกันเถอะ

หยางเชิง : ขอรับกระผม! ที่นี่มีเหล่าอริยสงฆ์และฆราวาสที่สำเร็จแล้วมากมาย หน้าตาแฝงไว้ด้วยความเมตตา รู้สึกว่ากำลังสวดมนต์กันอยู่ สุ้มเสียงแผ่วเบานุ่มนวล ทำให้ผู้ได้ยินได้ฟังแล้ว ภายในจิตมีความสดชื่น

พระจี้กง : พวกเขาล้วนฝึกฝนพุทธธรรมจนสำเร็จแล้ว ตั้งแต่ยังอยู่ในเมืองมนุษย์ เพราะบุญบารมีครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว จึงสามารถมาแดนสุขาวดีนี้ได้...ถึงพระวิหารแล้ว เราเข้าไปนมัสการพระพุทธองค์กันเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! เข้ามาภายในวิหาร พระพุทธองค์มีพุทธลักษณะที่น่าเกรงขาม ทรงประทับอยู่เบื้องกลางของพระวิหาร รัศมีเปล่งออกรอบพระวรกาย ทำให้รู้สึกเลื่อมใสยิ่งนัก ข้าพระพุทธเจ้าหยางเซิง ขอกราบนมัสการพระพุทธองค์ วันนี้มีบุญวาสนาได้ติดตามอาจารย์มายังสุขาวดีแดนศักดิ์สิทธิ์ ขอกราบท่านพระอมิตาภพุทธเจ้าขอพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมเถิด

อมิตาภพุทธเจ้า : เจริญพร! คนท่อง "อมิตาพุทธ" อาตมาก็ท่อง "มนุษย์คือพุทธ" มนุษย์เวียนเกิดหกช่องทาง ได้รับทุกข์ทรมานกาย ดังนั้นอาตมาจึงตั้งปณิธานไว้ถึง ๔ ข้อ สร้างสุขาวดีแดนพุทธเกษตร ให้เป็นแดนบริสุทธิ์ สอนคนให้สวดพุทธมนต์ฝึกฝนพระธรรม โดยไม่ให้ห่างจากพุทธะ อาตมาก็จะรับเขามายังที่นี่ หากยังไม่สิ้นกรรม ไม่ตั้งใจเรียนธรรมะพุทธะก็จะแตกสลาย แม้มีมือที่เมตตาก็อ่อนแรงไม่สามารถจะโปรดได้ เพราะฉะนั้น หวังว่ามวลมนุษย์ที่ฝึกฝนเรียนพุทธธรรม ก่อนอื่นต้องไม่ก่ออกุศลกรรม สร้างพื้นจิตให้สะอาดบริสุทธิ์ มิฉะนั้นก็ยากที่จะสำเร็จพุทธะ วันนี้อาตมาดีใจที่หยางเซิงจากโลกมนุษย์ได้เข้ามายังแดนบริสุทธิ์แห่งอมิตาพุทธ ก็จะแสดงพระธรรมเทศนาให้นำไปพิจารณา เจ้ามีความสงสัยอะไรก็ให้ไต่ถามมาได้ อาตมาจะตอบข้อข้องใจ

หยางเซิง : ขอบพระคุณที่พระพุทธองค์ให้โอกาส ขอเรียนถามพระพุทธองค์ว่า เมื่อครู่ที่พระพุทธองค์ตรัสว่า ชาวโลกท่อง "อมิตาพุทธ" ท่านก็จะท่อง "มนุษย์คือพุทธ" กระผมคิดว่ามีความหมายมาก ขอพระพุทธองค์ช่วยอธิบายความหมายของมันด้วยเถิด

พุทธเจ้า : เจริญพร! เธอนี่มีปัญญา มวลมนุษย์สวดอมิตาพุทธ เพื่อให้อาตมาโปรดพวกเขา มายังสุขาวดีแดนพุทธเกษตร อาตมาก็เลยสวดว่ามนุษย์คือพุทธ เพื่อให้มนุษย์ไม่ต่างจากอาตมา หากสามารถเข้าใจ

ความหมายของอาตมา เอาโลกแปรเปลี่ยนเป็นดินแดนบริสุทธิ์ โลกนี้ก็จะเป็นสุขาวดีแดนหรรษา อาตมาก็คิดอยากจะไปยังดินแดนบริสุทธิ์แห่งโลกมนุษย์เช่นกัน

หยางเซิง : พระพุทธองค์ตรัสอย่างน่าคิด หากโลกมนุษย์เปลี่ยนเป็นแดนหรรษาแล้ว มิทราบว่าพระพุทธองค์จะอวตารสู่โลกมนุษย์หรือไม่?

พุทธเจ้า : ขอเพียงโลกมนุษย์กับที่นี่เหมือนกัน อาตมาก็ยินดีลงสู่โลกมนุษย์

หยางเซิง : มวลมนุษย์คิดอยากไปสุขาวดีแดนหรรษา มิทราบว่าความคิดกลับกันหรือเปล่า?

พุทธเจ้า : เนื่องจากบาปเวรของชาวโลกหนักหนา เจ็บปวดทุกข์ทรมานไม่หยุด เนื่องจากถูกบาปเวรผูกมัด คิดที่จะพ้นทุกข์มีสุขและหวังให้อาตมาช่วยโปรดให้พ้นทุกข์ทั้งมวลละก็แบบนี้ก็เรียกว่า "รู้สำนึกกลับตัว" หากถือความทุกข์เป็นความสุข ยึดความฟุ้งซ่านเป็นจริง จึงจะเรียกว่า "กลับกัน"

หยางเซิง : เมื่อเป็นอย่างนี้ จะทำอย่างไรจึงจะสามารถพึ่งพุทธะให้พ้นทุกข์ได้?

พุทธเจ้า : ก็มีทางเดียวคือ "สวดมนต์ ฝึกเรียนพุทธะ"

หยางเซิง : จะง่ายดายถึงขนาดนั้นหรือ?

พุทธเจ้า : เพียงสวดมนต์ "อมิตาพุทธ" ก็จะถึงแดนสุขาวดี "ฝึกพุทธะฝึกให้เหมือน อย่าให้เพี้ยนจากพุทธะ"

หยางเซิง : พระพุทธองค์แสดงได้ล้ำลึก ขอให้พระพุทธองค์ช่วยแสดงให้แจ่มแจ้งสักหน่อย

พุทธเจ้า : การสวดพุทธมนต์ เริ่มแรก "ท่องให้จำได้" ในที่สุด "ท่องจนกระทั่งลืม" แล้วจากการท่อง "อมิตาพุทธ" ท่องถึง "จิตตนพุทธแท้" จากการท่อง (นาน) ท่องจนสำเร็จพุทธะ ตอนแรกท่องพุทธะ พอท่องนาน (เป็นการหล่อหลอม) จนสำเร็จจริง ต่อไปชาวโลกก็จะระลึกถึงว่าเธอนั่นเองเป็นพุทธะ มีจิตเป็นหนึ่ง แม้คำพูดก็ไม่สับสน จิตของอมิตาพุทธ

จะประทับจิตของตน ดังนั้นจึงกล่าวว่า “เพียงสวดอมิตาพุทธ ก็จะถึงแดนสุขาวดี” คือต้องถือตนเองเป็นพุทธะเข้าถึงดวงจิต เมื่อสวดท่องพุทธ พุทธะก็ปรากฏต่อหน้า เมื่อย่างก้าวเท้าย่ำก็จะลงสู่แผ่นดินบริสุทธิ์

มวลมนุษย์มีบาปเวรหนักหนา ทนทุกข์ทรมานมากมาย พอสวดมนต์ไหว้พระก็จะถอนหายใจคลายทุกข์ออกไปทำให้ลดทุกข์ไปบ้าง เป็นความวิเศษในการสวดมนต์ไหว้พระ พุทธศาสนามีระเบียบ วินัย โดยมี ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ หากสามารถฝึกสำเร็จ ก็จะบรรลุมรรคผลนิพพาน

หยางเชิง : การสวดมนต์ไหว้พระช่วยคลายทุกข์ ช่วยลดทุกข์ไปด้วยเป็นโอสถขนานเอกช่วยรักษาจิต ไม่ทราบว่าตอนที่มนุษย์สวดมนต์พระพุทธองค์มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง?

พุทธเจ้า : มวลมนุษย์ที่สวดมนต์ไหว้พระพุทธ เพื่อปลดความกังวลไม่ให้จิตฟุ้งซ่าน เพื่อให้เกิดพุทธจิต ในขณะนั้นจิตของอาตมากับจิตของผู้ที่สวดมนต์ทะลุถึงกัน เจ้ากรรมในไตรภพ พอได้ยินนามอาตมา ก็จะให้ความเคารพนับถือ อาตมาก็จะโปรดให้ ดังนั้นการสวดมนต์ไหว้พระจึงสามารถขจัดเคราะห์กรรมและปลดหนี้เวร ทำให้จิตบริสุทธิ์ ขณะที่มนุษย์สวดมนต์ กระแสเสียงจะดังถึงหูอาตมา จิตอาตมาสัมผัส จึงโปรดลงมาช่วยแน่นอน

หยางเชิง : การสวดมนต์ไหว้พระ สามารถที่จะนำเวรกรรมขึ้นสู่สุขาวดีด้วย มิทราบว่าเท็จจริงแค่ไหน?

พุทธเจ้า : การพกเอาบาปเวรไปด้วย มิใช่ว่าบาปเวรจะหมดไป ผู้ที่ตั้งใจสวดมนต์ไหว้พระ ไม่ว่าจะอยู่ในภาวะใดๆ ที่ไม่ทำให้จิตนั้นเสื่อมลงก็สามารถเข้าสู่แดนสุขาวดีได้ หลังทำการฝึกฝนต่อรอจนบาปเวรหมดลงจนสะอาดหมดจด จึงจะไปเกิดใหม่ในดินแดนบริสุทธิ์

หากบาปเวรไม่หมด ก็เหมือนม่านบังประตูไม่เห็นแสงสว่าง อาตมาส่องแสงธรรมไปทุกแห่งหน ทำให้จิตและกายสะอาดบาปเวรสูญสิ้น จะได้เข้าสู่แดนพุทธเกษตร

ที่นี่ยังมีสำนักบำเพ็ญธรรมหลายแห่ง (สระเจ็ดวิเศษ) เป็นสถานที่ขจัดบาปเวร เพื่อผู้ที่มีบาปเวรติดตัวมาจะได้ฝึกฝนบำเพ็ญและใช้สอยได้ ผู้ที่พกบาปเวรมาเกิดนั้น เป็นบาปเวรที่สร้างไว้ก่อนมานับถือพระพุทธเจ้า ภายหลังปวารณาตัวรับใช้พระศาสนาแล้ว มีจิตยึดพระธรรมและสำนึกในบาปเวรก่อนๆ อาตมาประทับใจในศรัทธา ก็จะไปโปรดด้วยตนเอง

เมื่อสวดมนต์ไหว้พระแล้ว ยังก่อกรรมทำบาปอีก ไม่สำนึกในกรรมที่ทำไว้ ถึงจะสวดมนต์ไหว้พระก็เหมือนกับ หมอกเมฆภูเขาสูงบดบัง จึงไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นจึงไม่สามารถนำเอาบาปเวรขึ้นสู่สุขาวดีได้

ผู้ที่บำเพ็ญธรรมให้บริสุทธิ์นั้น หนึ่ง ต้องวาจาบริสุทธิ์ มโน-บริสุทธิ์และกายบริสุทธิ์แล้ว นั่นก็หมายความว่า ได้อยู่ใกล้ดินแดนบริสุทธิ์แล้ว นอกจากนี้แล้ว ยังต้องสร้างสมบุญกุศล จงอย่ามือถือสากปากถือศีล ต้องทั้งปากทั้งใจถือศีล

อาตมาได้เห็นมวลมนุษย์ ในยุคศีลธรรมเสื่อมทรามลงหลงใหลอยู่ในขันธ์ห้า วนอยู่ในวัฏสงสาร ผนวกกับชะตาสวรรค์ได้เปลี่ยนแปลงไปสู่ยุคทันสมัย วัตถุเฟื่องฟูหรูหราสุดขอบ ทำให้ปณิธาน ๔๘ ข้อของอาตมาไม่สามารถบรรลุผลได้ และเพื่อโปรดเวไนยสัตว์ จึงเปิดประตูแห่งความสะดวกให้เป็นกรณีพิเศษ เตือนมนุษย์ให้ตั้งใจสวดมนต์ไหว้พระ ย่นย่อพระธรรมให้ง่ายขึ้น เพื่อสะดวกในการปฏิบัติ มวลมนุษย์หากยังไม่รู้จักบำเพ็ญ เกรงว่าเมื่อสูญเสียร่างมนุษย์แล้ว จะหาทางเป็นคนอีกนั้นยาก

พุทธเที่ยงธรรม ถึงแม้ให้ความสะดวกสบาย หากปากถือศีลแต่ใจนั้นอำมหิต พุทธก็ไม่กล้าเข้าใกล้เพื่อโปรดหรอก มิใช่พุทธะไม่เมตตาแต่เป็นเพราะตนเองเหินห่างจากพุทธะ แต่ก็หวังว่า จากวันนี้เป็นต้นไปขอให้มวลมนุษย์ได้ก้าวสู่แดนบริสุทธิ์ ก็มีสักวันหนึ่งบาปเวรก็จะหมดลงขอจงอย่าละทิ้งทางแห่งกระแสพระนิพพาน

หยางเซิง : พระพุทธองค์ทรงเมตตาคุณและกรุณาธิคุณที่เปิดทางให้

สะดวกขึ้น จึงมีผู้คนไม่น้อยที่มือถือลูกประคำพร่ำเสียงสวดมนต์อยู่ในสภาพที่ศรัทธา ทำให้คนเห็นยกย่องเท่าที่กระผมรู้สึก การสวดมนต์ไหว้พระสามารถเข้าถึงสุขาวดีได้ ยิ่งต้องมีความหมายลึกซึ้งกว่านี้อีก ขอพระพุทธองค์โปรดแสดงธรรมให้ละเอียดเถิด

พุทธเจ้า : พุทธะไม่พูดปด การสวดมนต์ไหว้พระสามารถขึ้นสวรรค์ได้ สามารถขึ้นสู่สุขาวดีแดนพุทธเกษตร เพราะการสวดมนต์สามารถระงับความฟุ้งซ่าน ทำให้จิตสงบจึงไม่ขัดมติธรรม ไม่ละเมิดศีล คนที่ขณะทำบาปนั้น เขาจะลืม "อมิตาพุทธ" ดังนั้นถ้าสามารถสวด "อมิตาพุทธ" ได้ตลอดทั้งวันและคืน ปากก็สวดจิตก็พิจารณา พอนานๆ เข้าปากและจิตก็เหมือนกัน พุทธจิตก็ปรากฏขึ้น รากเหง้าความชั่วก็ขาดลง ทำให้เกิดปัญญา ดินบริสุทธิ์ก็จะมีต้นโพธิ์งอกขึ้น

การสวดมนต์สามารถลืมความทุกข์ทรมานได้ทำให้เกิดสติมีสมาธิ ดังนั้น คำว่า "บริสุทธิ์" ก็คือ "สมาธิ" สมาธิสามารถทำให้เกิดปัญญา ทำให้เกิดพุทธะ จิตก็จะเบิกบาน จิตมีที่พึ่ง

ขณะสวดมนต์ จิตจะเกิดความสงบและอารมณ์ก็นุ่มนวลก็สามารถที่จะปรับปรุงแก้ไข ความประพฤติที่ไม่ดีได้ เป็นการทำลายความคิดชั่วร้าย และยังสามารถทำให้จิตที่มืด (จิตพยาบาท) ได้รับการแก้ไขด้วยการสวดมนต์ก็เหมือนกับชาวโลกที่เปิดดนตรีเพลงเบาๆ ทำให้ผู้ฟังเคลิบเคลิ้มใจได้ ทำให้ลืมความกังวล ความทุกข์ทรมานหรือความไม่สบาย ดังนั้นจึงขอเตือนผู้บำเพ็ญธรรม ผู้เจ็บป่วย ผู้มีสติเลื่อนลอยควรสวดมนต์ "อมิตาพุทธ" ย่อมได้ผลอัศจรรย์ ทำให้หลีกห่างจากทุกข์มีความสุขได้

หยางเชิง : พุทธองค์ตรัสได้ดีมาก การสวดมนต์ คิดถึงพุทธะ รู้พุทธะพบพุทธะ เป็นพุทธะ ท่องเอาไว้ ไม่ลืมพุทธโอวาทย่อมสำเร็จพุทธะ ขอกราบเรียนถามพุทธองค์ว่า สุขาวดีแดนพุทธเกษตร ที่มีทัศนียภาพที่งดงามนี้ สามารถที่จะบรรยายให้มวลมนุษย์ได้ทราบบ้าง จะได้ไหมขอรับ?

พุทธเจ้า : ที่นี้มิใช่แดนสามัญ ทั้งหมดจดสง่างาม พิสดารสุดพรรณนา

ได้ อาคารห้องหอล้วนสร้างด้วยแก้วมณีเจ็ดสี ความล้ำค่าของทุกสิ่งช่างงดงามใสสะอาดและหอมหวนด้วย น้ำคุณธรรมในสระวิเศษ สามารถชะล้างความสกปรกในจิตได้ ดนตรีสวรรค์บรรเลงขับขานอยู่เสมอโดยมิต้องดีดสีตีเป่า ไม่ร้อนและก็ไม่หนาว อยู่ในสภาพที่เหมาะตลอดกาล เสื้อผ้าอาภรณ์และอาหารจะเกิดขึ้นเมื่อคิดอยาก สัตว์แปลกๆ ขับขานไพเราะจับจิต บรรยายถึง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ลมพัดแผ่วเบาทำให้ต้นกัลปพฤกษ์และตาข่ายไหวติง เป็นเสียงธรรมที่ละเอียดมหัศจรรย์ยิ่งนัก อายตนะทั้งหกสะอาดหมดจด ไม่มีความทุกข์กังวล จิตปุถุชนไม่เกิดขึ้นอีก ปัญญาเพิ่มพูนยิ่งๆ ขึ้น มีอิทธิฤทธิ์ไพศาล ชีวิตยืนยาวไร้กาลเวลา ปราศจากความทุกข์ทั้งมวล มีแต่ความหฤหรรษ์อนันตกาล ยินดีที่จะให้หยางเซิงได้เที่ยวชมแดนศิวิไลซ์นี้

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณที่พระพุทธองค์ทรงชักจูง ชาวโลกคิดที่จะไปสุขาวดีแดนนี้ วันนี้นับว่ามีบุญวาสนาอย่างยิ่ง สมควรที่จะชมทิวทัศน์นี้ จึงจะได้ชื่อว่าไม่เสียเที่ยว

พุทธเจ้า : สุขาวดีแดนพุทธเกษตรเป็นที่ปรารถนาของชาวโลก ทิวทัศน์งามวิจิตรพิสดาร ต่างจากโลกเป็นไหนๆ หยางเซิงตามอาตมามาเถิด!

หยางเซิง : ติดตามพุทธองค์ไป...ด้านหน้ามีสระที่กว้างใหญ่ไพศาล ในสระมีปทุมหลากสีขึ้นเต็มไปหมด ช่างงดงามตระการตา ด้านข้างของสระมีแผ่นป้ายเขียนว่า “สระเจ็ดวิเศษ” รัศมีแวววาวยิ่งนัก

พุทธเจ้า : สระนี้คือ “สระเจ็ดวิเศษ” น้ำนี้คือ “น้ำคุณธรรมแปด” พื้นสระเป็นทรายทองคำ “น้ำในสระเป็นน้ำเป็น” ใช้ได้สารพัดทุกอย่าง

หยางเซิง : ทำไมจึงเรียกว่า “น้ำคุณธรรมแปด” และใช้อะไรได้บ้าง?

พุทธเจ้า : “น้ำเป็น” หรืออีกนัยหนึ่งคือ “น้ำพุทธมนต์” หรือ “น้ำคุณธรรมแปด” การเปลี่ยนแปลงของน้ำได้หลายรูปแบบ มนุษย์ต้องการเกิดในดินแดนบริสุทธิ์ ต้องผ่านการชำระล้างด้วยน้ำคุณธรรมแปดก่อน ใช้ดื่มกินด้วย จึงจะสะอาดหมดจด ชาวโลกหากสามารถฝึกคุณธรรมแปดได้ ก็จะสามารถไปสู่ดินแดนบริสุทธิ์โดยไม่ต้องผ่านการชำระล้าง

และฝึกฝนคุณธรรมแปด

น้ำคุณธรรม แปด คือ...

๑. **แจ่มใส** พื้นจิตของมนุษย์แจ่มใสสะอาดบริสุทธิ์ โดยปราศจากสิ่งโสโครกที่ทำให้ขุ่นคลั่ก

๒. **ใสเย็น** จิตมนุษย์ต้องใสเย็น โดยปราศจากธาตุแห่งความขุ่นข้องหมองใจ

๓. **งามหวาน** จิตมนุษย์ต้องมีความงดงาม และมีความอ่อนหวานเหมือนน้ำที่หวานชื่นน่าดื่ม เพื่อที่จะได้โปรดผู้มีบุญวาสนาได้

๔. **อ่อนโยน** จิตมนุษย์ต้องเบาสบายและอ่อนโยนละมุนละไม อย่าแข็งกระด้าง เหมือนน้ำที่เบานุ่มจึงสามารถไหลขึ้นได้ ไม่เหมือนน้ำในโลกมนุษย์ที่หนักจึงไหลลง

๕. **ชุ่มชื่น** จิตมนุษย์จะต้องไม่แห้งแล้ง ต้องทำบุญทำทานให้มากๆ เหมือนน้ำที่ทำให้สรรพสิ่งชุ่มชื่นได้

๖. **สงบ** จิตมนุษย์ต้องเงียบและอารมณ์สงบ เหมือนน้ำที่ไม่มีคลื่นลม ผู้ที่จุ่มแช่ในนั้น ไม่ต้องกังวลว่าจะถูกคลื่นซัดไปที่อื่น

๗. **คลายกังวล** จิตมนุษย์ต้องปราศจากความกังวล เหมือนน้ำนี้ที่ดับความกระหาย แล้วยังสามารถแก้ความหิวได้ด้วย

๘. **เพิ่มคุณ** จิตมนุษย์ต้องเรียนเพิ่มขึ้น เพื่อเพิ่มพูนสติปัญญาเพื่อคุณประโยชน์ในการบรรลุธรรม

ดังนั้น การใช้น้ำนี้ดื่มกิน ชำระล้างร่างกายสะอาดหมดจด ปัญญาเพิ่มพูนสูงสง่า เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

แดนสุขาวดีมีน้ำคุณธรรมแปด ที่ใช้ได้สารพัดประโยชน์ ชาวโลกหากสามารถฝึกฝนคุณธรรมแปดประการนี้ แล้วสวดท่องนามของอาตมา ย่อมมีส่วนในดินแดนบริสุทธิ์โดยมิต้องผ่าน “สระน้ำคุณธรรมแปด” เพื่อชำระล้าง สำหรับผู้ที่มีบาปเวรมาด้วย ต้องได้รับการฝึกฝนจากน้ำมนต์นี้ จึงสามารถผ่านด่านนี้ได้ ท่านหยางเซิงจะยินดีลงไปชำระ

ล้างบ้างไหม

หยางเซิง : ขณะนี้มีคนไม่น้อยกำลังชำระล้างอยู่ในสระนี้ และไม่เคยรู้จักกันมาก่อน กระผมมิกล้าลงไป

พุทธเจ้า : มิต้องเกรงใจ น้ำคุณธรรมแปด เป็นน้ำมนต์ที่ชำระล้างบาปเวร มีโอกาสดีอย่างนี้ ไม่ควรพลาดโอกาส

หยางเซิง : หากเป็นเช่นนี้ กระผมจะลงไป...โอ้โฮ เย็นสบายดั่งน้ำตก พอแช่อยู่รู้สึกว่าน้ำหนักของร่างกายลดลงไป เหมือนคล้ายกับนกน้อยที่บินอยู่ในอวกาศ ยิ่งต้องกับลมแห่งฤดูใบไม้ผลิด้วยแล้ว เย็นซ่าไปทั่วกาย

พุทธเจ้า : เธอน่าจะลองดื่ม ๒-๓ แก้ว ย่อมมีความรู้สึกแปลกประหลาด!

หยางเซิง : แม้ผ่านการอาบชำระ แต่น้ำใสสะอาด ลองดื่มสักคำสองคำก็ดี! พอดื่มแล้วท้องไส้เย็นเหมือนน้ำแข็ง ภายในร่างกายดูเหมือนจะมีลมปราณไหลออกมาข้างนอก ลักษณะเหมือนกำลังจะเหาะขึ้นปานนั้น เบาหวิว!!

พุทธเจ้า : ใกล้จะลอยขึ้นแล้ว เหมือนเครื่องบินไอพ่นกำลังขับดันไอออกเพื่อทะยานขึ้นสู่ฟ้า ชาวโลกหากสามารถฝึกคุณธรรมแปดประการได้ในยามปกติแล้ว ย่อมมีความรู้สึกเหมือนในขณะนี้ การกลับไปสู่ดินแดนบริสุทธิ์ก็ไม่ใช่ของยาก เชื่อมั่นในพระพุทธโดยไม่เสื่อมถอย แม้มีบาปเวรก็ต้องผ่านการชำระล้างที่นี่ การอยู่ที่นี่ก็เป็นการฝึกฝนชนิดหนึ่ง พวกที่มีบาปเวรหนัก พอลงแช่น้ำจะมีอาการคล้ายถูกถลกหนัง เริ่มแรกจะเกิดการเจ็บปวดทรมาน แล้วค่อยๆ ดีขึ้น จนถึงขั้นลอกคราบถอดกระดูก จึงสามารถไปเสวยสุขในดินแดนบริสุทธิ์ได้

หยางเซิง : ในสระมีบัวห้าสีหลากหลาย แลดูงามสะพรั่ง ทำไมผู้ที่แช่ฝึกฝนในน้ำนั้น จึงมีบัวหลากหลายอยู่รอบๆ จำนวนไม่เท่ากัน

พุทธเจ้า : "สวดมนต์คำหนึ่ง เกิดบัวช่อหนึ่ง" มนุษย์สวดมนต์ต้องมีพลัง (ธรรมญาณธาตุ) ออกจากปาก น้ำลาย (น้ำมนต์) ก็จะกลายเป็นบัวช่อหนึ่ง เพราะฉะนั้น น้ำคุณธรรมก็เป็นน้ำลาย (น้ำมนต์) ที่สะสมของผู้สวดมนต์ ดอกบัวเป็นสัญลักษณ์ของพุทธะ เมื่อสวดมนต์มาก ดอกบัว

จึงมีมาก ผู้ที่สวดมนต์จนสำเร็จจะได้นั่งบนดอกบัว เมื่อลมปราณเคลื่อนก็จะลอยขึ้นสู่ดินแดนบริสุทธิ์ พวกเขามีเวลาฝึกฝนอยู่ที่นี่ไม่เหมือนกัน บ้างครึ่งปี บ้างหนึ่งปี...แล้วแต่บาปเวรหนักเบา เหมือนกับเสื้อผ้าที่เปื้อนโคลน ถ้าเปื้อนมากก็ใช้เวลานาน

เมื่ออยู่ในสระ ครั้งแรกต้องมีการเจ็บปวด (ละทุกข์) จนกระทั่งสบายในที่สุด จนกระทั่งบาปเวรหมดสะอาดหมดจด ร่างกายจะเบาแล้วลอยขึ้น จึงขึ้นนั่งบนดอกบัว ได้เสวยสุขในดินแดนบริสุทธิ์ ดังนั้น ที่นี่จึงเรียกว่าแดนธรรมะบริสุทธิ์ วันนี้ท่านหยางเซิงได้รับคำสั่งให้แต่งหนังสือ เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ อาตมาจึงแสดงความจริงนี้ให้ปรากฏ ขอให้เหล่าสาวกที่ท่องสวดพระอภิธรรม ควรเข้าใจถึงความมุ่งหมายอันแท้จริงของ “ดินแดนบริสุทธิ์” นี้ด้วย

พระจี้กง : จิตสะอาดก็คือ วิสุทธิภูมิ! ขอให้ชาวโลกเริ่มฝึกฝนจากพื้นจิต ปัดกวาดให้สะอาด อย่าให้มีฝุ่นละออง แล้วบ้านตนเองก็จะเป็นวิสุทธิภูมิ แล้วเหตุไฉนจึงต้องไปแดนสุขาวดีที่ไกลโพ้นนั้นเล่า?

“สวดพุทธมนต์ ฝึกธรรมะ” ก็สำเร็จพุทธะ เหล่าสาวกควรเข้าใจด้วย วันนี้ได้ฟังพุทธโอวาท มีคุณประโยชน์มาก ต้องขอลาไปก่อน หยางเซิงขึ้นมาเถิด

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ให้ “น้ำคุณธรรมแปด” ร่างกายสะอาดหมดจด มีคุณประโยชน์มหาศาล ขอกราบนมัสการลาไปก่อน

พุทธเจ้า : วิสุทธิภูมิอยู่ข้างหน้า ขอให้ชาวโลกจงอย่าหลงทิศทาง

หยางเซิง : กระผมขึ้นนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์กลับได้

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๓๐
วันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๓
ท่องปราสาทตรีรัชภพ นมัสการพระรัชฟ้ามหาราช

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

จิตปราศจากกังวล　　เหมือนมีมนต์เหินเมฆลอย
ลมเย็นพัดโบกโบย　　โชยทุกข์ไปช่างสุขล้ำ
เอาอย่างปุถุชน　　ดั่งสายชลไหลลงต่ำ
แสงธรรมย้อนส่องนำ　　แวววาววับจับหอสูง

พระจี้กง : เมื่อสภาพจิตใจของมนุษย์ร้อนรน ขุ่นข้อง (บรรยากาศไม่ค่อยดี) แล้ว แม้แต่อาตมาจะใช้พัดพัดก็ไม่มีลม กุญแจใจของคนขึ้นสนิมจะไขอย่างไรก็ไม่ออก แต่ละวันต้องทุ่มเทสุดปัญญาและจิตใจ จิตจะได้กำไรกลับมา เมื่อเงินทองมีมากเข้าก็นำพาความทุกข์มาให้ ใช่ว่าผู้ร่ำรวยจะมีความสุขอยู่ร่ำไป ความทุกข์กังวลที่มาจากกองเงินกองทองมีมากมาย เชื่อแน่ว่าชาวโลกต่างก็ได้ประสบกันมาบ้าง หากเป็นเช่นนี้แล้ว พวกท่านทำไมยังปลงไม่ตกกันเล่า ต่างก็ยังวิ่งไปสู่ความวุ่นวาย ไปรับภาระอันหนักอึ้งนั้นมาแบกไว้อีก เจ้าเด็กโง่เอย! ต่างก็ยึดเอากรวดทรายในถุงต่างเงินทอง นั่งเฝ้านับเงินไม่วางวาย ช่างไร้เดียงสาเสียจริงๆ

วันนี้อาตมาจะพาหยางเซิงเที่ยวสวรรค์แต่งหนังสืออีก เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวเสร็จหรือยัง?

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : การแต่งหนังสือสูญสิ้นทั้งปัญญาและจิตใจ เจ้าหยางเซิงมีความรู้สึกว่าอย่างไร?

หยางเชิง : ถึงแม้จะเหนื่อยยาก แต่นี่ได้เที่ยวอีกโลกหนึ่งนั้น รู้สึกว่าได้ผลมากกว่าความลำบากที่เผชิญ ถ้าหากได้ทัศนาความสวยงามแห่งโลกวิญญาณนี้แล้ว ได้พบความแปลกใหม่ของสถานที่มากมาย เพื่อให้พิจารณาถึงอริยสัจแห่งมหาสัทธรรม ได้ตามหาความเป็นตนเอง ถ้าหากมนุษย์ได้หยิบยืมสภาพการท่องเที่ยวนี้ จนสามารถค้นพบความเป็นตนเองแล้ว จึงนับได้ว่าไม่ทำให้ผิดหวังของสวรรค์ ฉะนั้น ความหนักหน่วงเหนื่อยยากที่แบกไว้คงจะเบาขึ้นมาก ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ล้วนเป็นพระคุณของอาจารย์ที่ชักจูง จึงอำนวยโอกาสอันดีงามเช่นวันนี้ได้

พระจี้กง : เจ้ามีภาระที่ได้รับจากสวรรค์ให้โปรดมวลมนุษย์ วันนี้ยังได้รับเกียรติรับหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ ได้รับโอกาสให้ท่องเที่ยวทั้งสามโลกเพื่อแต่งคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ เรียกได้ว่ามีความเป็นอัจฉริยะจึงสามารถนำเอาพระธรรมแห่งพระพุทธเจ้าร่วมมือกับอาจารย์ เพราะฉะนั้น จึงลงเรือลำเดียวกันเพื่อจะได้โปรดเวไนยสัตว์ ขอให้มวลมนุษย์ที่ได้อ่านหนังสือการท่องเที่ยวสวรรค์นี้ อย่าอ่านเพียงผ่านๆ (อ่านลวกๆ) เพื่อให้รู้ซึ้งถึงรายละเอียดเพื่อว่าวันข้างหน้าจะมีโอกาสมายังเขตแดนอันศักดิ์สิทธิ์นี้ ดังคำที่ว่า “ฟังเขาว่าไม่เท่ากับตาเห็น” ต้องได้ประสบพบเห็นด้วยตนเองจึงจะมีประโยชน์ มิฉะนั้นก็เหมือนกับทัศนาจรดูในแผนที่ ซึ่งก็ยังห่างไกลจากความจริงอยู่มากมิใช่หรือ? วันนี้เราออกเดินทางกันเถอะ ไปยังเขตแดนอันใหม่...ถึงที่หมายแล้ว

หยางเชิง : ข้างหน้ามีพระที่นั่ง ปราสาท ราชวังอยู่หลายองค์ มีลักษณะใหญ่โตและสง่างามดูภูมิฐานยิ่ง มีลักษณะเป็นแบบทรงโบราณ บริเวณพื้นรอบๆ พระที่นั่งปูลาดไปด้วยทองคำ มีปุยเมฆลอยตลบอยู่ทั่วไป บรรยากาศเป็นมงคล ขั้นบันไดเป็นแถวเป็นแนวมีระเบียบ ดอกไม้ใบหญ้าดูแปลกประหลาด ปลูกไว้ทุกแห่งหน มองดูแล้วเพลิดเพลินใจเป็นอย่างยิ่ง!

พระจี้กง : ที่นี่เป็นปราสาทตรีรัชภพ วันนี้เราจะเข้าไปนมัสการเฝ้าพระรัชฟ้ามหาราช

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ติดตามอาจารย์ขึ้นบันไดไป รู้สึกกายเบาอย่างขนนก ไม่เหมือนขึ้นบันไดในเมืองมนุษย์ แต่ละก้าวหนักหน่วง ทำไมจึงเป็นแบบนี้?

พระจี้กง : นี่เพราะเป็นเขตแดนแห่ง "ความว่างแท้" ผู้ที่ไม่มีบาปกรรมติดตัวจึงสามารถเข้ามาได้ เพราะฉะนั้นพอเจ้ามาถึงที่นี่ กายจึงเบาลอยละลิ่ว ท่านเซียน-พุทธจึงสามารถไปมาได้อย่างอิสระ เป็นเพราะว่าร่างกายสะอาดหมดจด พอกายขยับก็จะดีดลอยขึ้นเป็นพันลี้ นอกจากนี้ยังเหาะเหินเดินบนเมฆได้อีก แต่ละก้าวเบาหวิว โดยปกติแล้ว ชาวบ้านก็ควรจะเรียนวิชานี้เอาไว้ มิฉะนั้นจะกลายเป็นคนขี้เกียจจนขยับเขยื้อนไม่ได้ รังแต่จะถูกพวกยมทูตลากตัวเอาไปเท่านั้นเอง

หยางเซิง : ท่านอาจารย์กล่าวอย่างคมคาย ข้างหน้ามีปราสาทอยู่องค์หนึ่ง เหนือซุ้มประตูมีอักษรว่า "วังม่วงอ่อน" คิดว่าคงใช่ที่สถิตของท่านพระรัชฟ้ามหาราช เป็นแน่แท้

พระจี้กง : ใช่แล้ว เป็นที่ประทับของ "พระผู้ประทานพรชั้นเลิศ แห่งพระรัชฟ้ามหาราช" เราเข้าไปถวายบังคมกันเถอะ

หยางเซิง : ภายในองค์พระที่นั่ง แลเห็นพระผู้หนึ่งซึ่งฉลองพระองค์ในชุดลายมังกรสีเหลือง เหนือศีรษะทรงพระมาลามังกรทอง พระหัตถ์ทรงไม้อาญาสิทธิ์ พระพักตร์สง่างาม น่าเกรงขาม ซ้ายขวามีเหล่าอำมาตย์เทพเฝ้าอารักขาอยู่ กำลังยืนขึ้นแสดงการต้อนรับพวกเราอยู่...ข้าฯ น้อยหยางเซิงขอถวายบังคมพระรัชฟ้ามหาราช วันนี้ได้ติดตามท่านอาจารย์มาถึงที่นี่ ขอให้ท่านมหาราชทรงประทานพรด้วยเถิดพระเจ้าข้า

รัชฟ้ามหาราช : เจริญพร! ท่านหยางเซิงจากโลกมนุษย์สามารถมาถึงที่นี่ได้ นับว่ามีพรมากแล้ว จะขอพรอะไรอีก? ท่านได้รับโองการให้ติดตามอาจารย์จี้กงมาเที่ยวสวรรค์นี้ เพื่อแสวงพระธรรมนำไปแต่งหนังสือเพื่อโปรดเวไนยสัตว์ ข้าฯ รู้สึกปราโมทย์นัก การประชุมอันศักดิ์-สิทธิ์แห่งไตรภพ เหล่าเซียน-พุทธต่างแสดงความคิดเห็น ดังนั้น พระองค์ธรรมมารดาแห่งสระทิพย์จึงมีเทวโองการ โดยให้ท้าวสักกะเทวราชมี

เทวโองการและให้ตรีรัชภพลงทะเบียนบันทึกไว้ ท่านจึงสามารถเข้าออกทั้งสามแดนได้ เพื่อทำการแต่งหนังสือ หากมวลมนุษย์ที่อ่านหนังสือบันทึกการท่องเที่ยวนี้ แล้วสามารถละเว้นการทำบาปบำเพ็ญธรรมก่อกุศลแล้วนั่นแหละ! ตรีรัชภพจึงจะประทานพรให้ เพื่อปลดเคราะห์ลดความผิด ดังนั้น ภาระหน้าที่ของท่านหนักมาก วันนี้ได้พบกันที่นี่นับว่ามีโชคแล้ว ขอเชิญนั่ง! มีคำสั่งให้อำมาตย์เทพจัดน้ำชารับรองด้วย

หยางเซิง : มิกล้าขอรับ! ขอบพระคุณที่ให้ความเอ็นดูรักใคร่

รัชฟ้ามหาราช : ไม่เป็นไร! ทั่วทั้งสามภพ ธรรมนั้นยิ่งใหญ่ที่สุด ขอเพียงให้ขยันฝึกมหาสัทธรรมเจริญตามคุณธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ก็คือ สวรรค์และมนุษย์รวมเป็นหนึ่งเดียวแล้ว สวรรค์และโลกมนุษย์ก็จะเหมือนกันแล้ว จะต้องเกรงใจไปทำไม!

พระจี้กง : นั่งลงเถอะ! ท่านมหาราชมีบัญชาแล้ว เราแม้จะเคารพก็สู้ทำตามคำสั่งไม่ได้

หยางเซิง : ขอบพระคุณ ท่านมหาราชที่ทรงอนุญาต กระผมก็จะนั่งลงตามคำสั่ง พอนั่งลงเท่านั้นก็มีลมเย็นพัดมาวูบหนึ่งรู้สึกว่ากระปรี้กระเปร่าเบาสบาย มิทราบว่าเพราะเหตุใด?

รัชฟ้ามหาราช : ที่นี่เป็นสวรรค์ชั้นสูงสุด ทุกอย่างล้วนศักดิ์สิทธิ์ ท่านเป็นคนธรรมดา พอนั่งลงบนเก้าอี้นี้ พลังปราณแห่งสวรรค์ก็ขับเคลื่อนจึงมีความรู้สึกเช่นนั้น

หยางเซิง : อ๋อ เพราะเหตุนี้เอง พอนั่งแล้วก็ไม่คิดอยากจะลุกขึ้น ถึงแม้จะไม่ใช่เก้าอี้โซฟาร์แต่มีความรู้สึกนุ่มนวล

รัชฟ้ามหาราช : เก้าอี้มณี แม้จะแข็ง พอนั่งลงจะรู้สึกนุ่มนวลอันเนื่องจากการเคลื่อนของพลังปราณแท้ “หินแข็ง” ก็เหมือนกับชะตาชีวิตเป็น “ชีวิตหิน” จากความแข็งแปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล จากการตายกลับสู่ความมีชีวิต ก็เหมือนกับคนที่จิตใจแข็งกระด้าง ได้เปลี่ยนแปลงเป็นคนมีจิตใจเมตตากรุณา ดังนั้น พลังชีวิตก็จะกระฉับกระเฉงเคลื่อนไหว ตอนนี้ท่านนั่งอยู่บนเก้าอี้หิน เท่ากับมนุษย์กับหินรวมกันเป็นหนึ่งเดียว

จึงมีความรู้สึกเช่นนั้น

หยางเซิง : อะไรคือมนุษย์กับหินรวมกันเป็นหนึ่งเดียว?

รัชฟ้ามหาราช : กระดูกคนแข็ง ไม่ต่างจากหินใช่ไหม จึงกลายเป็นหิน แต่เมื่อคนตายก็กลายเป็นดินก้อนหนึ่ง ดังนั้น คนกับหินจึงไม่ต่างกัน ตอนนี้ท่านนั่งอยู่บนหิน ส่วนบนเป็นคนส่วนล่างเป็นหิน เมื่อปราณผสานกันคือรวมกันเป็นหนึ่ง ตอนที่คนนั่งสมาธิ ส่วนล่างจะดึงดูดปราณของธรณีขึ้นสู่บนศีรษะ ส่วนบนของศีรษะก็จะดึงดูดปราณจากสวรรค์เข้าสู่ลำตัว ด้วยเหตุนี้พอนั่งไปนานๆ เมื่อพลังปราณสมบูรณ์ก็จะเป็นธาตุ กลายเป็น "พระธาตุ" แต่เมื่อสักครู่นี้ไม่เหมือนกัน เพราะท่านนั่งอยู่บนสวรรค์ ดังนั้นเบื้องล่างจึงดึงดูดปราณสวรรค์ บนศีรษะจึงกลายเป็นดึงดูดปราณธรณี ทำให้กลับกันขึ้น เหตุผลนั้นลึกซึ้ง ท่านตรึกตรองเอาเองก็แล้วกัน

หยางเซิง : นั่งอยู่บนสวรรค์ มองดูพื้นดิน ถึงแม้นกายจะกลับหัวลง แต่ใจกลับปกติ เท้าจึงเหยียบฟ้าศีรษะชี้ลงดิน ดวงวิญญาณยึดอยู่บนสวรรค์ชำระสะสางเกศาที่โสมมในทะเลทุกข์

รัชฟ้ามหาราช : ถูกต้องแล้ว! มนุษย์เท้าเหยียบธรณี เซียนเท้าเหยียบฟ้า ความสามารถต่างกัน เดินเหินบนอากาศไม่ร่วงหล่นลงมา จึงนับเป็นเซียน-พุทธ มนุษย์ทำได้ไหม? หากมีคนทำได้ก็ถือว่าสำเร็จมรรคผล ลองดูพวกผลไม้ มันติดอยู่บนอากาศใช่ไหม? ชาวโลกจะฝึกฝนวิชา ควรเริ่มต้นจากการลดละความใคร่ให้น้อยลงเสียก่อน หากมือทั้งสองข้าง (จิตอยู่ในกังวล) ยึดแน่นไม่ปล่อยวาง ยังหอบหิ้วกล่องตัณหาไว้ เมื่อเดินทางก็จะเหนื่อยหอบจนหายใจเกือบไม่ออก กว่าจะถึงจุดหมาย ก็เกรงว่าจะอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ตราบจวบค่ำถึงเวลาพักเสียแล้ว หากสามารถละทิ้งทุกอย่าง แขนเสื้อจะรับลมไว้ มือทั้งสองว่างเปล่า พอขยับปีกก็จะบินขึ้นเสียแล้ว ขอให้มนุษย์ได้ขึ้นมาที่หอสูง ดูฟ้ามองดินให้เข้าใจให้ลึกซึ้ง จิตผ่องใสดังกระจก สัมมาสติดั่งน้ำนิ่ง เมื่อดวงปัญญาเห็นธรรม ที่พื้นจิตท่านก็สามารถเห็นฟ้าในดวงจิต นั่นก็คือ ท่านเข้าใจ

ธรรม แล้วก็จะสามารถเหินลมเดินบนเมฆสวรรค์ย่อมมีทางให้ท่าน ท่านหยางเชิงเชิญดื่มชาเถิด

หยางเชิง : เมื่อได้ฟังการบรรยายของท่านมหาราชแล้ว ความรู้ดีกว่าการเล่าเรียนในโลกตั้งสิบปี การได้ฟังธรรมะสุดยอดเช่นนี้ ต้องกราบขอบพระคุณท่านมหาราช น้ำชาบนสวรรค์ใสจนแลเห็นถึงก้นถ้วย เมื่อก้มศีรษะลง จึงมองเห็นหน้าตาตนเองใสชัดเจนลอยอยู่เหนือน้ำ เสมือนหนึ่งรูปถ่ายปานนั้น...กระผมจะดื่มละ! ไร้กลิ่นแต่รู้สึกเย็นสดชื่น ทำให้เย็นจิตยิ่งนัก

รัชฟ้ามหาราช : หน้าตาดั้งเดิม...ตัวจริงของท่าน คือ จิตแท้ของพระเจ้า (พุทธ ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ ขณะนี้ความสามารถที่จะลอยอยู่เหนือน้ำได้ โดยไม่จมลงมาก พอเพียงที่จะก้าวสู่ความสูงส่งที่แท้จริง สามารถเหินลอยไปบนเมฆ หรือบนผิวน้ำ มีความสุขสราญ การเห็นหน้าตาที่แท้จริง และการได้ดื่มน้ำจิตแท้ก็สามารถที่จะชำระล้างธาตุไอแห่งความสกปรก ทำให้สติปัญญาปราดเปรื่อง มีอิทธิฤทธิ์สู่ความศักดิ์สิทธิ์

หยางเชิง : ขอบพระคุณ ท่านมหาราชที่ชี้แนะสั่งสอน ท่านมหาราชมีตำแหน่งเป็นประมุขแห่งตรีรัชภพ ขอท่านมหาราชโปรดเล่าความเป็นมาและสภาพการณ์ในการปฏิบัติหน้าที่บนสวรรค์ให้รู้ด้วยเถิดขอรับ

รัชฟ้ามหาราช : เจริญพร! ก็พอจะเล่าให้ฟังได้ เพื่อชาวโลกจะได้รู้ไว้บ้าง นับตั้งแต่บุพกาลมาเมื่อเกิดฟ้า-ดินแล้ว เหล่าอาวุโสห้าได้อวตารเป็น รัชฟ้า รัชธรณี และรัชนที มหาราชทั้งสามพระองค์เพื่อให้ปกครอง "ฟ้า ดิน และน้ำ" ทั้งสามภพตรวจสอบความผิดชอบโดยเทวดา รวมทั้งอำนวยความสุขและลงโทษแก่มวลมนุษย์ตามแต่กรณี ส่วนข้าฯ มีตำแหน่งเป็นราชาแห่งสวรรค์บนนครสวรรค์ชั้นเลิศ พำนักอยู่ในปราสาทองค์กลาง แห่งวังม่วงอ่อน ควบคุมบาปบุญของมวลมนุษย์ และมีอำนาจในการเลื่อนขั้น หรือลดขั้นของเหล่าเทวดา มีนามว่า "พระผู้ประทานพรแห่งรัชฟ้ามหาราช หรือ แสงสุริยามหาราช หรือ ราชาม่วงอ่อน" ได้อวตารไปเกิดเป็นกษัตริย์เหย้ามาแล้ว บรรดาผู้ทรงธรรมแห่งสวรรค์

หรือเทพแห่งดวงดาวต่างๆ ที่มีความก้าวหน้าในผลธรรมที่ตนบำเพ็ญ หรือเจ้าต่างๆ แห่งฟ้า-ดินที่ได้โปรดช่วยมวลมนุษย์ มีความชอบในการช่วยเหลือสังคม หลังจากการตรวจสอบของข้าฯ แล้ว จึงทูลเสนอต่อท่านท้าวสักกะเทวราชให้ทำการเลื่อนขั้น ในทางกลับกันหากพบว่า ได้ละเมิดต่อหน้าที่หรือมีความผิด หากข้าฯ ได้ตรวจสอบแล้วมีหลักฐานแล้วทูลเสนอต่อท้าวสักกะเทวราชสั่งการต่อไป ที่กล่าวมานี้เป็นเทวดาและผู้ทรงธรรมชั้นต่ำและชั้นกลางเท่านั้น หากเป็นผู้ทรงธรรมชั้นสูงก็จะขึ้นสู่สวรรค์อันไร้สิ้นสุด เพื่อเสวยอริยผลชั้นสูง ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายอีก และก็ไม่ถูกควบคุมจากที่นี่ด้วย

อีกอย่างหนึ่งคือ ผู้สำเร็จธรรมที่มาจากเมืองมนุษย์ ต้องผ่านการตรวจสอบจากตรีรัชภพ เพื่อรับผลธรรมที่ทำไว้

ผู้มีคุณและบาปในเมืองมนุษย์ จะถูกจารึกอยู่ในทะเบียนหากชาวโลกต้องการโชคลาภ หรืออยู่ห่างจากเคราะห์กรรม ก็ต้องเลือกว่าจะเอาบาปหรือเอากุศล ผู้ที่ประสบแต่เคราะห์กรรมทำการใดๆ ก็ไม่สมหวัง เนื่องจากชาติก่อนก่อกรรมทำเข็ญไว้มาก ถ้าหากชาตินี้ได้รู้สำนึกผิดและอธิษฐานต่อหน้าพระว่าจะปวารณาตนเพื่อก่อกุศลแล้วละก็ตรีรัชภพก็จะให้พร ให้โชคลาภ หากมีลูกกตัญญู ที่อธิษฐานว่าจะทำกุศลเพื่อต่ออายุให้บิดามารดาแล้ว ความกตัญญูจะประทับใจสวรรค์ท่านรัชฟ้าเจ้าก็จะประทานพรมาให้ อันที่จริงตรีรัชภพมีกายเดียว เป็นเพราะมีจิตมุ่งต้องการโปรดเวไนยสัตว์ จึงมีการให้พรเพื่ออภัยโทษปลดเปลื้องความทุกข์ยากของผู้ได้ทุกข์ หากมนุษย์รู้ซึ้งถึงจิตสวรรค์ ปฏิบัติตามคุณธรรม ย่อมได้รับความช่วยเหลือคุ้มครอง

หยางเชิง : ได้ฟังเรื่องราวจากท่านรัชฟ้ามหาราช ทำให้ทราบว่าโชค ลาภ ฆาตเคราะห์เกิดจากมนุษย์สรรหามาเอง ท่านรัชฟ้ามหาราชมีพุทธจิต มีจิตต้องการจะประทานโชคลาภให้มนุษย์เท่านั้น “จิตฟ้าประทับใจคนจริง”

รัชฟ้ามหาราช : มนุษย์และฟ้าก็คือจิตเดียวกัน ขอเพียงชาวโลก

เคารพธรรมะฟ้า อย่าละเมิดคุณธรรม มนุษย์และสวรรค์ก็จะรวมกันเป็นหนึ่ง ก็สามารถที่จะขึ้นสู่สวรรค์อันไร้สิ้นสุด วันนี้ท่านมาที่นี่ จะพาชมทัศนียภาพให้ทั่วๆ

หยางเชิง : ขอรับกระผม! ท่านมหาราชมีงานเอกสารคั่งค้างไว้มาก ท่านคงจะเหนื่อยมากนะขอรับ?

รัชฟ้ามหาราช : เป็นเพราะว่าปัจจุบันนี้ ชาวโลกมีทั้งดีและชั่วก้ำกึ่ง พวกที่กลับเนื้อกลับตัวก็มีมากเหมือนกัน เพื่อที่จะตรวจสอบวัดผล ดังนั้นการงานจึงมีมาก แต่ที่นี่มีแผนกต่างๆ แบ่งงานกันทำ ข้าฯเป็นเพียงแต่เซ็นอนุมัติขั้นสุดท้ายเท่านั้น จึงมี “อำนาจมากมายไม่ค่อยจะยุ่งยาก” ท่านหยางเชิงมีรากพระธรรมลึกใหญ่ วันนี้ได้มาที่นี่ ก็ขอเปิดเผยมติสวรรค์ให้บ้าง! เพื่อไว้พิจารณาดู

หยางเชิง : ขอบพระคุณ ท่านมหาราชที่ชักจูง

รัชฟ้ามหาราช : นี่คือสมุดบันทึกสีเหลืองแห่งผลบุญ จงเปิดพิจารณาดูให้ละเอียด และจงอย่าออกนาม

หยางเชิง : ภายในได้บันทึกผลบุญในการบำเพ็ญธรรมของศิษย์ร่วมสำนัก

(๑) วันที่..............เดือน.................ปี.........นาม......................

ได้เข้าร่วมในพิธีประทับทรงสองครั้ง มีความชอบ ๕ ส่วน

(๒) วันที่..............เดือน.................ปี.........นาม......................

ได้รีบกลับจากที่อื่น เพื่อให้ทันร่วมในพิธีประทับทรง มีความชอบ ๑๐ ส่วน

(๓) วันที่..............เดือน.................ปี.........นาม......................

ได้เตือนสติให้คนประพฤติความดี มีความชอบ ๕๐ ส่วน

(๔) วันที่..............เดือน.................ปี.........นาม......................

ได้พิมพ์หนังสือธรรมะแจก มีความชอบ ๑๐๐ ส่วน

(๕) วันที่..............เดือน.................ปี.........นาม......................

ได้ทนต่อความอัปยศอดสูและมิเกิดความอาฆาตแค้น มีความชอบ ๑๐๐ ส่วน

(๖) วันที่..............เดือน.................ปี.........นาม.......................

มีโอกาสแต่ไม่ยอมผิดประเวณี มีความชอบ ๓๐๐ ส่วน ยังมีสมุดบันทึกอีกเล่มหนึ่ง ภายในได้บันทึกไว้ว่า

วันที่..............เดือน.................ปี.........นาม.......................

ได้อธิษฐานปวารณาได้รับพรให้ต่ออายุได้หกปี

นาม.............ได้ปวารณาตัวทำความดี เพื่อให้ชะตาชีวิตราบรื่นก็ได้รับอนุญาตให้เพิ่มพลังแสงให้

รัชฟ้ามหาราช : ดูเพียงคร่าวๆ ก็พอ มวลมนุษย์พึงสังวรในผลบุญผลกรรม ความดีความชั่วมีหลักฐาน ควรประกอบคุณงามความดีขยันในการบำเพ็ญธรรม ตราบจนผลบุญบริบูรณ์ ก็สามารถขึ้นสู่สวรรค์เสวยสุขไร้สิ้นสุด มนุษย์หากได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วสำนึกกลับตัวได้ บำเพ็ญธรรมให้บรรลุ ภายหลังวายชนม์ ก็จะกลับคืนสู่ปราสาทตรีรัชภพ ข้าฯ ก็จะประทานเก้าอี้ให้นั่ง ขอมวลมนุษย์อย่าเสียโอกาสดีอันนี้ไป!

พระจี้กง : ขอลาท่านรัชฟ้ามหาราช ขอจบตอนลงเพียงเท่านี้ ขอท่านมหาราชโปรดเมตตาศิษย์ของอาตมา ช่วยเพิ่มพลังแสงให้ด้วย ขอลาท่านมหาราชไปก่อน

หยางเซิง : เนื่องจาก ท่านอาจารย์เร่งให้กลับ จึงขอถวายบังคมลาไปก่อน กราบขอบพระคุณที่ท่านได้โปรดชี้แนะ กระผมนั่งเรียบร้อยแล้วขอเชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด

รัชฟ้ามหาราช : ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๓๑

วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๓

ท่องปราสาทตรีรัชภพ นมัสการพบพระรัชธรณิมหาราช

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

สำนึกบาปหนหลัง เพิ่มพลังสร้างกุศล
โลภ โกรธ หลง แสนกล ดั่งมารร้ายทำลายจิต
ระวังอย่าพลาดพลั้ง บางครั้งถึงวายชีวิต
เร่งฝึกวัชรกิจ เป็นมิ่งมงคลแก่ตน

พระจี้กง : มีคนเขาพูดว่า "พวกท่านล้วนเป็นคนบาป" แต่อาตมาพูดว่า "ชาวโลกไม่บาป" คนที่ไม่เห็นด้วยพูดว่า "อาตมาทำความผิดไว้มาก คงจะไม่บาปกระมัง?" อาตมาก็เลยพูดว่า "ในเมื่อท่านยอมรับผิดแล้ว อาตมาจะมีอะไรจะพูดอีกเล่า?" ที่จริงชาวโลกไม่บาปหรอก? เพียงเพราะทำสิ่งไร้มารยาท จึงกลายเป็นผู้ผิด สิ่งไร้มารยาทไม่ควรมอง สิ่งไร้มารยาทไม่ควรฟัง สิ่งไร้มารยาทไม่ควรกล่าว และสิ่งไร้มารยาทไม่ควรกระทำ ชาวโลกควรปฏิบัติตาม มิฉะนั้นก็จะกลายเป็นผู้มีความผิด

มนุษย์แท้จริงเป็นผู้สะอาดบริสุทธิ์ ตั้งแต่เริ่มแรกมาตัวเปล่า พอมาถึงโลกมาใส่เสื้อผ้า ถูกย้อมด้วยสีสันต่างๆ โลภด้วยสิ่งไร้มารยาท และรับอกุศลกรรมบถสิบ ร่างกายถูกย้อมด้วยความชั่วจนแพรวพราว

ชาวโลกมิควรยินดี และก็ไม่ควรเศร้าเสียใจ วันนี้อาตมาจะพาหยางเซิงให้ท่านอภัยโทษแก่ชาวโลก เพื่อชาวโลกจะได้ดีขึ้น จะได้ไม่กระทำผิดอีก

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้วบนดอกบัว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : วันนี้เราไปยังปราสาทตรีรัชภพ เพื่อนมัสการพบพระรัช-

ธรณีมหาราช ออกเดินทางได้...ถึงปราสาทตรีรัชภพแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว

หยางเชิง : วันก่อนเราได้มายังที่นี่แล้ว มีทางแยกอยู่ข้างหน้า เป็นทางที่ปูลาดด้วยทองคำ มาถึงด้านหน้าปราสาทองค์ใหญ่ มีผู้ทรงธรรมไปๆ มาๆ ยังตรีรัชภพมากมาย นักปฏิบัติธรรมไม่น้อยที่มาสู่สวรรค์ มาทำการตรวจสอบผลบุญที่ได้กระทำมา รู้สึกดูวุ่นวายมิใช่น้อย

พระจี้กง : มหาราชแห่งตรีรัชภพ ชาวโลกเรียกว่า "หลวงปู่ไตรภพ" มีตำแหน่งรองจากท้าวสักกะเทวราช เรื่องราวของไตรภพ ต้องผ่านการตรวจสอบจากตรีรัชภพเสียก่อนจึงจะทูลเสนอต่อท้าวสักกะเทวราช ชาวโลกที่บำเพ็ญธรรมจนได้รับอริยผลแล้ว ต้องผ่านการตรวจสอบที่ตรีรัชภพก่อนแล้วจึงจะถูกให้แยกย้ายไปยังสวรรค์แดนต่างๆ เพื่อฝึกฝนต่อ

หยางเชิง : ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง ปราสาทใหญ่ด้านหน้าเขียนไว้ว่า "วังวิสุทธิ์" มีรัศมีแวววาว คงเป็นที่ประทับของพระรัชธรณีมหาราช ใช่หรือไม่?

พระจี้กง : ถูกต้อง! เราเข้าไปนมัสการกันเถอะ

หยางเชิง : ขอรับ!...พอเข้ามาข้างใน เห็นพระที่นั่งตรงกลาง มีพระผู้หนึ่งฉลองพระองค์ชุดมังกร ในพระหัตถ์ทรงไม้อาญาสิทธิ์ลักษณะน่าเกรงขาม ข้าน้อยหยางเชิงขอถวายบังคมท่านพระรัชธรณีมหาราช ขอท่านมหาราชทรงชี้แนะด้วยเถิด

รัชธรณีมหาราช : มิต้องเกรงใจ! วันนี้ท่านติดตามอาจารย์จี้กงมาถึงตรีรัชภพ ข้าฯ รู้สึกประทับใจ ขอเชิญทั้งสองท่านนั่งลง มีคำสั่งให้อำมาตย์เทพเลี้ยงน้ำชา

หยางเชิง : ขอบพระคุณในกรุณาธิคุณ วันนี้นับมีโชคลาภมหาศาลที่ได้นมัสการพบท่านมหาราช ก็หวังให้ท่านมหาราชกรุณาเล่าความเป็นมาและงานที่ท่านควบคุมอยู่ เพื่อให้มวลมนุษย์รับทราบไว้

รัชธรณีมหาราช : เจริญพร! เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ "สวรรค์นรก" ได้

ถูกเปิดเผยชัดเจนแล้ว รัชธรณีก็จะไม่ปกปิดเป็นความลับ ข้าฯ คือแสงจิตเขียวแห่งคูหาสุริยะชั้นรอง แปรเปลี่ยนมาจากพลังธาตุแท้ที่ชื่อว่า "พระผู้อภัยโทษ รัชธรณี หรือคูหาจิตวิสุทธิ์มหาราช หรือเจ้าแสงจิตเขียว"

เป็นเพราะว่ามวลมนุษย์เอาแต่สร้างบาปกันบนโลก และจิตสวรรค์ทรงเมตตา จึงทนไม่ได้ที่มวลมนุษย์จะตกลงต่ำ ดังนั้น พระรัชธรณีซึ่งมีอำนาจในการอภัยโทษ ขอเพียงให้ชาวโลกรู้สึกสำนึกบาปที่ผ่านมา ข้าฯ จะอภัยโทษให้!

หยางเซิง : ท่านมหาราชทรงพระเมตตาคุณจริงๆ แต่มิรู้ว่าจะอภัยโทษได้อย่างไร?

รัชธรณีมหาราช : ๑. มนุษย์หากมีบาปแล้วสำนึกผิดมีจิตรู้สำนึก ข้าฯ ก็จะอภัย ให้สามส่วน จากนี้ไปให้ทำคุณประโยชน์ อย่าได้ทำผิดอีก ข้าฯ ก็จะลดบาปให้หมด

๒. ชาตินี้ถ้าเข้าสู่ธรณีธรรมเพื่อปฏิบัติธรรม โดยจิตไม่ท้อถอย ถึงแม้จะมีบาปเวรสะสมมาหลายภพ ที่ไม่ได้รับการชำระล้าง ข้าฯ ก็จะอภัยโทษให้สามส่วน หากรักษาศีลให้บริสุทธิ์ และเข้มงวดแม้ตายก็ไม่เปลี่ยนใจ โดยจิตไม่ท้อถอย ข้าฯ ก็จะอภัยโทษให้เจ็ดส่วน

๓. การทำคุณความดีอื่นใดย่อมด้อยกว่าความกตัญญู หากกระทำสิ่งใดผิดโดยไม่ได้ตั้งใจเจตนา แต่มีความกตัญญูต่อบิดามารดาอยู่แล้วไซร้ ข้าฯ ก็จะลดโทษให้

๔. ใครก็ตามที่มีจิตฝึกฝนธรรม แม้ผจญมารใหญ่หลวง เนื่องจากบาปเวรเก่าก่อนยังไม่หมด ถ้าหากจิตตั้งมั่นเผชิญกับความลำบากโดยไม่เปลี่ยนใจ ข้าฯ ก็จะอภัยโทษให้ ช่วยลดความทุกข์ลำบาก

๕. บรรพบุรุษที่มีบาปเวรคั่งค้างอยู่ , ซึ่งกำลังรับทุกข์ในเมืองนรก หากบุตรหลานของท่านปวารณาตัวสร้างกุศล บริจาคทานสร้างสาธารณประโยชน์ ข้าฯ ก็จะอภัยโทษให้ เพื่อให้วิญญาณบาปได้ลดโทษทัณฑ์

พระจี้กง : พระรัชธรณีมหาราชสามารถแยกวิญญาณไปเกิดเป็นพระเจ้าซุ่นตี้ฮ่องเต้ เพราะฉะนั้นจึงมีความเคารพต่อการกตัญญูกตเวทิตาเป็นอย่างมาก พระผู้อภัยโทษ พระรัชธรณีมหาราชมีจิตกรุณาโปรดเวไนยสัตว์ ทั้งมนุษย์ในโลกและวิญญาณบาปในนรก จึงได้รับขนานนามว่า "หลวงปู่ผู้โปรดสัตว์" หวังว่าชาวโลกจะบำเพ็ญตนสร้างกุศลจิต สวรรค์มีความเมตตารักใคร่ย่อมไม่คิดจะเพิ่มโทษจากใคร คือคอยแก้ไขให้ชาวโลกทุกแห่งหน ดังนั้นจึงมีกฎในการอภัยโทษให้ หากชาวโลกยังไม่กลับตัวกลับใจ แม้สวรรค์อยากจะอภัยให้ก็ไม่มีปัญญา ก็เหมือนไม่มียาจะรักษาเพราะโทษนั้นมหันต์ใช่ไหม?

รัชธรณีมหาราช : ข้าฯ มีจิตจะอภัยโทษให้มวลมนุษย์ หวังว่ามวลมนุษย์จะไม่ละทิ้งโอกาส ขอเพียงให้มวลมนุษย์ไม่มีบาป ทุกๆ คนล้วนเป็นนักบุญ เช่นนี้แล้ว รัชธรณีมหาราชก็คือ รัชฟ้ามหาราช เพื่อประทานพรแต่อย่างเดียว

หยางเซิง : พระรัชธรณีมหาราชมีเมตตาคุณน่านับถือ แต่ว่ามวลมนุษย์ส่วนใหญ่สร้างบาปอยู่ทุกๆ วัน ท่านจะมีทางแก้ไขอย่างไร?

รัชธรณีมหาราช : "โชคลาภฆาตเคราะห์ไม่มาหา ยกเว้นมนุษย์สรรหาเอาเอง" เป็นเพราะปัจจุบันนี้มวลมนุษย์มีโชคลาภมาก เพราะฉะนั้น ทุกๆ คนมีโชคลาภ แต่ว่าโชคลาภเปรียบเหมือนตะเกียงน้ำมัน ย่อมมีวันหมดลง หากไม่รู้จักเติมน้ำมัน เมื่อตะเกียงดับเคราะห์ก็มาถึง ถึงตอนนั้นวิญญาณก็จะถูกพระรัชฟ้ามหาราชขับลงสู่ในมือของพระรัชธรณีมหาราช แต่ข้าฯ ยังมีเมตตาเปิดโอกาสให้อีกครั้ง เพื่อเตรียมจะอภัยโทษให้ หากตลอดชีวิต ยังก้มหน้างมงายไม่ยอมกลับหัว (กลับใจ) ก้มลงกราบพระรัชธรณีมหาราช รับเอา "หนังสืออภัยโทษ" กลับไปแล้วละก็ เมื่อตอนตายจะตกสู่อบายภูมิขุมนรก ไม่มีหนังสืออภัยโทษ ยมบาลก็ไม่ยอมผ่อนโทษให้ ต้องถูกลงโทษตามควร ข้าฯ กับพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ และพระโมคคัลลาน์ ล้วนอวตารมาจากเอกธาตุ เพื่อโปรดเวไนยสัตว์โดยมีปณิธานไว้ว่าจะอภัยโทษเพื่อปลดทุกข์ ดังนั้นพระรัชธรณีมหาราชและ

พระกษิติครรภ์จึงมีกายเดียวกัน เนื่องจากพระโมคคัลลานน์มีจิตกตัญญู จะช่วยพระมารดา ดังนั้นจึงมีพิธีแผ่กุศล "ทิ้งกระจาด" ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือนเจ็ด เลี้ยงพระทั่วสิบทิศแล้วก็โปรดพระมารดา

พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ตั้งเป็นปณิธานไว้ว่า หากขุมนรกไม่ว่างเปล่าจะไม่ยอมสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า ขณะที่ข้าฯ เป็นพระเจ้าซุ่นตี้นั้น มีความกตัญญูจนประทับใจสวรรค์ จึงมีช้างมาช่วยไถนา พวกนกก็ช่วยถอนหญ้าให้ และกษัตริย์เหย้าก็ทรงสละราชสมบัติให้กษัตริย์ซุ่นขึ้นครองราชย์แทน ซึ่งเป็นหลักฐานในประวัติศาสตร์สืบทอดต่อๆ มา ในศาสนาเต๋ามีการโปรดเวไนยสัตว์ เหมือนในศาสนาพุทธมีการทิ้งกระจาดแผ่กุศลในวันเดียวกัน ซึ่งมีต้นมูลเป็นอย่างนี้ จึงหวังว่าชาวโลกจะเข้าใจ เพราะฉะนั้นชาวโลกจึงนับถือความกตัญญูเป็นหลักธรรม เมื่อตายแล้วขึ้นสู่สวรรค์เสวยสุขนิรันดร

พระจี้กง : ท่านมหาราชทรงเมตตาที่เปิดเผยรายละเอียด เพื่อให้ชาวโลกรู้ จะได้นำไปปฏิบัตินับว่ามีโชคลาภมาก!

หยางเชิง : วันนี้ได้ฟังท่านมหาราชชี้แนะ ข้าฯ น้อยมีความรู้เพิ่มพูนมาก รู้สึกปลาบปลื้มยิ่งเกี่ยวกับการอภัยโทษ กระผมยังไม่สู้จะเข้าใจ ไม่ทราบว่าจะอธิบายให้ละเอียดได้ไหม?

รัชธรณีมหาราช : หากยังไม่เข้าใจ ก็จะอธิบายให้แจ่มแจ้ง

๑. อย่างเช่น นาย ก...ได้เข้าสู่ธรณีธรรม มีศรัทธาปฏิบัติธรรม แต่เพราะร่างกายมีโรคเจ็บป่วยบ่อยๆ ทำให้จิตใจกระวนกระวาย มักบ่นโทษฟ้าดินว่า ตนเองได้สร้างบุญก่อกุศลมานานปี แต่สวรรค์ก็ไม่ปกป้องคุ้มครอง ช่วยขจัดโรคภัยให้บ้าง เมื่อตรีรัชภพได้ตรวจสอบแล้วพบว่า ชาติก่อนเขาเป็นคนฆ่าสัตว์ ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมากมาย แม้ว่าจะได้เปลี่ยนอาชีพในบั้นปลายชีวิต แล้วกราบไหว้เซียน-พุทธ แต่เพราะกุศลผลบุญไม่มากพอ มาในชาตินี้มาเกิดในฐานะปานกลาง แม้จะบำเพ็ญธรรมสร้างกุศล แต่เพราะชาติก่อนฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไว้มาก เพราะฉะนั้นชาตินี้จึงมีอาการเจ็บปวดตามตัวเจ็บปวดบ่อยๆ แต่สวรรค์ทรงเมตตา

ได้ชำระบาปให้บ้างอย่างลับๆ ดังนั้นการเจ็บปวดตามตัวอยู่นั้น ซึ่งมีความทรมานจะรู้สึก “เจ็บเร็ว” การที่เจ็บปวดเป็นการชดใช้บาปไป หากสามารถอดทนโดยไม่เสื่อมศรัทธาต่อธรรม จนข้าฯ ประทับใจ ก็จะอภัยลดโทษให้ ให้เขาค่อยๆ แข็งแรงขึ้น หากว่าไม่ทนต่อการเจ็บปวด แม้ข้าฯ อยากจะลดโทษให้ก็ไม่มีโอกาส ดังนั้นจึงหวังว่ามวลมนุษย์ควรเข้มแข็ง หากพบกับความไม่ราบรื่น ควรสงบจิตรู้สำนึกตัว อย่าได้โทษฟ้าดิน มิฉะนั้นแล้วบาปจะชำระหมดยาก

๒. เนื่องจากคำนึงถึงวิญญาณบาปที่ล่วงลับไปแล้ว ตกอยู่ในขุมนรก ได้รับการทรมานอย่างแสนสาหัส นอกจากจะให้การบรรยายธรรมเพื่อปลดทุกข์แล้ว เมื่อถึงเดือนเจ็ด ก็จะปล่อยให้เป็นอิสระสักครั้ง เพื่อให้วิญญาณบาปได้กลับไปสู่ญาติโยม เพื่อให้บุตรหลานเซ่นไหว้ เพื่อบรรเทาความหิวกระหาย ทางศาสนาเต๋า เรียกว่า “การโปรดเวไนยสัตว์” มีการเซ่นผลไม้ ดอกไม้ กระดาษเงินกระดาษทอง อาหารคาวหวาน เซ่นไหว้แก่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ บรรดาผีก็พลอยยินดีไปด้วย ทางพุทธเรียกว่า “การแผ่กุศล” (ทิ้งกระจาด) คือมีการเรียงผลไม้ อาหารคาว หวาน ในถาดเพื่อเลี้ยงพระทั้งสิบทิศ โดยอาศัยบารมีของพระสงฆ์ ช่วยแผ่กุศลไปให้บิดา-มารดา ที่ล่วงลับไปแล้ว

หยางเซิง : ท่านมหาราชทรงเมตตาโปรดเวไนยสัตว์ทั้งบนโลกและในนรก บุญบารมีเหลือคณานับ! ข้าฯ น้อยตอนยังเป็นเด็กอยู่ได้อยู่ในชนบท พ่อแม่จะจัดที่สำหรับมหาราชในคืนวันเดือนเจ็ดไว้ในบ้าน แล้วจุดไฟไว้ที่ทางเดิน เพื่อเป็นการส่องทางให้วิญญาณผี จะได้เดินสะดวกจะมีความจริงหรือไม่? แต่ปัจจุบันอุตสาหกรรมก้าวหน้า จะพบเห็นได้น้อยในเมือง อย่างนี้จะมีผลกระทบต่อการเดินทางของวิญญาณผีไหมครับ?

รัชธรณีมหาราช : ในเมืองผีเหมือนสภาพยามค่ำคืน วิญญาณบาปที่ถูกจองจำ มืดมนเจ็บปวด เมื่อมนุษย์ที่มีจิตเมตตาจุดตะเกียงข้างถนนให้เดือนเจ็ด เพื่อความสะดวกของวิญญาณผี ซึ่งได้สร้างบุญกุศลอย่างมาก

แต่ปัจจุบันโลกก้าวหน้า ไฟฟ้าพอเพียง ไม่ว่าในเมืองชนบท มีไฟฟ้าส่องถนน วิญญาณผีจะเห็นถนนอย่างชัดเจน เพราะฉะนั้น ชาวบ้านจึงไม่ต้องจุดตะเกียงไม่สะเทือนอะไร จึงกล่าวได้ว่า "เวลาเปลี่ยนไป พิธีการก็เปลี่ยนไปตาม" เท่านี้เอง

หยางเซิง : ท่านมหาราชตรัสได้ดีมาก!

พระจี้กง : การเยี่ยมคำนับในวันนี้ ขอจบลงเพียงเท่านี้ก่อน เตรียมตัวกลับสำนักได้

รัชธรณีมหาราช : ขอส่งท่านทั้งสอง หวังชาวโลกจะบำเพ็ญตนอย่าได้ถลำหัวตกลงในเหวลึกแห่งบาปเวร ข้าฯ ก็จะไม่ลำบากใจในการอภัยโทษให้ มนุษย์ใช่นักปราชญ์เมื่อรู้ผิด ได้แก้ไขก็จะเป็นการดีอย่างยิ่ง หากว่าสำนึกผิดในบาปก่อน ข้าฯ ก็จะคืนความขาวสะอาดให้ อภัยให้ท่านพ้นบาป ขอให้มวลมนุษย์ฉวยโอกาสนี้เอาไว้ อย่าให้เสียโอกาสความเป็นคนมิฉะนั้นแล้วจะหาทางกู้ไม่ได้

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณวรพจน์ของท่านมหาราช ขอกราบลาไปก่อน

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๓๒

วันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๓

ท่องปราสาทตรีรัชภพ นมัสการพบพระรัชนทีมหาราช

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ทิวเขาเขียวขจี ปฐพีงามสดใส
ลำธารลำน้ำไหล ใสเย็นชื่นรื่นกมล
อนิจจาอนิจจัง สังคมเลวเหลือทน
เตือนคนเร่งกลับตน ชลนทีไม่ไหลทวน

พระจี้กง : ชาวโลกก่อนหลับนอนจะต้องอาบน้ำก่อน เพื่อชำระล้างเหงื่อไคลให้เย็นกาย ยามนอนจึงจะหลับและฝันดี ท่านลองหวนมาสำรวจดูความนึกคิดจากจิต ทุกวันคืนผุดขึ้นผุดลงไม่เคยหยุดนิ่ง เพื่อสนองความอิ่มหนำสำราญของความใคร่อยาก ความรัก และความโกรธแค้นต่างๆ ผู้เป็นเจ้าของหัวใจจึงอ่อนระโหยโรยแรง ท่านได้อาบน้ำให้แก่เขาทุกๆ วันหรือเปล่า ชำระล้างให้สะอาดเพื่อให้เขาเย็นสบายสดชื่นหรือเปล่า? ถ้าเปล่าละก็ กายของเจ้านายจะมีกลิ่นเหม็นเหงื่อไคลไม่มีคนอยากเข้าใกล้ แม้แต่เซียน-พุทธก็จะถอยออกห่างไปสามเส้น หากปล่อยปละละเลยก็จะกลายเป็นถังขยะไปใช่ไหม? วันนี้อาตมาจะพาหยางเซิงไปเที่ยวปราสาทตรีรัชภพ เพื่อเยี่ยมคารวะพระรัชนทีมหาราช เพื่อขอให้มหาราชใช้น้ำมนต์ปัดเป่าเคราะห์ร้ายให้หมดไป เพื่อให้ผู้คนมีกายใจสะอาด นับว่าชาวโลกมีโชคลาภไม่น้อยเลย

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : ...ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว

หยางเซิง : ทำไมที่นี่มีแม่น้ำไหลอยู่ น้ำก็ใสจนมองเห็นถึงท้องน้ำ

พระจี้กง : อันนี้เพราะพระรัชนทีมหาราชทรงเนรมิตขึ้น เราเดินตามถนนเลียบแม่น้ำไปเพื่อไปนมัสการพบท่านพระรัชนทีมหาราช!

หยางเชิง : ขอรับกระผม! ตรีรัชภพช่างมีบรรยากาศแตกต่างกันไปฟ้า-ดิน ช่างสร้างสรรค์ได้อย่างอัศจรรย์จริงๆ

พระจี้กง : ตั้งแต่บุพกาลทุกสิ่งทุกอย่างถูกสร้างสรรค์อย่างมีกฎเกณฑ์ ในกายคนก็มีตรีรัชภพ เจ้าพิจารณาดูแล้วก็จะแจ่มแจ้ง

หยางเชิง : ริมฝั่งแม่น้ำมีต้นหลิวย้อยลงมา ทิวทัศน์ชวนเคลิบเคลิ้ม

พระจี้กง : ทิวทัศน์ที่นี่ ถึงแม้จะดูอึมครึม แต่ก็เต็มไปด้วยธรรมชาติ มีบรรยากาศแห่งร่องรอยเทพ เทวะ “วังฟ้ารุ่งโรจน์” อยู่ข้างหน้า เราเข้าไปนมัสการพบท่านพระรัชนทีมหาราชกันเถอะ

หยางเชิง : ขอรับกระผม!...ข้าน้อยหยางเชิงขอนมัสการท่านพระรัชนที-มหาราช ขอท่านมหาราชโปรดชี้แนะสั่งสอน

รัชนทีมหาราช : ท่านหยางเชิงไม่ต้องเกรงใจ! ท่านและอรหันต์จี้กงต่างก็รับโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เพื่อเตือนมนุษย์ให้เลิกหลง ข้าฯ นั้นรู้สึกยินดี!

สิ่งที่เขียนบรรยายในบันทึกเที่ยวสวรรค์นั้น ไม่ว่าจะเป็นต้นหญ้าใบไม้ ภูเขา หรือ ธารนที แม้แต่คำพูดประโยคหนึ่งหรือการหัวเราะสักครั้งหนึ่ง ล้วนประกอบด้วยหลักธรรมอันลึกซึ้ง ผู้มีบุญวาสนาที่ได้อ่านและมีความต้องการท่องเที่ยวดั่งเทพแล้ว จงอย่าอ่านอย่างคร่าวๆ เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียโอกาสในการพิจารณาธรรมไป หนังสือนี้มิใช่ธรรมดา เป็นเพราะหยางเชิงมีรากพระธรรมหยั่งลึก มีปัญญาล้ำลึก จึงสามารถเข้าถึงทิวทัศน์ของสวรรค์อันลึกซึ้งได้จึงทำให้บรรลุผลสำเร็จในการแต่งหนังสือ กลายเป็นคัมภีร์ยิ่งใหญ่อนันตกาล วันนี้ก็ได้มาที่นี่ จิตของข้าฯ ปีติยิ่ง มีคำสั่งให้อำมาตย์เทพเลี้ยงน้ำชา

หยางเชิง : ท่านมหาราชทรงพระเมตตา กระผมรู้สึกขวยเขิน นับว่ามีโชคลาภที่ติดตามอาจารย์มาเที่ยวสวรรค์ เพื่อแต่งคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ขอขอบพระคุณในพระมหากรุณาธิคุณของท่านมหาราช

รัชนทีมหาราช : ท่านหยางเชิงทำไมจึงหลั่งน้ำตาเล่า?
หยางเชิง : กระผมปวารณาตนรับใช้พระธรรม มีจิตเผยแพร่พระธรรมแทนสวรรค์ แต่พระธรรมลึกซึ้งสูงส่งมาก คนส่วนน้อยยากจะเข้าถึง จึงรู้สึกเสียใจว่า แม้มีจิตเต็มเปี่ยมแต่พลังกายนั้นไม่พอ
รัชนทีมหาราช : ท่านจงอย่าได้โศกเศร้าเสียใจไปเลย จงทำสิ่งที่มนุษย์จะทำได้ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับสวรรค์ จิตของท่านได้รับความเห็นชอบแล้วจากสวรรค์ พู่กันศักดิ์สิทธิ์ได้ประทับใจคนมาก ช่วยเกื้อกูลศีลธรรมเหนี่ยวรั้งชะตากรรมของมนุษย์เป็นภาระอันหนักอึ้ง ขอให้ท่านอย่าท้อถอยต่อการงานนี้ สวรรค์มีวิธีการของตนเอง โดยไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวัง
หยางเชิง : ขอบพระทัยที่ท่านมหาราชทรงให้กำลังใจ
พระจี้กง : ศิษย์รักอย่าโศกเศร้า มีหลวงปู่อยู่ที่นี่ จะเกรงว่าไม่มีที่จะโปรดเวไนยสัตว์หรือ? มีจีวรและบาตรอันเป็นของแท้ที่สืบทอดกันมาทุกหนแห่งล้วนเป็นโรงธรรมทั้งสิ้น จงทำตามหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด เมื่อย่างหนึ่งก้าวก็นับเป็นหนึ่งก้าว! วันนี้ได้ถวายบังคมท่านมหาราช จงถือโอกาสนี้กราบทูลถามปัญหาธรรมกับพระองค์ท่านให้มากๆ ก็แล้วกัน
หยางเชิง : ขอรับกระผม ขอกราบทูลถามท่านมหาราชว่า คำว่า "รัชนที" มีความหมายว่าอะไร
รัชนทีมหาราช : ข้าฯ คือ "พระผู้ปลดเคราะห์ชั้นสาม รัชนทีมหาราช มีหน้าที่ปลดเคราะห์ดับภัยให้กับชาวโลกโดยเฉพาะ ทำไมจึงมีหน้าที่ปลดเคราะห์ เพราะว่าชาวโลกแปดเปื้อนกับฝุ่นกิเลส มีบาปเวรเต็มตัว จึงกลายเป็นคนบาป คนบาปที่อยู่ในโลกต้องถูกลงโทษจากกฎหมายของมนุษย์ ส่วนการลงโทษของสวรรค์ที่ไร้รูปลักษณ์นั้นก็คือ การพบกับอุปสรรคต่างๆ นานา ภาวะการเจ็บป่วย สิ่งที่อธิษฐานขอก็ไม่ได้สมใจฆาตเคราะห์ก็ไม่หมดสิ้น อยู่ในสภาพทุกข์ทรมาน สุดที่จะพรรณนา พอถึงตอนนี้ ข้าฯ ก็อาศัยสิทธิของข้าฯ อันการเจ็บป่วยเคราะห์กรรม... เรียกว่า "ภัยพิบัติ" "ภัย" นั้นเกิดจาก "ไฟ" จึงต้องใช้น้ำปราบ ดังนั้น

“รัชนที” ก็เหมือนน้ำในแม่น้ำทะเล สามารถชำระล้างสิ่งสกปรกได้ ชะล้างความเจ็บปวดทรมาน ทำให้จิตใจและกายเย็นสบาย ให้ความชุ่มชื่นดับความแห้งแล้ง ปลดปล่อยความแค้น ส่งเสริมความเติบโต ขจัดเคราะห์กรรมทั้งหลาย ดังนั้นชาวโลกจึงพูดว่า “เอาทุกข์ไปทิ้งทะเล” สามารถแก้ไขความไม่สมดุลหรือเคียดแค้นของมนุษย์ ชำระล้างสิ่งสกปรกบาปเวรทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้แหละภัยพิบัติของชาวโลกจึงถูกขจัดลงได้

หยางเซิง : ท่านมหาราชใช้น้ำชำระล้างความทุกข์ทรมานของชาวโลกและหล่อเลี้ยงผู้ยากไร้ บุญกุศลยิ่งใหญ่ กระผมศรัทธานับถือ! หากแต่ว่ามีที่ที่ไม่ค่อยกระจ่างแจ้ง ขอท่านมหาราชโปรดแนะนำ เพื่อให้ชาวโลกได้ปลดเคราะห์กรรมด้วยเถิด

รัชนทีมหาราช : การเกิดเป็นคน ก็เหมือนเรือแล่นอยู่ในทะเล ฝ่าลมโต้คลื่น ขึ้นลงไม่แน่นอน ขณะที่เป็นเด็กหัดเดินอยู่ ล้มลุกคลุกคลาน ขาแข้งถลอก มีเลือดออกบ้าง พอเติบใหญ่ต้องดิ้นรนหาเลี้ยงชีพเพื่อความอยู่รอด ใช้ทั้งจิตใจและปัญญาทำให้เมื่อยล้าอ่อนเพลีย ข้าฯ ก็ให้น้ำอุ่นชำระล้างเพื่อขจัดความเหน็ดเหนื่อย ยามเช้าก็ใช้น้ำเย็นเพื่อปลุกให้ตื่นจะได้สดชื่น ยามปกติก็เพิ่มพลังงานให้จิตและกาย ยามเหน็ดเหนื่อยข้าฯ ก็ช่วยระบายความร้อนให้ออกจากร่างกาย เพื่อรักษาระดับอุณหภูมิของร่างกายให้สมดุล

หากคนเหมือนรถยนต์ ขับเคลื่อนอยู่บนหนทางชีวิต ภาพหวาดเสียวน่ากลัวต่างๆ สามารถพบเห็นได้ทุกเวลา ความเป็นอยู่ของมนุษย์คือการสืบทอดชีวิตแห่งพิภพ ตั้งจิตเพื่อฟ้า-ดิน เผยแพร่คุณธรรมทั้งห้าแห่งฟ้า ดิน น้ำ และน้ำก็หมายถึง คนซึ่งมีกายและเลือดเนื้อ ซึ่งได้รับอันตรายได้ง่าย ดังนั้น พระรัชนทีมหาราช จึงรีบปลดเคราะห์ให้ทันทีขอให้มวลมนุษย์ขณะที่ได้รับฆาตเคราะห์ ให้ระลึกถึงนามอันศักดิ์สิทธิ์ของข้าฯ ก็จะรีบแก้ไขทันที

หยางเซิง : ท่านมหาราชมีเมตตาจิตประทับใจคนยิ่งนัก ชาวโลกต่างคิดที่จะหลีกเลี่ยงภัยพิบัติ แต่ไม่รู้จักหนทางดังกล่าว มิทราบว่าท่าน

มหาราชจะประทานให้ได้หรือไม่?

รัชนทีมหาราช : สวรรค์ไม่ส่งเคราะห์มาให้หรอก กลัวแต่ชาวโลกจะสร้างเคราะห์ขึ้นมาเอง วิถีทางปลดเคราะห์ขจัดภัยพิบัติไม่มีอะไรมาก "รักษาตนเองให้บริสุทธิ์ ก็จะไม่มีภัยพิบัติเข้ามาใกล้" หากมีฆาตเคราะห์หรือภัยพิบัติ ต้องเสียใจสำนึกผิดในบาปของตนแล้วปฏิบัติธรรมก่อกุศลอย่าได้ทำบาปอีกเลย พระรัชนทีย่อมปลดภัยพิบัติให้

หยางเซิง : ชาวโลกที่เจ็บปวดทรมานจากภัยพิบัติ ท่านมหาราชจะแก้ไขให้อย่างไร?

รัชนทีมหาราช : ด้านหน้ามีแม่น้ำ สามารถที่จะแก้พิษขจัดภัย อาจพูดว่าเป็น "น้ำมนต์" ก็ได้ ท่านจงมองดูด้วยสมาธิก็จะเห็นความพิสดารภายในได้

หยางเซิง : เมื่อใช้สมาธิเพ่งดู เห็นมนุษย์ตัวเล็กๆ กำลังแหวกว่ายอยู่ในธารน้ำ นั่นเป็นมนุษย์อะไรมิทราบ?

รัชนทีมหาราช : ชาวโลกที่เป็นหม้ายร้าง หรือไม่มีลูกหลาน และที่เจ็บป่วย ปวดทรมาน ล้วนเกิดจากชาติที่แล้วไม่ได้สร้างบุญกุศล ชาตินี้จึงต้องรับกรรมแทน หากมีคนที่จิตใจสงบเลื่อมใสในศาสนา เช้า-เย็นทำจิตให้สงบ ชำระล้างให้สะอาด จุดธูปไหว้พระทำการสวดมนต์ สำนึกในความผิดที่ผ่านมา ตั้งต้นชีวิตใหม่แล้วละก็ ดวงวิญญาณของผู้นั้นจะสามารถอาบน้ำยังแม่น้ำนี้ จะลดความเจ็บปวดทรมาน และค่อยๆ พ้นจากสภาพทรมานได้

พระจี้กง : พระรัชนทีมหาราชจิตเมตตาได้ประทานวรพจน์มากมาย ตรีรัชภพมหาราชพระผู้กุมอำนาจแห่ง ฟ้า ดิน น้ำ (มนุษย์) สามตำแหน่งมีหน้าที่อันยิ่งใหญ่ คือ ประทานพรให้อภัย และปลดเคราะห์ ล้วนมีคุณประโยชน์ต่อมนุษย์ทั้งสิ้น นับได้ว่าเป็นจิตพุทธะ คุณธรรมกว้างใหญ่มหาศาล เพราะฉะนั้นวันนี้เราจะได้ไปพบปะกับ พระตรีรัชภพมหาราชและฟังธรรมจากท่าน

รัชนทีมหาราช : ภายในปราสาทตรีรัชภพ พระรัชฟ้า และพระรัชธรณี

กำลังรอเราอยู่แล้ว พวกเราเข้าไปกันเถอะ

หยางเชิง : ขอรับกระผม ท่านตรีรัชภพเหมือนดั่งอยู่ในครอบครัวเดียวกัน โชคดีที่ได้มาที่นี้ได้มีโอกาสฟังคำสั่งสอนของพระตรีรัชภพทั้งสาม รู้สึกเป็นเกียรติ...ได้มาถึงตรีรัชภพปราสาทแล้ว

พระจี้กง : แม้ตรีรัชภพจะแยกวังเป็นสามหลัง แต่ตรงกลางมีปราสาทหลังใหญ่ ดูคล้ายเป็นสถานที่พบปะ ขณะนี้อยู่ในปราสาทกลางทั้งพระรัชฟ้า พระรัชธรณี มหาราชทั้งสองพระองค์ได้รออยู่ข้างในแล้ว

หยางเชิง : ขอถวายบังคม พระรัชฟ้าและพระรัชธรณี มหาราชทั้งสองพระองค์ ภายในมีผลไม้ทิพย์หลากหลายจัดเรียงเต็มไปหมด ทำให้น้ำลายสอ!

รัชฟ้ามหาราช : ท่านหยางเชิงมิต้องเกรงใจ วันนี้ท่านได้มาเยี่ยมตรีรัชภพปราสาท จึงได้จัดงานเลี้ยงรับรองเป็นพิเศษ เพื่อเป็นรางวัลในการแต่งหนังสือด้วยความเหนื่อยยาก

รัชธรณีมหาราช : หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ทำมาถึงตอนนี้ใกล้จะจบลงแล้ว ท่านอรหันต์จี้กงและท่านหยางเชิงได้บุญกุศลมหาศาล จารึกในแดนสวรรค์ เหมือนทูตสวรรค์ได้กระทำหน้าที่เป็นผู้โปรดเวไนยสัตว์ในไตรภพ เพื่อแผ่เสียงธรรมทั่วสารทิศ ทำให้มวลมนุษย์กลับใจหันหน้าสู่ความดีงาม เพื่อเหนี่ยวรั้งชะตาของฟ้าดินให้กลับคืนมา และส่งเสริมให้มวลมนุษย์มุ่งสู่จุดหมายเดียวกัน มหากุศลนี้หาที่เปรียบมิได้

รัชนทีมหาราช : ท่านอรหันต์จี้กงเป็นไกด์นำเที่ยว ท่านหยางเชิงเป็นตัวเอก ท่องเที่ยวทั่วแดนสวรรค์ เพื่อแสวงหาพระธรรมนำมาถ่ายทอดสู่ความจริง เพื่อเป็นอาหารสำหรับวิญญาณในยุคอวกาศนี้ เมื่อวิญญาณได้รับการบำรุงเลี้ยงอย่างดี จึงสามารถส่งเสริมความสุขแก่ชาวโลกได้ จิตที่สงบสามารถใช้วิทยาศาสตร์มาผลิตเครื่องใช้ได้ มิฉะนั้นแล้ว ความฉลาดของมนุษย์จะทำลายล้างกันเอง ก็นับว่าเป็นโชคร้ายของมนุษยชาติทีเดียว แล้วจิตของเซียน-พุทธเหล่านี้ จะสะกดใจอดกลั้นไว้ได้อย่างไรกัน ดังนั้นจึงได้โอวาทสั่งสอน หากมนุษยชาติสามารถบำเพ็ญตนอบรม

จิต เพื่อให้แผ่นดินที่สกปรกกลายเป็นแผ่นดินที่บริสุทธิ์ ทั้งมนุษย์และสวรรค์ต่างก็ได้รับการสรรเสริญ!

รัชฟ้ามหาราช : ท่านอรหันต์จี้กง และท่านหยางเชิง ขอเชิญรับประทานผลไม้ทิพย์ ดื่มน้ำอมฤต ซึ่งไม่มีในโลกมนุษย์ ทั้งหมดนี้สวรรค์ประทานให้ทั้งสิ้น กรุณารับประทานตามสบาย

หยางเชิง : ขอบพระทัยท่านตรีรัชภพมหาราชที่ทรงเอ็นดู จึงประทานของให้มากมายเช่นนี้! การที่กระผมได้รับในวันนี้ ต้องขอขอบพระคุณท่านอาจารย์ผู้ชักจูง

พระจี้กง : อาจารย์กับศิษย์เหมือนดังพ่อกับลูก ทำไมต้องกล่าวไปไย ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มาแล้วได้บ่นไว้ว่าจะกลับมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง ขณะนี้นับได้ว่าเป็นโอกาสดี จึงได้ถือโอกาสอันเป็นมงคลนี้ท่องเที่ยวไปทั้งสามภพเพื่อแต่งหนังสือโปรดสัตวโลก แต่ขอให้ใช้ "นิสัยสำราญ ความสะดวกเรียบง่าย" ของอาตมานี้จะสามารถทำให้ทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ได้อยู่ใกล้ชิดกันมากขึ้น ได้สำเร็จพระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า สำเร็จเทพ เทวะ ส่วนเจ้าหยางเชิงนั้นต้องรับภาระอันหนักหน่วง เพื่อทำให้จิตธรรมนี้ได้กระจายแพร่หลายออกไปให้ข่าวเมตตานี้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อมวลมนุษย์จะได้ผลประโยชน์เพื่อความสำเร็จแห่งโพธิ!

หยางเชิง : ขอน้อมรับคำสั่งสอนของท่านอาจารย์ และขอโปรดอุ้มชูด้วยเถิด

ตรีรัชภพมหาราช : "ขอผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสาม อันเป็นหนึ่งในมหาจักรวาลนี้โปรดสะเดาะชะตาเคราะห์ร้ายของมวลชนทั้งหลาย โดยมีคำชมเชยยกย่องเป็นเครื่องตอบแทนจากมวลชน สำหรับผู้ที่กระทำกุศลกรรมอยู่ขอความปรารถนาดีจากวังม่วงอ่อนจงประทานพรอภัยโทษ และสะเดาะ-เคราะห์ในส่วนที่ได้กระทำเอาไว้ในอดีตกาลด้วยเถิด ขออำนาจบุญบารมีพระผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งตรีรัชภพมหาราชจากวังทั้งสามและเขตแดนทั้งเก้ารวมทั้งเทพมุนี ๓๖๐ พระองค์ ขอทรงมีพระเมตตาคุณและกรุณาธิคุณแก่มวลชน จะหาที่สุดมิได้ชั่วตลอดกาลนานเทอญ" ทั้งหมดนี้คือคาถา

วิเศษของพระตรีรัชภพ หากชาวโลกท่องสวดประจำ ก็จะได้รับการตอบสนองด้วยดี การเลี้ยงเล็กน้อยในวันนี้เพื่อแสดงน้ำใจเท่านั้น จนกว่าหนังสือจะเขียนเสร็จ ทางสระทิพย์จะมีงานเลี้ยงฉลองอันยิ่งใหญ่ ขอให้ท่านหยางเซิงโปรดรอคอย

พระจี้กง : วันนี้ขอบังคมลา ท่านตรีรัชภพมหาราช และขอจบลงเพียงเท่านี้ เจ้าหยางเซิงรีบกราบบังคมขอบพระทัยท่านมหาราชแล้วเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : วันนี้ได้ลิ้มชิมรสผลไม้ทิพย์และน้ำอมฤต รู้สึกดีใจ ขอขอบพระทัยท่านมหาราชที่ทรงประทานให้

ตรีรัชภพมหาราช : มิต้องเกรงใจ ปลูกแตงย่อมได้แตง ปลูกถั่วย่อมได้ถั่ว ผลธรรมย่อมได้รับเอง ขอให้ขยันต่อไป

หยางเซิง : กราบบังคมลาท่านมหาราช กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๓๓

วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๓
ชมปราสาทวีรชน และปราสาทบุตรกตัญญู

อรหันต์จี้กง เสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

จิตและเลือดผนึก　　แน่นเป็นปึกเป็นคัมภีร์
ถวายเป็นชาติพลี　　ให้ชื่อเสียงระบือนาน
ยามมีชีวิตอยู่　　ปูทางสวรรค์ให้ชื่นบาน
ยามชีวิตดับกาล　　เหินเมฆาดั่งเทพไท
กิ่งหลิวขีดเขียนจน　　กระทั่งถาดทรายผุกร่อน
หยาดน้ำก็หยดหย่อน　　รดต้นหญ้าสุดวิเศษ
แผ่นดินสุดมงคล　　จรดลลงสู่ศานติเวศม์
ดั่งปทุมปลุกเสก　　ชูช่อเอกในสระทิพย์

พระจี้กง : เทวโองการจากสระทิพย์ และเทวโองการจากเง็กเซียนฮ่องเต้ความว่า หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ทำเกือบจะสำเร็จแล้ว บนเส้นทางสู่สวรรค์ ได้มีกลุ่มผู้ขยันหมั่นเพียรในการไถหว่านกลุ่มหนึ่ง ซึ่งได้ค้นพบแหล่งพักพิงที่ดียิ่ง ทางเดินเกิดจากคนเดินทาง ชาวโลกจะเดินเส้นทางใดล่ะ ทางบาปหรือทางบุญจงเลือกเอาอย่างระมัดระวัง ผู้มีบุญก็เรียกหา "สวรรค์" ผู้มีบาปก็เรียกหา "นรก" ท่านกำลังเดินบนเส้นทางทางไหนล่ะ? ท่านได้อ่านหนังสือ ***เที่ยวนรก*** และ ***เที่ยวสวรรค์*** จบลงแล้ว มวลมนุษย์เป็นผู้ตัดสินใจเอาเอง กาลข้างหน้าจะขึ้นสวรรค์หรือลงนรกก็รู้แก่ใจกันแล้ว เซียน-พุทธ ยมบาล เพียงแต่ทำตามความต้องการของท่านและรับเอาท่านไว้เท่านั้น จงอย่าเข้าใจผิดคิดว่า ยมบาลใจคออำมหิตกับบุคคลที่ไม่มีธรรมะ ท่านก็จะปั้นหน้าใส่หน้ากากอันนี้ ท่านเป็นผู้มอบให้กับยมบาลเอง เซียน-พุทธหน้าตายิ้มแย้ม เมตตา กำลังกวัก

มือเรียกท่านอยู่ หน้าตาอันอ่อนโยนปรานีของท่าน ก็เป็นเพราะพวกท่านได้สอนพวกเขาไว้เอง เพราะฉะนั้นก็ไม่จำเป็นต้องขอบคุณเขามากมายนัก หน้าตาที่แตกต่างกันทั้งสองแบบก็เป็นภาพที่เขียนขึ้นจากความจริงของมนุษย์ ท่านจะเขียนภาพไหนในตัวท่านเอง คำพูดของอาตมาในตอนนี้ขอให้มวลมนุษย์พิจารณาให้ละเอียด เพื่อว่าภายหลังจะได้ไม่ต้องให้อาตมาช่วย เพราะว่าถึงตอนนั้น อาตมาได้ขึ้นสู่ "นิพพาน" เสียแล้ว วันนี้อาตมาจะพาหยางเชิงไปเที่ยวอีก เตรียมตัวเถอะ!

หยางเชิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้!

พระจี้กง : ศิษย์-อาจารย์นั่งบนบัวอาสน์ ท่องเที่ยวทั่วสามแดนทำให้ดอกไม้สวรรค์ร่วงพรูมากมาย มวลมนุษย์เห็นแล้วเบิกบานสราญใจ แต่ทว่า ผู้ที่ไม่รู้จักก็ยังมีอีกมากก็จะเสียใจ ความอาภัพคือบุญไม่ถึง เจ้าหยางเชิงมีความรู้สึกอย่างไร?

หยางเชิง : มีหน้าที่ติดตามอาจารย์มาหลายปี ได้รับคุณประโยชน์มากมาย ทั้งยังได้ติดตามอาจารย์ท่องเที่ยวทั่วสามแดน จึงกล่าวได้ว่า โชคดียิ่งในสามภพ ขณะที่นั่งในบัวอาสน์ ถึงแม้จะรู้สึกพลิ้วไปโดยไม่ต้องออกแรง แต่ก็รู้สึกว่ามีภาระหนักหน่วง มิกล้าประมาทแม้แต่น้อย จนอาจทำให้สะเพร่าต่อหน้าที่

พระจี้กง : ที่จริงแล้วผู้บุกเบิกคือผู้ที่เสียสละอย่างยิ่ง แม้ว่าหนทางจะเต็มไปด้วยขวากหนาม อันอาจทำให้เลือดตกยางออก แต่เมื่อหันกลับมามองจะเห็นมีเส้นทางเกิดขึ้นใหม่ และก็มีผู้คนจำนวนมากกำลังเดินอยู่ทำให้รู้สึกปิติยินดี ด้วยการ "ยิ้มอย่างขมขื่น" คอยปลอบใจตนเองเท่านั้นเอง

หยางเชิง : อาจารย์พูดถูกต้อง ให้จิตใจตนเองสงบ และให้เส้นทางเดินแก่ผู้อื่น คุณค่าของชีวิตมนุษย์จึงมีความหมาย

พระจี้กง : ถึงที่หมายแล้ว รีบลงจากดอกบัวเถอะ

หยางเชิง : วันนี้เรามาถึงที่ไหนกันขอรับ? ทำไมจึงพบแต่ผู้คน

ทะมัดทะแมง สง่าผ่าเผย ดูผิดจากคนธรรมดา

พระจี้กง : ที่นี่คือ วิหารวีรชน ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของตรีรัชภพ และผู้อื่นที่เห็นก็เป็นผู้พลีชีพเพื่อชาติ เขาเหล่านั้นเมื่อวายชนม์แล้วก็ได้เป็นเทพ เทวดา เราเข้าไปพบเขาเถอะ

หยางเซิง : ...เข้ามาในปราสาท เห็นผู้สวมใส่ชุดนักรบ หรือไม่ก็แต่งชุดข้าราชการ และผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ มิทราบว่าเขาเป็นใครกัน?

พระจี้กง : ตั้งแต่โบราณมา ผู้ที่จงรักภักดี ซื่อสัตย์กตัญญู ล้วนได้ขึ้นสวรรค์เป็นเทพเจ้า ที่นั่งอยู่ตรงกลางปราสาทนั้นคืออ๋องเหย่อู้หรือท่านเหย่เฟย นอกนั้นก็เป็นนักรบและข้าราชการที่ซื่อสัตย์ พวกเขาพลีชีพเพื่อชาติทั้งนั้น พอสิ้นอายุขัยแล้วธรรมญาณลอยสู่สวรรค์ รับการเซ่นไหว้บูชาจากผู้คน มีชื่อเสียงระบือนาน

อนึ่ง บรรดาข้าราชการที่ปฏิบัติราชการด้วยความซื่อสัตย์ไม่ละโมบไม่คอรัปชั่น เป็นผู้ทำคุณประโยชน์ให้ประชาราษฎร์ ตายลงแล้วก็จะขึ้นสู่สวรรค์เป็นเทพเจ้า มาสู่ปราสาทวีรชนเสวยสุขสำราญ หรือไม่ก็อยู่สวรรค์แดนต่างๆ รับภาระหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์! มีคำพูดประโยคหนึ่งว่า “ความซื่อตรง ไม่เห็นแก่ตน คือ เทพเจ้า” พวกเขาซื่อตรงไม่เห็นแก่ตน รักษาความเที่ยงธรรมก็จะบรรลุธรรมได้สักวันหนึ่ง สวรรค์ก็ต้องการบุคลากรแบบนี้เช่นกัน ดังนั้น ผู้ไหว้พระไหว้เจ้าเวลากราบไหว้ขอพรจงอย่ามีเงื่อนไขตอบแทน อย่างเช่น ให้คุ้มครองปกปักอะไรแล้วหากประสบผลแล้วจะตอบสนองด้วยเครื่องเซ่นอย่างโน้นอย่างนี้ การกระทำเช่นนี้เทพเจ้าผู้ซื่อสัตย์ท่านจะไม่ยอมรับหรอก เทพเจ้าจะปฏิบัติตามความถูกต้อง ท่านจะดลบันดาลให้เฉพาะผู้มีจิตศรัทธา เจ้าหยางเซิงเจ้าควรขอให้ท่านอ๋องเหย่อู้ช่วยชี้แนะ

หยางเซิง : กระผมหยางเซิงขอคารวะท่านอ๋องอู้ และท่านผู้กล้าหาญมิทราบว่าชีวิตบนสวรรค์มีสภาพแบบไหนบ้าง?

อ๋องเหย่อู้ : ข้าฯ สถิตอยู่บนนภากาศ และช่วยงานในเทวะปราสาทของท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ วันนี้มาที่ปราสาทวีรชนเพื่อพบปะท่านเป็น

พิเศษ อันฟ้าดินนั้นเดิมเป็นที่ผูกพันด้วยเหตุแท้บริสุทธิ์ และเพราะสมัยนี้วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า แต่ศีลธรรมกลับเสื่อมทรามลง เต็มไปด้วยความชั่วร้ายและบาป ทำให้ธาตุเดิมของฟ้าดินเสื่อมหายไปทุกวัน ฆาตเคราะห์จึงสะสมทวี ข้าฯ อยากให้ชาวโลกเจริญตามรอยคำสอนของท่านบรมอาจารย์ขงจื้อ ที่ว่า "จิตซื่อตรงบำเพ็ญตน" อันเป็นหลักธรรมในการปฏิบัติงานในสังคม สำหรับข้าราชการ อย่าโกงกินคอรัปชั่นใช้จ่ายงบแผ่นดินสุรุ่ยสุร่าย สำหรับผู้ปฏิบัติทั่วๆ ไป ให้รักษาหน้าที่ของตนเองอย่างเคร่งครัด ทุกๆ คนต้องจงรักภักดีต่อประเทศชาติ ปกป้องดินแดน สละชีพเป็นชาติพลี นั่นคือตายเพื่อธรรม ธรรมญาณกล้าจะลอยขึ้นสู่สวรรค์อย่างเช่น พระเจ้ากวนอูผู้ศักดิ์สิทธิ์ "จิตดั่งสุริยันจันทราปราณแห่งความซื่อสัตย์ปกคลุมทั่วพิภพ" แต่ปัจจุบันยังมีศาลเจ้าของท่านอยู่หลายแห่ง ชาวโลกต่างกราบไหว้บูชา ด้วยเหตุนี้ จึงหวังว่ามวลมนุษย์จะ "รักบ้านรักหมู่บ้านและรักชาติยิ่ง" ส่วนคนโกงผู้ให้ร้ายคนดีอย่าง "ฉินไกว่" นั้น ต้องไปเกิดเป็นหมูหลายสิบชาติและปัจจุบันยังคงอยู่ในนรกอเวจี ไม่ได้ไปผุดไปเกิด สวรรค์รักผู้สัตย์ซื่อ ส่วนนรกก็ขังผู้คดโกงทำลายชาติเลย มิฉะนั้น ขณะอยู่ในโลกก็ถูกมหาชนสาปแช่ง เมื่อตายลงแล้วยังถูกขังอยู่ในนรกตลอดกาล

หยางเซิง : "ความซื่อสัตย์กตัญญู" เป็นคุณธรรมที่ดีงามของแผ่นดินจีนที่สืบทอดกันมา และก็เป็นอุดมการณ์ของสำนักทรง การบำเพ็ญธรรมก็คือการเจริญความซื่อสัตย์กตัญญู อันเป็นมหาธรรม หากปราศจากสิ่งนี้แล้ว ก็ไม่มีธรรมอะไรที่จะบำเพ็ญแล้ว โอ้! บนผนังยังมีแผ่นป้ายจารึกนามของวีรชนแขวนอยู่เต็มไปหมด มีรัศมีแวววาว

ท่านอ๋อง : นี่คือป้ายวิญญาณของเหล่าวีรชน วีรชนผู้สัตย์ซื่อจะมีป้ายจารึกบนสวรรค์ เรียกว่าป้าย "วีรชน" พวกเขาล้วนกลับสู่สวรรค์เสวยสุขที่สุขยิ่ง

พระจี้กง : เนื่องจากเวลาจำกัดและยังต้องไปเยี่ยมที่อื่นๆ อีก เพราะฉะนั้นจึงต้องขอบังคมลา

หยางเซิง : ขอถวายบังคมลา

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงตามข้าฯ มา เราไปยังปราสาท "บุตรกตัญญู" กันเถอะ เพื่อเยี่ยมคารวะท่านผู้บรรลุธรรม

หยางเซิง : ขอรับกระผม ติดตามอาจารย์ออกจากปราสาท เดินอยู่ภายนอก พลันก็เห็นอาคารที่สง่างาม ข้างบนมีอักษรว่า "ปราสาทบุตรกตัญญู"

พระจี้กง : ความกตัญญูเป็นธรรมอันดับแรกของธรรมทั้งหลาย ชาวโลกควรให้ความเคารพ มิฉะนั้นก็จะเป็น "คนบาปลูกเนรคุณ" ภายในปราสาท ล้วนเป็นบุตรกตัญญูและบุตรลูกสะใภ้กตัญญู เราเข้าไปเยี่ยมคำนับกันเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม เมื่อเข้าไปในปราสาท เห็นใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตาการุณ มีทั้งหญิงและชาย มีทั้งอยู่ในชุดโบราณและปัจจุบัน บ้างก็กำลังเดินหมากรุก ดื่มชา ดีดพิณ อากัปกิริยาสุขสบาย ไม่ทราบว่าพวกเขาเป็นใครกัน?

พระจี้กง : พวกเขาล้วนเป็นบุตรกตัญญู ตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบัน มีทั้งชายหญิงแก่หนุ่ม ผู้กตัญญูในประวัติศาสตร์ทั้ง ๒๔ ท่าน ยังคงเล่าขานมายังบัดนี้ เป็นที่กล่าวขวัญกันมาก บุตรกตัญญูที่วายชนม์แล้วจะผ่านการตรวจสอบจากพระตรีรัชภพแล้ว ก็จะขึ้นสู่ปราสาทบุตรกตัญญูเสวยสุขสำราญ และที่มีบุญบารมีพิเศษ ก็จะได้เลื่อนสู่สวรรค์แดนต่างๆ เพื่อเสวยผลธรรม เจ้าดูป้ายชื่อบนผนัง เป็นชื่อของลูกกตัญญู มีรัศมีจับแวววาว หวังว่าคนที่มีลูกจะกตัญญูต่อพ่อแม่ ตราบแม้ผู้ใหญ่สิ้นชีพไปแล้ว ยิ่งต้องระลึกถึงและเซ่นไหว้ตามกาลเวลา เพื่อตอบแทนพระคุณที่เลี้ยงดูมา เจ้าหยางเซิงจงเข้าไปสัมภาษณ์พวกเขา ถึงสภาพการกตัญญูขณะที่มีชีวิตอยู่

หยางเซิง : ขอรับกระผม ขอเรียนถามผู้กตัญญูท่านนี้ ท่านจะเล่าความกตัญญูของท่านให้ชาวโลกได้รับรู้ จะได้ไหม?

ลูกกตัญญู : พูดแล้วกระดากปาก ฉันเพียงทำตามหน้าที่ของบุตรที่พึง

กระทำต่อพ่อแม่เท่านั้นเอง หวนระลึกขณะมีชีวิตอยู่ สภาพครอบครัวยากจน มารดาจากไปก่อน บิดาก็ติดเหล้างอมแงม ในบ้านก็ยังมีคุณย่าที่สูงอายุ พอบิดาเมามากลับพูดจาไร้สาระ และมักใช้คำพูดที่รุนแรงกับคุณย่า ฉันก็ขอร้องอย่างสุดความสามารถกลับถูกเฆี่ยนตี แม้จะเจ็บปวดก็ทนเอาไม่แค้นเคือง ส่วนคุณย่าสุขภาพไม่แข็งแรงเพราะชรามากแล้ว ไม่มีอาหารจะบำรุงเลี้ยง ฉันก็แอบซื้ออาหารจากเงินที่ทำงานได้เพื่อบำรุงเลี้ยงคุณย่า ส่วนคุณพ่อดื่มเหล้าเกินขนาดจนกระทั่งเป็นโรคตับแข็ง และจากไปเมื่ออายุได้ ๕๐ ปี ขณะนั้นฉันอยู่กับย่าสองคนตามลำพัง ทำงานเป็นคนรับใช้ ได้เงินมาก็เอามาเลี้ยงคุณย่า ส่วนใจก็คิดถึงคุณย่าที่ไม่มีคนคอยบำรุงเลี้ยง พอมีคนพูดถึงคู่ครองก็ปฏิเสธไปทุกครั้ง จนกระทั่งคุณย่าถึงแก่กรรม ฉันก็มีอายุ ๓๘ ปีแล้ว และยังเป็นโสดอยู่ รับจ้างทำงานไปวันๆ ด้วยความขยันและอดออม การที่ตกอยู่ในสภาวะเช่นนี้ ซึ่งรู้ซึ้งถึงความทุกข์ของผู้ยากจน ดังนั้นจึงได้เอาเงินที่อดออมไว้แจกจ่ายให้แก่ผู้ยากจน โดยไม่เก็บไว้เป็นส่วนตัว พออายุได้ ๖๐ ปี ก็ตายลง ธรรมญาณถูกเจ้าแม่กวนอิมชักจูงไปบำเพ็ญตนที่จี้เต็กลิ้มแห่งทะเลใต้ ปัจจุบันได้รับผลธรรมนี้ เป็นเพราะฉันบำเพ็ญอยู่ใน "กตัญญูธรรม" ดังนั้นจึงมายังปราสาทบุตรกตัญญูบ่อยๆ เพื่อพบปะผู้มีบุญวาสนา วันนี้ท่านหยางเซิงมาที่นี่ ให้เล่าความกตัญญูเล็กๆ น้อยๆ ของฉันให้ผู้คนฟัง หวังว่าผู้คนจะเอาอย่างบ้าง ให้เคารพกตัญญูต่อผู้ใหญ่ โบราณว่า "ลูกกตัญญูมักเกิดจากบ้านคนจน" ความยากจนข้นแค้นในโลกมนุษย์สั้นมาก ส่วนการมีความสุขบนสวรรค์ที่ยาวนานหาที่สิ้นสุดมิได้

หยางเซิง : ความกตัญญูของท่านประทับใจมาก ขอแสดงความคารวะ

ลูกกตัญญู : มิต้อง เห็นรัศมีบนศีรษะท่านแล้ว ต้องเป็นผู้ที่ศรัทธาบำเพ็ญธรรม ขอเพียงให้ท่านเผยแพร่กตัญญูธรรม เพื่อโปรดผู้คนให้กว้างขวาง

หยางเซิง : ขอบคุณที่ให้โอกาส จะปฏิบัติตามโอวาทของท่านเพื่อเป็นการส่งเสริมศีลธรรมอันดีงาม ที่มีมาแต่เดิมตลอดมา

พระจี้กง : เวลาดึกแล้ว เตรียมตัวกลับสำนักเถอะ
หยางเชิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญอาจารย์กลับสำนักเถอะ
พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๓๔

วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๓

เที่ยวแดนต่อแดนระหว่างโลกมนุษย์กับยมโลก เพื่อดูผู้คนกลับคืนสู่สวรรค์

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

ท่องทั่วพิมานพบ ปะผู้ทรงธรรมเซียน-พุทธ
แสดงธรรมะสุด ละเอียดอ่อนจากขั้วจิต
ความใคร่แห่งมนุษย์ คือที่คุมขังให้หลงติด
หากโดดพ้นเนืองนิจ ชีวิตสุขนิรันดร
บันทึกนี้เปรียบประ ดุจคัมภีร์นานาสูตร
เตือนจิตเร่งพิสูจน์ ให้วิญญาณพ้นยมบาล
หยางเซิง, จี้กง, พุทธ ช่วยประคองพู่กันกาญจน์
วรรณกรรมพิสดาร จะหอมหวนชั่วกาลนาน

พระจี้กง : หนังสือ *เที่ยวสวรรค์* เป็นคัมภีร์บำเพ็ญธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ ท่านผู้มีชีวิตมั่นคงในการปฏิบัติ และพยายามเข้าใจหลักธรรมอันพิสดารในเล่มนี้ ย่อมสามารถได้พบกับเซียน-พุทธอยู่ต่อหน้าท่านอย่างแน่นอน อันโลกธุรกิจล้วนไม่เที่ยง ผู้บำเพ็ญธรรมต้องการอยู่เหนือฟ้า เป็นคนเหนือคน จำเป็นต้องมีปัญญาสูงส่ง มิฉะนั้นก็จะหลงอยู่ในกลลวง เกิดตอนเช้าตายตอนเย็นอยู่ร่ำไป ไม่อาจหาทางออกได้ ในขณะที่กำลังวังชาหมดลง ก็ต้องหลบลงพักผ่อน ด้วยเหตุนี้ ตลอดเวลาที่ปฏิบัติธรรม อาจารย์ดีมิตรดีจึงขาดเสียมิได้ แต่พวกมารและอวิชชาต่างๆ อีกทั้งสิ่งที่ไร้สาระทั้งหลาย จงอย่าได้เข้าใกล้และฝึกเรียนเป็นอันขาด เพื่อที่ไม่ต้องตกลงสู่ทางมาร ตัวอย่างเช่น อาตมาตลอดชีวิตการบำเพ็ญเพียร มวลชนทั้งหลายก็คงคิดว่าดูเฉิดฉายแพรวพราว อันที่จริงแล้ว อาตมา

มีเพียงดวง "พุทธจิต" และประกอบกับธรรมญาณแห่ง "จี้กง" ซึ่งเป็นสิ่งธรรมดาสามัญไม่พิสดารอะไรเลย เป็นเพราะธรรมดามนุษย์มีความเคยชินกับการเห็นแก่ตัว จึงเห็นว่าการกระทำของอาตมาแปลกประหลาดมาก หากว่าท่านไม่มีความสามารถนี้ ก็จงอย่าเลียนแบบการประชดสังคมของอาตมาเลย หากเกิดการขาดตกบกพร่อง ก็จะแย่เอามากๆ สรุปว่าจะแสดงแบบจี้กงได้ แต่แบบเห็นแก่ตัวห้ามแสดงเป็นอันขาด

ในเวลาที่ผ่านไปปีครึ่ง ได้รับโองการให้พาหยางเชิงท่องสวรรค์ ในดวงจิตนั้นปลื้มปีติยิ่ง ภารกิจอันหนักหน่วงนี้ ปฏิบัติด้วยความระมัดระวังเพื่อให้สำเร็จลุล่วง มิกล้าล้อเล่นแต่อย่างใด ส่วนหยางเชิงต้องอดทนต่อความเหน็ดเหนื่อยและถูกกล่าวหาแต่ก็ปฏิบัติอย่างเสมอต้นเสมอปลาย เมื่อพบผู้ทรงธรรมเสาะหาธรรมะแสดงความจริง ได้พบพระพุทธเจ้า และฟังธรรมะอันศักดิ์สิทธิ์ ธรรมะแต่ละข้อมีความหมายลึกซึ้ง ซึ่งนับได้ว่าเป็นศิษย์มีอาจารย์ที่แท้จริง

จุดสุดท้ายไม่กี่จุดนี้ อารมณ์ของอาตมาน่าจะผ่อนคลายได้บ้าง แต่กลับรู้สึกหนักอึ้ง เพราะผู้ที่หลงก็ยังหลงอยู่ ผู้เข้าใจก็บรรลุมีบ้าง ผู้ที่ขับรถอยู่พบเส้นทางที่มุ่งสู่สวรรค์นั้น บ้างก็ขับไถลออกนอกทาง บ้างก็นั่งสัปหงกอยู่ บ้างก็คึกคะนอง ไม่มีใจแน่วแน่ในการขับรถ อาตมานั่งอยู่บนเมฆมองลงมา มีไม่น้อยที่ประสบอุบัติเหตุ เพราะฉะนั้นอาตมาจะฝากคำพูดไว้ ผู้ที่อยู่ในธรณีธรรมควรรักษาใจให้ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อธรรมญาณศักดิ์สิทธิ์จะได้ไม่ดับลง อาตมาได้ใช้ความพยายามจนหมดสิ้นแล้ว ถ้าได้มาอีกครั้ง ก็จะกลับมาดูว่ามวลมนุษย์ได้ปฏิบัติธรรมกันอย่างไรบ้าง หยางเชิงเตรียมตัวขึ้นบนดอกบัว

หยางเชิง : ไฉนอาจารย์จึงถอนหายใจบ่อยจังเลย?

พระจี้กง : ไม่รู้จะพูดกับมวลมนุษย์อย่างไรอีก

หยางเชิง : ท่านอาจารย์มีความรู้สึกลึกซึ้งมาก ส่วนกระผมก็รู้สึกเช่นเดียวกัน ขออาจารย์โปรดอย่ากังวลเลย

พระจี้กง : มีเหล้าไม่รู้จักเมา ไม่มีจิตอยากพบพุทธะ มนุษย์เดินอยู่

บนดิน พุทธะมองอยู่บนฟ้ารู้สึกเสียดายโอกาสอันดี จะได้ไม่เป็นผู้อยู่โดดเดี่ยว เราไปเที่ยวสวรรค์กันเถอะ...ถึงแล้ว เราลงจากดอกบัวเถิด

หยางเซิง : เรามาถึงที่นี้ ทำไมผิดกับวันก่อนมากมายเล่าครับ! ถนนข้างหน้ารู้สึกว่าเคยผ่านมาแล้ว

พระจี้กง : ทางสามแพร่ง ครั้งก่อนที่ทำหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เจ้าก็ได้ผ่านแถวนี้มาแล้ว วันนี้พาเจ้ามาที่นี้อีก เพื่อให้เจ้าดูคนที่ตายไปแล้ว ขึ้นสวรรค์ลงนรกกันอย่างไร

หยางเซิง : อ๋อ! เข้าใจแล้ว ถนนทางซ้ายมือไปนรก เห็นยมทูตหน้าวัวหน้าม้ากำลังคุมนักโทษหลายคน เดินไปดุด่าไป พวกเขาน่าสงสารเสียจริงๆ

พระจี้กง : นี่คือบั้นปลายของคนชั่ว และก็เป็นแหล่งที่พวกเขาปรารถนาใฝ่ฝันอยากจะมา ตอนมีชีวิตอยู่ ก็ใช้กลอุบายแย่งชิงไร้ศีลธรรม ขัดมติสวรรค์ ใช้ชีวิตหลบซ่อนอยู่ในความมืด เพราะฉะนั้นเมื่อพวกเขาไปถึงนรก อันอาจกล่าวได้ว่าเหมาะสมกับการจัดวางยิ่ง เจ้าจงดูพวกที่กำลังไปทางถนนที่ไปสู่สวรรค์ซิ

หยางเซิง : เส้นทางขวามือเป็นถนนทองคำอันใหญ่ ก็มีผู้คนจำนวนมากเดินอยู่ ลักษณะสบายอารมณ์ ยังมีพระโพธิสัตว์กุมารเทพ กุมารีเทพคอยต้อนรับพวกเขาอยู่ กระผมคิดว่านี่เป็นผลที่พวกเขาได้สร้างมหากุศลในขณะยังอยู่ในโลกไว้ เส้นทางไปสู่สวรรค์ก็ดูเหมือนยังมีเส้นแบ่งชั้นระดับต่างๆ กัน

พระจี้กง : แน่นอน ในโลกมนุษย์ ยังมีระดับของรถ ยี่ห้อของรถมีรถราคาแพง ขนาดกลางและเก่าใหม่ต่างกันอีก การปฏิบัติธรรมของชาวโลกจะปลอมแปลงมิได้เลยแม้แต่น้อย มีความจริงใจหนึ่งส่วน บนกายก็มีทองติดหนึ่งส่วน ทีละจุดทีละส่วนเป็นอย่างนี้จนกระทั่งสร้างเสร็จเป็นองค์พระรูปเซียน-พุทธทองคำทั้งองค์ และยังแบ่งเป็นขั้นต่างๆ ตามแต่บุญที่ได้สร้างไว้ เช่น องค์ใหญ่ องค์เล็ก หากเทียบกับนรกแล้วก็เป็นพวก “ไม้ผุที่ใช้แกะสลักไม่ได้” เราเข้าไปถามผู้ทรงธรรมที่สำเร็จธรรมะ

เหล่านั้นเถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ท่านผู้เฒ่าผู้นี้อายุสูง มีรัศมีทองจับบนใบหน้า แววแห่งความเมตตามองดูแล้ว รู้สึกได้ฝึกฝนมาดี ขอเรียนถามท่านผู้เฒ่า ท่านจะไปไหน?

ผู้เฒ่า : ฉันจะไปสวรรค์

หยางเซิง : จะกรุณาเล่าสิ่งที่ท่านได้บำเพ็ญมา ขณะมีชีวิตอยู่ในโลก

ผู้เฒ่า : ฉันไม่มีคุณธรรมอะไร เล่าไปก็อายเขา

พระจี้กง : ท่านไม่ต้องถ่อมตน เราได้รับโองการให้แต่งหนังสือ ท่านกล่าวสิ่งที่ถูกต้อง สามารถใช้ตักเตือนชาวโลกได้ ผลบุญนั้นจะมหาศาล

ผู้เฒ่า : ในเมื่อสามารถปลอบเตือนชาวโลกได้ ฉันก็จะพูดบ้าง ฉันมีลูกหลานมากมาย ต่อมาได้อุทิศตนทำงานในศาลเจ้า คอยอธิบายใบเซียมซี เช้า-เย็นก็ชงน้ำชาไหว้พระ มีจิตศรัทธาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เนื่องจากมีผู้มีจิตศรัทธามาไหว้เจ้ามากมาย รายได้จากการทำบุญ (เติมน้ำมัน) ก็มากมาย ฉันเก็บรักษาไว้อย่างดี ไม่กล้าเอาไปใช้ส่วนตัว เก็บไว้ซื้อธูปและการใช้จ่ายในศาลเจ้าเท่านั้น มีความบริสุทธิ์ต่อหน้าที่ เมื่อฉันตายลง เทพเจ้าในศาลเจ้าก็ได้กราบทูลต่อท้าวสักกะเทวราชให้เป็นกรณีพิเศษ โดยให้เลื่อนขึ้นสวรรค์โดยไม่ต้องผ่านยมโลก มารับตำแหน่ง “เทพเจ้า” ก็มีแต่ความซื่อตรง เท่านี้แหละ

พระจี้กง : ท่านมหาซื่อตรง! ท่านอย่าดูแคลนตนเอง คนในโลกไม่ยักมีใครเหมือนเจ้า ท้าวสักกะเทวราชประทานตำแหน่งให้ข้าฯ ก็จะมอบความดีความชอบให้เจ้าอีกร้อยส่วน เพื่อช่วยให้ท่านได้สูงขึ้นอีกขั้นหนึ่ง

ผู้เฒ่า : กราบขอบพระคุณ ที่ท่านอรหันต์ให้การช่วยเหลือ

พระจี้กง : ไม่ต้องเกรงใจ หาได้ยากนะ! เจ้าหยางเซิง เจ้าควรถามคนอื่นที่จะไปสวรรค์ดูบ้าง

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ขอถามสุภาพสตรีผู้นี้ว่า กระผมเห็นว่าท่านมีอายุน้อย ทำไมจึงเดินทางขึ้นสู่สวรรค์ด้วยละครับ

สุภาพสตรี : นมัสการท่านอาจารย์อรหันต์จี้กง วันนี้ศิษย์ได้พบอาจารย์

ที่นี่ รู้สึกเศร้าเสียใจ ทำไมฉันจึงไม่ได้อยู่ในโลกได้นานกว่านี้ เพื่อประกอบกุศล เพื่อชักจูงคนให้ปฏิบัติธรรม แล้วอะไรเล่าจึงได้เรียกตัวฉันกลับคืนสู่สวรรค์เร็วอย่างนี้

พระจี้กง : มันถึงเวลา มันเป็นชะตากรรม! อย่าได้เศร้าเสียใจ เป็นเพราะเธอเคารพอาตมามาก จึงได้รับการโปรดจากอาตมา ขณะนี้ได้สำเร็จมรรคผลแล้ว สืบเนื่องจากเธอและพ่อแม่มีบุญวาสนากันตั้งแต่ชาติก่อนและชาตินี้ เป็นระยะช่วงเวลาหนึ่ง ปัจจุบันนี้บุญวาสนาได้สิ้นสุดลงแล้ว แล้วร่างกายถูกทำร้ายจึงได้ละร่างกลับคืนสู่สวรรค์ เธอมองดูซิ ท่านพระมัญชูศรีโพธิสัตว์กำลังมาจากแดนตะวันตก เพื่อมารับเธอ แล้วรีบๆ กราบนมัสการเสีย

พระโพธิสัตว์มัญชูศรี : ลุกขึ้นเถิด มิต้องมีพิธีรีตอง! เรามีบุญวาสนาเป็นศิษย์-อาจารย์มาก่อน เนื่องจากเจ้ายังมีกรรมอยู่ จึงต้องไปเวียนเกิดอีกรอบหนึ่ง ตอนนี้ก็หมดเวรหมดกรรมแล้ว ธรรมญาณได้กลับคืนสู่ทิศตะวันตก ขอบคุณท่านอรหันต์จี้กงที่กรุณาชี้แนะสั่งสอนให้บำเพ็ญเพียรจนทำให้สามารถหมดเวรหมดกรรมลงในวันนี้

พระจี้กง : ท่านมัญชูศรีโพธิสัตว์เกรงใจเกินไป ถ้าหากชาวโลกไม่รังเกียจปฏิบัติตามคำของอาตมาให้ความสะดวกซึ่งมีหลายวิธี ข้าฯ ก็จะรับเอาไว้ทั้งหมด แต่ก็เพราะเธอมีรากธรรม จึงสามารถปฏิบัติตามคุณธรรมได้ เจ้าหยางเซิงเจ้าจงถามผู้ทรงศีลอื่นที่จะกลับสู่สวรรค์อีก

หยางเซิง : ขอรับกระผม! ทางสายใหญ่ที่ไปสู่สวรรค์นั้น ผู้ที่ไปล้วนมีหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส กระผมเห็นพวกเขามีความหวังต่ออนาคตของเขาอย่างแน่นอน! ขอเรียนถามท่านอาจารย์ผู้นี้ท่านจะไปไหนเล่า?

พระสงฆ์ : จะไปยังฟ้าตะวันตก ไปเฝ้าสมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า

หยางเซิง : พระปัญญาของท่านลึกซึ้งมาก บุญบารมีมหาศาล รัศมีเปล่งออกมารอบศีรษะของท่าน จะช่วยเล่าการปฏิบัติธรรมของท่านขณะที่ยังอยู่ในโลกจะได้ไหมขอรับ?

พระสงฆ์ : อาตมาอายุได้ยี่สิบปีก็ออกบวช เข้าสู่ธรณีแห่งความสงบ

ว่างเปล่า "ไม่แก่งแย่งกับชาวบ้าน และไม่ขัดต่อพุทธ ไม่ดูแคลนศาสนาอื่น และไม่เกิดความโลภ" เพียงแต่เจริญในสี่ข้อดังกล่าวเท่านั้น ไม่มีกุศลอันใดอีก

พระจี้กง : ท่านมิใช่พระสงฆ์ธรรมดา ไม่ยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจของปุถุชนเป็นลักษณะที่เด่นชัด เพราะฉะนั้น ท่านจึงไปยังฟ้าตะวันตกอย่างสะดวก จึงขออวยพรด้วย

หยางเซิง : ขอเรียนถามท่านอาจารย์ว่า ผู้ที่จะไปสวรรค์ของชาวโลกจะต้องผ่านทางนี้หรือ?

พระจี้กง : จิตซื่อตรง คือ "ทางสวรรค์" จิตคดเคี้ยวคือ "ทางนรก" ทางใหญ่ที่ไปสวรรค์นี้เป็นทางที่ขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลงของจิตคน หากมนุษย์ไม่มีใจข่มเหง ไม่มีจิตอกุศล เมื่อตายลงก็ต้องผ่านทางนี้ นอกจากยังมีเวรกรรมอยู่ ก็ต้องไปชำระคดีที่แดนนรกก่อน

หยางเซิง : ถนนนี้ไปที่ไหนกันครับ?

พระจี้กง : ถนนนี้ตรงไปสู่สวรรค์ด่านทักษิณ แล้วจึงแยกย้ายกันไปแต่ละเขตแดน

หยางเซิง : ทำไมไม่เห็นพวกเขาเหินเมฆกันเลย!

พระจี้กง : เพราะที่นี่อยู่ใกล้โลกมนุษย์ เป็นช่วงแรกของสวรรค์ จึงต้องเดินด้วยเท้า ช่วงกลางเป็น "ด่านจิต" เปลี่ยนจากการเดินธรรมดาเป็นการก้าวกระโดด ความเร็วสูงเหมือนกับจะเหาะได้ พอผ่านด่านจิตแล้ว จิตทะลุถึงด่านตา ภูเขาจิตก็อยู่ข้างหน้า เหนือขึ้นไปคือยอดเขาพระสุเมรุ คืออยู่เหนือศีรษะของคน พอถึงขั้นนี้แล้วจะเลื่อนขึ้นไปอีกก็ต้องเหินเมฆกันแล้ว

หยางเซิง : นี่เป็นเหตุผลอะไรบ้าง ขอเชิญอาจารย์อธิบายด้วย?

พระจี้กง : มันเป็นความลี้ลับ! แต่ข้าฯ ก็จะพูดให้ฟัง เพื่อผู้มีบุญวาสนาจะได้เข้าใจ เพื่อคนที่อยู่ในโลก จะได้ฝึกฝน ส่วนเท้าต้องยืนตรงเสียก่อนจึงจะสามารถย่างเข้าสู่หนทางไปสวรรค์ พอขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง อายตนะทั้งหก และจิตต้องบริสุทธิ์ มิฉะนั้นแล้ว เกิดปวดอุจจาระปัสสาวะราด

ขึ้นมาแล้วก็จะเปื้อนไปทั้งตัว ก็จะอายเขาแย่ไปสวรรค์มิได้ ถ้าเลื่อนขั้นไปขั้นหนึ่ง ท้องไส้ต้องสะอาดหมดจด มิฉะนั้นแล้ว ทางเดินแคบๆ ดั่งไส้แพะ ตมเลนเฉอะแฉะเดินลำบาก จะเป็นการเดินทางในนรกนั่นเองขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง จิตต้องนึกแต่ความเที่ยงธรรม โลดเต้นเป็นจังหวะไม่หวั่นเกรง นัยน์ตาทั้งสองข้างใสสะอาด ดังนั้นทางสวรรค์ก็เดินได้สะดวก เหนือขึ้นไปอีกหนึ่งชั้นก็จะถึงเจดีย์ภูเขาจิต ถึงที่นี่คือสันเขาที่ปราศจากฝุ่นละออง นั่นก็คือ “ลานสวรรค์” พอกระโดดลงไปก็จะเข้าสู่ความว่างเปล่า กายนี้จะเบาลอยละลิ่ว เวรกรรมในโลกมนุษย์ถูกชำระสะสาง ที่เท้าจะมีกลุ่มควันสีขาว (อันนี้เปลี่ยนแปลงจากธาตุเดิม มิใช่ควันพิษจากการเผาไหม้ของน้ำมัน) ร่างกายไม่มีอะไรติดขัดหลุดพ้นจากโลกมนุษย์ที่มีเท้าที่หนักหน่วง ต้องอาศัยเมฆท่องเที่ยวไปทั่วแดนสวรรค์และโลกมนุษย์ เหล่านี้แหละคือสาเหตุของเซียน-พุทธที่เหินเมฆไงละ

หยางเซิง : ธรรมอันพิสดารของอาจารย์บทนี้ ได้บรรยายถึงวิธีการบำเพ็ญเพียรอย่างละเอียดลออ

พระจี้กง : ชมสภาพของแดนต่อแดนระหว่างมนุษยโลกกับยมโลกแล้ว รู้สึกสภาพของนรกและสวรรค์ที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของจิตมนุษย์ ท่านต้องการจะเดินทางสายไหน แล้วแต่ใจจะเลือกเอาเองเถิด! เราเตรียมตัวออกเดินทางกลับสำนักกันเถอะ

หยางเซิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถอะ

พระจี้กง : สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๓๕

วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๓

ท่องเที่ยวไตรภพ ได้พบกับเทวดาแปดองค์ (โป๊ยเซียน)

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

บุญวาสนาโบ　　ราณกาลสู่แดนศักดิ์สิทธิ์
ฝังรากพระธรรมมิด　　ช่วยสกัดความหายนะ
คัมภีร์สวรรค์เปรียบ　　พระสูตรเฉียบวัชระ
บันทึกนี้ดูประ　　ดุจโอสถอันล้ำค่า
ทรงยานเมฆบัวอาสน์　　ประพาสผ่านทั่วสามภพ
ท่องเที่ยวได้ปะพบ　　ผู้ทรงธรรมอีกเซียน-พุทธ
แสวงหาพระธรรม　　นำมาฝึกหวังวิมุตติ
เพื่อโลกจะสิ้นสุด　　นมัสการพุทธองค์

พระจี้กง : ศิษย์-อาจารย์นั่งอยู่บนดอกบัว เหมือนนั่งอยู่บนยานอวกาศ นับว่าเป็นบุญวาสนาโดยบังเอิญจึงเกิดขึ้นในวันนี้ การที่บรรดาศิษย์ทั้งหลายได้เข้าสู่ธรณีศักดิ์สิทธิ์ ร่วมขึ้นรถคันเดียวกัน เป็นเพื่อนร่วมทางย่อมมีเหตุแต่ปางก่อน ดังนั้น ควรถนอมบุญวาสนานี้เอาไว้ บนรถคันนี้มีผู้โดยสารที่มาจากคนละแห่ง ต่างก็รู้จักกันดี ต่างยึดมั่นในธรรมเป็นสิ่งที่น่ายินดี รถที่เต็มไปด้วยธรรมญาณ ธรรมคันนี้ รับภาระอันหนักหน่วง เพราะฉะนั้น เจ้าของรถพึงต้อนรับแขกด้วยดี หากกระทำตนเป็นสารถีที่หยาบคาย พอถึงสถานีป้ายรถ ผู้โดยสารก็จะลงหมดรถ ทุกคนต่างไปต่อ พวกเขาคงไม่กล้าที่จะขึ้นโดยสารอีก ทุกแห่งหนเป็นบ้านของอาตมา ย่อมไม่มีความกังวลอย่างแน่นอน กลัวแต่ว่าชาวบ้านจะไม่ถนอมบุญวาสนาอันนี้ พอผู้โดยสารไม่มี รถก็ว่าง ยามที่ไม่ค่อยมีผู้โดยสารเมื่อรู้สำนึกผิดก็สายไปเสียแล้ว

หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** มาถึงครั้งที่สามสิบห้าแล้ว เหลืออีกเพียงครั้งเดียว แล้วก็ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว รถเที่ยวต่อไปยังไม่รู้จะไปที่ไหน ป้ายก็ยังไม่ได้ขึ้นเอาไว้ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับบรรดาศิษย์ทั้งหลายแล้ว เจ้าหยางเชิงเตรียมตัวขึ้นบนดอกบัว

หยางเชิง : กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว รู้สึกว่าวันนี้จิตใจโล่งเป็นพิเศษ

พระจี้กง : เสร็จสิ้นภาระหน้าที่ของโองการสวรรค์ จิตใจย่อมรู้สึกยินดีแน่นอน

หยางเชิง : ขอบคุณอาจารย์ หลายปีที่ผ่านมา ท่านอาจารย์ได้ชักจูงชี้แนะ เพิ่มสติปัญญาให้ไม่น้อย

พระจี้กง : เพราะอาจารย์ดีจึงมีลูกศิษย์เก่ง จึงจะไม่ขายหน้าผู้คน

หยางเชิง : ขอรับ!

พระจี้กง : เราออกเดินทางกันเถอะ! วันนี้เจ้าต้องถ่างตาชมทิวทัศน์ทั้งหมด

หยางเชิง : ก็ดีซิครับ ทุกครั้งที่นั่งบนดอกบัว เพราะมีความเร็วมากเกินขนาด เพราะฉะนั้นจึงได้หลับตาพักจิต ไม่ทราบว่าวันนี้เปิดตาไว้จะมีอาการเคืองตาหรือเปล่า?

พระจี้กง : บุญบารมีของเจ้าสูงขึ้นมากแล้ว สามารถเปิดตารับแสงจากแดนศักดิ์สิทธิ์และพลังลมที่ต่อต้านได้ ผู้ที่บำเพ็ญธรรมพึงสร้างสมบุญบารมีเอาไว้ จึงสามารถจะมีอภิญญา มีจิตแทงทะลุและตาทิพย์ได้ มิฉะนั้นแล้วเมื่อมีมารผจญใกล้ตัว จะทำให้เสียสมาธิและจิตใจสับสน ผู้ปฏิบัติตามต้องทำกุศลก่อน เหมือนกับการสะสมอะไหล่โทรทัศน์ เมื่อสะสมครบ ก็จะได้เครื่องโทรทัศน์เครื่องหนึ่ง พอเอาปลั๊กเสียบ ก็จะมีภาพปรากฏขึ้น ดังนั้น การสะสมบุญบารมีจนครบก็จะมีอภิญญากว้างขวางไพศาล ผู้ยึดมั่นในธรรม พึงพิจารณาธรรมให้ลึกซึ้ง เหมือนเครื่องมือไม่ครบ ขืนทุรังฝึกฝนก็จะเป็นภัยต่อจิตและตาได้ เราไปยังแดนสวรรค์กันเถอะ...

หยางเซิง : ความเร็วของบัวอาสน์ เร็วจนได้ยินเสียงหวือๆ อยู่ริมหู ก้มลงดูภาพกลางคืนของชาวบ้านเห็นไฟฟ้าสว่างไสว วิทยาศาสตร์ก้าวหน้า ความสว่างจากโคมไฟฟ้าทำให้ดูเหมือนไม่มีกลางคืนปานนั้น

พระจี้กง : เพราะเหตุนี้ ชาวบ้านจึงแบ่งแยกความสว่างความมืดไม่ออก ศีลธรรมถึงกลับหัวกลับหาง

หยางเซิง : กลางนภามีเมฆเป็นระลอกๆ มีแสงสว่างรอบด้าน เซียน-พุทธเหินเมฆผ่านไปมาเหมือนลอยอยู่กลางเมฆหมอก ไม่รู้ตำแหน่งแห่งหน บรรยากาศปราศจากฝุ่นละอองอยู่ในสภาพที่จิตไร้อารมณ์ ข้างหน้ามีเหล่านักพรตหมู่หนึ่งผ่านมา ดูเหมือนจะเป็นมหาพรตแปดเซียน (โป๊ยเซียน) ใช่ไหม?

พระจี้กง : ใช่แล้วเป็นมหาพรตแปดเซียน พวกท่านรู้ว่าวันนี้เราจะผ่านมาทางนี้ เพราะฉะนั้นจึงคอยทักทายเราสักหน่อย

หยางเซิง : กระผมสุดจะดีใจ ที่จะได้พบปะมหาพรตแปดเซียนด้วยตนเองเช่นนี้ ขอกราบนมัสการท่านมหาแปดเซียน

เซียนกั๋วเล่า : ...มิต้องมีพิธีรีตอง! วันนี้ได้ดีดนิ้วคำนวณดู ก็รู้ว่าพวกท่านจะผ่านมายังดอยเทวะแห่งนี้ เพราะฉะนั้นจึงได้มาพบปะสนทนา

หยางเซิง : วันนี้ได้พบท่านมหาพรตแปดเซียน ขอเชิญมหาพรตแปดเซียนได้โปรดแสดงอภินิหารให้กระผมได้ชมเป็นขวัญตาหน่อยจะได้ไหม?

เซียนกั๋วเล่า : ได้ซิ ท่านได้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** สำเร็จลง แดนสวรรค์ก็เที่ยวจนเจนจบ นับได้ว่าเหนื่อยยากมาพอแรง เราจะแสดงกลเซียนเพื่อเป็นการปลอบขวัญ ข้าฯ จะเริ่มเล่นก่อนนะ ท่านคิดจะรับประทานอะไร?

หยางเซิง : กระผมอยากกินผลไม้ที่ไม่มีในมนุษยโลก

เซียนกั๋วเล่า : นั่นมันง่ายเกินไป ดูที่มือของข้าฯ ซิ ไม่มีอะไรเลย ตอนนี้จะเสกเมล็ดพันธุ์สักเม็ดหนึ่ง ฝังมันไว้ในกลุ่มเมฆ เสกลม เสกฝน หนึ่งวัน สองวัน สามวัน ท่านเห็นว่าเป็นอย่างไรบ้าง?

หยางเซิง : วิเศษมาก ผลิตต้นอ่อนแล้ว

เซียนกั๋วเล่า : หนึ่งเดือน สองเดือน สามเดือน เป็นไงบ้าง?

หยางเซิง : โอ้ สูง ๒ ฟุต แล้วครับ

เซียนกั๋วเล่า : หนึ่งปี สองปี สามปี เป็นไงบ้าง?

หยางเซิง : ต้นโตมากแล้ว ใบก็ดกด้วย

เซียนกั๋วเล่า : ดอกบานแล้ว เป็นไงบ้าง?

หยางเซิง : ชั่วแผล็บเดียว ดอกก็บานสะพรั่ง แลดูสวยงามประทับใจมาก

เซียนกั๋วเล่า : ผลสุดท้ายเป็นอย่างไรบ้าง

หยางเซิง : พอดอกโรยก็ติดผลทันที ถึงแม้ผลยังไม่สุก

เซียนกั๋วเล่า : ช้าไป ให้ข้าฯ เสกใหม่...ผลแก่สีเหลืองสุกงอมเป็นไง?

หยางเซิง : แค่กะพริบตา ผลไม้ทิพย์ก็สุกงอม มีกลิ่นหอมโชยมาทำให้น้ำลายหก เด็ดมารับประทานได้ไหม?

เซียนกั๋วเล่า : ไม่ต้องเกรงใจ เด็ดรับประทานได้ตามชอบใจ

หยางเซิง : เมื่อท่านเซียนอนุญาต กระผมก็ถือโอกาสรับประทานให้อิ่มสักมื้อ...ทานรวดเดียวสามใบ รู้สึกอิ่มท้อง รับประทานไม่ลงแล้ว

เซียนกั๋วเล่า : กระเพาะเล็กจัง ข้าฯ จะช่วยเจ้าอัดเข้าไปสัก ๒-๓ ใบ

หยางเซิง : มิต้อง! ขืนรับเข้าไป คงทำให้กระเพาะครากแน่

เซียนกั๋วเล่า : ถ้าอย่างนั้น ข้าฯ ก็จะไม่ฝืนใจ ถ้าเป็นเช่นนั้น ผลไม้ทิพย์เหล่านี้ก็ให้ผู้อื่นที่มีบุญวาสนาก็แล้วกัน! ให้เจ้าสักถุงหนึ่ง นำกลับไปฝากญาติมิตร ลองชิมดู

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านมหาพรต

เซียนกั๋วเล่า : กลของข้าฯ แสดงจบแล้ว ท่านหยางเซิง ช่วยให้คะแนนหน่อย

หยางเซิง : หนึ่งร้อยคะแนน

เซียนกั๋วเล่า : ดีใจมาก แต่ว่า อยากให้ท่านช่วยอธิบายความหมายของมันด้วย

หยางเซิง : มิกล้าขอรับ

เซียนกั๋วเล่า : ไม่ต้องเกรงใจ ถือโอกาสทดสอบท่านดู

หยางเซิง : เมื่อท่านมีบัญชา กระผมมิกล้าขัดคำสั่ง กลเซียนนี้มีความหมายเป็นนัยๆ ว่า ผู้ที่จะบำเพ็ญธรรม ควรจะมีรากพระธรรม ปลูกฝังปัญญาก่อน โดยฝังให้มั่นคง เหมือนเท้าต้องยืนหยัดให้มั่นคง ด้วยน้ำคุณธรรมที่รดให้ชุ่มชื้น ฝึกฝนอย่างทรหดอดทน จึงจะสามารถสลัดออกจากเปลือกอันจอมปลอม ศีรษะชันสู่ฟ้า (เมล็ดธรรมได้ออกแล้ว) ผ่านไปหนึ่งวัน หนึ่งเดือน หนึ่งปี โดยใส่ปุ๋ยพรวนดิน ตกแต่ง ด้วยน้ำพักน้ำแรง ด้วยหยาดเหงื่อและเลือดเนื้อ คอยระมัดระวัง ต้นไม้ธรรมจึงจะสามารถเติบใหญ่ผลิดอกออกผล อีกอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุผลธรรม และผลธรรมนี้มิใช่จะเก็บไว้ชิมเพียงคนเดียว จะต้องแบ่งปันให้ผู้อื่นได้รับผลประโยชน์จากธรรมด้วย เหมือนคนได้เข้าสู่สำนักศักดิ์สิทธิ์ และเผยแพร่พระธรรมแทนสวรรค์ ก็ยิ่งสามารถจะช่วยเหลือบรรพบุรุษ ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ขอเชิญท่านมหาพรต โปรดให้คะแนนด้วย

เซียนกั๋วเล่า : ไม่เลวนี่ เจ้านี่ "รู้จริง" เอาคะแนนที่เจ้าให้ข้าฯ กลับคืนไป ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มหมด

หยางเซิง : มิกล้าขอรับ! ขอบพระคุณที่ท่านมหาพรตสอนสั่ง

เซียนกั๋วเล่า : ขอเชิญท่านมหาพรตหลื่อโจ้ว แสดงกลบ้าง!

เซียนหลื่อโจ้ว : ท่านนั้นแสดงได้ดี! แต่ข้าฯ มิใช่ผู้เล่นกล ไม่มีกลที่วิเศษที่จะแสดงให้ดู มีแต่จะอายเขาเท่านั้น ก็จะแสดงการเล่นเล็กๆ น้อยๆ ข้าฯ จะปลดน้ำเต้าลงจากบ่า ท่านหยางเซิงจงมองดูซิว่า ข้างในมีอะไรบ้าง

หยางเซิง : ขอรับ! ในน้ำเต้ามีแต่ความมืด ไม่เห็นมีอะไรเลย

เซียนหลื่อโจ้ว : ดีแล้ว ดูข้าฯ ท่องคาถา "ภายในน้ำเต้าว่างเปล่า ห่อหุ้มฟ้าดิน ซ่อนโลกเอาไว้แสดงแต่ละครชีวิต" ฮาฮ้า! ท่านหยางเซิงจงมองดูซิว่า *ภายในน้ำเต้า* ขายยากอเอี๊ยะอะไรบ้าง

หยางเซิง : กระผมเห็นแล้ว โอ้โฮ! ในน้ำเต้ามีฟ้า-ดิน เหมือนกับมองในกระจกเงา เห็นภูเขา แม่น้ำ บ้านช่อง ฝูงชน เหมือนกับดูภาพยนตร์

มองเห็นคนเกิดมา เรียนหนังสือ แต่งงาน เลื่อนยศ หาความสุข เข้าภัตตาคารห้างสรรพสินค้ามีคนเนืองแน่น โอ้นั่นโรงพยาบาลนี่ เห็นคนป่วยนอนครวญครางอยู่บนเตียง ห้องผ่าตัดเห็นเลือดออกเป็นลิ่มๆ จากการผ่าตัด มีเสียงร้องโอดโอยเสียงร้อยโหยหวนน่าเวทนา เป็นสภาพที่น่าตื่นกลัว ตอนนี้เห็นรถยนต์กำลังเกิดอุบัติเหตุชนกันขึ้น ทำให้ตกอกตกใจขวัญผวา มีคนตายด้วย ญาติโยมร้องระงม บนศาลาวัดมีศพเรียงรายเป็นแถว ร่างแข็งทื่อที่รออยู่ในหีบศพ...ทันใดก็เห็นคำว่า “อวสาน” มีเสียงกริ่งดังลั่น ทำให้กระผมตื่นจากภวังค์ โอ้ท่านเซียน กระผมเห็นแสงน่ากลัวจังเลย

เซียนหลื่อโจ้ว : ไม่ต้องกลัว ภาพยนตร์ที่ฉายจบลงนี้มีชื่อว่า “หนทางชีวิตมนุษย์” ภาพยนตร์ชุดนี้ข้าฯ เป็นผู้ถ่ายทำ เนื้อเรื่องมิใช่ปั้นแต่งขึ้นแต่เป็นเรื่องชีวิตจริงๆ การแสดงก็เป็นไปตามธรรมชาติ เข้าได้ถึงบทจริง หนังเรื่องนี้ขายดีไปทั่วโลก ได้รับการต้อนรับเป็นประวัติการณ์ น่าเสียดายที่ผู้คนชอบร่วมแสดงด้วย ไม่ยอมเป็นผู้ชม ที่แท้แล้วตาทั้งสองข้างของเขาถูกยากอเอี๊ยะ (ยาปิดผี) ในน้ำเต้าปิดกั้นไว้ จึงไม่รู้สึกว่าตนเองกำลังแสดงอยู่ ภาพอันล้ำค่าต่างๆ เหล่านี้ ควรเก็บไว้ให้ลูกหลานได้ดูกันต่อไป

หยางเชิง : ท่านมหาพรตหลื่อโจ้วมีธรรมะลึกซึ้งไร้สิ้นสุด หลังตื่นจากความฝันแล้ว กลับกลายเป็นผู้สร้างภาพยนตร์ขึ้นมา

เซียนหลื่อโจ้ว : เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ จำเป็นต้องทำเป็นพ่อค้าภาพยนตร์ แต่ละครั้งที่ฉายหนังจากเวทีชีวิตมนุษย์ เพื่อปลอบเตือนชาวโลก ตอนนี้ก็เอาหนังเก่ามาฉายใหม่ เพื่อบรรจุลงในหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เพิ่มเติมบทบาทพิเศษเข้าไป หวังว่ามวลมนุษย์จงอย่าพลาดโอกาสดีอันนี้เสีย

พระจี้กง : ท่านแปดเซียน ล้วนแล้วแต่มีธรรมะสูงส่ง หากเซียนทั้งแปดได้แสดงหมด เกรงว่ามวลมนุษย์จะดูจนมืดหน้าตาลาย จะง่วงนอนเสียก่อน เพราะฉะนั้นจึงจำต้อง ขอลาท่านมหาพรตทั้งแปดก่อน เพื่อไปเที่ยวที่อื่นต่อไป

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านมหาพรตทั้งแปด ที่แสดงกลอันพิสดาร กระผมต้องติดตามอาจารย์ไปที่อื่นก่อน

โป๊ยเซียน : โอกาสข้างหน้าคงได้พบกันอีก ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ

พระจี้กง : ขับเคลื่อนบัวอาสน์ ไปยังด่านทักษิณ เมื่อครู่ที่พบท่านโป๊ยเซียน ได้แสดงไปสองสามชุด ช่างเต็มไปด้วยบทบาทเสียจริงๆ และมีความหมายในการสร้างสรรค์...ถึงสวรรค์ด่านทักษิณแล้ว เราลงไปเยี่ยมท่านมหาปราชญ์

หยางเซิง : ท่านมหาปราชญ์กำลังยิ้มระรื่นอยู่ ท่าทางรู้สึกดีอกดีใจ

พระจี้กง : ใช่แล้ว ครั้งที่แล้วมาเราลอยผ่านด่านทักษิณอย่างรวดเร็ว ท่านมหาปราชญ์ไม่สามารถคุยด้วย วันนี้ได้พบกันอีกครั้งจึงดีอกดีใจ

หยางเซิง : กระผมขอนมัสการมหาปราชญ์ขอรับ!

มหาปราชญ์ : มิต้อง! วันนี้ท่านมาด่านทักษิณอีก ข้าพเจ้ารู้สึกยินดี พวกท่านท่องเที่ยวเพื่อแต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** กำลังจะสำเร็จลงแล้ว ข้าพเจ้ายินดีด้วย ใบประกาศบนด่านทักษิณจวนจะปลดลงแล้ว ท่านหยางเซิงจงดูใบประกาศนี้เถอะ คราวที่แล้วท่านมาอย่างเร่งรีบ มิได้พิจารณาให้ละเอียด เวลานี้ควรดูให้ละเอียดแล้ว

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านมหาปราชญ์ ที่ป้ายประกาศข้างด่านทักษิณ ได้มีเทวโองการจากสระทิพย์ และเง็กเซียนฮ่องเต้ ซึ่งเหมือนกับข้อความในสำนักทรง อันมีข้อความให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ให้สวรรค์ชั้นต่างๆ ช่วยเหลือ จงอย่าขัดคำสั่ง เมื่ออ่านเทวโองการจบลงภายในใจรู้สึกอบอุ่นและประทับใจอย่างยิ่ง กราบขอบพระคุณ พระชนนีเจ้า ท่านท้าวสักกะเทวราชที่ทรงพระกรุณา ๒ ปีที่ผ่านมาได้รบกวนบรรดาเซียน-พุทธ มิน้อย พระคุณใหญ่หลวงนัก ยากที่จะตอบแทนได้ ก้มกราบลาขอบพระคุณ...

มหาปราชญ์ : เป็นผู้มีน้ำใจจริง ลุกขึ้นเถิด ภาระยิ่งใหญ่จบลงแล้ว บุญบารมีดุจทรายในแม่น้ำคงคา ขอแสดงความยินดีด้วย

พระจี้กง : ขอบคุณท่านมหาปราชญ์ที่ให้การช่วยเหลือ ให้ความสะดวก

แก่เราศิษย์-อาจารย์ จนสำเร็จตามเทวโองการ ขอลาไปก่อน หยางเชิงขึ้นบนดอกบัวเถอะ

หยางเชิง : ขอบพระคุณท่านมหาปราชญ์ที่ให้ความสะดวก ขอกราบลาไปก่อน กระผมนั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : ตอนนี้ข้าฯ จะพาเจ้าท่องสามแดนสักรอบหนึ่ง บินเร็วเหมือนลมก็ไม่ปาน มันเป็นทัศนียภาพชั่วประเดี๋ยวเดียว เจ้าต้องนั่งให้มั่นคง ชั่วขณะเดียวเรือนกายปุถุชนจะรู้สึกเหมือนสายฟ้าแลบผ่านอย่างรวดเร็วและสั่นสะเทือน ศิษย์ทั้งหลายที่อยู่ในสำนักสามารถมองเห็นได้ ออกเดินทางแล้ว (ขณะนี้นั่งอยู่หน้าถาดทรายจริงอย่างที่ว่า เท้าทั้งสองข้างคล้ายกับเหยียบบนก้อนเมฆรวดเร็วปานเหาะ หมุนเวียนไม่หยุดนิ่ง ศิษย์ทั้งหลายที่อยู่ในสำนัก ต่างมองดูจนปากเผยอตาค้าง ว่าเป็นเรื่องมหัศจรรย์ยิ่งนัก)...สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** จบลงแล้ว

การที่อาตมานำเอาวิญญาณหยางเชิง ท่องไปทั่วสามแดนในชั่วประเดี๋ยวเดียวพอหมุนตัวก็เข้ามาอยู่ในสำนักแล้ว เหตุการณ์เมื่อครู่นี้ศิษย์ทุกคนได้เห็นแล้ว การแปรเปลี่ยนของธรรมญาณเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อ ศิษย์ทั้งหลายที่มีโชคลาภได้ร่วมกันแต่งหนังสือ อันเป็นบุญที่กระทำมาแล้วในสามชาติ หากพลาดโอกาสนี้แล้วไม่รู้ว่าอีกกี่ชาติจึงจะได้พบอีก ที่วังสระทิพย์พระชนนีเจ้ากำลังตระเตรียมงานฉลองความสำเร็จ ครั้งหน้าเหล่าเซียน-พุทธจะเข้าร่วมงานฉลองที่สระทิพย์ อาตมาก็จะพาหยางเชิงไปร่วมด้วย เมื่อถึงวันนั้น หยางเชิงต้องเตรียมกายใจให้สะอาดหมด อย่าให้เสียมารยาท วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ ๓๖

วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๓
ไปงานฉลองความสำเร็จที่วังสระทิพย์
พระองค์ธรรมมารดา
ทรงประทานงานเลี้ยงแด่ผู้ทรงธรรมทั้งหลาย
และประกาศเกียรติคุณ นายหยางเชิง

อรหันต์จี้กงเสด็จลงประทับทรง กล่าวเป็นกลอนความว่า

แม้มีมารผจญ จิตไม่จนทนต่อสู้
บนถนนมุ่งสู่ สวรรค์ประดับชื่อไว้
บนทะเลทุกขา ประภาคารส่องแสงให้
คุณธรรมเผยแพร่ไป เหล่าพุทธ-เซียนต่างแซ่ซ้อง
กลองธรรมระรัวตี นับได้ที่สามสิบหก
คอยปลุกผู้งันงก ให้ตระหนกแหงนดูฟ้า
หยางเชิงเสร็จภาระ เพียรมานะไม่ค้างคา
พระฉลองศรัทธา ด้วยอมฤตสิบทะนาน

พระจี้กง : ท่องทั่วสวรรค์แล้วหนึ่งรอบ ภาระอันหนักหน่วงนี้ นับได้ว่าเบาบางลง หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เล่มนี้ ได้ปรากฏโฉมต่อหน้าชาวโลกอย่างสดใส ซึ่งเป็นการแสดงร่วมกันระหว่างอาตมากับหยางเชิง ซึ่งเต็มไปด้วยความสนุกสนานและความศักดิ์สิทธิ์แห่งทัศนียภาพสวรรค์และความเป็นอยู่ของเซียนพรต ด้วยความชื่นชมยินดี ต่างก็ขบขันตามอารมณ์ตน ขอเพียงแต่มวลมนุษย์อย่าดูเฉยๆ ควรที่จะเลียนแบบอาตมาและแสดงบท “คุณธรรมชีวิต” อย่างท่านหยางเชิงด้วย อันเป็นฉากหนึ่งของการแสดง “การกุศล” อันศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง แต่ว่าเมื่อปิดฉากลงแล้ว อาตมาจะนั่งเป็นผู้ชม ผลัดเปลี่ยนให้พวกท่านขึ้นเวทีแสดงบ้าง หวังว่าคงได้รับการปรบมือจากผู้ชมเช่นกัน จงอย่าแสดงทะเล่อทะล่าให้

คนเขาไล่ลง หรือผู้ชมไม่ยอมชมอีก!

วันนี้เป็นวันสิริมงคล เจ้าหยางเซิงแต่งตัวดูสะอาดเรียบร้อย กายใจสะอาดหมดจดดี เตรียมตัวไปยังสระทิพย์ เพื่อร่วมงานเฉลิมฉลองกันเถอะ

หยางเซิง : กระผมเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว เกือบสองปีเต็มที่ติดตามพระอาจารย์ท่องสวรรค์ รู้สึกปรีดาปราโมทย์ยิ่งนัก ภายในจิตใจก็รู้สึกขอบพระคุณยิ่ง

พระจี้กง : จิตของข้าฯ ก็เช่นกัน ขอเพียงให้จิตเราตรงกัน นั่งอยู่บนบัวอาสน์เดียวกัน ช่วยโปรดเวไนยสัตว์ด้วยกัน

หยางเซิง : ขอรับ! บัวอาสน์ช่อนี้ วันนี้รู้สึกขยายใหญ่ขึ้นหลายเท่า มีรัศมีเปล่งรอบๆ สดใสจริงๆ มองดูแล้วน่ารัก!

พระจี้กง : หว่านไถพลางเก็บเกี่ยวพลาง บัวช่อนี้ยอมให้นั่งนานโดยไม่จม นับว่ามันทนทานผิดธรรมดา เนื่องจากมีน้ำทิพย์ให้ความชุ่มชื้น ฝุ่นละอองที่ลดน้อยลงไป จึงทำให้ดอกบัวเปล่งปลั่งยิ่งเพิ่มขนาดขึ้น นี่คือผลบุญของเจ้าละ

หยางเซิง : หามิได้ขอรับ

พระจี้กง : ไม่ต้องเกรงใจ เราไปที่สระทิพย์กันเถอะ

หยางเซิง : แดนสวรรค์ทำไมดูครึกครื้นผิดธรรมดา ดูเหมือนจะมีงานมงคลอย่างนั้น

พระจี้กง : เนื่องจากมีการโปรดเวไนยสัตว์ทั้งสามโลก ขณะนี้ได้แต่งหนังสือสำเร็จลงตามโองการ รู้กันไปทั่วสามแดน ทั้งมนุษย์และสวรรค์ต่างยินดี เหล่าเซียน-พุทธ และผู้ทรงธรรมต่างหรรษา เนื่องจากมีคัมภีร์ล้ำค่าเกิดขึ้นอีกเล่มหนึ่ง สำหรับเผยแพร่สู่ชาวโลกแทนเหล่าเซียน-พุทธช่วยกันโปรดมนุษย์ได้กว้างขวางขึ้น

หยางเซิง : อ๋อ สาเหตุอันนี้เอง จึงรู้สึกว่ากายเบาผิดปกติ เพราะได้รับหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ช่วยเผยแพร่แทนสวรรค์...ทั่วเขตแดนสวรรค์ต่างเต็มไปด้วยแสงสีรัศมีประกายทอง ดูสว่างไสวทั่วท้องนภากาศ ปลอดโปร่งไปทั่วสากลจักรวาล เป็นทัศนียภาพที่มหัศจรรย์อย่างยิ่ง

พระจี้กง : นี่คือ "แสงสวรรค์" หวังว่าชาวโลกจะได้อาศัยแสงธรรมนี้เป็นแนวทางส่องทางเดินอันนำไปสู่สวรรค์ ซึ่งที่นี่ปราศจากความทุกข์โศกทรมาน หรือมืดมัวแต่อย่างไร มีแต่ความสว่างและหฤหรรษ์ที่ไม่สิ้นสุด...ถึงวังสระทิพย์แล้ว เราลงจากดอกบัวกันเถอะ

หยางเซิง : โอโฮ้! ข้างหน้าเห็นเหล่าอริยเจ้า ผู้ทรงธรรม เต็มไปหมด เปล่งรัศมีอยู่รอบทิศ มีงานเลี้ยงฉลองเต็มไปหมด เหล่านางฟ้ากำลังฟ้อนรำ พร้อมกับมโหรีสวรรค์ เสียงก้องกังวาน ทำให้ผู้ได้ฟังมีความสำราญจิตเป็นอย่างยิ่ง

พระจี้กง : พระแม่กวนอิมได้เสด็จมาถึงแล้ว

พระกวนอิม : วันนี้ฉันปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มาร่วมงานฉลองอันพิเศษนี้ ขอเชิญทั้งสองท่านขึ้นมาข้างบนนี้ มานั่งลงที่โต๊ะสำหรับแขกผู้มีเกียรติเถอะ

พระจี้กง : หยางเซิงตามข้าฯ มา เราเข้าไปนั่งยังโต๊ะสำหรับแขกผู้ทรงเกียรติกัน

หยางเซิง : กระผมมิกล้า ในงานที่มีผู้ทรงธรรมมากมายเช่นนี้ เราควรจะนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวสุดท้ายจะดีกว่า

พระจี้กง : วันนี้ไม่ต้องเกรงใจ ทำตามโอวาทของท่านพระกวนอิม

หยางเซิง : ขอรับกระผม! เห็นผู้ศักดิ์สิทธิ์มากมายเช่นนี้ จิตใจรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง เพราะท่านเหล่านั้นกำลังจับจ้องมาที่ผมด้วยความยิ้มแย้ม

พระจี้กง : เรานั่งกันที่นี่เถอะ

หยางเซิง : ขอรับกระผม บนโต๊ะมีผลไม้แปลกๆ วางเรียงจนเต็มไปหมด ยังมีน้ำอมฤตอยู่ถาดหนึ่งมีกลิ่นหอมหวนโชยมา ภายในจิตรู้สึกยินดีที่อยากจะได้

พระกวนอิม : งานเลี้ยงฉลองในวันนี้ พระองค์ธรรมมารดาแห่งสระทิพย์เป็นผู้ประทานให้ เหล่าเซียน-พุทธ ผู้ทรงธรรม จากทั้งสามแดนถูกเชิญให้มาร่วมงานด้วย พระศาสดาแต่ละศาสนาก็ได้ให้เกียรติมาด้วย มหาพรตหลือซุนเอี้ยง (หลือโจ้ว) ได้มาถึงพร้อมกับมหาพรตแปดเซียน

หลื่อซุนเอี้ยง : ประกาศว่า : วันนี้ผมได้รับโองการจาก องค์ธรรมมารดาแห่งสระทิพย์ ให้เป็นผู้จัดงานเลี้ยงฉลองครั้งนี้ เพื่อเป็นรางวัลปลอบขวัญ ท่านอรหันต์จี้กง ท่านหยางเชิง นับได้ว่าเป็นงานมหามงคล ณ บัดนี้บรรดาเซียน-พุทธ และผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายต่างก็ได้มาพร้อมกันแล้ว โต๊ะที่จัดเลี้ยงทั้งหมดมีหนึ่งร้อยกับแปดโต๊ะ

หยางเชิง : บรรดาท่านผู้ทรงธรรม ได้นั่งเต็มไปหมดทุกโต๊ะ มีทุกศาสนา พวกเขาต่างนุ่งห่มอาภรณ์ที่แตกต่างกัน แต่ก็มีจุดเด่นของแต่ละแบบ

พระจี้กง : แม้ศาสนาจะแตกต่างกัน ซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะตน แต่ความมุ่งหมายของศาสนาเหมือนกัน คือ เพื่อผดุงธรรมญาณของมนุษยชาติให้สูงขึ้น เพื่อเข้าสู่สังคมที่เหมือนกัน โดยไม่มีความเห็นแก่ตน เพื่อสังคมที่มีความผาสุก เพราะฉะนั้นพวกเขาล้วนมีกุศลจิต พุทธจิต จึงสามารถได้รับผลธรรมเช่นขณะนี้ โดยไม่ต้องกลับมาเวียนเกิด ขณะนั้นท่านพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ก็มาถึง

หลื่อซุนเอี้ยง : ข้าฯ มีตำแหน่งเป็นมหาอำมาตย์แห่งตำหนักทอง ช่วยธรรมกิจท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ ขณะนี้เป็นช่วงเวลาโปรดเวไนยสัตว์ ภารกิจในสวรรค์จึงมีมาก บัดนี้ หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** จัดทำสำเร็จลงแล้ว สามารถที่จะให้ผู้มีจิตมั่นคงในธรรม เป็นหลักในการปฏิบัติธรรม และมีความรู้ความเข้าใจในสภาพชีวิตของสวรรค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาได้แสวงหากันมา จะได้ไม่ต้องฝึกกันอย่างผิดๆ อันเป็นโชคลาภของชาวโลก ณ บัดนี้ท่านท้าวสักกะเทวราชก็เสด็จมาถึง ท่านสมเด็จพระองค์ธรรมมารดาก็เสด็จมาถึงเช่นกัน บรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายก็ลุกขึ้นยืนแล้วก็กราบลงรับเสด็จ

องค์ธรรมมารดา : พวกท่านมิต้องมิพิธีรีตอง เชิญตามสบาย

หลื่อซุนเอี้ยง : ขอให้ท่านทั้งหลายลุกขึ้น แล้วนั่งลง

องค์ธรรมมารดา : วันนี้เป็นวันเฉลิมฉลองความสำเร็จที่หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ได้แต่งเสร็จ จิตแม่ปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง จึงได้จัดงานเลี้ยงเป็นพิเศษ ณ วังสระทิพย์ เพื่อแสดงความยินดีและผู้ทรงธรรมทั้งสามแดน

ต่างได้รับเชิญเป็นตัวแทนในงานเลี้ยงครั้งนี้ด้วย

สักกะเทวราช : ด้วยพระมหากรุณาธิคุณของท่านพระองค์ธรรมมารดาทำให้ทัศนียภาพแห่งสวรรค์ถูกเปิดเผยสู่ชาวโลก ความสำเร็จโดยปราศจากอุปสรรคของหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ทำให้จิตข้าฯ ยินดียิ่ง พระองค์ธรรมมารดาได้จัดงานเลี้ยงฉลองในครั้งนี้ เป็นการแสดงถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของสวรรค์ ที่มีความห่วงใยในมวลชน ขอให้มวลชนโปรดระลึกถึงจิตสวรรค์ กลับตนสู่ทางสวรรค์ ชำระล้างความใคร่ของมนุษย์ มีจิตรักษาธรรมบำเพ็ญมหาสัทธรรม เพื่อให้บรรลุถึงธรรมญาณเดิม เพื่อความสมบูรณ์ดีงามของจิตมนุษย์ เมื่อดับชีพแล้ว ธรรมญาณจะได้ยึดหลักธรรมคืนสู่ถิ่นเดิม อย่าได้ทำลายน้ำใจของพระองค์ธรรม-มารดาเลย ให้เริ่มงานนับบัดนี้ ท่านอรหันต์จี้กง ท่านหยางเซิงโปรดทำใจให้สบายๆ รับการเลี้ยงนี้เถิด

พระจี้กง : ขอรับ! เจ้าหยางเซิงไม่ต้องเกรงใจนะ นี่เป็นความกรุณาของพระองค์ธรรมมารดา และท่านท้าวสักกะเทวราช ที่ประทานให้ เริ่มลงมือได้

เง็กเซียนฮ่องเต้ : ขอให้ลูกทั้งหลายจงกลับเนื้อกลับตัว อย่าได้ก่ออกุศลเดินทางบาป เพื่อที่จะได้หลีกเลี่ยงเวรกรรมตอบสนอง

พระกวนอิม : หนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ทำเสร็จลง พระธรรมรุ่งโรจน์ ศาสนาอันศักดิ์สิทธิ์เผยแพร่กว้างขวาง น้ำมนต์จากกิ่งหลิวปะพรมทั่วพิภพ ผู้ที่มีบุญวาสนาเมื่อได้อ่านแล้วเข้าใจ ต้องปฏิบัติบำเพ็ญเพียร ก็จะสำเร็จมรรคผล หากยังมีการกล่าวร้าย ก็จะตกสู่อบายภูมิตลอดกาล

องค์ธรรมมารดา : ท่านหยางเซิงเป็นบัณฑิตชน ได้รับโองการให้ติดตามอรหันต์จี้กงไปท่องเที่ยวสามแดน เริ่มจากแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ได้เผยแผ่ทั่วโลก ผดุงจิตใจของมนุษย์ให้อยู่ในธรรม เหนี่ยวรั้งไม่ให้เสื่อมทราม ทำให้สะอาดหมดจด เป็นการสร้างแบบอย่างอันดีงามตลอดไป ขณะนี้เพื่อปิดทางไปสู่นรก และเปิดเส้นทางไปสู่สวรรค์ แม่จึงมีโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เปิดเผยความมหัศจรรย์ของสวรรค์

หย่อนบันไดสวรรค์ให้ไว้ บัดนี้ การท่องสวรรค์ครั้งที่สามสิบหกได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว ใจแม่ยินดียิ่งนัก หยางเซิงไม่ทำให้แม่ผิดหวัง เหมือนดั่งพระถังซำจั๋งไปอัญเชิญพระไตรปิฎกทางทิศตะวันตก อดทนต่อความลำบาก ทนต่อการติฉินนินทา ผ่านด่านมารต่างๆ ธรรมญาณดั้งเดิมมั่นคงตลอดกาล จึงประทานรางวัลให้ธรรมญาณของบรรพบุรุษ ได้ขึ้นสวรรค์ทั้งเก้าชั่วโคตร รับผลตามที่ให้ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิด ส่วนศิษย์ในสำนักธรรมเซิ่นเสียนที่เหนื่อยยากในการจัดทำหนังสืออย่างเสมอต้นเสมอปลาย จึงประทานผลบุญให้คนละสิบส่วน และให้ติดชื่อบนป้ายสีทองด้วยเพื่อธรรมญาณจะได้รับความสะดวก

เจ้าหยางเซิงซึ่งได้ปฏิบัติตามโองการจนสำเร็จ มีพลังปฏิบัติต่อไป เพื่อให้ธรรมญาณไม่ติดขัด จะได้รับคำสั่งใหม่ต่อไป เพื่อสำเร็จผลธรรมอันไร้สิ้นสุด เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ได้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณพระองค์ธรรมมารดา ลูกมีความรู้สึกว่าอ่อนจิตเหนื่อยกาย ไม่มีพลังความสามารถ ขอพระองค์ธรรมมารดาโปรดประทานสติปัญญา เพื่อให้ลูกได้โปรดเพื่อนมนุษย์ตามปณิธานที่ตั้งไว้

องค์ธรรมมารดา : เจ้าไม่ต้องกังวล ธรรมสวรรค์ย่อมตอบสนองประทานแก่ผู้มีกุศล เจ้าช่วยสวรรค์ประกาศธรรมอย่างเต็มที่แล้ว สวรรค์ย่อมช่วยเจ้าให้สมปณิธาน ยังมีมวลมนุษย์อีกจำนวนมากที่รอการกอบกู้อยู่ จงอย่าท้อแท้ใจเป็นอันขาด ต่อไปยังต้องเผยแพร่คุณธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ อันเป็นภาระที่ต้องช่วย

หยางเซิง : ขอรับกระผม มโหรีที่ไพเราะเสนาะหู เหล่านางฟ้าทรงอาภรณ์แพรวพราว กำลังฟ้อนรำด้วยความงดงามอ่อนช้อย การเคลื่อนไหวของนางฟ้าก็แคล่วคล่องแผ่วเบา มิทราบว่าฝึกฝนมาอย่างไร?

พระจี้กง : ออกกำลังกายอยู่เป็นประจำ ให้จิตใจเบิกบาน อย่าเห็นแก่รับประทาน ฝึกฝนอยู่เสมอ ไม่หวาดหวั่น ไม่กังวล อาภรณ์ธรรมชาติชุดหนึ่งเราใช้ได้ตลอดกาล ยิ่งทรงก็ยิ่งงาม เพราะว่าร่างกายมีพลานามัยดี ถึงแม้ว่านางฟ้าจะไม่แต่งหน้า ก็มีใบหน้าที่แดงระเรื่อกับสีขาวที่นวลผ่อง

บริสุทธิ์น่ารักจริงๆ

หยางเชิง : ท่านอาจารย์กล่าวอย่างมีเหตุผล

องค์ธรรมมารดา : ท่านอาจารย์จี้กงและลูกหยางเชิง อย่าเอาแต่คุยเดี๋ยวจะลืมรสชาติอันโอชาของอาหารทิพย์

หยางเชิง : ขอบพระคุณ ที่พระองค์ธรรมมารดาทรงห่วงพระทัย

พระจี้กง : เรารับกันให้เต็มที่เลย ผลไม้ทิพย์แม้จะมากก็ไม่เบื่อ ตอนนี้เห็นทีต้องขยายกระเพาะเพื่อบรรจุความพิสดารอันดีงามของฟ้าดิน

หยางเชิง : ขอรับ รสชาติอย่างนี้ทำให้ลืมเลือนได้ยาก พอน้ำอมฤตเข้าปากมีกลิ่นหอมหวนติดตรึง กระผมขอดื่มคารวะท่านอาจารย์สักจอกหนึ่ง

พระจี้กง : ข้าฯ งดสุราแล้ว ก็ขอใช้น้ำอมฤตดื่มแทนสุรา เชื่อว่าคงทำให้สุขภาพดีขึ้นและมีอายุวัฒนะ เพื่อจะได้โปรดคนมากขึ้น

หยางเชิง : ท่านอาจารย์ชอบล้อเล่นจริงๆ โต๊ะข้างๆ มีท่านสมเด็จพระองค์ธรรมมารดา ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ ท่านไตรวิสุทธิพรต ท่านตรีรัชภพ และพระศาสดาแต่ละศาสนา พวกท่านมีพระพักตร์ยิ้มแย้มต่างก็ร่วมงานเลี้ยงท่ามกลางบรรยากาศอันละมุนละไมนี้

ท่านเล่าจื้อ : เต๋านั้นไม่มีคำกล่าว แต่ที่กล่าวในหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** มีมากมาย หากมวลมนุษย์ไม่ฝึกเรียน ข้าฯ เองก็ไม่มีอะไรจะกล่าว หวังให้เข้าใจความหมายอันแท้จริงของสิ่งไร้ที่สิ้นสุด เพื่อความสำเร็จในธรรมะอันสูงส่ง

พุทธเจ้า : พุทธธรรมก็ไม่มีคำพูด ที่พูดอยู่ในหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ขอให้มวลมนุษย์พิจารณาให้เข้าใจ หากมนุษย์ไม่พูดถึงพุทธะ พุทธะของอาตมาก็จะไม่พูด นั่นหมายถึงทิศตะวันตกก็จะไม่มีพุทธะ ดังนั้นจึงขอให้พระธรรมเผยแพร่สู่โลก เพื่อให้ชาวโลกได้สำเร็จ จนพบพุทธะ

ท่านขงจื่อ : บัณฑิตไม่พูดเรื่องของเขตแดนธรรมญาณ หากตอนเช้าได้พบธรรม แม้จะต้องตายเสียในตอนเย็นก็ไม่เสียดาย จิตที่ทำตามคำสั่งของสวรรค์ คือ ธรรม สดับธรรม รู้ธรรมก็สามารถร่วมกับสวรรค์ได้ สวรรค์และมนุษย์ร่วมกันเป็นหนึ่ง ก็จะพ้นจากความเกิดความตาย ธรณี

บัณฑิตมีธรรม ก็สามารถก้าวไปสู่แดนอริยะ

องค์ธรรมมารดา : การฉลองเริ่มขึ้นแล้ว ลูกท้อทิพย์กำลังสุกปลั่ง หวังว่าเวไนยสัตว์ทั้งหลายจะฝึกฝนหมั่นเพียร เคารพหลักธรรมสวรรค์ รักษาคุณธรรมของมนุษย์ให้ดี แล้วงานเลี้ยงแห่งสระทิพย์กำลังตระเตรียมที่สำหรับคอยต้อนรับท่านอยู่ ปกป้องความเที่ยงธรรม อันเป็นภาระที่หนักหน่วงมาก แม้จะทำหนังสือเสร็จสองเล่ม แต่เสียงธรรมต่างๆ ยังต้องอาศัยเจ้าเป็นผู้เผยแพร่ เพื่อสร้างโชคลาภให้มนุษยชาติ กอบกู้ผู้ลุ่มหลง ขอให้กระทำด้วยความสามารถเถิด

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณพระองค์ธรรมมารดาที่ประทานพรให้ลูกจะขอปฏิบัติตาม

พระจี้กง : เจ้ามีโชคลาภและปัญญาอันลึกซึ้ง วันนี้ได้รับเกียรติจากคำสั่งของพระองค์ธรรมมารดา มาร่วมงานเลี้ยงอันศักดิ์สิทธิ์นี้ เพื่อปฏิบัติด้วยความสบายใจ ไม่ต้องไปกังวลมากเช่นนั้น อาจารย์จะมอบพัดให้เล่มหนึ่ง ชายแขนเสื้อที่โล่งเปล่าทั้งสองข้างของข้าฯ นี้ ก็สามารถไปท่องเที่ยวได้ทั่ว มีความสุขสราญ เพื่อโปรดผู้มีบุญวาสนา

หยางเซิง : จะติดตามรอยเท้าอาจารย์ แต่ขอให้ช่วยเหลือศิษย์ผู้โง่บ้างก็แล้วกัน

พระจี้กง : ฮาฮ้า! มิตรภาพตั้งหลายปี จะลืมเลือนได้อย่างไร วางใจเถอะ!

หยางเซิง : ถ้าเช่นนั้น กระผมก็เบาใจแล้ว

องค์ธรรมมารดา : เจริญพร! ท่านอรหันต์จี้กงที่นำเจ้าหยางเซิงท่องเที่ยวทั่วสามแดน แต่งหนังสือได้โปรดคนจำนวนมาก ได้สำเร็จอริยมรรคชั้นสูงแล้ว เปล่งรัศมีแวววาว อวตารได้หมื่นแสนหาที่สิ้นสุดมิได้ นับเป็นพระพุทธที่ทรงเมตตา

พระจี้กง : กราบขอบพระคุณองค์ธรรมมารดา ที่ประทานพรให้อาตมาต้องการแต่ความเบาสบาย ไม่ต้องเป็นภาระที่คอยถ่วง อริยผลนี้ขอมอบให้แก่ผู้มีบุญวาสนา

หลื่อชุนเอี้ยง : งานเฉลิมฉลองสิ้นสุดลงแล้ว ท่านหยางเซิงเตรียมตัว

คารวะขอบคุณ

หยางเซิง : ขอรับกระผม! กระผมได้มีโอกาสกำเนิดขึ้นในโลกนี้ บุญคุณของประเทศชาติ บิดา มารดา ครูบาอาจารย์ ที่อบรมเลี้ยงดู จนได้อุทิศกายเข้าสู่ธรณีธรรม ได้รับความกรุณาจากสวรรค์ มีคำสั่งให้ติดตามอาจารย์ ท่องเที่ยวสามแดนเพื่อแต่งหนังสือ บัดนี้หนังสือสำเร็จลงแล้ว และยังได้รับพระราชทานเลี้ยงจากพระองค์ธรรมมารดา ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้และเหล่าผู้ทรงธรรม รู้สึกประทับใจมาก ก้มลงกราบขอบพระคุณในความกรุณาธิคุณและขอเจริญรอยตามความคิดของท่านและหนทางอันศักดิ์สิทธิ์ต่อไป

พระองค์ธรรมมารดา : ลูกหยางลุกขึ้นได้ เจ้าเหนื่อยยากมากแล้ว แม่มีความยินดีที่หนังสือได้เผยแพร่ออกไปแล้ว ทำให้ผู้หลงผิดกลับตัวเป็นจำนวนมากจนนับไม่ได้ แม้จะเหนื่อยก็ได้รับผลตอบแทน ปลูกแตงย่อมได้แตง ปลูกถั่วย่อมได้ถั่ว ปลูกธรรมย่อมได้ธรรม วันนี้บัวอาสน์ได้ขยายออกเปล่งปลั่ง อริยผลของเจ้าได้รับแล้ว จิตได้รับการปลอบขวัญแล้ว เพื่อเป็นการตอบแทนแก่ศิษย์ในสำนักธรรมเซิ่นเสียน แม่จะประทานน้ำอมฤตให้หนึ่งกา ขอให้ท่านอรหันต์นำกลับไปให้เขาดื่มกัน เพื่อเพิ่มพูนสติปัญญา

หยางเซิง : กราบขอบพระคุณที่พระองค์ธรรมมารดาทรงประทานให้

พระจี้กง : น้ำอมฤตกานี้ ได้มามิใช่ง่าย มันเกิดจากหยาดเหงื่อและเลือดเนื้อ ผ่านจากการกลั่นกรองจากฟ้า-ดิน สุริยัน-จันทรา ซึ่งปราศจากความขุ่น ดังน้ำทิพย์เป็นของล้ำค่าแห่งสวรรค์ ลูกท้อทิพย์เหลือเพียงลูกเดียว เจ้าหยางเซิงรับมันเสีย

หยางเซิง : ผมรับประทานมากแล้ว

พระจี้กง : ถ้างั้นข้าฯ จะบีบน้ำของมันให้รวมอยู่ในน้ำอมฤต เพื่อแบ่งปันให้แก่ศิษย์ในสำนัก

หยางเซิง : ก็ดีซิครับ ท่านพี่ๆ ต่างก็เหน็ดเหนื่อย กระผมจะรับเสียคนเดียวได้หรือ ควรต้องเผื่อพวกเขาถึงจะถูก

พระจี้กง : ก็ดี!

หลื่อซุนเอี้ยง : งานอันศักดิ์สิทธิ์สิ้นสุดลงแล้ว ทั้งหมดโปรดยืนขึ้นเพื่อส่งท่านอรหันต์จี้กงและหยางเซิงกลับสำนัก

บรรดาผู้ทรงธรรม : ต่างเปล่งเสียง เจริญพร! บุญกุศลเหลือคณานับ

หยางเซิง : กราบลาพระองค์ธรรมมารดา ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ และบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขอให้แผ่แสงธรรมปกคลุมไปทั่วโลก

พระจี้กง : ขอบคุณพระชนนีเจ้า ท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ บรรดาเซียน-พุทธทั้งหลาย อาตมาขอลาก่อน เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : ผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ขอให้ท่านอาจารย์ถือกาน้ำอมฤตให้ดี

พระจี้กง : เจ้าวางใจได้ เรากลับสำนักเถอะ

หยางเซิง : กราบลาทุกท่าน มโหรีศักดิ์สิทธิ์กำลังบรรเลงเพลงอำลาจากกัน ทำให้เกิดอาลัยอาวรณ์เป็นอย่างยิ่ง

พระจี้กง : นี่คือรถเที่ยวสุดท้ายที่ข้าฯ ขับขี่และเป็นมัคคุเทศก์ด้วย เจ้าหยางเซิงต้องมีสติสัมปชัญญะ ภายหลังลงจากรถแล้วก็พักผ่อนสักครู่เพื่อฟื้นฟูธรรมญาณ และหวังว่าวันหลังหากขึ้นรถบัวอาสน์อีก ก็สามารถจะขับเคลื่อนเองได้ แล้วอาจารย์ก็จะอยู่เป็นเพื่อนข้างกายไปโปรดผู้มีบุญวาสนา

หยางเซิง : หากเป็นเช่นนี้ กราบขอบพระคุณอาจารย์ที่ประทานสติปัญญาให้ ทำให้บรรพบุรุษของศิษย์พลอยได้รับเกียรติอันนี้ไปด้วย

พระจี้กง : ในโลกนี้ไม่มีอะไรที่ได้มาโดยไม่ต้องทำอะไรเลย นี่เป็นโชคลาภที่เจ้าควรได้...เสียงเครื่องยนต์ค่อยๆ เบาเสียงลง เสียงลมพัดผ่านก็เบาลง ที่บรรทุกเอาหนังสือท่องสวรรค์นี้ แต่ละคำ แต่ละวัน แต่ละเดือนแต่ละปี จนกระทั่งได้รวบรวมข้อมูลที่มีค่าจัดพิมพ์เป็นคัมภีร์สวรรค์เล่มหนึ่ง อาตมาจะส่งมันไปถึงที่หมายและรถคันนี้ ก็ส่งเข้าอู่ซ่อมเติมน้ำมันเพราะผ่านการท่องเที่ยวอันยาวนาน ทั้งคนขับและผู้โดยสารต่างเพลียตามๆ กัน ควรพักผ่อนได้แล้ว เพื่อเตรียมตัวท่องเที่ยวใหม่ สวัสดี สำนักธรรมเซิ่นเสียน ถึงแล้ว วิญญาณกลับเข้าร่างหยางเซิง

เทวโองการของ
เจ็กเซียนฮ่องเต้

ท่านซื้อข้าราชการฝ่ายในของตำหนักทอง ลงประทับทรง

กล่าวเป็นกลอนความว่า

เทวโองการถึง — เซิ่นเสียนสำนักธรรม
ความหอมหวนของคัม — ภีร์สวรรค์สำเร็จลง
กาลเร่งรัดกอบกู้ — ผู้คนศีลธรรมดำรง
ในศกหน้าชื่อคง — ลือกระฉ่อนทั่วโลกา

คำสั่งศักดิ์สิทธิ์

ราตรีนี้ ข้าฯ ได้รับคำสั่งให้ประกาศพระโองการ ให้เทพเจ้าและมวลมนุษย์กราบลง ได้รับคำสั่งจากท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ อัครราชาแห่งเทพทั้งปวงความว่า...

ข้าฯ สถิตยังสวรรค์ จิตข้าฯ เป็นห่วงปวงชน อนิจจา ความเจริญก้าวหน้าของวิทยาการ ทำให้คุณธรรมตกต่ำ ด้วยเหตุนี้บรรดาเซียน-พุทธ จึงเสด็จลงประทับทรง เพื่อบรรยายธรรม เพื่อเหนี่ยวรั้งไม่ให้ต่ำทราม

ขณะนี้สำนักธรรมเซิ่นเสียน แห่งเมืองไถ่จง ไต้หวัน ได้รับเทวโองการให้รับประทับทรง มีความชอบเป็นอย่างยิ่ง ครั้งก่อนได้มีพระโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เผยแพร่กว้างขวาง เพื่อเตือนสติชาวโลก ได้รับผลเป็นที่น่าพอใจ บัดนี้ก็มีพระโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** เพื่อยื่นบันไดสวรรค์ ชักนำผู้มีบุญวาสนาโปรดเวไนยสัตว์อย่างสำคัญยิ่ง คำสั่งจากสระทิพย์เร่งรัดให้แต่งหนังสืออันมีค่านี้ให้เร็วที่สุด เพื่อประทานแก่มวลชน เพื่อเป็นการปลอบเตือน ดังนั้น ข้าฯ จึงมี

คำสั่งให้ส่งมอบหนังสือ ***เที่ยวสวรรค์*** ในวันขึ้น ๒ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา (เสาร์ที่ ๗ มีนาคม ๒๕๒๔) อันเป็นวันคล้ายวันเกิดของท่านจี้กง เพื่อการแสดงความดีงามทั้งสองด้าน หนังสือนี้มีทั้งหมดสามสิบหกตอน ซึ่งเหมาะสมตามกฎบัติแห่งฟ้าบันดาลด้วย

ท่านอรหันต์จี้กง หยางเซิง ใกล้ที่จะหมดภาระอันหนักลงแล้ว จึงหวังจะแต่งให้สมบูรณ์ จนถึงนาทีสุดท้าย เพื่อหนังสือจะสืบทอดเป็นอนันตกาล ส่วนศิษย์ในสำนักเซิ่นเสียนที่เหน็ดเหนื่อย ช่วยเหลือแต่งหนังสือ มีความดีความชอบอันยิ่งใหญ่ ขอให้รักษาจิตธรรมญาณนี้ไว้ ตั้งใจให้แน่วแน่อย่าท้อถอย เพื่อเป็นการสร้างบุญกุศลกอบกู้บรรพบุรุษ ซึ่งจะได้รับอริยผลในงานฉลองแห่งมงคลรุ่งโรจน์ด้วย

จงแสดงความเคารพ โดยอย่าประมาท ให้กราบขอบพระคุณด้วย

ณ วันขึ้น ๖ ค่ำ เดือนสิบ ปีวอก

(วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๒๓)

รายการชื่อหนังสือที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว

ชุดท.พ.บัญชา ศิริไกร	**ค่าส่งเล่มละ**
- เที่ยวเมืองนรก	9 บาท
- เที่ยวเมืองสวรรค์	9 บาท
- วงเวียนกรรมของสัตว์โลก	9 บาท
- เส้นทางอริยะ	9 บาท
- ประวัติพระอรหันต์จี้กง	7 บาท
- ปรากฏการณ์นรกคนเป็น	7 บาท
- บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง	7 บาท
- ธรรมญาณ	7 บาท
- 7 อริยเจ้า	7 บาท
- สังสารวัฏ	7 บาท
- จะไปนิพพานไม่ใช่เรื่องยาก	7 บาท
- ร้อยขันติ	7 บาท
- ตรัยรัตน์กับเซ็น	9 บาท
- คัมภีร์กรรม 1-4	7 บาท
ชุด ช.วัฒนา	**ค่าส่งเล่มละ**
- บันทึกท่องนรกภูมิ	9 บาท
- แสงสว่างแห่งชีวิต	7 บาท
ชุด กฎแห่งกรรม ของ ท.เลียงพิบูลย์	**ค่าส่งเล่มละ**
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 1, 2, 3	9 บาท
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 4, 5, 6, 7, 8, 9	7 บาท
ชุด ทองทิว สุวรรณทัต	**ค่าส่งเล่มละ**
- วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 1-11	7 บาท
ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล	**ค่าส่งเล่มละ**
- เล่ม 1 ท่องอเวจี	7 บาท
- เล่ม 2 เทวาไขปัญหา	7 บาท
- เล่ม 3 เสียงจากสุขาวดี	7 บาท
- เล่ม 4 พระโพธิสัตว์มาโปรด	7 บาท
- เล่ม 5 โอวาทเทวา 1	7 บาท
- เล่ม 6 พระโอวาท - เซียมซีเจ้าแม่กวนอิม	7 บาท
- เล่ม 7 โอวาทเทวา 2	7 บาท
- เล่ม 8 เรื่องสั้นสอนใจ	7 บาท
- เล่ม 9 เสียงจากโลกทิพย์	7 บาท
- เล่ม 10 เรื่องสั้นจากจีน	7 บาท
- เล่ม 11 นิทานกฎแห่งกรรม	7 บาท
- เล่ม 12 70 ภาพกตัญญู	7 บาท
- เล่ม 13 พระคุณบิดามารดา	7 บาท

ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล (ต่อ)	ค่าส่งเล่มละ	
- เล่ม 14 ผลแห่งกรรม	7	บาท
- เล่ม 15 ทางสว่าง	7	บาท
- เล่ม 16 กำเนิดเซียน	7	บาท
- เล่ม 17 เสียงสวรรค์	7	บาท
- เล่ม 18 กรรมลิขิต	7	บาท
- เล่ม 19 พระคุณพ่อแม่ยากทดแทน	7	บาท
- เล่ม 20 รวมเรื่องเด่นจีน	7	บาท
- เล่ม 21 เต๋า เซน สุขาวดี	7	บาท
- เล่ม 22 เต๋า เต๋อ จิง	7	บาท
ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม	**ค่าส่งเล่มละ**	
- อภินิหารโปรดชาวโลก	7	บาท
- กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม (ท.พ.บัญชา ศิริไกร แปล)	7	บาท
ชุด สิริเทพ เทวาพร	**ค่าส่งเล่มละ**	
- เล่ม 1 คัมภีร์ละกาม เล่ม 1	7	บาท
- เล่ม 2 คัมภีร์โปรดโลก	7	บาท
- เล่ม 3 พระสูตรพ้นเคราะห์ภัย	7	บาท
- เล่ม 4 คัมภีร์ละกาม เล่ม 2	7	บาท
- เล่ม 5 เทิดทูนตัวหนังสือ	7	บาท
- เล่ม 6 ตำนานพระโพธิสัตว์	7	บาท
ชุด นิมิตพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย	**ค่าส่งเล่มละ**	
- เล่ม 1 พระเจ้าตาเขียว	7	บาท
- เล่ม 2 ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง	7	บาท
- เล่ม 3 หลวงปู่ทวด และพระธาตุดอยสุเทพ	7	บาท
- เล่ม 4 เจ้าแม่หมุ่อนเล่า	7	บาท
- เล่ม 5 ข้ามเวลามาในฝัน	7	บาท
- เล่ม 6 โยนกนคร่	7	บาท
- เล่ม 7 พระธาตุกล่องข้าวน้อย และศึกบางระจัน	7	บาท
- เล่ม 8 พระเจ้าตนหลวง:พระธาตุศรีสองรัก:หลวงพ่อโสธร	7	บาท
- เล่ม 9 พระธาตุหริภุญชัย	7	บาท
- เล่ม 10 พระพุทธชินราช	7	บาท
- เล่ม 11 พระปฐมเจดีย์	7	บาท
- เล่ม 12 วัดพระพุทธบาทสี่รอย	7	บาท
- เล่ม 13 วัดพระพุทธบาทตากผ้า:พระธาตุพนม	7	บาท
- เล่ม 14 วัดน้ำบ่อหลวง:วัดใต้พระเจ้าใหญ่องค์ตื้อ	7	บาท
ชุด มนุษย์เกิดมาทำไม? ของสุวัฒน์ พิทักษ์วงษ์	**ค่าส่งเล่มละ**	
- เล่ม 1 ว่าด้วยภาคปริยัติ	7	บาท
- เล่ม 2 ว่าด้วยภาคธรรมปฏิบัติสู่ธรรมปฏิเวธ	9	บาท

ชุด มนุษย์เกิดมาทำไม? ของสุวัฒน์ พิทักษ์วงษ์ (ต่อ)	**ค่าส่งเล่มละ**
- เล่ม 3 ว่าด้วยภาคปกิณณกธรรม (ถาม-ตอบปัญหาธรรมะฯ)	7 บาท
- เล่ม 4 ว่าด้วยภาคปกิณณกธรรม (ถาม-ตอบเพื่อการศึกษาธรรมะฯ)	7 บาท
- เล่ม 5-6 ว่าด้วยภาคปกิณณกธรรม (ธรรมะจากภาพ เพื่อศึกษาพระพุทธศาสนา)	9 บาท
- คำสอนการอุทิศบุญที่ได้ผล ของพระอาจารย์เกษม อาจิณฺณสีโล	7 บาท
หนังสือเล่มอื่น ๆ	**ค่าส่งเล่มละ**
- ชุดผลบุญผลกรรม เล่ม 1-3 (เล่ม 1,2 หมด)	7 บาท
- ธรรมะจากต้นไม้ ของหลวงปู่ชา สุภัทโท	หมด
- หลวงปู่ฝากไว้ ของหลวงปู่ดูลย์ อตุโล	7 บาท
- คำสารภาพของวิญญาณบาป ของ น.พ.อาจินต์ บุญเกตุ	7 บาท
- โอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวฝาน มิสโจ แปล	7 บาท
- สุสานดำ ของ พระ อ.บุญช่วย ฐิติสาโร	หมด
- หนังสือสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็น	7 บาท
- ประสบการณ์ในยมโลก ของพลโท สมาน วีระไวทยะ	7 บาท
- ประวัติโป๊ยเซียนโจวซือ	7 บาท
- การกินเจ และอาหารธรรมชาติ	7 บาท
- กินเจเว้นกรรม	7 บาท
- คิริมานนทสูตร	7 บาท
- ท่านถามเราตอบ	7 บาท
- ความถูกต้องคืออะไร	หมด
- ผัก ผลไม้ ตำราวิเศษของเซียนฮั้วท้อ	7 บาท
- ชีวิตหนึ่งมีค่าคุณอนันต์ ท่านจี้กงมหาเถระ 1-3	7 บาท
- แค่เอื้อม	7 บาท
- พระสงฆ์ดีอย่างไร	7 บาท
- พระกษิติครรภโพธิสัตว์	7 บาท
- ไตรรัตน์ 1-3	7 บาท
- มนุษย์ยังจะบริโภคเนื้อสัตว์อีกหรือ? หากรู้ว่า	7 บาท
- ก้าวย่างบิณฑบาต	9 บาท
- มหามงคลคาถา	7 บาท
- พุทธมนต์คาถา	7 บาท
- พระอริยะหวังเฟิ้งอี้ เล่ม 1	7 บาท
- พระอริยะหวังเฟิ้งอี้ เล่ม 2	7 บาท
- มรดกธรรม ของ เสถียร โพธินันทะ เล่ม 1	7 บาท
- มรดกธรรม ของ เสถียร โพธินันทะ เล่ม 2	7 บาท

โรงเจลั้งเต็กตึ้ง (ธรรมสถานเหลียงเต๋อ)
236 ซอยรัชดา 32 (ซอยอาภาภิรม) (ข้างอาคารแสดงสินค้ากรมพาณิชย์สัมพันธ์)
ถ. รัชดา แขวงลาดยาว
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทร. 0-2513-1056, 0-2939-0633

闡德堂
京都挽卿縣叻差拉披色路亞巴丕
隆巷門牌二三六號
(附近功巴尼杉攀物資貿易展覽大廈範圍)
電話：五一三一〇五六
闡德堂：堂主：陳妙音
紫修閣：理事長翁國德

บันทึก เที่ยวสารคดี.....ธรรมบัญชา